

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *TEMPT THE STARS*

KAREN CHANCE

"A series well worth
getting hooked on."
—Fresh Fiction

Reap the Wind

A CASSIE PALMER NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

"BU SERIYE KESINLIKLE GÖZ ATMALISINIZ."

-Edebiyat Kaçkınılığı

Cassie Palmer Romanları İçin Övgüler

Yıldızları Ayartın

"Cassandra Palmer evreninde aksiyon dolu bir boğuşma."

-All Things Urban Fantasy

".....StellarChance her şeyi bir araya getirerek harika bir iş çıkardı.
Sizi içine çeken fantastik bir hikâye."

-Bir Kitap Takıntısı

"Serinin en iyisi."

-İblis Kütüphanecisi

"Cassie, zorluklara göğüs germeyi ve ayakları üzerinde durmayı öğrenmek zorunda kalan kadın kahramanların en iyi örneği. Her zamanki gibi, muhteşem Chance'in koşarak yere inen ve asla arkasına bakmayan bir hikaye sunacağına güvenebilirsiniz."

-RT Kitap Yorumları

Ay'ı Avlayın

"Bu sadece bir şehir fantezisi değil, hikaye anlatımının en iyi hali."

-SFRevu

"Bir serinin beşinci kitabının başımı döndürüp beni şaşkına çevirmesine herkes kadar ben de şaşırdım ve *Ay'ı Avla'yı* elime alabileceğimi ve bu karakterlerin bunu tekrar tekrar yapacağını fark ettiğimde daha da çok şaşırdım."

-All Things Urban Fantasy

"Büyüleyici bir dünyaYazar, bu kitap için yazım tarzını yeniden keşfetmiş. ve beklentilerin çıtasını yükseltti. Hikâyesi şehir fantezisinin ötesine geçiyor ve epik fanteziye doğru ilerliyor."

-LoveVampires

Şafağı Lanetle

"Gerçekten coşkulu bir ...yolculukChance, hikayesine bolca şaşırtmaca ve engel ekliyor. zaman yolculuğu, büyü, vampirler ve daha fazlasını harmanlayan birinci şahıs serisi. Tempo hızlı ve maceralar vahşi. Chance yine çok başarılı!"

-RT Kitap Yorumları

" Gişe rekorları kıran yaz filmlerine eşdeğer bir şehir fantezisi. tatmin edici bir şehir fantezisi macerası."

-SF Sitesi

"Olağanüstü. Karakterler sizi kendi dünyalarına çekiyor ve gitmenize izin vermiyor Diyalog komik, hikaye hızlı tempolu, entrikalarla dolu gerçekten ateşli seks sahneleri."

-The Romance Readers Connection

"Mizah, aksiyon ve romantizmle harmanlanmış karanlık bir tema Şafağı Lanetle, Cassandra Palmer serisinin en iyilerinden biri."

-Romance Reviews Today

"Chance vurucu konuşmasında olağanüstüHızlı aksiyon sahneleri, Sıkı bir olay örgüsü, unutulmaz bir oyuncu kadrosu, oldukça ateşli ve yürek hoplatan bazı sahneler , bu kitabı ve aslında bu seriyi sevmek için tüm nedenler."

-Kitaplar Hakkında Gerçekler

Geceyi Kucakla

"Cassie çok yönlü bir karakter ve olay örgüsünün yoğunluğu ve karmaşıklığı onu fiziksel, duygusal ve ruhsal olarak zorluyor."

-Publishers Weekly

"*Touch the Dark* ve *Claimed by Shadow* filmlerinin aksiyon dolu olduğunu düşünüyorsanız, kemerlerinizi bağlayın Lara Croft'un işi zor ayak uydurmak."

-SFRevu

"Hızlı temposu ve bazı eski mitolojilerin yaratıcı kullanımı, okuyucuları daha fazlası için heveslendirecek büyüleyici bir okumaya dönüşüyor."

-Canavarlar ve
Eleştirmenler

"Bayan Chance, zaman yolculuğu, fantastik varlıklar, ateşli bir romantizm ve harika serisinin sağladığı kesintisiz aksiyonla iyi inşa edilmiş dünyasını genişletmeye devam ediyor. Bu, elinizden bırakamayacağınız hızlı bir okuma."

-Darque Yorumları

"Alışlagelmiş vampir romanlarının basmakalıp rejiminden harika bir şekilde ferahlatıcı bir adım... Bu romanda her şey var. İnandırıcı karakterler, betimleyici ortamlar, heyecan ve ürperti bu okuru koltuğunun ucunda tuttu."

-Roundtable Yorumları

Gölge tarafından sahiplenildi

"Baştan sona dur durak bilmeyen bir heyecan yolculuğu, güçlü ve sempatik bir kadın kahramanla çılgınca eğlenceli bir boğuşma."

-Rambles

"Bayan Chance bir usta[A] serisine bağlanmaya değer."

-Fresh Fiction

"Doğaüstü fantezinin Kim Harrison, Charlaine Harris ve Kelley Armstrong'un eserleriyle aynı seviyede olan harika bir yazarı."

-Midwest Book Review

"*Karanlığa Dokun*'un devamı niteliğindeki bu kitapta Cassie yeni rolüyle başa çıkmaya çalışırken güç, yozlaşma, ikili anlaşmalar ve acı verici cazibelerle dolu bu hızlı ve karanlık hikâyede sihir bolca yer alıyor."

-Canavarlar ve
Eleştirmenler

Karanlığa Dokun

"Sert, zeki bir kadın kahraman ve seksi, ürkütücü vampirlerle sizi boğazınızdan yakalayıp içine çekecek türden bir kitap. Bayıldım ve devam kitabını merakla bekliyorum."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Patricia Briggs

"Harika bir tempoya ve çok sayıda canlı karaktere sahip, gerçekten heyecan verici bir kitap. Bu yıl okuduğum en sevdiğim kitaplardan biri."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Charlaine Harris

"Heyecan verici ve yaratıcı."

-Booklist

"Hızlı ve aksiyonu bol olan *Karanlığa Dokun*, devasa bir hikaye sunuyor A Fantezi ve romantizmin harmanlandığı bu kitap, her iki türün okurlarını da tatmin edecek."

-Fresh Fiction

"Yeni bir seri için çok umut verici bir başlangıç ve son derece eğlenceli bir ilk roman."

-Locus

"İlgi çekici bir kadın kahramanla harika eğlenceli bir boğuşma. Umarım devamı da gelir!"

-New York Times çoksatın yazarı Kelley Armstrong

"Karen Chance, Laurell K. Hamilton, Charlaine Harris, MaryJanice Davidson ve J. D. Robb'un yanında yerini alarak bize kurtarılmayı beklemeyen güçlü bir kadın sunuyor. . . . Aksiyon hiç durmuyor. . . Sürükleyici."

-SFRevu

"Mizah, aksiyon ve doğüstü olayları bir araya getirerek okuyucuları daha fazlası için yalvartacak sürükleyici bir hikâye ortaya çıkarıyor."

-Romance Reviews Today

OceanofPDF.com

Karen Chance tarafından yazılan kitaplar

CASSIE PALMER SERISI

Karanlığa Dokun
Gölge Tarafından
Sahiplenildi Geceyi
Kucakla Şafağı
Lanetle Ayı Avla
Yıldızları Ayart
Rüzgârı Biç

GECE YARISI'NIN KIZI SERISI

Geceyarısı'nın Kızı
Ölümün Metresi
Öfkenin Öpücüğü

MIRCEA BASARAB SERISI

Maskeler

OceanofPDF.com

Reap the Wind

A CASSIE PALMER NOVEL

KAREN CHANCE

A SIGNET BOOK

OceanofPDF.com

SIGNET

New American Library, an imprint of
Penguin Random House LLC tarafından
yayınlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Bu kitap New American Library'nin orijinal bir yayınıdır.

Telif Hakkı © Karen Chance, 2015

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Signet ve Signet kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Penguin

Random House hakkında daha fazla bilgi için penguin.com adresini ziyaret edin.

ISBN 978-1-101-61698-7

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

| Penguin
| Random
| House

Sürüm_1

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Övgü](#)

[Karen Chance'in](#)

[Kitapları Başlık Sayfası](#)

[Kopya hakkı Teşekkür](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

On Dört Bölüm On
Beş Bölüm On Altı
Bölüm On Yedi Bölüm
On Sekiz Bölüm On
Dokuz Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm YirmiYedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz

[Kırkıncı Bölüm Kırk](#)
[birinci Bölüm Kırk](#)
[ikinci Bölüm Kırk](#)
[üçüncü Bölüm Kırk](#)
[dördüncü Bölüm](#)
[Kırk beşinci Bölüm](#)
[Kırk altıncı Bölüm](#)
[Kırk yedinci Bölüm](#)
[Kırk sekizinci Bölüm](#)
[Kırk dokuzuncu](#)
[Bölüm Elli birinci](#)
[Bölüm Elli ik̄inci](#)
[Bölüm Elli üçüncü](#)
[Bölüm Sonsöz](#)

[Fırtınaya Binmek kitabından *alıntı*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

TEŞEKKÜRLER

Penguen'deki ekibe, bu canavar bir araya gelirken gösterdikleri sıkı çalışma ve sabır için teşekkür ederiz.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Birinci Bölüm

Tamam, bu kolay olacaktı.

Bu çok sık söylediğim bir şey değildi, çünkü hayatımda pek çok şey var, ama kolay hiçbir zaman bunlardan biri olmadı. Benim adım Cassie Palmer ve eskiden bir barda tarot okuyarak geçimini sağlayan şanssız bir kahindim. Ama sonra bir şeyler oldu. Bir sürü şey. Tüyler ürperten, tüyleri diken diken eden, inanılmaz derecede çılgın ve potansiyel olarak ölümcül şeyler. Sonuç olarak, artık şanssız bir Pythia, doğaüstü dünyanın baş kahiniydim.

Evet, bunun nasıl olduğunu ben de bilmiyorum.

Ama kötü şansım değişmek üzereydi. Çünkü şu anda zamanın içinde kaybolmuş olan *ve sonsuza kadar* arayacakmışım gibi hissettiğim ortağım odanın tam karşısındaydı.

Ve bu sefer hiçbir şey ters gitmeyecekti.

"Bu sefer hiçbir şey ters gitmeyecek," dedim birama doğru.

Yanımdaki duvara yaslanmış olan yakışıklı olması gereken ama olmayan adam cevap vermedi. Gömleği açıktı ve karnındaki bir şeyi kurcalıyordu - muhtemelen bir çürük. Elimi bira bardağımın üzerinde sıktım, böylece birkaç tane daha eklemek için cazip olmayacaktım.

"Beni duydun mu?" Dikkatleri üzerimize çekmemeye çalışarak usulca sordum.

Bu pek mümkün görünmüyordu. Amsterdam'da yıkandığımız küçük batakhane gürültülüydü ve özellikle gürültülü bir grup az önce kapıdan içeri girmişti. Soğuk hava ve buz gibi çamur, kalın deri çizmelerle bile ayak parmaklarımı uyuşturuyor ve kirpiklerime bir kat daha kırağı ekliyordu.

Görünüşe göre, 1790'larda merkezi ısıtma diye bir şey yoktu.

Akıllı insanlar, küçük bir sandalye halkası ve sanırım birkaç tabure tipi şeyin etrafındaki çamuru eritmeyi başaran ateşin yanındaydı.

masa olması gerekiyordu. Ya da en azından bira tutucuları. Ama onlara katılıp erimeye çalışamazdık. Çünkü bar ateşin yanındaydı ve Pritkin adında yarı iblis bir savaş büyücüsü de barın yanındaydı.

İçeri girdiğimizden beri birkaç kez etrafına bakmış ama beni seçememişti çünkü çilek sarısı buklelerim koyu kahverengi bir glamourie'nin altında gizlenmişti. Uçları kıvrık burnumu bir pug'a dönüştüren ve zaten tombul olan yanaklarımı sincap bölgesine doğru şişmanlatan da aynısıydı. Benim için harika bir görünüm değildi, ama isteksiz ortağım bunu sağladığına göre, daha kötüsünün de olabileceğine karar vermiştim.

Bana siğil vermemesine şaşırmıştım.

Cevap verme zahmetine girmemesine şaşırmamıştım. Rosier tüm Incubi'lerin Lordu olabilirdi, yumuşak, nazik ve çekici olmasıyla bilinen bir iblis ırkıydı ama ben onun bu yönünü görememişim. Hayır, ben bu tarafını gördüm. Kıllı karnını kaşlarını çatarak dürtten tarafını, sanki oradaki çürük halkası potansiyel olarak hayati tehlike arz ediyormuş gibi.

Keşke, diye düşündüm ve onu tekmeledim.

Bu bana bir yabancıнын siyah gözlerinden bir bakış kazandırdı, çünkü Rosier de bir glamourie giyiyordu. Normalde, oğlunun ve ele geçirilmesi zor hedefimizin yeşil göz rengini ve sert sarışın yakışıklılığını paylaşıyordu. Ve başka hiçbir şey. Tanıdığım adamın inatçı onur duygusu, acımasız dürüstlüğü ve demir disiplini Pritkin'in insani yanından geliyor olmalıydı, çünkü kınanacak babasında bunların bir parçasını bile görmemişim.

"Neden bana soruyorsun?" diye sordu yaratık, yağlı koyu kahverengi perçeminin altından bana bakarak. "Geçen sefer işleri berbat eden ben değildim."

"Geçen sefer soyuldun!"

"Beni yalnız bırakmamalıydın," diye yakındı. "Londra tehlikeli bir şehir, Viktorya çağında iki kat daha tehlikeli-"

"Sen bir *iblis lordusun*! Nasıl oldu da dayak yemeyi başardın-" "Büyüsü olmayan bir iblis lordu."

"-bir avuç sokak serserisi tarafından -bekle. Ne?"

Bana kaşlarını çattı. "Bunu neden taşıdığımı sanıyorsun?" Yanında getirdiği deri erkek çantasının yan tarafını tokatladı, çünkü sanırım inkübiler cinsellikleri konusunda çoğu erkekten daha güvenliler. Ya da belki başka bir nedeni vardı.

Daha önce göz alıcılığımı sağlayan küçük parçayı çekip çıkarmıştı. O zaman bunu merak etmek için durmamıştım, çok meşguldüm.

çok katmanlı Viktorya dönemi kıyafetimin içine nasıl gireceğimi merak ediyordum. Ama şimdi aklıma geldi ki belki de bir iblis lordu sihrini yanında taşımak zorunda olmamalıydı.

Ve bu kadar kolay dayak yememeli.

"Sonsuz bilgelikleriyle, iblis konseyi gücüme bir baraj koymaya karar verdi," diye acı bir şekilde onayladı. "Hem ön bilgi hem de büyüye sahip olarak zamanda geri döndüğümde bazılarına ne yapacağım konusunda endişeliydiler. Beni birincisinden mahrum edemeyecekleri için ikincisini kısıtladılar - ki bu da altı devasa canavarın saldırısına uğradığında bir sorun haline geliyor!"

Bu hikayeyi ilk anlattığında üç yaşında olduğunu söyleyerek zaman kaybetmedim, çünkü egosunu söndürmek bekleyebilirdi. Başka bir şey bekleyemezdi. "O zaman karşı büyü ne olacak?" Tısladım.

Rosier ve ben birbirimize katlanıyorduk çünkü ortak bir amacımız vardı: oğlunu yok olmaktan kurtarmak. Pritkin'in yirmi birinci yüzyıldaki bedeni ait olduğu yere geri dönmüştü ve ölümcül bir lanete maruz kalmasına rağmen iyi durumdaydı. Ama sadece hedef o olmadığı için. Ruhu hedef alınmıştı. İblis büyüsi ruhunu hayatının çağları boyunca geriye doğru sürüklemişti ve neyse ki çok uzun bir varoluşun başlangıcına ulaştığında onu yok edecekti.

En azından, önce ona karşı lanet uygulamadığımız sürece.

Ama bu benim işim değildi. Ben işimi yapmıştım - bizi zamanın içinde savurup duruyordum, çılgınca savrulan ruhun peşinden, ki bu ruhun istikrarlı, öngörülebilir bir yolu yoktu. Akıntıya kapılmış bir gemi parçası gibi bir oraya bir buraya sığıyor, birkaç dakika sonra tekrar kapılıp gitmeden önce zamanın kıyı şeridinin bir parçasına sadece ara sıra takılıyordu.

Ve şimdi bunu durdurabilecek tek kişi bana lanet büyüü yapamayacağını mı söylüyordu?

Bunu belirttiğimde Rosier sert bir şekilde, "Elbette yapabilirim," dedi.

"Bana bu kadarını bırakmak zorundaydılar, yoksa gelmemin ne anlamı var?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey-"

"Ama sadece o var."

Ne demek istediği kafama dank edince ona bakakaldım. "Yani *yapabildiğin tek büyü bu mu?*"

Çürük kaburgalarını işaret etti. "Belli ki."

"Ama... ama ya başımız belaya girerse?" "Sen bir cadısın, değil mi?"

"Hayır! Hayır, ben cadı değilim! Daha kaç kere-"

Bir el omuzlarıma uzandı ve ağzımı kapattı. "Sesini alçalt! Bu çağda bu popüler bir kelime değil."

Sustum, çünkü haklıydı. Ve çünkü başka seçeneğim yoktu. Ve sonunda Rosier tekrar nefes almama izin vermeye karar verdi, ama sadece beni sorgulayabilmek için.

"Cadı değilim de ne demek?"

"Yani, ben cadı işleri yapmıyorum," diye fısıldadım. "Ben Pythia işleri yapıyorum. Bu yüzden korumalarım var!" Zamanda yaptığım gezintilere kaç kişi götürebileceğimin bir sınırı vardı, çünkü her kişi zaten hatırı sayılır olan yükümü daha da artırıyordu. Bu yüzden bir iblis lordunun beni koruyabileceğini düşünerek korumalarımı evde bırakmıştım.

Ancak bunu kendisi için bile yapamayacağını öğrendi.

"Saldırıya uğrarsak ne yapacağız?" diye sordu. "Ben de sana bunu sordum!"

"Bundan daha önce bahsedemez miydin?"

"Bizi buraya getirmemi ve gerisini senin halledeceğini söylemiştin!"

"Bu, ilkel bile olmayan biriyle karşı karşıya olduğumu bilmeden önceydi-" Aniden sözünü kesti.

"Ne oldu?" Endişeyle etrafıma bakındım. Ama ellerinde meşalelerle üzerime gelen cadı avcısı bir ekip değildi. Aslında, ilgi çekici hiçbir şey olmuyor gibi görünüyordu. Sadece barın alkolik tekiri birkaç bacağının etrafında dolanıyor, sadaka arıyor, camları daha fazla buzlu yağmur kırbaçlıyor ve birkaç adam zar oyunu için tartışıyordu.

Ve Pritkin barmaidlerden biriyle sohbet ediyor.

Bunu iki kere düşündüm, çünkü her gün görebileceğiniz türden bir şey değildi. Ya da hiç. Yanımdaki pislik bunu görmüştü.

Yaklaşık bir asır önce Rosier, genellikle oğlunun hayatını önemli bir şekilde mahvetmeyi başardığı, aralıklı babalık coşkusu nöbetlerinden birini geçirmişti. O zaman, Pritkin'i kalıcı olarak cehenneme geri istemeye karar vermişti. Onunla arkadaşlık etmekten zevk almak için değil, onu küçük güç oyunlarında bir piyon olarak kullanmak için.

Kuluçkaların seks yoluyla güç ve nüfuz kazandıkları ve bu nedenle bu planın oğlunu en yüksek teklifi verenlere satmayı içerdiği gerçeği bir sorun olarak düşünülmedi. Ya da muhtemelen hiç düşünülmedi, çünkü incubi zaten yaşamak için beslenmek zorunda. Yani diğer iblislere boyun eğmek onlar için sadece iki yönlü bir güç alışverişi anlamına geliyordu, baş pezevenk için de biraz daha fazla nüfuz.

En azından Pritkin değilseniz öyleydi. Yarı insan olarak hepimiz gibi pizzayla yaşayabilen biri. Ve hayatta daha fazlası olabileceğine dair garip bir fikri vardı. Uzun lafın kisası, sonunda dünyada kalmasına izin verilmişti, ama sadece tam bir perhizle başa çıkabildiği sürece - ki bu çoğu inkübi için sürekli işkenceyle aynı şey olarak kabul ediliyordu. Rosier oğlunu bir ay içinde geri alacağını varsayıyordu.

Hâlâ bekliyordu.

Sonuç olarak, John Pritkin olarak bilinen inatçı herifle tanıştığımda, o garip yaratıkların en tuhafıydı: bekâr bir karabasan. Bu yüzden onu dekolte bir bluzdan düşmek için elinden geleni yapan dolgun bir sarışınla flört ederken izlemek biraz tuhaftı. Görünüşe göre barmaidlerin bahşiş için giyinmesi yeni bir kavram değildi, diye düşündüm kaşlarımı çatarak.

Sonra yüzüme bir kupa tutuşturuldu. Rosier bana aniden, "Al," dedi. "Yeniden doldurmam gerek."

"Yani? Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?"

"Bana bir tane daha getir!"

"Neyle? Soyulmuştun, hatırladın mı?" İlk içkiyi diğer barmen kızdan bir şekilde almıştı ama bu tür şeyler benim repertuarımda yoktu. Ayrıca, hâlâ biram vardı.

"Genelde içkilerinizi kendiniz mi ödersiniz?"

"Hayır, ama bu içeride-ne yapıyorsun?" Gömleğimin üst düğmelerini açmaya başladığında ben de "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Reklam."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Kendi reklamını yap!" "Ben onun tipi değilim."

"Onun-" Rosier'e bakarak durdum.

"Onu yalnız yakalamalıyız," dedi iblis sabırsızlıkla. "Ve dikkatini dağıtmalıyız. Daha iyi bir yol düşünebiliyor musun?"

"Daha kötüsünü düşünemiyorum," dedim, Rosier'nin gömleğimin altına bakmasını engellemek için üstümü tutarak. "Hem zaten bu tür şeyler Pritkin'de işe yaramaz."

"Senin versiyonunda işe yaramıyor," diye düzeltti yanağımdaki bir şeyi silerken. "Ama bu senin tanıdığın adam değil ve bu adam buraya içki içmeye gelmedi. Yemek için geldi."

"Ama burası servis yapmıyor-" Rosier'in bana attığı bakışla sözümü kestim. "Oh."

Bu tür bir yemek.

"Acele et," dedi Rosier, biramı çalarak. "Görünüşe göre ilk yemeği bulmuş bile."

Bara dönüp baktığımda, Pritkin'in sarışın tarafından bir yere götürüldüğünü gördüm. Yüzümün kızardığını hissettim. Daha zevkli biri olduğunu düşünmüştüm.

Ve sonra Rosier beni ancak itme denebilecek bir hareketle odanın ortasına doğru tökezletti.

İyiliğine karşılık verebilirdim ama o haklıydı, lanet olsun ona. Kulağa ne kadar hoş gelirse gelsin, Pritkin'i barın karşısından deşifre edemezdik. Londra'da bize çelme takan da buydu.

Zavallı, korumasız iblis lordunu, zor durumdaki genç kızı oynamak için şehrin katil zalimlerinin merhametine bırakmışım. Ya da en azından yol tarifine ihtiyacı olan bir genç kızı. Pritkin uğradığımız sokağın yanından geçip gitmişti ve ben de onu geri çekmek için peşinden koşmuştum, böylece Rosier karşı büyüyle olmasa da onu zaplayabilecekti.

Onu bayıltmayı ve beklemeyi planlamıştık - ta ki gözleri arkalarında çift doz ruh enerjisiyle neon yeşili parlayana kadar. Londra'ya büyülenmiş ruhun önüne geçmek için gelmiştik çünkü karşı büyü gelmeden önce ona vurmak işe yaramayacaktı. Ve Pritkin'i tanıdığım kadarıyla, muhtemelen bize karşılık verecekti. Yani bilinçsiz olmak zorundaydı.

Ya da dikkati dağılmış, gerçi bu tür bir şey benim için azgın bir iblis lordundan daha ürkütücüydü.

Arkama dönüp baktığımda Rosier'in yüzünde tam bir tiksinti ifadesiyle beni kışkırladığını gördüm. Her neyse. Alçak, bank benzeri masalar arasında dolanmaya başladım, gerginlik içimi kemiriyordu.

Elbette, Rosier'in birini baştan çıkarıp istediğini yaptırmak gibi bir sorunu olmazdı. Bu neredeyse onun iş tanımıydı. Ama bu benim işim değildi ve bu durum şu anda düşünmek istemediğim kadar rahatsız ediciydi.

Pritkin'in son zamanlarda, babasının yasağı kalktıktan sonra, ama lanetle çarpılmadan önce söylediği bazı şeyler gibi. Muhtemelen yanlış yorumladığım şeyler. Yanlış yorumlamamış olsam bile hiçbir yere gitmeyecek şeylerdi, çünkü özel hayatım işimden bile daha karmaşıktı.

Bu da bir şey ifade etmiyor muydu?

Barın arka tarafı olduğunu tahmin ettiğim yere açılan yırtık pırtık bir perdenin önünde durdum. Sonra orada öylece kaldım, dudağımı çiğneyerek

daha iyi bir planla gel. Çünkü bu işe yaramayacaktı.

Rosier'in succubi'lerinden biri değildim, deneyimli bir femme fatale. Hatta hafif mide bulandırıcı bir kadın bile değildim. Zamanda yolculuk yapan, hayaletlere fısıldayan, biraz beceriksiz bir durugörürdüm, kalkık bir burnum, çok fazla çilim ve Rosier'in kılık değiştirme fikri olmasa bile kimsenin tanımlayamayacağı yanaklarım vardı. En iyi günümde bile Dolly Parton'a rakip olamazdım.

Ama bir şeyler bulmalıydım. En azından Pritkin'i görüş alanında tutacak kadar. Aksi takdirde, o arkadayken ruhu gelip gittiyse, bunu asla bilemeyebilirdik. Ve bu bir sorun olurdu, çünkü zamanımız hızla tükeniyordu-

Ve sonra dışarıdaydım.

Perde aniden geri çekildi ve sarışın bir kıkırdama ve göz kırpmayla ön tarafına bir şey sıkıştırarak ortaya çıktı. Vay canına, diye düşündüm, biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Çok uzun sürmemişti.

Ve sonra öfkeli bir savaş büyücüsü tarafından kapıya doğru itildim. "Sen!"

"Ne?" Aptalca sordum.

Ve sonra aynı anda üç şey oldu. Dış oda aniden sessizleşti, bir bıçak boğazımın derisini ısırdı ve barmaid perdenin arkasından bana sırtarak geri geldi. Sonra da sarı saçlı bir manken gibi kaskatı kesilmiş bir halde devrilirken bunu yapmaya devam etti. Yere çarptı ve hatırı sayılır bir şekilde yana doğru zıpladı.

Pritkin ve ben bir süre ona baktık, cam gibi gözlerine, dağınık saçlarına ve hâlâ bakmaya devam eden yüzüne. Bu biraz ürkütücüydü, çünkü şimdi sol botuma bakıyordu. Sonra birbirimize baktık.

"Ne yaptınız?" diye sorduk aynı anda. "Ne?" diye tekrar sorduk.

Ve sonra "Kes şunu!"

Ve Pritkin yaptı. Ama sadece beni tutup hırlayabilsin diye: "Burada, değil mi?"

Bu mu?"

"Burada ne var?" Beni hiç çaba harcamadan bir duvara doğru iterken sordum

Hem de hiç. Çünkü şahdamarımın üzerinde bir bıçağı her zaman ikna edici bulmuşumdur.

"Oyun oynama," diye tısladı.

Yutkunmaya başladım ve bıçağı daha fazla itmekten korktuğum için durdum. Elbette bunun bir önemi olmayabilir. Donmuş kıza bir bakışım bana

Kızgın bir savaş büyücüsünden daha büyük sorunlarım vardı.

Bir insanı bu kadar hızlı bayılabilecek büyüler vardır ama bunlar onu bir elini kaldırmış, varlıklarının arasındaki bir parça materyali ayarlarken bırakmaz. Ya da eteklerinin, hareket eden bacakların etrafında olduğu gibi bir girdapta sıkışmasına neden olmaz. Ya da saçlarının dağınık parçalarının artık akmayan havada asılı kalmasına neden olmaz.

Arkadan çıktıktan hemen sonra biri ona seslenmiş gibi görünüyordu ve profesyonel bir sırtışla onlara doğru dönmüştü bile. Ancak hareketin yarısında donmuş ve yuvarlanarak buraya geri dönmüştü. Bir film den kesilmiş bir kare gibi görünüyordu, daha önce böyle bir şey görmemiş olsaydım bu garip olurdu.

"Biliyor musun," dedim sinirli bir şekilde, "kendimi hiç bu kadar az oyun oynar gibi hissetmemiştim-"

"Benden çaldığın şey!" diye bağırdı ve irkilmeme neden oldu. Az önce kendi boğazımı kesmediğimden emin olmadığım için de korktum.

Ve sonra dış odadan bir ses geldi. "Arkada! Şuna bir bakın."

Pritkin ve ben donup kaldık, yerdeki kız gibi kaskatı kesildik. Onun mantığı neydi bilmiyorum ama benimki "saçmalık" gibi bir şeydi. Bu emir İngilizceydi, nerede olduğumuzu düşünürsek bu yeterince garipti. Ama kadınların sadece bir erkekle birlikte olduklarında ya da içki servisi yaptıklarında hoş görüldüğü bir yerde, bunu buyurgan kadın ses tonuyla duymak kadar değil.

Olamaz, dedim kendime sertçe. Sadece paranoyaklaşıyorsun. Şansın bile o kadar-

Ve sonra perde geri çekildi ve Pritkin iki küçük kızla yüzleşmek için beni bıraktı.

İlk bakışta öyle görünüyorlardı, uzun beyaz önlükler giymiş iki genç, kırmızı ve kahverengi bukleleri kurdelelerle masum yüzlerinden uzak tutulmuştu. Ama ne yaptıklarını biliyordum, o lanet *üniformayı* tanıyordum ve masum değillerdi.

"Kahretsin," dedim ve esmerin başını kaldırmasına neden oldum.

Eli bir saniye sonra hareketi takip etti ama ben bunu bekliyordum ve kendimi çoktan yere atmış, Pritkin'i de benimle birlikte aşağıya çekmişim. Sonuç olarak, fırlattığı zaman dalgası tepemizde dalgalandı ve bizi birkaç santimle ıskaladı. Ve arkamızdaki bir şeye çarparak paslı metal ve kırılan camlardan oluşan bir kakofoni içinde yıkıldı, meşgul olduğum için göremedim.

İki Pythian yardımcısını, onlar aynısını yapamadan olduğu yerde dondurmak

Ben.

Şanslıydım ki zaten ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim, çünkü zamanı durdurmanın güç kaybı ani ve korkunçtu, özellikle de bütün gün lanet olası şeyleri karıştırdıktan sonra. Eğer "gün" artık bir şey ifade ediyorsa, ki ettiğinden emin değildim, kusacağımdan emindim. Ve sonra Pritkin beni tekrar yakaladı.

"Nerede o?"

Tanrım, çok kararlıydı, diye düşündüm, sürünerek uzaklaşmaya çalışıyordu. Her nasılsa bunu unutmuştum. Gerçi beni ayağıma kadar sürükleyip sarsarken hatırlıyordum.

Duvar da asılı pirinç tabakların içinde kendimi gördüm -kırmızı yüzüm, sarı buklelerim, ürkmüş mavi gözlerim. Ve lanet olası Rosier! Beni oğlunun peşine gönderdiğinde üzerindeki o çirkin cazibeyi çıkarmış ve bundan bahsetme zahmetine katlanmamış olmalıydı.

En azından bu benim resepsiyonumu açıklıyordu.

Benim Pritkin'im henüz burada olmayabilir, ama bu ... şey, daha önce tanışmıştık. Daha doğrusu, 1793'te önceki zaman gezilerimden birinde tanışmıştık, ki bu onun bakış açısına göre ancak bir yıl önceydi. Bu yüzden glamourie'ye ihtiyacım vardı.

Tamam, çünkü son karşılaşmamızda Rosier'in sokak kabadayılarından biri gibi davranmış ve onu soymuştum.

Kasıtlı olarak yapmamıştı, doğru, yapmıştı ama bu onun iyiliği içindi. Bulmasına kesinlikle izin verilemeyecek bir şey arıyordu ve üzerinde onun yerini gösteren bir harita vardı ve benim de onu almaktan başka seçeneğim yoktu.

Ve onu soyup kıyafetlerini çalmak.

Ve bir vampir tarafından dövülsün.

Bir de en değerli varlığının yerini gösteren tek haritayı yakmak gibi küçük bir mesele vardı, yani evet, muhtemelen şu anda onun en sevdiği kişi ben değildim. Ama büyük bir avantajım vardı. Kızları göstererek, "Seni öldürmeye çalışmıyorum," dedim. "Öldürüyorlar!"

Yalan değildi.

Çünkü donmuş barmaid, zaman dalgası ve kızların küçük kıyafetlerinin hepsi tek bir şeye işaret ediyordu. Çok ama çok kötü bir şey. Ve eğer burada bir zaman savaşı olacaksa, onun bu savaşın yakınında olmasını istemiyordum.

Sonunda beni sarsmayı bıraktığında ona çılgınca "Gitmelisin," dedim.

Ama Pritkin gitmedi. Orada öylece durdu, ben onu arka kapıdan çıkarmak için elimden geleni yaparken şaşkın şaşkın bakıyordu. "Neden?"

"Çünkü peşimde bazı insanlar var ve lanet olsun!" Adam bir ton ağırlığındaydı.

Yeşil gözleri kısıldı. "Belki bir anlaşma yapabiliriz-" "Hayır! Hayır, yapamayız!"

"Bana istediğimi verin, ben de yardım edeyim-"

"Bana bu konuda yardım edemezsin. Bu yeni bir büyü," dedim hızlı hızlı düşünerek. "Gerçekten yeni. Süper yeni gibi."

Pritkin kaşlarını çatı ama yalanımı yüzüme vurmadı, belki de vuramadığı için. Bu Pritkin, bilmediği ya da icat etmediği çok az büyüün olduğu benim zamanımdaki büyü ustası değildi. Bu adam cehennemdeki uzun bir gezintiden yeni dönmüştü ve bu nedenle büyü teorisi konusunda bilgi sahibi değildi.

Çıkış yolu. Bu yüzden benden geri almaya çalıştığı mülkü, tüm vücutlarında onun küçük parmağında olduğu kadar sihir olmayan birkaç düşük kaliteli dolandırıcıya kaptırmıştı. Ama bilgi güçtür ve onlar onun bilmediği şeyleri biliyorlardı.

Kafasından geçen düşünceleri neredeyse görebiliyordum ama hâlâ hareket etmiyordu. Benden yarı yarıya daha ağır olduğu ve bunun çoğu kas olduğu için bu bir sorundu. Ama kararlıydım, çünkü fazla zamanımız yoktu.

Sonra perdeye ve sonra da bana baktığında daha da azalmıştık ve kendimi aniden tekrar duvara yaslanmış buldum.

Ama bu sefer bıçak görünürde yoktu.

"Hayır, bak-" demeyi başardım, tam o sırada sert bir ağız ağzıma geldi.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

"Atıştırmak için zaman yok!" Pritkin beni havaya kaldırdığında öfkeyle nefes aldım. Babasının çok rahatsız edici bir taklidini yaparak kaşlarını çatı.

Daha da fazlası, çünkü bir sonraki bildiğim şey, bir dizin uyluklarımı açtığı, sert ellerin kalçalarımı kavradığı ve karnıma kadar ürperti gönderen küçük hırıltı sesleriyle boynuma sokulduğuydu.

Ve alnımda bir kırısklık oluştu, çünkü bu çok tipikti. Seksi şeyler değil, gerçi birkaç an olmuştu ama

Seks yapmama kuralı yüzünden ve her şey çok karmaşık olduğu için anlardan ibaretti. Ama inatçılık. Kibir. *Her lanet şeyi* benden daha iyi bildiğine dair mutlak kesinlik, evet, bu tanıdıktı.

Londra'daki o anlık bakış dışında onu en son lanetlendiği anda görmüştüm. Ve hemen sonrasında, onu sonsuza dek kaybettiğime emin olduğum andı. Bağırsaklarıma bir yumruk yemiş gibi hissetmişim. Dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmişim. Keşke bir dakikamız daha olsaydı diye düşünmüştüm.

Ve şimdi bunu yaptığımıza göre, tek istediğim ona hızlı bir tekme atmaktır.

Ama bunun yerine, ellerim gömleğinin altında yolunu buluyor, parmaklarım kaburgalarının ve meme uçlarının üzerinde geziniyor ve avuçlarım ellerimin altındaki yay gibi göğüs kıllarının tadını çıkarıyordu.

Sonra beni duvara doğru itti ve tekrar öptü.

Ve lanet olsun, ne yaptığını biliyordum, diye düşündüm, öpücüğe öfkeyle karşılık verirken. Benim üzerimde karabasan yeteneklerini kullanmaya çalışıyordu ve bu işe yaramayacaktı. Çünkü her an beslenebilirdi -biz yokken tatlı bir alt dudağı ısırarak ve çenesini emmek için ara verdim -ortasında ve çenesi boyunca- lanet olası bir kriz! Kulak memesini ısırarak ve keskin bir şekilde nefes aldığını duydum. Hak ettiğini buldu, diye düşündüm, endişelenerek ve nasıl olduğumu merak ederek.

Kendi başıma zar zor ayakta durabiliyorken bir Pythia ile tam güçle yüzleşmem gerekiyordu.

Ve sonra aniden olmadım.

Tek bir el kırımın altından kıvrılıp beni kaldırdı, bir diğeri ellerimi yakalayıp başımın üzerine itti ve bir beden benimkine bastırarak beni çaresizce duvara yasladı. Ona dokunamıyordum, bacaklarımı beline dolamak dışında *hareket edemiyordum*, eteklerim ve her şeyimle tutunmaya çalışıyordum. Ama o yapabiliyordu ve bundan sonuna kadar yararlandı, kalçalarının benimkilere karşı küçük titreşimleri beni hızla soluk soluğa bıraktı, inletti ve ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi tavandaki örümcek ağlarına bakmama neden oldu.

Sonra o da inliyor ve boynuma doğru konuşuyordu.

İngilizce olmadığı için tek kelime anlayamıyordum, en azından ben öyle düşünmüyordum. Ama aniden kulaklarıma dolan beyaz gürültüden bunu anlamak zordu. Benimki de olabilirdi ama emin değildim çünkü beni tekrar öpüyordu, sıcak, sert ve aç, neredeyse çaresiz. Ve kalçaları daha fazla hareket ediyor, ellerimi tutmayı unutup omuzlarını bulana kadar beni duvara vuruyordu ve ben sadece asılı kalıyordum. Ve o *öğütme*yi tekrar her yaptığında, beyaz gürültü arttı ve kalbim hızlandı ve nefesim hıçkırıklara dönüştü, iniltiiler çığlıklara dönüştü ve ben sadece çığlık atıp çırpınana kadar-

Ve . . . ve . . . *oh*.

Bir kasırganın kumsala çarpması gibi, dalga dalga gelen hisler beni ezip geçerken kendimi tuttum. Pritkin Kasırgası, diye düşündüm çılgınca, titreşimler beni dövdükçe, vahşi, çalkantılı ve talepkâr. Ve sonra daha yumuşak, daha nazik, daha tatlı, ama tüm bunlar için daha az güçlü değil. Sonunda yüzeye çıktığımda vücudunun hâlâ benimkine yaslanmış olduğunu, düzensiz nefes aldığını ve parmaklarının çenemde titrediğini gördüm. Saçımdan bir parça yanağına yapışmıştı. Hafifçe soluyarak, uyuşturulmuş, sayıklıyor ve tenimizin değdiği her yerde altın sıcaklığını hissederek onu fırçaladım.

Sonra biri boğazını temizledi.

Pritkin değildi.

Gözlerimi kırıştırtarak yukarı baktım. Kısa boylu, şişman, orta yaşlı, fırfırlı Viktorya dönemi elbisesi giymiş bir kadının kapıda durduğunu gördüm. Başı inanılmaz menekşe rengi sosis buklelerle doluydu ve kiraz kaplı bir şemsiye taşıyordu. Elbisenin üzerinde de kirazlar vardı, beyaz zemin üzerine büyük kırmızı kirazlar ve burnunun ucunda küçük, yuvarlak, mor gözlükler vardı.

Tamamen deli görünüyordu.

Benim kadar olmasa da onun da kafası karışmış görünüyordu.

"Bitirdin mi?" diye sordu sonunda kibarca.

Sadece ona baktım.

"Evet, hatırlıyorum," dedi biraz nostaljik bir şekilde. "Bir dakika bekle, kızım."

Bir an durdum.

Sonra bir tane daha çektim.

"Sen de kimsin be?" Sonunda sordum.

"Benim sorum."

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. Sonra kapının iki yanında hâlâ heykel taklidi yapan beyazlar içindeki iki kıza baktım. "Sizin mi?" Dikkatlice sordum.

"Oldukça."

Büyük bir rahatlamayla duvara yaslandım. "Oh, Tanrıya şükür."

Kıyafetinin gösterdiğinden daha kurnaz olan kahverengi gözler kısıldı.

"Başka bir cevap mı bekliyordunuz?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda bazı iş arkadaşlarımla biraz sorun yaşıyorum. . . son zamanlarda."

Neredeyse "yardımcılar" diyecektim, çünkü kızların öyle olduğunu varsaymıştım.

Ben yeni bir Pythia'ydım ve selefimin sarayındaki herkes komuta değişikliğine tam olarak katılmıyordu. Özellikle beş tanesi bensiz de yapabileceklerine karar vermişti, tercihen kalıcı olarak. Ve şu anda serbest oldukları için, bazılarının ya da hepsinin beni avlamış olması mantıklı bir sonuçtu.

Mantıklı ama görünüşe göre aynı zamanda yanlış.

Tabii yardımcılarımla yeni bir kıyafet yönetmeliği

benimsememişlerse. "Bir sorun mu var?" İnce bir kaş yukarı kalktı.

"Ölmemi istiyorlar gibi bir şey." Pritkin'i geri alır almaz uğraşmak zorunda kalacağım karmaşalardan biriydi bu.

Kiraz kırmızısı dudaklar büzüldü. "Anlaşılabilir. Bir haydut ciddi bir sorundur." "Ben haydut değilim."

Bu pek iyi gitmemiş gibi görünüyordu. "Her ne isen, buraya ait değilsin."

"Sen de öyle," diye belirttim. Bu kıyafet tam bir Viktorya dönemi aşırılığıydı.

Nazıkçe gülümsedi. "Londra'da biraz daha kalsaydınız, buna gerek kalmayacaktı."

Bu her şeyi açıklıyor. Görünüşe bakılırsa on dokuzuncu yüzyıl Pythia'sı benim kendi alanında dolaşmamı yadırgamıştı; nedenini bilmiyordum. Daha önce kimse bir şey söylememişti.

"Olağan prosedür bu tür şeyleri görmezden gelmek değil midir?" Umutla sordum.

Kaşları bir kademe daha yukarı kalktı. "Güçlü bir iblis lordunun girmemesi gereken yerlere girmesini görmezden mi geliyorsun?"

Lanet olsun. Bilmem gerekirdi. Rosier.

O sadece vermeye devam eden bir hediye idi, değil mi?

"Ama önemli değil," dedi bana. "Biraz kovalamacadan hoşlanırım. Ama korkarım bu kovalamaca artık sona erdi."

Yutkundum. Başka koşullar altında, haklı olabilirdi. Er ya da geç bu durumdan konuşarak kurtulabileceğimi varsayarak, hiç telaşlanmadan Viktorya dönemi Britanya'sına geri dönerdim. Ama şu anda böyle bir seçeneğim yoktu. Sonunda onu tehlikeli bir haydut olmadığımı, Rosier'in şu anda güçlü bir şey olmadığına ve bu nedenle yolumuza devam etmemize izin verilmesi gerektiğine ikna edebilsem bile, bunun bir önemi olmayacaktı.

Pritkin için hala çok geç olabilir.

Büyüyü yapan iblis, kurtarılmayı olanaksız kılmak için benim yeteneklerim göz önünde bulundurularak seçildiğini söyleyerek övünmüştü. Sonuç olarak, Pritkin'in lanetli ruhu hayatının her döneminden yalnızca bir kez geçecekti. Daha sonra bu yıla kaç kez gelirim geleyim, bir daha asla burada olmayacaktı. Ve bu noktadan kısa bir süre sonra, geçmişinde gezinmek çok daha zor hale geldi, gücümün hiç değilse iyi çalışmadığı cehennemde geçirdiği uzun bir süre ve sonra ... ulaşamayacağım kadar geçmişte bir noktada erken bir yaşam.

Ellerim kollarında kenetlendi. Zaman değiştirme, iblis bakıcılığı ve şimdi de Pritkin'in gece atıştırması fikriyle geçen bir günün ardından bitkin düşmüştüm. Muhtemelen bu işte benden çok daha tecrübeli olan ve yanında maiyetinden iki kişi bulunan bir Pythia'ya meydan okuyacak durumda değildim. Her biri fazladan bir batarya paketi gibiydi, tam güçte olsam bile ona büyük bir avantaj sağlıyordu.

Eğer ona meydan okursam, kaybedecektim.

Ama başka seçeneğim yoktu. Pritkin'i burada yakalamak zorundaydım. Ve ruhunun ne kadar hızlı gittiğine bakılırsa, her an gelebilirdi.

Ancak kadının keskin kahverengi gözlerine baktığımda, zamanın sahip olduğumu düşündüğüm bir şey olmadığını fark ettim.

Ve sonra Pritkin'in elleri geri sıkıştı.

Şaşırmış bir şekilde ona baktım ama yüz ifadesini okuyamadım. Ama beni uzun süre merakta bırakmadı. "Gitmeden önce bir öpücük," diye mırıldandı.

Anladığımdan emin olamayarak önce ona, sonra da karşımdakine göz kırptım.

Kim içini çekti ve gözlerini devirdi. "Devam et o zaman."

O da devam etti.

Ama bu normal bir öpücük değildi. Dudaklarımız birbirine değdiği anda anlamıştım, çünkü daha önce de buna benzer bir şey hissetmiştim ama anıları biraz silikleşmişti. Ta ki tüylerimi diken diken eden, vücudumdaki her hücreyi titreten, baş döndürücü bir telaş sarana ve hatırlayana kadar.

Tanrım, evet, hatırladım, diye düşündüm, inledim ve saçlarına, omuzlarına, poposuna tutundum, beni yaşam, enerji ve güçle doldururken vücudunda sürünmeye çalıştım, kendimi dudaklarına karşı gülerken bulduğum noktaya kadar, o kadar baş döndürücü, o kadar coşkulu, o kadar hafif bir his ki, bir şekilde dışarı çıkmak zorundaydı.

"Pekâlâ," dedi diğer Pythia kuru bir sesle. "Sanırım bu kadarı yeterli."

Cevap vermedim, kıkırdamakla meşguldüm ve çaresizce

Pritkin.

"Gel bakalım kızım," dedi sabırsızca.

"Hayır." Boğazım düğümlenmişti, çünkü umutsuzca yüzümü asmamaya çalışıyordum.

Başaramadım.

Kahverengi gözleri kısıldı. "Beni sınamak istemezsin canım."

"Biliyor musun," diye soluklandım, "Sanırım istiyorum."

Ve sonra onu dondurdum.

Devrilirken yüzünde beliren ifade beni gerçekten kızdırdı ama Pritkin beni kapıdan bara doğru çekmeye başlamıştı bile.

Zaman büyüsü çözüldükçe insanlar yavaş yavaş hareket etmeye başlamıştı.

Ve buna, oğluyla birlikte koştuğumu görünce ağır çekimde kaşlarını çatan, hala kahkaha ve garip bir coşkuyla iki büklüm olan ve bunu yaptığıma tamamen inanmayan son derece tuhaf görünümlü bir iblis lordu da dahildi.

Tanrım, çok ölmüştüm, diye düşündüm histerik bir şekilde.

Sonra bir yağmur tabakası aklımı başıma getirdi.

Pritkin kapıyı açmıştı, bu da neredeyse ayaklarımızın yerden kesilmesine neden oluyordu. Görünüşe göre diğer Pythia'nın zaman balonu sadece bu odaya kadar uzanıyordu. Çünkü dışarıda, doğa kendi seyrinde ilerliyordu.

Pritkin beni köşeden çevirip binanın yan tarafına doğru ittirdiğinde sadece biraz hafifleyen bir rüzgâr ve karla karışık yağmur şeklinde.

Saçakların ve bir ağacın yayılan kollarının altında aralıklı bir örtü vardı. Ancak yakındaki bir kanal boyunca uzanan karanlık gölgelerin aksine, bu gölgeler pencereye çok yakındı. Bir çift eski ahşap panjurun aralıklarından sızan altın rengi ışık karanlığı yararak savaş büyücüsünün rastgele parçalarını ortaya çıkardı: bir elmacık kemiği, inatçı bir çene, vahşi yeşil bir göz.

Ve bir çift ince dudak şöyle demek için açıldı: "*Nerede o?*"

"Ne nerede?" "Benim mülküm!"

Doğru ya. Lanet olası haritasını geri istiyordu. "Bunun için zamanımız yok," dedim ona, hafifçe ayılarak. "Birini bulmalı ve sonra buradan gitmeliyiz."

"Bana istediğimi ver ve gitmene izin vereyim!"

"Elimde olmayan bir şeyi sana veremem," dedim ona, dikkatim dağılmıştı çünkü panjurlardaki boşluklar çitalardan değil, eğrilmiş tahtalardan kaynaklanıyordu ve içeriye pek göremiyordum. Bu endişe vericiydi çünkü Pythias diğer insanlar gibi zaman büyülerinden etkilenmiyordu. Ona fırlattığım şey başka biri olsa bana on beş dakika, belki daha fazla kazandırır. Onunla . . . Dürüst olmak gerekirse ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyordum.

Ama bunun yeterince uzun olmadığına bahse girerim. Ve şimdi Pritkin beni tekrar sarsıyordu. "Sana yardım ettim!"

"Evet, beni soyduktan sonra," diye belirttim. Gerçi dürüst olmak gerekirse, verdiğimden daha fazla gücü geri almış gibi hissediyordum. Yani, çok daha fazlasını.

Bu garipti, çünkü kendisi de enerjik görünüyordu. Kızgınlıkla birlikte.

"Haritayı yaktım," diye hatırlattım ona çabucak. "Beni izledin-" "Ama ezberlemiştin, değil mi?"

"Bakın, bunu başka türlü konuşabilir miyiz?"

"Ezberlemiştin" -alçak sesle ve öfkeyle- "ve orada seni buraya getiren bir şey gördün!"

"Peki bunu nereden biliyorsun?" "Aptal numarası yapma!"

"İnan bana, buna mecbur değil," diye alaycı bir ses geldi.

Pritkin'in kafası bize yeni katılan örneği görünce kalktı. Neyse ki Rosier hâlâ tanınmaz haldeydi. Ne yazık ki, bunun nedeni

bir şekilde benim artık glamourie'min üzerine düşmeyi başarmıştı.

Ve iki tanesini aynı anda kullanmanın tavsiye edilmediğini tahmin ettim. Çünkü her zaman cilalı olan iblis lordu şimdi Temel Reis'e benziyordu; bir gözü şişkin, bir gözü normal, şişmiş bir sincap yanağı, şişkin bir burun ve gözlerinin üzerinde tüylü tırtılları andıran birkaç tüylü kahverengi şey vardı. Pritkin çantasını kaptığında bir araya gelen tırtıllar.

"Bu cahil yerde hiç kimsenin özel mülkiyete saygısı yok mu?" Rosier talep etti.

Rosier'in ne tür tehlikeli şeyler taşıdığını bilmiyordum ama Pritkin çantanın içindekilere şöyle bir baktı ve zaten korkunç olan kaşları katlanarak büyüdü. Beni boynumdan yakaladı, Rosier ile karşı karşıya geldi, çanta beni boğmakla meşgul olmayan elinde sıkıca tutuyordu. "Biraz daha yaklaşırsan ölür!"

Rosier tembelce, "Hayır, dur," dedi.

"Blöf yapmıyorum," diye hırladı Pritkin. Bana doğru baktı. "Ve şimdi bana o şeyin ne olduğunu söyleyeceksin."

"Ne şeyi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Bak, bunun için zamanımız yok." "Hırsızların hareketlerini takip ettim," dedi Pritkin bana, sessizce hırçınlaşarak. "I

Malımı çaldıkları İngiltere'den, sattıkları Paris'e Amsterdam üzerinden gittiklerini keşfettim. Müzayede alanından uzakta saklamayı tercih etmiş olabileceklerinden şüphelenerek buraya geldim. Ve geldiğim gün ne buldum? Baş rakibim-"

Rosier, "Kabul etmelisin ki, kulağa lanetleyici geliyor," diye mırıldandı.

"-kız kardeşleriyle yaptığım konuşmaya kulak misafiri olmaya çalışmak!" "Onların, yani barmen kızın mı?" Garip bir şekilde rahatlamış olarak sordum. Her ne kadar

Belki de sonunda beni boğduğunu fark etmiş ve tutuşunu biraz gevşetmişti.

"Yoksa suç ortağın burayı ararken benim dikkatimi mi dağıtıyordun?"

Pritkin sanki ödülünün ağaçtan düşmek üzere olduğunu düşünmüş gibi aniden etrafına bakındı. "İşte bu, değil mi? İşte burada!"

"Hayır, ben-"

"O zaman yaşamak istiyorsan bana nerede olduğunu söyle!"

Ve tamam, işler artık o kadar da komik değildi. Çünkü Pritkin şaka yapmıyordu. Onu, gördüğümde benimle dalga geçme ifadesini anlayacak kadar iyi tanıyordum. Tıpkı ona istediğini veremeyeceğimi bildiğim gibi. Kaybettiği harita Codex Merlini denen bir şeye götürüyordu.

Bazı hassas olaylar daha sonra buna bağlı olacağından, tam olarak olduğu yerde erimesi gereken büyü kitabı. Bazı hassas, potansiyel olarak dünyayı sona erdiren olaylar.

Ama nedense bunu açıklamaya çalışmanın iyi sonuç vereceğini düşünmemiştim.

Ve sonra gerek kalmadı.

Karşısında durduğumuz duvarın yarısı aniden bir taş ve toz ağlayanı halinde parçalandı ve oh, *kahretsin*. Kabaran bulutların arasında arkadan aydınlatılmış, şemsiyesi hazır ve çenesi kararlı bir şekilde eğik duran öfkeli Pythia'yı yarım saniyeliğine görebildim ve sonra panikledim. Çok fazla seçeneğim olmadığından, korktuğumda ve savunmasız kaldığımda genellikle yaptığım şeyi yaptım ve yer değiştirdim.

Ama ben değilim.

Zamansal değişimlere izin veren güç, sınırlı bir dereceye kadar uzamsal değişimlere de izin veriyor. Nereye gittiğimi bilmem gerektiği için sınırlı, ki bilmiyordum ve nereye ineceğimi görebiliyordum, ki göremiyordum. Ayrıca Pritkin'i her an gelebilecek lanetli ruhla birlikte bırakamazdım ve bunu düşünmek için çok fazla zamanım yoktu ve-

Ve ben de onu değiştirdim.

"Bunun *yardımcı olması* mı gerekiyordu?" Rosier, karanlık ve tamam, hafifçe sümüksü kanaldan yükselen, lavanta bukleleri artık gerçekten öfkeli bir yüzün etrafında umutsuzca sarkan, su dolu bir Pythia'nın görüntüsüne bakarak talep etti.

Bir anlığına dehşet içinde arkama baktım. Karşı kıyıya nişan almıştım ama bir bok göremiyordum ve lanet olsun.

"Kaç," diye bağırdım. Ama bunu yapamayacağımı anladım. Çünkü Pritkin tüm bunları takip etmeyi başaramadığı için gitmeme izin vermiyordu.

Ama Rosier çantasını geri aldı ve gitti. Beni geride bırakarak, çünkü kimse onu asil olmakla suçlamamıştı. Ama bir kez olsun doğru bir fikri olduğunu düşünmüştüm.

"Kodeks'i mi istiyorsun?" Pritkin'e havasızlıktan ve dehşetten nefes nefese kalmış bir halde sordum. "ünkü elimden kaçmasına izin verdin. Kodeks *onda!*"

Pritkin kaçan iblis lordunun peşinden giderken, bu işe yaradı, diye düşündüm. Bir bakıma, diye düzelttim, beni de peşinden sürükledi. Ama sorun değildi; hatta iyiydi. Sadece onları yakın tutmam ve Rosier'i öldürmesini engellemem ve bunu yaparken de lanet olası ruha göz kulak olmam gerekiyordu.

Bir şey daha var, diye düzelttim, biz yanından geçerken bir ağacın budaklı yaşlı dalları çiçek açmıştı.

Koşmaya devam ederken arkamı döndüm ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında devasa gövdenin küçülmesini, eski kabuğun yeniye dönüşmesini, bükülmüş uzuvların düzelmesini, çiçeklenmesini ve yaşamla ağırlaşmasını izledim. Böyle bir ters zaman patlamasının bana aynı faydayı sağlamayacağını bilmesem çok güzel olurdu. Aslında, beni varoluşumdan uzaklaştırırdı.

İyi ki beni benim onu gördüğümde daha iyi göremiyor, diye düşündüm, güneşe benzer bir şey aniden etrafımızı kaplamadan hemen önce. Karanlık gökyüzüne bakarken tam olarak böyle bir şey olduğunu fark ettim. Ve bir ev büyüklüğündeki buzlu çamur parçasının yerini masmavi bir gökyüzü ve şişman, mutlu görünen bulutlar almıştı.

Kahretsin, bunu yapabileceğimizi bilmiyordum, diye düşündüm, başka bir günün ışığı etrafımızda parlarken, bu iş hakkında pek bir şey anlamadığım için anlamadığım bir tür zaman portalından. Ama eğer amaç üzerimize bir projektör tutmaksa, iyi iş çıkarıyor, diye düşündüm ve Pritkin'i yakındaki bir köprünün gölgesine doğru ittim.

"Bu da ne-" diye söze başladı, yukarıya, suda parıldayan ışığa bakıyordu ve etrafta dolaşp bizi aramaya başladığında karla kaplı sokaklara ağaç dallarının hareketli gölgelerini fırlatıyordu.

"Yeni büyü mü?" Zayıfça söyledim. Ve karşılığında kaşlarını çatı, çünkü Pritkin aptal değil.

Ama o daha ne olduğunu anlayamadan köprünün altından sürat teknesine benzer bir şey fırladı ve bizi dondurucu bir spreyle ıslattı.

Kimin kullandığını görmemiştim ama sanırım Pritkin kullanıyordu. Çünkü küfretti ve bizi paslı bir merdivenden aşağı sürükleyerek küçük bir sandala bindirdi; görebildiğim kadarıyla hiçbir itici gücü olmadığı için işe yaramaz görünüyordu. 1794'te dıştan takma motorlar yoktu.

Ama büyü yaptı. En azından, beni kış tarafa yuvarlayacak ve teknenin pruvasını sudan dışarı sıçratacak kadar hızlı bir şekilde kanala girdiğimizde, dalgalara zar zor dokunduğumuzda bir tür büyü olduğunu varsaydım. Ama ayağa kalktığımda hemen önümüzde gördüğüm Rosier'den daha iyi gidiyorduk.

Başka bir sürat teknesindeydi, sanırım büyük hile çantasının izniyle, ama kullandığı her neyse, talimatlarla birlikte gelmemiş olmalıydı. Ya da dümen. Çünkü dar su yolunda bir ileri bir geri savruluyor, teknesi diğer teknelere ve kanalın yüksek tuğla duvarlarına çarpıyordu

ve temelde yoluna çıkan her şey ve her şey, onun çılgın yüzünü ve sallanan kollarını gereksiz kılıyor.

Evet, başının belada olduğunu biliyordum. Ama biz de öyleydik.

Çünkü derme çatma projektör şimdi bizi takip ediyor, kanalın kenarları boyunca parlak bir su gibi akıyordu. Portal, etrafımızdaki siyah-beyaz manzaranın üzerine yerleştirilmiş renkli bir film ovaline benziyordu; gençlik ve yaşlılıkla ilgili avangart bir sinematografi. Arkamızda, iskelet halindeki ağaçlar yeşile büründü, karlar eriyerek yapraklarla kaplı sokaklara dönüştü, insanlar kıyı boyunca gezinerek parlak bir bahar gününün tadını çıkardı.

Sonra durup geçitten bize baktılar, aralarında bir ağaca çarpan bir adam da vardı.

Zaman hemen arkamızda, gece ve gündüzü ikiye ayıran bir çizgi boyunca kaynarken arkama baktım. Ve yaz ve kışı. Ve teknemizin dibi, beni çılgınca ön tarafa doğru iterken ve Pritkin küfredip bir şekilde hızımızı artırırken.

İşe yaradı, sayılır. Güçlü bir kırbacın şaklaması gibi bir sesle önümüze atlادık, artık uçuyorduk. Ya da, bir saniye sonra fark ettim ki, bir teknenin yarısının parçalanıp kırılması ve düşmesi gibi.

Çılgınca uçuşan saçlarımın arasından arkamıza baktım, teknemizin arkası o günkü gibi yutulmuştu, sallanıyor, yan yatıyor ve sonra parlak bahar güneşi altında batıyordu. Ve yakın zamanda daha iyi durumda olmayacağımızı fark ettim. Yarım bir tekne iyi yüzmez ve sadece çılgın hızımız bizi anlık olarak suyun üstünde tutuyordu.

Çılgınca etrafıma bakındım, Rosier'i bulmaya çalıştım, bizi en azından hâlâ tek parça olan gemisine kaydırmayı planlıyordum. Ama önüm karanlıktı, arkamdaki parıltı görüşümü engellemese bile. Ve yarı yağmur, yarı kar şeklindeki sulu kar şimdi daha sert yağıyor, neredeyse imkansız hale getiriyordu-

Ve sonra Rosier bir mavnanın arkasına kafa üstü çarparak işi kolaylaştırdı.

Bu onu gemisinden fırlatıp havaya savurdu, ben de Pritkin'i yakaladım ve o yere inmeden önce yer değiştirdim. Tam yanında durduk, ki bu etkileyici olurdu - eğer kırık teknemizi geride bırakmayı hatırlamış olsaydım. Ama biz hâlâ yanlara tutunuyorduk, bu yüzden kaygımız da gelmişti ve bir anlığına mavnanın uzun, yüksüz yüzeyinde, düşen, küfreden ve yuvarlanan bir iblis lordunun hemen yanında sekiyordu. Ve

Sonra Pritkin uzanıp babasını yakaladı. Ve kaptanın kamarasının arkasına çarpmadan yaklaşık bir saniye önce bizi tekrar kaydıldım.

Biz de bunun yerine kanallar boyunca uzanan küçük köprülerden birine çarptık.

Aslında bu o kadar da kötü olmazdı, çünkü küçük yarım gemimiz tepeye inmeyi başarmıştı. Ama sonra yolumuza devam ettik. Çığlık attım ve Rosier'i ölümüne kavrayan ama erkekçe sessizliğini koruyan Pritkin'i yakaladım. Zarif iblis lordunun aksine, ivmemiz bizi parmaklıksız bir tuğla kemerden biraz daha fazlası olan dar açıklığa taşırken o da benimle birlikte bağırıyordu.

Ve diğer taraftan.

Ve parlak bir güneş ışığı parçasına ve hala damlayan bir Pythia tarafından yönlendirilen daha büyük bir teknenin önüne.

"Şey, merhaba," dedi, şeytan yığınının başımı kaldırdığımda bana kötü kötü gülümseyerek.

"Peki, hoşça kal," diye nefes nefese kaldım ve onu kanala doğru tekmeledim.

Pritkin teknenin kontrolünü tekrar ele geçirdiğinde küçük teknemiz titredi ve sarsıldı.

Sonra aniden Pythia'nın görkemli mavnasından ayrıldı. Ve Rosier pruvaya tutunmuş, Pritkin ona tutunmuş ve ben de arkadan boğuluyorken, son anda yakaladığım bir küreğe tutunup can havliyle asıldığım için vücudumun yarısı suyun içindeyken, şimdi bizi yutmuş olan o diğer günün sabahın erken saatlerindeki güneş ışığında kanaldan aşağıya doğru sıçradı.

Kendimi yukarı çekmeye çalıştım, yüzümde tekmeler ve sürtünen ayaklar olmasaydı bu daha kolay olurdu. Ve çılgınca bir ileri bir geri savrulmadan, çünkü bu şeyi kimse kullanmıyor gibi görünüyordu. Ama sonra tüm bunları unuttum; her şeyi unuttum.

Çünkü az önce yukarı bakmıştım.

Ve bir çift parlak yeşil gözden parlayan yeni bir ışık şekli gördü.

Boğazım bir an için katıksız bir rahatlamayla kapandı. Ve sonra açıldı, böylece çığlık atabildim, "Hex onu! Hex onu!"

Bu bana bir bakış kazandırdı ama başka bir şey kazandırmadı çünkü Rosier boğazına sarılmıştı ve lanet olası kelimeleri söyleyemiyordu. Ben de ona yardım etmek şöyle dursun, zar zor dayanabiliyordum. Sonra üç kez lanetlenmiş Pythia hırlayarak yanıma geçince küçük tekne daha da kalabalıklaştı.

Eğer gemimiz aniden tekrar karanlığa gömülmeseydi, bu kötü olurdu - gerçekten kötü olurdu. Ve bunun nedeni başka bir köprünün altından geçmiş olmamız değildi. Etrafımız bir anda karanlığa gömüldü, sanki gece bir anda gelmişti ve parlıktan sonra göz gözü görmüyordu. Ve sonra aniden bir şeye çarptık.

Sert.

Teknenin yüksek ön kısmına fırlatıldık, hepimiz çırpınan uzuvlar ve çılgılık atan yüzlerle bir yığın halinde yere indik. Sonra pruvadan sıçradık ve var olmayan arka taraftan düştük, çünkü teknemiz aniden hareket etmiyordu. Nedenini bir saniye sonra, kırım sert ve buz gibi bir şeye çarptığında anladım.

Aslında buz olduğu için bu iyi bir tanımlamaydı.

Daha fazlası etrafımıza yayılmıştı ve tekneyi olduğu yerde dondurmuştu, bu da neden hareket etmediğimizi açıklıyordu.

Uzun bir kanal şeridinden yansıyan loş ay ışığına bakarken başımın döndüğünü ve kafamın karıştığını hissettim. Önce karla karışık yağmur fırtınasının içindeydik, sonra güneşli bir bahar gününde idik ve şimdi neredeydik? Eğer bir şekilde diğer Pythia'nın zaman portalından ya da her ne haltsa ondan kaçtıysak, başladığımız yere geri dönmüş olmamız gerekmez miydi? Ama ne şiddetli bir yağmur, ne sulu kar, ne de kaynayan kara bulutlar vardı. Sadece sessiz bir gece yarısı manzarası, buz gibi bir kanal ve tepedeki köprüde hasat ayına karşı silüetini koruyan eğilmiş bir figür vardı.

Siyah pelerini rüzgârda dalgalanan ufak tefek bir kadındı. Ve beyaz saçlarından bir topuz. Ve kızgın bir ifade.

Rosier ve Pritkin yan tarafta güreşiyor, buzı kırmakla tehdit edecek şekilde çırpınıyorlardı. Umutsuzca gidip yardım etmek istedim ama yapamadım. Çünkü güneş ışığı sanki daha fazla yaklaşımdan korkuyormuş gibi hemen arkamızda durmuştu.

Tıpkı bir anda kendinden pek de emin görünmeyen kiraz damlatan meslektaşım gibi.

"Lydia," dedi Cherries endişeyle. "Açıklayabilirim."

"Neyi?" Yaşlı kadın ona kaşlarını çatı.

"Benim, Gertie." Bu sefer daha yüksek sesle.

"Ne?"

"Ger-oh, Tanrı aşkına. Boynuzun." "Yüksek sesle konuş, neden yapamıyorsun?"

"Kornan! *Kornanı* tak!"

"Bana bir dakika izin verin," dedi yaşlı kadın titrek bir sesle. "Kornamı takmam gerekiyor."

Pelerininin altından eski siyah bir kulak borusu çıkardı ve başının yan tarafına tuttu. "Ne?" diye tekrar sordu.

"Benim," diye tekrarladı diğer Pythia, yüksek sesle ve yavaşça. "Gertie. Yersiz olduğumuzu biliyorum-"

"Demmed right, you're out of place!"

"Evet, biliyorum. Ama-"

"Her zaman kuralları çiğniyordun. Şimdi de onun gibilerle arkadaşlık ediyorsun!"

"Eş . . ." Gertie şişindi. "Ben öyle bir şey yapmıyorum-" "Kız kardeşini eğitmem gerektiğini biliyordum," diye mırıldandı yaşlı kadın. "Onu ait olduğu yere geri götürmeye çalışıyorum!"

"Oh, seni geri getireceğim," dedi yaşlı kadın uğursuzca.

"Hayır! Hayır, Lydia, dinlemelisin-"

Ama dinlemek Lydia'nın güçlü yanı gibi görünmüyordu. Bir saniye sonra Gertie de yoktu. Sanırım 1880'lere gönderilmişti.

1794'teki muadili tarafından.

Yaşlı kadın dikkatini bana çevirdiğinde, burası Pythias'larla dolup taşıyor, diye düşündüm boş boş. Zayıfça gülümsedim. Ve sonra çocuklara geçtim, hepimizi arkamızdaki hızla kapanan zaman geçidinden geçirmeden önce onları iyice kavramayı bile beklemedim.

Şaşırtıcı bir şekilde, işe yaradı. Gün ışığında indik, ki bu iyiydi. Ve artık sağlam olmayan bir kanalın ortasına, ki bu kötüydü. Ama yine de iyiydi.

Ta ki lanet olası işe yaramaz ortağım bir taş gibi batana kadar.

Peşinden daldım, yakasından tuttum ve onu yüzeye geri sürükledim, orada çırpındı, sıçradı ve beni boğmaya çalıştı.

"Sizin türünüzün yüzmesi gerektiğini sanıyordum!" Kafasına vurarak söyledim.

"Bu ... cadılar," diye soluk soluğa kaldı ama biraz sakinleşti.

Etrafta Pritkin'i arayana kadar. Ve neredeyse turistlerle dolu bir kanal teknesi tarafından eziliyorduk. "Amsterdam'da kafayı buldum" tişörtlü Japon bir adam teknenin açık tarafına asılmış, Rosier küfredip çırpınırken, küfredip batarken suya batmış çılgınların fotoğraflarını çekiyordu. Ben de şaşkınlıkla etrafımdaki birkaç yüz bisiklete, bir sürü küçük arabaya bakıyordum ve ne küfreden ne de başka bir şey yapan Pritkin yoktu.

Ve tamam, o zaman, diye düşündüm, suyun kendi başımın üzerine kapanmasına izin vererek.

Belki de bu düşündüğüm kadar kolay olmayacaktı.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Üçüncü Bölüm

Bir dizi garip-ama-bağlam içinde-anlamlı- nedenlerden dolayı, benim için ev üssü Las Vegas'taki bir otelin çatı katı. Genelde oldukça kalabalık oluyor, bu yüzden artık içeride yer değiştirmiyorum. Benimle birlikte yaşayan ve zaten tuhaf anlarda çığlık atma eğiliminde olan vampir korumalardan birinin ortasında görünmeden de yeterince sorunum var. Bunun yerine genellikle oldukça ıssız olan mermer zeminli fuayede görünmeyi öğrendim.

Genelde, ama bugün değil.

Beş metre yükseklikten yere çakıldım çünkü yüzdüğümü unutmuştum, kirli kanal suyu yağmuru ve minik gümüş balıkların yağmuru içindeydim. Ve neredeyse kafama düşecek olan vıcık vıcık bir iblis lordu. Sonra bir vampir çığlık attı ve bana silah doğrulttu.

Bir saniye sonra tekrar çığlık attı ve silahı yere doğrulttu. Gözlerimdeki acı suyu kırıştırıp çığlık atanın vampir olmadığını fark edene kadar bunun biraz aşırı olduğunu düşünmüştüm. Koğuşlardı.

Ben yokken süiti koruyan büyüler nefret-iblis moduna yeniden ayarlanmış olmalıydı, ki son zamanlarda olan bazı şeyler göz önüne alındığında bu gerçekten şaşırtıcı değildi. Ama sinir bozucuydu. Kulak tırmalayıcı derecede sinir bozucuydu.

Kanalın içindekilerin yarısını öksürerek çıkarırken ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken feryat fıgan devam etti. Bu da beni vampirin ne dediğini anlayamayacak kadar meşgul etti, cevap vermeye çalışmak şöyle dursun. Bunun yerine orada yayılarak ona bakıp soluk soluğa kalmakla yetindim.

Rosier daha az suskundu ama neyse ki koğuşlar onun da sesini bastırdı. Hatta beş iri yarı muhafız tarafından üzerine çullanıp süitten dışarı fırladığında ve sorunu yumruklamaya başladığında bile. Bir süre onları izledim ve sonra göğüs dekoltemden deniz yosunu olduğunu umduğum bir şey çıkarıp kalkmaya çalıştım.

Pek iyi gitmedi.

Kendimi küçük balıklardan biri gibi hissediyordum: dövülmüş, bitkin ve kıyafetimle birlikte gelen lanet korse yüzünden hâlâ alamadığım nefesim için soluk soluğa kalmıştım. Ayrıca üzerimde yarısı bacaklarıma dolanmayı başarmış, beni karaya vurmuş bir fok balığı kadar hareketli bırakan yaklaşık elli kilo su dolu yün vardı. Ama yine de ellerimin ve dizlerimin üzerine kalkmayı başardım ve ön kapıya doğru bir solucan taklidi yaptım.

Elimi uzattığım anda açıldı ve bana bir çift büyük Cerutti makosen ayakkabı gösterdi.

Siyahı ve derisi güzel bir parlaklığa sahipti. Bu iyi bir şeydi. Çünkü süet, üzerlerinden geçen minyatür gelgitte bu kadar iyi başa çıkamazdı.

Kafamı kaldırdığımda sahibinin pek de centilmence olmayan sözler söylediğini ve bana ters ters baktığını gördüm. Sonra da başımın üstündeki gürültüye. Sonra el kol hareketleriyle Rosier'in dövülmesini istemediğimi anlatmaya çalışırken tekrar bana baktı.

Bilirsin, *o kadar* kötü.

Sonra kendimi jambon büyüklüğünde iki el tarafından kaldırılırken buldum ve bu beni Marco adında esmer bir dev olan baş korumamla yüz yüze getirdi.

Ayrıca ayaklarımı yerden kesiyordu çünkü ben 1.80 boyundayım ama Marco öyle değil. Ama ona sırt gerginliği vermek konusunda endişelenmedim. İsterse beni bütün gün orada tutabilirdi, ıslak yünler ve hepsi. Doğanın sağladığı vahşi paket, yüzyıllar önce ihtiyacı olmayan bir çift dişle geliştirilmişti, çünkü Lou Ferrigno'nun ağabeyine kim atlayacaktı ki?

Ne yazık ki onu başka şekillerde de zorlamayı başardım, mesela şu anda alnını buruşturan kaşlarına bakılırsa. Ve kaosa son bir kez baktıktan sonra beni kocaman bir kolunun altına sıkıştırışına bakılırsa. Ve beni vıcık vıcık bir patates çuvalı gibi içeri taşımasına.

"Yürüyebiliyorum," diye itiraz ettim nefes nefese, koğuşlar aniden kesilince. Korse ve Marco'nun nazikçe kavrama fikrinin birleşimi bana belki yarım inçlik şişirilebilir akciğer alanı bırakmıştı.

Marco cevap vermedi. Bu kötüydü, çünkü bana çeşitli başarısızlıklarımı bildirmek Marco'nun en sevdiği gerginlikten kurtulma yoluydu. O sustuğunda endişelenmeniz gerekirdi, ben de öyle yaptım.

Ve bu, ağızına kadar yabancılarla dolu bir oturma odasına götürülmeden önceydi.

Kadın yabancılar. Hepsi de Viktorya döneminden kalma bir çay partisine katılmış gibi görünüyordu. Bazıları iki ya da üç yaşlarında görünüyordu, diğerleri belki on yaş daha büyüktü, ancak saçlarındaki fiyonklar ve giydikleri eski moda, çocuksu kıyafetlerle bunu söylemek zordu ve-

Ve saçmalık.

Marco'nun mutlu olmamasına şaşmamalı.

"Ne yapıyorsunuz?" Kızlardan biri koltuktan atlayıp aceleyle ayağa kalkarak sordu. "Neler oluyor?"

Sevimli bir esmerdi, muhtemelen içlerinde en yaşlı olanıydı ve adı Rhea'ydı. O da diğerleri gibi sarayımın bir üyesiydi ama ölmemi isteyenlerden biri değildi. En azından ben öyle düşünmüyordum, her ne kadar ifadesi oldukça sert olsa da.

Ama sonra, bana bakmıyordu.

"Hanımın geri döndü," dedi Marco ona acımasızca.

"Onunla ne yapıyorsun?" diye sordu. "Yaralı mı?" "Henüz değil."

Rhea'nın yüz ifadesine bakılırsa bu cevap hoşuna gitmemişti. Neredeyse komikti, çünkü insanlar 1.85 boyunda, öfkeli vampirlere kaşlarını çatmazlardı. En azından akli başında insanlar. Ama Rhea kimin korkutucu olduğu konusunda tuhaf fikirlere sahip olduğunu kanıtlamıştı ve aslında benim dişleri olan canavarlarla dolu süitimden çok benden korkmuş görünüyordu.

"İndirin onu!" diye bağırdı, ama bu bir işe yaramadı.

Marco kızların arasından geçmeye devam etti, hepsi bana bakıyordu, bazılarının ağız açık kalmıştı.

İyi bir ilk izlenim için çok fazla.

Bunun bir önemi yoktu. Benden önceki mükemmel ve her şeyi bilen Agnes'in yanında zaten ... şey, çoğunlukla nasıl görüldüğümü düşünmemeye çalışıyordum. İçimi çektim ve başımı Marco'nun kaslı koluna yasladım.

Haysiyetsizlik meselesini erkenden aradan çıkarsak iyi olur.

Ama Rhea öyle düşünmüyor gibiydi. Bizi oturma odasından, salondan geçirip yatak odalarına giden koridora kadar takip etti. Katlanmış karyolalarla dolu olduğu için bu koridorda ilerlemek her zamankinden daha zordu. Ve sonra bizi takip etmeye devam ederek benim odama girdi; odanın her yerinde paletler vardı, yastıklar ve battaniyeler etrafa saçılmıştı çünkü, evet.

Mahkememin uyuyacak bir yere ihtiyacı vardı, değil mi?

Rosier ile kaçmadan önce düşünmem gereken şeylerden biriydi bu. Ama sonra, hiç tanımadığım ve ne yapacağımı bilmediğim bir grup genç kızla birlikte olmayı beklemiyordum. Ve zaman çok önemliydi.

Ve onun mutlak, mutlak beceriksizliği sayesinde hala öyleydi.

"Şu adam hakkında. birlikte geldiğim adam hakkında mı?" Son anda kendimi tutarak nefes nefese söyledim.

Bir onay almadım. Yine de yere düşürülmek yerine yatağa fırlatıldım, bu da bir şeydir diye düşündüm. Bundan sonra değiştirilmesi gereken olan güzel bir brokar yatak örtüsünün üzerine yüzüstü düştüm, inledim ve yere yığıldım. Ve sinirli bir vampirin botlarımı nasıl çıkaracağını anlamaya çalışmasını izledim.

Lanet olası şeyleri giymemin on beş dakika sürdüğünü ve bunun bağcıkların su almasından önce olduğunu düşünürsek, onun şansına pek ihtimal vermiyordum. Ama daha iyi bilmeliydim. Marco'nun yetenekleri vardı. Ve keskin bir çakısı vardı, ki 1880'lere geri dönmeyeceğime göre sorun yoktu sanırım.

"Ona ihtiyacım var. Canlı olarak," diye açıkladım, çünkü buralarda asla bilemezsiniz. Marco hâlâ bir şey söylemedi.

Rhea'ya baktım. Hazır olda duruyor, sanki eski bir vampirin kafasına bir şeyle vurmaya düşünüyormuş gibi görünüyordu ve ihtiyacım olan tek şey bu değil miydi? "Bize bir dakika izin verir misin?" diye sordum.

Reverans yaptı ve dudağını ısırdı. Ama hiçbir yere gitmedi. Botlarımdan biri sıyrıldı ve halının üzerine küçük bir pis su dalgası bıraktı.

Marco diğerini yakaladığında ona "Sorun yok," dedim. "O Konuşmamız gerek."

"Hayır, *dün* konuşmamız gerekiyordu," dedi Marco, sesi alçak ve zehirliydi.

"Bir tartışma yapmamız gerekiyor," diye düzeltiltim. "Küfür kullanılabilir." Rhea ona ters ters bakarak, "Umurumda değil," dedi.

"Benim ... yani, benim bir görüşme talep etmek istiyorum."

"Kiminle?"

Bana baktı.

"Ah. Doğru." Bir tür kraliyet mensubu gibi anılmaya alışık değildim. Alışmaya da niyetim yoktu. Ama bu bekleyebilir. "Bir

kısa bir süre."

Rhea tekrar reverans yaptı ve sonra orada öylece durmaya devam etti.

"Bana zarar vermeyecek," diye onu temin ettim ve sonunda Marco'ya hâlâ kötü kötü bakarak oradan ayrıldı. Ve bir saniye sonra diğer bot da çıktı.

Halı derhal kirlilikten onarılamaz hale geldi ama umurumda değildi. İç çekmekle inlemek arasında bir şeyle yatağa yaslandım ve zavallı ayak parmaklarımı rahatlatarak oynattım. Diğer hatalarının yanı sıra Rosier botlarımı iki numara küçük almıştı.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," dedim

hararetle. Kapı çarparak kapandı.

Uh-oh.

Ayağa kalkmaya zahmet etmedim. Deneyimlerim bana yatarken de kolayca bağırılabilceğini göstermişti. Tabii ki kalkmama gerek yoktu, diye düşündüm uykulu bir şekilde. *Geri dönmem* gerekiyordu. Ama Pritkin'in ruhunun çoktan bir yerlere uçup gitmediğini, çeşitli Pythias'ların dağıldığını ve büyülenmeden büyüü yapmak için yeterince yaklaşabileceğimizi varsaysak bile, yine de hiçbir işe yaramayacaktı.

Çünkü sıçmıştım.

Ve iki yüzyılı aşan bir sıçrama, ben olmadığım zamanlarda bile yeterince zordu.

Marco'nun yakışıklı ama ürkütücü derecede iri yüzü benimkinin üzerindeki boşlukta belirdi. "Eğer üzerimde uyuyakalırsan odayı dağıtabilirim," diye uyardı.

"Çok geç."

Ve bak, her şeye rağmen oturabilirmişim gibi görünüyor, diye düşündüm, dik konuma geri çekilirken. İtiraz edecektim ama Marco beni o iğrenç yünlerden kurtarmakla meşguldü, o yüzden itiraz etmedim. "Bunun bekleyebileceğini sanmıyorum?" Yüksek yakalı ceketini çıkarırken sordum.

"Biliyor musun, bu çok komik," dedi bana, odanın öbür ucuna fırlatırken, ıslak bir şekilde duvara çarptı. "Daha bu sabah ben de kendi kendime böyle dedim. 'O uyuyor. Bırak çocuk biraz dинlensin. Dün gece ne haltlar döndüğünü öğrenmek için daha çok zaman var!'"

"Dün gece mi?" Dün geceyi hatırlamıyordum. Belki de benim için birkaç gece önce olduğu içindir. Ya da günler. Ya da . . .

Zaman yolculuğu zordu.

"Kendi eteğimi kendim çıkarabilirim," dedim ona, alçakgönüllülük adına olmasa da. Marco tarafından soyulmak, kuduz bir porsuk tarafından soyulmaya benziyordu.

Nefesimi saklasam daha iyiydi. Ama en azından üzerimde dört kat kombinezon, ya da kabarık etek, ya da doğru terim her neyse, vardı. Bütün evi donatabilirdim.

Bavul görmediğim için bu da iyi olabilirdi. "Kızların eşyalarını nereye koydun?" Marco beni dışarı çıkardıktan sonra sordum.
ve neredeyse yataktan düşecekti.

"Ellerinde hiç yoktu." "Onlar-"

"Havaya uçtuğunu söylediler!" dedi bana hiddetle. Doğru ya.

Dün geceki. "Um.

Şey, bak-"

"Hayır," dedi, yatağın yanına çömelip benim hizama geldi. "Hayır mı?"

"Hayır." Koyu kahverengi gözler mizahsızca benimkilere baktı. "Yalan yok. Bu sefer olmaz."

"Ben yalan söylemem."

"Ya da kaçamak cevaplar. Ya da aldatıcı cevaplar. Yemin ederim sen de en az usta kadar kötüsün."

Efendisinin kim olduğunu düşününce, bunu bir iltifat olarak kabul etmeye karar verdim. "Teşekkürler mi?"

"Kahretsin, Cassie! Neler olup bittiğini bilmek istiyorum." "Evet, iyi-"

"Ve bilmek istediğim zaman, şimdi!"

Dudaklarımı yaladım.

Marco'dan bir şeyler saklamayı sevdiğimden değildi. Aslında çok iyi bir korumaydı. Ya da başka biri için öyle olabilirdi. Bazen onun için çok üzülüyordum, çünkü her şeyin üstesinden geldiğini, her şeyin kontrol altında olduğunu, dünyanın akli başında olduğunu ve her şeyin yerli yerinde olduğunu düşünmeyi seven bir tipti.

Tanrım, yanlış işe girmişti.

Ama aslında bana ait olmayan sırları ifşa etmeye istekli olsam bile, gerçek şu ki Marco neler olup bittiğini bilmek istemiyordu.

Pythian inisiyeleriyle dolu bir oturma odasına sahip olmasının nedeninin, aralarından bir avuç insanın eski Pythian Sarayı'nı havaya uçurarak onları öldürmeye çalışması olduğunu bilmek istemiyordu. Onlardan nefret ettikleri için değil, bana bir tuzak kurmak için. Neredeyse işe yarayan bir tuzak.

Sorumlu yardımcılarının hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmek istemiyordu. Ya da ölmeden önce yaşlı Pythia'dan aldıkları yeteneklerin asla iptal edilmediğini. Bu da teknik olarak her an buraya gelebilecekleri anlamına geliyordu.

Aslında yapacaklarını düşünmemiştim. Başka bir yerde çok daha savunmasızdım ve peşinde oldukları bendim. Ama yine de. Marco'nun, risk almaya karar verirlerse dünyadaki tüm korumaların, silahların ve vampir becerilerinin bu kızların gücüyle başa çıkmak için yeterli olmayabileceğini bilmek istediğini sanmıyordum.

"Ee?" diye sordu.

"Düşünüyorum."

"Kahretsin, Cassie!"

"Yardım edebilir misin? . yardımcı olabilir misin?" Korseyi işaret ederek sordum, arkadan bağlanan türdendi.

Zaman kazanmaya çalışmıyordum; gerçekten nefes almakta zorlanıyordum. Marco'nun beni ters çevirip ipleri gevşetmeye çalıştığında fark ettiği gibi, tüm o su ipleri germiştir.

Bir şeyler mırıldandı ve bıçağı tekrar çıkardı. "Nerede olduğunu bilmezsem seni güvende tutamam!" dedi bana, bıçağı keserek. "Ya da kiminle olduğunu. Ya da ne *hahlar* karıştırdığını!"

"Aynen öyle," diye mırıldandım yatağa doğru.

Marco ayrıca Şeytan'ın iyi arkadaşıyla takıldığımı da bilmek istemiyordu, sadece hayır. Şeytan, var olduğunu varsayarsak, muhtemelen daha iyi bir zevke sahipti. Benim de vardı ama en azından şimdilik sıkışmıştım.

Ve lanet olsun, çok *yaklaşmıştık*!

"Bana hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi?" Marco beni tekrar ters çevirerek sordu.

Korse parçalanmıştı ve günler sonra ilk derin nefesimi almamı sağladı. Bir süre öylece uzandım, oksijen denen mucizeyi keşfettim. Ve Marco'ya bakıyordum, şu anki görünüşüne rağmen iyi bir insan ve iyi bir arkadaşı. O, bugünlerde benim hayatım olan delilikten daha iyisini hak ediyordu.

Tabii ki, bu konuda, ben de öyle.

"Tayin istemelisin," dedim ona dürüstçe. Kalın kaşları çatıldı. "O kadar mı kötü?" "Her zaman öyle değil mi?"

Nemli yatağın kenarına oturdu. "Seninle mi? Hemen hemen."

"Felaket olmaya çalışmıyorum," dedim ona, boğazımın düğümlendiğini hissederek. İçini çekti ve elimi tutarak parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Onunki sosis büyüklüğünde olduğu için benimkiler rahatsız edici derecede genişti ama bununla yaşayabileceğime karar verdim. "Denemek zorunda değilsin," dedi bana. "Bu bir hediye."

"Beni her zaman vurabilirsin," diye zayıfça teklif ettim.

"Bunu düşündüm. Ama o zaman peşimde birkaç düzine zaman yolcusu küçük kız olurdu."

"Hepsi zaman yolculuğu yapamaz." En azından ben öyle olmadığını umuyordum. "Buraya ne zaman geldiler?"

"Hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım.

Marco elimi bırakıp yatağın direğine yaslanarak, "Tam bir sahneyi kaçırdın," dedi. Ve bıkkın kara gözlerini bana dikti.

"Bilmek istiyor muyum?"

"Hayır ama yine de sana söyleyeceğim," dedi hoş bir şekilde.

Kolumu yüzümün üzerine attım.

"Yani, cehennemden geri dönüyorsun. Büyük girdaplı portal şey, oturma odasını harap ettikten sonra seni halının üzerine öksürüyor. Ama olsun. En azından geri döndün."

"Sadece hayır. Birkaç dakika sonra yine gittin. Açıklama yok, veda yok, hiçbir şey yok. Bir saniye önce oradaydın, Londra'daki o eski evin havaya uçmasıyla ilgili haberleri izliyordun ve bir saniye sonra yoktun. Bir an için lanet portaldan geri atladığını sandım!"

"Ama sonra cadıların da gittiğini fark ettim."

Bu olaydaki "cadılar" benimkini kurtarmama yardım etmek için gönüllü olan bir grup meclis lideriydi. Yani benim meclisim, çünkü Pythian Mahkemesi görünüşe göre buydu. Kendimi hiçbir zaman bir cadı olarak görmediğim için, bir meclise sahip olma fikrine alışmak biraz zaman aldı.

Yine de zamanı değiştirme kavramı kadar değil.

Ama başka seçeneğim yoktu. Yanlış giden kurtarma girişimimden döndüğümde Agnes'in Londra'daki malikanesinin bombalandığını öğrenmiştim. Oturma odasındaki kanepede birkaç dakika oturmuş, hala yanmakta olan moloz dağlarını, sıra sıra küçük ceset torbalarını ve şaşkın bakışlı savaş büyücülerini gösteren büyülü haber akışını izlemiştim. Ve bunu özümsemeye çalıştım.

Sonra cadıları alıp zamanda geri giderek işleri düzelttim.

Yapmamam gerekiyordu. En başta bir Pythia'ya sahip olmanın tüm amacı insanların zaman akışını bozmasını engellemektir, kendim için değil. Ama o küçük kızlar, henüz onlarla tanışma fırsatı bulamamış olsam da, artık benim sarayımdı. Ve benim yüzümden öldüler. Ve sadece on beş dakika olmuştu. . .

Her neyse, yapmıştım. Muhtemelen beni berbat bir Pythia yapmıştı, ama başka yeni ne vardı ki? Ve üzgün değildim, meydan okurcasına düşündüm.

Suçlu, evet; üzgün, hayır.

"Peki sonra ne oldu?" Sordum, çünkü bilmiyordum.

Şu anda burada olduğu için cadıların mahkememi dışarı çıkardığını tahmin ettim. Ve herkesin geri çekilişini korumak için geride kaldıktan sonra iblisler de benim için aynısını yapmıştı. Ve yardımcımın karanlık büyücü arkadaşlarının fırlattığı savaş alanı değerindeki büyüleri yavaşılatmanın zorluğundan bayılmıştım.

Çünkü uyandığımda biri beni bekliyordu, burada, yatağımda.

Bir büyü değil, bir iblis. Adı Adra'ydı, iblis konseyinin başıydı ve tesadüfen Pritkin'i lanetleyen kişi de oydu. Ama sarayımı kurtarmak için hayatımı tehlikeye attığımı gördükten sonra fikrini değiştirmiş, ya da öyle söyledi.

Bunun konsey için neden önemli olduğunu bilmiyordum ama belki de bana söylendiği kadar kötü değillerdi. Ya da belki de geç de olsa tanrılar konusunda yardıma ihtiyaçları olabileceğine karar vermişlerdi ve ben de bunu yapabilirdim. Tabii arkadaşımı yok etmemiş olsalardı!

Ama Rosier bana eski moda giysilerle dolu bir paket fırlatmadan önce bunu öğrenmeye fırsatım olmamıştı ve hemen ardından, başım hâlâ dönerken oradan ayrılmıştık.

Marco gözlerini kıstı. "Sen söyle. Bildiğim bir sonraki şey, pencerelerin sallanmaya başladığı ve zeminin hareket etmeye başladığı ve Richter ölçeğinde yaklaşık altı gibi hissettirdiği. Ve sonra o lanet portal tekrar aktif hale geliyor ve işte oradasın, üç hırpalanmış cadı ve birkaç düzine korkmuş küçük kızla birlikte tökezleyerek dışarı çıkıyorsun!"

Dudağımlı ısırdım. "Pardon?"

"Sonra iki adım atıp düşüyorsun ve ben öldüğünü sanıyorum. Ama hayır, meğer sadece yorgunmuşsun. Ben de seni yatağına taşıdım. Ve ertesi sabah, nihayet lanet olası bir açıklama alacağımı düşündüğümde, ne oluyor?"

O zaman bir şey söylemedim.

"Zor bir gün geçirdim," dedi Marco acımasızca. "Sen yoktun ve kızlar bana bir bok anlatmadı ve o lanet büyücü arayıp durdu-"

"Jonas'ı mı kastediyorsun?" Endişeyle sordum. "Başka kim olabilir?"

Jonas Marsden hakkında konuşuyorduk, Gümüş Çember'in başı, dünyanın baş sihir otoritesi ve benim ... şey, teknik olarak meslektaşım, ancak daha çok patronum gibi davranıyordu. Ve tabii ki tüm bunları görmek için oradaydı. Şansım bunu gerektiriyordu.

"Ne istiyormuş?" Zaten bildiğimden oldukça emin bir şekilde sordum.

"Seninle konuşmak için. Dün gece ortadan kaybolduğunda kriz geçirdi ve geri döndüğünde daha da kötüleşti. Seni ve kızları bir yere götürmek istedi ama Rhea seninle konuşana kadar yerinden kıpırdamadı ve yanında bu konuda zorlayacak kadar büyücü yoktu. Cadılar 'Pythian egemenliği' diye bağırıp dururken ve ben onu birkaç düzine efendiyle tehdit ederken-"

İrkildim. Ve aniden baygın olduğum için son derece minnettar oldum.

"-ama hoş değildi. Bir ara, takviye çağırmak zorunda kalacağımı düşündüm. Ama sonunda, kalkar kalkmaz onu arayacağına söz verirsem gitmeyi kabul etti. Ama tabii ki bu sabah *yine* hiçbir *açıklama* yapmadan kaçıp gitmiştin. Ve ben de ona ayak işlerine gittiğini söylemek zorunda kaldım!"

"Sana borçluyum," dedim hararetle.

"Oh hayır. Hayır, *daha oraya* bile gelmedik." Yutkundum.

"Yani her yarım saatte bir: Hala dönmedi mi, hala dönmedi mi?" Marco, Jonas'ın sesine hiçbir şekilde sahip olmadığı tiz bir mızızlanma verdi. "Ve sonra kızların yiyeceğe ve kalacak bir yere ihtiyacı vardı-"

"Bakalım yapabilecek miyim-"

"Ve sonra basın mahkemenizin havaya uçtuğunu duydu ve bir şekilde numaramızı aldılar-"

"Yine mi? Nasıl tutuyorlar-" "-ve sonra patron aradı."

Yutkundum. Ve bir kez daha, diğer her şey birden önemsiz gelmeye başladı.

İdare edilebilir. Kolay, kıyasla. "Patron mu?"

"Evet, biliyorsun." Marco kötü kötü gülümsedi. "Kocan mı?"

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Mircea Basarab pek çok şeydi. Yakışıklıydı -güzeldi, gerçekten, eğer bir erkek için bu kelimeyi kullanabilirseniz- film yıldızlarının olduğu ve geri kalanımızın olmadığı o çarpıcı şekilde. Sadece Mircea'nın harika bir gardıroba ve doğru ışığa ihtiyacı yoktu. Mircea kadınları çıplak ve karanlıkta kendinden geçirebilirdi.

Özellikle çıplak ve karanlıkta, düşününce.

Baştan çıkarma tekniğini geliştirmek için beş yüz yıl geçirdiği ve şimdi de korkunç Kuzey Amerika Vampir Senatosu'nun baş müzakerecisi olarak kullandığı için bu şaşırtıcı değildi. Senato ülkedeki vampirleri, Çember'in büyücüleri kontrol ettiğinden çok daha sıkı bir şekilde kontrol ediyordu. Ve büyücülerden bahsetmişken, Senato onların geleneksel Pythian korumaları olarak yüzyıllardır yaptıkları Pythia'ları tekellerine almalarından bıkmıştı.

Ta ki bir Pythia bir senatörle bir nevi ama tam olarak değil, evlenene kadar.

Dediğim gibi, aşk hayatım karmaşık.

Ya da Mircea'nın ortadan kaybolduğu yakın zamana kadar öyleydi. New York'taki bir krizi çözmeye gittiğinden beri, bir haftadan fazla bir süredir ondan haber alamamıştım. Bu biraz hayal kırıklığı yaratmıştı, çünkü tamam, meşguldü ama bir telefon onu öldürebilir miydi? Ama aynı zamanda rahatlatıcıydı, çünkü konuşacak şeylerimiz vardı, evet vardı ve bunlar bir iblis laneti, evsiz bir mahkeme ve bir grup katil yardımcısı gibi acil krizleri çözene kadar erteleyeceğim şeylerdi.

"Ne dedi?" Marco'ya gelişigüzel sordum.

Marco kalın bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Sanırım bunu onunla konuşsan iyi olur. Aramanı istiyor."

Parlak siyah bir telefon uzattı.

Dudağımı ısırdım ve mutsuz görünen bir yansımanın da aynısını yaptığını gördüm. Evet, Mircea ve benim konuşmamız gerekiyordu. Evet, bunu bir an önce yapmamız gerekiyordu. Ve sadece

Kişisel meseleler yüzünden. Aynı zamanda bir savaşta müttefiktik, sevgili yardımcılarımın diğer tarafta katılmaya karar verdiği savaşta ve bir şeye ihtiyacı olabilirdi.

"Acil olduğunu mu söyledi?" Marco bana baktı.

"Peki, söyledi mi?"

"Öyle olmadığını söylemedi."

Sırt kaslarımın hafifçe gevşediğini hissettim. Mircea bir diplomattı ama ölüm kalım meselesi olsaydı bunu söylerdi. Ve Marco şu anda öfkeli olmaktan çok daha fazlasını yapıyor olurdu.

Tabii ki bunu görmezden gelmek beni daha da derine batıracaktı ve zaten boyumu aşan bir işe kalkıştığımı hissediyordum. Ama şu anda başka bir sorunla uğraşamazdım, özellikle de bitkin olmadığım zamanlarda bile beni keman gibi çalan, hınzır gözleri ve bilmiş gülümsemesiyle uzun, esmer ve yakışıklı bir sorunla. Ve aklıktan ölüyordum.

"Acıktım," dedim Marco'ya ağlamaklı bir sesle.

Şüpheli gözlerini bana dikti ama itiraz etmedi. Çünkü aç bir Pythia savunmasız bir Pythia'ydı. Ofisin enerjisi tükenmez olabilirdi ama bu, onu yönlendirmek zorunda olan insanlar için geçerli değildi. Ve benim için yakıtın bitmesi, gücün bitmesi demekti.

Telefonu kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

"Ne olursa. Ve bolca," diye ekledim, midem uyanıp yarım biranın günlük alım için yeterli olmadığını bildirirken. "Ve şu adamı görmem gerek. Yanımda getirdiğim adamı."

"İblis mi demek istiyorsun?" Marco kuru bir sesle sordu, çünkü evet. O da koşuşları biliyordu.

Ama o dışarı çıktıktan bir süre sonra, iki vampirin arasına sıkışmış, yıpranmış, hırpalanmış, sırlıslıkla bir iblis sendeleyerek içeri girdi. Birisi ona göz kamaştırıcı bir göz daha takmıştı, bu da garip bir şekilde onu daha iyi gösteriyordu. Ya da en azından daha simetrik.

Öfkesine bir şey yapmış gibi görünmüyordu.

"Sorun yok. Onu bırakabilirsiniz," dedim muhafızlara, ondan çok onların iyiliği için. Rosier geçici olarak güçsüz olabilirdi ama sonsuza kadar öyle kalmayacaktı. Ve bana kinci bir tip gibi geldi.

Bakıştılar ama tartışmadılar da. Çünkü hepimiz bunun bir önemi olmadığını biliyorduk. Bu yüzden onlar gider gitmez ayağa fırladım ve Rosier'in öfkeyle açılmış ağzını bir elimle kapattım. Vampir iştme

binanın diğerk tarafındaki bir süitin oturma odasından da eşit derecede iyi dinleyebilmelerini sağladı.

Bunu tam olarak bilerek yapmadılar. Sadece, insanüstü duyulara sahip olan ve zamanlarının yarısını birbirlerinin beyinlerinde geçiren vampirler, mahremiyet konusunda NSA ile hemen hemen aynı anlayışa sahipti. Ve bu beni güvende tutma emri almadan önceydi.

Rosier bana biraz daha ters ters bakarken parmağımı dudaklarıma götürdüm. Ama eğilip televizyonu açabilmek için onu bıraktığımda sessiz kaldı. Sumo güreşi tabii ki. Vegas'ta sadece on kadar kanal vardı. Ama yüksek sesli bir telenovela bulup patlatana kadar etrafta dolaştım ve sonra iyi bir önlem için saatli radyoyu açtım.

"Ne-" diye sordu Rosier.

"Şşşt!" Elini tuttum ve onu odanın diğerk tarafındaki bir balkona açılan Fransız pencerelerine götürdüm. Binanın kenarına tutunmuş bir dudaktan biraz daha fazlası olan küçük bir şeydi. Çünkü çatı katları vardır ve bir de çatı katları vardır ve benimki düşük kiralı türdendi.

Bir zamanlar daha güzel bir dairem vardı, Senato Başkanı taşınmaya karar verip beni kovmadan önce. Büyük bir balkonu, bir sürü odası ve havuzu vardı. Yukarı baktım ve kaşlarımı çattım; bahse girerim yüzmüyordu bile.

"Ne yapıyorsun?" Rosier ben dışarı çıkarken sordu.

"Seninle konuşmam gerek."

"İçeride konuşamayacak mıyız?"

"Kulak misafiri olmak istemiyorsanız, hayır."

"Umurumda bile değil," dedi Rosier kesin bir ifadeyle. "Peki neden önünde konuşamayacağın kan emici bir zebani sürüsüyle yaşıyorsun?"

"Onlar aileden," diye tersledim. "Şimdi git buradan."

"Ben almayayım," dedi bana, yirmi küsur katlık inişe keyifsizce bakarak.

"Bana yükseklikten korktuğunu söyleme!" Sesimi biraz yükseltmiştim ama bunun bir önemi yoktu çünkü buradaki rüzgâr bambaşkaydı. Birkaç dakikada bir bir ölüm perisi gibi binanın yanından dolanıyor, ses de dahil olmak üzere her şeyi önüne katıp götürüyordu. Ama bir korkuluk vardı ve sağlandı.

Rosier öyle düşünmüyor gibiydi. "Tabii ki hayır," dedi bana kibirle. Ve olduğu yerde kaldı.

"Oh, Tanrı aşkına!" Dedim ki. "Sudan korkuyorsun ve yüksekten korkuyorsun. Başka bir şey var mı?"

"Korkmuyorum."

"O zaman sorun tam olarak nedir?"

"Sağduyu. O yükseklikten düşersem hayatta kalamayabilirim. Ve başka bir beden yapabilirim ama bu zaman alır."

"Düşmeyeceksin-"

"Bunu biliyorum. Çünkü ben orada olmayacağım."

"Bunun için zamanımız yok," diye tısladım.

Rosier elini benimkinden kurtardı ve çifte cazibeyi soymak için kullanmaya başladı. Önce şişkin burnu, sonra da sahte gözlerini çıkardı. Ancak gerçek olanın kalması gerekiyordu, bu da görünüşünün pek de iyileşmediği anlamına geliyordu.

Ya da belki de bu onun ifadesinden kaynaklanıyordu.

"Aksine, bolca vaktimiz var," dedi ekşiyerek, bir şekilde sıkışmış olan tüylü sol kaşını kaldırmaya çalışarak. "Şimdi bizi açıklanamaz bir şekilde günümüze geri getirdin!"

"Ben öyle bir şey yapmadım-"

"O zaman beni neredeyse boğacak olan tekneyi halüsinasyon olarak mı görüyordum?"

"Bunu kendi başına yeterince iyi yapıyordun," diye tersledim, *tek bir işi* olan ve onu da batırmayı başaran adama karşı merhametli hissetmiyordum. Tıpkı konuşmamızı buradaki her gardiyana yayınlamayı başardığı gibi.

En azından ben onu benimle birlikte dışarı çıkarana kadar öyleydi.

Bu, oteldeki tüm vampirleri koşturmaya yetecek kadar çılgılık ve feryat uyandırdı. Ama ben bunu tahmin etmiş ve kapıyı arkasından sıkıca kapatmışım. Sonra da tekrar içeri dalamasın diye sırtımı dayadım, çünkü bu numarayı ikinci kez yapmayacaktım.

Dizlerimin titrediğini hissettim.

"Neden ona büyü yapmadın?" Tepkimi gizlemek için talepte bulundum. "Neden ben yapamadan bizi oradan çıkardın?" diye karşılık verdi.

Vahşice, vardiyanın onu bıraktığı yerden bana doğru döndü, yarı yarıya balkon korkuluğuna sarkmıştı.

"Son kez söylüyorum, bizi ben değiştirmedim! Bunu diğer Pythia yapmış olmalı. Eskisi," diye açıkladım. "O ... Gertie'nin portalını ele geçirdi ... bizi kendi zamanımıza geri göndermek için kullandı. Ya da öyle bir şey." Çok iyi bir açıklama değildi ama aslında ne olduğundan emin değildim.

Nefes nefese kalmış bir köpek yavrusu gibi bizi takip eden parlak bahar gününe bizi kaydırmaya çalışıyordum. Bu uzun vadeli bir çözüm değildi ama buna gerek de yoktu. Tweetie'nin büyükannesi bizi portaldan takip etmeden önce Rosier'in işini yapabilmesi için birkaç saniye kazanmam gerekiyordu.

Ama bana bu şansı vermedi, daha dalarken bizi bir zaman dalgasıyla vurdu. Böylece yarım yıl ya da her neyse, seyahat etmek yerine, kendi zamanımıza geri dönerek iki yüz yıl seyahat etmiştik. Ve her nasılsa, bu süreçte Pritkin'i de kaçırmayı başarmıştı.

Bunu nasıl yaptığını ben de bilmiyordum. Ya da onun bizimle olmak yerine başka bir zamana ait olduğunu nasıl bildiğini. Ama bunu yapmasaydı başımıza açacağı büyük belayı düşününce şanslıydım.

Biraz ürperdim. Pritkin'i zaman çizgisinden çıkarmak beni de hayattan çıkaracaktı, çünkü son birkaç ay içinde benim hayatımı belki bir düzine kez kurtarmıştı. Aynı şeyi ben de onun için yapmaya çalışıyordum, tabii lanet olası meslektaşlarım karışmayı bırakırsa! Özellikle de anaokulundan yeni çıktığım için nasıl başa çıkacağımı bilmediğim lisansüstü düzeydeki Pythia meseleleriyle.

Belki de hayatta kaldığım için kendimi şanslı hissetmeliydim. Ama en çok sinirlendiğimi hissettim. Sanki bu zaten yeterince zor değilmiş gibi!

Ve şimdi Rosier yine bana kaşlarını çatıyordu.

"O geçmişten geliyor," diye işaret etti. "Yine de bizi buraya geri mi gönderdi?"

Bana türünüzün artık geleceği manipüle edebildiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır." En azından *ben* yapamadım. Diğerleri hakkında o kadar emin değildim. "O zaman nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum. Ama şu anda bunun bir önemi yok, değil mi? Önemli olan tek şey Pritkin'e ulaşmamız gerektiği. Bunun için de yemek yemem gerek-"

"İstedğin kadar ye. Uyu. Tatile çıkın!" Bir elini uzattı. Sonra bir başka rüzgâr gürlüyerek geçerken elini hızla parmaklığın üzerine koydu. "Ne fark eder ki?" diye bağırdı. "Şimdiye kadar ruhu iblisler alemine geri dönmüştür-"

"Yani?"

"Yani oraya ulaşamayız, küçük kız!"

Lanet olsun! Rosier'e ters ters baktım çünkü bunun olacağını *biliyordum*! Pritkin'i Amsterdam'da yakalamak için bu kadar çaresiz olmamın nedeni buydu. Bundan kısa bir süre önce, kendisine elli yıl gibi gelen bir süreyi

iblis diyarlarına gitti, ancak dünyaya döndüğünde aradan bin yıldan fazla zaman geçtiğini gördü.

Rosier oğlunu ilk kez altıncı yüzyılda, benim yaşlarımdayken kaçırmıştı ve Pritkin dünyayı bir sonraki görüşünde 1780'lerin sonuydu. İblis kanından gelen çok daha uzun yaşam süresi ve cehennemde işleyen farklı zaman akışı sayesinde o kadar da değişmemişti. Ama dünya . . .

Rip van Winkle gibi geri döndüğünde bildiği her şeyin yok olduğunu ve değer verdiği herkesin öldüğünü görmek çok sarsıcı bir deneyim olmalı. Rosier'in bir babaya sahip olmasının lanetinden ruhunun alacağı darbelerden sadece biriydi. Ama bizim için durum pek de iyi değildi, çünkü buzlu kanallardaki başarısızlığımız bir sonraki durağımızın muhtemelen çok daha sıcak olacağı anlamına geliyordu.

Ama imkansız değildi.

Rosier'e "Gücüm cehennemde o kadar iyi çalışmayabilir ama buna gerek yok," diye hatırlattım. "Ben bizi dünyada zamanda geriye götürebilirim, sen de bizi iblisler âlemine götürebilirsin. Bu aynı şey demek-"

"Aynı şey değil! Uzaktan yakından aynı şey değil!" Sahte kaş gevşemişti ve o konuşurken sıkışmış bir güve gibi yüzünü tokatlamaya başlamıştı. Elini uzatıp kopardı ve kendi kaşının yarısını da beraberinde götürdü. Kibar iblis lordunu görmek artık zorlaşmaya başlamıştı.

Ama gülmedim.

Cidden delirmiş görünüyordu.

Pritkin'in nefret ettiği iblis adını kullanarak, "Emrys'i *dünyada* yakalamayı planlamıştım," dedi. "Cehennemde değil!"

"Ama cehennemler sizin eviniz-" "Evet! Evet, kesinlikle!"

"Ve bu bir sorun çünkü?" Dikkatlice sordum.

"Kaç tane düşmanım olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Şu anda bile dikkatle yürüdüğüm bir bölgeye *büyük olmadan* nasıl gideceğim? Konseyin bizi korumak için neden muhafızları olduğunu sanıyorsun? Görünüşleri için mi?"

İblis konseyinin muhafızlarının yüzleri olmadığı için komiklik yaptığını düşündüm. Ya da başka bir şey. Ancak bu onların ölümcül olmalarını engellemiyordu.

Hızlı hızlı düşünerek, "Yani onu sizin mahkemenize gittiğinde yakalayacağız," dedim.

Pritkin zamanının çoğunu cehennemleri oluşturan çok çeşitli dünyalara açılan bir kapı görevi gören küçük bir iblis diyarı olan Gölgeler Diyarı'nda geçirmişti. Oraya dair pek hoş anılarım yoktu ama Pritkin görünüşe göre orayı, çok sayıda kıskanç inkübinin kraliyet varisini öldürerek rütbelerini yükseltmeyi umursamayacağı Rosier'in alanına tercih etmişti. Ama en azından bir süredir saraydaydı ve eğer onu orada yakalayabilirsek-

"Oh evet. Bu daha iyi olurdu." Alaycılık damladı. "Bu senin mahkemen!"

"İşte bu yüzden orayı bu kadar iyi biliyorum," dedi Rosier acımasızca. "Ve oraya bir iblis olarak, güçle şişmiş ve korumasız bir şekilde girmek aptallık değil, intihar olur."

"O senin *oğlun*! Ve sen de bir konsey üyesisin. Değerli boynun için bu kadar endişeleniyorsan, muhafızlar seni korusun!"

"Ben *artık* bir konsey üyesiyim," dedi, gözünün üzerindeki ham deriyi hafifçe hissederek. "O *zaman o* bir konsey üyesi."

"O kim?"

"Ben kim?"

"Ne?"

"Ben, diğer ben," dedi sabırsızlıkla. "O zamanki Rosier. Taklit ettiğim varsayılan kişi. Ölümle cezalandırılacak bir suç olduğunu da eklemeliyim."

"Kahretsin! Bir yolu olmalı-" "Var." Ona baktım. "Bekleyeceğiz." "Ne için?"

"Emrys'in ruhunun tekrar dünyaya girmesi için, doğal-"

Muhtemelen az önce yakalandığı için ayrıldı. Görünüşe göre düşündüğüm kadar yorgun değildim. Çünkü bir saniye sonra fare finkini pencerelere, yukarıdaki yarıklardan bir toz çığını yerinden oynatacak kadar sert bir şekilde çarpıyordum. Kırmızımsı kahverengi bir dalgayla aşağı indi, bizi kapladı ve Rosier'in öfkesini kısmen gizledi.

Benimkinde hiçbir şey yoktu.

"Senin derdin ne?" diye boğuldu - kelimenin tam anlamıyla, çünkü tufan vurduğunda ağzı açıktı. "Sen tamamen delisin-"

"Pritkin bu dünyaya yeniden girdiğinde *yirmi dört* yaşında olacak," dedim. "Yüzlerce yılın geçip gitmesine izin verip *birkaç on yıl* içinde onu yakalamaya mı çalışacağız? Eğer ıskalarsak, her *şeyin* biteceğini bilerek mi?"

Ve öyle de olacaktı. Lanet iblis konseyi onu lanetlediğinde benim yeteneklerimi biliyordu ve karşı koymamın en zor olacağı büyüü kullanmıştı. Ruhu hayatının her döneminden sadece bir kez geçecek ve bir daha asla geçemeyecekti. Amsterdam'a geri dönüp onu tekrar ele geçirmeye çalışamazdım çünkü Pritkin'in bedeni orada olabilirdi ama ruhu, kurtarmam gereken modern, değerli, lanetli versiyonu ...

Olmaz.

Sonsuza dek gitmişti, hayatı boyunca cehennemde geçirdiği döneme doğru geriye doğru yuvarlanıyordu. Ve eğer onu orada, bin yıllık bir zaman diliminde yakalayamadıysak, dünyadaki birkaç kısa yıl içinde nasıl başaracaktık? Pritkin tam anlamıyla yaşlanıp yok olmadan önce bunu nasıl başaracaktık? Ve bunu *denemek* için bizi oraya nasıl götürebilirdim ki?

"Ortaya çıktığında onu bekliyor olacağız," diyordu lanet iblis, çünkü hâlâ anlamamıştı. "Onu çıktığı anda yakalayacağız-"

"Hayır,
yapmayacağız." "Peki
neden?"

"Çünkü o kadar geriye gidemem!"

Birden pozisyonlarımızın tersine döndüğünü ve kendimi cam kapıya, çürüklerimin üzerinde çürükler bırakacak kadar güçlü bir şekilde geri dönmüş buldum. Ve, tamam, diye düşündüm, gerçekten şeytani bir yüze bakarak, Rosier şimdi daha çok rol yapıyordu. "Bu da ne demek oluyor?" diye tısladı.

"Ben ne dediysem o!" Gözümü korkutamayacak kadar kızgın bir şekilde tersledim. "Şimdiye kadar gittiğim en uzak mesafe dört yüz yıldız ve o da yolcusuzdu! Bahsettiğin şey beni öldürür. Ayrıca işe yaramaz da," diye ekledim, çünkü Rosier bu fikre pek de kızmış görünmüyordu.

"O zaman neden söylentiler sizin türünüzün istediği zaman seyahat edebildiğini, hatta antik dünyaya bile gidebildiğini söylüyor?"

"Bilmiyorum! Sanki bu lanet ofis hakkında bir şey biliyorum. Ama sana bunu yapamayacağımı söylüyorum!"

"Ben de sana bunu yapman gerektiğini söylüyorum."

"Gerek yok! Onu cehennemde bulacağız-"

"Cehenneme gitmiyoruz," dedi ve sözümü kesmeye çalıştığımda ses tonunu yükselterek benim üzerimden konuştu. "Aklımı kaybetsem ve cehenneme gitmeye karar versem bile

riske atarsan, işe yaramaz, kızım. Sen bizi oraya götürecekt kadar iyileşene kadar o çoktan gitmiş olur."

"Saçmalama! Yıllardır oradaydı! Bir sürü-" "*Sizin zamanınızın çağları. Dünya'nın zamanı. Ama o dünyada değildi, değil mi?*"
Durdum, Rosier'e baktım. "Ne?"

"Cehennemler farklı bir zaman çizgisinde, bunu biliyorsun." Sesi sinirli geliyordu. "Ve büyü zaman çizgisinde değil, *onun* üzerinde. Onu takip ediyor. Ve onun olduğu yerde belki de elli yıl geçti."

Beni kısa düşürdü. Daha da çok çünkü bunu biliyordum. Biliyordum ama bunu düşünmek istemiyordum, sona ne kadar yaklaştığımızı kendime bile itiraf etmek istemiyordum. Ama birden ellerim titremeye başladı.

Rosier'le tartışmak, ona bağışlamak, hayır, hayır, hayır, haklı olmadığını, olamayacağını söylemek istedim. Pritkin *dünyalıydı. Dünya zamanındaydı. . .*

Ama ondan uzaktayken değil.

Bu da fırsat penceremizin bin yıl kadar kısaldığı anlamına geliyordu.

Bunu sindirmeye çalıştım ama gücüm yoktu. Bu son patlama beni güçsüz ve sallantılı hissettirmişti, beynim de buna ayak uydurmakta zorlanıyordu. Her şey çok yoğun ve çok hızlı geliyordu ve tek düşünebildiğim tekrar tekrar aynı şeydi.

"O zaman başarısız olduk," diye fısıldadım, başım dönüyordu. Ve kaybolmuş. Ve çok, çok üşümüş.

"Sanki başarısız olduk." Başımı kaldırdığımda Rosier'in bana tekrar ters ters baktığını gördüm. "Adra'yı görmeye gidiyorum," dedi kendini fırçalayarak. Ve iblis konseyinin başkanından bahsediyordu.

"Neden?"

"Çünkü lanet büyüü o yaptı! Onun izini sürebilecek tek kişi o. Emrys'in ruhunun dünyaya tekrar ne zaman gireceğini bize yaklaşık olarak söyleyebilir."

"Ne fark eder ki?" Titreyerek sordum. "Tekrar yer değiştiremem, muhtemelen saatlerce. . ve yapabilsem bile, Pritkin *altıncı yüzyılda doğdu-*"

"Ne zaman doğduğunu biliyorum."

Başımı şiddetle salladım, çünkü bilmiyordu. Anlamıyordu. "*Bin beş yüz yıldan* bahsediyorsunuz. Eğer biz

daha fazla zaman, *yapamam*-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın," dedi Rosier, sesi bir kırbaç şaklaması gibiydi. Bir an için sesi tıpkı bir kavganın ortasında bana emir veren oğlu gibiydi. Başımı kaldırmama yetti, beni uçurumun kenarından döndürmeye yetti. Aptal gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırdım.

"Nasıl?"

"Bunu sen keşfedeceksin. Ama büyü ilerledikçe zayıflıyor, arkasındaki sihir tükendikçe güç kaybediyor. Şimşek hızında başlıyor ama sona yaklaştıkça oldukça yavaşlıyor. Zamanımız *var*."

"Ne kadar zaman?"

"Ben de bunu öğrenmeye niyetliyim." Sesi sertti. Aniden kolumu kavrayan el gibi, muhtemelen biraz sallanmaya başladığım için.

Başımı kaldırdım ve Rosier'in yeşil, yeşil gözleriyle karşılaştım. Pritkin'inkilere o kadar benziyorlardı ki, bir an için içlerinde bir şefkat kıvılcımı gördüğümü sandım. Sonra tutuşum acı verici bir hal aldı.

"Ye. Uyu. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Sonra da bize geri dönmenin bir yolunu bulun!"

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Yumuşak bir yatağa, serin çarşaflara ve sıcak tenimin tenime sürtünme hissine uyandım. İyi hissettirdi; iyiden de iyi hissettirdi. Tıpkı bana sertçe bastıran kusursuz kalınlık gibi.

Gülümsedim ve gerindim, güçlü bir kucaklaşmaya geri itildim. Sert kasların verdiği hissin ve benden arkamdaki bedene doğru titreyen beklentinin tadını çıkarıyordum. Ya da belki de tam tersiydi; belki de titreyen oydu. Bilemiyordum, umurumda da değildi.

Bir kol karnımı sararak beni aniden geri çekti. Ve üzerimdeki ağırlık aniden arttı. Sert bir el dolaşmaya başladı, kalça kemiğimin çıkıntısını, kaburgamın kıvrımını, göbeğimin çukurunu keşfediyordu. Ve sonra karnımı düzleştirdi, gömleğimi de onunla birlikte yukarı itti ve bir göğsün kabarıklığının üzerinden geçti.

Soğuk hava ve sıcak etin birleşimiyle dudaklarımdan bir ses kaçtı. İkincisi yumuşaklığıma keşfetmeye başladı, ama yavaşça, alaycı bir şekilde. Sıkıca kıvrılmış ucu kasten görmezden geliyor.

Tekrar inledim, daha yüksek sesle ve onun avuçlarına doğru bastırdım. Ama nazik işkence hız kesmeden devam etti, ta ki ben nefes nefese kalıp terleyene, titreyene ve çaresiz kalana kadar. Ne kadar küçük bir şeydi, beni tamamen çözülmeye terk etmek. Ne kadar aptalca bir şeydi... ama olmuştu, öyleydim ve istiyordum...

Ve nihayet, sonunda, tecrübeli parmaklar hassas ucu buldu, ustalıkla yuvarlayarak nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. Titreyen ve ağrıyan elin içine doğru ittim. Ve karnımdan aşağıya doğru kaymadan önce bir an için sahiplenici bir şekilde sıkıldı. Ta aşağıya, tangamın ipeksi parçasını geçti.

Ta ki başka şeyleri kavrayana kadar.

Nefesim hızlandı ve bacaklarım otomatik olarak birbirinden ayrıldı. Kavrayışı sıkılaştı, kaba nasırlar narin tenime değdi ve ben neredeyse acı içinde kıvrandım. Onun da nefesi hızlandı, ensemdeki saçları karıştırdı.

Parmakları işkence edecek yeni bir yumru bulduğunda. Ve giderek artan arzu aniden alev aldı, kontrolden çıktı.

Ama kapana kısılmıştım, vücudunun beni hala kavradığı arkadan gelen kıvrımlı hareketler ve önden gelen emin, tatlı vuruşlar arasında sıkışmıştım, o yetenekli parmaklar beni hem kafesliyor hem de dakikalar içinde eşığe getiriyordu. Ta ki arzusunun derin çarpıntısı diğer her şeyi bastırana kadar. Bir el kalçamı kavradı ve daha da yukarı çekti. Arkamdan yavaşça bana doğru kayarken beni açık ve ağırlı bıraktı, büyük ve sert ve

"Al beni artık!" Nefes nefese kaldım ve kıkırdadığını duydum. "İstiyor musun yoksa talep mi ediyorsun?"

"İkisi de. İkisi de." O harika sıcaklık devam ederken ne dediğimi zar zor anlıyordum. Kayıp. Hedefi. "Bulamıyor musun?" Birkaç saniye sonra umutsuzca sordum, çünkü aklımı kaybediyordum.

"Sanırım idare edebilirim." Sesi eğleniyordu ama sözcükler bana doğru boylu boyunca süzülmesiyle noktalanıyordu. "Ama iyi emir almam."

"Ben de öyle!" Geri iterek ona söyledim.

"Fark ettim" diye tısladı kulağıma o harika, nefret dolu baskı tekrar üzerime doğru kayarken. Ve tekrar. Ve-

"Kahretsin, Pritkin! Dalga geçme!"

Aniden hareketler durdu. Ve vücudumdaki eller sıkılaştı. Ve tanıdık bir ses kulağımda hırladı. "Pritkin?" Sonra biri kapıyı çaldı.

Küçük bir çığlıkla sarsılarak uyandım, şaşkınlıkla etrafıma bakındım ve içgüdüsel olarak çarşafa tutundum. Şanslıydım, çünkü kapı bir saniye sonra patlayarak açıldı ve iyi silahlanmış iki güvenlik görevlisi odaya döküldü. Elinde büyük beyaz kâğıt torbalar tutan küçük bir vampirle birlikte.

Vampirin adı Fred'di. Biraz şaşkın görünüyordu. Muhtemelen çığlık yüzünden ya da ona iki kafası varmış gibi baktığım için.

Çarşafı biraz daha sıkıca kavradım ve yine de yaptım. Kalbim boğazıma düğümlenmişti, saçlarım her yerdeydi ve meme uçlarım kaya gibi sertti. Şu anda sağlıklı düşünmek biraz zordu.

"Suşi mi?" diye ağzından kaçırdı.

"Ne-ne?" Ona biraz daha baktım. "Yoksa Kızılderili mi?"

Torbaları uzattı, ben de onlara baktım. Paket servis yapan yerlerden aldığınız türden poşetlere benziyorlardı ve bir tanesinin alt kısmı yağlıydı.

mumlu kağıttan sızmak üzereydi. Harika kokuyordu.

Beynim sonunda uyandı ve bana akşam yemeğini beklerken uyuyakaldığımı ve şu anda Fred'i korkuttuğumu söyledi. Biri elini silahına götürmüş olan diğer gardiyanları da. Dudaklarımı yaladım ve kalp krizi bölgesinden geri çekildim, ancak çarşafı indirmedim. İndiremezdim çünkü gömleğim yukarı çıkmıştı. Şüpheli bir şekilde yukarı çıkmıştı, diye düşündüm, etrafıma tekrar bakarak.

Ama görünürde hayalet aşıklar yoktu ve ben hayaletten anlıyordum. Sadece yumuşak bir karanlık, pencerelerin dışındaki gece manzarasından gelen loş bir pus ve tülleri savuran klima. Terli saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve kendime sakin olmamı söyledim.

Bir rüyaydı, hepsi bu, sadece canlı bir rüyaydı. Gerçekten, çok canlı.

Yutkundum ve dikkatimi tekrar küçük vampire çevirdim.

Koridordan gelen parlak ışık huzmesi içinde silüet halindeydi; kısa boylu, üzerine tam oturmeyen bir takım elbise giymiş, biraz bodur bir figürdü. Aşk tutamaçlarını gösteriyordu ama büyük, miyop gri gözleriyle uyumluydu. Kel bir bölgeyi kapatmaya çalışmak için biraz uzamasına izin verdiği dalgalı kahverengi saçları, kravatın olması gereken yer dışında her yerde biten bir kravatı ve kendisini zayıf gösterdiğini düşündüğü için takmamayı tercih ettiği gözlükleri eksikmiş gibi görünen bir burnu vardı.

Ona söylemekten nefret ediyordum ama gerçekten önemli değildi. Fred korkutucu değildi.

Ancak, hepimizin yetenekleri vardır. Ve tam o sırada elinde Fred'in onay mührünü almış iki yerel lokantanın poşetlerini tutuyordu. Bu da yağlı, şekerli, baharatlı ya da kızarmış yiyeceklerde ya da tercihen bunların hepsinde uzmanlaştıkları anlamına geliyordu.

Ağzım sulanmaya başladı.

"Suuuushi mi, Hintli mi?" diye tekrar sordu hafifçe toparlanarak. Ve çantaları etrafa savurdu.

"Ne ... ne tür bir Hintli?" Üstüme salya akıtmadan söylemeyi başardım.

"Tikka masala. Ve fırından yeni çıkmış tandır tavuğu. Isıtıcı tavalarda biraz artıkları vardı ama ben tazesini vermelerini istedim."

"Poppadums?"

Fred kendini yukarı çekti. "Neyim ben, bir hayvan mı? Ve sarımsaklı naan." Başımı salladım. "Tamam."

"Suşi hakkında bir şey bilmek ister misin?"

"Hayır." Bir buz fırtınası boyunca kovalandıktan ve buz gibi suya daldıktan sonra soğuk balık cazip gelmedi.

Fred felsefi bir tavırla omuz silkti. "Benim için daha fazla."

Diğer iki vampir etrafa bakınırken o da yatağın yanındaki lambayı yaktı. Muhtemelen Rosier'e ne yaptığımı merak ediyorlardı. Görünüşe göre onu ya bir yere kaydırđığıma ya da binadan aşağı attığıma karar verdiler ve ikisi de onları fazla endişelendirmemiş gibiydi.

Gittiler.

Fred yiyecekleri bölüştürmeye başladı.

Birkaç havlu almaya gittim -hijyen açısından; yatak örtüsünün işi çoktan bitmişti- ve banyoyu kontrol ettim. Ama bulduğum tek şey bir yığın fazladan çarşaf ve otelin kızlar için verdiğini tahmin ettiğim küçük banyo malzemelerinden oluşan plastik bir poşetti. Ama hayalet aşıklar yoktu.

Bazen bir rüya sadece bir rüyadır, dedim kendime, biraz utanarak. Ve çok acıkmış. Yığından birkaç havlu aldım ve ödülünden payıma düşeni almaya gittim.

Ve Fred'in -iyi yaşlı Fred'in- kendini aştığını keşfettim. Pikniğı hazırlamasına yardım ettim, sonra da yatak başlığının bıraktığı küçük boşluğa tırmandım, midem tüm bu süre boyunca açlıktan öldüğüm konusunda ısrar ediyordu. Ben de öyle görünüyor olmalıydım, çünkü Fred cömertçe tabağıma bir tempura karides rulosu bağışladı, her ne kadar wasabi konusunda cimri davranırsa da.

Yüzümü gördü ve gözlerini devirdi. "Surat asma. Zaten burası kendi ürünlerini yapıyor. Öyle sahte şeyler yok."

"Sahte mi?"

"Bilmiyor muydun?" Kendi tabağına çok daha büyük bir porsiyon koydu ki buna hiç ihtiyacı yoktu çünkü vampirlerin duyuları insanlarınkinden daha güçlüdür.

"Neyi biliyorsun?" Ağzım dolu bir şekilde sordum.

"Çoğu suşi dükkanındaki wasabi gerçek değil. Yeşil gıda boyası ve biraz hardalla karıştırdıkları yaban turpu."

"Piçler."

"Bir de bana sor. Ama burası gerçek bir yer ve çok sıcak. O yüzden dikkatli olun."

Dikkatliydim. Çok lezzetliydi. Tempura'ya başlamadan önce yanan bir dil ve sulanan gözlerle mutlu bir şekilde yolumu yedim.

parlak kırmızı tandır. Çok da iyiydi, kemikten yumuşak, soğanlı, baharatlı ve ... *nefisti*.

Birkaç dakika sonra yemeğin neden olduğu sersemlikten çıktığımda tabağında başka bir şeyin belirdiğini gördüm. Tavuk tikka değildi. "Ne?" diye sordum. Bir ağız dolusu muhteşemliğin etrafında sordum.

"Samosa."

Küçük kızarmış topu çatalla dürttüm. Ekmekteki bir yarıktan iğrenç yeşil bir şey sızdı. Ve, tamam, ewww.

"Bezelye," dedi Fred sabırsızlıkla.

"Bezelye mi?"

"Bilirsiniz, küçük ve yeşil? Bunlara sebze deniyor." "Çok komik."

Bezelye şeyini tabağımın kenarına ittim.

Fred onu geri itti. "Ye onu."

"Yemek istemiyorum."

"Bu senin için iyi."

"O zaman sen ye."

"Sebzeye ihtiyacım yok."

"Tikka masala'ya da ihtiyacın yok," diye belirttim, ancak bir kısmı onun tabağında kalmıştı. Naan'ın çoğuyla birlikte. Bir parçasını geri çaldım.

"Daha çok var," dedi öfkeyle. "Ve sen yemek zorundasın." "Neden?"

Bezelye şeyine şüpheyle baktım. Marco'yu bu kadar beni uyuşturmak için. Bunu yapmaması gerekiyordu, çünkü bu benim güçlerime erişimimi engelliyordu. Ama son birkaç günden sonra, kötünün iyisi olduğuna karar verdiğini görebiliyordum.

Ama görünüşe göre paranoyaklaşıyordum, çünkü Fred göğe doğru baktı. "Çünkü eğer yapmazsan o bakışı yiyeceğim!"

"Ne bakışı?" Kimyonla aşılannmış basmati pirincinin geri kalanını tabağıma döküp tikka'dan kalanları üzerine dökerek sordum. Fred'in bulduğu bu yer, domates sosunda bolca krema, büyük, yumuşak tavuk parçaları ve büyük, kabarık naan yuvarlakları ve-

Ve neredeyse ne hakkında konuştuğumuzu unutuyordum.

Yukarı bakana kadar. Ve eski mürebbiyemin patentli Onaylamama Bakışının inandırıcı bir taklidiyle karşılaştım. O kadar iyiydi ki, hiçbir şey yapmamış olmama rağmen o eski, tanıdık suçluluk duygusunu hissettim.

Yatakta piknik yapmak dışında, ki bu da en azından bir Stern Talking-To için yeterli olurdu.

"Kim sana o bakışı atıyor?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Sence kim?"

"Hiçbir fikrim yok." Ben de bilmiyordum. Çünkü erkeklerle, hatta vampir erkeklerle dolu bir çatı katında yaşamak, bir tür kardeşlik evinde takılmak gibiydi.

Mutfakta hiç yemek yoktu ama her zaman bira vardı. Oturma odası dolu kül tablaları, kimsenin asmaya zahmet etmediği döküntü takım elbise paltoları ve televizyondaki son spor karşılaşmalarıyla doluydu. Ama salon insanların çoğunlukla yaşadığı yerdi çünkü bilardo masası, yeni kurulan poker masası ve birinin Casanova'nın yüzünün resminden yaptığı dart tahtası oradaydı.

Kumarhane müdürüydü ve evet, genellikle oldukça kabız görünüyordu, en azından benim yanımdayken. Ama onda o bakış yoktu. Bildiğim kadarıyla kimsede yoktu.

"Rhea," dedi Fred, sanki onu orada dikilirken bulacağından korkuyormuş gibi omzunun üzerinden bakarak.

"Rhea?"

"Evet, Rhea. Senin yardımcın. Ya da her ne ise." Fred'in başka unvanlar için önerileri olabilirmiş gibi görünüyordu.

Kaşlarımı çattım.

"Onun nesi var?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum," dedi Fred ve yerel bir spesiyalite olan Rock and Roll roll'a başladı. İçinde baharatlı mangalda yılan balığı, kremalı avokado, çıtır salatalık ve üzerine serpiştirilmiş kızarmış susam tohumları vardı.

"Kes şunu," dedi bana.

"Neyi durdurayım?"

"Roll'umu arzulamayı bırak. Ve sarayınla ilgili ne yapacağını düşünmeye başla."

"Yemek yemediler mi?" Yine kendimi suçlu hissederek sordum. Düşünmemiştim ama kendimden başka kimseyi beslemek zorunda kalmaya alışık değildim. Ki bu da buralarda yeterince zordu.

"Yediler," dedi ağır bir sesle. "Onlara oda servisinden pizza ya da başka bir şey isteyebileceklerini söyledim ama hayır. Rhea bunu kabul etmedi."

"O zaman ellerinde ne vardı?" diye sordum. Çünkü buzdolabındaki tek yiyeceğin birkaç bayat bira fıstığı ve biraz ketçap olduğundan oldukça emindim.

Ve ketçap konusunda emin değildim.

"Tavuk dolması. Kızarmış patates. *Brokoli*." Fred yüzünü buruşturdu.

"Bunu nereden bulmuşlar?" Vegas ev yemekleriyle tanınmazdı. Keçi peyniri ve ıstakozla süslenmiş yirmi dört onsluk bir pirzoladan, size Mobster's Revenge'i verebilecek ya da veremeyecek doksan dokuz sentlik bir karides kokteyline kadar her şeyi alabilirsiniz. Ama tavuk dolması?

Fred bir ağız dolusu yılan balığının etrafında bir şeyler mırıldandı. "Ne?"

Yutkundu. "Dedim ki, bakkaldan almış." "Hangi bakkaldan?"

"Beni dışarı çıkmaya zorladığı. Günün ortasında." Ürperdi. "Çift fırınımız olduğu için yemek pişirmeye karar verdi."

"Çift fırınımız mı var?"

"Biliyorum, değil mi?" Salatalık kemirdi. "Kim bilebilirdi ki?"

"Yani seni markete gönderdi," dedim yavaşça, çünkü ölümden kıl payı kurtulmuş bir kızın o anda gerçekten ihtiyacı olan şeyin doldurulmuş bir tavuk olduğuna karar verdiğini hayal etmeye çalışıyordum.

Ve başka bir şey yüzünden.

Rhea sıradan bir genç değildi. Pythian Sarayı'nın bir üyesiydi ve garipliklerle benden çok daha uzun süredir uğraşan biriydi. Eğer benim için on beş yüzyıl öncesine dönmeden gitmenin bir yolu varsa, o bunu biliyor olmalıydı.

Şey, belki de. Çılgın zaman sıçramaları yapmak yerine çoğunlukla kreşte çalıştığını, nedense bir sürü varmış gibi görünen küçük çocuklarla ilgilendiğini düşünmüştüm. Aslında, aradaki farkı tam olarak anlayamasam da, onun aslında bir yardımcı değil, sadece bir inisiye olduğunu söylediğini hatırlar gibiydim.

Ama yine de bir şeyler biliyor olabilir.

"-marul. Ispanak. *Fasulye filizi*," diyordu Fred, bilmediği küfürleri telaffuz eden birinin havasıyla.

"Uyandı mı?"

Masala ve wasabinin kutsal olmayan karışımını naanla karıştırırken başını kaldırıp gözlerini kırıştırdı. "Kim? Rhea mı?"

Başımı salladım.

"Hayır, uyuyor. Hepsi uyuyor. Neredeyse iki saattir dışarıdasın. Neden?"

Onu uyandırmayı düşündüm ama o zaman nedenini açıklamak zorunda kalacaktım. Ve nedenini açıklayamazdım. Böyle bir atlayış planladığımı başkalarının öğrenmesi riskini göze alamazdım. Jonas küplere binerdi ve Marco . . . şey, o zaman gerçekten uyuşturulmuş olurdum.

Omuz silktim. "Benimle konuşmak istediğine dair bir şeyler söyledi."
"Muhtemelen Jonas hakkında." Kapı aralığından gelen Marco'nun
sesiydi. I

kafasını kaldırdığında onu pervaza yaslanmış, yatağın üzerindeki yaygıya
bakarken buldu.

"Peki ya Jonas?" Yanıma yaklaşıp Fred'in kovalayıcı olarak dizdiği
rulodan bir parça kaparken sordum.

Ve hemen beyaza döndü.

"Bu da ne?" diye soluk soluğa kaldı, gözleri yaşarmıştı.

Fred sıırttı. "Sana bir adamın yemeğini çalmayı
öğreteceğim." "Senin yemeğe ihtiyacın yok! Peki orada
ne var?"

"Hayalet biber," dedi Fred, memnun görünüyordu. "Buna rulet rulosu
deniyor.

Tüm parçalar oldukça normal, bir tanesi hariç-hey!" Bu sonuncusu
Marco'nun birasını çalmasına karşılıktı. "Onu ben içiyorum!"

"Artık değil," dedi Marco ona ve birkaç yudumda içti. Şişemi
korumaya aldım. "Peki ya Jonas?" Tekrarladım.

Marco, "Sadece daha önce aradığında birbirlerine girdiler," dedi ve su
içmek için tuvalete gitti.

"Ne hakkında?" Arkasından seslendim.

Elinde ağızına kadar dolu iki nezaket bardağıyla geri geldi ve cevap
vermeden önce bardakları devirdi. Sonra tekrar doldurmak için geri döndü.
"Bilmiyorum."

Ödlek, diye

mırıldandı Fred.

"Bunu duydum."

"Bilmiyor musun?" Şüpheyile sordum, çünkü elbette biliyordu.

Ama Marco başını salladı. "Sessizlik büyüü. Sanırım mahkeme işlerini
bilmemizi istemedi."

"Rhea sessizlik büyüü yapabiliyor mu?" Kıskançlıkla
sordum. "Sanırım öyle. Bu arada Jonas döndüğünü
biliyor." *"Nasıl?"*

Marco kaşlarını çatarak geri geldi, ama bana mı yoksa biberin kalıcı
etkilerine mi, bilmiyordum. "Bana öyle bakma. Lanet olası binanın kenarından
sarkan sendin çünkü Tanrı kimsenin senin neyin peşinde olduğunu bilmesini
yasakladı. Ve her yerde casusları olduğunu biliyorsun."

"Bazı insanların kendi işlerine bakmayı öğrenmesi gerekiyor," dedim
kaşlarımı çatarak.

"Daha fazla katılamazdım," diye kabul etti, ironiden zerre nasibini
almadan.

Çünkü tabii ki vampir bakış açısıyla ben onun işiydim. Aileyi güvende tutmak vampir dünyasında Çok Büyük Bir Şeydi. Bunu yapamayan bir efendi çok kısa sürede itibarını -muhtemelen kelimenin tam anlamıyla- kaybederdi, çünkü zayıf olarak görülürdü. Tıpkı efendisini yüzüstü bırakan her hizmetkâr gibi, ki Marco'nun bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

İyi, diye düşündüm kötü niyetle. "Jonas'a öldüğümü söyle," dedim ona. "Cesedi görmek isteyecektir."

"O zaman ona gittiğimi söyle!"

Jonas zaten kara kaplı defterimdeydi. Ancak Mircea'nın aksine onunla konuşmaktan korkmuyordum. Çok kızgındım. Sarayımı kurtarmak için zamanda geri gitmemi yasaklamıştı ve tüm bu zaman değişimi olayı yüzünden muhtemelen bunu hatırlamıyor olmasına rağmen yine de yapmıştı. Yardımcılarımdan bir kısmının kafayı yemiş ve muhtemelen cinayete meyilli olduğu gerçeğini benden sakladığından bahsetmiyorum bile. Peki sebebi neydi?

Zaten yeterince endişelenecek şeyim vardı.

Evet, sahip olduğumu bilmediğim düşmanlarım tarafından suikasta uğramak gibi Jonas! Elbette Çember'in beni koruyabileceğini düşünüyordu. *O hep böyle* düşünürdü. Sadece peşimden gelen şeyler her zaman Çember'in Circle daha önce görmüştü.

Jonas zekiymiş ama benim zeki olduğumu düşünmüyordu ve bana akılsız bir mucize gibi davranılmasından bıkmıştım. Hayır, Pythia olalı çok uzun zaman olmamıştı; evet, işimin bazı kısımları hakkında korkutucu derecede cahildim. Ama cehenneme kurtarma gezileri planlamak ve hayatta kalmaya çalışmak arasında bunu düzeltmek için elimden geleni yapıyordum! Ve şimdiye kadar, oldukça hızlı bir çalışma yaptığımı kanıtladım. Eğer etrafta beni eğitecek biri olsaydı, daha da iyi olabilirdim.

Mesela benim lanet mahkemem gibi biri.

Ama bu durumda Çember'e o kadar da ihtiyacım olmazdı, değil mi?

Marco'nun dudakları yüzümde dolaşan duygular karşısında seğiriyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Yalan söyleme. Sen de en az benim kadar berbatsın."

"İşte bu yüzden ben kas gücüyüm," dedi bana.

"Bazen kas gücü olmak isterdim," dedim hüznle, ama o uzanıp benim üzgün pazu bahanemi çimdikledi.

"Sanırım hayır," dedi, şimdi sırtarak. "Ama merak etme; Jonas'la ben ilgilenirim."

Bunu dört gözle bekliyor gibi görünüyordu.

"Başka bir şey var mıydı?" Öylece durduğunda sordum. "Kızlar mı?"

"Kahretsin." Kızlar konusunda ne yapacağımı bilmiyordum.

Marco başıyla onayladı. "Dün gece oturma odasında, salonda, sizin yatağınızda ve boş odada uyudular ve hala yeterli yerimiz yoktu. Karyolaların üzerinde tepiniyorduk-"

"Sonra da banyo yapmaları gerekti," dedi Fred karanlık bir sesle. "Ve bizim de yeterince banyomuz yoktu. Sonunda bitirdiklerinde, tüm daire buhar içindeydi. Ve eşyalarını her yerde bıraktılar-"

"Onların eşyaları yok," diye belirttim.

"-bobby iğneleri ve ChapStick tüpleri ve at kuyruğunu tutan şu küçük şeyler- ne deniyordu onlara?"

"At kuyruğu tutucuları mı?"

diye sordum. Bana kaşlarını çattı.

Marco yapmadı ama yatak direğine yaslandı ve kocaman kollarını kavuşturdu. Bu, bu işi halledene kadar gitmeyeceğim anlamına geliyordu ama bu konuda ne yapacağımı bilsem lanetlenirdim. Bariz olan dışında tabii ki.

"Burası bir otel, değil mi?" Sinirli bir şekilde sordum. "Casanova'ya söyle onlar için oda bulsun."

"Denedim ama bütün gün kimse onu görmedi. Zaten ne diyeceğini biliyorsun."

Evet, söyledim.

Casanova'nın bir vampir olduğunu bilmeseydim, Ferengi'den şüphelenirdim. Parayı daha önce gördüğüm hiç kimsenin sevmediği kadar seviyordu, bu da benden nefret ettiği anlamına geliyordu çünkü bende para yoktu. Ama Pythian Sarayı'nın daha iyi durumda olduğunu sanıyordum. İnsanların geleceğe bir bakış atmak için düzenli olarak para ödediği üç bin yıllık bir kurumdu ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Şu anda para için ne yaptığını bilmiyordum, ama bir miktar parası olmalıydı, değil mi? Ve her halükarda bir şeyler yapmamız gerekecekti çünkü bu uzun vadede mümkün değildi.

"Onunla konuşacağım," diye söz verdim.

"Eğlenceli olacak," dedi Marco. Ama sanırım yeterince iyiydi, çünkü gitti.

Fred yapmadı.

Bezelye şeyini tekrar bana doğru itti. "Ye onu. Böylece Rhea'ya sebze yediğini söyleyebilirim."

"Derin yağda kızartılmış
sebze." "En iyisi."

Vazgeçtim ve yedim. Fena değildi. Biraz tatsızdı.

"Eee?" Fred merakla sordu.

"Sebzelerimi salata şeklinde tercih ederim, tercihen Ranch sosu ile kaplanmış," dedim ona. "Ya da Sezar."

"Sezar iyi," diye onayladı, ziyafetimizden arta kalanları nemli yatak örtüsünün içine koyup bir torba gibi çekerek çıkardı. "Bu arada, şu Pritkin denen adam ne zaman dönüyor?"

"Neden?"

"Çünkü etrafta başka bir büyücünün olması kızlara yardımcı olabilir. Onlar vampirlerden pek hoşlanmıyor gibi görünüyorlar."

"Yakında," dedim. Çünkü ya yakında olacaktı ya da hiç olmayacaktı.

"Bildiğim iyi oldu." Fred çantasını yağlı suratlı bir Kris Kringle gibi kaldırdı. Sonra uzandı ve düşüncesizce saçımı karıştırdı. "Biraz uyu Cassie."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Biraz uyu. Elbette. İhtiyacım olan şey buydu, ama vücudumdaki ağrılar ve sızılar ve yaban arısı yakılmış dilimin yanması uykunun yakın geleceğimde olmadığını söylüyordu. Bu yüzden kendimi banyo yapmaya sürükledim.

Ve Tanrım, düşündüğümde de kötüydü.

Giysilerim tuzlu suyla sertleşmiş, derim tuz ve tozla kaplanmıştı ve sonra sütyenimden ölü bir balık çıkardım. Çılgına döndüm ve o şeyi çöpe attım, orada duruyordu ve bir balık gözüyle bana bakıyordu. Ben de ona baktım, o anlardan birini yaşıyordum. Hani aniden karşınıza öyle tuhaf bir şey çıkar ki, hayatınızda ne yaptığınızı yeniden gözden geçirirsiniz.

Sütyenimde ölü bir balık vardı.

Sütyenimde ölü bir balık vardı.

Amsterdam'dan otostopla gelen küçük gümüş renkli olanlardan sadece biriydi, bir sardalyadan biraz daha fazlasıydı ama yine de. Diğer insanların çöplerinde ruj bulaşmış mendiller vardı. Ya da boş oje şişeleri. Ya da üzerlerine sevimli erkeklerin telefon numaraları karalanmış peçeteler.

Elimde ne vardı?

Ölü, muhtemelen zamanda yolculuk yapan bir balık.

Küçük cesedin üzerine bir mendil attım ve duşa girdim.

Bahse girerim Agnes asla balık dolu bir sütyen getirmemiştir. Bahse girerim Agnes en başta Amsterdam'da bile olmazdı, çünkü Pritkin'i Londra'da yakalamış olurdu. Bahse girerim Agnes, Jonas'a ne söyleyeceğini bilirdi.

Agnes olmamam çok kötü.

Ama bir şekilde onunla başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecekti. Ve bir şekilde sahip olduğum ve istemediğim meclisle ne yapacağımı bulmak için. Ve bir grup haydut yardımcı ve öfkeli bir iblis lorduyla nasıl başa çıkacağımı ve *Pritkin*'i nasıl geri *alacağımı*-

Yapacaktım da. Hepsini yapacaktım. Ama şimdi değil. Şu anda saçımı yıkayacaktım.

Yaptım ve muhteşemdi. Yirmi dakika boyunca tuzu, kiri ve Tanrı bilir neyi sabunlayarak temizlemek kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı. Ve o kanallarda su dışında ne varsa çok daha az kokuyordu. Artık hiç zaman ayıramadığım kızsıl şeyleri bile yaptım, tıraş oldum, tüylerimi aldım ve nemlendirici sürdüm ve banyodan çıkıp kendimi büyük beyaz bir havluya sardığımda neredeyse yeniden insan gibi hissettim.

Ve elini banyo aynasında gezdirdi. Ve her şeye rağmen bir kahkaha patlattı. Çünkü bilin bakalım şimdi kim pulluydu?

Zaten kutudan çıkan Glamourie'lerin iki parçası vardı: Yüzünüze losyon gibi sürdüğünüz bir baz kat ve ona ne yapacağını söyleyen bir kontrol. Rosier küçük yamayı silerken kumandayı çıkarmış, gerçek yüzümün parlamasına izin vermişti çünkü bir düşmanın Pritkin'in dikkatini herhangi bir femme fatale'den daha iyi çekeceğini biliyordu. Ama büyü'nün temeli kalmıştı ve şimdi bir haftalık güneş yanığı gibi parça parça dökülüyordu.

Ya da kurutulmuş balık pulları gibi.

Biraz ürperdim ve onları şeritler halinde soymaya başladım, alttaki soluk, çilli deriyi ortaya çıkardım. Garip bir şekilde tedavi ediciydi. Ya da Zen'den çıkabilseydim öyle olurdu. Ama tabii ki yapamadım. Belki de son zamanlardaki aşırı tempomun o kadar da kötü bir şey olmadığına karar verdim. Çok fazla boş zamanım vardı ve nasıl başa çıkacağımı bilmediğim şeyleri düşünmeye başlamıştım.

Az önceki rüya gibi. Çünkü bu da ne?

Önemli bir şey değildi, dedim yansımana. Sadece güçlü bir karabasan büyü'nün kalıntılarıyla karışmış yorgunluk. Bu tür şeylerin insanı kızdırması ve rahatsız etmesi gerekiyordu, böylece karabasan beslenebiliyordu. Ya da bu durumda, biraz daha uzun süre yanında tutması gereken birine biraz enerji bağışlayabilsin diye.

Pritkin lanet olası haritasını geri istiyordu ve eğer kızgın bir cadı tarafından kızartılırsam, bu olmayacaktı. Ama onunla savaşıp başarılı olacağından emin olamazdı, çünkü modern büyü hakkında yeterince bilgisi yoktu. Bu yüzden onun yerine yapabilmem için beni biraz enerjiyle besledi. Ve beni çok fazla besledi. Bunun bazı kalıcı etkileri olması şaşırtıcı değildi.

Tıpkı bende bıraktığı kalıcı sert uçlar gibi.

Belki hayal görüyordumdur diye havlunun ön tarafına baktım ama hayır. Orada her şey kesinlikle neşeliydi. Gerçekten şımarık. Rahatsız edici derecede şımarık.

"Kesin şunu," dedim onlara.

Hiçbir şey yok. Orada olmaması gereken iki küçük mutlu yumru dışında çünkü burası soğuk değildi. Aslında maraton duşumdan sonra tam tersi oldu, ama bu, karabasan geri dönüşleri yaşayan bir beden için önemli görünmüyordu.

İhtiyacım olan tek şey de bu değil miydi?

"Cidden, kes şunu," dedim kaşlarımı çatarak.

Ve sonra beni herkesin dinlediği kadar dinlediklerinde kaşlarını biraz daha çattı. Ve, tamam, bu beni kızdırmaya başlamıştı. Kontrol edemediğim diğer her şeyin yanı sıra, şimdi de kendi bedenimi mi dahil etmek zorundaydım?

"Lanet olsun!" Kendimi gülünç hissederek ve etrafta beni görecekt kimse olmadığı için umursamadan söyledim. "Ciddiyim. Kes şunu hemen-"

"Cassie?"

Yerimden sıçradım, çünkü ses kapının dışından değil, birdenbire ortaya çıkmıştı. Sanki tam tepemden geliyordu, yüksek ve güçlüydü ve küçük, fayans kaplı kutuda yankılanıyordu. Dönüp vıcık vıcık banyo paspasına baktım. Ve ıslak zemine. Ve yoğunlaşma ile akan duvarlara.

Sonra yavaşça kendi göğsüme baktım. "Cassie-"

"Augggghh!" Geriye sıçradım, çünkü sesin benden geldiğine yemin edebilirdim. Ve evet, bir an için *Total Recall* flashbackleri yaşadım ve benimki kadar garip bir hayatınız varsa bu ihtiyacınız olan bir şey değil.

"Cassie!"

Quaid, reaktörü çalıştır, diye histerik bir şekilde düşündüm ve göğüslerimi tuttum.

"Cassie!"

"Augggghh! Augggghh! Augg-"

Ve sonra kapı bir canavar sürüsü tarafından tekmelenerek açıldı. Tanrıya şükür, bunlar tanıdığım canavarlardı.

Bundan sonra işler biraz çığırından çıktı, bir düzine vampir silahlarını çekmiş ve yüzleri asık bir şekilde küçük alana doluştu. Ve sonra kafaları karıştı. Sonra da aklımı kaçırmışım gibi bana baktılar.

Belki de öyleydin, çünkü ortada bariz bir tehdit yoktu. Ellerimde memelerim, her yerde saçlarım ve kullanılmış glamourie parçalarıyla sadece ben vardım.

Vücudumda lekeler vardı. Zombi bir striptizciye benziyordum.

Yutkundum.

"Ne?" Marco talep etti.

Tekrar yutkundum. "Birinin sesini duyduğumu sandım." "Birinin mi?"

"O . . . sanki-" "İşte!" diye
bağırdı biri.

Ve sonra camlar kırılıyor ve kurşunlar ateşleniyordu - ya da belki de tam tersi olmalıydı, ama yere düşerken bunu kim söyleyebilirdi? Ve sonra, geri uzanıp ateş edenin kolunu tutarken, onu aşağı indirmeye çalışıyordu, çünkü aptal tam aynanın içinden ateş ediyordu. Ve diğer tarafta-

"Dur!" Marco benden önce bağırdı. Birden
sessizlik oldu.

Kulaklarım o kadar kötü çınılıyordu ki, sanki vampir hâlâ ateş ediyormuş gibi geliyordu. Ama silah yukarıda olmasına rağmen, sağlam görünen zemine doğrultulmuştu. Aynanın bulunduğu duvarın aksine.

Ve şimdi birkaç parça ve bir sürü delik barındırıyordu.

Salona açılan bir sürü delik. Bir
salon ki-

"Kızlar," diye nefes aldım. Sonra kulaklarımda yankılanan seslerin
arasından oturma odasından gelen alarm çığlıklarını duydum.

Bir grup vampiri kenara ittim ve yatak odasından koridora doğru koştum. Ancak banyonun parlaklığının kurşun deliklerinden sızdığı karanlıkta çaprazlama ilerleyen bir düzine ışık mızrağını görünce durdum. Ve salonun diğer tarafında uçuşan toz zerrecikleri, yıkık duvar kâğıtları ve bir sürü benzer yaranın altını çizdi - ki bu aynı zamanda oturma odasının bir duvarını oluştuyordu.

Buranın dekorasyonu için hiçbir masraftan kaçınılmamış olsa da aynı şey alçıpan için söylenemezdi. Havlumu kaldırıp alçı ve camdan oluşan bir mayın tarlasında koşarken oturma odasındaki çubuğun duvarın durduramadığını durdurmaya yeteceğini umuyordum. Ve diğer yönden gelen Rhea'ya rastladım. Onu hiç görmediğim kadar suratsız görünüyordu, üç cadı ve akılsız bir Pythia Armageddon'u uzak tutmaya çalışırken bir grup küçük kıızı katil kara büyüçülerle dolu bir evden çıkardığı geceki kadar suratsız.

Ve sonra beni gördü.

Ve bir insan yüzünde daha önce bu kadar rahatlama gördüğümü sanmıyorum. Bir an için gerçekten bayılacağını sandım. Ben de geçerken onu yakaladım. Sonra salona ve oturma odasına geçtik.

Dağınık duvara yaslandığım yerde başım dönüyordu, çünkü onlar iyiydi. İyidiler.

Ama sadece şans eseri.

Kurşunla delik deşik edilmiş birkaç tablo, parçalanmış bir saat ve yeniden değiştirilmesi gereken duvar kâğıtları gözümün önüne geldi. Merdivenlerin yanındaki odanın uzak duvarında da yeni bir kurşun izi vardı. Çoğu göğüs hizamdaydı, yani gece olduğu ve herkes bir orman dolusu karyolada yattığı için kızları fark etmemişlerdi. Şimdi oturmuş, iri gözlerle bana ve Rhea'ya bakıyorlardı.

Ama çılgılık atmıyorlardı. O ilk ürkek çılgılklardan sonra hiçbir şey söylemiyorlardı. Tıpkı dün gece, ev kulaklarına yıkılırken bile söylemedikleri gibi. Ama solgundular ve en küçüklerinden bazılarının yüzleri büyük kızların geceliklerine gömülmüştü. Dönüp koridordan çıkan Marco'yla karşılaştığımda tanımlamaya çalışmadığım bir şeyin tenimi karıncalandırdığını hissettim.

"Onlar mı ..." Onları görünce kısa bir süre durdu ve rahatlamış görünüyordu. "Zar zor!" Sesim titriyordu. "Kim *bu*-"

"Bir yarım akıllı. Ama bir şey gördüğünü söyledi-"

"Nerede bir şey görmüş?"

"Aynada."

Başka bir yerde olsa bu kulağa gerçekten garip gelirdi. Ama burası normalin tanımını düzenli olarak yeniden yapan Dante'nin yeri. Ve bir şey görmemiş olsam da, kesinlikle duymuştum.

"Cassie!" Bu Fred'in sesiydi, taşımak için yükseltilmişti. Bir vampirin uzattığı bornozu ve terlikleri kaptım ve mutfığa giderken silkindim.

Ve Fred'i orada öylece durmuş, yepyeni buzdolabımızın yanına bakarken buldu. Sonuncusu bir kaza geçirmiş ve yerine parlak, yeni bir paslanmaz çelik model konmuştu. Genelde oldukça sıkıcıydı, çünkü alt katta satılan Dante'nin kitschy magnetlerinin hiçbiri ona yapışmıyordu. Şimdi çok daha ilginçti.

Çünkü içinden bakan bir adam vardı.

Sulu mavi gözleri, benimkinden daha pembe yanakları ve kabarık beyaz kaşları olan bir adam. Gerçekten kabarıktı, sanki minik deniz anemonları bir şekilde yüzüne yapışmayı başarmıştı. Ve arkasındaki odanın hava akımlarında bir deniz adamınıninki gibi uçuşan bir yığın beyaz saç; benim süitimin hiçbir parçasını oluşturmeyen bir oda.

Ve bunu beklememe rağmen, *dünyada* buradaki korumaları atlatıp böyle bir şey yapabilecek bir avuç insan olmamasına rağmen, yine de ona inanamayarak baktım.

"Jonas?"

"Cassie. Rahatsızlık için özür dilerim-"

"*Rahatsızlık mı?*"

"Her zamanki gibi aramayı denedim," dedi ve aslında sesi sinirlenmiş gibiydi. Sanki bütün bunlar bir şekilde benim suçummuş gibi. "Ama senin ... ortakların . . . uzakta olduğunuz konusunda ısrar etmeye devam etti-"

"Uzaktaydım!"

"Evet ve bunun hakkında konuşmamız gerek-"

"Bunu konuşmamız lazım!" Ona bir kolumu uzatarak söyledim.

"Neredeyse mahkememi öldürtüyordun!"

Belirsiz mavi gözler aniden keskinleşti. Jonas bir yere varacağını düşündüğünde bunak ihtiyarı oynamayı severdi ama artık onu bunun için biraz fazla iyi tanıyordum. Zaten havasında da değilmiş gibi görünüyordu.

"Ben öyle bir şey yapmadım. Vampirleriniz aşırı tepki verdi-" "Savaş büyücülerinin asla yapmadığı bir şey," dedi Marco ağır bir sesle.

Arkamda.

"-ki bir vampirin korumaları olarak eğitildikleri düşünüldüğünde bu şaşırtıcı olmamalı-"

"Sanki Lord Mircea'nın yardımı ihtiyacı varmış gibi."

"-ve evini korumak için, Pythian Sarayı'nı değil. Hiç tecrübeleri yok-"

Marco homurdandı. "Çünkü Londra'daki sarayı koruyan büyücüler harika bir iş çıkardılar."

"Lütfen hizmetçinize bu işe karışmamasını söyler misiniz?" Jonas bana sertçe sordu.

"Marco benim hizmetçim değil. Ve o buraya ait!"

"Evet. Ama siz değil. Kolordu üyeleri sizi ve sarayınızı götürmek için yola çıktılar-"

"Kımlıda?"

"-Biz karar verene kadar geçici olarak kalacağımız yer-" "Ben hiçbir yere gitmiyorum!"

"-neresi daha iyi olur ..." Jonas durdu ve pembe yanakları aniden biraz daha pembeleşti. "Affedersiniz?"

"Marco haklı," dedim ona, öfkeyle. "Londra'daki mahkemede korumalarınız vardı. Geldiğimizde ölü bulduğumuz muhafızlar! Kimseyi güvende tutmadılar-"

"Ne zaman geldin?" Jonas küstahça sordu.

Ama oyun oynayacak havada değildim. "Ne olduğunu biliyorsun! Bunu anladınız, yoksa burada olmazdınız-"

"Bunu anlamak o kadar da zor değildi. Yanınıza almayı seçtiğiniz meclis liderleri de zaten beni bilgilendirmekten mutluluk duydular. Çember'in koruma yeteneğiyle alay etmek için herhangi bir bahane-"

"Sebebi var! Korumalarınız kimseyi korumadı!"

Jonas kaşlarını çatarak, "Görevde bir avuçtan fazlası yoktu," dedi. "Ve çoğu emekliliğe yaklaşıyordu. Bu görev, savaşta yaralanmış ya da büyü bozulmuş olanlar için kolay bir görevdi-"

"Başarısız mı?"

Kaşları çatıldı. "Onlar nezaketen oradaydılar Cassie. Bir onur muhafızı. Mahkeme tehlikede değildi-"

"Mahkeme az önce havaya uçuruldu!"

Kaşları çatılmaya başlamıştı. "Pythia olmadan mahkeme bir işe yaramaz," dedi bana sertçe, "ve sen orada değildin. Sen olmadan, birilerinin bir grup küçük kızın hayatını tehlikeye atmak isteyeceğine inanmak için dünyevi bir neden yoktu-"

"Dünyevi bir nedeni yok," dedim titreyerek ama soğuktan değil. "Ama dünyevi olmayan bir nedeni vardı, değil mi? Ve sen bana söylemedin."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorsunuz; size bu konuda bizzat bilgi verdim-"

"Bana eski tanrıların geri dönmeye çalıştığını söylemiştin. Onlar yüzünden tehlikede olduğumu söyledin. Bana sarayımın tehlikede olduğunu söylemedin!"

"Öyle olmamalıydılar!" Jonas aniden sinirlenerek tersledi. "O kızlar tehlikede değildi - ta ki senin için bir tuzağa yem olana kadar.

Başından beri hepiniz bizim gözetimimizde olsaydınız, böyle bir şey söz konusu olmazdı!"

"Velayetiniz mi?" Titremesi şimdi daha kötüydü. "*Velayetin* mi? Çember son üç ayın çoğunda beni öldürmeye çalışıyordu!"

"Selefim döneminde. Onun kararlarındaki pek çok hatadan biriydi, bu yüzden görevden alındı. Ve daha sonra, bizimle ilk tanışmanızın ışığında, size biraz ... saygı gösterilmesi gerektiğini düşündüm. Pythian'ın geleneksel savunucuları olmamızın nedenlerini anlamanız için size zaman verilmesi gerektiğini-"

"Pythian Sarayı Pythia tarafından savunuluyor!" Rhea kucağında bir çocukla mutfığa koştu. Bana çılgınca baktı. "Hanımefendi-"

"Neler oluyor?" "İçeri geliyorlar!"

"Kim geliyor?" Marco yüzü karararak sordu.

Sonra vampirlerden biri lanet okudu ve birden Rhea'yla mutfakta yalnız kaldık.

"Çember," diye nefes aldı. "Bizi daha önce götürmek istediler. Sana söylemeliydim, ama çok yorgundun, ama sana söylemeliydim-"

"Ve bunu beklemeliydim," dedim ve oturma odasına koştum.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Fuayenin kapısı açıldı ve kapı girişi, kendilerini aksiyon filmi kahramanları gibi gösteren deri tozluklar giymiş adamlarla doluydu. Ki bu gerçeklerden o kadar da uzak değildi. Ağustos ayında ne kadar gülünç olsalar da bu paltolar, Çember'in güçlü adamlarının yanlarında taşıdıkları tonlarca silahı gizlemek için gerekliydi. Bunların hiçbirisi bu gece kullanılamazdı çünkü bu lanet dairede çocuklar vardı.

Yarısı silahlarını çıkarmış olan vampir kalabalığının arasına daldım. "Kaldırın onları," dedim sertçe. Mircea'nın İtalyan ustalarından biri olan Rico tereddüt etti, sonra silahını öyle hızlı kılıfına soktu ki, sanki ortadan kaybolmuş gibi göründü. Bu, konuklarımıza silahın ne kadar hızlı bir şekilde tekrar eline geçebileceğinin ince bir göstergesiydi.

Önemli olduğundan değil; savaş büyücüleri incelikten pek hoşlanmazdı. Her neyse, diğer vampirler beni görmezden geliyordu ve hala kendilerininkini çıkarmışlardı. Ve sonra Marco durumu daha da kötüleştirmeye karar verdi.

"Görünüşe göre destek bulmuşsunuz," dedi onlara vampir sırasının önünden. "En azından bu işi ilginç kılacak."

"İlginç olmayacak!" Yanına gelerek söyledim. "Hiçbir şey olmayacak. Gidiyorlar."

Büyücüler cevap vermedi, hareket etmedi. Vampirler de öyle. Ama Çember'in adamlarının -ve Jonas'ın, lanet olsun ona- anlamadığı şey, vampirlerin bunu *yapamayacağıydı*.

Vampirler insan olarak başlamış olabilirler ama artık değillerdi. Bazı durumlarda yüzlerce yıldır insan değillerdi. Ve toplumları da asla öyle olmadı.

Tamam, evet, bazen öyle davranıyorlardı; bazen korumaları emredilen küçük insanla birlikte yiyip içiyor ve gülüyorlardı. *Ama onlar insan değildi*. Savaş büyücüleri çoğu insanın standartlarına göre çılgınca davranabilir, çılgınca riskler alabilir, hatta kafaları biraz karışmış olabilir

-Ben de sık sık böyle düşünürdüm. Ama yeterince kötü bir durumla karşılaştıklarında geri adım atarlardı. Daha iyi bir fırsat için beklerlerdi. Başka bir gün savaşmak için yaşarlardı.

Vampirler yapmaz.

Jonas'ın planına uymaya razı olsam bile, yapamazlardı. Çünkü gözlerinden uzak olursam beni koruyamazlardı. Servetlerinin, konumlarının, güçlerinin ve *yaşamlarının* kaynağı olan efendileri de onlara bunu yapmalarını emretmişti. Bu yüzden yerlerinde duracaklar, gerekirse öleceklerdi. Ya da daha büyük olasılıkla buradaki her bir savaş büyücüsünü öldürüp Çember'de muhtemelen onarılamaz bir gedik açacaklardı ve Jonas *bunu anlamadı*.

Umarım başkası da biliyordur.

"Marco-" Sıkıca söyledim.

"Denedim," dedi bana, arkasını dönmeden. "Ustanın telefonu çalışmıyor."

"Neden olmasın?"

Hafifçe omuz silkti ve gömleğinin ince pamuğunun altında kayan devasa kayalar gibi görünüyordu. Öndeki savaş büyücülerinden birinin, çenesi yarık, koyu renk saçlı bir adamın bunu fark ettiğini gördüm.

Hiçbir fikri yoktu. Marco'nun onun cüssesine ihtiyacı yoktu. Marco adamın kanını havadan, gözle görülemeyecek kadar küçük parçacıklar halinde, derisini bile parçalamadan çekip alabilirdi. Salak hayalet gibi bembeyaz olup merdivenlerden yuvarlanana kadar odanın öbür ucundan kanını emebilirdi, bunların alışık olduğu düşük seviyeli vampirler olmadığını anlayacak zamanı olmamış pörsümüştü bir kabuk gibi. Bunlar kıdemli ustalardı ve Mircea'nın soyundan geliyorlardı.

Bu da saniyeler içinde yapabilecekleri anlamına geliyordu.

Ama büyücülerin de kendi hileleri vardı ve bunlar Çember'in sarayını korumaları için bıraktığı ihtiyar emekliler değildi. Kollarımın üzerinde karıncalanan güç miktarı bir şey ifade etmiyorsa. Jonas benim işbirliğimi bekliyor olabilirdi ama Marco'nunkinden emin değildi. Güvenebileceği adamları gönderirdi.

Yani bu çok kötü olabilir.

Sonra Fred yanıma geldi. "Mircea muhtemelen konsolosun yanındadır," dedi.

"Konsolosun mu?" Mircea'nın benimle konuşmak istediği şeyin Vegas'a hızlı bir yolculuk olduğunu umarak kısa bir süre yukarıya, eski süitime doğru baktım.

Ama tabii ki hayır. "Hayır, hayır," dedi Fred. "Onun New York'un kuzeyindeki evi.

Bir evi var. Neyse, bu hafta orada bir şey yapıyorlar, yeni senatörler seçmek."

"Bunun Mircea'nın telefonunun çalışmamasıyla ne ilgisi var? Bana onu aramamı söyledi-"

"Bu daha önceydi."

"Neyden önce?"

"Burayı kapatmadan önce," dedi Fred, sesi fazlasıyla sakın geliyordu. Belki de Marco'nun elini kalçasına bastırmasına neden olan atmosferi okuyamayacak kadar deneyimsizdi. "Orada bir sürü kodaman var, konsoloslar falan ve ne kadar düşmanları olduğunu biliyorsun. Bu yüzden konsolosumuz ana koşuşların bir süreliğine devreye sokulmasını emretti. Ve telefonlar onlar aracılığıyla çalışmıyor."

"O zaman onunla zihinsel olarak iletişime geç!"

"Zaten yaptık. Ama karmaşık şeyleri o kadar uzak mesafeye göndermek zordur. Yani, belki senatörler için değil ama geri kalanımız için-"

"Fred," dedim dişlerimi sıkarak. "*Geçebildin mi?*"

"Evet, sayılır. Sanırım başınızın belada olduğu fikri iyi anlaşıldı, ancak bazı ayrıntılar karışmış olabilir."

"Anlamı?"

"Bu." Fred başıyla kapıyı işaret etti. Büyücü grubunun arkasında bir başka usta vampir kitlesi belirmişti. Yarısı aniden dönerek onlarla yüzleşti.

Marco onlara nazikçe, "Destegi olan tek kişi Çember değil," dedi.

Büyücüler hâlâ cevap vermedi. Cevap vermek zorunda da değillerdi. Çünkü patronları az önce balkona açılan pencerelerde bir yansıma gibi belirmişti.

Dün gece Agnes'in sarayının yıkılışını gösteren sihirli haber akışının yansıtıldığı yerle aynıydılar. Yağmurla ıslanmış bir caddede bir düzine küçük ceset torbasının sıralandığını gördüğüm yerle aynıydı. Jonas'ın bana geri dönüp onları kurtarmaya çalışmamı yasakladığında yüzleştiklerimin aynısı.

Görüşümün kenarları titremeye başladı.

"Sana zaman vermek istedim," dedi şimdi bana. "Ama artık zamanımız kalmadı. Savaş bunu gösterdi. Ve son gelişmeler açıkça gösterdi ki rehberliğe ihtiyacın var-"

"Agnes'e sunduğun gibi rehberlik mi?" Kısık sesle sordum. Belden aşağı vurmuştum - ikisi sevgiliydiler ve Agnes'in ölümü onu çok etkilemişti. Ama o anda umurumda değildi.

Hiçbir şekilde bunu onunla denemezdi.

Asla.

"Agnes deneyimli bir Pythia'ydı," dedi bana sertçe. "Sen değilsin
."

"Hızla kazanıyor gibi görünüyorum."

"Agnes yıllarca eğitim aldı; sen-"

"Hiçbir şeyin olmadığı bir ofis için ne zaman hazır olacağıma sen karar veremezsin.
yapmak için."

"Ve Agnes de en başta bizim himayemizde olurdu, onun pençesinde olmak yerine-"

"Agnes senden utanırdı!"

Bu sonuncusu benden gelmemiştir. Rhea kalabalığı yararak ilerledi, gözleri vahşi, yüzü kara bir lekeyle doluydu. Ve hâlâ iki yaşından büyük olmayan küçük bir kızı taşıyordu.

"Onları ölüme terk ettin. Onu bıraktın!" Rhea çocuğu kollarının arasına aldı. Bu kadar genç birinin sarayda ne işi vardı, hiçbir fikrim yoktu. Ama şu anda iri kahverengi gözlerini Jonas'a dikmiş, şaşkınlık ve korkuyla bakıyordu, çünkü az önce yüksek sesler onu uyandırmıştı, büyük insanlar bağııyordu ve evinde, yatağında değildi.

Çünkü onu koruması gereken bizler başarısız olmuştuk. "Ona bakın!"

Rhea talep etti. "Kimi koruyacağınıza bir bakın.

Kınıyorum! Kimi terk etmiş olacağına bir bak-" Jonas

sert bir sesle, "Bu kadar yeter," dedi.

Ama Rhea belli ki öyle düşünmüyordu. Son yirmi dört saat içinde evinin yıkıldığını görmüş, neredeyse kendisi de öldürölüyordu ve muhtemelen panik içindeki bir grup kıza bir nebze olsun normallik hissi vermeye çalışıyordu. Üstelik etrafı çoğu insanın canavar olarak gördüğü yaratıklarla çevriliyken.

Birden o tavuğu daha iyi anladığımı düşündüm.

Ama bu yeterli olmamış gibi görünüyordu ve şimdi Jonas'a söyleniyordu.

"Şunların hepsine bakın!" Rhea bağırıı. "Bizi korumaya yemin ettiniz ama korumadınız. Korumadınız! Bizi ölüme terk ettiniz ve şimdi gelip sizinle gelmemiz gerektiğini söylemeye nasıl cüret edersiniz? Ne için? Bizi önemseyen tek kişi burada!"

"Evet, önemsiyordu," dedi Jonas, alçak sesle ve hırçınca, gözleri benimkilere parlayarak. "Görevinin tüm amacını ihlal edecek, zamanda geriye gidecek, hayatını riske atacak ve böylece hepimizi tehlikeye atacak kadar önemsiyordu!"

"*On beş dakika* oldu," dedim ona, onun yükselen dalgasıyla öfkemden biraz olsun sıyrılmıştım. Rhea'nın küçük konuşması bir şeyleri sarsmış gibi görünüyordu ve o da ... bakıyordu. Nasıl baktığını tam olarak bilmiyordum ama bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Pek bir şey değiştirmedim," dedim ona, daha sessiz bir şekilde. "Patlamadan önce kızları binadan çıkardım, hepsi bu. Yine de programa göre yükseldi; diğer her şey aynı kaldı. Zaman çizgisi o kadar da-"

"Lanet olası zaman çizgisi umurumda değil!"

"O zaman neden bahsediyoruz?" Dürüstçe kafam karışmış bir şekilde sordum. "*Senin* hakkında konuşuyoruz!"

Benden Rhea'ya, karyolalara yayılmış kızlara baktı, bazıları rahatlamak için yastıklara ve birkaç durumda doldurulmuş hayvanlara sarılmıştı. Ve kocaman gözlerle Jonas'a bakıyordu. Jonas gözlerini kırpmadan onlara baktı.

"Önceden bilseydim sizi kurtarırdım," dedi onlara. "En ufak bir fikrim olsaydı bütün bir taburu yardımınıza gönderirdim. Ama öldüğünüzde sizi öylece bıraktım. Çünkü o zaman daha çok değer verdiğim şeyleri riske atmadan sizi kurtaramazdım."

İnanılmaz bir konuşmaydı. Dahası, büyük kızlardan birkaçı onunla aynı fikirdeymiş gibi başlarını sallıyordu. Agnes onlara ne tür bir beyin yıkama saçmalığı öğretiyordu?

"Benim hayatım onlarınkinden daha değerli değil!" Tersledim. "Ben-"

"Sen *Pythia*'sın!" diye bağırdı, mavi gözleri alev alev yanarak bana doğru döndü.

"Elimizde kalan tek kişi sensin! Ve muhtemelen dünyanın sonunu getirecek bir savaşla karşı karşıyayız! Yani, evet, onları kaderlerine terk ederdim. Seni riske atmadan önce on binlercesini daha yerde ölüme terk ederdim. Çünkü seni kaybedersek, savaş da kaybederiz. *Her şeyi* kaybederiz."

Artık pembe değildi; neredeyse saçları kadar beyazdı. Onu hiç böyle görmemiştim. Uzaktan yakından hiç görmemiştim.

Ama sonunda tüm bunların ne anlama geldiğini anladım. Sonunda Jonas'ın korktuğunu anladım.

İnanılmaz görünüyordu. Gençliğinde gözüpek biriydi, ley hattı sisteminde çılgın uçan arabaları yarıştırdı, dünyamızın üzerinde ve çevresinde akan ve daha çılgın olan metafizik gücün devasa nehirleri

büyücüler taşıma için kullanıyordu. Bu, rakiplerini NASCAR'dan bile daha sık ölüme terk eden bir oyundu ama Jonas bundan zevk alıyor gibiydi. Ve sonra yaşlılığında, çok daha genç meslektaşını deviren ve onu Çember'deki üstün güce geri döndüren tehlikeli bir darbe tasarlamıştı. Kolayca sarsılan bir adam olmadığını söylemek yüzyılın en hafif tabiriydi.

Ama şimdi kesinlikle öyle görünüyordu. Ve bunu anlamıyordum.

Evet, olası bir istilayla karşı karşıyaydık. Evet, efsanelerden fırlamış yaratıklar tarafından, orada kalması gereken yaratıklar tarafından, çünkü insanlığın başa çıkamayacağı kadar büyüklerdi. Ve evet, bu çok korkutucuydu, çünkü ana savunmamızın, bir zamanlar tanrılardan biri tarafından dünyamızın etrafına dikilen bir enerji duvarının, her zaman düşündüğümüz mükemmel bariyerden daha az olduğu yakın zamanda kanıtlanmıştı.

Bu normalde olması gerekenden daha büyük bir sorundu çünkü şu anda kapıları zorlayan varlık, zaten savaşla parçalanmış bir dünya için mümkün olan en kötü senaryoydu: onu kişileştiren tanrı.

Anladım.

Hepsini aldım.

Anlamadığım şey Jonas'ın bu konuda ne yapabileceğimi düşündüğüydü. "Senin için Ares'le savaşmamı mı bekliyorsun?"

Şaşkınlıkla sordum. Bu

Söylerken bile kulağa inanılmaz geliyordu.

Ama anlaşılan Jonas öyle düşünmüyordu. "Daha önce bir tanrıyı yenmiştin. -"

"*Apollo'nun yenilmesine yardım ettim. Ve o zaten çoğunlukla ölüydü.*"

Bariyeri aşan ilk kişi o olmuştu ve sonunda

Çıtır kızartmanın tanrısal versiyonu. İyileşmek için zaman ayırsaydı hâlâ iyi olabilirdi ama tabii ki yapmadı. Tanrısal gururu, biz zavallı insanlarla hâlâ boy ölçüşebileceğini düşünmesine neden olmuştu. Ve bu artık bizim açımızdan gerçekten inanılmaz bir iyi şans bizi hayatta bıraktı ve o ... şey, hepimiz onun ölmüş olmasını umduk.

Zaten o zamandan beri kimse ondan haber alamamıştı.

Ama o Apollo'ydu. Eski efsanelere inanılacak olursa, lir tıngırdatması ve su perisi kovalamasıyla tanınır. Bu *Ares*'ti. Yakın zamanda onun yarı insan çocuklarıyla dövüşmüş ve zar zor hayatta kalmıştım, o da bir daha alamayacağım bir yardımla olmuştu. Ama savaş tanrısının kendisi?

Jonas, "Sen bir yarı-tanrısın," diyerek savaş büyücülerinden birkaçının sanki inanmıyorlarmış gibi bana hızlı bakışlar fırlatmasına neden oldu.

Elbette bazen ben de öyle... Saçlarım gevşek ve yüzüme dökülmüş, vücudum eski gri bir bornoza sarılmış ve ayaklarımda tüylü pembe terlikler varken, annesi tanrıça olan biri gibi görünmüyordum. Ama giyinik halimle de öyle görünmüyordum. Sıska bacakları, kontrolden çıkmış bukleleri ve çilleri olan 1.80 boyunda bir sarışındım.

Dayatmacı değildim.

Annem daha çok öyleydi ve aslında binlerce yıl sonra bile hala onun türünü dışarıda tutan duvarı inşa eden kişiydi. Ama annem ölmüştü ve elimizde kalan bendim. Ve ben yeterli olamayacaktım.

Jonas sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi, "Tanrıların bile sahip olmadığı yeteneklere sahipsin," dedi.

Umarım başarıyordur, çünkü onun için hiçbir şey yapmıyordu.

Be

n. "Ne gibi?"

"Zaman akışımızı durdurabilirsin-"

"Bu bize nasıl yardımcı olacak?" Şaşkınlıkla sordum. "Bunun ne kadar süreceğini biliyorsun.

sonuncusu, ve bu *insanlara* karşı. Bir tanrı üzerinde işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum. Ama işe yarasa bile, sana ne verir? Birkaç dakika mı? Birkaç dakika içinde ne tür bir hasar verebilirsin ki?"

"Düşündüğünden daha fazla." Acımasızdı.

"Yeterli değil," dedi Rhea içi boş bir sesle, çünkü Ares'in dönüşünü gören o olmuştü, ben değil. Ve anısı bile tenini beyazlatmaya, gözlerini doldurmaya yetmişti. Çünkü o sadece Ares'in dönüşünü görmemişti.

Başarısız olduğumuzu görmüştü.

Daha açık bir ifadeyle, Çember'in başarısız olduğunu görmüş, Ares'in onlarla birlikte yerleri paspasladığını görmüştü ki bu haber Jonas'ı o anda fark ettiğimden daha fazla etkilemişti. Yani, tamam, eğer bir adamın paniklemek için bir nedeni varsa, o da buydu. Ama benden ne yapmamı beklediğini hâlâ anlamamıştım.

Pritkin'i geri almak için bu kadar çok çalışmamın bir nedeni de buydu. Tanrılarla nasıl savaşacağımı bilmiyordum, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Bu yüzden oturup nasıl yapacağımı bilmediğim şeylerle uğraşmak yerine, bildiklerime odaklanıyordum. Sadece kişisel nedenlerle de değil.

Evet, onu önemsiyordum. Evet, ona hayatımı defalarca borçluydum. Ama şu da bir gerçektir ki Jonas'ın bildiğinden çok daha fazla sihri unutmuştu. Yüzyıllardır John Pritkin adı altında saklanıyordu ama doğduğu, tarihin onu tanıdığı, efsane, büyü ve hala en büyük büyücünün adını çevreleyen aura nedeniyle umutsuzca sakladığı isim bu değildi.

Merlin.

Peşinde olduğum kişi buydu, zaman içinde umutsuzca kovaladığım kişi buydu, uğruna cehenneme gidip geldiğim kişi buydu - kelimenin tam anlamıyla. Ama tüm bunlar olup bittikten sonra Pritkin'in normal bir hayat yaşama şansı olacaksa, bunu kimseye söyleyemezdim. Jonas'a bizi Ares'ten kurtarmak için bir yol üzerinde çalıştığımı söyleyemezdim, işe yaraması muhtemel tek yol: en tehlikeli büyücüyü geri getirmek.

Bir tanrıyı yenmenin bir yolunu bulabilecek biri varsa, o da Pritkin'di.

Onu sadece geri istemedim, ona *ihtiyacım vardı*.

Ve bunun için zamanım yoktu.

Jonas'a, "Sana yardım etmeyi hiç reddetmedim," diye hatırlattım. "İstediğin her şeyi yaptım. Gelecekte de elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Ama bu ..." Büyücüleri işaret ettim. "Bu yardımcı olmuyor! Aslında tam tersi: Çember ile Senato arasındaki ittifakı tehlikeye atıyor-"

"Senato'ya ihtiyacımız yok," dedi Jonas, gezegendeki en güçlü doğaüstü gruplardan birini elinin tersiyle iterek. "Bizim size ihtiyacımız var. Kehanet de bunu öngörüyordu. Eğer Ares'e karşı başarılı bir şekilde direneceksek, sana ve annene ihtiyacımız var-"

"Annem öldü."

"Ama Ares'in çocuklarını yenmene yardım etti, değil mi? Belki de bu yolculuğun ona düşen kısmıydı. Gerisini yürümelisiniz ama yalnız değil. Çember-"

"Şimdi gidiyorum," dedi Marco kesin bir ifadeyle. Çünkü gözleri büyücülerden hiç ayrılmamıştı ve benim fark etmediğim bir şeyi fark etmiş olmalıydı. Vampirlerin hislerini harekete geçiren bir güç artışı.

Jonas sert bir sesle, "Evet, öyle olacak," dedi. "Cassie ile birlikte."

Yutkundum, düşünmeye çalıştım. Biraz yemek ve birkaç saatlik uyku sayesinde biraz güç biriktirmiştim ama yeterli değildi. Tam güçle bile ne yapabileceğimi bildiğimden değil. Marco ve arkadaşlarının herkesi daha etkili bir şekilde öldürebilmesi için zamanı mı dondururdum? Çünkü aynı tarafta olmamız gerekiyordu!

Başka kimsenin hatırlamadığı bir şey. Sonra Rhea elimi tuttu.

Ve aniden, Pritkin bana enerji verdiğinde olduğu gibi hissettim. Tamam, *tam olarak* öyle değildi ama kesin bir güç artışı vardı. Gözlerime baktı.

"Eski bir kehanet için çok şeyi riske atıyorsun," dedim Jonas'a, huysuz çocuğu ondan alırken.

Ve içimden başka, daha küçük bir güç akışı hissediyorum.

"Değerini gördük," diye savundu, çünkü o da bunun kan dökülmesiyle sonuçlanmasını istemiyordu.

"Neyin tesadüf olabileceğini gördük," dedim ona, vampirlerin arasından diğer kızlara doğru ilerlerken, sanki huysuz bir çocuğu yatağına geri götürüyormuş gibi. "Kendiniz söylediniz: efsaneler yorumlanmalıdır."

"Peki bunu başka nasıl yorumlayabilirsin?" diye sordu. "Efsaneye göre üç tanrı ve onlarla savaşmanıza yardım edecek üç şampiyon olacaktı. Apollo ilkiydi ve önceden söylendiği gibi, siz onun işini bitirmeden önce dünyamızı çitle çeviren Ouroboros büyüyle temas ederek yaralandı."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye karşı çıktım, kızı çikolata tenli ve lüle lüle saçları olan tombul bir inisiyeye uzattım. Sonra da onların yanında, diğer birkaç kişinin ortasında bir karyolaya oturdum. "Dünyamıza gelen herkes bu büyüü aşmak zorunda."

"Yine de önceden bildirilen modeli takip etti. Tıpkı senin Ares'in oğullarını yenmen gibi. Annen orada senin şampiyonun olacaktı ve bence beşinden dördünü bertaraf etmen de bunu hak ediyor!"

"Ama Spartoi Ares değildi ve annem de artık yok," diye belirttim. "Eğer Ares gelirse, onun yardımına ihtiyacım olmayacak."

"Önemli değil. Sen bildiğinden daha güçlüsün."

"Savaş tanrısını yenebileceğimi düşünüyorsunuz ama beni kaçırmak için bir grup büyücü mü gönderiyorsunuz?" Onlara baktım ve birkaçının artık usta vampirler yerine açıkça beni izlediğini gördüm. Başka şartlar altında komik olabilirdi. Onlar tonlarca silahlarıyla, ben de tüylü terliklerimle. Ama içimden gülmek gelmiyordu.

Jonas, "Bence onu *rehberlikle* yenebilirsin," dedi. "Ki bunu burada yapamazsın-"

"Bu senin kararın değil."

"Yeterince büyüyene kadar onu benim yapıyorum-"

"Yirmi dört yaşındayım."

"Ve ben yüz yetmiş dokuz yaşımdayım!" dedi öfkeyle. "Sen benim yaşımdayken-"

"Senin yaşına gelmem mümkün değil." Bu noktada, bir sonraki doğum günümü görmeye razıydım. "Ama olsam bile, Pythian gücünü Çember'in kontrolüne vermeyi kabul etmeyeceğim."

"Vampirlerin eline bırakmanın aksine mi? Kendilerine hizmet etmeyen hiçbir şey yapmıyorlar!"

"Peki bu değil mi?" Daha fazla kız sanki rahatlamak için etrafımda toplanırken sordum. "Tam da onlara en çok ihtiyaç duyduğumuz anda vampirlerden ayrılmak, haklarınızı geleneklerin izin verdiğinin ötesinde zorlamak, Pythian tarafsızlığı şansını yok etmek-"

"Savaşta tarafsızlık yoktur!"

"Olmalı Jonas. Diğerlerine ihtiyacımız var, tüm diğerlerine. Ares'i tek başıma yenemem, sen de yenemezsin. Rhea'nın imgelemi sana bunu gösterdi. Kehanet olsun ya da olmasın, bunu tek başına yapmaya çalışırsan başarısız olursun. Ve sonra *hepimiz* başarısız oluruz."

"Bunu tek başıma yapmaya niyetim yok," dedi bana. "Asıl mesele de bu zaten." Rhea'nın tekrar elimi tuttuğunu hissettim, kızların yakınlaştığını hissettim, bir güç dalgasının bana çarptığını hissettim, sahip oldukları her şey, sesi bile dedi: "Al onu."

Büyücü grubunun hareket etmesini beklemedim, dudaklarından çıkan kelimelerin bitmesini bile beklemedim. Bir elimi uzattım ve onunla birlikte elimde kalan her şey ve sarayımın bana verebileceği her şey gitti. Hiçbir şeyi saklamadım ve hâlâ yeterli olduğunu düşünmüyordum.

Ama anlayamadım. Çünkü bir saniye sonra dizlerimin üzerine çökmüş, öğürüyor ve göze alamadığım bir güç kaybı yüzünden yarı kör olmuştum. Eller beni tutuyordu, oda dönüyordu ve Rhea kulaklarımdaki uğultudan ve kalbimin çılginca atışından duyamadığım bir şeyler bağıırıyordu. Ama yüzen gözlerimle kapının önünde yere yayılmış yarım düzine usta vampir gördüm, o bir saniyede atlamışlardı-

Artık orada olmayan adamlar için.

Sekizinci Bölüm

Salya birikintisi içinde, sonunda kanepenin yastıklarından biri olduğunu anladığım vıcık vıcık bir şeyin üzerinde yüzükoyun uyandım. İşlemesinde küçük mücevherler vardı ve beceriksiz bir el bana sol yanağımın her yerinde çukurlar bıraktığını söyledi. Ve yüzümde, kesinlikle uyumak için uygun olmayan dekoratif bir kordondan kaynaklanan bir kırıskılık.

İnledim ve doğrulmaya çalıştım ama işe yaramadı. Nedenini göremiyordum, çünkü saçlarım gözlerimin içindeydi ve göz kapaklarımın yarısı birbirine yapışmıştı. Ve bir şey yüzüme hafifçe vuruyordu.

Sonunda gözlerimi açmayı başardım ve bunun genellikle balkonu çevreleyen perdelerin altında ağırbaşlı bir şekilde asılı duran tüller olduğunu fark ettim. Ve şimdi kapılar açık olduğu ve rüzgâr onları savurduğu için her yere dağılmışlardı. Bunu biliyordum çünkü benim üzerimde de esiyordu.

Ve görünüşe göre üzerinde sızdığım kanepenin.

Ve kırımın üzerinde uyuyan çocuğu.

Ve sert parçaları olan bir şey benim-

Çok fazla kişiselleşen doldurulmuş bir kurt adamı bulana kadar altımı karıştırdım. Sonra bedenimi kanepeden kaldırdım ve yastığı küçük kızın yüzünün altına, yumuşak tarafı yukarı gelecek şekilde ittim. Ve kanepeden indim.

Ve dondu.

Çünkü ayağım az önce camı kırmıştı. Her yerdeydi.

Her yerde.

Birden balkon kapılarının açık olmadığını, kenarlarında kırık bile kalmadan yok olduklarını fark ettim. Bu da muhtemelen dışarıda neden her iki adımda bir sigara içip içip Dante'nin mimarisinin ağırlık taşıma sınırlarını test eden bir muhafız olduğunu açıklıyordu.

Burayı kimin inşa ettiğini düşünürsek, onların yerinde olsaydım endişelenirdim. Ama eğer öyleyse ya da bilincime yeni yeni girmeye başlayan olaylardan korkuyorlarsa, bunu belli etmediler. Rico duman bulutunun arasından bana göz bile kırptı.

Göz kırpmayı denedim ama göz kapağım hâlâ yapış yapıştı ve sıkıştı.

İç çektim. Ve kaldırdım. Ve başka nelerin değiştiğini görmek için etrafa bakındım.

Ve çok fazlaydı.

Sehpa da cam tablasıyla birlikte gitmişti. Ve metal çerçeveli resimler. Ve arkaları aynalı aplikler. Gömme lambalar bile farklıydı, parlak kenarları artık siyah koli bandıyla kaplıydı.

Kıçım hâlâ uykuda olduğu için biraz sallanarak bir dakika boyunca onlara göz kırptım. Saat yok olmuştu, bu yüzden zamanı göremiyordum ama gecenin bir yarısı gibi hissediyordum. Öyle de görünüyordu, karanlıktan ve balkonun ötesinden görünen neon ışığından başka bir şey yoktu. Ama yine de birileri yemek pişiriyordu ve çok güzel kokuyordu.

Terliklerimi kanepenin yanından aldım ve ayak sürüyerek salona geçtim.

Ve çılgın dekoratör tarafından da ziyaret edildiğini keşfetti.

Televizyon gitmişti, iskambil masasının üzerindeki ışık da öyle. Portatif bardaki güzel cam eşyaların yerini kırmızı Solo bardaklar almıştı, bu da ben-fransa-evinde-yaşıyorum ambiyansını yüzde 100'e yaklaştıran bir şeye yükseltiyordu. Ama asıl gösterişli olan bilardo masasıydı.

Küçük topların her biri birinin çorabının içine doldurulmuştu, sanırım cam ve yansıtıcı oldukları için.

"Sence de bu biraz fazla değil mi?" Bir tanesini mutfığa götürürken sordum.

Lavabonun başındaki Rhea nedense bana bakakaldı.

"Hayır," dedi Marco, dökme demir tavada bir şeyler pişirdiği ocaktan başını çevirmeden. Ocağın düğmelerinden çekmecelerin çekmecelerine ve lavabo musluklarına kadar her şeyin üzerindeki siyah koli bandıyla uyumluydu. Ve birinin buzdolabının önüne yapıştırdığı ağır boz kahverengi ve siyah zikzak örtüyle de uyumluydu.

"Merak etme, sabahları hep böyle görünür," dedi Fred Rhea'ya, kesme tahtasında bir dilim pastırma doğramaktan başını kaldırarak.

"Kanepede uyuduğumda öyle yapıyorum," dedim, boş yere dağılmış saçlarımı düzeltmeye çalışarak. "Bu arada, neden kanepedeydim?"

"Çünkü seni taşımamıza izin vermedin," dedi Marco bana, sonunda arkasını dönerek. Ve başını sallamadan önce bana şöyle bir baktı.

"Sana *izin vermez* miydin?" Tekrarladım. Marco genellikle izin isteme zahmetine girmezdi.

"Kızlar seni yanlarında tutmak istediler ve ben yine de seni yatağa götürmeye çalıştığımda bana saldırdın."

"Ben yapmadım."

"Sen yaptın." Golf gömleğinin kolunu kıvrarak bana kocaman bir pazu ve var olmayan bir çürük gösterdi.

"Mircea'ya seni taciz ettiğimi söyleyeceksin."

"Ona bunu zaten söylüyorum."

Homurdandım. Ve ona hak ettiği cevabı vermek için ağzımı açtım. Ama sonra içine bir şey itildi.

Harika bir şey.

"Ne-" Çiğneyip yuttuktan sonra sordum.

"*Tochitura moldoveneasca*." Marco, İtalyanca olmamasına rağmen sesleri dilinin üzerinde sevgiyle yuvarladı.

"Ve bu ne?"

"Bu," dedi Marco, bana dayanıksız bir kâğıt tabak uzatarak. Ve plastik bir çatal.

"Oh, hadi ama!"

"Bu sadece geçici bir durum, ben koğuşları iyileştirecek birini bulana kadar." "Bu ne zaman olacak?"

"Birkaç saat. Jonas'ın bulma ihtimaline karşı dün gece birine bir balta işi yaptırdık," dedi ve hızla ilkinin altına birkaç kâğıt tabak daha koydu.

"Her ihtimale karşı ... neyi bulmayı başardı?"

"Ne değil. Kim," diye düzeltti. "Onun çocukları. Kimi nereye kaydurdınız?"

Bir grup kızgın, yarı boğulmuş savaş büyücüsünün tanıdık, çakıl taşlarıyla kaplı bir sahile doğru ilerlediklerini hayal meyal hatırlıyordum. Bahse girerim tüm o donanımınla yüzmek pek de eğlenceli olmamıştır diye düşündüm. Sonra başımı kaldırıp Marco'nun kalın siyah kaşlarını bana doğru kaldırdığını gördüm.

"Mead Gölü."

"Ha!" dedi Fred.

"Hiç komik değil," dedim ona, sırtımmaya çalışarak. Gerçekten de komik değildi. Jonas'la aramızdaki bu şey sırf koşulları değiştirdik diye ortadan kalkacak gibi değildi. Ya da çocuklarını sürpriz bir gece yarısı yüzmesine gönderdik diye. Ne söyleyeceğime karar verdikten hemen sonra onunla konuşmam gerekiyordu.

İçimi çektim ve listeme ekledim.

"Onu yiyecek misin, yoksa hayran mı kalacaksın?" Marco bana sordu.

Tabağıma baktım. Kalın, çıtır çıtır pastırma, güzel etli sosis, şanslıysam pastırma yağı olabilecek yağda kızartılmış yumurta, polenta ve hemen tanımlayamadığım garip beyaz ufalanmış bir şey vardı. Ama genel olarak on üzerinden dokuz aldım.

"Ye şunu," dedim ve barda bir tabure buldum.

Ufalanmış beyaz şeyin bir çeşit lezzetli peynir olduğu ortaya çıktı. Bu da diğer her şeyle karıştırıldığında kalp krizine neden olan muhteşem bir yapışkan kütleye dönüştü. Küreklemeye başladım.

"Bunun ne olduğunu söylemiştin?" Baş döndürücü birkaç dakikadan sonra sordum. "Şampiyonların Moldavya kahvaltısı."

"Ve nasıl yapılacağını biliyorsun, neden?"

"Horatiu öğretti bana," dedi Marco, Mircea'nın en yaşlı hizmetçisini kastederek. "Eski topraklardan."

"Kıçımın eski toprakları," dedi Roy adında kızıl saçlı bir büyücü içeri girerken. "Bu Güney yemekleri."

"Güney Romanyalı, belki."

"Moldavya aslında kuzeyde," diye söze girdi Fred.

Roy tabağıma eğilerek, "Nerede olduğu umurumda değil," dedi. "Bu pastırma, yumurta ve peynirli ezme. Güneyin yarısı her sabah kahvaltıda bunu yer."

Marco, "Bunu yaşlı bir Romanyalıdan öğrendim ve eminim ki ilk onlarda vardı," dedi, o "benimle tartışma, ben patronum" sesiyle. Sonra yere baktı ve yüzü değişti. Sert kıçlı usta vampirden ... şey, bu ifadenin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Ama yumuşaktı ve gülümsüyordu.

Pantolonunun paçasını çekiştiren, buruşuk beyaz gecelikli, yalınayak meleğe.

"Phoebe!" Rhea hızla masanın etrafına geldi. "Adamı rahatsız etme. Yemek yapıyor."

Ona doğru uzandı ama küçük kız çoktan Marco'nun kollarına atılmıştı ve benim dev gibi korumamın yanında inanılmaz derecede küçük görünüyordu.

Pazusu tüm vücudundan daha büyüktü. Ona tavanın içindekileri gösterdi.
"Pastırma ve yumurta ister misin?"

Heyecanla başını salladı.

Rhea ikisinin arasına bakarak, "Ben de yulaf ezmesi yapacaktım," dedi.

Marco ve kız tam olarak aynı anda burunlarını kırıştırdılar ve benim kahkaha atmama neden oldular. Ve neredeyse lanet olası sporkumu yutacaktım. Rhea telaşla bana baktı.

"Yulaf ezmesi istediğini sanmıyorum," dedim

ona. "Bu sadece ..."

"Sadece mi?"

Tabağıma bakarak, "Bu hiç sağlıklı değil," diye ağzından kaçırdı. Sonra da orada öylece durdu. Ve benim de kafamı karıştırdı.

Rhea'da anlamadığım bir tür kişilik bölünmesi var gibiydi. Bir an tehlikeli usta vampirleri ve Gümüş Çember'in başını azarlıyor, sonra da benimle konuşmak zorunda kaldığında Küçük Bayan Meek Sesi'ne bürünüyordu. Rahatsız ediciydi. Kendimi Godzilla gibi hissettiriyordu. Üstesinden gelemezse bu da bir sorun olacaktı.

Onu biraz zorlamaya karar verdim.

"Yani bunu yememem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"I . . . Hayır." Şaşırılmış görünüyor. "Hayır, bunu yapmaya cüret edemem. Yani, Pythia'nın ne yediği elbette kendisine ait-"

"Ama bu sağlıklı değil."

"Bu ..." Mutsuz bir şekilde tabağıma baktı. "Sadece ... şey, hiç sebze yok . . ."

Fred, "Yulaf ezmesinde de sebze yok," diye belirtti.

"Hayır, ama tam tahıl," dedi ona bakarak. Ve gerçekten tartışabileceği biri olduğu için rahatlamış görünüyor.

"Polenta tam tahıllıdır-"

"Ve yulaf ezmesi pastırma yağında pişirilmez!"

"Bir sebze ekleyebiliriz," diyerek dikkatini tekrar bana çektim.

"Yapamaz mıyız Fred?"

Tabağıma düşünceli bir şekilde baktı. Sebzeler Fred'in güçlü yanı değildi. "Şey, sanırım bir soğan doğrayabilirim-"

"Soğan sayılmaz!" Rhea ona sertçe söyledi.

"Ya da yanına yarım domates koy," dedim, Pritkin'in yediğini gördüğüm tüm kahvaltıları düşünerek. Sözüm ona sağlıklı beslenmeyi seven biriydi ve çoğu zaman da buna uyardı. Ama pazar günleri yeryüzündeki en berbat kahvaltıları yapardı. Son zamanlarda, sırf benimle uğraşmak için kahvaltıları kasten korkunç yaptığı fikrine kapılmışım.

"Mahkeme Londra'daydı," diye ekledim. "Çocuklar muhtemelen buna alışıktır."

"Evet, İngilizlerin harika kahvaltıları var," diye heyecanlandı Fred. "O güzel, kalın sırtlı pastırmayla-"

"Ve kızarmış mantarlar-" diye ekledim. "-

ve kızarmış yumurta-" Fred mutlulukla

kabul etti. "-ve kızarmış sosisler-"

"-ve kızarmış ekmek-"

"Bahsettiğin her şeyin *kızarmış* olduğunun farkında mısın?" Rhea ona sordu.

"-ve tereyağında yüzen çörekler," dedim, üzerine yığarak.

"O konuya hiç girme bile," dedi Fred bana. "Çünkü o zaman çilek reçeline, portakal marmelatına ve kaymağına ihtiyacın olacak-"

"*Kaymak* mı?" Rhea dehşete düşmüş gibi bakıyordu.

"Ve peynirli Galler usulü rarebit," dedi hülyalı bir şekilde. Ve sanki kazandığını düşünüyormuş gibi bana sırtıttı.

Sanki.

"Kuru fasulye ve tost," dedim ona akıllıca.

"Delikteki kurbağa," diye karşılık verdi Fred, gözlerinde meydan okumanın ışığı vardı. "Taze çiroz-"

"İskoç yumurtası-" "-

haşlanmış böbrek-" "-

İbne-"

"-bubble and squeak-"

"-crumpets!" Fred biraz endişeli görünmeye başladığını söyledi.

Sırtıttım, çünkü Pritkin Gallerliydi ve Gallerliler korkunç, korkunç şeyler yerler. "Laver ekmeği," dedim ukalaca. Sabahları ilk iş deniz yosunu gibisi yoktur.

"Marmite!"

"Kedgerie-"

"Pancakes!"

"Krepler Amerikalıdır."

"Kahretsin, kahretsin!"

"Vazgeçmek

mi?" "Hayır!

Hayır, ben-"

"Tik tak, Fred."

"Lanet olası Marag Dubh!" Fred umutsuz görünüyordu.

Ben tereddüt edince de umutlandı.

Sonra da yüzüne güldü. "-ve kızarmış patates!"

"Saçmalık!" Fred beni işaret etti. "Saçmalık!"

"Ne?"

"Bunu zaten söylemiştik!"

"Söylemedik."

"Evet, yaptık! Yapmak zorundayız! Kızarmış patatesle kazanamazsın!"

"Mmm. Kızarmış patates." Onu ovuşturdum.

"Saçmalık!"

"Kızarmış patates sebze sayılmaz!" Rhea tersledi.

Sonra birden elini ağzına kapattı, az önce Pythia'ya bağırdığının farkına varmıştı. Bir an için dehşete yaklaşan bir ifadeyle bana baktı ve sonra koşarak odadan çıktı. İçimi çektim.

Beklediğim yanıt tam olarak bu değildi. "Ne?" Fred bana sordu.

"Oynamıyordu bile."

"Çocuklara bir şeyler yedirin," dedim ve onun peşinden gittim.

Onu yatak odamda yatağı hazırlarken buldum. Yatağın durumu düşünüldüğünde bu biraz israf gibi görünüyordu. "Yatak örtüsünü değiştirecektim," diye söze başladım ama o örtüyü yırtıp attı. "Rhea, sorun değil."

Başını salladı ve koyu renk bukleler uçuştı. "Bu iyi değil! Kirli bu. Bunu değiştirmeleri gerekirdi-"

"Rhea-"

"-hazır, uyanırsan ve istersen diye-" "Rhea."

"-Yatak değiştirin ya da biraz kestirin

ya da-" "Rhea!"

Aniden durdu, berbat yatak örtülerini göğsüne bastırdı ve bana baktı.

"Hizmetçiye ihtiyacım yok," diye belirttim.

Ve yüzünün buruştuğunu gördü. "O zaman sana bir faydam yok!" "İşe yaramaz mı? Ares'le ilgili bir imgelem gördün."

"Belki de yanılmışımıdır! Artık bilmiyorum!"

"Yanılmadın."

"Ben-" Kendini tuttu. "Evet, Pythia." "Yapma bunu!"

Sarsıldı ve suçlulukla kızardı. "Özür dilerim," dedi, gri gözleri kocaman olmuştu ama ne için özür dilediği hakkında bir fikri olduğundan şüpheliydim.

"Ya da şu," dedim sesimi yumuşatarak. "Yanlış bir şey yapmadığın sürece özre ihtiyacım yok."

"Ama sen dedin ki-"

"*Evet demeni istemiyorum Pythia ya da hayır demeni Pythia*, eğer gerçekten düşündüğün bu değilse. Bana gerçeği söyleyecek birine ihtiyacım var. Özellikle de şimdi." Kapıya baktım, çünkü lanet apartmandaki herkesin bizi duymamasına imkân yoktu.

Bu mahremiyetten yoksunluk meselesi gerçekten de can sıkıcı olmaya başlamıştı. "Gerçek şu ki, ben imgelem görmüyorum," diye ağzından kaçırdı Rhea.

Onu. "Elimde hiçbir şey yok. Kâhin olmam gerekiyordu, beni test ettiler ve geçtim. Geçtim ve biliyorsunuz, çok yüksek puan almadığınız sürece Pythian Sarayı'nda kalmanıza izin vermiyorlar. Ama sonra-"

"Hayır, bunu bilmiyordum," dedim, yatağın kenarına oturup onu yavaşlatmaya çalışarak. "Ben orada büyümedim."

"Hayır," diye kabul etti, kapıya gergin bir bakış attı. "Sen *onlarla* birlikte büyüdün."

"Şey, tam olarak *onlarla* değil. Başka bir vampirin sarayında büyüdüm, Tony adında bir adamın."

"Sana iyi davranmış olmalı," dedi, belli ki diplomasi yapmaya çalışıyordu.

"Tony mi? Tony kimseye iyi davranmazdı. Tony bir piçti."

Rhea bu bilgi karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Vampirler de insan," dedim ona. "İyi olanlar, kötü olanlar ve gerçekten sinir bozucu olanlar, tıpkı diğer herkes gibi."

"Ama ..." Tekrar kapıya baktı ve sonra havada gerçekten bir sessizlik büyüdü olduğunu umduğum bir şey yaptı. Ve öyle olduğunu tahmin ettim, çünkü yerine oturduktan sonra aniden çok daha az dokunaklı oldu. "Onlar başkaları gibi değil!" dedi hararetle. "Seni öldürebilirler-"

"Bir büyücü seni öldürebilir. Büyücü olmayan bir insan seni öldürebilir-" "Ama yapmazlar ... yapmazlar ..."

"Ne yapmazlar?"

"Onlar seni *yemez!*"

Güldüm. Bu da pek hoşuma gitmedi. "Özür dilerim," dedim ona. "Ama Fred çoğunlukla taco yiyor."

"Ama bizden beslenmek zorundalar," diye tısladı, büyüye rağmen alt tonda. "Başka türlü yaşayamazlar."

"Hayır, yapamazlar."

"Yani çocuklar ..."

Gözlerimi kırptım. "Hayır hakkında endişeleniyorsun."

"Ama *buradalar*. Ve çok savunmasızlar. Ve eğer onları koruyamazsam-"

"Rhea!" Durdu, yüzü solgundu, kolları hâlâ yastığı kavrıyordu. Kendisi de tuhaf bir şekilde çocuksu görünüyordu. Kaç yaşında olduğunu merak ettim.

Ben de sordum.

"On dokuz, leydim."

"On dokuz mu?" Daha büyük olduğunu tahmin etmiştim. Belki de diğer herkes ona saygı duyuyor gibi görüldüğü içindir.

"Biliyorum." Üzgün görünüyordu. "Çok eski. Ama çocuk odasında birine ihtiyaçları vardı ve benim de gidecek başka yerim yoktu ve-"

"Ne zamandan beri on dokuz yaş?"

"Pythian Mahkemesi için, eğer seçilmediyseniz." "Seçilmek mi?"

"Bir yardımcı olarak eğitilmek için. Pythia'ya yardım ederler, ona tavsiyelerde bulunurlar, görevlerinde ona yardımcı olurlar-"

"Güzel. Çünkü birazını gerçekten kullanabilirim." Elimi uzattım.

"Tebrikler. İlk yardımcım olabilirsin."

Ve tamam, bu da pek iyi gitmedi, diye düşündüm, Rhea geri çekilip başını şiddetle sallamaya başladığında. "Hayır, hayır, hayır!"

"Rhea-"

"Anlamıyorsun! Bana gelmiyor! Olmuyor! Denedim, denedim ve-"

"Sana ne gelmiyor?"

"Her şeyi!" dedi tutkuyla. "Bu yüzden çocuk odasına ben bakıyorum! Yapabileceğimi buldukları tek şey buydu. Küçüklerle aram iyiydi, ama diğer her şey *Yapamam*-"

"Rhea!" Sesimin arkasına biraz güç koydum, çünkü kız çılgına dönmüştü.

"Beni dinle. Başka ne yapman gerekiyordu bilmiyorum ama ihtiyacım olan şeyi zaten yaptın, tamam mı? Sen zaten yaptın."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Tamam. O zaman seni taç giyme töreninde hayal ediyordum? Orada değil miydin?"

"Hayır. Yani ben oradaydım. Ne yaptığını gördüm-"

"Benim hakkımda konuşmuyoruz. Neden oradaydın?"

"Sana yardımcılardan bahsetmek için. Bir imgelem gördüm -en azından öyle olduğunu düşünüyorum; ben imgelem görmem-"

"Ama o zaman bir şey gördün," diye sordum.

Başını salladı.

"Ve yardımcılar bunu fark edip sana sordular. Ve sen de onların Savaş Tanrısı'nın geri dönüp hepimizin kışına tekme basacağı düşüncesiyle mutlu olduklarını fark ettin."

Biraz daha başını salladı. Bana bir Pythian bobblehead'i hatırlatmaya başlamıştı.

"Yani diğer tarafa katıldıklarını düşündün. Ve Agnes öldüğüne göre, halefi için verilen büyük partiye davet edilmeyi başardın, böylece ne yapacaktın? Meze mi yiyecektin?"

"Hayır! Seni uyarmak için! Ne gördüğümü söylemek için- "Yani ... bana yardım etmek ve tavsiyelerde bulunmak için mi?"

Tam bir şey söyleyecekti ki aniden ağzını kapattı. Ve bir dakika sonra tekrar açtı. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Pythia'ya tavsiyede bulunmayı aklımdan bile geçirmem," dedi kibarca ve ben de kendimi tutamadım. Yatağa uzandım ve tekrar güldüm.

Tanrım, kendimi kaybediyordum.

"Leydim-"

"Kes şunu." Endişeli yüzü benimkinin üzerinde belirlediğinde ona söyledim. "Dur . . . ?"

"Bana öyle demeyi kes. Benim adım-"

"Leydi Herophile."

"Saçmalık." Fred'in sözünü ödünç almaya karar verdim.

"Ne?" Rhea gözlerini kırıştırdı. Pythias'ın da küfretmediğini tahmin ediyordum ama Agnes'in birden fazla kez küfrettiğini duyduğumdan emindim. . . .

"Bu, Apollo'nun beni yordakçısı yapmaya çalışırken bana verdiği unvandı," dedim ona. "Ben Leydi Cassandra'yı seçtim-"

"Özür dilerim! Kimse söylemedi-"

"-ama bundan da hoşlanmıyorum. Bana Cassie de."

Sadece bana baktı. Ama aniden çenesinde bir dakika önce olmayan inatçı bir eğilme oldu. Ama Fred'e haddini bildirirken tam bir kanıttı bu.

"Bana Cassie demeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

"Size nasıl isterseniz öyle hitap edeceğim tabii ki, Hanımefendi," dedi ve ben ona tekrar gülünce gücenmiş gibi göründü.

"Tamam, bak. Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor," dedim ona. "Birincisi, buradaki vampirler seni ya da çocukları yemeyecek. Burada bana bakıcılık yapmadıkları zamanlarda, kendilerine ait mahkemeleri var ve ihtiyaç duydukları her türlü yiyeceği sağlamaktan mutluluk duyan çok sayıda takipçileri var. Aslında Mircea onların efendisi; bir nevi büyük patron, anlıyor musun? Tüm klanın üzerinde?"

Başını salladı.

"Zaten çok fazla hizmetkârı olduğu için hizmetkâr adaylarını düzenli olarak geri çeviriyor."

"İnsanlar ısırılmak *mı istiyor?*" Dehşete düşmüş gibiydi.

Belli ki Mircea ile hiç tanışmamıştı.

"Evet," demekle yetindim. "Bazılarının var. Ama sen değilsin ve onlar bunu biliyor, bu yüzden endişelenmene gerek yok, tamam mı? Onlar bizi savunmak için buradalar. Gerekirse dün gece bizi savunurken ölebilirlerdi."

Rhea ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi tedirgin görünüyordu. Ama bunu sorgulamadı. Yine de çocukların daha sonra sorulara boğulacaklarına bahse girerim.

Güzel; onlara yapacak bir şey ver.

"İkincisi," dedim ona ve sesimi keskinleştirdim. "Sen benim yardımcımsın. Şu andan itibaren. Daha sonra, eğer bundan nefret edersen, bunu değiştirmeyi düşünürüz. Ama şu an için Pythian pozisyonunu benden daha iyi anlayan birine ihtiyacım var. O da sensin."

Başını salladı, gözleri iri ve şaşkındı, belki biraz da korkmuştu. Kulübe hoş geldin, diye düşündüm.

"Ve üçüncüsü ..."

"Üçüncü, Lady?"

"Üçüncüsü, nasıl olur da bin beş yüz yıl geriye atlayabilirim?"

Dokuzuncu Bölüm

"Demek bunlar Agnes'in özel odalarıydı." Kapının yanında bir panel olmasına rağmen ışığı açmadım. Ama duvarlardaki birkaç aplik kısıktı, ayrıca tavandan tabana uzanan bir dizi pencerenin dışındaki şehir gecesı pusu, görmek için yeterli parlaklık veriyordu.

Ve görülecek çok şey vardı. Son derece cilalı zeminler üzerinde pelüş halılar, duvarlarda gerçek eski ustalara benzeyen tablolar ve başlarının üzerinde, genellikle dekore ettikleri evlerden daha pahalı olan türden, klimanın içinde usulca cınlayan avizeler gibi. Bütün bunlar, loş ışııkla birlikte çok sakinleştirici bir etki yaratan soluk beı ve mavi renklerle bir araya getirilmişti.

Ya da soygun yapmaya çalışmıyor olsaydık olurdu.

"Çok özel," diye usulca onayladı Rhea, arkamdan gelip kapıyı hızla kapatarak. "Buraya onur konukları dışında kimse gelmedi. Ve tabii ki yardımcılar."

Yardımcıları. Harika. "Umalım da bu gece onlardan birini görmeyelim."

"Görmeyeceğiz. Taç giyme törenindeler."

Evet, plan buydu. Zamanda bir haftadan biraz daha fazla geriye gitmiştik, Washington Eyaleti'ndeki taç giyme törenimde yardımcılarım bir yarı-tanrı ile düello yapmamı izliyorlardı. Bu sırada bir başkası, daha sonra ben, burada eski patronlarını soymaya çalışıyordum. Hayatım garipti.

Ve eğer erken dönerlerse muhtemelen kısa da olabilir.

"Bir fikrin var mı?" Resmi, yüksek yakalı beyaz elbisesi içinde buraya aitmiş gibi görünen Rhea'ya bakarak sordum. Bense kot şortum ve üzerinde sarışın Powerpuff hatununun resmi olan tişörtümle bir şekilde sokaktan içeri girmiş bir turist gibi görünüyordum. Ağırlık kaldırırken gösteriyordu ve gururla "Puff'ımı Tuff'a dönüştürdüğümü" ilan ediyordu. Tabii ki Pritkin'den bir hediyeıdi.

Çok ama çok iyimser bir hediye. Özellikle de şu anda, kendimi sıkıntılı değil de kemirici derecede endişeli hissederken. Neredeyse öleceğim yerlerde olmak bana bunu yapma eğilimindeydi.

Bunu aşsam iyi olacak, diye düşündüm rastgele.

Yoksa tatil yerlerim gerçekten kısıtlı olmaya başlayacaktı.

Rhea başını salladı. "Her yerde olabilir. Ama sonlara doğru çok fazla kullanıyordu. Bir yerlerde olmalı."

Biraz çaresizce etrafına bakındı. Belki de Agnes'in eskiden Pythian Court olan Londra'daki malikânenin üst katında kendine ait bir dairesi olduğu içindir. Sol taraftaki bir kapıdan görülebilen bir yatak odası, salondan girdiğimiz bir oturma odası ve karşı duvarda sağda bir ofis vardı. Ve bunlar sadece görebildiğim kısımlardı.

"Yatak odasını al," dedim ona. "Ben burayı kontrol edeceğim."

Başını salladı ve aceleyle gitti, ben de salonu aramaya başladım.

Kolay olmadı. Şöminenin karşısında yaklaşık elli yastığı olan üç taraflı devasa bir koltuk vardı. Ve bir sürü çekmecesine olan bir raf duvarı. Ve daha da fazla çekmecesine ve bir ton cam eşyası olan bir bar. Ve peşinde olduğumuz şey ortalama bir parfüm şişesinden daha küçüktü.

Rhea'nın bunu gördüğünde anlayacağını umuyordum, çünkü ben anlayacağımdan emin değildim.

Bunu daha önce sadece bir kez görmüştüm, o zamanlar Senato'nun ayak işlerini yapması için ihtiyaç duyduğu bir tarot okuyucusuydum. Pythia gücünün bir kısmının bana geçtiğinden şüphelenmişlerdi, çünkü yaşlı Pythia ölüyordu ve annem bir zamanlar onun varisiydi. Ama annem gözden düşmüştü, ben hiç eğitim almamıştım ve Agnes'in sızdırdığı şeyin işe yarayacağından emin değillerdi.

Apollo'nun Gözyaşları adında bir iksir buldular. Dışarı.

Tüm miras bana kaldığından beri unutmuştum. Kısa bir süre sonra da bir daha ihtiyaç duymadım. Ama merak etmeliydim - Pythia'nın ihtiyacı yoksa neden bir iksir olsun ki? Sanırım cevap şuydu: çünkü bazen ihtiyacı oluyordu.

Rhea burada biraz bulmamızın mümkün olduğunu düşündü, çünkü Agnes yaşadığı son bir yıl boyunca bu şeyi su gibi akıtıyordu. Bunu zayıflayan gücünü arttırmak ve hâlâ yer değiştirmesini sağlamak için kullanıyordu. Ve eğer ölmek üzere olan bir kadını tekrar tam gücüne kavuşturabiliyorsa, Rhea

beni süper Pythia'ya, yüzyılların en iyi sürücüsüne dönüştürme ihtimali olduğunu düşündüm.

Ya da en azından Rosier ve beni bağırsaklarımı deşmeden altıncı yüzyıla geri götür.

Bu yüzden her lanet yastığı kontrol ettim, sadece pencereleri örten muhteşem perdelere bakmak için ara sıra durakladım. Ya da barın üzerindeki göz kamaştırıcı kaya kristaline. Ya da oturma odasının duvarında ay ışığında parlayan Van Gogh'un ayçiçeği tablolarından birine benzeyen şeye. Ama bulduğum tek şey aşağılık kompleksi için iyi bir başlangıç oldu.

Burası bir derginin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Tıpkı resmi resepsiyon alanları ve gösterişli her şeyiyle alt kattaki ev gibi. İçeri ilk girdiğinizde etkileyiciydi, ama burada yaşamak nasıl bir şey olurdu? Hiçbir şey yerli yerinde değilken ve perdelerin kıvrımları bile inanılmaz derecede mükemmelken?

Taşan kül tablaları, zikzaklı buzdolabı ve bir sonraki kıyameti bekledikleri için kimsenin temizlemeye zahmet etmediği halıdaki şarap lekesiyle Dante'nin neşeli dağınıklığını düşündüm. Burası belli belirsiz çiçek kokuyordu. Benimki Marco'nun puroları, paket servis ve vampir ayakları gibi kokuyordu. Burası sessiz ve sakindi. Benimki her gün kaos içindeydi. Burası . . .

Oh, lanet olsun. Burası Agnes'ti, zarif, korkutucu ve kusursuz. Ona uydu.

Bana asla uymazdı.

Şampanya seven bir kız değildim. Ben daha çok Bloody Mary seven biriydim, özellikle de Dante'nin barlarından birinde servis edilen, üzerinde on beş zeytin, bir sürü parmak tavuk, bir çizburger, bir avuç soğan halkası ve şişlere geçirilmiş acayip bir pepperoni pizza olan türden. Pek şık değildi ama iş görüyordu.

Genelde benim gibi.

Genellikle, ama bu gece değil, çünkü ne oturma odasında ne de bitişikteki bin çekmeceli ofiste hiçbir şey bulamadım.

Sonunda pes ettim ve Rhea'nın daha şanslı olup olmadığına bakmaya gittim.

Ve şikayet ettiğim için kendimi kötü hissettim. Çünkü benim yatak odam kadar büyük bir gömme dolaptaki her kıyafetin her cebini gözden geçirmek zorunda kalıyordu. Belki daha da büyük, diye düşündüm, aynalarla kaplı pelüş beyaz halıdan aşağıya, kanepenin büyüklüğünde püsküllü bir sedirin üzerine bakarken.

Bir sürü çekmeceyle dolu devasa bir tuvalet masasının önünde.

"Kahretsin," dedim içimden.

Rhea başını kaldırdı. Koyu renk saçları dağılmış, tüylerle dolmuştu ve havada uçuşan lifler yüzünden gözleri kızarmıştı. Benimle aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

Ama tabii ki bu bir hanımefendiye yakışmaz.

Bundan bir süre önce vazgeçtiğim için tekrar söyledim.

"Leydi Phemonoe'nun çok fazla kıyafeti vardı," diye onayladı, ben ona katılmak için uzun bir yürüyüş yaparken.

"Ve makyaj," dedim şifonyerin üstüne bakarak. Kahretsin; Dante'de bundan daha azı olan drag queenler tanıyordum.

"Geçen yıl epeyce kullandı," dedi Rhea sessizce. "Bir keresinde çay getirdiğimde onu onsuz görmüştüm. Çok bitkin görünüyordu."

"Ama öyle görünmeyi göze alamazdı."

"Çember belli bir standart bekler." *Ölmek üzere olan bir kadından bile* söylenmemiş olarak kaldı.

"Evet, Çember gidebilir..." Rhea'nın daha rafine duyarlılıklarını hatırlayarak kendimi tam zamanında yakaladım.

Ama umursamış gibi görünmüyordu. Aksine, meraklı görünüyordu. "Onlardan korkmuyorsun."

"Hayır."

"Herkesin var."

Devin önünde diz çökerek, "Diğer herkes haftalarca yaratılışın her yerinde onlar tarafından kovalanmadı," dedim. "Hükümdarlığımın ilk birkaç ayını beni öldürmeye çalışarak geçirdiler."

"Ama başarısız oldular."

"Denemediğim için değil."

"Sonra da Büyücü Marsden'in kontrolü yeniden ele geçirmesine ve tekrar Lord Koruyucu olmasına yardım ettin," dedi ezberden okur gibi.

"Başımdaki ödülü kaldırmanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu." Ve Saunders'ı, yozlaşmış, katil, orospu çocuğu selefini görevden almak için.

Ve lanet olsun, bir sürü çekmece vardı! "Ama bunu sensiz yapamazdı." "Bunu bilemem."

"Yapmış olamaz!" dedi, aniden öfkelenerek. "Pythia onun yanında olana kadar harekete geçmedi. Leydi'nin yardımı olmadan bilinen şeylerin yarısını bile yapamazdı, ama yine de onun halefine

-" Aniden durdu ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Ve sonra öfkeyle paltoları ayırmaya geri döndü.

Bir dakika boyunca ona baktım ama bir şey söylemedim. Savunulmak, bir başkasının bana davranışında bir yanlışlık varmış gibi davranması garip hissettirdi. Zaman zaman ben de böyle düşünmüştüm ama diğer herkes her şey yolundaymış ve sorunlu olan benmişim gibi davranıyordu. Rhea hariç herkes.

Aslında benden daha çok bana kırgın gibiydi, bu yüzden tuhaftı.

Ama güzel bir tuhafıktı.

Ben de meşguldüm ama bulduğum tek ilginç şey bir çekmecenin astarına sıkıştırılmış bir kağıt şeridiydi. Aslında bir grup fotoğraftı, eski, siyah-beyaz ve hepsi arka arkaya, fotoğraf kabinlerinin verdiği türden. Ve bana bakan yüzler tanıdık olsa da, tanıdıklarımın o kadar değişmişlerdi ki onları zar zor tanıyabildim.

Agnes'in çilleri vardı; savaş boyasının altında onları daha önce hiç fark etmemiştim.

Ve Jonas. . . Her şeye rağmen, hatta dün geceye rağmen sırttım. Çünkü *buna* kim kızabilirdi ki?

Agnes'in arkasında duruyordu, sanki ikisi de küçük kabine zar zor sığmışlardı. Agnes kameraya poz verip düzgün görünmeye çalışırken, Agnes onun başının arkasında suratını buruşturuyordu. Çılgın saçları her zamankinden daha da çılgındı ve kola şişesi gözlükleri zaten iri olan gözlerini kocaman yapıyordu... oldukça komikti.

Agnes onu ikinci resimde yakaladı ve sanki onu boğmakla tehdit ediyormuş gibi boynuna astığı havludan tuttu.

Ya da değil, diye düşündüm, sırtarak. Çünkü üçüncü görüntü, adamın yüzünün, gözlüklerinin yarısı yamuk olacak kadar ani bir şekilde kadınınkine doğru sürüklendiğini gösteriyordu. Yine de aldırıyor gibiydi.

"Yaşlı adamın böyle öpüşebileceğini kim bilebilirdi?" Rhea'ya fotoğrafı uzatarak sordum.

Sanki zihnindeki imgeyi düzeltmek istermiş gibi ona baktı. Ben aynı sorunu yaşamadım, çünkü başlangıçta Agnes hakkında pek bir şey yoktu, en azından Agnes hakkında. Tek bildiğim, onun mükemmel bir Pythia olduğu ve Jonas'la onlarca yıl birlikte olduğu.

Birden aklıma belki de bundan daha fazlasını bilmem gerektiği geldi.

"Nereliydi?" diye sordum.

Rhea başını kaldırdı. "Leydi

Phemonoe?" Başımı salladım.

"Pittsburgh."

"*Pittsburgh*
mu?" "Evet,
neden?"

Pittsburgh'lu Pythia. "O zaman neden İngiliz aksanı vardı?"

"Burada eğitildi. Bir önceki Pythia İngilizdi ve sarayı buradaydı. Leydi Phemonoe ya da o zamanki adıyla Agnes Wetherby tanımlandığında ..." Yüz ifadem üzerine sözünü kesti. "Bir sorun mu var?"

Agnes Wetherby, Pittsburgh'lu Pythia. "Hiçbir şey."

Rhea bana yan gözle baktı ama sonra devam etti. "Altı yaşındayken buraya bir inisiye olarak getirildi."

"Altı mı?"

"Evet, çok geç oldu," dedi Rhea, benim söylemediğim bir noktaya hak vererek. "Ama ailesi biraz etkiliydi ve süreçle mücadele ettiler. İki yıldan fazla bekletmeyi başardılar."

"Savaştın mı?" Elindeki resme baktım, birden daha az mutlu görünüyordu. "Yani Agnes gibi kızlar burada olmaya zorlanıyor mu?"

"Seçilmek bir onur sayılır," dedi Rhea dikkatle. Ona bir bakış attım. "Sen de öyle mi düşünüyorsun?"

Cevap vermedi.

Fotoğrafa bakmaya devam ettim, bu kadar genç yaşta aniden her şeyini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Ailenizi, evinizi, arkadaşlarınızı terk etmek. Yediğin yemekten giydiğin kıyafete ve insanlara kadar her şeyin farklı olduğu bir yere gelmek.

"Alternatiften daha iyi," dedi Rhea bir süre sonra. "Alternatif mi?"

"Çember'in işlettiği okullar. Tehlikeli güçleri olan büyülü insanlar için olanlar. Onlara-" diyorlar.

"Onlara ne dediklerini biliyorum."

Gerçekte ne olduklarını da biliyordum. "Eğitim merkezleri" Çember'in hoşlanmadığı yeteneklere sahip insanlar için hapisanelerden biraz daha fazlasıydı. Bir büyücü olan ama bir şekilde onlardan kaçmayı başaran babam gibi insanlar. Benim gibi insanlar, çünkü ben onun ölü bedenlerle değil, ruhlarla olan gücünü miras almıştım. Bunlar sadece benim akıl sağlığım için tehlikeliydi, bir sürü sıkılmış hayalet çenesini *kapatmadığında*. Ama bu beni muhtemelen ömür boyu kilit altında tutmaya yeterdi.

Ama yine de böyle bir şey olabilirmiş gibi görünüyordu.

"Ama durugörü uzmanları tehlikeli değildir," diye belirttim. "Ve dışarıda dolaşan, okumalar yapan bir sürü insan gördüm-"

"Pek çok şarlatan gördünüz, Leydi," diye nazıkçe düzeltti Rhea. "Gerçek kâhinler nadirdir ve saray için yeterince güçlü olanlar daha da nadirdir."

"Ama biz *tehlikeli* değiliz," diye tekrarladım. "Biz ateş yakan, uğursuzluk getiren ya da karanlık büyücüler değiliz-"

"Bilgi her zaman tehlikelidir ve her zaman ondan korkanlar vardır. Çember onlar hakkında bilebileceklerimizden -sayıları, yetenekleri, planları- ve başkalarına söyleyebileceklerimizden endişe ediyor. Ancak . . ."

"Tabii güneşin onların ... içinden parladığını düşünecek şekilde yetiştirilmediysen." Kendimi tuttum ama Rhea başını salladı, gülümsemesini görmemem için başını eğdi.

Ben de gülümsemedim. Bilmiyordu ama büyüyen listeme bir sorun daha eklemişti. Büyük bir sorun. Ya da daha doğrusu, bir sürü küçük sorun büyük bir soruna dönüşmüştü, çünkü aslında mahkememi sürdürmeyi planlamamıştım.

Casanova'yla kızlara oda bulma konusunda konuşmaya niyetliydim, evet, ama bu geçici bir şeydi, böylece onlarla ne yapacağımı düşünürken uyuyacakları gerçek yatakları ve yeterli banyoları olacaktı. Ve böylece benden uzak olacaktı. Çünkü başıma bir sürü şey geldi.

Bana hep böyle şeyler olur.

Ancak güvenlik meselesi olmasa bile, kendi hayatımı düzenli olarak mahvetmeyi başardığım açık bir gerçektir; başkalarının hayatından sorumlu olmak gibi bir işim yoktu. Özellikle de lanet olası bir *savaşın* ortasında. Barış zamanı, elbette, Cassie'nin yetenekli çocuklar için okulunu falan yönetirsin, ama şimdi?

Uh-uh. *Gitmeleri* gerekiyordu. Kim olduklarını öğrenir öğrenmez ailelerinin yanına dönmeleri gerekiyordu. Ayrıca son birkaç günden sonra muhtemelen büyük bir terapiye ihtiyaçları vardı, ama bu benden güvenli bir şekilde uzaklaştıklarında halledilebilirdi.

Ya da plan buydu. Ama şimdi onları eve değil, hapse göndereceğimi öğrenmişim ve Jonas'ın şu anda şartlı tahliye konusunu konuşmaya istekli olacağını sanmıyordum. Ve lanet olsun, buna ihtiyacım yoktu!

Rhea beni izleyerek, "İnisiyeler, bir yardımcı pozisyonunu kabul etmeyi seçmezlerse on altı yaşında gitmekte özgürdürler," dedi.

"Peki o zamana kadar? Ailelerinin ziyaret etmesine izin var mı?"

"Eğer yapmazlarsa daha iyi olur."

Evet, beyin yıkamaya engel olabilir.

Ama en azından Agnes'in neden bu kadar çok küçük kızı etrafta dolaştırdığını biliyordum. Muhtemelen içlerinden birini geri çevirirken kendini kötü hissetmiş, Çember'de olmaksızın sarayda daha iyi olacaklarını düşünmüştü. Ve muhtemelen haklıydı da. Ama bu savaş patlak vermeden önceydi ve mahkeme sıfır noktasında sona erdi ve Tanrım, Çember beni kızdırdı!

Elbette, bir grup küçük çocuğu ailelerinden uzaklaştırmak, onlara bir tür ucube gibi davranmak, onları olmak istemedikleri bir yere kapatmak ve sonra bazıları size düşman olduğunda şaşırın!

Sadece benim yardımcılarım Çember'e sırt çevirmemişlerdi, değil mi? O hapisanelerden kaçan bazı çocuklar gibi karanlık büyücü olmamışlardı. Hayır. Büyük işlere kalkışmışlar, lanet *tanrıları* geri getirmeyi planlamışlardı, evet, Çember'i güzelce mahvedeceklerdi ama geri kalanımızı da öldürmeyi başaracaklardı.

Yani bu bir sorundu. Ve bana yardım etmesi için Jonas'a bile güvenemezdim, çünkü meşguldü. Kontrolü dışında olan başka bir durugörürü hapsetmeye çalışıyordu!

Ve kim bu şekilde kalacaktı.

"Hanımefendi, bir sorun mu var?" Rhea sordu ve yine o uysal sesine geri döndü, gerçekten nefret etmeye başladığım sesine. Ama sırf şu anda her şeyden nefret ettiğim için.

"Hayır. Demek böyle tanışmışlar," dedim fotoğrafa bakarak. "Agnes saraydaydı ve Jonas da Lord Koruyucu'ydu."

Rhea başını salladı. "O zaman Lord Koruyucu değildi. Ve burada tanışmadılar. Tanıştılar-"

"Evet?"

"Emin değilim. Uzun zaman önceydi."

Yine de onun tek fotoğrafı eski bir çekmecede buruş buruş duruyordu. Ne onu ne de başka birini görmüştüm. Ve birden bu yerde beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark ettim.

Anlık fotoğraflar neredeydi? Üzerinde aptalca karalamalar olan peçeteler? Tiyatro bileti koçanları? Onun için bir panayırdan kazandığı aptal pelüş hayvanlar, bir satıcıdan aldığı ve parmağını yeşile çeviren dandik "gümüş" yüzükler, kartpostallar, dandik hatıra kadehleri, aşk notları neredeydi? Burası sanki çoktan satılığa çıkarılmış ve birileri

Alıcıların kendilerini görebilmeleri için tüm kişisel eşyaları temizledim.

Belki de görebilirlerdi ama onu göremedim. Agnes'i göremedim.

"Başka fotoğraf buldun mu?" Belki özel eşyalarını burada saklıyordur diye sordum. Ama Rhea başını salladı.

"Genelde duygusal biri değildi." Yumruğu bir an için fotoğrafı buruşturacak kadar sıkılaştı ama sonra bana uzattı.

"Sende kalsın," dedim ona. "Onu benden daha iyi tanıyorsun."

Minnettarlık ifadesi hızlıydı ama tüm yüzünü aydınlatıyordu. Büyükannesinin geceliğini çıkarırsa çok güzel olur diye düşündüm. Acaba başka giysileri var mıydı?

"Ve başka ne istersen al," diye ekledim. "Eğer bir şey uyarsa ..." Onun telaşlı bakışları karşısında sözümü kestim. "Ne?"

"Biz bunu giyeriz," dedi bana. "İni-yardımcılar," diye düzeltti. "Bu bir gelenek."

Çirkin olduğunu söylemedim, çünkü sanki onu koparacakmışım gibi elbisenin boynunu tutuyordu. "Agnes bunu giymezdi," diye belirttim.

"Pythia kendi seçtiğini giyer elbette." "Ama sen giymiyorsun."

"Ben-bu disiplinin bir parçası-" "Sen denizci değilsin."

"-ve gelenek," diye tekrarladı. Sanki ilk seferinde anlamamışım gibi.

"Ama birileri bir noktada geleneği değiştirdi, değil mi? Bu eski, antik değil."

Geceliğe baktı. "Lady Herophile VI tasarladı. 1840 yılında-"

"Öyle görünüyor."

Rhea'nın dudağı seğirdi; bunu gördüm. "Bir öncekinden daha iyi."

"Bir öncekini bilmek istiyor muyum?"

"Grek elbiseleri. Hiç de pratik değillermiş - Lady Herophile öyle dedi," diye ekledi, ben onun bir konuda fikir sahibi olabileceğini düşünmeden önce. "Kendini sürekli bir kostümün içindeymiş gibi hissettiğini ve dışarı çıktığında ya her yeri saran bir pelerin giymesi ya da normal sokak kıyafetleriyle gizlice dışarı çıkıp kuralları çiğnemesi gerektiğini yazmıştı. Pythia olana kadar hep kuralları çiğniyordu tabii ki."

"Tabii ki."

"Sonrasında tam bir Pythia oldu," diye ekledi hemen.

Bundan neden şüphe ettim ki? "Adı Gertie olamazdı, değil mi?"

"Gertrude, evet," dedi Rhea, bunu bilmeme şaşırmış görünerek.

Kiraz. Kıyafetleri seven birine benziyordu. Birden aklıma, sırtına bir paket normal kıyafet atmış, Grek elbisesi içinde Pythian malikanesinin penceresinden gizlice çıktığı geldi. Kesinlikle görebiliyordum.

Ve onu zerre kadar suçlamadım.

"1840'lar çok uzun zaman önceydi," diye belirttim.

"Evet. Evet."

Yüksek yakasının etrafındaki dantellere bakarak, "Bu kaşındırıcı görünüyor," diye ekledim.

"Bazen ..."

Etrafa göz gezdirdim. Saçaklı flapper elbiselerden düğmeli kırklı yılların paltolarına, geniş paçalı altmışlı yılların pantolonlarından daha da geniş omuzlu seksenli yılların güçlü takımlarına kadar her şey vardı. Ve aradaki her şey. Ne yazık ki hepsi bir hafta içinde kül olup gidecekti.

"Agnes'in varisleri var mıydı?" diye sordum ve sonra keşke sormasaydım dedim. Çünkü Rhea az önce elini uzatmış, yanında yere sürtünen mor ve altın rengi, ışıltılı bir gece elbisesine dokunuyordu.

Aniden geri aldı.

"Bu senin. Her şey senin," dedi bana telaşla.

Biraz sinirli bir şekilde ona baktım. "Lütfen şunu yapmayı keser misin?"

"Ne yapıyorum?" Gözleri etrafta gezinmeye başladı, sanki vücudu farkında olmadığı bir şey yapıyormuş gibiydi.

"Bu," dedim ona. "Hun İmparatoru Attila ile İkinci Gelen arasında bir şeymişim gibi davranmayı bırak! Yoksa gerçek bir hayal kırıklığı yaşayacaksın."

"Ben-ben değilim-"

"Çünkü ben Agnes değilim, tamam mı? Mükemmel değilim. Hatalar yapıyorum-" "Mükemmel mi?"

"-Bunlardan çok yapıyorum. Ve ben her yaptığımda zıplamaya devam edersen, kırbaç falan yersin-"

"Agnes mükemmel değildi," diye ağzından kaçırdı. Sonra da dehşete düşmüş gibi baktı, gerçi bir Pythia'nın ilk adını kullanmaya cüret ettiği için mi yoksa iltifattan daha az bir şey söylediği için mi, bilmiyordum.

"Benimle karşılaştırıldığında demek istedim,"

diye açıkladım. "Karşılaştırıldığında-"

"Ve eğer ben onun varisiysem, o zaman ne istersen alabilirsin. Peki, ne istiyorsun?"

Rhea ona ayak uydurmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ki bu çılgınca bir şeydi çünkü sadece giysilerden bahsediyorduk.

"İstedğin her şeyi giyebilseydin, bu ne olurdu?" Sabırsızlıkla sordum. Kolay bir soruydu. Belki de onun için değil. Etrafına, şaşırtıcı renk, malzeme ve seçenek yığınınına tekrar baktı. Ve sonra gözleri, geceliğin güncellenmiş versiyonu da olabilecek küçük etekli bir takım elbiseye odaklandı.

"Pythia'ya yalan söyleme," diye sertçe hatırlattım ona.

Dudağını ısırdı ve bana baktı. "Kot pantolon mu?" diye fısıldadı sonunda. "İyi cevap," dedim ve ona Agnes'in yedek çiftlerinden birini attım.

Onuncu Bölüm

Bir saat sonra Rhea kot pantolonu ve pembe köylü bluzuyla yepyeni bir kadın gibi görünüyordu. Agnes'ten daha uzun olduğu için kot pantolon daha çok kapriye benziyordu ve bluz da köprücük kemiklerini gösterecek kadar boldu. Ama genel olarak iyi görünüyordu.

Benim aksime. Sıcaktan bunalmışım, terlemişim ve eski giysilerin yaydığı her ne haltsa ona karşı daha önce bilinmeyen bir alerjim olduğunu keşfetmişim. Sırtım beni öldürüyordu, dizlerim halının üzerinde sürünmekten ağrıyordu ve burnum akıyordu. Bir molaya ihtiyacım olduğuna karar verdim ve Agnes'in kocaman eski dikiş setiyle yere bağdaş kurarak yerleştim.

Nakış yapardı. Kim bilebilirdi ki?

"Ve onlar sadece güçlü kahinler değillerdi," diyordu Rhea, çünkü elbiseden çıktığında kabuğundan çıkmıştı, ki bu iyiydi. Ama sonra Pisidya ilmi hakkında fena halde cahil olduğuma karar verdi ki bu kötüydü. Çünkü beni eğitmek için elinden geleni yapıyordu.

Şikayet etmeyi sevmezdim. Kullanamayacağım bir şey değildi. Ama yorgundum ve başım ağrıyordu ve daha da kötüsü, hala bir şey bulamamıştık.

Saatime bakmamaya çalışıyordum ama giderek zorlaşıyordu. Rosier her an dönebilirdi ve ben de orada olmalıydım ve Gözyaşları'nı almalıydım. Ama neredeyse tüm dolabı karıştırmıştık ve şu ana kadar hiçbir şey bulamamıştık.

Eski bir ruj, katlanmış birkaç mendil ve birkaç bozuk para dışında.

Ve başka bir şey olmayacağına inanmaya başlamıştım, çünkü Agnes kıyafetleri konusunda çok titizdi.

Bu işe yaramayacaktı.

"Hanımefendi?"

Rhea'nın koyu gri gözlerini üzerimde bulmak için başımı kaldırdım. Endişeli görünüyorlardı. Yüzümü buruşturdum, çünkü panik muhtemelen Pythias'ın yapmaması gereken şeyler listesinde 847 numaraydı. "Evet?"

"Pythias'ın ünlü kahinlerden daha fazlası olduğunu söylüyordum. Onlar aynı zamanda antik dünyanın en güçlü ve bilgili kadınlarından bazılarıydı."

Başımı salladım.

"Örneğin I. Themistoclea, felsefenin babası Pythagoras'ın öğretmeni idi ve bildiklerinin çoğunu ondan öğrendiğini söylemişti."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve Delphi'deki ilk kahin Leydi Pheonoe I, altı mısralı dizeleri icat etmekle tanınır. Antik destanlarda kullanılan türden," diye ekledi ben ona boş boş bakarken.

"Oh."

"Ve Perialla VI ley hattı sistemini keşfetti-" "Eminim bu bir şoktu."

Rhea başını salladı, belli belirsiz de olsa biraz ilgi gösterdiğimi görmekten memnun görünüyordu. "Kazayla bir tanesinin ortasına geçti ve geri çıkamadan neredeyse kavruluyordu! Ama bu olay daha sonra tüm sistemin keşfedilmesine yol açtı. Bu on üçüncü yüzyılda ve sonra on dördüncü yüzyılda ..."

Konuşmaya devam ediyordu ama dikkatimi vermek giderek zorlaşıyordu çünkü şu anda Pisidya tarihi umurumda değildi. Tek bir şey umurumdaydı ama tek bir kişi tarafından kullanılan bir iksiri bulmak o kadar da kolay değildi. Ve bu işe yaramazsa seçeneklerim iyi görünmüyordu.

Senato'nun şişesini ayak işlerinde kullanmıştım ve silah zulaları şu anda çölde cam bir kayganlıkta olduğu için ellerinde daha fazla olduğundan şüpheliydim. Ve Rhea'ya göre tarifi sadece Çember'in iksir ustaları biliyormuş, yani dışarı çıkıp biraz satın alamazdım. Jonas da bu kadar tehlikeli bir şey yapmama yardım edecek gibi görünmüyordu, bu yüzden Agnes'in artıklarından medet ummak zorundaydım.

Ama hiç yokmuş gibi görünüyordu.

Bu kısmı televizyonda hiç göstermediler, diye düşündüm şiddetle. Aramaların birkaç dakika sürmesi gerekiyordu. İçeri giriyordunuz, belli başlı birkaç yeri kontrol ediyordunuz ve sonra ihtiyacınız olan şey elinize geçiyordu.

Ancak şu ana kadar hiçbir şey zıplamıyordu.

Parmağımın yarısına sapladığım iğne hariç. Lanet olsun! "Onlar da siyasi güç merkezleriydi," diyordu Rhea. "Danışılan Dünya liderleri tarafından savaş ve strateji, antlaşma ve diplomasi vesilesiyle."

Pythias Yunanlılara Persleri nasıl yeneceklerini anlattı, Makedonyalı Philip'e Yunanlıları nasıl yeneceğini söyledi ve İskender'in yükselişini öngördü-"

Yukarı baktım. Sonunda tanıdığım bir isim. "Büyük gibi mi?" "Evet. Bir Pythia'ya el kaldırmaya cüret eden birkaç kişiden biri." "Ona saldırdı mı?"

Rhea başını salladı. "Bir gece annesi Olympias'ı ziyaret eden Zeus'un oğlu olduğunu söyleyerek gururunu okşayan başka bir Sybil'i ziyaret etmiş ve Pythia'nın bunu doğrulamasını istemişti. Gerçekleri söyleyerek onu öfkeliendirmektense hiçbir şey söylememeyi tercih etti ama bunun bir faydası olmadı. Adamın ordusu tapınak kompleksini kuşatmıştı ve kadın hepsiyle savaşamayacağını biliyordu ve halkı için korkuyordu"

"Eee? Ne yaptı?" Rhea sözünü kesince ben sordum.

Dudakları kıpırdadı ve tamam, evet. Beni kandırmıştı. "Ona gerçekten duymak istediği şeyi söyledi: yenilmez olduğunu."

"Oh." Mantıksız bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissettim.

"Ona, fetihlerinden herhangi birinin tadını çıkarmaya fırsat bulamadan zehirden öleceğini söylemedi."

Canlandım. "Daha nazik olmalıydı."

Rhea güldü. "Evet. Öyle olmalıydı! Tıpkı annesini öldürdüğü için daha sonraki bir Pythia tarafından tapınaktan kovulan İmparator Neron gibi. *Geri dön, anne katili! Yetmiş üç sayısı senin çöküş saatini işaret ediyor!*"

"Lanet olsun." Bunu görmek isterdim. Her şeye rağmen Nero canı bir sümüklüydü. "Ama yetmiş üç yaşına kadar yaşamak o kadar da kötü görünmüyor."

"Neron da böyle düşünüyordu. Ta ki birkaç yıl sonra Galba adında bir general tarafından öldürülene kadar - ki o sırada yetmiş üç yaşındaydı!"

"Güzel."

"Pythias'ın tanrılara hükmettiği bile söylenir. Yani yarı tanrılara," diye düzeltti. "I. Xenoclea, çatısı altında misafirken bir adamı öldürdüğü için Herkül'ün bir yıllığına köle olarak satılmasını emretti. Satış bedeli öldürülen kişinin çocuklarına verilecekti."

Herkül'ün sadece bir efsane olduğuna itiraz etmeye başladım ama son zamanlardaki hayatımı düşününce "Gerçekten mi?" demekle yetindim.

Sırıttı. "Kime satılacağına bile o karar verdi." "Ve bu komik çünkü?"

"Çünkü mizah anlayışıyla tanınan Lidya Kraliçesi Omphale'yi seçti. Kraliçe onun aslan postunu ve silahlarını aldı ve ona kadın kıyafetleri giydirdi. Ve kendisi ve hizmetçileri iplik eğirirken onu elinde bir sepet yünle ayakta bekletti!"

"Bir yıl boyunca mı?"

"Bir yıllığına." Rhea memnun görünüyordu. Muhtemelen bu Xeno denen her kimse, kaslı bir erkek için daha iyi bir işkence bulamazdı.

"Neden bunların hiçbirini daha önce duymadım?" diye sordum.

Rhea'nın gülümsemesi soldu. "Bilmiyorum," dedi kaşları birbirine çarparak. Ama bunu bir dakika içinde unuttu. "Ve Çember ile vampirler arasında bugün hâlâ geçerli olan anlaşmanın yapılmasına yardım eden de bir Pythia'ydı, Aristonice IX."

"Gerçekten önemli biri olmalıydı," dedim ve genellikle birbirlerinden nefret eden bu iki grubu nasıl dengelediğini merak ettim. Ve şimdiki konsolosun onu hatırlayıp hatırlamadığını.

Cehennem kadar yaşlı olduğunu düşünürsek, sanırım yapardı. İçimi çektim.

"Hayır," dedi Rhea biraz sert bir sesle. "Hayır mı?"

"Hayır!" Başını salladı ve havaya bir bulanıklık fırtınası gönderdi. "Büyürken Pisidya tarihini öğrenmek zorundaydık ve anlaşma nedeniyle o öğretildi. Ama bunun dışında onda olağandışı bir şey yoktu. Örneğin tanrılarla savaşmaya gitmedi!"

"Belki de savaşacak bir şeyi yoktu."

"Hayır." Küçük ceplerini o kadar hızlı çekiştiriyordu ki bir şeyleri yırtacağından korktum. "Hiçbiri yaşamadı. Hiçbiri senin yüzleştiğin şeyle yüzleşmek zorunda kalmadı. Çember suikastçılarından kaçmak, yarı tanrılarla savaşmak ya da Apollo'nun kendisiyle yüzleşmek zorunda kalmadılar-"

"Apollo konusunda biraz yardım aldım."

"-ya da herhangi biri! Yine de size verilen destekten daha fazlasını aldılar! Size yardım edecek tek kişi Senato ve onlar da ..." Ellerin havaya kaldırdı. "Hiçbir şey bilmiyorlar!"

Konsolosun tepkisini düşünerek, "Bunu onlara söyleme," dedim.

"Senin istemediğin bir şeyi asla kimseye söylemem," dedi, belli belirsiz şaşırmış görünüyordu. "Ama bu şekilde yaşamak zorunda olmamalısın. Sen

desteğe sahip olmalısın. *Yardım almalısın*; almalısın-" Sözüünü aniden kesti.

Tam nedenini soracaktım ki ben de duydum. Bir ses. Dışarıda açılan bir kapı gibi bir ses.

Rhea'yla birbirimize baktık ve sonra dolabın girişine doğru koşmaya başladık.

Bizi uzaklaştırmam gerekebilir diye kolundan tuttum ama sadece temizlik için gelen biri olma ihtimali de vardı. Ama ben öyle düşünmüyordum. Gece saat onda kim temizlik yapar ki?

Ve sonra öyle olmadığını anladım.

Çünkü çoğunlukla kapalı olan yatak odası kapısından oturma odasının bir kısmı görünüyordu ve bunlar hizmetçiye benzemiyordu.

Belki yarım düzine vardı ama emin olamıyordum çünkü bir santimlik görsel alanım bana çalışacak fazla bir şey vermiyordu. Sadece birkaç koyu deri trençkotun arka tarafı, sadece savaş büyücülerinin ve Nazilerin moda olarak düşündüğü türden. Ama konuşan bir kadındı.

"Yatak odasında ışığı açık mı bıraktın?"

"Hayır." Başka bir kadın.

"Emin misin?" Ses keskinleşti.

Ve lanet olsun. Bir cevap bile beklemeden paltolar bu tarafa doğru geliyordu. Kapının açılmaya başladığını görmek için bir saniyem vardı ve sonra daha karanlık ve çok daha sıkışık bir yere iniyorduk.

Rhea'nın nefesi kesildi, belki de bizi ofise soktuğumda midesi Agnes'in masasının yan tarafına temas ettiği için. Ama bir saniye sonra eliyle ağzını kapattı ve ben de onu sarsarak görüş alanından çıkardım. Yere düştük, bir kanepede masasının ayakları arasından karanlık oturma odasına bakıyorduk, neredeyse aynı anda yatak odasından bir erkek sesi duyuldu.

"Görünüşe göre biri burayı arıyormuş."

"Her yeri aradık!" *Seni aptal* söylenmedi ama ima edildi.

"Benimle bu tonda konuşma." İri yarı, siyah saçlı bir adam kafasını yatak odasının kapısından uzattı. "Ve *arama* dedim, arama değil. Az önce burada biri vardı."

"Şimdi de medyum mu oldun?" diye alaycı bir şekilde sordu kadın. Bacaklardan başka bir şey görene kadar pozisyonumu hafifçe değiştirdim. Bir lambanın ve sahte çiçeklerden oluşan Lucite bir serpentinin ötesinde, güzel yüzlü, uzun kumral saçlı, koyu renk pantolonlu ve deri ceketinin altında açık renkli bir atlet olan bir manken gördüm.

Görünüşe göre başka biri kıyafet yönetmeliğinin saçmalık olduğuna karar vermiş.

Yardımcı mı? Suratsızca başını sallayan Rhea'ya baktım.

"Bu saçmalıkları sana bırakıyorum," diye cevap verdi adam. "Ben gerçeklerle ilgilenirim-" "Peki hangi gerçekler bunlar?" diye sordu yardımcı sertçe.

"Lanet olası bir büyü dalgası yüzüme tokat gibi çarptı!"

"Muhtemelen koğuşlardır," diye söze girdi başka bir adam. "Buraya geldiğimizden beri beni kaşındırıyorlar."

"Sorun koğuşlar değil. Koğuşları biliyorum-"

"Bunları tanımıyorsun," diye araya girdi kadın. "Bunlar uğraşmaya alışık olduğunuz sidikli şeyler değil. Çember'in en iyi koğuş ustaları yaptı onları."
_"

"Çember!" dedi diğer paltolardan biri küçümseyerek. "Düşündükleri kadar iyi değiller."

"Sen de öyle."

"O zaman elinizdeki en iyi şeyin biz olmamız çok kötü," dedi siyah saçlı büyücü, oturma odasına geri dönerek. "Ve sana söylüyorum, birisi az önce bir büyü yaptı."

"Ve sana söylüyorum, koğuşlar yüzünden oldu," diye karşı çıktı küçük adam. Asyalıydı, keldi ve derisinin içinde rahatsız görünüyordu. "Bu şeyler bizden hoşlanmıyor."

Uzun boylu rahip yardımcısı koğuştakilerle aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. "Bizimle olduğun sürece sana zarar vermeyecekler. Şimdi kasayı aç."

"Nerede?" diye sordu küçük adam, paltosundan bir şey çıkararak.

Rhea'ya baktım ve *"Sessizlik büyüü mü?" diye sordum.* Çünkü aklımda birkaç yakıcı soru vardı. Ama o başını salladı. Görünüşe göre, onların da fark edebileceği kadar güçlüydü.

"Şifreyi biliyor musun?" Fısıldadım.

Başını tekrar salladı, suçlu görünüyordu. "Sadece bir kez açıldığını gördüm, o da yıllar önceydi. Orada olduğunu bile unutmuştum."

Birkaç saat geri gidip onları yenme fikri buraya kadarmış. Ama birdenbire o kasaya girme ihtiyacı duydum. Neyse ki, kasayı benim için açacak kadar nazik görünüyorlardı.

Ya da değil, diye düşündüm, küçük büyücü ayçiçeği tablosuna gidip onu açarak çelik renkli bir blok ortaya çıkarırken. Ona dokunur dokunmaz şok geçirdi. "Kahretsin!" Kolunu geri çekti ve yemin ederim kolunun buhar çıkardığını gördüğümü sandım.

"Görünüşe göre burası da korunaklı," dedi büyük büyücü.

"Tabii ki korumalı!" dedi uzun boylu yardımcı ona. "Ne bekliyordun ki? Açın şunu!"

"Sen aç," dedi küçük büyücü, hâlâ kolunu tutarak. "Senden hoşlanıyor."

"Ben kasa açmam!"

"*Yapabileceğin* bir şey var mı?" diye sordu büyük büyücü ve diğerlerinden biri güldü.

Bu onu korkutmuş gibi görünmüyordu. "Evet. Efendiyle düzenli olarak iletişim kuruyorum. Ve tahmin edin bir dahaki sefere ona ne söyleyeceğim?"

İri adamın sırtışı soldu. "Aç şunu," dedi küçük büyücüye.

"Açamıyorum! Lanet şey yanına yaklaşmama izin vermiyor!"

"Adamı duydunuz," dedi, neden beceriksizlerle lanetlendiğini merak ediyormuş gibi görünen yardımcısına. "Koğuşları kapatmanız gerekecek."

"Bunu neden ben düşünemedim?" diye sordu. "Fark etmediysen söyleyeyim, aşağıda bunu yaparsam fark edecek bir düzine Çember büyücüsü var!"

"Yaşlı adamlar." Üçüncü bir büyücü alay etti. "İşe yaramaz piçler."

"Olabilir. Ama o işe yaramaz piçler, bir şeyler ters giderse dakikalar içinde elli savaş büyücüsünü daha buraya getirebilir. Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Büyük büyücü cevap vermedi. "Hem orada bu kadar önemli olan ne?" diye sordu gözlerini kısarak. "Değerli bir şey olmalı."

"Bildiğinden daha fazla." "Tam olarak ne gibi?"

"Bunun gibi." Kadın pek iyi göremediğim ama Rhea'nın yanımda sertleşmesine neden olan bir şey tuttu.

Ve sonra büyücü söylediğinde ben de kaskatı kesildim: "Bir iksir mi? Bu Bu mu?"

Yardımcı cevap vermeye başladı ve sonra durdu. "Evet," dedi ona.

"Bu kadar. Biz iksiri istiyoruz; bulduğunuz diğer her şey sizindir."

Büyücü başka bir şey daha söyledi ama duymadım çünkü kalbim aniden kulaklarımda çarpmaya başladı. Görünüşe göre aynı şeyin peşindeydik. Ama bir rahip yardımcısı Gözyaşları'ndan ne istiyordu ki?

"Sadece yer değiştirmeye yardımcı olmuyor," diye fısıldadı Rhea, ben daha sormadan. "Her konuda yardımcı oluyor."

"Her şeyin anlamı . . . ?"

"Her şey. Güce erişim kolaylaşıyor, dolayısıyla onunla yapmak istediğiniz her şey de kolaylaşıyor."

Bir an için ona baktım, düşüncesi bile beni hayrete düşürmüştü. Sonrasında kusmak istemeden gücümü kullanabilmenin harika, harika düşüncesi. Ya da o kadar bitkin düşmüştüm ki sendeliyordum. Ya da yanlış zamanda gücüm tükendiği için öldürülmek.

Birinin hayatı tehlikedeysen olduğu gibi.

"Muhtemelen skoru eşitlemek istiyorlar," dedi Rhea yumuşak bir sesle. "Senin kadar güçlü değiller. Hatta Myra kadar bile güçlü değiller," diye ekledi Agnes'in eski varisinden bahsederken, neyse ki o artık bir sorun değildi.

Bu grubun aksine.

"Peki ne kadar güçlüler?" Gözlerim yardımcının elindeki şişede, fısıldadım. "Şu anki gibi mi mesela?"

"Bilmiyorum." Dudağını ısırdı. "Gözyaşları olmasaydı, muhtemelen beşi de Myra'nın yeteneklerine eşit olamazdı."

"Peki ya onlarla?"

Hiçbir şey söylemedi.

Evet, tamam. Şimdi o iksiri *gerçekten* istiyordum. Bu çok olası görünmüyordu.

"Sizler savaş büyücülerisiniz," diyordu kızıl saçlı. "Bir yolunu bulun! Yoksa ustaya onu yüzüstü bırakanın kim olduğunu söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Beni tehdit etmeyi bırak," diye uyardı büyük büyücü.

"O zaman bana bir sebep vermeyi bırak! Kasayı aç ve hak ettiğini alacaksın. Başarısız olursan . . . ve aynı şey geçerli."

Büyük büyücü kötü bir söz söyledi. Sonra da küçük olana baktı. "Git o orospu çocuğunu yakala."

"Hangisi?"

"Ne demek hangisi?" Onu itti. "Merdiven boşluğunda bıraktığımız!"

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi yardımcı sertçe.

Büyük büyücü omuz silkti. "Burayı koruyan yaşlı piçlerden biri biz içeri girerken dışarı çıkıyordu. Bizi gördü, biz de onu görevden almak zorunda kaldık."

"Koyun onu ..." Yardımcı şaşkın şaşkın baktı. "Birisi onun kaybolduğunu fark ettiğinde ne yapmam gerekiyor?"

"Bu senin sorunun-"

"Senin sorunun

yapıyorum!"

"Neden umursuyorsun ki? Zaten yakında buradan gitmen gerekecek. Kasabada yeni şerif var, değil mi?"

Diğer kadınlardan biri küfretti ama kızıl saçlı kadın yerinde kaldı. "Henüz ayrılamayız! Hafta sonuna kadar her şeyi yerli yerine oturtamayız!"

"O zaman bilmediğini söyle. Bir yere gittiğini söyle. Ya da hiçbir şey söyleme ve bırak onlar anlasın-"

Kapı çarparak geri açıldı. "Biri bana yardım edecek mi artık?" diye soludu küçük büyücü. "Bir ton ağırlığında!"

O da savaşıyordu, yüzünde kan olan ve sol tarafında büyük bir kuyu açan kır saçlı yaşlı bir adam. Zar zor nefes alıyordu ama savaşıyordu.

Ta ki büyücülerden biri yarasına vurana ve aniden bembeyaz kesilip gevşeyene kadar.

Sarsıldıgında Rhea kolumu kavradı. "Hanımefendi-"

"Aptalca bir şey yapmayacağım," diye fısıldadım sertçe.

Rhea bana inanmış gibi görünmüyordu. "Bir acolyte'nin eğitiminin bir parçası da zaman donmalarından nasıl kurtulacağıdır," dedi bana acımasızca.

Ve evet, poker suratım üzerinde çalışmam gerekiyordu.

"-Savaş büyücüleriyle değil," diyordu iri adam. "Onlar bu tür şeylere direnmek için eğitilmişlerdir."

"Onlar da size kombinasyonu vermemek için eğitildiler!"

Büyücü ona alaycı bir ifadeyle baktı ve sonra yaşlı adamı ayağa kaldırdı. "Bunu istemeyi planlamamıştım."

Esirini duvara doğru sürükledi ve ben umutsuzca düşünmeye çalıştım. Bunu durdurabilirdim -gerçek anlamda- ama ne kadar süreyle? Bilmiyordum, çünkü yardımcıların ne yapabileceğini bilmiyordum. Bir de zamanı durdurduktan sonra pillerimi şarj edecek Pritkin yanımda olmazsa bana ne olacağı sorunu vardı. Rhea yanımdaydı ama bir yardımcı Pythia'nın en büyük silahının muazzam tükenişine karşı koyamazdı, hele de çok daha kolay bir büyü için bana güç vermek tüm sarayımı almışken. Ve eğer yardımcılardan biri bile ben boş otururken çekilmeyi başarırsa...

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kızıl saçlı, büyücü tabloyu tekrar yolundan iterken.

"Her koğuştan aşmanın bir yolu vardır. Onu yıpratmak."

"Hayır. Hayır!" Yaşlı büyücü kendine gelmişti ve tekrar mücadele ediyordu, hem de çok mücadele ediyordu. Ama üçüncü büyücü ondan önce bir büyü yaptı,

onu olduğu yerde donduruyor.

"Bir sandalye ya da başka bir şey kullanamaz mısın?" diye sordu acolyte kuru bir sesle. "Koğuşlar farkı anlayabilir," dedi iri adam ona. "Maksimum çıkış

maksimum tehdit gerektirir."

"Uzman olan sensin." Omuz silkti ve duvara yaslandı.

İki büyücü kaskatı kesilmiş bedeni yukarı kaldırdı ve ciğerlerinden çıkan hava bir çığlık gibi duyuldu. Ellerimi sabit tutmak için mücadele ederken ellerim önümdeki halıya battı. Geçmişte kaldık, dedim kendime sertçe. Bitti. Bitti.

Ama bitmemişti. *Şu anda* oluyordu. Onu öldüreceklerdi ve sonra kasayı açacaklardı ve eğer içinde Gözyaşları varsa . . ama odada dört yardımcı ve beş karanlık büyücü vardı ve hepsini donduramazdım ve-

Belki de onları dondurmama gerek yoktu.

Belki de onlara bir şey yapmama gerek yoktu.

"Burada kal. Eğil," dedim kocaman gözleriyle beni izleyen Rhea'ya.

"Ne yapacaksın?" "Aptalca bir şey."

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Gerginlik bir yumruk gibi çarptı, ani ve korkunçtu. Ardından, tıpkı yaşlı adamdan akan kan gibi, sadece daha hızlı bir şekilde içimden akan güç hissi geldi. Bu son olmayacaktı.

Ben de ayağa fırlayıp kanepenin üzerinden atlayarak, az önce üzerime attığım zaman baloncuğunun da gitmesi için dua ederek *hareket* ettim.

Öyle de oldu, büyüünün içindeki zamanı ve benim hareketlerimi hızlandırırken, diğer her yerde normal kaldı. Ama normal olan donmuş değildir ve daha kanepeyi bile temizlemeden fark edildim. En yakın büyücü benim için zıpladı, muhtemelen onun bakış açısından yıldırım hızıyla-

Ve benimkinden istediğim kadar yavaş değil.

Ondan kaçtım ama bu, koşarken kaldırımda yürüyen birinden kaçmak gibiydi. Kolay ama zahmetsiz değil ve ondan sadece bir tane yoktu. Ve şimdi beşi de beni fark etmişti.

Kanepenin yaşlı adamla aramda kalan kısmının üzerinden atladım, yere düştüm ve bir aksiyon filmindeki kahraman gibi yuvarlandım. Ama genelde birinin botuna çarpmazlar, o da beklediğimden daha hızlı hareket ediyordu. Ama son anda geri çekilmeyi başardım, muhtemelen ona bir hareket bulanıklığı gibi görünen bir şekilde kenara çekildim ve ezici bir darbeyi sadece başka bir çürüğe dönüştürdüm.

İyi ki yüzme havuzum yok diye düşündüm belli belirsiz. Bikini içinde cehennem gibi görünürdüm.

Ve sonra her yerdeydiler.

Başka bir bottan kaçınmak için döndüm, bu kafama doğru geliyordu, geçerken yakaladım ve sahibinin geriye doğru başka bir büyücüye düşmesine neden olacak şekilde sarsıldım. Bu bana ayağa kalkmam için yeterli zamanı verdi ama kaçmam için değil, çünkü küçük Asyalı adam Bruce Lee'ye yakışır bir hareketle saldırdı, kaburgalarımı dirsek atacak kadar hızlı ve neredeyse kendimi kaybedecek kadar sertti.

Kahvaltı. Onun yerine geri çekildim, kanepenin arkasından sıçradım ve yanından geçtim-

Bir anda üzerime gelen yumrukların telaşına kapıldım. Beni kurtaran tek şey, hiçbirinin elinde silah olmamasıydı. Bir an için nedenini anlamadım ama sonra anladım.

Koğuşlar yukarıdaydı.

Büyülü ya da değil, her türlü silah ateşinden hoşlanmayan muhafızlar. Muhtemelen hanımefendinin kendi odasında ondan nefret etmek için tasarlanmış muhafızlar. Eğer başarabilirsem kıcımı kurtarabilecek korumalar-

Kahretsin.

Silahına uzandığım büyücü geri çekildi, ancak ondan çok daha hızlı olduğum için sorun bu değildi. Sadece parmağımla dokunduğumda silahının kabzasından fırlayan bir şeyden daha hızlı değildim. Parmağım, elimin geri kalanıyla birlikte hemen öldü ve korumaları harekete geçirme şansım da azaldı, çünkü bunun için lanet olası bir silaha ihtiyacım vardı!

Ya da, ortaya çıktığı gibi, bir yardımcı.

Rhea yeni statüsünü kazanmaya başladıktan bir saniye sonra silahlı adam dönüp beni boynumdan yakaladı. Ve kafamı koparmak için elinden geleni yaptı. Ama bunu tam olarak başaramamıştı ki Rhea bir şey fırlattı ve adam Hulk'tan tokat yemiş gibi duvara çarptı.

Bu mükemmel bir çözüm değildi, çünkü ben de gittim ve narin kabartmalı duvar kağıdına beni sersemletecek kadar sert çarptım. Ama buna değdiğini düşündüm. Çünkü sarsıntı onun tutuşunun gevşemesine neden oldu ve ben sarsılarak uzaklaştım, o da sinirlenip silahını çekti.

"Noooooooooooo!" Birinin bağırdığını duydum, zaman balonu onu tek bir epik heceye dönüştürüyordu.

Bu yeterince destansı değildi. Büyücü hala göremeyeceğim kadar hızlı hareket eden bir mermi yağmuru başlattı. Ama görünüşe göre koğuşlar için öyle değildi.

Çünkü sümüklü böcekler, odanın loş ışığında kırmızı bir ısı çizgisi halinde havada yanıp kül oldular ve sonuncusu minyatür bir havai fişek gibi tam yüzümün önünde patladı.

Gerçek havai fişekler başladığında hala parlayan yeşil etkilere bakıyor, hala yanaklarımı yakan tozun küçük acılarını hissediyor, hala şaşı ve zor nefes alıyordum.

Birdenbire her yerde küçük kırmızı noktalar belirdi, düzinelerce küçük ışık akımının ucunda, kasvetin içinden geçerek silahı olan herkesi hedef aldı. Silahı olan adam hariç, büyücüler lanet okuyup kalkanlarını siper ettiler. Adamın neler olduğunu anlaması ve silahını bırakması yarım saniye sürdü.

Yarım saniye çok uzundu.

Başımın üzerindeki havayı kızgın turuncu bir şimşek boyarken kendimi tekrar yere attım. Gök gürültüsü gibi bir çatırtı oldu. Şaşırmış bir inleme duydum. Ve sonra yanan, çığlık atan bir büyücü vardı.

Paltosu bir çeşit koruma sağlamış olmalıydı, çünkü yanıyor olsun ya da olmasın hâlâ koşabiliyordu. Öyle de yaptı, zıpladı, çırpındı ve odanın öbür ucundaki Fransız pencerelerine doğru tökezledi - neden, bilmiyorum. Belki de yağmur yağmaya başlamıştı ve panik içinde, dışarıya düşen fısıltı yumuşaklığındaki sisin, fosfor gibi yanan ve paltosunu çoktan yiyip bitiren büyümlü ateşi söndüreceğini düşündü.

Olmadı.

Balkonda çığlık attı, acı ve öfke dolu bir feryat, başka bir cıvatanın ona çarpmasıyla kesildi. Ve ayaklarını yerden keserek onu havada geriye, caddenin karşısındaki bina sırasına doğru savurdu. Paltosunun etrafında alev alması garip bir şekilde güzel bir manzaraydı, yağın yağmurun arasında kan kırmızısı bir kor.

Sonra biri kafama tekme attı.

Bir büyücü değildi. Kalkanlarının altında topak topak olmuşlardı ve şu anda her yere isabet eden oklar tarafından dövülüyorlardı. Bir koğuş da değildi, hiçbiri beni hedef alıyor gibi görünmüyordu. Ama aynı şey yardımcıları için söylenemezdi.

Buraya ait oldukları için koğuşlar onları görmezden geliyordu. Bu iyi bir şeydi, aksi takdirde Rhea kızarmış olacaktı. Ve kötü bir şey, çünkü ben de olmak üzereydim.

Çünkü bu bir zaman savaşına dönüşmüştü ve oh, kahretsin.

Kumral saçlı acolyte ilk gösteriş yapan ve bana doğru bir zaman büyümlü gönderen kişi oldu. Sabun köpüğü üfleyen bir çocuk gibi küçük, yanardöner ve dayanıksız görünüyordu ve kolayca atlattım. Ama sonra arkadaşları, bir çift esmer ve bir sarışın da oyuna dahil oldu ve birden etrafımdaki hava sanki çocuğa bir düzine arkadaşı katılmış gibi göründü.

Ve çoğundan kaçıp kurtulmuş olsam da, sadece bir tanesi yetiyor, değil mi?

Kızlardan birinin yaratmayı başardığı, tenis topundan daha büyük olmayan minik kıyamet habercisinin geldiğini gördüm. Ama diğer taraftan bir başkası geçerken ondan kaçınacak gücüm yoktu. Eğilemedim çünkü az önce en küçük büyücü tarafından tekrar yere fırlatılmıştım.

Görünüşe göre yanılmışım; içlerinden biri silahını çok çabuk kaybetmişti. Ve onlara ihtiyacı olmadığını çabucak kanıtlıyordu. Bilmediğim bir dövüş sanatı hareketiyle beni arkamdan yakaladı ve öğrenmek için zamanım olmayacaktı çünkü beni boğarak öldürmek üzereydi.

Pritkin'in bana öğrettiği gibi çenemi tuttum ve onu yumrukla yendim. Ama hala ona vuramayacağım bir yerde beni tutuyordu. Ve güç sizi boynunuzdan yakaladığında hız, güce karşı pek işe yaramaz.

Ta ki aniden çılgılık atmaya başlayana kadar. Sarsıldım ve derisinin esmerleşip büzüldüğünü, gözlerinin yuvalarına geri çekildiğini ve dudaklarının dişlerinden uzaklaştığını görmek için zamanında geri döndüm. Ve sonra tamamen kayboldu, tıpkı ses telleri kuruyup tozlandığında kesilen çığlığı gibi. Ama geri çekilirken hala kulaklarımda yankılandığını duyabiliyordum.

Ama yeterince hızlı değildi. Bir saniye sonra açık ağzından süzülüp benim büyüme karışan küçük, dayanıksız baloncuğu önlemek için değil. Ve duymadığım bir sesle ikisini de patlattı, çünkü aniden her şeyi duymaya başlamıştım.

Mobilyalar kırılıyor, camlar paramparça oluyor, insanlar çılgılık atıyordu. Bağırان esmerlerden biri de dahil: "Ben yokum! Ben yokum!" O lanet baloncuk sahip olduğu her şeyi almış gibi görünüyordu.

Neyse ki bu benim için doğru değildi. Çünkü bir saniye sonra uçan büyücünün düşen silahını gördü ve onu yakaladı. Ama hiçbir şey onu geri yakalayamadı çünkü koğuşlar hâlâ yardımcılarını hedef almıyordu! Bu yüzden onu yanan adamla aynı pencereden dışarı gönderen bir değişim yaptım, sadece o yanmıyordu.

Düşüyordu.

Çünkü Agnes'in odası üç kat yukarıdaydı ve yanında bulunduğu yarım saniye içinde balkona tutunmayı başaramamıştı.

Rhea çılgılık atmaya başladığında ben hâlâ onun ardından bakıyor, nefes nefese kalmıştım. "Hanımefendi! *Hanımefendi!*"

Başımı çevirdiğimde onun yaşlı savaş büyücüsünün yığılmış bedenini tuttuğunu, onu bana doğru sürüklemeye çalıştığını ve aynı anda kumral saçlı yardımcı ile güreştiğini gördüm. İşe yaramıyordu, çünkü büyücü

ölü bir ağırlık gibi görünüyordu. Ve çünkü yardımcısı az önce Rhea'nın boğazına bir bıçak dayamıştı.

Birden her şey sakinleşmiş gibi göründü. Ama öyle olmadı; çevresel görüşüm hâlâ sinmiş büyücüler, ateş eden koğuşları ve mesafelerini koruyan yardımcılarını gösteriyordu çünkü ne kadar suyum kaldığını bilmiyorlardı. Bu nedenle ben de bilmiyordum ama yeterli olacaktı. Eğer hemen şimdi yardımcımı bırakmazsa onu yaşlandırıp yok etmeye yetecekti.

Sonra kapı çarparak açıldı ve bir savaş büyücüsü müfrezesi gibi görünen bir şey içeri girdi ve sanırım onlar bizimkilerdi. Çünkü kumral saçlı cadı benden onlara ve aradaki büyücülere baktı. Ve kışını örtmeye karar verdi.

"Öldürün onları! Bize *saldırdılar!*" Savaş büyücüler en iyi yaptıkları şeyi yapmadan önce satıldıklarını anlamak için yarım saniyeleri olan eski müttefiklerini işaret etti.

Sonra Rhea, hâlâ desteklediği yaşlı adamla birlikte bana doğru itildi. Kızıl saçlı gülümseyene kadar nedenini anlamamıştım. Ben onları yakalamaya çalışırken bıçağı fırlattı, loş ışıktaki gümüş rengi bir kavis çizdi ve beni tanımayan, hatta hiç tanımayan bir koğuşun parlak flaşıyla izlendi. Bir silaha sahip olmak üzere olan yabancı biri olmak dışında.

Ama ben yapmadım.

Çünkü yere düştüğünde Dante'nin evinin fuayesinin ortasına yayılmıştık; ben, Rhea ve sadece kendi kanlı elinin tuttuğu bir yaradan kan akıtan yaşlı bir adam. Diğerleri ise avucuma sert ve kan sıcaklığında bir şey bastırıyordu, göremediğim bir şeydi çünkü boğumlu yumruk benimkini yakalamıştı, kavrama şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Onlara izin verme-"

"Her şey yolunda," dedim ona sarılarak, başım vardiyadan dolayı dönerken, Rhea ayağa fırladı ve çoktan süitten dışarı fırlamış olan yardıma koştu. "Güvendesin-"

"Hayır! Kimse güvende değil. Onlara *izin verme* ..." Sözüünü kesti, kan ağzına doldu ve sesini boğdu.

"Marco'yu çağırın," dedi biri. "O

uyuyor-" Başka biri. "Onu

tanıyorum! Git *yakala* onu!"

Yaşlı büyücü gömleğimin önünü kavradı ve beni aşağı çekti. "Yapma!

."

"Kaldırın onu. Onu kızın üzerinden alın," dedi birisi. "Onu rahat bırakın." Bu Rhea'ydı.

"Onu bir doktora götürmeliyiz-"

"Hayır, götürmemeliyiz," dedi yumuşak bir sesle.

Sulu mavi gözlere baktım. Adam soluyordu ve o da bunu biliyordu. Eli gömleğimden aşağı kayarak yere düştü, ama artık beni görebildiğinden şüphe etmeme rağmen gözleri benimkileri hiç bırakmadı.

"Geri çekilin," dedim gözlerini dikmiş bakan adamlardan oluşan çembere. "Güven bana," dedim büyücüye, ellerim titrerken ve nefesim kesilirken kendimden emin görünmeye çalışarak ve alnımdaki teri silmeye gittiğimde savaş boyası gibi onun kanına bulandım.

"Cassie-" Biri omzumu kavradı.

Kafamı kaldırdım ve Rico'yu kapıda gördüm. "Onları geri getir."

Nedenini sormadı. Ama bir şey yapmış olmalıydı. Çünkü bir an sonra, ben ve yaşlı adam, tüm o soğuk mermere karşı canlı bir şekilde parlak olan, genişleyen kırmızı bir lekenin içinde yalnızdık.

Onu yavaşça yere yatırdım. "Sorun yok," dedim ona. "Bunu daha önce de yaptım."

Bana inanmak şöyle dursun, duyup duymadığını bile bilmiyorum. Ama çağırdığım zaman balonu bir saniye sonra onun etrafında, dileyebileceğim kadar saf ve mükemmel bir şekilde, nefesimi titreten bir iç çekişle dışarı çıkaran bir şey olarak var oldu. Çünkü buna ben de inanmamıştım.

Ama işe yaramıştı. Ve birkaç gün önce kazara uydurduğum bir benzeri gibi, hemen etkisini göstermeye başladı. Gri saçlar kızıl çizgilerle aydınlandı, kağıt gibi cilt sıkılaştı ve sağlıkla kızardı, boğumlu parmak kemikleri düzleşti ve uzadı, daha genç versiyonlarına geri döndü, yaşlılık lekeleri hiçliğe geriledi.

Ve böğründeki yaradan kan akmaya devam etti, aynı sıcaklıkta, aynı korkunçlukta.

"Neden çalışmıyor?" Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi şaşkınlıkla adama bakan Rhea'ya bakarak sordum. Muhtemelen de görmemişti, en azından bu halini, çünkü adam doksan yerine altmış yaşlarında, belki de daha genç görünüyordu. Daha genç ama daha iyi değil. "Rhea!" diye bağırdı sesim. "Neyi yanlış yapıyorum?"

Şaşkınlıkla bana baktı ve sonra ifadesi yumuşadı. "Bir şey yok." "Ama iyileşmiyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Biz zamanı manipüle edebiliriz ama bedenleri değil.

Hâlâ şifacılar ihtiyacımız var-"

"Ama bu daha birkaç gün önce bir vampir üzerinde işe yaradı!" Yaramıştı da. Korumalarımın biri olan Jules, savaş gücünde bir lanetin içine düşmüştü ve bu lanet onu varoluşundan silmek için elinden geleni yapmıştı. Bunun yerine, onu büyüünün yapılmasından önceki bir zamana geri götürerek, sanki hiç olmamış gibi yaparak sildim.

Peki neden şimdi çalışmıyordu?

"Vampirler insan değildir." Arkamdan gelen Marco'nun sesiydi. Başımı çevirdiğimde onu gördüm, hâlâ yarı giyinikti ve sevdiği golf tişörtlerinden birini göğsündeki kılların üzerine çekiyordu. "Ve Jules lanetlendi, bıçaklanmadı," diye ekledi, bir vampiri yolumdan itip yanıma çömeldi.

"Bunun bir önemi yok! Onu gençleştiriyorum. Bu olmadan önce onu zaten geri almıştım!"

"Ona güç uyguluyorsun; onu yaşamına geri göndermiyorsun," dedi Rhea bana üzüntüyle bakarak. "Onu gençleştirebilir ya da yaşlandırabilirsin ama yine de başladığında neyse o olacak."

Ve ne olduğunu, ölüyordu, eklemeydi. Çünkü eklemek zorunda değildi.

"Ama *Jules*." Marco'nun kolunu tuttum.

"Bana açıklandığı şekliyle, bir büyüünün bileşenlerini değiştirip işe yaramasını bekleyemezsiniz," dedi. "Ve o lanet ona yapıldığında, Jules bir bileşen haline geldi. Ama büyü *vampir* Jules'a yapılmıştı ve o *insan* Jules'a dönüştüğünde büyü çözüldü. Ya da büyü her ne yapıyorsa, bilmiyorum."

"Ama o vampir olduğunda insandı ve ben onu o-"

"Orada biraz yardım almış olabilirsin," dedi bana hoyratça.

"Mircea." Marco bana ihtiyacım olmayan bir baş selamı verdi, çünkü bilmem gerekirdi. Mircea iyileştirme yeteneği olan beş yüz yaşında kıdemli bir ustaydı. Onun gücü benimkiyle karışmıştı. Neler yapabileceğini kim bilebilirdi? "O zaman o-"

"O çok uzakta."

"Jules'la da aynı mesafedeydi!"

"Ama Jules onun çocuğuydu, onun kanıydı. Bu adam değil. Ve hiçbirimiz onun yeteneğine sahip değiliz."

Ondan büyücüye baktım ve tekrar geri döndüm. Ve Marco'nun siyah gözlerindeki gerçeği okudum. Bir zamanlar gladyatördü; savaş yaralarını bilirdi. Hem hayatta kaldığın hem de kalamadığın türden.

Hayır. *Hayır.*

Baloncuk, onu yapan kişi kadar işe yaramaz bir şekilde kırıldı ve büyücü koluma dokundu. Öfkeli ve incinmiş bir halde ona baktım. Ama yüzünde herhangi bir suçlama görmedim. Sadece bana bir şey söylemek için çaresizlik. Fısıldanan sözleri duymak için ona doğru eğildim. "Konuştuklarını duydum-"

"Kara büyücüler mi?"

Başını hafifçe salladı. "Acolytes. Daha önce-" Sözünü kesti, boğuluyordu. "Yardımcıları Gözyaşları'nı istiyor."

Başını salla.

"Onlarla ne yapmayı planlıyorlar?" Cevap alamadım ve gözleri belirsizleşmeye başlamıştı.

"Adı Royston," dedi Rhea bana, onun diğer yanında diz çökerek. "Elias Royston."

"Büyücü Royston. Ne yapacaklar?"

Bana anlatmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek şey kan fışkırmasıydı. Yanağıma sıçradı; dudaklarımda tadını alabiliyordum.

"Onu uzaklaştırın..." Çocuklardan biri ileri atıldı; kim olduğunu göremedim.

Ama Marco onu durdurdu.

"Elias. Ne yapmayı planlıyorlar?" "Onu geri getirmek için. *Onlara izin verme.*"

"Kimi geri getirmek için?" Zaten bildiğimden korkarak sordum. "Elias. Onlar kim-"

"Eskiler. Eskilerden biri-"

Kollarımda gevşedi. "Tanrılar," diye fısıldadım.

On İkinci Bölüm

Birisi banyomdaki camları temizlemiş, henüz gelmemiş bir ayna için yeni, boş bir arkalık bırakmıştı. Nasıl göründüğümü, yüzümdeki ifadeyi göremediğim için garip bir şekilde minnettardım. Yaşlı adamın bana verdiği ve elimde sıkıca tuttuğum şişeden başka bir şey göremiyordum.

Kalın, kahverengi, çukurlu bir camdı ve parmak uçlarımin altında hissedebildiğim küçük dalgalanmalar vardı. Onu ışığa tuttum ve içinde bir şey hareket etti, yoğun ve şurup gibi bir şey, fizik kurallarına tam olarak uymayan bir şey. Burada biraz fazla yavaş, orada biraz fazla hızlıydı, bir sıvının yapmaması gereken şekilde kabın kenarlarına tırmanıyordu.

Ama bolca yer vardı, çünkü şişe neredeyse boştu.

İçindekilerin belki sekizde biri kalmıştı ve aklımdaki sorulardan birine cevap veriyordu: Eğer iksir zaten ellerindeyse yardımcılar neden bu kadar çok istemişlerdi?

Çünkü ellerinde yeterince yoktu.

Tıpkı Rhea ve benim gibi Agnes'in odalarını aramışlardı ama bizden farklı olarak bir şey bulmuşlardı. Daha fazlası için iştahlarını kabartan bir şey, bu yüzden karanlık büyücü ortaklarını çağırmışlardı. Ve bunu yapmak için hangi yöntemleri kullandıklarını umursamamışlardı.

İksiri yere bıraktım ve lavaboda biraz su akıtarak ellerimdeki ve yüzümdeki kuruyan kanı temizledim.

"Sana kızımı nasıl kaybettiğimi anlattım mı?"

Kafamı kaldırdığımda Marco'nun banyo kapısında durduğunu gördüm, cüssesi neredeyse kapıyı dolduruyordu. Söylediklerini algılamam bir saniye sürdü, çünkü çok beklenmedikti. Ve beynim şu anda pek iyi çalışmıyor gibiydi.

"Hayır."

"Bana onu hatırlatıyorsun. Seni ilk gördüğümde öyle düşünmüştüm. Görünüş olarak değil; o esmerdi... ama bir şey olarak. Aptalca bir iyimserlik duygusu belki de."

Tokat yemiş gibi hissettim. Vücudum morarmıştı ama sinirlerim daha kötüydü. Buna ihtiyacım yoktu.

"O zaman sana onu her gün daha az hatırlatmalıyım," dedim ve bir havluya uzandım.

Ve kolum yarı yolda kaldı.

"Hayır. Tıpkı onun gibisin. O da böyleydi. Başına gelebileceğine asla inanmazdı; erkeklerin neler yapabileceğine asla inanmazdı-"

"Şu anda daha çok kadınlar için endişeleniyorum."

"Kimse için endişelenmiyorsun! Yeterince değil!" Çok vahşiceydi.

"Peki beni nerede istiyorsun Marco?" Uzaklaşarak sordum. Ve Lanet havluyu kaptım çünkü her yere damlatıyordum. "Yatağın altına mı siniyorsun? Büyük kötü savaş tanrısının beni bulmaması için dua mı edeyim? Çünkü bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Peki bu ne olacak? Etrafta koşturup kendini yormak, zar zor geri dönmek - bu boku daha kaç kez deneyeceksin?"

"İş bitene kadar."

"İşini yapıyor musun? Jonas bir konuda haklıydı. Elimizdeki tek Pythia sensin. Kendini sebepsiz yere tehlikeye at-"

"Bu iyi bir sebep."

"İkimiz de ne olduğunu biliyoruz, yoksa 'kim' mi demeliydim?" Yüzümü kuruluyordum ama o anda başımı kaldırdım.

"Herkes senin ne yaptığını biliyor," dedi bana. "Bundan şüpheliyim."

"Ayrıntıları değil belki ama ana noktayı - evet, sanırım bunu anladık."

"Aferin sana." Onu iterek geçtim ve yatak odasına girdim.

Marco takip etti. "Beni dinle. Savaşta insan kaybedersin, tamam mı? Bunu kabullenmen gerek."

Şifonyerin çekmecesini açtım. "İhtiyacım mı var? Jonas'a sorduğum şeyi sana da soracağım: Beni ne diye saklıyorsun? Ares ortaya çıktığında beni ortaya çıkarıp, işte şampiyonumuz demek için mi? Çünkü bu işe yaramayacak. Ben insanlığın hapisten çıkış kartı değilim!"

"Ben asla-" demedim.

"Bunu ima ettin. Herkes her zaman ima eder."

"Herkes seni güvende tutmaya çalışıyor!"

"Güvende değilim!" Ona döndüm. "Hiçbirimiz güvende değiliz! Bu işte hepimiz birlikteyiz ve tanrılar geri dönerse vampir, büyücü, Pythia ya da her neyse fark etmeyecek!"

"Eğer geri gelirlerse. Bilmiyoruz-"

"Biliyoruz. Rhea gördü. Onun geri döndüğünü gördü ve Apollo gibi yarı ölü değildi-"

"Rhea gördü," diye tekrarladı. "Sen neden görmedin? Sen Pythia'sın, o değil." "Bilmiyorum. Artık pek bir şey göremiyorum. Belki de güç tükenmiştir.

tüm bu değişimle."

"Ya da belki görecektir bir şey yoktur. Belki de yanılıyor-"

"Ya yanılmıyorsa?"

"Burada kalmanız ve kendinizi boşa harcamamanız için bir neden daha-" "Burada kalamam!" Çekmeceyi kapattım.

"Sakinleşmen gerek."

"Ben sakinim! Sadece senin, Jonas'ın ya da herhangi birinin Ares geri gelirse senin için ne yapacağımı düşündüğünü bilmek istiyorum. İşte size bir ipucu. Ben de herkes gibi öleceğim. Beni yedekte tutmanın satranç tahtasında bir veziri yedekte tutmaktan farkı yok çünkü onu kaybetmekten korkuyorsun. Onu en iyi nasıl kaybedersiniz biliyor musunuz? Oyunu kaybetmek!"

"Oyun oynamıyoruz," dedi Marco ben tuvalete doğru geri dönerken.

"Hayır, değiliz. Ama hayat risk içerir." "Evet, ama belki de ben seni riske atmak istemiyorum." "Belki de bu senin kararın değildir."

"Belki de sevdiğim başka bir kızın lanet olası yolda kanlar içinde yattığını görmek istemiyordum!"

Ona doğru döndüm ve yüzündeki acıyı gördüm. Sanki her şey yeni olmuş gibiydi. Sanki onca yılın hiçbir önemi yokmuş gibi.

"Sekiz yaşındaydı," dedi bana.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Hiç konuşmasam da olurdu. "Askerlerle birlikte bir eğitim tatbikatındaydım. O ve annesi eve dönmüşlerdi, kardeşimle birlikte çiftlikteydiler. Topal bir bacağı vardı ve askerlik yapamıyordu ama kılıç kullanabiliyordu.

-Bunu ona ben öğretmiştim.

"Ve aptalca bir şekilde bunun yeterli olacağına inandım.

"Hâlâ ne olduğunu bilmiyorum. Hiç bilemedim. Sadece yanmış bir çiftlik evine ve kardeşimin hala o lanet kılıcı tutmakta olan parçalanmış cesedine geri döndüm. Karım ve kızım da yolun karşısındaki hendekte yatıyorlardı, sanki kaçıyorlardı ama başaramamışlardı. Ve ikisinin de canı bağışlanmamıştı."

"Marco-"

"Size ne söylediğimi anlıyor musunuz? Onlar ölmüştü ve ölüden de beterlerdi ve benim için cesetleri gömmekten başka bir şey kalmamıştı! Sizinkileri gömmek istemiyorum!"

"Yapmayacaksın." Kelimeleri zar zor söyleyebildim.

"Hayır, almayacağım. Ben almayacağım. Ben orada olmayacağım. Başka bir yerde, başka bir zamanda, sana ulaşamayacağım lanet bir yerde öleceksin-"

"Ben sekiz yaşında bir çocuk değilim, Marco-"

"Ve sen de annen değilsin!"

Beni yine durdurdu ama şiddet yüzünden değil. "Bunu biliyorum." "Öyle mi?" Beni öyle bir yakaladı ki gözlerim yıldırım hızıyla Hareket. Bir de ne göreyim, dolabın yanında, kapının iç tarafındaki boy aynasına bakıyordum. Karmakarışık saçlı, kan lekeli tenli ve sıkılı yumruğu olan vahşi gözlü bir barbar.

Ben olduğumu anlamam bir saniye sürdü.

Tişörtümün karnı tamamen sıırıslılandı, bazı kısımları yanmıştı ve bir omzumda kanlı bir el izi vardı. Ona, Mage Royston'ın beni ilk başta o kadar sert kavradığı derin izlere baktım. Sonra da gücü tükendiği için önden aşağıya doğru inen uzun izlere.

Kafamın içinde bir nabız atmaya başladı.

"Dört ay önce bir seyahat acentesinde telefonlara bakıyor ve fotokopi çekiyordun." Marco homurdandı. "Kimin kanından olduğun umurunda değil; *yirmi dört* yaşındasın. Eğitimsiz bir büyü kullanıcısısın ve gücün üzerinde çok zayıf bir hakimiyetin var. Ve gücün tükenirse kolay hedef olursun!"

Bir an için kendimi onun gözlerinden gördüm. Uzun zamandır olduğum o kızı gördüm, küçük, zayıf ve yalnız, büyük kötü şeyler beni bulmasın diye karanlıkta büzülmüştüm. Marco haklıydı. Ben buydum, hayatım boyunca böyle biri olmuştum.

Ama ben öyle biri değildim.

Ben annem değildim ve asla da olmayacaktım. Ama artık o kız da değildim. Aynaya baktım ve kendi gözlerim bana baktı, ama

alışkın olduğum gibi değillerdi. Korkuyla, belirsizlikle gölgelenmiş olmalıydılar; sağa sola savruluyor, en yakın çıkışı arıyor, kaçmaya hazırlanıyor olmalıydılar. Bunun yerine kızgın, kararlı ve meydan okuyan bir halleri vardı.

Ben annem değildim.

Agnes bile değildim.

Ama Pythia'ydım.

Marco'nun küfrettiğini duydum. Bir saniye sonra da kapıyı çarpıp çıktı, çünkü o da ifadeleri okuyabiliyordu. İçeri girerken neredeyse Rhea'ya çarpıyordu.

Kendini kapının çerçevesine yasladı, adamın yolundan çekildi ve sonra orada kaldı, sanki yolun geri kalanını içeri girip girmemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi. Ve evet. Sanırım insan kulakları bile bu küçük tartışmayı algılayabilmişti.

O anda umurumda değildi.

"Gücümü istediğim yerde kullanamıyorum," dedim ona acı bir şekilde. "İstediğim kişiyi kurtaramıyorum. Tam olarak ne yapabilirim?"

Gözlerini hâlâ benim elimde tuttuğum kanlı şişeden kaldırdı. "Yaşlı bir adamın son anlarını işkenceden arındırmak mı? Ölümüne bir anlam katmak mı? Bunlar küçük şeyler değil leydim."

Yüzü bulanıklaşmaya başlayana kadar ona baktım. "O zaman neden yeterli gelmiyor?"

Ama Rhea'nın buna verecek bir cevabı yoktu.

"Beni bir konuda mı görmek istedin?" Bir dakika sonra sordum. Ve yeni bir tişört giymek için büroya geri döndü.

Başını salladı. "Çocuklar. Onlar Sanırım seni görmek onlara iyi gelecek. Yani iyi olduğunuzu."

Yerdeki kanlı giysi yığınınına baktım. Evet. Belki de yatak odasına geçmeyi düşünmeliydim.

"Büyücü Royston popülerdi," dedi bakışlarımı takip ederek. "Kızlar için sihirbazlık numaraları yapardı."

"Bir Çember üyesi bu konuda iyi olacaktır."

Başını iki yana salladı. "Korkunç biriydi. Büyüsü Artık çok güçlü değildi, bu yüzden insan türünü yaptı."

"Sahte olanından bahsediyorsun."

Başını salladı. "Çoğunlukla kart numaraları ..." "Kızlar bundan hoşlanıyor muydu?"

"Onları anlamaya çalışmak hoşlarına gidiyordu." Hiçbirini tanımıyor olmam çok kötü.

Giyinmeyi bitirdim ve Rhea'nın peşinden oturma odasına döndüm. Antrenin kapısı artık kapalıydı ama kızlar hâlâ ona bakıyorlardı. Ve tabiatlarına bağlı olarak sırayla suratsız, endişeli, şok olmuş ve metanetli görünüyorlardı. Ama hiçbiri o kadar da iyi ya da bakımlı görünmüyordu.

Yeterince yemek yemişlerdi; Marco'yu bundan emin olacak kadar iyi tanıyordum.

Ama giysileri kirli görünmeye başlamıştı, sanırım iki gündür aynı şeyleri giydikleri için bu şaşırtıcı değildi. Ve lanet olsun, burası çocuklara göre bir yer değildi!

Birincisi beni fark etmeden önce, Jonas'la birlikte olsalar daha iyi olmaz mıydı diye kısa bir an düşündüm. Yüzündeki sevinçli rahatlama ifadesi beni utandırdı. Bu kızlar tüm hayatları Pythia'nın etrafında dönecek şekilde yetiştirilmişlerdi ama Pythia aniden ellerinden alınmıştı. Sonra da yardımcılarını onları öldürmeye çalıştığında neredeyse ölüyorlardı. Ve sonra buraya, muhtemelen canavar olarak düşündükleri bir grup insanın ortasına, tanımadıkları ve zaten hiç burada olmayan başka bir Pythia'nın hizmetine sürüklendiler.

Onların yerinde olsaydım, kendimden nefret ederdim.

Ama bunun yerine, bana ulaşmak için vampirleri ittiler, kirli beyaz önlükler ve uzanan eller dalgası, bana dokundular, etrafıma bastırdılar, onlara ne olduğu yerine *benim* için endişelendiler. Ve onların bakış açısına göre olan şey hâlâ devam ediyordu. Göğsümdeki utanç düğümü katlanarak büyüdü, ama başka bir şey de büyüdü. O lanet olası yardımcı Rhea'yı yakaladığında alevlenen şeyle aynı şey. Şiddetli, neredeyse korkutucu bir sahiplenme duygusu.

Onlar benimdi, bu dağınık kız grubu ve onları Jonas'a teslim etmeyecektim. Parçalandıklarını görmeyecektim, Çember'in yönettiği o lanet okullara göndermeyecektim, onları tanımadığım ve kesinlikle güvenmediğim insanların bakımına vermeyecektim. Onlara ben bakacaktım; bir yolunu bulacaktım. Onlar benim mahkememdi ve hepsi bu kadardı.

Ama bunu onlara söyleyemezdim.

Birdenbire hiçbir şey söyleyemez hale geldim.

Sonra Fred imdadıma yetişti.

"Hayır, hayır, hayır, ben hallederim," dedi, salondan koşarak içeri girdi ve omzunun üzerinden biriyle konuştu.

"Neyi anladın?" Bana dönüp sırtıttığında temkinli bir şekilde sordum. Ve bir avuç disket çıkardı.

Renginden dolayı bir saniyemi aldı. "Balonlar mı?"

"Onları bakkaldan aldım," dedi gururla. "İşe yarayabileceklerini düşündüm."

"Bakkal dükkanı mı?"

"Evet, satış yapmışlar. Neredeyse bedava veriyorlardı. Nedenini bilmiyorum."

İç karartıcı oldukları için söylemedim, *çünkü* o sadece yardım etmeye çalışıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, siyah balonları kim aldı? Fred, görünüşe göre, ve şimdi onları patlatıyordu.

"Güven bana. Eskiden bunu her zaman yapardım," dedi nefes alıp verirken. Kısa süre sonra elinde uzun, ince tüplerden oluşan bir küme vardı ve bunları vampir hızıyla birbirine bağlamaya başladı. Bir saniye sonra, iç karartıcı bir silindir demeti vardı ve bir sonraki

Daha kötüydü.

Çocuklar da ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Ama Fred umutlu görünüyordu. Sonra eserini aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı, böylece iki yanından sarkan işkence görmüş uzantılar can çekişen bir kuş gibi çırpınıyordu. En küçük kızlardan biri bir ses çıkardı ve yüzünü sakladı.

"Fred," diye başladım, duygularını incitmeden nasıl *dur* diyeceğimi bulmaya *çalışıyordum*.

Sonra çocuklardan biri benim için sorunu çözdü. "Ne oluyor lan?"

"Leo," dedi Roy, barın yanından kaşlarını çatarak ona bakarak. "Ne? *Lanet* olsun dedim. Ve *Çu Geye* bak."

"Nedir bu?" diye sordu başka bir adam. "Bir örümcek mi?"

"Bir yarasa, tabii ki," dedi Fred. Ve sanırım ilk seferinde yeterince kuvvetli olmadığı teorisiyle sopayı biraz daha çırpı.

"Gördüğüm en acayip şey," diye mırıldandı vampir.

"Freakiest?" Roy bardağa buz attı. "Burada yeterince uzun kalmadın."

"O zaman neden böyle hissediyorsun?"

"Bende daha fazlası var," dedi Fred, nihayet dikkat dağıtmasının bir işe yaramadığını fark ederek. "Çok daha fazla. Eskiden bunları hep yapardım - domuz mesanesi türünden-"

"Ama içlerinde iyi olan var mıydı?" Leo sordu.

Roy son denemesini değerlendirirken Fred durup ona ters ters baktı. "Bu da ne?"

"Bu bir palyaço!"

"Oh, şeytani palyaço. Harika bir seçim." Küçük kız usulca hıçkırmaya başladı.

"Bir dakika bekle," dedim, yan masayı karıştırıp bir paket yıpranmış eski tarot kartı çıkardım.

Kirli, buruşuk ve acınası bir görünümleri vardı ve onları yıllar önce değiştirmeliydim. Ama değer verdiğim biri hediye etmişti, o yüzden hiç değiştirmedim. Ayrıca, üzerlerinde kızların hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir tılsım vardı. Bir durumun etrafındaki atmosferi okumakta ve ilgili bir kart şeklinde tavsiye vermekte garip bir şekilde doğru olduğu kanıtlanmıştı.

Ve eminim ki, onlara dokunduğum anda bir tanesi ortaya çıktı. Siyah bir tane.

Üzerinde şeytan olan siyah bir tane. Vay anasını.

Kötü bir durumu daha da kötüleştirmeden önce onu pakete geri koymaya çalıştım, ancak kaygandı ve ellerim beceriksizdi ve önce konuşmasına iyi bir başlangıç yaptı: *Şeytan kartı, kart sahibinin hayatta sıkışmış veya kısıtlanmış hissettiğini, kartın yüzeyindeki zincirli figürler gibi bağlı olduğunu gösterir. Ancak bu bağlar kırılmaz gibi görünse de, daha yakından bakıldığında zincirlerin*

Aslında oldukça gevşektirler ve bu nedenle kart sahibinin istediği zaman zincirlerinden kurtulma gücü vardır. Karttaki kişiler gerçek zincirlerle değil, korku, umutsuzluk ve kendi yeteneklerine olan inanç eksikliğiyle bağlıdır. Şeytan kartı, başkalarının sizi sömürmesine ve kısıtlamasına izin vermeye istekli olduğunuz sürece, onların bunu yapabileceğini ve yapacağını öğretir. Ancak siz onlara güç vermediğiniz sürece hiç kimse sizin üzerinizde güç sahibi olamaz. Ve verdiğinizizi tekrar geri alabilirsiniz."

Kart, tarotun tarihi, kartın ters anlamı ve Tanrı bilir başka neler hakkında mutlu bir şekilde gevelemeye devam etti. Artık dinlemiyordum. Kartın ön yüzündeki şeytani figüre bakıyor ve az önce kafama bir ipucu sopası çarpmış gibi hissediyordum.

"Cassie?" dedi biri ve başımı kaldırdığımda Rhea'nın endişeyle bana baktığını gördüm. Vampirlerle birlikte. Ve çocuklar, hâlâ sessizce hıçkıran çocuk hariç, çünkü bu konuda hiçbir şey yapmamıştım, değil mi?

Hâlâ da bilmiyordum. Çünkü bir an sonra Fred kenara çekildi ve Marco ağlayan çocuğun önünde diz çöktü. Ve kulağının arkasından bir oyun kartı çıkardı.

Önce gözlerini kırptırdı, sonra ona baktı ve ağlamaya devam etti. Ama aniden alevler içinde kaldığında hâlâ parmaklarının arasından izliyordu. Vampirlerden birkaçı hızla geri adım atarak Marco'nun onlarla alay etmesine neden oldu. Ve onu havaya fırlatmadan önce neredeyse parmak uçlarına kadar yanmasına izin verdi, orada toz haline geldi.

Sadece kızın kulağının arkasından tekrar çıkarmak için, bütün ve yeni ve yanmamış bile.

Marco'dan havaya ve tekrar geriye bakarken ağzı mükemmel bir şaşkınlık O'su yaptı. Marco topuklarının üzerine oturmuş, memnun görünüyordu. Ta ki kadın uzanıp gömleğinin cebinden orijinal kartı çıkarana kadar.

Gözlerime baktı. "Büyülü çocuklar," dedim.

"Evet. Sizi her zaman şaşırtırlar."

"Marco-"

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi bana acı bir şekilde. "Sadece geri dön, tamam mı?"

Başımı salladım ve Rhea'yı koridora çektim.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Sıvalar büyük ölçüde süpürülmüştü. Kuşatma altındayken temizlik görevlilerinin içeri girmesine izin vermemişlerdi, sanırım temizlikçi kılığına girmiş bir büyücüden korkmuşlardı, o yüzden kendileri halletmişlerdi. Bu da köşelerin neden hâlâ beyaz olduğunu ve cam kırıklarının Berber'in orasında burasında parıldadığını açıklıyordu.

Ama Rhea onlara bakmıyordu.

Kurşun deliklerine bakıyordu.

Evet, son birkaç gündür ateşle vaftiz edilmişti, değil mi? Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ama bunu daha iyi hale getirmeye niyetim yoktu.

"İşe yarar mı?" Ben sordum.

"Hanımefendi?" Gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Yardımcıları Ares'i buraya, bariyerin ötesine kaydırabilir mi?"

"I . . . Ne?"

"Elias tanrıları geri getirmeye çalıştıklarını söyledi ve Gözyaşları'nın peşinde olduklarını biliyoruz. Bağlantıları olabilir mi diye soruyorum."

Başını iki yana salladı. "Ben ... sanmıyorum."

"Emin misin? Hepsi birlikte çalışsa bile mi?"

Başını bu kez daha sert salladı. "Güç dünya ile sınırlı. Apollo bundan emin oldu, böylece ona ya da türüne karşı kullanılamazdı. Şimdi onları kurtarmak için nasıl kullanılabileceğini anlamıyorum."

"Dünya dışında da kullandım."

"Siz Artemis'in çocuğusunuz leydim; yardımcıları değil."

"Ama aynı gücü kullanıyoruz. Ben sadece ona daha iyi erişiyorum, şimdilik. Ama yeterince Gözyaşı ele geçirirlerse ..."

Rhea, "Leydi Phemonoe'nun Pythian gücüne tam erişimi vardı ve onu kullanmakta çok becerikliydi," diye belirtti. "Yine de bir keresinde bana dünyanın sınırlarının ötesine geçmeye cesaret edemediğini söylemişti. Güç burada zincirlenmiş durumda; bu dünyayı terk edemez."

"Ama ben de size bunu söylüyorum. Gitti. En azından birkaç kez-"

"Yine de, geriye dönüp düşünürseniz," dedi kararsızca, "o durumlarda dünyaya yakın yerlerde değil miydiniz? Portallar aracılığıyla erişilebilen yerler ya da

ley hattı sistemi?"

"Şey, evet. Ama bu her yerde olabilir!"

"Her yerde değil. Gücünüze bir portal aracılığıyla erişebilirsiniz, eğer yeterince yakınsanız, hatta bizim zaman çizgimiz ile seyahat ettiğiniz dünyanınki bir şekilde aynı hizadaysa, ley hatları aracılığıyla bile. Ama o zaman bile güvenilir olmayacaktır. Hatlar dalgalanır, akışı bozar; zaman çizgileri senkronize olur ve olmaz; ve portallar kötü şöhretlidir-"

"Evet, biliyorum. Gücüm dünya dışında iyi çalışmıyor, ama iş-"

"Bir kanaldan. Ama Ouroboros bir kanal değil, Leydi; o bir duvar. Annenizin büyüü bir şeyleri dışarıda tutmak için tasarlanmıştı, geçmelerine izin vermek için değil. Bir geçidin tam tersidir."

Bir şey söylemeye başladım ama sonra durdum çünkü haklı olduğu bir nokta vardı. "Yani bunu yapamayacaklarını mı söylüyorsun?"

"Diyorum ki ..." Dudaklarını yaladı. "Yapabileceklerini sanmadığımı söylüyorum. Bana öyle geliyor ki, eğer böyle bir şey mümkün olsaydı, Myra bunu Apollo için çoktan yapardı."

Ve tamam, buna itiraz edemezdim. Apollo bir ley hattına aşırı yüklenerek annemin koyduğu bariyeri aşmaya çalışmış ve sonunda mangalda pişmişti. Eğer evcil yardımcısının onu buraya getirmesini sağlayabilseydi, bu seçeneği seçeceğini sanmıyordum.

"Peki bunu ne için istiyorlar?" Kanlı şişeyi uzattım.

Rhea öylece bakakaldı. Hâlâ şaşkın, solgun ve biraz da korkmuş görünüyordu. Kolay bir ilk görev için çok fazlaydı.

Kolay işleri alamayız. . . .

Bunu bir keresinde Pritkin'e de söylemiştim ve hiç bu kadar doğru gelmemişti. Pythia'nın konumu kulağa çok güçlü, çok yenilmez geliyordu. Zamanı manipüle etme yeteneğiyle düzeltilemeyecek ne vardı ki?

Anlaşıldığı üzere pek çok şey.

Ama belki bunlardan biri başka bir şekilde düzeltilebilir.

Yatak odasına geri döndüm ve yatağın altında spor ayakkabılarımı aramaya başladım.

Beni takip eden Rhea'ya, "Casanova'yla konuşmanı istiyorum," dedim. "Ona kızlar için oda istediğimi ve hemen istediğimi söyle. Burası çok

çocuklar için tehlikeli." "Ben-
evet. Evet, tabii ki."

"Ve bir ya da üç süit olsun. Küçüklerin kapı kolunu nasıl çevireceklerini öğrenmelerine ve lanet olası otelde dolaşmalarına gerek yok."

"Evet, kulağa çok iyi geliyor-"

"Ve onlara kıyafet getir; günlerdir üstlerini değiştirmediler."

"Elbette getireceğim, ama-"

"Ve onları normal olanlardan yapın. Ne kadar az inisiye gibi görünürlerse, o kadar güvende olurlar!"

"Elbette. Yani, yapacağım, yani, yapardım, ama-"

"Ama ne?"

"Sadece..."

"Sadece ne?" Aklıma iki spor ayakkabı geldi ama ikisi de sol ayak içindi.

"Sadece parayla ilgili bir sorun var," diye itiraf etti. "Ne sorunu?"

"Elimizde hiç olmadığı gerçeği mi?"

Başımı kaldırıp ona baktım, bir kolum hâlâ yatağın altında, başka bir ayakkabı kapmaya çalışıyordu. "Bana Pythian Sarayı'nın *meteliksiz* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Şaşırmış görünüyordu. "Mahkemenin bol miktarda parası var; sadece ona erişemiyoruz."

"Neden olmasın?"

"Çember hesapları kilitledi. Market alışverişi için baş korumanızdan borç para almak zorunda kaldım-"

"Marco'dan mı?"

Başını salladı. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Hesaplara Pythia ve varisi ulaşabiliyordu. Ama Leydi öldü ve Myra da-"

"O da öldü."

"-ve Mage Marsden, yani Lord Koruyucu, yeni bir Pythia ilan edilene kadar hesapların dondurulduğunu söyledi-"

"Ki öyleydim."

"-ama henüz hesapları açıklamadı."

"Neden onda var ki?" Sonunda aklıma eşleşen ayakkabılar gelince sordum. "Bu mahkemenin işi!"

"Öyle olması gerekiyordu," diye kabul etti Rhea. "Ama Leydi'nin ölümü sırasındaki karışık durum yüzünden, halefine vermesi için geçiş kodlarını ona bıraktı-"

"Bunun yerine, mahkemeyi istediği yere getirmek için onları şantaj olarak kullanmaya karar verdi."

"Bilmiyorum," dedi Rhea ama kaşlarını çatmıştı. Çünkü evet, öyle görünüyordu.

"Öyleyse bir teoriyi test et," dedim ona, spor ayakkabılarını sallayarak. "Ondan bunları iste ve bakalım ne diyecek." Başını salladı. "Bu arada, mahkemenin biraz parası vardır herhalde? Son üç aydır bir şeylerle idare ediyor!"

"Ana faturalarımız bankalarla yapılan bir anlaşmayla otomatik olarak ödeniyordu -elektrik, su, bu tür şeyler-"

"Peki ya yemek?"

"Yerel bakkallarla hesaplarımız vardı-"

"Peki ya masraflar? Elinizde biraz nakit olmalı!" "Evet, var. Öyleydi. Yukarı çıkana kadar-"

"Duman, diğer her şeyle birlikte."

Başını salladı.

Gözlerimi kapattım. Başım ağrıyordu ama zaten bir baş ağrım olduğunu fark ediyordum; gözlerimin arkasında nabız gibi atan bir patlama. "O zaman Casanova'ya söyle onlara yine de oda versin. Bununla ilgili bir sorunu varsa, benimle görüşebilir. Ona söyle, biz kendi paramızı alır almaz o da kendi parasını alacak."

"Evet, hanımefendi."

"Jonas'ı ara ve olanları anlat." Komodinden bir kâğıt ve kalem aldı ve bir şeyler karalamaya başladı. "Ona Elias'ın söylediklerini anlat ve elinde ne kadar Gözyaşı varsa bize göndermesini söyle. Onları korumak için en uygun kişiler biziz."

"Evet. Öyle yapacağız. Ama sonra kabul etmeyebilir-" "Hayır, çünkü bu çok kolay olurdu," diye hırladım.

Rhea da biraz bunalmış, biraz da yıpranmış görünüyordu. Muhtemelen listesindeki onca şeyi nasıl yapacağını ve onca çocuğa nasıl bakacağını merak ediyordu. Benden ya da bekârlar tugayından pek yardım alacak gibi de değildi.

"İngiltere'de çocuklarla ilgili yardım almış olmalısınız, değil mi?" diye sordum. Başını salladı. "Gündüz personeli -aşçılar, temizlikçiler, öğretmenler-" "Dadılar mı?" Umutla sordum.

Ama Rhea başını salladı. "Yardımcıların ve yaşlı inisiyelerin genç kızlara yardım etmeleri ve eğitimlerine destek olmaları beklenirdi. Ama -"

"Ama sonunda aslan payını sen aldın," diye tahmin ettim. Başını salladı.

Ama bu burada işe yaramazdı. Sadece bir yardımcım vardı ve ona başka şeyler için ihtiyacım vardı. Beni eğitmesi gibi.

"Tami adında bir kadın var," dedim ona. "Tamika Hodges. Resepsiyon sizi onunla görüştürebilir. Birkaç çocukla birlikte otelde kalıyor. Onu arayın ve size yardım etmesini isteyin."

"Ama ... zaten kendi çocukları varsa ..."

Tami'yle ilk tanıştığımda neredeyse bu kadar olan yavrularını düşündüm. Yine de dışarıdaydı, otobüs duraklarını, aşevlerini, parkları ve evsiz barınaklarını araştırıyor, yanına alabileceği sihirli kaçaklar arıyordu.

Kimseye güvenmediğim zamanlarda beni yanına almış ve sakinleştirmişti. Ürkek, korkak ve kendi gölgeme atlamaya eğilimli olduğumda, beni bir şekilde çok da küçük olmayan ailesinin bir parçası yapmıştı. Sihirden mi bahsetmek istiyorsun? Tami acayip büyüdü.

"Ara onu. Şaşıracaksın." Rhea başını salladı, umutlu görünüyordu.

"Ve eğer Jonas Gözyaşları'nı bize vermezse, söyle ona onları kilitlesin. Güvenli bir yere. Yardımcıların bile onlara ulaşamayacağı bir yere!"

"Evet, Leydi!" Rhea şiddetle karaladı.

"Ve Elias'ın cesedinin Çember'e geri gönderilmesini sağlayın. Onlara bir kahraman cenazesini hak ettiğini söyle. Görevi başında bana yardım ederken öldü."

"Evet, hanımefendi."

"Ve Augustine adında bir adamı ara -alt katta bir dükkanı var- ve ona çocuklar için kıyafet istediğimi söyle. Ya parasını verir ya da Pythia'ya modacı demeyi keser!"

"Evet, hanımefendi. Peki ne yapacaksınız?" diye sordu endişeli bir ifadeyle, ben ayağa kalkıp Gözyaşları'nı cebime geri sokarken.

"Sigorta yaptırın."

- - -

İblis lordlarının büyük merkezi hâlâ bir belediye binasına benziyordu, hem de köhne bir binaya. Faydacı bir lobiye çevreleyen sıkıcı banklar, yer yer yıpranan çirkin bej halı ve ölmek için mücadele eden bir küvet içinde bir ficus vardı. Ya da en azından bana öyle göründü. Gerçekte neye benziyordu

Lordların buluşma yeri dünyaya en yakın iblis diyarı olan Gölgelel Diyarı'nda olduğu için burayı kimse tahmin edemezdi. Gücümün aralıklı olarak da olsa işe yarayacağı kadar yakındı ama bir insanın zihnine hiçbir şey ifade etmeyecek kadar da uzaktı. Görünüşe göre burayı kontrol eden varlıklar da bu yüzden şehri göz alıcı bir şekilde tanıdık hale getirmişlerdi.

Biraz fazla tanıdık.

Halının üzerinde Pritkin'in düştüğü yere bakmadım. Sanki her şey yeni olmuş gibi zihnimde canlandırabiliyordum, yere düştüğünü ve orada hareketsiz yattığını görebiliyordum. Bir heykel gibi solgun ve donuktu.

Ya da bir ceset.

Ama bakmadım, çünkü bir önemi yoktu. Yaralandığı diğer yerlerin de bir önemi yoktu. Geri dönecekti ve her şey yakında bitecekti ve bunun *bir önemi* yoktu.

Ayrıca gösterişin arkasını görmeye çalışmadım. Sıkıcıydı, ama alternatifini düşününce, sıkıcılıkla bir sorunum yoktu. Zaten bu benim hatamdı. Büyü izleyicinin kendi zihninden görüntüler çekiyordu, çünkü buraya iblis diyarlarının her yerinden binlerce insan geliyordu ve bu da "normal "i öznel kılıyordu. Tehdit edici bulmadığım şey de buydu.

Tıpkı biraz sonra arkadaki açılır kapanır kapıdan içeri giren iki iblisten birinin giydiğı kılık gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" Rosier yanıma geldi ve sinirli bir ifadeyle sordu. İnsanların olmaması gereken bir yerde ortaya çıktığım için mi, yoksa iyi bir küçük kız gibi onu otele beklemediğim için mi, bilmiyordum. Umurumda da değildi.

"Seni görmeye gelmedim," dedim ona, gözlerim arkadaşının üzerindeydi.

Adramelech'in kısaltması olan Adra, dünyanın en eski mitolojisinde yer alacak kadar eski bir varlıktı. Ve pek de iyi bir figür değildi. Hakkında anlatılan korku hikayelerinden hangilerinin doğru olduğunu bilmek zordu, çünkü hızlı bir Google aramasından fazlasını yapacak vaktim olmamıştı. Ama onun gerçekten bir ilkokul öğretmenine benzediğinden şüphe edecek kadar okumuştum.

Şeytani konseyin şu anki başkanı sarışın ve yuvarlak yüzlüydü, benim gibi insanların kabus görmesini engellemek için nezaketen glamourie kullanan birinin aldatıcı derecede yumuşak yüz hatlarına sahipti, aslında birilerini kandırmaya çalıştığı için değil. Güvenilirliğine ya da muhtemelen kibrine dair tek imtiyazı çenesindeki yarıktı. Derin ve yuvarlak ve onu

sanki biri Pillsbury Doughboy'u karnı yerine yüzünden dürtmüş gibi görünüyordu. Yüzün geri kalanının ne kadar sahte olduğunu vurgulamaktan başka bir işe de yaramadı.

Gülümsedi, gülümsemesi de mülayim ve mütevazıydı.

"Pythia." "Bir sorunum var," dedim ona aniden.

"Görünüşe göre çözdüğünüz bir şey var." İçinde ne olduğunu bilmesine imkân olmamasına rağmen, Gözyaşları'nın bulunduğu cebe bakıyordu.

"Yardımcılarımdan bahsediyorum." Şişeyi çıkardım. "Onlar daha fazlasını ararken bunu ellerinden aldım."

"Ne amaçla?"

"Nedir o?" Rosier sözümü kesti, gözlerini elimdeki küçük şişeye dikmişti.

"Sorun da bu zaten," dedim Adra'ya. "Emin *değilim*-" "Emin değil misin?" Rosier tekrarladı. "Nereden buldun onu?"

"-ama bunu tanrılardan birini geri getirmek için kullanmaya çalışıyor olabilirler." "Nasıl?" Adra hafifçe sordu.

"Bir bakayım," dedi Rosier ve şişeyi kaptı, ben ona ters ters bakarak geri çekmeden önce.

"Bunu ben de bilmiyorum," dedim Adra'ya. "Ama onların icabına bakılması gerekiyor ve onlar beş kişi, ben tek kişiyim ve hepsinin bir arada kalmama ihtimali var-"

"Yapmamaları daha akıllıca olur."

Başımı salladım. "Onları gördüğümde biri zaten kayıptı ve olanlardan sonra daha da uzağa dağılmış olabilirler. Ama onları hissedemiyorum, bu da muhtemelen Myra gibi peri dünyasında saklandıkları anlamına geliyor. Ama güçleri orada çalışmıyor, bu yüzden bir şey yapmak için dünyaya geri dönmeleri gerekecek-"

"Onları senin için bulmamızı istiyorsun," diye tahmin etti.

"Onun için onları bulamayız!" Rosier ben cevap veremedenden patladı.

"Adamlarım, sen o lanet şeylerden bahsettiğinden beri bütün gün aradılar ve hiçbir yerde aşk ya da para için bulunabilecek bir Gözyaşı şişesi yok. Ve bunu gerçek anlamda söylüyorum!"

Onu görmezden geldim, çünkü Rosier ile bir yere varmanın tek yolu buydu.

Kendi sesini o kadar çok seviyor ki, çoğu zaman başkalarının sesini dinlemeyi unutuyor, onlara arka plan gürültüsü gibi davranıyor. Ben de aynısını ona yapmaya karar verdim.

"Yardıma olur," dedim Adra'ya. "Bunu yapmak zorundayım ama yokluğumda ortalığı karıştırmalarına izin veremem ve onlarla başa çıkabilecek başka kimse de yok-"

"Onlarla başa çıkabileceğimizden emin değilim," dedi sessizce. "Ama siz iblis konseyisiniz-"

"Tüccar sınıfının sahtekârlarıyla uğraşırken pek de kullanışlı olmayan bir şey!" Rosier tükürdü.

"Ve eski tanrılardan birinin gücünü kanalize ediyorlar," diye belirtti Adra, Rosier'ye göz ucuyla bile bakmadan. Ona alışmış olmalıydı.

"Ama onlar tanrı *değil*," diye hatırlattım ona. "Onlar insan."

"Güçlerine karşı koymayı kolaylaştırmayan bir gerçek bu."

Rosier, "Bu piçler benim teklif ettiğim paraya kendi annelerini bile satarlar," diye homurdandı. "Muhtemelen kızlarını da işin içine katmışlardır ama hiçbir formülü görmemiştir bile! Burada kimsenin işine yaramaz-"

Adra'ya, "Gerçek olanla uğraşmaktan çok daha kolay," dedim. "Eğer onu geri getirmeyi başarırlarsa-"

"Eğer. Denemek için yeterince zamanları oldu. Selefiniz üç aydan fazla bir süre önce öldü."

"Ama Apollo yapmadı."

Rosier, "Bu, dolandırıcılardan birinin, doğru kişilere ödeme yapacak kadar para veririm bulabileceğini söylemesini engellemedi," diye yakındı. "Herkes onun Karun kadar zengin olduğunu bilirken! Ona söyledim, eğer Çember'in tedarikine baskın yapmak için paralı asker kiralayacak kadar çaresiz olsaydım, aracı olarak ona fahiş bir ücret ödemededen bunu kendim yapabilirdim!"

Adra'nın gözleri kısıldı. "Apollo'nun ölümünün bununla ne ilgisi var?"

"Gözyaşları sadece dünyada çalışır," dedim, "ya da dünyayla bağlantısı olan bir yerde. Ya da bir çatlak-"

"Sizce Apollo'nun bariyerden geçişi bariyeri zayıflattı ve birinin geçmesini mümkün kıldı mı?"

Kahretsin, çok hızlıydı. "Bilmiyorum," diye tekrarladım, çünkü bilmiyordum. "Ama yardımcılardan biri Ares'le düzenli olarak konuştuğunu ve bunu yapamaması gerektiğini söyledi. Onunla hiç konuşamamalıydı. Apollon Myra ile konuşabiliyordu çünkü Pythian gücü aslen onundu ve onunla bağlantısını her zaman korudu. Ama diğerlerinin hiçbirisi

Tanrılar daha önce mesajlarını iletebiliyorlardı. Ama birdenbire Ares Dünya ile iletişim kurmaya mı başladı? Bir şeyler değişti."

"Bütün bunlar da ne?" Rosier sonunda kimsenin onun gereksiz araştırmasını umursamadığı gerçeğine uyanarak sordu. "Sen neden bahsediyorsun? Tanrılar geri gelmeyecek."

"Bir tanesi çoktan yaptı."

"Evet ve bu ona çok iyi geldi!" "Ama o atlattı-"

"Sadece Rakshasalar tarafından yenmek için." İğrenmiş görünüyordu. "Yüce Apollo pis leş yiyiciler tarafından alaşağı edildi-"

"Ama geçmeyi başardı," diye mırıldandım. "Mesele de bu-"

"Hayır, asıl mesele şu ki, şu Gözyaşı denen şeylerden bazılarına ihtiyacımız var. Şimdi, sende var mı yok mu?"

"Evet!"

Rosier ona bağırdığıma şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı.

Adra'nın gözleri hafifçe kısıldı. "Eğer bariyer yardımcılarınızın Ares'i geçirebileceği kadar zayıfsa, neden bunu yapmadılar?"

"Belki de henüz yeterli güce sahip değillerdir. Beş kişiler ama güce erişim yetenekleri sınırlı-"

"Tabii onu güçlendirecek Gözyaşı bulamazlarsa." Başımı salladım.

"Yardımcılarınızı bulacağız," dedi bana aniden. "Eğer ulaşabileceğimiz bir yerde kalırlarsa."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, Pythia. Sadece bu işinden çabucak dön. Eğer çok yanılmıyorsam, savaşmamız gereken bir savaş var."

Bölüm On Dört

Zamanda bin beş yüz yıl geriye yaptığım destansı yolculuk, tepemde yıldızların çılgınca döndüğü serin ve ıslak bir yerde sona erdi. Bir saniyeliğine, ben yere yığılana kadar. Ve bir düzine sinirli yüzün beni bir atlıkarınca gibi çevrelediğini gördüm.

Ya da belki de sadece bir tanesiydi, çünkü hepsi Rosier'in alaycılığını takınmıştı.

Bazen gerçekten de Pritkin'e benziyordu, diye düşündüm belli belirsiz ve sonra kendimden geçtim.

Bir süre sonra tahmin ettiğim yere geldim, çünkü güneş artık gözlerimin içinde parlıyordu. Yine de aralıklıydı, sanki bir grup bulutla flört ediyormuş gibiydi. Sonunda bunun bulut değil, antik iblis kıcı olduğunu fark ettim ve onunla flört etmekten çok ritmik bir şekilde ona çarpıyordum. Görünüşe göre Rosier de bir kez olsun oğlu gibi davranmaya karar vermiş ve beni omzunun üzerinden atmıştı.

Yoldan çok kayalarla kaplı bir yamaç gibi görünen bir yerde zıpladım ve kusmayı düşündüm. Ama kahvaltı edeli epey olmuştu ve olduğu yerde kalmaktan hoşlandığına karar verdi. Böylece o ve ben sarsıla sarsıla ilerlemeye devam ettik, çünkü Rosier'in başkalarına yaptırdığı pek çok şey arasında yarı baygın kadınları taşımak da olmalıydı.

Çünkü bu işte berbattı.

Neyse ki sonraki birkaç saat boyunca sadece ara sıra uyandım; ya öyleydi ya da karabasan klanının baş çapkını oğlu kadar iyi durumda değildi. Çünkü gözlerimi bir sonraki açışında, bataklık bir arazide debeleniyor ve fırtına gibi küfrediyordu. Sonra da nefes nefese bir tepeyi aşıyordu. En sonunda da kum torbası taşıyan bir adamın tüm dikkatiyle beni ormanlık bir alanın kenarına bıraktı.

Ve sonra biraz daha küfretti, çünkü ayakkabısının tekini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Hava yine kararmıştı, ben de kirpiklerimin arasından yıldızları seyrettim ve belli belirsiz, eski bir Kelt'in, yarım bir

Ferragamo'yu bir ya da üç hafta içinde çürütmüş.

Umurunda olmadığına karar verdim.

Küfürler sonunda yavaşladı ve ben de başımı yana çevirme riskini göze aldım. Ve genellikle zarif bir iblis lordunun öfkeyle iki çubuğu birbirine sürttüğü beklenmedik bir görüntüyle karşılaştım.

Gözlerimi kırptım ama görüntü aynı kaldı. Ve-bonus- çoğunlukla sabitti. Bir gözlem sunmaya karar verdim.

"Her zaman büyü kullanabilirsin."

Sesim endişe verici bir şekilde çatallaştı ama fikir aklımdan çıkmadı. Çünkü terli sarı saçlarının arasından kötü niyetli yeşil bir göz bana bakıyordu. "Bunu ben neden düşünemedim?"

Sopa sürme yeniden başladı.

Boğazımı temizleyip tekrar denemeden önce birkaç dakika izledim.

"Bunu zor yoldan yapmanın bir nedeni var mı?"

"Evet! Kibritleri unuttum!" "Ve

onlara ihtiyacın var çünkü?"

"Çünkü senin de çok iyi bildiğin gibi şu anda sihrim yok!" "Ama bu sende var." Sürüklediği adam çantasına başımı salladım.

Benimle birlikte, aşırı doldurulmuş bir sırt çantası ve bilirsiniz işte, bir tavır.

"Bu acil durumlar için!" "Peki

bu acil durum değil mi?"

"Hayır." Sopaları yere attı, nefes nefese kalmıştı. "Biraz soğuk seni öldürmez

."

"Bazı ısılar da öyle." "-ama

başka şeyler olabilir!"

Kafasını devasa sırt çantasına sokmak ve etrafı karıştırmak için durakladı. Ve tek dirseğimin üzerinde durmanın nasıl bir şey olduğunu görmeye karar verdim. Rahat değildi-Rosier beni ağaçların yanındaki sert kısma bırakmış, yumuşak çimenli kısmı ise kendine ayırmıştı. Ama yine bayılmadım, yani tamam.

"Ne gibi?" Elinde bir matarayla çıkarken sordum.

Uzun bir yudum aldıktan sonra, "Amsterdam'daki o lanet olası deli kadın gibi," diye homurdandı.

Ve oh, *kahretsin*. Birden Rhea'ya Cherries'in bizi nasıl bulduğunu sormam gerektiğini hatırladım. Jonas, yardımcılar ve yapmam gereken diğer kırk yedi şey yüzünden unutmuştum.

Rosier bana alaycı bir tavırla, "Bu kadar suçlu görünme," dedi. "Sen süütün etrafında yatarken, ben onun icabına baktım."

Buna hak ettiği şekilde karşılık vermek üzereydim ki matarayı uzattı. Hava almak için ayağa kalkmadan önce yarısını boşalttım, sonra tekrar kapmaya çalıştığımda koruyarak geri çektim. Tanrım, bu çok iyiydi.

"Nasıl hallettin?" Bir içki daha içtikten sonra nefes nefese kaldım.

"Kime soracağımı bilerek!" Rosier ağırlığına kaşlarını çatarak onu geri aldı. "Hepsini içmek zorunda mıydın?"

"Yapmadım ve *nasıl* hallettim?"

Bu sefer bir cevap aldım, belki de gösteriş yapmasına izin verdiği için.

"Pythia'nın da aralarında bulunduğu cadıların Görünüşe bakılırsa büyüye çekiliyorlar," dedi bana, çubukları tekrar kesmeye başlayarak. "*Herhangi bir* sihir. Ve ne kadar çok güç harcanırsa, sinyal o kadar parlak olur."

"Ve Pythian gücü-"

"Olabildiğince parlak. Londra'da ve yine Amsterdam'da bize çelme takan şey buydu: giriş noktasına çok yakın durduk. Üzerimize büyük bir spot ışığı koyduk ve sonra tam yanında durduk. Bizi bulmalarına şaşmamalı!"

"Bu sefer de beni çekip götürdün."

Başını salladı. "Çok uzakta. Tahmin edebileceğiniz gibi Pythias'lar kendi büyülerinin kullanımına karşı özellikle hassaslar, yine de herhangi bir şey onları kokutmak için yeterli olabilir-"

"Onlar mı?"

"-ve en son ihtiyacımız olan şey de kızgın Pythias'lardan oluşan bir ekip - bu nasıl bir aliterasyon-"

"Posse? Ne çetesi?"

"-peşimizde. Ama benim sayemde artık bizi eski yöntemlerle bulmak zorundalar, değil mi? Ve bunu biraz daha hileli bulabilirler," diye bitirdi, inanılmaz derecede kendini beğenmiş görünüyordu.

Kendini beğenmiş ve bilgisiz.

"Kim bu 'onlar'?" Dikkatle sordum. "Bu çağın Pythia'sını mı kastediyorsun?" "Diğerlerinin yanı sıra."

"Diğerleri ne?"

Bana gözlerini devirmek için başını kaldırdı. "Az önce canına okuduğumuz Pythias'lar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne?"

Başını salladı. "Tüm Pythias'lar. Beni sürüklediğin onca zamandan beri-"

"Hayır."

"Evet."

"Hayır!"

"Evet. Gerçekten bu kadar güç harcayabileceğini ve kimsenin bunu fark etmeyeceğini mi düşündün?"

Dehşet içinde ona baktım. "Ama yapamadılar. Ama biz yapmadık. Biz sadece *burada durduk*-"

"Ama otoyol gibi, değil mi?" Rosier testereyle keserek ve delicesine umursamaz görünerek sordu. "Biniyorsun, iniyorsun ama arada kaybolmuyorsun. Sanki o kısım *sayılmazmış* gibi. Sizi kenara çeken polise, 'Evet efendim, hız yaptığımı biliyorum ama sadece geçtiğim için önemli değil' diyemezsiniz-"

Muhtemelen az önce uzanıp onu yakaladığım için koptu. Ve onu güzelce düzenlenmiş dal ve yosun yığınının içinden sürükleyerek her yere saçtı. Ve birkaç serseri kıvılcımın alevlenmesine ve sonra aniden sönmesine neden oldu, bu da onun lanetlenmesine neden oldu, ama önemli değildi. Hiçbirinin önemi yoktu, çünkü çok ama çok ölü olmak üzereydik-

"Neyin var senin?" diye sordu.

"Neyim var *benim*? Senin! Benim sorunum sensin! Sen ve bir düzine Pythias-"

"Sessiz ol!"

"Cehennem gibi sessiz olacağım! Ben dövüşemem-"

"Hayır, yapamazsın! Ve şu anda ben de yapamam. Ve bu ormanda haydutlar olabilir-"

"Haydutlar mı? Eşkıyalar kimin umurunda? Beni duydun mu? Bir düzine Pyth ile savaşıyorum-"

Bir el ağzımın üzerine indi. "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Sen kapa çeneni!" Ondan uzaklaştım. "Bahsetmedin -hakkında *hiçbir şey* söylemedin-"

"Neden yapmak zorundayım?" diye sordu. "Sen Pythia'sın-"

Titreyen parmağımla onu işaret ettim. "Ve sen çok iyi biliyorsun-"

"Hiçbir şey bilmediğini mi? Sen en saçma seçimsin o makamı hafızasında tutmak? Bir tanrıçanın gücünün beceriksiz bir çocuk tarafından kullanılması ..." Yüz ifadem üzerine sözünü kesti. "Oh, ne?"

kollarını açarak sordu. "İlahi gururu kırdım mı? İlahi egoyu incitmek mi? Her şeye gücü yeteni gücendirdim mi-"

"Kapa çeneni!"

"Ya yapmazsam? Ne yapacaksın, küçük tanrıça? Öldürecek misin beni?"

Eğer biraz gücüm olsaydı, bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse ne olurdu bilmiyorum. Neyse ki ikimiz için de, eğer aşağıda boş bir şey varsa, ben onun üzerinde oturuyordum.

Bu da tabii ki ekip bizi yakaladığı anda normalden daha hızlı bir şekilde öleceğimiz anlamına geliyordu.

"Yapmak zorunda değilim," dedim ona kararsızca. "Bunu yapmak için yolda olan birkaç düzine kadın var zaten."

Rosier bir an bana baktı ve sonra topuklarının üzerine oturdu. Boynunu geriye doğru bükerek Samanyolu'nun yükseklerde, var olmayan ateşimiz tarafından gizlenmemiş geniş, ışıltılı şeridine baktı. Karanlık yüzdeki farklılıkları, biraz daha ince burnu, biraz daha az sert çeneyi, genellikle baba ve oğuldan çok tek yumurta ikizlerine benzeyen iki adamı birbirinden ayıran tamamen farklı ifadeyi gizliyordu.

En azından bir zamanlar öyleydi. Ama şimdi . . . Artık o hatayı asla yapmam.

Ama bunun için endişelenmeme gerek yok, değil mi? Diğer Pythias'lar asla dinlemeyecekti, ne zamanında, ne ben Rosier'i bu kadar geriye sürüklerken, ne de zamanı mahvetme ihtimalimiz her yıl katlanarak artarken.

Bunu da düşünmemiş değildim, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor değildim. Ama bunun bir önemi var mıydı? Ares geri dönüp her şeyi ateşe vermek üzereyken ve ben onu ve Pritkin'i durduramazken dünyayı mahvetmiş olmamın bir önemi var mıydı?

Boğazımdan bir ses çıkardım ve Rosier bana bakmak için yere baktı. Ama umursamayacak kadar üzgündüm. Bu gece bizi yakalarlarsa, her şey biterdi. Elimde hiçbir şey kalmamıştı.

"Bizi bulamayacaklar," dedi bir süre sonra. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Etrafımızdaki tüm alanı içine alan geniş bir jest yaptı. "Galler."

"Bu hiçbir şeye cevap değil."

"Tam tersine, her şeye cevap veriyor. Roma'nın lejyonları imparatorlukları yok etti, valileri kralları korkudan titretti ve yayılmaları bilinen dünyanın büyük bir bölümünü yuttu. Yine de Galler'i fethetmeleri otuz yıl sürdü ve o zaman bile asla kolayca ele geçiremediler. Lejyonlar burayı

"Bu dağlarda savaşmak çok zor ve ölmek çok kolay, her kayanın ve ağacın arkasında sürgü delikleri var ve vahşi adamlar sürekli olarak-"

"Pythias Roma lejyonu değil," dedim ona kararsızca.

"Hayır, ama yine de bulamadıkları şeyle savaşamazlar. Ve bizi de bulamazlar. Bunu görmek için yeterince yanlış iz bıraktım, yeterince daire çizdim ve yeterince dağın tepesinden geçtim."

"Ama ... düzinelerce ..." Bu fikir çok etkileyiciydi. Düzinelerce Pythias. Kim buna karşı durabilirdi ki?

"*Potansiyel* olarak düzinelerce,"

diye düzeltti. Ona baktım. "Ne?"

"Peki, şu diğerinin adı neydi? Senden öncekinin?" "Agnes mi?"

"Evet. Amsterdam'da ortaya çıkmadı, değil mi?"

"Hayır. Ama-"

"Tabiri caizse bizim geçtiğimizi hissetmiş olmalı, ama o günün Pythia'sının bunu halletmesine izin verdi. Londra'nın bizi kendi döneminden sonra takip etmesi nedeniyle Amsterdam'da sadece iki Pythia ile karşılaştık. Şimdi, orada daha fazla Londra olabilir, ama bana öyle geliyor ki daha fazlası oldukları yerde kalacak ve yerel kızın ilgilenmesine izin verecek. Bu her kim olursa olsun." Etrafına bir göz attı.

"Ama... ama az önce dedin ki-"

"Evet, şey, seninle oynuyordum kızım."

"Oynamak-" Ona bakakaldım.

"Ve size en kötü senaryoyu veriyorum," dedi biraz savunmacı bir tavırla.

"Teknik olarak hepsi buraya gelebilir. Ancak, bence sadece mevcut Pythia bizi bulamazsa ortaya çıkmaları daha olası. Ki bu da bakması gereken alanın büyüklüğü ve büyü kullanarak dikkatleri üzerimize çekmekten kaçınırsak, bize birkaç bakış kazandıracaktır!"

Sıçradım, başım dönüyordu, kalbim boğazıma düğümlenmişti. Ama ay, ağaçların üzerinde ancak bir şerit halindeydi ve hiçbir şey göremiyordum. Ve yıldız ışığı sadece yerdeki her küçük tepeyi ve engebeyi gizlenen bir düşmana dönüştürmeyi başarmıştı.

"Ne?"

"Bir alev!" Rosier dizlerinin üzerine çöktü, ellerini yosun yığınının içindeki bir şeye sımsıkı sarmıştı. Neredeyse bayılıyordum.

Oynarken, diye düşündüm başım dönerek, karanlıkta bir titremenin üzerine korumacı bir şekilde eğilmesini izlerken. Yanakları şişti ve onu küçük küçük beslemeye başladı.

oksijen pıfları. Bir an sonra, gözlerinde dans eden bir ışık parıltısı onu her zamankinden daha da şeytani gösterdi.

Onu öldürecektim, kararsızca karar verdim.

Ama şimdi değil.

Tekrar uzandım.

Bir süre sonra, muhtemelen aç küçük alev için daha fazla odun aramak üzere uzaklaştığını duydum. Kontrol etmek için gözlerimi açmaya zahmet etmedim.

Her şey acıtıyor. Her şey. Her şey. Tüm vücudumu ve muhtemelen beynimi de burkmayı başarmışım gibi hissediyordum.

Üstüne üstlük açlıktan ölüyordum.

"Yiyecek getirdin mi?" Döndüğünü duyduğumda sordum. "Ne?"

Oh, evet."

Göğsüme bir şey çarptı. Gözlerimi açtığımda kendimi şu küçük kraker ve peynir paketlerinden birine bakarken buldum. İyi olanlardan değil. Gecenin ikisinde akşamdan kalma olduğunuzda benzin istasyonlarından aldığınız ve pek de seçici olmadığınız türden. Peynirin yarı sıvılaşmış neon sarısı yapışkan olduğu türden.

Yine de yedim.

"Bir han falan yok mu?" Ben sordum. "Ne?"

"An. Inn. Ortaçağ Ramada'sı gibi bir şey mi?"

Homurdandı. "Hayal kırıklığına uğrayacak mısınız?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani Camelot'un görkemli, bayraklı kalelerini arıyorsanız, bir süre daha aramanız gerekecek." Kendi kendine kıkırdadı.

Tanrım, o adamdan *nefret ediyordum*.

"Ben kaleleri sormadım. Bir han sordum. İçeride bir yerde," dedim işaret ederek, Rosier'nin neşeli küçük ateşine bir yağmur damlası tıslarken.

Kaşlarını çatarak gökyüzüne baktı. Ama görünüşe göre yalnız bir nöbetçiydi, çünkü daha fazlası gelmedi. Bu yüzden kaşlarını bana çevirdi.

"Onların da hanları yoktu." "O zaman gezginler nerede uyurdu?"

"Çoğu insan seyahat etmezdi ve seyahat edenler de manastırlarda kalırdı, bazıları sakladıkları aziz hakkında güzel şeyler söylerseniz sizi bir ya da iki gece misafir ederdi." Elini salladı. "Ama bu dönemde Galler'de çoğunlukla sahil kenarındalar."

"Peki kendini karada bulan biri ne yapar?"

"Kimse onları aramıyorsa, uygun bir çiftlik evi bulun."

"Peki ya biri öyleyse?"

"Kamp."

Gözlerimi kapattım. Harikaydı.

"Sandığından daha şanslısın," dedi bana. "Ortaçağ hanları, bir tane bulabildiğinizde, evrensel olarak korkunçtu. Pire basmış, bit istilasına uğramış ve size bakmaktansa sizi böğrünüzden bıçaklayacak haydutlarla doludur. Yemek konusuna hiç girmeyeyim! Sanırım birden fazla kez beni kasten zehirlemeye çalıştılar."

"O zaman neden buraya geldin?"

"Herkesin bu sefil küçük dünyaya gelmesiyle aynı sebepten." Etrafına kötü niyetle baktı. "Güç."

Bunu açıklamakla ilgilenmiyor gibiydi, ki bu benim için sorun değildi. Adamla bir daha hiç konuşmasam da benim için sorun olmazdı. "En azından uyku tulumu getirdiniz mi?" Rahat bir yer bulmak için boşuna çabalayarak sordum.

"Hayır."

"*Hayır mı?* Madem han olmadığını biliyordunuz, o zaman neden-"

"Bizi lanet olası vahşi doğanın ortasına indireceğini bilmiyordum, değil mi?"

Buraya kadar gelebildiğimiz için şanslı olduğuna dair birkaç düzine yorumu bastırdım ve bunun yerine her adımda yüzüme vurduğu pakete odaklandım. "O zaman içinde ne var?"

"Kıyafetler, özellikle. Yoksa mahkemeye böyle giyinerek mi gitmeyi planlıyordunuz?"

Şortuma ve tişörtüme baktım ve sonra söyledikleri aklıma geldi.

"Mahkemeye mi gidiyoruz?"

"Olduğu gibi."

"Yani . . . *Arthur'un* sarayı mı? *Camelot'a* mı gidiyoruz?"

Rosier bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ve sonra dudaklarını kapadı.

"Evet. Camelot'a gidiyoruz. Mutlu musun?"

"Hayır!"

"Neden şaşırmadım?"

"Neden Pritkin'i daha az halka açık bir yerde bekleyemiyoruz?"

"Çünkü canım, senin aksine, oğlum bir şeyler öğrenme zahmetine katlandı.

onun sihri hakkında. Benim sihrim yok, unuttun mu? Yolda ona yaklaşmak çok kötü bir fikir olurdu."

"Ama o seni tanıyor. Oh, bekle. Ne demek istediğini anladım."

"Beni henüz tanımıyor," diye tersledi Rosier. "Göreceği tek şey, onun kılığına girmiş ve aynı zamanda ona büyü yapmaya çalışan biri olacak.

Onu!"

"Peki mahkemede aynı şeyi görmeyecek mi?"

"Hayır. Sen içeri girip onu dışarı çekeceksin. O seninle meşgulken ben saklanıp onu bayıltacağım-"

"Evet. Çünkü bu Londra'da çok işe yaradı."

"-ve sonra onu bu şekilde tutmak için bazı insan ilaçları kullanın. Büyü yok, anladın mı?"

Sadece ona baktım.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Her şey daha iyi bir fikir. Pritkin'in reflekslerine sahip birine soğuk çengel atmaya çalışmak-"

"Benimkiler de o kadar kötü değil!"

"-ve neden onu dışarı çekmek zorundayım? Neden sadece içeri girip-"

"Asla içeri giremeyeceğim; çok fazla güvenlik var. İnsanlar burada paranoyak ve bunun iyi bir sebebi var. Burası sizin Vahşi Batı'nızı Disneyland gibi gösteriyor."

"O zaman nasıl-"

"Kahretsin, kızım! Sen çekici bir kadınsın! Nasıl kullanacağını bilersen, bu hemen hemen her yere giriş kartıdır."

Ona biraz daha baktım.

"Ben de sana yardım edeceğim," dedi ağır bir sesle. Yorum yapmaya başladım ama elini kaldırdı. "Bunu olduğundan daha zor hale getiriyorsun. Mahkemeye gideceğiz. Onu dışarı çekeriz. Onu alaşağı ederiz. Buraya gelmek zordu; gerisi kolay olacak."

On Beşinci Bölüm

Kolay, diye düşündüm alaycı bir şekilde, ertesi sabah Rosier'in "elbiseme" uyması için verdiği "ayakkabılarla" bir "yolda" kayarak ilerlerken, hepsi de çok çirkindi ve bana uymuyordu bile. Buna, başka bir yere gitmek için kesilmiş gibi bir dağın yamacına yapışmış olan "yol" da dahildi.

Kırk beş derecelik bir açıda olmayan ve bir uçurumun yanında bulunan bir yer gibi.

"Galler'in soğuk olduğunu sanıyordum. Galler'in serin olması gerekiyordu," diye nefes nefese kaldım, boynumdan aşağı ter damladığını hissediyordum.

"Her zaman bu kadar sızlanır mısınız?" Rosier çamurda kayarak ilerlerken sordu. Ve aşağıdaki vadiye doğru hızlı bir inişten zar zor kurtulmayı başardı.

"Bir gözlem yapıyordum. Ve bu lanet yün de yardımcı olmuyor." "Bu dönemde insanlar bunları giyiyordu. Yün ve keten-"

Rosier, aniden kıçının üzerine düştüğünde kesti, ki bu komikti. Ve sonra uçuruma doğru kaymaya başladı, ki bu komik değildi. Onu yakaladım ve geri çekildim ama çamuru ve çekiş gücü olmayan berbat ayakkabılarımı unutmuştum. Sonunda kendim de aşağı indim ve yuvarlanarak, küfrederek ve çamura bulanmış bir şekilde kenardan uzaklaşırken karnına ya da muhtemelen biraz daha aşağı bir yere bir dirsek yerleştirdim.

Ama kendimizi uçurumun kenarında bulduk, bu da bir şeydir diye düşündüm.

Öfkeli yeşil gözler, sümüksü kahverengi bir maskenin ardından benimkilerle buluştu.

"Peki biraz daha keten alamaz mıydık?" Bir dakika sonra ona sordum.

"Emrys seni neden öldürmedi? Neden *herkes* seni öldürmedi?"

"Denediler."

"Yeterince sert değil!"

- - -

"Bana inanmadığını sanıyordum," dedi su içmek için damlayan bir ağacın altında durduğumuzda. *Britanya'da* aynı anda hem yağmurlu hem de sıcak nasıl olabiliyordu, hiçbir fikrim yoktu. Ama idare ediyordu. Ve güzel yünlerimizin içinde bizi yavaşça buharlaştırıyordu.

"Ne hakkında?"

"Annen hakkında."

"Yok," dedim ona, ağzımı elbiseme silerek, çünkü kimse fark etmeyecekti. Çamurda üç kez kaymıştım, sonuncusunda yüzüstü düşmüştüm ve elbisem kirden geçilmiyordu. Ve "ayakkabımın" içinde bir taş vardı. Gerçekten rahatsız edici bir kökün üzerine oturdum ve onu sallayarak çıkardım.

"O zaman o espri neydi?" Rosier talep etti. "Ne esprisi?"

"Oğlumu kullanmam hakkında!"

Omuz silktilim. "Her iki şekilde de davranamazsın. Beni kullanmaya çalıştığı için annem Deccal'miş gibi tepki verip sonra da dönüp aynı şeyi yaparken kendini süttten çıkmış ak kaşık ilan edemezsin."

"Ben aynı şeyi yapmıyorum!"

"Oh hayır. Tabii ki hayır." Bir şekilde Pritkin'in annesi konusuna girmiştik ve Rosier savunmaya geçmişti. Ve tabii ki benimkine saldırmaya başladı. Ama her şeyi göz önünde bulundurduğumda, kendini üstün hissetmek için pek bir nedeni olduğunu düşünmüyordum. "*Öleceğini bildiğin* bir kadını hamile bıraktın-"

"Bunu bilmiyordum!"

"Yarı-inkubus çocukları onları kuruttuktan sonra doğum sırasında ölen son elli *kişi tesadüf* müydü?"

"Elli yaşında değildim ve bu çağda kadınlar her zaman doğumdan ölüyordu!" dedi sinirli bir şekilde. "Binlerce başka şeyle birlikte. İlk başta sadece şanssız olduğumu düşünmüştüm."

"*Şanssız mı?*"

"Bana aksini söyleyecek kimse yoktu. Sanki kimse bunu denememiş gibi!"

Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Incubi, anlayabildiğim kadarıyla tüm iblisler gibi, güç zincirini çiftleştirerek çizgilerini geliştirmeye çalıştı. Bu yüzden

İblis/insan çiftleşmeleri aslında oldukça nadirdi. Bir iblisin bir insana uygun bir eş bulması için oldukça üzücü bir bahane olması gerekirdi.

Tabii ki Rosier'den bahsediyoruz.

Ama Pritkin'in annesinin peşine gücü için düşmemişti, değil mi?

"Ama sonunda fark ettiğinde durmadın," diye belirttim. "Hayır, yaşayacağını düşündüğüm bir kadın aradım!"

"Azıcık fey kanı yüzünden mi?"

"Küçük değildi ve tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Pritkin söyledi." Rosier bana ters ters baktı. "Ne? Bu onun da hikayesi."

Gözlerini kaçırdı ve çenesi gerildi. "Hiç kimseyle konuşmaz. Bu konu hakkında değil. *Benimle* bu konu hakkında konuşmuyor."

"Bunu yapmasını bekliyor muydun?"

"Evet! Varsayımlarda bulunuyor ve her zaman kötü adam ben oluyorum!"

"Onu düzeltebilirsin-"

"Orası benim yerim değil!"

"-tabii ki bu varsayımlar doğru değilse"

Bir şey söylemeye başladı, sonra durdu, dudakları gerildi. Sonra da canı cehenneme deyip yine de söylemeye karar verdi. "Mahkemenin nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye tükürdü. "Hiç! Komplolar, entrikalar hiç bitmez. Tek çıkış yolu ölmek ya da kimsenin size meydan okuma riskine girmeyeceği kadar güç elde etmek. Ama kendi başıma böyle bir fazlalık oluşturacak kadar özümseyemem, hele ki kan davalarını bozmak ve düzeni sağlamak için sürekli harcamak zorunda kalırken-"

"Yani kendine bir destek vermeye karar verdin."

"İhtiyacım olmaması gerekiyordu! Bu kadar gençken bu pozisyonda olmamam gerekiyordu. Ta ki annen aksini düşünene kadar!"

Eski bir ağaç dalından yaptığı derme çatma bastonunu yere saplayarak ve bana bakmadan ilerledi. Gerçi bunun nedeni arazinin tehlikeli olması da olabilirdi. Ona yetişmek için çabaladım.

Muhtemelen piramitlerden daha yaşlı olan birini "genç" olarak hayal etmek zordu ama sanırım bu göreceliydi. Ve annem hakkında yanılmamıştı. En azından tamamen değil.

Dünyada kalan son tanrıçaydı çünkü diğerlerini ve tanrıları da kovmuştu. Bunu bir süredir biliyordum. Ama nasıl olduğunu yeni öğrenmiştim.

Bunu en eski, en güçlü ve en kuvvetli iblisleri avlayarak yapmıştı -diğer iblislerin "kadim dehşet" dedikleri ve bahsettiklerinde ürperdikleri iblisler de dahil olmak üzere. Ve Rosier'in babası, yukarıdakilerden biri değildi ama kötü şansы yoluna çıkmıştı. Sonra onlardan çaldıklarını, sayısız bin yıl boyunca topladığı enerjiyi, tanrı dostlarını kovmak ve metafizik kapıyı arkalarından çarpmak için kullandı.

Kimse bunu neden yaptığından emin değildi. Çember onu insanlığın kurtarıcısı olarak görüyordu, çünkü tanrılar aniden ayrılmadan önce buldukları yeni dünyayı yok etme konusunda oldukça iyi bir iş çıkarmışlardı. Gümüş Çember bu yüzden bu ismi almıştı, bu yüzden hala sembolleriydi: açık bir gecede dolunay gibi bir ışık çemberi, annenin birçok isminin en iyi bilineninin asırlık sembolü gibi: Artemis, ay tanrıçası, büyük avcı ...

Elbette, avladığı kişilerden birinin oğlu olarak Rosier'in biraz farklı bir görüşü vardı. Yani tek başına yüce hüküm sürmek için diğer tanrıları kovmuştu. Sadece beklediğinden daha fazla direnmişlerdi ve bu da onun yeni kazandığı gücün çoğunu savaşta harcamasına yol açmıştı. Bu da onu tüm o öfkeli iblislerin intikamına karşı savunmasız bırakmıştı.

-Eğer onu bulabilirlerse.

Hiç yapmadılar.

Ama beni buldular. Ve doğal olarak annemin haince bir komplosunun beni dünyaya getirdiğini düşündüler. Özellikle Rosier bu fikrin büyük bir hayranıydı. Son olaylar konseyin görüşünü biraz hafifletti, ama Rosier . . .

Hâlâ folyo şapka diyarındaydı ve geri dönme belirtisi göstermiyordu.

"O zamanlar farklı bir çağdı," dedi bana, dağların yayılışına bakarak. "Babam dünyalar arasındaki boşluklarda bir dev gibi dolaşırdı, gücüyle muhteşem, etkisiyle nefes kesiciydi. Onun döneminde inkübilere saygı duyulur, hayranlık duyulur, hatta imrenilirdi. Halkımız her sarayın süsü sayılırdı, değerli konsey üyeleri, güvenilir casuslar, görevliler, diplomatlar ..." Sözüünü yarıda kesti.

"Ve sonra?" Ben sordum.

Bana bir bakış fırlattı. "Ve sonra karanlık zamanlar geldi ve bildiğimiz dünya paramparça oldu ve kırıldı. Mahkemeler dağıldıkça ve insanlar kaçtıkça herkes akıntıya kapıldı ve babam - biz asla toparlanamadık."

"Yani Pritkin'in kaybettiğiniz ihtişamı geri kazanmanıza yardım etmesi mi gerekiyordu?"

"Hayatta kalmama yardım etmesi gerekiyordu!" Rosier, "yol" üzerinde büyümiş olan karaçalı çalılarını keserek konuştu. "O zamandan beri hepimizin yaptığı tek şey bu. Ve çok zordu kızım. Sayısız yüzyıl boyunca ince bir parıltıyla bilenmiş özel yeteneklerimiz aniden işe yaramaz hale geldi. Güzellik, lüks, pohpohlanma - hayatta kalmak için tırmalayıp pençelerken bunların hiçbirinin bir anlamı yok! Uygarlığınız kulaklarınızın dibine çökerken!"

"Ama hayatta kaldık, hepsinin arasında, binlerce kat daha güçlü yaratıkların arasında. Herkesin ilk gidenler arasında olacağını varsaydıkları, yumuşak, hoşgörülü, işe yaramaz inkübiler, sayısız güçlü ırk düşerken hayatta kaldılar."

Aniden bana doğru döndü, öyle ki ikimiz de neredeyse yere yığılacaktık. "Bunu *ben* yaptım, anlıyor musun? Bizden geriye kalanları bir arada tuttum; bizi işleyen bir bütün haline getirdim; bize bir sığınak buldum! Tek istediğim Emrys'in onu tutmama yardım etmesi. Ve o da bunu kolayca, zevkle yaptı. İkimizin gücü emmesi ve yeteneklerimiz sayesinde hiçbir koalisyon bize meydan okuyamaz. Bu mutlak güvenlik anlamına gelir-"

"Sizin için," diye belirttim.

"Hepimiz için!"

"Pritkin için değil."

"Hoşuna gitse de gitmese de o bir karabasan!"

"O da bir insan ve onun için bu tür bir yaşam daha çok köleliğe benziyor." "Öyle bir şey değil!"

"Dünyalarını sığınağınız haline getirdiğiniz o insanlar gibi mi?" Yakın zamanda görmüştüm, incubi tarafından ele geçirilmiş geniş, yayılan bir çöl dünyası. O ve insanları.

"Eğer yapmasaydık, başka biri tarafından fethedilmiş olacaktı. O günlerde-"

"Ama o günler geride kaldı, değil mi? Uzun zamandır bitmiş durumdalar. Ama herhangi bir özgürleşme olduğunu fark etmedim-"

"Bah!" Rosier aniden yüzüme doğru bağırdı ve geri çekilmeme neden oldu. Ve ona baktı. "Seninle konuşmaktan bıktım!" diye bağırdı ve ayakları küçük çamur kümeleri fırlatarak uzaklaştı.

- - -

Birkaç saat sonra çok net bir şekilde "Panik yapmayı bırakmalısın," dedim. Buharlı vadiden çıkıp soğuk bir dağın zirvesine ulaşmıştık ama şansımız hemen hemen aynıydı. Rosier'in göstermekle meşgul olduğu gibi.

"Panik yapmayı kes!" diye hırladı. "Seni yemeye çalışmıyorlar!" "Onlar da seni yemeye çalışmıyor." Oldukça emindim. "Onlar sadece çantada ne varsa onu istiyorlar. Onlara çantada ne varsa onu verin."

Rosier, kaya düştükten sonra ama çığdan önce indiği bir huş ağacının tepesindeki tüneğinden bana baktı. Ben kayalıklardaki mağara benzeri bir çukura sığınmıştım ama o uçurumdan atlamak ya da yüzlerce kiloluk kayalar ve kar yığınları altında ezilmek zorunda kalmıştı. İyi haber, sonunda bir ağacın tepesine tutunmuş olmasıydı. Kötü haber ise ağacın altında bir yaban domuzu sürüsünün yaşıyor olmasıydı.

Ve onu hayal kırıklığına uğratmaya hiç niyeti yoktu.

"Onlara yiyecek vermek onları nasıl *gitmeye* teşvik edecek?" Rosier vahşi gözlerle onlara bakarak talepte bulundu.

"Çünkü onu ağaçtan atacaksın," dedim sinirlenerek. "Hayır, hayır. Önce selofanını çıkar. Ne olduğunu anlamazlar!"

"Selofanı çıkarıp lanet ağaca tutunamıyorum!" "Bacaklarını kullan."

"Ne?"

"Bacakların!"

"

Rosier aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Ben bir karabasanım, akrobat değil!"

Bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Aptal yüzünü göremediğim sürece ona yardımcı olan tek şey bu gibi görünüyordu. "Ağaca tutunmak için *bacaklarını* kullan. Yiyeceği açmak için *ellerini* kullan. Yiyeceği kendinden uzağa fırlat. Sonra peşine düştüklerinde yere yat ve diğer yöne doğru koş."

Çok iyi çıkaramadığım bir homurtu ve ardından selofan kırıışması oldu. Ve sonra bir sürü tedirgin ciyaklama.

Gözlerimi açtığımda birkaç domuzun tırmanmaya çalışır gibi gövdenin üzerine atladığını, Rosier'in çığlık atarak sallanan, yapraklı ağacın tepesine doğru daha da geri çekildiğini ve cennetten gelen kudret helvası gibi yağan peynirli krakerleri gördüm. İçimi çektim. "*Uzakta* dedim. Onları *uzağa* atmalısın-"

"Ben Sandy Koufax değilim!"

"Kim?"

"Ah, ... için." Ağacın tepesi biraz daha sallandı ve yaprakların arasından öfkeli bir yüz belirdi. "Sadece sana söylediğimi yap!"

"Sihir kullanmıyorum," dedim, büyük çantasını biraz daha sıkı kavrayarak. Neyse ki daha önce bana taşıtarak kendi yükünü hafifletmeye karar vermişti. Ne yazık ki, Pythian kıyamet ekibini başımıza getirmeden içindeki hiçbir şeyi kullanamazdım.

"O zaman silahı kullan!"

"*Silah mı* getirdin?" Çantayı açtım ve en altta pırıl pırıl yeni bir Beretta vardı. "Neden silah getirdin? Kimseyi vuramayız-"

"Yapamayız."

"*Yapamayız!* Zamanı değiştirecek! Sana söyledim-"

"Ve sana lanet domuzları vurmanı söylemişim! Yoksa bu da mı zamanı değiştirecek?"

Silahı Rosier üzerinde kullanmaya kalkışmadan önce kaldırdım.

Daha cazip.

"Vurun onları!" diye bağırdı.

Sakince konuşmaya çalışarak, "Şu dağ az önce bizi gömmeye çalıştı," diye hatırlattım ona. "Bir çığ daha mı *istiyorsun?*"

"Başka seçeneğimiz yok!"

"Sadece birkaç dakika oldu. Eğer çığlık atmayı kesersen-"

"Ben çığlık atmam. Hiç çığlık atmadım!"

"-belki sıkılırlar ve giderler."

"Belki de onlara yemek fırlatmamış olsaydım! Artık asla gitmeyecekler!"

"Bunu bilemezsin," dedim, tam o sırada birkaç domuz daha gövde atlamaya başladı. "Ve bir Pythia'nın içeri girmesinin sadece bir saniye sürdüğünü hatırlatabilir miyim?" Yenilenen çığlıklarının üzerine ekledim.

"Nerede olduğumuzu öğrendiklerinde-"

"Kapa çenenin ve indir beni, seni iğrenç kadın! İndir beni, indir beni, indir beni!"

"Bu haldeyken seninle konuşamıyorum, biliyorsun; gerçekten-"

"Augghhh!"

Bu cehennemini gürültüyü Rosier'in histerik eğilimine bağlayacaktım ama sonra başka bir şey duydum. Gıcırtı gibi bir şey.

parçalanın odun patlaması. Ve tamam, bu ağacın çok da iyi durumda olmaması pek mümkün değildi.

Ve şimdi domuzlar onu sıkıştırıyordu.

Çantayı karıştırmaya başladım. "Burada başka ne var?" "Sarı olanları kullan. Sarı olanları!"

"Sarı ne?" Burada sadece bin kadar şey vardı. "Haplar, iksirler, muskalar-" "Augghhh! Augghhh! Augghhh!"

Çantayı ters çevirdim ve karlı, çamurlu çamurda etrafı karıştırdım. Ve küçük bir torbadan düşen, tek tek sarılmış bir sürü küçük sarı lastiksi şey buldum. Harika, şimdi bir tanesini açmam gerekiyordu. Ve son olaylar sayesinde tırnaklarım kırılmıştı.

Ama başardım ve bir an sonra yukarı baktım. Ve Rosier'in ağacının sanki hula yapmaya çalışıyormuş gibi çılgınca ileri geri sallandığını gördüm. Ya da çılgın bir yaban domuzu sürüsünün üzerine devrilmek üzereymiş gibi.

Dudaklarımı yaladım. "Tamam, şimdi ne olacak?" "Boğazlarını!"

"Ne?"

"Boğazları! Boğazları! Onları aşağı indirmelisin- augghhh!"

Ona baktım. Evet, sanki öyle oluyordu.

Ama ilk kez Rosier'in paniği haklıydı. O ağacın son demlerini yaşadığını anlamak için oduncu olmaya gerek yoktu. Ya da uzuv. Ya da-

"Sırt çantasını bana at!" Bağırdım.

"Ah evet. Evet, bu hoşuna giderdi, değil mi?" dedi öfkeyle. "Böylece yiyecekleri alıp gidebilir ve beni burada bırakabilirsin-"

"Hayır! Seni aptal, seni terk etmeyi planlamıyorum!"

"O zaman neden?"

"Domuzlar için, seni aptal, aptal-"

Büyük deri bir şey yüzüme çarptı, beni yere düşürecek kadar sertti.

Ama şikayet edecek zamanım yoktu. Kıçım buzlu bir su birikintisine çarptı ve bir saniye sonra her yere abur cubur atıyordum. Ve bu, çilekli dürüm ya da hindili kurutulmuş et gibi ıvır zıvırlarla uğraşılacak bir an değildi. Hayır, bu büyük silahları gerektiriyordu.

Küçük beyaz bir kutu çıkardım ve Twinkie'lere saldırdım.

Bir an sonra Rosier'in ağacı hayaletten vazgeçti ve büyük bir *çıtırtı*, gıcırta, *çatırtı* ile diğerlerinin üzerine devrildi.

Ormanda. Normalde herkes ve köpekleri ne olduğunu anlamaya gelmeden önce irkilmem, paniklemem ve ters yöne doğru kaçmam gerekirdi. Ama o anda bunu yapmakta sorun yaşıyordum.

O anda ağzım açık bir şekilde durup bakmaktan başka bir şey yapmakta zorlanıyordum.

Birkaç dakika sonra Rosier bana katıldığında hâlâ bunu yapıyordum. Ağacı orman zeminine çarpmak yerine patikanın biraz aşağısındaki bir kaya çıkıntısına takılmıştı, bu da onun tekrar sağlam zemine tırmanmasını sağladı. Sanırım aradan geçen zaman ona kendini toparlama şansı vermişti, ancak her zamanki kendini beğenmişliği henüz geri dönmemişti.

Ya da belki o da doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Sen bayıltıcı hapları kullanmadın, anladığım kadarıyla?" diye sordu sonunda, boşluğa bakıyordu.

Başımı salladım.

Oturdu ve son Twinkie'yi paylaştık.

"Az önce Ortaçağ Galler'i üzerinde uçan bir domuz sürüsü gönderdiğimizizin farkında mısın?" dedim bir süre sonra, son küçük bulut da ufukta kaybolduğunda.

"Hm."

"Çok endişeli görünmüyorsun."

Rosier ayağa kalktı ve sonra bana yardım etmek için elini uzattı. "Belki Pythias'a yapacak başka bir şey verir. Ve her halükarda ..."

"Her halükarda mı?"

"Şey. Bu ifadenin bir yerden başlaması gerekiyordu, değil mi?"

On Altıncı Bölüm

"Buranın nerede olduğunu bildiğini sanıyordum," dedim tanıdık görünen yosunlu bir kütüğün yanından üçüncü kez geçerken.

"İstiyorum."

"Yani manzaralı yoldan gidiyoruz, öyle mi?" Öğleden sonrayı yarılamıştık, terden sıırıslıklam olmuştu ve üzerimize iki kez yağmur yağmıştı. Daha da kötüsü, bırakın Pritkin'i, mahkemenin yerini bile tespit edememiştik. Bu hızla gidersek, lanetli ruh gelip gittiğinde hâlâ vahşi doğada dolaşıyor olacaktık ve bundan haberimiz bile olmayacaktı!

Rosier aniden durdu. Ağaçların arasındaki bir şeyi göstererek, "Şunu görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Bu bir değirmen!"

Gölgeye doğru baktım. "Tamam."

"Orada kal. Bir koltuk bul, üzerine otur ve beni bekle. Dolaşmayın, başınızı belaya sokmayın ve kimseyle konuşmayın!"

Ona ters ters baktım. Kısa süren dostluk anımız, var olmayan yolların, soğuk dağ tepelerinin ve buharlı vadilerin kasvetli çamurunda solmuştu ve tüm öğleden sonra giderek daha da huysuzlaşıyordu. Kaybolan ayakkabının yerine yedek bir gri yün konmasına rağmen yavaşlamasından bahsetmiyorum bile. Artık gri-kırmızıydı, Rosier'in hassas eti birkaç bin keskin kenarlı taş tarafından yırtılmıştı.

"Dil bilmediğim zaman kimseyle konuşamıyorum," diye belirttim. "Peki nereye gidiyorsun?"

"Doğru yolu bulmak için!"

"Neden seninle gelemiyorum?" Şirket beni heyecanlandırmamıştı ama Galler'in Vahşi Batı'sında tek başıma bırakılmaktan daha da az mutluydum.

"Çünkü tek başıma daha hızlı seyahat edebilirim," dedi Rosier, 2.914 numaralı taşı derme çatma ayakkabısından çıkarmaya çalışırken sesi kısılmıştı.

Kaşlarımı çattım. "Bütün gün seninle aynı adımları attım, hatta son günün çoğunda öndeydim-"

"Ve eğer senin cehennemi gevezeliğine bir dakika daha katlanmak zorunda kalırsam, seni öldüreceğim," diye ekledi nefes nefese. "Ve bu şüphesiz dünyanın büyük yararına olacak olsa da, beni önümüzdeki bir buçuk bin yıl boyunca sihirsiz bir şekilde burada tutacaktır!"

Tepinerek gitti.

Arkasından baktım ve biraz daha kaşlarımı çattım. Sonra bu "değirmeni" bulmaya gittim. Pek umutlu değildim.

Elbette yanılıyor olabilirim, diye düşündüm, ağaçların arasından geçerken. Ve gözlerini kısan birinin değirmen sanabileceği, su çarkı olan yıkık dökük bir yapı buldum. Ama fark etmedim bile.

Çünkü bir dere vardı ve küçük, gürül gürül akan bir cennet parçası gibi görünüyordu.

Tepeden aşağı inerken tökezledim, tökezledim ve sonra yolun geri kalanında kayarak bankta oturdum ve sadist piç ortağımın bana verdiği "ayakkabıları" çekiştirdim. Çünkü, görünüşe göre, eğer birisi Keds ayakkabılarını görürse, bu tüm tarihi değiştirebilirdi. Muhtemelen kendisi de yürüyüş ayakkabısı getirmeyi akıl edemediği için kızgındı.

Görünüşe göre Galler "çamurlu kaya çukuru" anlamına gelen Keltçe bir kelime olduğu için ince spor ayakkabılar da o kadar harika olmazdı, ama en azından tabanları vardı. Bunların sahip olduğu en yakın şey sertleştirilmiş bir deri parçası ve ardından ayak bileğinin etrafında bağlandıkları yere kadar gevşek bir şekilde çeken bir büzme ipi olan bir grup deri kapaktı. Ayakkabıdan çok ayaklar için bir torba gibiydiler ve berbatlardı, aman Tanrım.

Ama sonunda bağcıkları çözdüm ve kabarcıklarımı suya daldırdım ve *oh. Soğuktu. Mükemmeldi.*

Bir süre orada uzanıp ağaçların tepesine baktım. Birkaç kararlı besleyici sarmaşık rüzgârda diğer taraftaki dallara doğru savruluyordu. Daldır ve uzan, daldır ve uzan. Her an bir yerden yakalayıp gökyüzünün kalan dikişlerini dikmeye başlayacaklarını düşünüp durdum ama hiç yapmadılar. Yine de izlemek hipnotize ediciydi. Özellikle de morarmış topuklarımdan ve hırpalanmış ayak parmaklarımdan akan sıvı zevkle.

Bir süre sonra ayaklarım daha iyi hissetmeye başladı, ancak bacaklarım da biraz ilgiye ihtiyaçları olduğunu göstermeye başladı. Son "yolun" daha çok bir keçi patikası olması sayesinde hepsi çizik içindeydi ve

kilometrelerce dikenli bitki örtüsünden geçmek zorunda kalmıştık. Biraz daha aşağıya indim, ama bu beni popomun altında sert küçük çakıl taşları ve yüzmek için ağlayan terli, çamur sıçramış bir vücutla baş başa bıraktı.

Etrafıma bakındım.

Büyük çark tembelce dönüyordu ama değirmenin etrafında kimseyi göremedim, zaten yarısı yabani otlarla kaplıydı. Elbette bu terk edilmiş olduğu anlamına gelmiyordu; buralarda her yerde yabani otlar vardı. Ama öyle olmasa bile, insanlar değirmenleri bütün yıl kullanmıyordu, değil mi? Hasat gelir, işinizi yaparsınız, ununuzu ya da her neyse onu taşırsınız ve bir sonraki yıla kadar işiniz biterdi.

En azından öyle umuyordum, çünkü gerçekten ama gerçekten banyo yapmak istiyordum.

Orada oturdum, bir süre yanağımı çiğnedim ve düşündüm. Ve kaşınıyordum, çünkü lanet olası elbise beni acıtıyordu. Temelde başka bir çuvaldı, sadece içinde delikler vardı. Başımın ve kollarımın girecek bir yere ihtiyacı olduğu için bu iyi olabilirdi. Ama bu delikler hiç mantıklı değildi. Tabii bu şey, göğsünden bir kol çıkan ve omzunun olması gereken yerde boynu olan bir kambur için tasarlanmadıysa. Yani onu giymekten çok onun tarafından hapsediliyordum ve aniden buna daha fazla dayanamadım.

Etrafa bir kez daha gizlice baktıktan sonra, onu çıkardım ve sadece bu, yirmi kilo nemli, kaşındırıcı yünden kurtulmak, uzun zamandır yaşadığım en harika duyguydu.

Kucağımda ölü bir Snuffleupagus gibi duran cızırtılı kütleye birkaç dakika daha orada oturdum. Ve birinin izinsiz giren çıplak bir hatun hakkında bir şeyler söylemesini bekledim. Ama kimse seslenmedi.

Ara sıra duyulan kuş sesleri, derenin çağıltısı ve uzaktaki tekerleğin ritmik gıcirtısı, gıcirtısı, *gıcirtısı* dışında hiç kimse görünmüyordu. Bir balık havaya fırladı ve tekrar kaybolmadan önce mutlu bir şekilde küçük bir kıvrım yaptı. Şişman bir tavşan burnunu bir çalılıktan dışarı çıkardı, bir an bana baktı ve biraz ot çiğnemeye başladı. Küçük bir esinti suyun üstünde bir dalgalanma yaratarak ikinci güneşinin ışığını altın renginde bir parıltıya dönüştürdü.

Yün canavarı kıyıda bıraktım ve dereye girdim. Ve, tamam, *bu* soğuktu.

Sadece içeride kal, dedim kendime. İçinde kal, içinde kal, içinde kal, daha iyi olacak.

Ve oldu da. Bir dakika içinde harika oldu.

Yaralanmış, çizilmiş ve yünle işkence edilmiş tüm bedenimin sessiz bir mutluluk hissiyle rahatladığını hissettim. Tanrım, diye düşündüm gözyaşları içinde. Galler'i sevmiştim.

Belki on dakikamı kürek çekerek, çoğunlukla çürük popomun üzerinde yüzerek ve ayak parmaklarımın sudan çıkışını izleyerek geçirdim. Küçük, tatlı bir yerdi. Çok yeşil. Elbette Galler hakkında bunu söylemek, çölün kahverengi olduğunu söylemek gibi bir şeydi. Ya da gökyüzünün mavi olduğunu. Ya da Rosier'in bir pislik olduğunu. Galler hayatımda gördüğüm en yeşil yer olmalıydı, Vegas'tan sonra neredeyse ürkütücü bir şekilde.

Gizlice evim olarak görmeye başladığım yere döndüğümde, yeşil olması gereken yerler bile çoğu zaman yeşil değildi. Mead Gölü'nün su kenarları ya da Colorado Nehri kıyıları gibi. Şanslıysanız, orada burada kayalık toprağa inatla tutunmuş birkaç parça çöl bitkisi ya da bir uçuruma tırmanan çoğunlukla kahverengi bir sarmaşık görebilirdiniz. Ama en azından doğa açısından bu kadar iyiydi.

Elbette burası Vegas'tı, bu yüzden herkes hile yapıyordu. Kumarhanelerin, alışveriş merkezlerinin ve golf sahalarının hepsinin etrafında yeşillik vardı. Bellagio'nun kendi kapalı bahçesi vardı. Ve Hoover Barajı'nın inşası sırasında işçilerin yerleştirildiği küçük bir kasaba olan Boulder City, çocukları için inşa ettikleri yeni oyun alanına yemyeşil bir çim halı yerleştirmişti.

Sadece ertesi gün gelip otuz ya da daha fazla dayanıklı bighorn koyununun ücretsiz büfeyi kemirdiğini görmek için.

Hey, Vegas'taydık.

Kasaba halkı, yerinden kıpırdamayı reddeden koyunlarla sonunda barışmış ve gerçek Vegas tarzıyla buraya turlar bile düzenlemişti. Günün doğru saatinde giderseniz, ziyaretçi koyunlar ile yerel çocuklar arasındaki çekişmeyi görebilirdiniz, her biri oyun alanının kendi tarafında, her biri diğerini görmezden geliyordu. Ama böyle bir şey göremezdiniz.

Vegas'ın tam tersine, yeşil olmaması *gereken* şeylerin bile yeşil olduğu bir yere baktım. Parlak yeşil yosunlarla kaplı değirmen çarkı gibi. Ya da neredeyse derenin üzerinde buluşan ağaç tepeleri sayesinde benekli bir zümrüt rengine bürünen su gibi. Ya da doğuda zeytin rengine bürünen gökyüzü, geleceğimdeki daha fazla yağmuru haber veriyordu. Ayaklarımın altındaki kayalar bile yuvarlanmış ve yosun tutmuştu; yumuşak, yumuşak suyun amansız akışına uzun zaman önce pürüzlerini bırakmışlardı.

Ağrıyan topuklarım için cennet gibiydi.

Yüz kadar çizdiğim için cehennem gibiydi ama bununla yaşayabileceğime karar verdim.

Geleceğin savaş büyücüsü için bir banyo sağlıyordu.

"Bu çok güzel," diye düşündüm, tembel tembel bir sazlığa doğru sürüklenirken, bazı küçük balıklar ayak parmaklarımı kemirmeye başladı.

Sonra farkına vardım ve neredeyse boğuluyordum.

Sıçrayarak ve öksürerek ayağa kalktım ve etrafıma bakındım - ağaç tepelerinden havalanan bir yığın siyah kuşa. Kanat çırpışları ve gaklamaları çıkardığım sesleri örtüyordu, tıpkı yabani otların vücudumu örttüğü gibi. Bu da bir şanstı. Çünkü nehir o kadar da geniş değildi ve Pritkin benden hemen aşağıdaydı, karşı kıyıda bir ayağını suya daldırmıştı.

İki elimle bir demet otu tuttum ve bakakaldım.

Kaçık bir ghillie kıyafeti giymişti, ya da nerede olduğumuzu düşünürsek, muhtemelen sarhoş bir Druid'in tasarladığı bir şeydi: dallar, yapraklar ve sarmaşıklarla kaplı bir tunik, aynısından daha fazlasıyla tüylü bir başlık ve sarkan yeşilliklerin altında zar zor görünen bir çift kahverengi bot. Yüzü de bir komandonunki gibi kahverengi ve yeşil beneklerle boyanmıştı ve saçları kısa ve dikenli yerine orta uzunlukta ve dağınıktı.

Ama oydu. Onu hemen tanıdım ve hatırlamadan önce neredeyse rahatlayarak adını haykıracaktım. Ve dişlerimi alt dudağıma kenetledim, acıtacak kadar sert.

Çünkü bu Pritkin beni tanı mıyordu.

Bu Pritkin bağırarak üzere olduğum ismi bile bilmiyordu, çünkü henüz o ismi kullanmıyordu. Bu Pritkin tehlikeli bir zamanda tehlikeli bir büyücüydü ve gözetlendiğini bilseydi muhtemelen bunu iyi karşılamazdı. Neyse ki sazlıklar beni hemen görmemesini sağladı.

Ne yazık ki, şimdi ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bu gerçekten yardımcı olmadı.

Düşünce süreçlerim, olduğu gibi, şöyle bir şeydi: urp. Oh, kahretsin, oh, kahretsin, oh, kahretsin, oh, kahretsin!

Rosier. Yamacı çılgınca tarayın. Rosier yok.

Lanet olsun ona!

Ortadan kaybolması ve benim de onu bırakmam için ne güzel bir zaman!

Ama bunun bir önemi olmamalıydı. Bütün gün kimseyi görmemiştik. Issız bir yerdeydik ve Pritkin'in mahkemede olması gerekiyordu ve bunun bir önemi olmamalıydı.

Ama o buradaydı ve Rosier daha yeni, belki yarım saat önce ayrılmıştı. Bundan daha uzun olamazdı, yani kim bilir ne zaman

Geri dönecek miydi? Peki bu arada ne yapmam gerekiyordu?

Pritkin *gitmeye* karar verdiğinde ne yapmam gerekiyordu? Ama o gitmedi.

Onun yerine soyunuyordu.

Bir an öylece bakakaldım. Neden bilmiyorum. Muhtemelen hala şoktaydım.

Ama büyük gillie-neyse- yere çakıldı ve onu bir çift yırtmaçlı pantolon ve iyi bir bronzluk içinde çıplak göğüslü olarak orada bıraktı.

Göz kırptım. Pritkin bronzlaşmamıştı. Pritkin, yanında taşıdığı savaş büyücüsü gereçleri yüzünden Vegas'ta bile İngiliz turisti solgunluğundaydı. Çeşitli ölümcül çıkıntıları gizlemek için tam boy bir palto ya da koşu yaparken hantal bir kapüşon gerekiyordu ve ikisi de güneşe çok fazla fırsat bırakmıyordu.

Ama henüz bir savaş büyücüsü değildi, değil mi? Her şeye rağmen bronzlaşabiliyor gibi görünüyordu. Bu biraz rahatsız ediciydi, çünkü dağınık, güneşten kavrulmuş saçları ve sörf şortunun Kelt versiyonuyla tehlikeli bir büyücüden çok Malibu'dan gelen bir sörfçüye benziyordu.

Başka yönlerden de öyle görünüyordu. Tanıdığım adamın çalışmaktan başka seçeneği yoktu. Artık karabasan yeteneklerini kullanma şansı olmaması, büyüsünü artırma şansı olmaması anlamına geliyordu ve savaş büyücüleri sürekli hedefti. Ama bu adamın böyle bir sorunu yoktu. Hâlâ güzel vücut hatlarına sahip olsa da, bir vücut geliştiriciden çok aktif kalmayı seven birine benziyordu.

Ayağa kalkıp şortunu çıkarmak için arkasını döndüğü zaman hariç. Bacaklarının aynı olduğunu fark etmemek imkânsızdı; muhtemelen günlük Galler antrenmanından dolayı kalın ve sert kaslara sahipti. Baldırlara ve göğse göre biraz daha soluk olan kalçalar sanki güneşi çok sık görmemiş gibiydi. Ve daha yukarıda, son giysilerini de yığının üzerine atmak için hareket ettiğinde gerilen ve esneyen daha hafif tümsekler.

Ve sonra geri dönüp nehir kıyısında uzanmak, bana başka şeylerin de hatırladığım gibi olduğunu görme şansı verdi.

Sakatlanmış olması gibi.

Pritkin terli ve çamurluydu, bu beni pek endişelendirmedi çünkü *Galler*, ama bir dizi kanlı bir şekilde sıyrılmıştı. Sağ bacağı da öyle, uyluğun ortasından kaval kemiğinin hemen üstüne kadar uzanan bir yanık izi vardı. Ve kalçası . . .

Bu tarafa döndüğünde bir ses çıkardım, çünkü kocaman bir çürüktü.

Yakın zamanda bir kavgaya karışmış gibi görünüyordu, içinde bulunduğu duruma bakılırsa kazandığından emin değildim. Ama kazanmış olmalı, dedim kendi kendime, tansiyonum tavan yapmadan önce. Buradaydı ve tek parça halindeydi ve bir düşmanın huzurunda soyunacağından şüpheliydim. Ya da eşyalarını nehir kıyısında bırakmak. Ya da silahsız olarak suya dalar-

Ve bir daha gelmeyecek.

Bir dakika sonra tekrar görünmeyince iki tarafa da baktım ama hiçbir şey yoktu. Sadece eski çark, yavaşça dönüyordu, bir sürü yavaş hareket eden su vardı ve Pritkin yoktu. Daha iyi görebilmek için sazlıklardan dışarı çıktım, belki göremediğim bir yerde yüzeye çıkmıştır diye düşündüm, ama yine de bir şey yoktu.

Ve birden kendimi kaybettim.

Şok, büyük rahatlama, panik ve ardından daha fazla şok kombinasyonu, ikinci zihinsel kapanmayı ilkinden daha aşırı hale getirdi. Tek düşünebildiğim onun yaralanması ve suya daldıktan sonra bayılmasıydı. Ve ben orada *aptal* gibi dururken boğulmasıydı.

Tamam, bu mantıklı değildi, bunu biliyordum, çünkü o ortaçağ Galler'inde ölmemişti! Ama ya bir şekilde bazı şeyleri değiştirdiysem? Ya tam dalarken beni görseydi ve bu onu rotasından çıkarıp kafasını bir yere çarpmasına neden olsaydı? Ya onu kurtarmak için geri geldiysem, ama onu kendim öldürdüysem ve bu başkalarına çılgınca gelebilirdi, ama *bilmiyorlardı*, benim *hayatımı bilmiyorlardı* ve-

Ve daldım, umutsuzca suda bir şeyler görmeye çalıştım - yukarıda sallanan ağaç dalları ve aşağıda fırlayan balıklar ve gölgeler ve güneş ışığı ve dalgalanan su bitkileri - her yer hareket ediyordu! Kulaklarımda çınlayan suyun sesini daha iyi duyamıyordum. Ya da akıntının beni çekiştirmesinden başka bir şey hissedemiyordum, artık tamamen suyun altındaydım ve daha uzağa gitmek için savaşıyordum.

Ve çok mücadele ettim. Ama bunun yerine, ayaklarımın nehir yatağının kaygan taşlarından ayrıldığını ve vücudumun yüzeye doğru hareket etmeye başladığını hissettim. Çırpındım ve tekmeledim ama hiçbir işe yaramadı. Saniyeler içinde nefes nefese ve başım dönerek yüzeye çıktım, çünkü düşündüğümünden daha uzun süredir aşağıdaydım. Bu da demek oluyordu ki Pritkin-

Tekrar daldım ya da dalmaya çalıştım ama bu sefer hiçbir yere gidemedim. Aşağı doğru ittim ve su beni geri itti. O sırada kafam o kadar karışmıştı, o kadar korkmuştum ve delirmeye o kadar yakındım ki nedenini merak etmek için durmadım bile. Suyu tutundum, sanki bir kumaşmış ya da kazarak yolumu bulabileceğim bir toprakmış gibi yırttım.

Yeterince çabalasaydım içinden geçebilirdim. Ama değildi - parmaklarımın arasından akıp gitti ve sonra aniden aşılmaz bir bariyere dönüştü, benimle alay etti, ben ona tokat atana, öfke ve hiddetle bağırana ve bir su kuşunu ölümüne korkutana kadar benimle alay etti.

Güçlü kollar aniden arkamdan dolandığında hissettiklerimin yanında bu hiçbir şeydi.

Kuş sazlıkların arasından fırladı, dar kanatları ıslık çalarak havayı yarıyordu. Suyu doğru alçaldı, uzun kuyruğu yansıyan güneşi sıyırdı ve tüm nehir bulutların ağırlığı altında altın rengi akana kadar onu binlerce parıltılı parçaya ayırdı. Tüm bunların ortasında karanlık bir siluet dışında, ben onun kollarında dönerken ışığın dansında katı ve gerçektir.

Ve bir çift yeşil gözde yansıyan akşamüstü ışığını gördü.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Uzakta, bütün gün beni takip eden ağır bulutlar bir iç çekişle açıldı ve yağmur ufukta bir örtü gibi düştü. Daha ürkek kuşlar şikayet edercesine uluyarak havalandılar. Ve göğsümde bir his sıçradı, o kadar parlak ve doluydu ki neredeyse acı veriyordu, şimşek sönük bir yankı, gökyüzü onu tutamayacak kadar küçüktü.

Sonra Pritkin güldü ve ortam bozuldu, gözlerim kamaştı ve şok geçirdim.

Ve beni kabul etmeyi inatla reddeden kauçuksu bir su matının üzerinde diz çökmek.

"Seni . . . seni piç!" Nefes aldım, kaydım, kaydım ve bir şekilde ortasında kaldığım dev, aşırı doldurulmuş bir su balonu gibi hissettiren şeyle örtbas etmeye çalıştım. Ve her şeyi çok komik bulmuş gibi görünen kıllı göğüslü bir orman perisi tarafından izleniyordum. Rahatlama ve öfke arasında sıkışmış bir halde ona baktım, ta ki balon olduğu gibi aniden patlayana ve ben tekrar dibe batana kadar.

Sıcak eller belimi kavradı ve yüzeye çıkmama yardım etti. Sonra beni eğlenen bir yüze yaklaştırdı ve bu yüz hemen daha da geniş bir sırtışı dönuştü. Ve sonra, hangi ifadeyi bulmayı başardıysam, zengin, yüksek sesli ve uzun bir kahkahaya dönuştü.

Pritkin'in böyle güldüğünü hiç duymadığım için muhtemelen şok olmuştum.

Ve garip bir şekilde, yakından daha az tanıdık görünüyordu.

Tanıdığım adamla benzerlikler vardı: sakallı çene, hadi cömert olalım ve buna Roma burnu diyelim, yeşil, yeşil gözler. Ama farklılıklar daha büyüktü ve her yerdeydi. Olması gerekenden daha dolgun olan ağız gibi, belki de şu anda bir gülümsemeye dönuştüğü için. Ve hala bebeklik yağlarının bir kısmını taşıyan yanaklar, bildiğim sert çizgileri yumuşatıyordu. Ve gözler ...

Ki rengi dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Alışık olduğum şüphecilik, alaycılık ve ihtiyatlılıktan yoksundular. Bunun yerine, hınzır bir mizahla ve nefes kesici derecede tehlikeli bir şey yaptığında nadiren gördüğüm zevkle parlıyorlardı. Yaramaz, meraklı ve biraz flörtöz olmasından bahsetmiyorum bile.

Bu da kıcımdaki elleri açıklayabilir.

Ben orada durmuş ona bakarken Pritkin bir şeyler söyledi ama bana anlamsız geldi. Bir süre sonra temposunu değiştirdi ve tekrar denedi, sanırım farklı bir dildi çünkü beklentili görünüyordu. Sadece başımı salladığımda düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü.

Sonra soluna baktı ve gözlerini kıstı. Bakışlarını takip ettim ama özellikle ilginç bir şey görmedim. Sadece otlar, kayalar ve yavaşça dönen su çarkı.

Ve çok çıplak bir Pritkin'in üstünde çok çıplak bir ben.

İki kez baktım, sonra bir kez daha baktım ama manzara değişmedi. Bu kesinlikle nehir kıyısında ortaya çıkan bir Pritkin klonuydu. Ve kesinlikle üstte olan bendim, sırtım kamburlaşmıştı, kalçalarım esniyordu, bu sırada biz bazı, uh, çok çıplak şeyler yapıyorduk. . . .

Ve ben *bunu* özümsemeye fırsat bulamadan, birkaç metre ötede başka bir ben ve başka bir o belirdi, ama bu sefer o üstteydi ve aşağıya doğru kayıyordu.

Aniden başımı çevirdim ama sağ tarafımızda bir çift daha göz kırptı. Ve sonra daha fazlası, nehrin her iki tarafında, her biri biraz farklı bir uzmanlığa sahipti. Bir çeşit çılgın *menü* gibi. . .

Ve fark ettim ki bu tam olarak buydu. Sinir bozucu dil engelini aşmaktan başka bir amaç gütmeyen inanılmaz bir sihir gösterisi. Ve belki de biraz gösteriş yapmak için. Çünkü bu Pritkin'in tüm karabasan yetenekleri ve yakacak gücü vardı ve tanıdığım adamın takıntılarından hiçbirisi yoktu.

Ya da, bilirsin, *herhangi biri*.

Çünkü o benim tanıdığım adam *değildi*. Yaralı ve acı çeken genç bir kuluçka prensiydi ve az önce yabani otların arasından kendisini gözetleyen çıplak bir piliç görmüştü. Ve muhtemelen iyileşmek için kolay bir yol bulduğunu sanıyordu. Ve kim . . . ve kim . . .

En yakındaki çifte bakarak, kimin oldukça iyimser olduğunu düşündüm. Ve evet, bunun bir yanılsama olduğunu biliyordum, bunu *biliyordum*. Ama bazıları için

Yine de kadının yüzündeki ifadeyi görmek beni şok etti.

Ve sanırım biraz fazla uzun bakmıştım. Çünkü Pritkin -gerçek olan- bir şey söyledi. Kafamı kaldırdığımda onu gülümserken, başını sallarken ve seçimim konusunda hevesli görünürken buldum.

"Hayır," dedim ona zorla. "Hayır, bu bir *sürprizdi*. Bu bir sürpriz değildi. *seçim*."

Bir kaşı kalktı, ama çok sinirlenmiş görünmüyordu. Belki de bir saniye sonra fark ettim, çünkü az önce vanilyalı şeyleri masadan kaldırmıştım. Bankanın her iki tarafını da cinsel zevklerle dolduran başka çiftler de ortaya çıkınca gözlerimi kırpıttım.

Ve kahretsin, diye düşündüm, nehrin bu tarafında biraz aşağıda üçlü bir gruba bakıyordum. Ve sonra başımı yana eğdim, çünkü ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Oh, evet. Oh, evet. Şey, *bu* olmuyordu-

Ama birdenbire öyle oldu.

"Kahretsin," diye fısıldadım iki sıcak kol daha beni arkamdan sararken.

Sert eller karnımın alt kısmına yayılıp beni eşit derecede sert bir gövdeye doğru çekerken, baktığım şey buydu, değil mi diye düşündüm. Bir numaralı Pritkin'in elleri yüzümü çevreleyip, başı aşağı inerken yüzümü yukarı çekiyordu. Bir an için dudaklarımda sadece ılık bir nefes, elmacık kemiklerimi ve kalça kemiklerimi aynı anda okşayan parmaklar ve her iki yanımda bana baskı yapan kalın, muhtaç sertliğin aynı çizgileri vardı, ipeksi yumuşak ve sert güç ve ağrıyan, ısı arayan.

"Uh, bak, ben, görüyorum, uh," dedim akıllıca.

Ve sonra beni öptü. Pritkin'in öpücüklerine hiç benzemiyordu ama her şey benziyordu. Alışık olduğumdan daha az çaresiz, ziyafetteki aç bir adam gibiydi ama aynı derecede talepkâr, aynı derecede sahiplenici, aynı derecede sınırdaki kibirliydi. Teknik eksikliğini telafi eden bir coşku tekniği de eklenmişti ve o anda tanımlayamadığım bir düzeyde gerçekten işe yarıyordu.

Bir süre sonra geri çekildi, ancak sahte adam hala sırtıma yapışmış olduğundan ve dudakları boynumda dolaşmaya başladığından öyle hissetmiyordu. Tıpkı ellerinin gövdemde dolaştığı gibi. Tam yaygara koparacaktım ki, gerçek Pritkin o anda geri adım atarak çok resmi ve tamamen gerçeküstü bir selam verdi.

"Myrddin," dedi bana, bir elini göğsüne koyarak, gülen yüzü benimkine bakıyordu.

"Ne?"

"Myrd-din," diye daha yavaş telaffuz etti, doğruldu ve tekrar göğsüne vurdu. Çünkü sanırım ortaçağ Galler'inde bile kendini tanıtmadan önce - önce-

"Oh, kahretsin!" Ciyakladım ve umutsuzca nehir kıyısını taramaya başladım.

Tepeyi, değirmenin etrafını ve karşıdaki bankayı. Rosier için her şeyi. Çünkü bu onun tekrar ortaya çıkması için çok iyi bir zaman olurdu.

"Kahretsin," diye tekrarladı Pritkin, düşünceli bir şekilde dilinin üzerinde yuvarlayarak. "Hayır," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde, arkada neyin hareket ettiğini görmeye çalışarak.

Ağaçlar. "Hayır, o benim değil, öyle demek istemedim, *kahretsin*."

İkincisinin nedeni, birinin ağaç hattından içeri girmiş olmasıydı, tamam, ama bu Rosier değildi. Ayrıca Pythian ekibi de değildi, ki etrafta ne kadar büyü saçtığımızı düşünürsek bu beni mutlu etmeliydi. Ama nedense, o havayı alamıyordum.

Bir an için öylece durdum ve kıyıdan aşağı inen üç cansız bedenın görüntüsüne baktım. Garip siyah zırhları, uzun gümüş saçları ve *Yüzüklerin Efendisi*'nden daha az seksi olan ama son derece ürkütücü olan akıcı, yabancı bir hareket tarzları vardı.

Fey, boş boş düşündüm.

Burada ne yaptıklarını merak ediyorum.

Sonra içlerinden biri sırtındaki bir düzenekten bir mızrak çıkardı. Ve nehir kıyısında kıvranan çiftlerden birinin üzerinde durdu. Ve vahşi bir hamleyle mızrağını indirerek ikisini de tek bir hamleyle şiş kebab gibi doğradı.

"*Kahretsin*!" Pritkin bu sefer kendinden daha emin bir şekilde söyledi. Aynen benim düşüncelerim.

Sevişen ikili paramparça oldu ve sonra buharlaşıp uçtu, ben de çılgınca kıyıya doğru ilerlemeye başladım. Sahte Pritkin de gelmeye karar verip hâlâ boynumu öpmeye çalışmasaydı bu daha kolay olurdu. Ve eğer bu lanet ülke yosunlarla kaplı olmasaydı.

Real Pritkin kışımı kaldırmama yardım etmeye çalışırken baştan çıkarıcı bir şeyler mırıldandı. "Hayır!" Hissederek söyledim.

"Hayır mı?" diye tekrarladı, sanki bu yeni kelimenin ne olduğunu merak ediyormuş gibi.

"Hayır!" Kafasını tuttum ve feylere doğru çevirdim. Onlar da dağılmıştı ve şimdi sistematik bir şekilde sağlı sollu illüzyonları katlediyorlardı.

"Kahretsin," diye nefes aldı Pritkin, bir başka acımasız darbe kıvranan ikiliyi rüzgârlara savururken.

"Bu bizim sloganımız olmalı," diye mırıldandım ve bankaya doğru koşmaya başladım.

En azından o kolumu tutup anlayamadığım bir şey söyleyene kadar anlamıştım. Ama beni suyun içine doğru çekmeye başladığında her şey biraz daha netleşti. Bu hiç mantıklı değildi, hem de hiç mantıklı değildi, çünkü az önce diğer kıyıda da bazı feyler görmüştüm. En az dört ya da beş tanesi cinselliği katliama dönüştürmekle meşguldü ve *gitmemiz* gerekiyordu.

Ama Pritkin yirmi yaşında ya da her ne haltsa, tanıdığım adam kadar inatçıydı. Ve bir saniye sonra belki de haklı olduğuna karar verdim, sadece kolumu yuvasından çıkarmak üzere olduğu için değil. Çünkü tepedeki feylerden biri bizi fark etmişti.

Ve sanırım artık yeterince aşk dolu görünmüyorduk. Çünkü diğerlerinden ayrıldı ve doğruca bize doğru gelmeye başladı. Onun parlak zırhında benim paniklemiş yüz ifademi görmek için bir anım vardı-

Sonra Pritkin kendini bana doğru fırlattı, tam o sırada yanımızdan bir şey geçti, göz kamaştırıcı parlaklıkta, bir arabanın camından yansıyan güneş ışığı gibi. Ve bir saniye önce durduğumuz su parçası bir buhar gayzerine dönüştü. İkimiz de durup ona baktık, sonra da etrafımızdakilere, dağların serinliğinden lavlara dönüşen şeylere. Sonra da kıyıya atladık, çünkü canlı canlı haşlanma tehdidi tartışmaları oldukça hızlı bir şekilde sona erdirme eğilimindedir.

Gerçi karada işler pek de kolay görünmüyordu. Gördüğüm üç fey öncü birlik olmalıydı, çünkü şimdi sayıları iki katına çıkmıştı. Ve her saniye daha fazlası sırtın üzerinden geliyordu, sanki lanet olası topraktan filizleniyorlardı. Ve sonra bir şey daha parladı, en yakın fey bir düzine metreden daha uzakta olamayacağı gerçeğine rağmen bizi ıskaladı.

Ancak ölçeklendirmeye çalıştığımız bankayı ıskalamadı.

Yarısı aniden uçan, yakıcı bir toprak patlamasıyla üzerimize doğru patladı. Sanki bir havan topu tam önümüze düşmüş gibi hissettirdi, Pritkin'in elini benden kopardı ve beni havada geriye, morarmış kıkımın üzerine fırlattı. İniş yüzünden yarı sersemlemiş, toprak yüzünden yarı kör ve az önce soluduğum Galler yüzünden neredeyse tamamen boğulmuş bir haldeydim.

Ve sonra tekrar oldu, solumda. Ve sonra sağıma. Havan topu ve depremin karışımı gibi hissettiren bu olayın ortasında tek düşünebildiğim, feylerin benden daha iyi nişan almadıklarıydı.

Elbette yanılıyor olabilirim, diye düşündüm, başımın yanında bir şeyin vınladığını hissettiğimde. Ama bu seferki silah ateşi, büyü ateşi ya da etrafa attıkları her türlü ateş değildi. Bir silah bile değildi.

Bir bottu.

Ardından bir tane daha.

Ardından, sanki orada değilmişim gibi *yanımdan koşarak geçen*, içlerindeki adamlarla birlikte bir izdiham yaşandı.

Bir an donup kaldım, kafam karıştı ve yarı kör oldum, gözlerim kumla doluydu ve havada bir kir bulutu dolaşıyordu. Ama yüzünüzün önündeki kendi elinizi görmek için yirmi yirmi görüş gerekli değildir. Ve ben göremedim.

Hiçbir şey göremedim.

Ama hayır, bu tam olarak doğru değildi. Parmaklarımı salladım ve havada belli belirsiz bir dalgalanma gördüm, bir elden çok tozun olmadığı el şeklinde bir boşluktu. Ama bu gerçekten yeterince iyiydi, değil mi, diye düşündüm ve birkaç fey daha bana doğru koşarken geri döndüm.

Bu grup beni görmeliydi. Pritkin bizi gizlemek için her ne yaptıysa da, çünkü *tam oradaydılar*. İçlerinden biri kelimenin tam anlamıyla tepemdeydi. Yanından bile geçmedi, olimpik bir uzun atlamacının imreneceği bir hareketle başımın üstünden havaya sıçradı.

Sonra da diğerleriyle birlikte, insandan çok zıplayan bir antilop gibi görünen dev adımlarla ilerlemeye devam etti. Ama onlar insan değildi, değil mi? Tüm o zırhın ağırlığına rağmen toprağı yiyip bitirerek gösterdikleri gibi, sahili yıkıp geçtikten sonra-

Kahretsin!

Onlar geçer geçmez arkamı döndüm ve eğitimdeki kılık değiştirmiş bir karabasan olabilecek bir hiçlik dalgalanması için yeri taradım. Ama bulamadım. Belki de saklanmak yerine, feylerin hemen önündeki setten aşağı yırtarak iniyordu; renksiz, Pritkin şeklindeki boşluk, hareket ettiği için fazlasıyla görülebiliyordu ve tozu uzun bir flama halinde arkasından sürüklüyordu. Bu bir boğa için kırmızı bayrak da olabilirdi, çünkü fey-

"Hayır!" Parlayan bir mızrağa benzeyen şey, Pritkin'in vücudunun ana hatlarıyla çizildiği alanı yırtarak gövdesinin tam ortasından fırladığında çığlık attım.

Ve sonra devam etti.

Bir ağaca çarpıp onu Roma mumu gibi havaya uçururken, az önce şişlediği Pritkin boşluğu aynı anda paramparça olup kum bazlı bir havai fişek gibi her yöne toz saçarken şaşkınlıkla baktım.

Ama hepsi bu kadardı. Görünürde ya da başka türlü bir ceset yoktu. Feylerden biri ayaklarının dibindeki ıslak kum yığınının basmak için bir çizme ayağını uzattı ama bunun tek yaptığı avlarının orada olmadığına dair daha fazla kanıt sunmaktı.

Çünkü o buradaydı.

Yakındaki bir toprak yığını aniden bir kilim gibi geriye atıldı ve Pritkin'in renkli kafası ortaya çıktı. Biraz vahşi gözlü, biraz kum doluydu ve birazdan fazla kızarmıştı ama çok canlıydı. Tıpkı bir saniye sonra ortaya çıkıp elimi tutan ve sonra ters yöne doğru koşmaya başladığımız geri kalanı gibi-

Nehir kıyısından gelen daha büyük bir fey grubuna doğru.

Bu yeterince kötü olurdu, bir glamourie ile bile. Ama Pritkin'in bizi saklamak için kullandığı şey ortadan kaybolmuştu. Ve sonra feyler bizi gördü, çünkü tabii ki gördüler - bir çift deli gibi açıkta öylece duruyorduk!

Bir saniye sonra, o parlayan mızraklar etraftaki ellere dönüşüyordu ve benim elim Pritkin'inkini sıkıyordu, çünkü bunu boş ver, Kirazlarla uğraşmayı tercih ederim!

Ama ben olamayacaktım. Çünkü gücüm işe yaramadı.

Tekrar denedim, sonra tekrar. Ama sonuç aynıydı, çünkü buraya gelene kadar geçirdiğim büyük değişimin etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Ve Pritkin'in biraz çılgınca, biraz çaresiz ve çokça korkmuş olan yüz ifadesine bakılırsa içinde başka bir glamourie varmış gibi görünmüyordu.

Sonra üç Pritkin daha aniden yanımızdan geçip üç Cassie'yi daha kovalarken sırayla aşk dolu, tutkulu ve yaramaz oldular. Hemen ardından belki bir düzine daha. Sonra ikinci bir düzine ve belki de üçüncü bir düzine daha... Saymaya vaktim olmadı. Ama çok fazlaydılar.

Çünkü Pritkin şu anda daha fazla cazibe yaratamayabilirdi, ama buna ihtiyacı yoktu, değil mi?

Zaten bir sürü kalabalığı vardı.

Ŗu anda ortasında bulunduğumuz bir kalabalık.

Birdenbire, nehir kıyısında tek başımıza ve açıkta durmak yerine, büyük bir grup cinsel klon tarafından kuşatıldık. Bunların yarısı hala diğer yarısıyla seks yapmaya çalışıyor, geri kalanı ise feylere şehvetle bakıyordu. Sanki Woodstock Galler'e gelmiş gibiydi.

Ta ki onlar kırılıp her yöne dağılana ve biz de onlarla birlikte kırılana kadar. Ve sanırım fey gözleri bile bu sallanan, zıplayan, çığlık atan ikililerden birini ayırt etmekte sorun yaşadı. Çünkü onlar da dağıldılar, peşimizden koştular, sadece bu kolektif "biz" idi, doğru yolda sadece bir çift bıraktılar.

Ama bir çift fazlasıyla yeterliydi, bu yüzden biz de koştuk, doğruca kıyıdan aşağıya ve katliamın içine. Her tarafta, feyler sistematik bir şekilde, benim yüzümü takanlar da dahil olmak üzere, karşılarına çıkan her mutlu insanı katlediyorlardı. Kendi kopmuş kafamın buharla dolu bir balon gibi patlamadan önce eğimden aşağıya doğru zıpladığını gerçeküstü bir şekilde gördüm.

Sonra ağaçların arasına girdik ve siper aldık.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Bir ormanda çıplak koşmak eğlenceli değildir. Peşinizde ağaçları yakıcı bir yağmura dönüştüren enerji patlamaları fırlatan katil deliler varken çıplak koşmak ise dehşet vericidir. Yine de cildinizi kırbaçlayan dalları, ayaklarınızı morartan taşları ve ağaç kabuğuna çarptığınızda canınızın çok acıdığı gerçeğini görmezden gelmenize gerçekten yardımcı olur.

Ama biz yine de son sürat ilerledik, feyler meşgulken mümkün olduğunca uzağa gitmeye çalıştık. Ve bunu başarabilirmişiz gibi görünüyordu, çünkü sahtelerin adrenalini yoktu, bu da onları yavaşlatıyor ve daha kolay hedef haline getiriyordu. Ama bu aynı zamanda uzun süre dayanamayacakları anlamına da geliyordu.

Bu yüzden Pritkin birdenbire
Sola.

"Hayır, hayır, bu taraftan!" Ona söyledim, çünkü Galler'i tanımıyordum, ama
yangından kaçacak kadar biliyordu.

Ama Pritkin beni dinlemiyordu, ki anlayabilseydi bile bu muhtemelen doğru olurdu, çünkü "inatçı" adamın göbek adı değil, tüm *hayat* felsefesiydi ve bu genellikle gerçekten sinir bozucuydu ama şimdi bizi *öldürmek* üzereydi.

Tıpkı yakınlarda bir ağacın parçalanarak her yere ateşli uzuvlar ve gövde parçaları göndermesi gibi. Eğer kendimizi daha da büyük bir ağacın arkasına atmasaydık, onları bize de fırlatabilirdi. Sonra tartışmayı bıraktım ve koşmaya başladım, çünkü her şey buradan daha iyiydi!

Değirmenin arkasına geçtik ve sonra nehrin içinden geçerek Pritkin'i ilk gördüğümde bulunduğu yere doğru ilerlemeye devam ettik. Genel kargaşaya çok yakındık ve rüzgâr dumanı diğer yöne doğru savuruyor, bizi aniden çok daha görünür hale getiriyordu. Ama en azından feylerin çoğu diğer kıyıdaydı, çünkü bu taraftakiler bizi yakalamak için karşıya geçmişlerdi.

Ve Şu anda, eğer başka bir fey g rmeseydim,  ok erken olurdu.

Ghillie kıyafetine ve Pritkin'in terk edilmiş kıyafetlerine ulaŐtıęımızda nihayet nereye gittiğimizi anladım. Bir karabasanın utanga  olmasına Şaşırmıştım ama belki de yerlilere g r nmezsek saklanacak bir yer bulmak daha kolay olurdu. Sadece Pritkin giyinmiyordu. Pritkin giysilerin altını arıyor ve sonra onları bir kenara atıyordu, giderek daha  ılgın g r n yordu. Sonra yan tarafta bir Şey fark etti, yarısı yabani otlarla  rt l  bir Şey,  ok benzeyen bir Şey-

"Bir sopa mı?" Rosier'nin bastonunun daha ev tipi bir versiyonu olan  irkin Şeye baktım. Ama bir noktada ateşe d Őm Ő olmalıydı,   nk  sadece  atlamıŐ ve bir ucu eksik değildi, aynı zamanda neredeyse simsiyah k m rleŐmiŐti. Sadece Pritkin onu saf altından yapılmış gibi tutuyordu. "*Bunun i in mi geri geldik?*"

Pritkin y z ifademi g rd  ve başını salladı. Ve anlayamadığım bir s r  hızlı Şey s yledi. Sonra o Şeyi  amur tabakasıyla birlikte bana doğru itti, parmağı bir  izgi  izerek uzunlamasına ilerlerken siliyordu-

Sanırım yazıydı ama okuyabileceğim bir Şey değildi. Tanıdığım bir alfabe de değildi, daha  ok rune-y, t m sert, keskin a ılar ve derin,  fkeli  izgiler. En azından bana kızgın g r n yorlardı, ama belki de ben yansıtıyordum.

"Şimdiye kadar yarım mil uzaklaŐmıŐ olabilirdik!"  fkeyle fısıldadım.

Ama Pritkin yine başını sallıyordu. Ve nehrin karşı tarafını işaret ediyordu. Ve sonra sopaya geri d nd . Sonra tekrar nehre.

Ya da hayır, sonunda ışığın gecikmeli olarak doğduğunu fark ettim. Nehirde değil.

Diğer tarafındaki yaratıklara.

"Sen *sopalarını* mı  aldın?" İnanamayarak sordum. Ama tabii ki Pritkin anlamamıştı.

Ben de onlara işaret ettim. Sonra da sopayı. Ve sonra ona, ve- Ve o başını sallayıp g l ms yordu. *G l ms yordu.*

"*Deli misin sen?*"

Tamam, şimdi daha az g l ms yorum. Ve daha  ok elim işe yaramaz bir par anın  zerinde kenetleniyor-

"Geri ver onu!"

Ama Pritkin onu geri vermeyecekti. Bunu bilmek i in altıncı y zyıl Galler'inde ne konuşuyorlarsa o dilde akıcı bir Şekilde konuşuyor olmama gerek yoktu.  izgideydi

çenesindeki kırılğanlık, gözlerindeki parıltı... aniden koşmaya başlaması.

Lanet olsun!

Peşinden koştum ve aslında onu yakalamayı başardım çünkü aniden toprağa çarpmıştı - nedenini bilmiyordum. Ta ki yukarı bakana kadar. Ve bir çift fey'in yukarıdaki kıyıda gezindiğini gördüm, acele etmiyorlardı, neredeyse rahatlardı. Sanki öğleden sonra gezintisine çıkmışlar, orman yangınının tadını çıkarıyorlardı.

Ve birkaç metre yakınımıza kadar geliyor.

Tanrım, diye düşündüm çılgınca, *hayatımda* yabancı otlar için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Onlar geçip gidene kadar hareketsiz bekledik, bir saat gibi gelen bir dakika sürdü. Ve sonra bir dakika daha, Pritkin gergin ve tetikte, parmakları beni kavradığı koluma batıyor, hızlı ama sessiz nefes alıyordu. Çünkü evet, bu taraf o kadar da ıssız değildi.

Sonra kıyıdan yukarı doğru koştuk ve tepedeki düzensiz çalılıklardan geçerek korkunç bir açık alandan geçtik ve sonra uzak taraftaki başka bir ağaç hattına girdik. Durduğumuz yerde, zor nefes alıp dinliyorduk. Ama hiçbir şey yoktu.

-Uzaktaki ateşin çıtırtısı, kızgın bir kuşun cıvıltısı ve ağaç tepelerinden gelen rüzgârın iç çekişi dışında hiçbir şey.

Ve neredeyse tam tepesinde bitene kadar görmediğimiz başka bir fey'in neredeyse sessiz ayak sesleri.

Pritkin bizi bir ağaca çarptı ama artık çok geçti. Fey bizi görmüştü ve bir sonraki an, elindeki matara toprağa düştü ve parlayan bir mızrak onun yerini aldı. Yer değiştirmeye çalıştım, çok çabaladım, çünkü ya şimdi ya hiçti. Ama olmuyordu. Çok yorgundum ya da çok korkmuştum ya da muhtemelen ikisinin bir kombinasyonuydu ve canlı canlı kızartılmak üzereyken bunun bir önemi var mıydı?

Ama sonra etrafımızdaki havada bir şey değişti, güçlü bir şey. Rüzgâr esiyor gibiydi ama ağaçların tepelerini savuran türden bir rüzgâr değildi. Ama sıcak, sıcak, neredeyse yakıcı, çölden fırlamış gibi bir şeydi. Yine de tüylerimi diken diken ederek vücudumu ürpertmeyi, meme uçlarımı kabartmayı ve boğazımdan bir çığlık koparmayı başardı.

Ve aniden başka bir tuhaflık fark ettim. Fey'in orada öylece durduğu gerçeği.

Bizi görmediği için değildi. Tam bize bakıyordu, elinde yanan bir mızrak vardı ama mızrağı fırlatmıyordu. Aslında göz kırpmak dışında hiçbir şey yapmıyordu. Ve sonra omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı.

Ama orada kimse yoktu. Ve dikkatini tekrar bize çevirdiğinde, mızrak aniden gözden kayboldu. Çünkü bizim bir

Bir çift mutlu, çıplak hippî, fark ettim ki, son on beş dakikadır arkadaşlarıyla birlikte yok ettiği sahtelerden biriydi.

Sadece arkadaşları şu anda burada değildi. Ve o sıcaktı ve muhtemelen yorgundu.

Ve birdenbire boşa kürek çekmeye devam etmekle daha az ilgilenmeye başladı.

Gösteriyi izlemekten çok, kalbimin çarpmaya başladığını fark ettim.

Pritkin'in eli aniden bacağıma sıkıştı.

Onun sırtı ağacın gövdesine dönüktü; benimki de ona. Bu yüzden yüzünü göremiyordum. Ama buna ihtiyacım yoktu.

Bana seçim şansı verdiğini bilmek için buna ihtiyacım yoktu.

Arkamdaki vücut gergindi, kollar bükülmüştü, eğer gerekirse bir yarışmaya hazırdı. Ve bildiğim kadarıyla Pritkin tek bir fey'i bile alt edebilirdi. Benim Pritkin'im yapabiliirdi.

Ama bu benim Pritkin'im değildi. Ve bunun yüzlerce yıllık savaş deneyimi yoktu. Ya da silahları. Ve her şeyden sonra, eğer zaten orada değilse, büyüşü kırmızı çizgide olmalıydı.

Ve bunu başarsa bile, kazansa bile kaybedebilirdi, çünkü burası fey kaynıyordu. Eğer bu tek bir çığlık atarsa, bir düzinesi bir anda tepemize binerdi ve biz bununla başa çıkamazdık. Yarısıyla bile başa çıkamayız.

Yavaşça uzandım ve bir elimi Pritkin'in boynunun arkasına

koydum. Fey matarasını aldı ve bir ağaca yaslandı.

Ve başka bir his dalgası, sıcak bir gelgit dalgası gibi vücudumu sardı.

Nasırlı bir el göğsümü buldu ve suyun üzerinde esen meltem ılık, sürükleyici bir okşamaya dönüştü. Karnımı yumuşattı ve ağaç tepelerinin arasından süzülen benekli ışık tenime altın paralar gibi çarptı, sıcaklık ve ağırlık tuttu. Uyluklarımın arasına daldı ve ışık binlerce ayrı güneşe bölündü.

Saçlarım yüzümdeydi; fey yüz ifademi pek göremedi. Bu da iyi oldu. Çünkü Pritkin önce nazikçe, araştırarak, arayarak keşfetmeye başladığında sersemlemiş bir inançsızlığın beklenen tepki olduğundan şüpheliyim. Ve sonra beni neyin ürpertiğini öğrendikçe daha iddialı olmaya başladı. Ve ürperdim. Ve geriye doğru eğildim, tüylerim diken diken oldu.

Bağırdım ve orman etrafımızda paramparça oldu. Gün batımından önce zaten parlak olan renkler, arkalarında flaşlar patlamış gibi patladı. Onlar

Maviler parıldıyordu, yeşiller kaygan ve ıslaktı, altınlar *acıtıyordu*. Ve hepsi dokundukları her yere sivri uçlar ve zevk dalgaları gönderiyor, tenime işliyor, ağaç tepelerini bir his ve duygu kaleydoskopunda döndürüyor ve-

Ve bu çok fazlaydı. Haykırdım, ona karşı kıvrandım ve vücudumdaki eller olmasa düşecektim. Tutuşları sıkılaştı, hisler içinde boğulacakken beni tuttular, boğuldum ve umursamadım çünkü Tanrı ve yardım ve lütfen ve *Tanrı*.

Ve sonra yeni bir el beni kavrayıp uzaklaştırdı. Başım hala dönerken, vücudum hala titrerken beni yere fırlatması, büyüünün neden olduğu coşku beni güldürdü. Sırt üstü tekmelendiğimde, bacaklarım birbirinden ayrıldığında, tanımadığım bir yüz üzerimde gezindiğinde bile gül-

Ve aniden geri çekildi.

Pritkin'in elindeki asayla, fey'in boğazına geçirdiği asayla.

Ama adam -fey- kaçmaya çalışmıyordu. Pritkin'i atmaya çalışmıyordu. Yüzü kızarıırken, gözleri patlarken ve dili şişmeye başlarken beklediğim hiçbir şeyi yapmıyordu.

Çünkü hala benim için geliyordu.

Ve ben ayıldığımda, hızla ayıldığımda ve ulaşamayacağım bir yere kaçtığımda, terlediğimde, titrediğimde ve açlık çektiğimde bile gelmeye, ulaşmaya, pençelemeye devam etti-

Ama aniden gözlerini kırıştıırıp etrafına şaşkın şaşkın baktığında, elleri sopayı kavramak için yukarı kalktığında olduğu kadar değil. O da hemen boynundan uzaklaşmaya başladı çünkü feyler güçlüydü; o kadar güçlüydüler ki. Sonra tekrar ayağa kalktım, zor nefes alıyordum, nasıl yardım edeceğimden emin değildim ve bir bıçak bulma umuduyla fey'in atılmış çantasını bulmaya çalışıyordum-

Ki bunu anlamadım. Çünkü Pritkin kontrolü yeniden sağlamak için çabalarken başka bir karabasan gücü dalgası vurdu. Ve bu yumruktan ziyade bir yük trenine benziyordu, beni yere geri gönderdi, zevk için çok güçlü, acı için çok coşkulu bir his dalgası altında kıvrandım.

Sonraki birkaç saniye çelişkili görüntülerden oluşan bir bulanıklıktı: Fey'in şehvet dolu yüzü bir kez daha odaklanmış ve kararlı bir şekilde benimkinin üzerinde geziniyordu. Çimenler binlerce küçük dil gibi tenimi yalıyor. Çimenlerin sesi

Nehrin karşısındaki katliam, çığlıklar, haykırışlar ve bağırlan emirler. Odun dumanı kokusu, zengin ve keskin.

Boyun kemiklerinin çıtırtısı, yumuşak ve ince ama kulaklarımda bir silah sesi kadar gürültülü.

Pritkin'in yapıp yapmadığından emin değildim -asla emin olamadım-. Ya da fey bağı karşı iterek kendisi mi yapmıştı, devrilirken hala uzanıyordu, mor yüz hala bakıyordu, ölü gözler hala geniş ve sabitti

-

Benden.

Ve büyüünün boğucu etkisine rağmen, bu çok fazlaydı. Bir ılığın yükseldiğini hissettim, boğazıma doğru tırmandığını hissettim, Pritkin'in beni kendine doğru çektiğini hissettim, eli ağzımın üzerindeydi, dudakları duymadığım ve duysam da anlayamayacağım bir şey fısıldıyordu, muhtemelen burada hangi dilde konuşuyorlarsa o dilde *ılık atma, çığlık atma, çığlık atma*.

Ama yine de yapıyordum, avucunun baskısına karşı neredeyse hiç ses çıkarmadan, beni ormanın derinliklerine doğru sürüklerken bile çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyordum.

Ancak etrafımdaki ağaçlar sallanırken bu pek işe yaramadı, tıpkı nasıl yapılacağını bilmeyen bir video kamera kullanan biri gibi. Ama bir video kamerayı sabitleyebilirsiniz ve ben kendimi sabitleyemiyor gibiydim. Ya da aşırı duyusal yüklenmeyi durdurmak için ya da beni aniden renkleri tatmaya, sesleri koklamaya, ışığa ve gölgeye sanki elle tutulur şeylermiş gibi dokunmaya iten her neyse.

Pritkin beni birdenbire hiçbir anlam ifade etmeyen tanıdık şeylerle dolu Alice Harikalar Diyarında tipi bir ormandan geçirdi: sadece boylarıyla tanınan ağaçlar, ayaklarımın altında bir karnaval gezintisi gibi eğilen kocaman bir şey olan zemin, içine düşüp delirecekmişim gibi hissetmeden bakamadığım, bakamayacağım kadar geniş bir gökyüzü.

Zaten ben de öyle hissediyordum.

Daha iyi olmak yerine, duyusal bozulma daha da kötüleşiyordu ve tanımlayamadığım ama ellerimi titreten ve cildimi bir saniye ürperten ve bir saniye sonra sıcak bir şekilde kızartan içgüdüsel bir istekle birlikte hızla kötüleşiyordu. Elime baktım ve ondan yükselen gerçek buharı görebildiğimi sandım, turuncu-kırmızı bir pus o kadar parlaktı ki, karanlık ormana karşı o kadar parlaktı ki sadece bakabildim.

Aralarından geçtiğimiz dallar yüzlerce küçük kırbaç gibi bedenimi kamçılıyordu. Tenimi ateşten çizgilerle boyadılar, sıcak ve biberli. Ta ki sesleri, tatları ve kokuları her yeni dalgayla birlikte etrafımda dönene kadar.

Acı dolu dokunuşları altında farklı bir coşku içinde kıvranıyordum.

Pritkin aniden durdu, ben de ona doğru koştum. Ve coşkuyu hiç de bilmediğimi fark ettim. Önüm sırtına değdi ve o kadar iyi hissettirdi ki inanamadım. Diğer tüm izlenimler kayboldu, geriye sadece bu kaldı: sadece pürüzsüz, sıcak, sert, ellerimin altında esneyen. Dilimin altında tuz. Biri beni çektiğinde, bir başkası beni bir paltoya sardığında, bizi ayırdıklarında hala yalamaya çalıştığım terden burnumda misk.

Pritkin küfrediyordu. Kelimeleri anlayamıyordum ama sesler beynime doğru geliyordu, tıpkı itiş kakış sesleri gibi. Onlarla dövüşüyordu; kiminle dövüşüyordu? Bilmiyordum, söyleyemiyordum. Sadece onu özlediğimi, ona geri dönmem gerektiğini, ona dokunmam gerektiğini biliyordum-

Onu tekrar buldum, nasıl bulduğuma dair hiçbir fikrim yok. Neredeyse kördüm, gözlerim çalışıyor ama görmüyordu, duyularım o kadar bunalmıştı ki neredeyse kısa devre yapmışlardı, başım dönüyor ve adımlarım sendeliyordu-

Ta ki ben ona dokunana kadar. Ve aniden her şey yeniden anlam kazandı. Hâlâ konuşmaya, bir şeyler söylemeye çalışıyordu, bana mı yoksa onlara mı bilmiyorum ama dilim boğazındayken bir sorun vardı. Ama umurumda değildi. Tadı güzeldi; hayat, akıl sağlığı ve istikrar gibi bir tadı vardı. Ellerim ona dokunduğunda, göğsüne battıkları, onunla birleştikleri gibi garip bir his dışında neredeyse normal hissediyorlardı. Ama bu da iyiydi. Onunla birleşmek istiyordum, içine gömülmek istiyordum, istiyordum-

Eller beni uzaklaştırdı, fiziksel bir acı. Kulaklarıma sert sesler geliyordu ama anlamıyordum. Sonra biri önümde durdu, yüzümü ışığa doğru çekti ama hiçbir şey göremiyordum; gözlerim yine çıldırmıştı. Sürekli bir şeylerin tadına bakmaya çalışıyorlardı ve bu doğru değildi, öyle değil mi?

"Zamanla oynadığında ne olduğunu gördün mü kızım?" diye sordu sert bir ses. Sonra eller beni daha uzağa çekmeye başladı ve paniklemeye başladım, geri dönmek için savaştım, paltodan kaydım ve onların elinden kurtuldum ve koştum-

Bir saniyeliğine. Ta ki beni yakalayıp geri çekene ve biri "Bu kadar yeter!" diyene kadar.

Ve sonra bir ışık vardı. Ve sonra hiçbir şey yoktu.

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Pythian Sarayı olduğunu tahmin ettiğim bir yerde uyandım, çünkü beni Galler'den kaçıranın Gertie olduğundan oldukça emindim. Oldukça emindim ama emin değildim, çünkü Pritkin'in büyüğü hâlâ etkisini sürdürüyordu. Ve o anda hiçbir şeyden emin olamazdım.

Ama küçük, karanlık bir odada bir şezlongun üzerinde döndüm. Ponpon saçaklı lal perdeler, içeri ışık sızan açık bir kapı ve dışarıda hararetli ama boğuk seslerle konuşan insanlar vardı. Ve bir duvar kâğıdı, ne dediklerini anlayamadan içine düştüğüm ve sonra bir daha çıkamadığım korkunç, korkunç çizgili bir duvar kâğıdı.

Ne tarafa dönsem, gökyüzüne doğru muazzam bir şekilde yükselen başka bir çizgi vardı. Yabancı bir ormandaki en uzun ağaçlar gibi. Ve nedense bu düşünce beni panikletti, koşturdu ve hiç bitmeyen çizgiler ormanına daha da dolanmama neden oldu, bir kafesin parmaklıkları gibi, bir atlıkarıncanın direkleri gibi, uzun, sabit bir çizgide yanıp sönen ışık direkleri gibi. . . .

Araba durdu.

Bu da beni şaşırttı çünkü bir tanesinin içinde olduğumu fark etmemiştim.

Biri beni kaldırıma, elektrik direklerinden birinin yanına çekti ve ben de tökezleyerek içine düştüm. Kendimi tutamadım çünkü ellerim arkamdan kelepçelenmişti. Başka biri kolumu tutarak beni sabitledi ve bir şeyler söylemeye çalıştı, ancak birkaç taraftan gelen sesler onun sözünü kesti.

Önemli değildi. Seslere konsantre olamıyordum. Hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Çünkü ne zaman yapsam, dehşet vericiydi.

Bir canavar boynunu çevirip bana baktı, korkunç, uzun bir şeydi, kâbustan fırlamış gibiydi. Devasa kıvrımı, genişleyen burun delikleri ve devasa dişlerle dolu kafasıyla birlikte caddenin yarısını dolduruyordu. Ve

Gözlerini devirerek bana baktı, sonra da sanki dehşetime gülüyormuş gibi korkunç bir kükreme sesi çıkardı-

Birisi "Onu attan uzaklaştırın!" dedi ve çığlık atarak geri çekildim.

Sonra da bakmadığım, bakmaya korktuğum bir insan kalabalığının ortasında kaldırımdan aşağı yürütüldüm. Onun yerine kaldırıma baktım, dağılmış beynimin bile bir şey yapamadığı sıkıcı bir tuğla parçasına. Ve siyah, simsiyah botlarıyla yanımda yürüyen gardiyanların ya da her kimlerse onların ayaklarına.

Botlar taşların üzerinde katran gibi ayak izleri bırakmaya başladı, sıcak bir günde güneşte eriyen lastik gibi, gündüz olmamasına rağmen. Bunu biliyordum çünkü yapışkan ayak izlerine ışık halkaları atan sokak lambalarının altından geçip duruyorduk. Ve sonra botlar erimeye başladıkça erimiş deri havuzlarına, önce su birikintilerine, sonra da mükemmel bir şekilde tek tip tuğlada açılan deliklere, derin ve karanlık ve-

Kaldırım bir bekçiyi yuttu.

Bir saniye ile bir sonraki saniye arasında açılıp onu yuttu, bundan emindim. Ama başka kimse onun gittiğini fark etmemiş gibiydi, başka kimse *fark etmemiş* gibiydi ve ya sıradaki bensem? Ya-

Bir panik dalgası vurdu ve beni hiçbir yere götürmeyen bir hız patlamasıyla koşmaya çalıştım. Çünkü üzerimdeki palto yine bana çelme taktı ve kollar beni yakaladı, dönüp duruyordum ve birine çarpmış olmalıyım, çünkü bir ses küfretti. Ve başka biri duymadığım bir soru sordu.

"Biliyorsam ne olayım!" dedi ilk ses. "Sadece onu içeri götür. Ne kadar çabuk götürülürse o kadar iyi!"

Sonra birinin omzuna atıldım ve bir sokaktan aşağıya, çürük tahta merdivenlerden yukarıya, bir koridora taşındım. Burası da loştu, neredeyse karanlıktı, sadece yukarıdan gelen birkaç parça dağınık ışık herhangi bir aydınlatma sağlıyordu. Ama bu bile çok fazlaydı.

Çünkü duvarlarda posterler vardı, çoğu küçük, daha çok el ilanları gibi, diğerleri ise bir gazete sayfası kadar büyüktü. Ama neredeyse hepsinde yüzler vardı; duvarlardan fırlayacakmış gibi duran, bağırان, tehdit eden ya da çoğunun içinde bulunduğu hücrenin parmaklıklarını sallayarak bana ulaşmaya çalışan alaycı, küçümseyici, nefret dolu yüzler. Ve bazıları insan bile değildi.

Büyük bir Were bir sayfadan fırlayıp koridora fırladı, devasa, yırtıcı çeneleriyle bana saldırdı, çığlık atmama ve beni taşıyan adamın tutuşunu kaybetmesiyle yere yığılmama neden oldu.

Ayağa fırladım, çömeldim, nefes nefese tehdidi arıyordum - ki tehdit aniden ortadan kaybolmuştu.

Panik içinde etrafa bakındım, nereye gideceğimi ya da neyin gerçek olduğunu bilmiyordum. Birisi asılı ışıklardan birine çarpmıştı ve loş daire küçük koridoru aydınlatarak dehşet galerisini çok daha korkunç hale getirdi. Şimdi hepsi benim için geliyor gibiydi, yüzlerce hayalet el inanılmaz uzunlukta uzanıyor, uzanıyor, uzanıyor-

Ta ki içlerinden biri bir küfürle geri çekilene kadar. "O şeytan beni ısırdı!" "Ne bekliyordun ki?" diye sordu bir başkası. "Kafayı yemiş."

"Kızgın değil; büyülenmiş!" dedi daha tanıdık bir ses.

Öfkeli. "Bir grup büyü kullanıcısının aradaki farkı anlayabilmesini beklerdim-"

Ete vuran bir yumruk sesi duyuldu. Ses kesildi.

Sonra koridordan ayrılan bir odaya sürüklendim.

Ahşap zeminli ve duvarlıydı, tepesinde eski gaz lambaları ve ortasında bağımsız bir tezgâh gibi büyük bir ahşap mobilya parçası vardı. Hiç poster yoktu. Ama tezgâhın üzerinde iki kutu vardı, ayakkabı kutusu büyüklüğünde siyah kutular, tanıdık geliyorlardı ama başka bir şeye dönüşürler diye uzun süre bakmadım.

Onun yerine kapıya doğru baktım.

Ve Rosier'i hemen arkamda dudağından kanlar akarken buldum. "Etkisi geçecek," dedi bana, alçak sesle ve aceleyle. "O zamana kadar, sakın duyularına güven. Onlar tehlikeye atıldı-"

Ona kalın bir sesle "Hadi canım," dedim ve onun bana baktığını görmenin zevkini yaşadım.

Ve sonra masanın diğer tarafındaki adamlardan biri, kafası karışmış beynimde silah sesi gibi yankılanan bir çatırtıyla copunu masaya indirdi. "Konuşmak yok!"

Tamam, diye düşündüm, bir yığın halinde çökmemeye çalışarak.

Sonra biri üzerimdeki paltoyu çıkarıyordu ama kelepçeleri unutmuştu. Bu yüzden deri kollarımın ucunda birikti ve onu çekiştirdiğinde beni dizlerimin üzerine çökertti. Sonunda anladı ve beni serbest bıraktı, böylece kirli zeminde çıplak bir şekilde yayılabildim.

Kafamı kaldırdığımda elinde kutulardan biriyle bana doğru gelen başka bir deri ceket gördüm. Rosier aniden önce dövüşmeye, sonra da kaçmaya çalıştı ve bu fikre kendini gerçekten adanmış görünüyordu. Çünkü onu da yere yatırmak için üç kişinin güreşmesi gerekti.

Ben kaçmadım.
Amaç neydi?
Kaldırım beni yiyecekti. Ve sonra
ışıklar söndü.

- - -

Harikaydı.

Harikaydı.

Nerede olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Ama birdenbire ne ışık, ne ses, ne de aşırı ısınmış beynimi uyaracak herhangi bir şey vardı. Sadece bir sürü sıcak, süzülen hiçlik, huzurlu, sakın, bana nefes alma şansı veren.

Bu da burayı cennete oldukça yakın kılıyordu.

Bir süre sonra elimi uzattım ama hiçbir şeye dokunmadım. Ayak parmağım ile etrafı yokladım ama orada da bir şey yok gibiydi. İstedğim kadar zorlayayım, yine de bir ses duymadım.

Sorun değildi; bana düşünmek için
zaman verdi. Biraz kestirmeyi
düşündüm.

Burada öylece sürüklenip gitmek çok kolay olurdu. . . .

Ama önce yapmam gereken bir şey vardı. İnatçı bir tırnak gibi kafamın içini tırmalayan bir şey. Sinir bozucuydu, kovamadığım bir böcek gibi ya da Rosier'in konuşup durması gibi-

Rosier.

Rosier'i bulmam gerekiyordu. Sonra da şu anda hatırlayamadığım bir şey yapmamız gerekiyordu ve kafamın içinde dönüp duran anının peşine düşmek bana çok fazla işmiş gibi geliyordu. Ama önemliydi ve Rosier ne olduğunu biliyordu.

Rosier'e
ulaşmalıydım. Nasıl
yapacağımı merak
ettim.

Ve bir sonraki saniye, kığım bir gümbürtüyle tozlu, parke zemine çarptı.

Gürültülü bir gümbürtüydü ve sanki yüksekten düşmüşüm gibi canım yanıyordu. Bir an orada öylece kaldım, düşmenin şokuyla sersemlemiş bir halde, yakalanmayı, yukarı çekilmeyi, yeniden hapsedilmeyi bekledim. Ama bunların hiçbiri olmadı.

Muhtemelen orada kimse olmadığı
için. Durum değerlendirmesi
yaptım.

Kirli ahşap zemin, tamam. Büyük, iri tahta şey, tamam. Rosier, Rosier yok. Ama bir saniye önce bulunduğum savaş büyücüsü karargâhının Viktorya dönemindeki karşılığı olduğunu tahmin ettiğim yere geri dönmüştüm. Ya da belki bir saniye değildi; tam olarak söyleyemedim. Ama sanki daha uzun sürmüştü ve kafam biraz daha berraktı.

Elimde bir kutu olduğunu fark ettim.

Siyah ve parlaktı, tahminimce beni hapsettiklerinin aynısıydı. Haklıydım da: Daha önce de benzerlerini görmüştüm. Büyücüler bunları büyülü tuzaklar olarak ve benim gibi kötü kızlar için hücre bulmaya alternatif olarak kullanıyorlardı.

Ya da kötü çocuklar.

Yavaşça çömeldim ve sonra daha da yavaşça, tahta şeyin kenarından sadece gözbebeklerimi geçirdim.

Başka bir kutu daha vardı.

Orada öylece duruyordu, tek başına, açıkta, onu koruyacak kimse bile olmadan. Ve sanırım bu bir çeşit anlam ifade ediyordu. Neden küçük kutulardaki insanlar için endişelenelim ki? Küçük kutulardaki insanlar hiçbir yere gitmezdi.

Genelde değil.

Ama ister annemin kanıyla, ister Pythia olmakla ilgili olsun, o şeyleri açmakta hiç sorun yaşamamıştım. Daha önce yapmamam gereken şeyleri dışarı çıkardığımda çoğunlukla başım derde girmişti. Senato'nun hapsettiği ve benim yanlışlıkla serbest bıraktığım üç yaşlı yarı tanrıçayla bir süre aynı odada kalmam gibi.

Eğlenceliydi.

O haftalarda, kaderin benimle sürekli uğraşmayı gülünç bulduğu her neyse ona lanet okuyarak birkaç dakikadan fazla zaman geçirmiştım.

Artık bununla bir sorunum

yoktu. Şimdi tek yapmam

gereken Rosier'i dışarı

çıkarmaktı.

Koridordan başka bir adam gelmemiş olsaydı bu çok daha kolay olurdu.

İri yarı, kahverengi saçlı, sakallı ve bir savaş büyücüsü gibi giyinmişti. Tam ayağa kalkmıştım ki kapıyı çarparak açtı ve ben de dönüp ona baktım. Bir an öylece kaldık, ben sırtım tezgâha dönük, kutum bacağımın arkasında saklı, o ise paltosunun yarısını çıkarmış, mumlu deriden yuvarlanan sular ayaklarının dibinde birikmişti.

Sonra gözlerini kırıştırdı ve ceketini çıkarmayı bitirdi.

"Eğer Cavendish'in doğum günü sürprizi fikri buysa, bunu onaylıyorum," dedi paltoyu askıya asarken. Ve Viktorya döneminden kalma

Pritkin'in iksir kemerleri ve kılıfları, silahlar ve bıçaklardan oluşan savaş büyücsü kıyafeti. Ama hiçbirini çekmedi ya da özellikle endişeli görünmedi.

Belki de sarışın ve çıplak bir hatunu o kadar da korkutucu bulmamıştır.

Gözleri üzerimde gezindi ve sakalının arkasında hafif bir gülümseme belirdi. "Kasım'da bunu aşmak zor olacak," dedi bana. "Onun için de aynısını yaparsam, zavallı jel donacak!"

Ben bir şey söylemedim.

"Arkanda ne var ufaklık?" diye sordu, sonunda benim garip duruşumu fark etmişti.

Başımı salladım ve hâlâ konuşmadım.

"Oh, gel şimdi. Bana gösterebilirsin." Bana doğru geldi, yüzü sırtmaya başladı. "Bana istediğin her şeyi gösterebilirsin."

Ben de öyle yaptım.

Sonra oda tekrar boşaldı ve kutu ağırlaşmadı bile.

Onu tuttum.

Bu kutuyu gerçekten beğendim.

Paltosu hâlâ bıraktığı yerden yere damlıyordu. Yanına gittim ve giydim. Üzerimde kocaman duruyordu, öncekinden bile daha büyüktü ve içinde hiç silah yoktu. Ama yine de kendimi daha iyi hissediyordum.

Kutusu olan çıplak bir piliçtim. Şimdi

kutusu olan giyinik bir hatundum.

İlerleme diye buna denir.

Tezgahtan ikinci kutuyu aldım ve kaçtım.

Kapıdan koridora geri döndüm, yanlarından geçerken hâlâ hafifçe irkilen ama artık arananlar posterlerinden fırlayıp beni pençelemeye çalışmayan canavarların arasından geri döndüm. Kilitli olmayan kapıdan geri döndüm, çünkü kim bir polis karakolunun ön kapısını kilitler ki? Doğaüstü bir karakol olsa bile mi? Ve sonra dar, tuğla kaplı, su dolu bir kanala dönüşen dar geçide geri döndüm, çünkü dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

Aniden durdum.

Doğruca cehenneme de koşabilirdim.

Yağmur, minyatür kuyruklu yıldızlar gibi tıslayarak ve fokurdayarak tenimde patlayan gümüş çizgiler halinde üzerime yağdı. Şimşek havai fişekler gibi çakıyor, sokağı aydınlatıyor ve tüm gölgelerin büyüüp kıvrınmasına neden oluyordu. Etrafıma bakındım, Van Gogh'un *Yıldızlı Gece* tablosuna biraz daha eklerseniz canlanacağını gördüm.

Köşelerdeki Goya canavarları ve aniden ikisinden birinin bir karabasan tanıyıp tanımadığını merak ettim.

Ve sonra gök gürültüsü vurdu, neredeyse tepemde, kafatasımın içinde nükleer bir patlama gibi çarptı, tekrar çılgılık atmaya başlamamak için yapabileceğim tek şey buydu.

Tekrar içeri girdim, sırtımı kapıya dayadım ve orada öylece kaldım, titriyordum ve zor nefes alıyordum.

Ve ne kadar büyük bir karmaşa içinde olduğumu fark ettim.

Dışarı çıkamazdım. Burada kalamazdım. Değişemezdim, hissettiğim şekilde bir daha asla değişemeyebilirdim, bu da beni bulacakları anlamına geliyordu. Beni her an bulup içeri tıkabilirlerdi çünkü tuzak işe yaramayabilirdi ama işe yarayan bir şey bulurlardı. Savaş büyücülerini bunu bilecek kadar iyi tanıyordum ve o kadar zamanım yoktu; hiç zamanım yoktu.

-

Bende hiç yoktu.

Çizmeler ahşap zemine vuruyor, bozuk paralar cepte şingirdiyor, tatlı ve keskin bir puro kokusu havayı sarıyordu. Ve sonra az önce çıktığım odanın içinden bir çılgılık geldi: "Gitmişler!"

Ve dışarıdaki yağmurla ıslanmış cehenneme geri dönüyordum, ahşap sahanlıktan sıçradım ve üç adam arkamdaki kapıdan fırlamadan hemen önce merdivenlerin altına koştum, onlar aşağı inerken başımın üzerindeki tahtaların tıkırtısı neredeyse gök gürültüsünden daha kötüydü.

Ama bir bakıma bu iyiydi. Çünkü kafamdaki davul, davul, davul sesleriyle o kadar meşguldüm ki tepki vermeyi unuttum. Bir saniye sonra parlak ışıklar binanın dışını aydınlattığında ya da içeride bir alarm çalmaya başladığında, boğuk ama bu kadar yakından hala belirgin olduğunda ya da daha fazla gürleyen ayak kapıdan dışarı fırladığında, birbirlerine talimatlar verdiğinde çok fazla irkildiğimi sanmıyorum.

Ya da bir adam durduğunda, tam başımın üstünde. Ve orada öylece kaldı.

Zaten oldukça hızlı olan kalp atışlarımın tehlikeli bölgeye girdiğini hissettim. Tek yapması gereken aşağı bakmaktı. Merdivenlerin altındaki alan karanlıktı ama yukarıdan gelen ışık, Gertie'nin lanet duvar kâğıdı gibi çizgiliydi.

Tahta çıtaların arasından botlarının tabanlarını görebiliyordum, aşınmış ve yıpranmıştı ama yine de sağlamdı. Cüssesi gibi, ağırlığını bir ayağından diğerine aktardığında tahtaları inletecek kadar ağırdı, ancak bunun nedeni taktığı tüm donanımlar olabilirdi. Bende olmayan donanımlar,

Çünkü hiçbir Şeyim yoktu, hiçbir Şeyim yoktu, sadece sırlıklam bir palto, titreyen bir vct ve bir ift-

Kalp krizim devam ederken hızlanan nefes alışveriŐim birden boğazıma takıldı.

Ve sonra yavaşça, çok yavaşça, elim altımdaki sudan kaygan tuğlaları yokladı. Ve kutumu sol bacağımanın altından, bir Şekilde düştüğü yerden çıkardım. Ve parlak yüzeyi hiçbir Şeyi yansıtmazın diye ışıktan uzak tutmaya çalışarak kaldırmaya başladım.

Görüşimde aniden parlayan flaŐ gibi, küçük kırmızı bir ışık gibi Güneş.

Düştü, başının üstündeki tahtalara çarparak takırdadı. Ve sonra bir ikisinin arasındaki atlak. Ve önümdeki çamura sıçradı.

Çünkü adam puro yakmak için durmuş ve akmağın düşürmüştü.

Kalbim sıkıŐarak panik içinde başımı kaldırdım ve aşağı bakan bir çift kısık mavi gözle karşılaştım. Adamın yüzü kızarmadan ve ağzı açılmadan önce sadece bir saniyeliğne. Ve kutunun bir köŐesini ayakkabısının altına sıkıŐtırdım.

Sonra gözlerimi kapatıp binaya yaslandım ve bir dakika boyunca sadece nefes almaya konsantre oldum.

Çamurun altımda ezildiğni ve yağmurun tuğlaların arasındaki boşluklardan sırtıma doğru aktığını hissedebiliyordum. Ama palto su geçirmezdi ve ben de bir selin içinde durmuyordum, bu yüzden beynim bununla başa çıkabiliyor gibiydi. Elimdeki kutu gibi, pürüzsüz, parlak ve kaygandı ama aynı zamanda sağlam ve değışmezdi. Güven vericiydi.

Tıpkı kulağı garip gelse de Rosier'in varlığının Şu anda olacağı gibi. O bu dönemi yaşamıştı; ne yapacağını bilirdi.

Onu bulabileceğimi varsayarsak.

Etrafıma bakındım, kalbim tekrar boğazıma düğümlendi, orada kalmalı ve beni biraz zahmetten kurtarmalıydı, diye düşündüm acımasızca. Ve sonra onu hissettim, diğerk kutuyu, montun bir kıvrımının altına saklanmıştı, onu düŐürmüŐtm ve sonra üzerine oturmuŐtum. Baş döndürücü bir rahatlamayla onu göğsüme bastırdım.

Ve bir saniye sonra, içinden çıkıp yanımdaki sokağ fırlayan adama sarılıyordum, ki bu harika olurdu, ki bu harika olurdu.

Rosier olmaması dışında.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Bir an için ben ona baktım, o da bana baktı; kırmızımsı sakalı ve bolca sivilcesi olan ufak tefek bir adamdı. Sonra merdivenlerin altından çıkıp, kafasını karıştırmış gibi görünen ara sokaktaki ışığa doğru koşmaya başladı. Durdu, çömeldi ve çılgınca etrafına, bir o yana bir bu yana baktı. Sonra aniden tekrar havalandı ve caddeye doğru koşmaya başladı.

Ancak birkaç adım sonra durdu, çünkü o yol tıkanmıştı. Savaş büyücüleri büyük yolun girişinde kümelenmişlerdi, deri kaplı katı cüsseleri neyse ki şu anda bize değil caddeye bakıyordu. Ama adamın da fark ettiği gibi bu durum her an değişebilirdi. Geri döndüğünde kendini sokağın diğer ucunu oluşturan, pencereleri tuğlalarla örülü ve yangın merdiveni olmayan binayla karşı karşıya buldu.

Demek bu yüzden hâlâ burada oturuyorum, diye düşündüm, tekrar bana katıldığında. "Bütün bunlar da ne?" diye sordu etrafı işaret ederek.

"Savaş büyücüleri beni arıyor."

"Neden? Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Ne tesadüf," dedi bana. "Ben de kötü niyetle zulme uğradım ve haksız yere gözaltına alındım."

"Buna ne dersin?"

Az önce içinden çıkmasına izin verdiğim ve şu anda sallamakta olduğum kutuya baktı. Ve baş aşağı çeviriyordum. Ve inatçı bir ketçap şişesi gibi dibine vuruyordum, sadece başka bir şey çıkmıyordu.

"Neymiş o?" "Hiçbir şey."

"Hayır, bu doğru değil, değil mi?" diye sordu. "Bu nuffing değil. Bu Çember'in insanlar üzerinde kullandığı tuzaklardan biri. Bilmem gerekirdi!"

"Evet, evet öyle," dedim kaşlarımı çatarak. Sonra biraz daha dövdüm, ama bunun bir faydası olmadı.

"Orada ne var o zaman?"

"Hiçbir şey," dedim hayal kırıklığı içinde ona bakarak.

"Bu kelimeyi seviyorsun, değil mi?" Başını yana eğdi. "Ama içinde hiçbir şey yoksa, neden onunla uğraşıyorsun?"

"Çünkü içinde bir şey olması gerekiyordu! Ya da biri." "Kim gibi?"

"Bir iblis gibi."

"Bir iblis mi?" Adam bana tekrar baktı, değerlendirdi. "Onlardan biriyle ne yapıyorsun?"

"Şu anda hiçbir şey!" Sokağın sonundaki büyücülere ters ters baktım.

"Kutuları değiştirdiler. O burada değil!"

Red bana, "Tabii ki yok," dedi. "Onların içine asla şeytan koymazlar."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Hayır, neden yapınlar ki? Eski iblis konseyini arayıp, asi çocuklarını gelip almalarını söyleyebilecekken?"

"Konsey mi?"

Başını salladı. "Kolordu *insanlarla* devriye geziyor, iblisler öyle değil. Konsey ile bir anlaşmaları var. Onların türünden biri çizgiyi aşarsa, Kolordu onları çağırır ve onlar da onun için gelirlermiş. İblis bu arada onları çıldırtmazsa ve 'kaçmaya çalışırken ölmezse', ki öyle olduğu biliniyor-"

Tırnaklarım bileğine battığında sözünü kesti. "Onu nerede tutuyor olabilirler?"

"Ne?"

"İblis! Konsey onun için gelene kadar onu nerede tutacaklar?"

"Maksimum güvenlikte, çoğu gibi. İblisleri sevmezler." "Peki orası neresi?"

Adam yukarı doğru baktı. "En üst kat, ama asla içeri giremezsin."

"Neden giremeyecekmişim?"

"Çünkü o paltoyu ben alacağım, değil mi?" diye sordu ve birden bana bir şey uzattığını fark ettim.

Bir bıçaktı. Birdenbire çekip çıkarmış gibi görüldüğü küçük bir cep bıçağı. "Bıçağı oraya nasıl soktun?" Ondan kutuya bakarak sordum.

"Çember her şeyi bilmiyor, değil mi? Şimdi ver onu." "Ne?"

"Palto!"

"Neden?" Ona baktım. "Palton var."

Öyle de yaptı. Bir hırsız için oldukça güzeldi, kalın yünlüydü ve oldukça yeniydi. Aslında benimkinden daha iyi görünüyordu.

"Benimkinden daha iyi görünüyor," diye belirttim. "Benim için önemli olan görünüş değil, değil mi?" "Ne o zaman?"

"Sen boş ver! Sen sadece ver-" "Çek ellerini üzerimden yoksa çığlık atacağım."

"Çığlık atarsan ikimizin de tepesine binerler!" "Bu da senin için uygunsuz olur, değil mi?"

Bana ters ters baktı. Ama ceketimin önündeki eli gevşedi. Sonra da tamamen bıraktı, çünkü savaş büyücülerıyla tekrar uğraşmak istemiyor gibiydi.

Sempatı duyabilirim.

"Bana ne için istediğini söyle, belki sana veririm," diye teklif ettim.

Kaşlarını çattı. Sonra gözleri kısıldı. "Belki bu konuda birlikte çalışabiliriz."

"Nasıl?"

"Bu büyük bir palto. Senin gibi küçük bir kız için çok büyük. Doğru çalışırsak belki iki kişiye yetecek kadar büyük."

"Bunu neden yapmak isteyelim ki?"

"Çünkü bu bizi koğuşa sokacak, değil mi?"

Büyücünün bıraktığı yerden hâlâ hafifçe açık olan kapıya baktım. "Hiç koğuş yok."

"Kapıda değil," dedi sabırsızlıkla. "İç koğuşlar. Üst katlarda olanlar. Senin benim gibi insanlardan çaldıkları pahalı ve tehlikeli şeylerin üzerindkiler."

Suçlularla aynı kefeye konulmak konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum ama şu anda bunu tartışacak durumda değildim.

"Palto bunları atlatmanı sağlıyor mu?"

Başını salladı. "Elbette, genelde fark etmez. Önemli olması için etrafta çok fazla savaş büyücüsü dolaşıyor. Onlar için her şeyden çok zaman kazandıran bir alet." Omzunun üzerinden baktı. "Ama görünüşe göre hepsini yakalamışsın."

kızgın. Görünüşe göre çoğu senin için sokakları tarıyor. Bu da demek oluyor ki içeride iskelet bir ekip var ve bu da demek oluyor ki-"

Üzerime atladı. Sonra bir de baktım ki sırtım göğsüne dayanmış, bıçağı boğazıma dayanmış. Çığlık atarsam kendi nefes borumu kesecek kadar sertti.

"-Bu benim en büyük şansım," diye kulağıma tısladı.

"Birlikte çalışacağımızı sanıyordum," dedim çok dikkatli bir şekilde.

"Hırsızlar arasındaki onurla ilgili o eski deyişi biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Onunla hiç işim olmadı." Tuzakla

bacağına vurdum. "Benim de öyle,"

dedim.

Ve bir saniye sonra merdivenlerden çıkıp merkeze geri döndüm.

- - -

Burası terk edilmiş değildi. Her yerde insanlar vardı. *Her yerde*. Görünüşe göre bizim küçük kaçışımız onları alarma geçirmişti ve bu da salonların tüm savaş büyücüleriyle dolu olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu merdivenler için iki katına çıktı.

Gördüğüm tek kişi giriş holünün en ucundaydı ve neredeyse karanlığın içinde kaybolmuşlardı. Elbette, diye düşündüm, görünmemek için yan odaya kaçmadan önce. Sonra yavaşça koridorda ilerlemeye başladım, paltomun kapüşonunu yukarı kaldırdım ve yoluma çıkan biri olduğunda başka odalara daldım, içlerinde kimse olmaması için dua ettim.

Yoktu.

Belki de herhangi bir polis departmanının ihtiyacı olan ve herkesin akşam yemeği için eve gitmesi için zamanında kapanan idari ofislere benzedikleri içindir. Küflü eski kitaplarla dolu ama okuyucusu olmayan bir kütüphane ve bir şömüne, birkaç yaralı eski masa ve bazı ezik çay yapma aletleriyle tamamlanmış bir dinlenme odasının Viktorya dönemi versiyonu da vardı. Ve süslü Viktorya dönemi yazısıyla elle yazılmış bir tabela: LÜTFEN KIRLI BULAŞIKLARI YIKAMAK İÇİN BODRUMA GÖTÜRÜNÜZ.

Ona baktım. Sonra kapıdan dışarı, bir an için boş olan merdivenlere baktım. Sonra koştum, koridorda sessizce ilerledim -çıplak ayaklar bir işe yarıyor ne de olsa- ve

kimse kafamı koparmak için bağırmadan iniş yaptım. Ama yukarı çıkmadım, çünkü bir uçuş bile yapamazdım.

Aşağı indim.

Çoğu bodrum gibi bu da rutubetli, karanlık ve çirkindi. Geçirerek yanan bir fırın, bir sürü eski mobilya ve bir köşede neredeyse tavana kadar yığılmış bir varil piramidi gibi şeylerle doluydu. Ama aynı zamanda mutfak için ayrılmış küçük bir alan da vardı; zeminin fayansla kaplı kısmına bakılırsa bu alan aslında çok daha büyüktü.

Bu beni şaşırtmadı. Burası, bir polis teşkilatının, hatta alışılmadık bir polis teşkilatının bile uğraşmayacağı türden küçük dokunuşlarla dönüştürülmüş bir ev havasına sahipti. Kütüphanedeki maun paneller gibi. Tırabzanlardaki ve merdiven korkuluklarındaki kıvrımlar gibi. Ve şimdi, özellikle de ana salonda aşınmış ve yıpranmış olan, ancak geçmişte bir zamanlar hassas bir bordür tasarımıyla işlenmiş olan ahşap zeminlerin kalitesi.

Ve eğer burası bir zamanlar bir beyefendinin konutuysa, on dokuzuncu yüzyılın olmazsa olmazlarından biri olan bir eşyaya sahip olmalıydı. Yaşlı mürebbiyem, büyüdüğüm çiftlik evindeki eksiklikten sık sık yakınırdı, çünkü akşam çayını yapmak için mutfaka inmesi gerektiği anlamına geliyordu. Mutfaktan geriye bir lavabo, birkaç raf ve kimsenin kullanmadığı anlaşılan kocaman, eski bir demir ocak kalmıştı.

Ve duvara monte edilmiş bir asansör. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

Ve sonra iki şeyi fark ettiğim anda soldu; küçüktü, gerçekten küçüktü ve elle çalıştırılıyordu.

Kahretsin.

Dudağımı ısırarak bir an düşündüm ama başka seçeneğim yoktu. Yukarıda başka bir yol olabilirdi ama onu bulmak için zamanım yoktu. Eğer iblis konseyi Rosier'e benden önce ulaşırsa ...

Benden önce ona ulaşmalarının iyi bir fikir olacağını düşünmedim.

Ya

ptı Ben de Red'in çıkmasına izin verdim.

m. "Ha!" dedi ve küçük bıçağıyla bana vurarak beni zıplattı.

Geri.

Ve tuzakla koluna vur.

Göz kırptı ve ben de duvara yaslanıp topuklarımı su lekeli sıvaya vurarak birkaç dakika bekledim.

Tekrar dışarı çıkmasına izin verdim.

"Ha!" dedi ve bana doğru hamle

yaptı. İçeri girdi.

Keşke ayakkabım olsaydı diye düşünerek ayak parmağımı yere vurdum. Zemin buz gibiydi ve vücut ısıyı emiyordu. En azından biri sıcak kalsın diye ayaklarımı değiştirmeye başladım ve birkaç dakika daha bekledim.

"Bunu bütün gece sürdürecek miyiz?" Red onu tekrar dışarı çıkardığımda sordu.

"Bu sana bağlı. Yardımına ihtiyacım var. Karşılığında ben de sana yardım edeceğim." "Nasıl?" Sıska kollarını kavuşturdu ve bana bakarak alay etti.

"Ortağımı geri almak için yukarı çıkmam gerek. Ama merdivenler büyücülerle dolu. Asla başaramayacağım."

"Bir bükülme olarak değil,"

diye kabul etti. "Ne?"

"Döndür ve döndür."

"Ne?"

Gözlerini devirdi. "Bir kız. Kolordu'da kadın yok. Bunu herkes bilir."

"Birkaç tane olmalı."

"Ben hiç görmedim. Ve sanırım fark ederdim." Bana baktı. "*Dediğim* gibi, merdivenlerden çıkamıyorum."

"Ama eminim yapabilirim," dedi hevesle. "Paltoyu bana ver, ben de adamını şeytandan kurtarayım. Söz veriyorum."

Gözlerimi devirme sırası bendeydi. "Benim daha iyi bir fikrim var."

"O zaman sana yardım etmesi için başka birini bul, çünkü benim daha iyi işlerim var.

."

Geri döndü.

Bir dakika sonra onu tekrar serbest bıraktığımda bana "Kes şunu!" dedi. "O zaman zamanımı boşa harcamayı bırak! Ya benim yöntemimle yaparız ya da hiç yapmayız.

..buraya geri dönebilirsin."

Bana asık suratla baktı. Ama bir şey söylemedi ya da bana tekrar saldırmaya çalışmadı, bu yüzden bunun bir şey olduğunu tahmin ettim. "Plan şu," dedim ona çabucak. "Bu kutuya gireceğim-"

"Ne?"

"Sözümü kesme. Ve sonra onu servis asansörüne koy-"

"Ne?"

"Kesinti yok dedim! Sonra da beni en üst kata çıkaracaksın. Palto koğuşları atlatacaktır, tabii beni burada okuyabilirlerse, ki bundan şüpheliyim. Ve sonra-"

"Ve sonra orada oturuyorsun, çünkü seni dışarı çıkaracak kimse yok!" "Kendim çıkabilirim."

Gözleri aniden kısıldı. "Pekâlâ. Artık bana yalan söylediğini biliyorum."

"Ne?"

"Domuzlu turtalar."

"İngilizce biliyor musunuz?"

"Yalan! Kimse bunu yapamaz!"

"Yapabilirim," dedim sabırsızlıkla. "Ya da değilse, kendimi savaş büyücüsü karargâhının en güvenli katındaki bir kutuya hapsetmek üzereyim."

Bir dakika boyunca bunu düşündü. Sonra gözleri parladı. "Biliyor musun, gerçekten ilgilenecek bazı insanlar tanıyorum-"

"Bunu daha sonra konuşabiliriz. şu anda beni oraya çıkarmanı istiyorum."

"Peki ne alacağım?"

"Palto. Ayağa kalkar kalkmaz, onu kuyuya geri bırakacağım. Artık ona ihtiyacım olmayacak. O zaman merdivenlerden yukarı koşmanın işe yarayıp yaramadığını görebilirsin."

"Peki paltonuz olmadan nasıl dışarı çıkıyorsunuz?"

"İblis dostum beni buradan çıkaracak. Bizi iblis diyarına geçirebilir-"

"O zaman neden çoktan yapmadı?"

"Çünkü beni bırakmıyor! Bu yüzden ona ulaşmalıyım, dışarıda olduğumu bilmiyor!"

Red bunu düşündü.

"Paltona da ihtiyacım olacak," diye ekledim.

Eli boynuna kapandı. "Neden?" "Hava soğuk."

Bana biraz daha baktı. Ve sonra umursamadığına karar verdi. Üzerindeki güzel yün elbiseyi silkti ama ben onu almaya gittiğimde kolumu yakaladı.

"Eğer buradan çıkarsan, Bull and Bollocks'a geri götür. Kaybetmemeni sağlayacağım."

"Ne?"

"Bu ..." Garip görünüyordu. "Sadece ... annem bana bunu yaptı ve o ... artık burada değil ve ..." Bana baktı. "Kimseye söyleme

Bunu söylersen boğazını keserim!"

"Hayır, sadece bu ismi daha önce hiç duymadım," dedim.

"Ne ismi?"

"Bar ismi."

"Boğa'yı hiç duymadın mı?" Şaşırılmış görünüyordu.

Başımı salladım. "İyi bir şey mi?"

"İyi mi?" İnanılmazlığı artmıştı. "Umudun öldüğü, sonra ayılıp taşaklarına tekmeyi bastığı yer. Ama bir iş arıyorsanız ya da dikkat çekmemeye çalışıyorsanız, daha iyi bir yer yok."

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedim ona.

Başını salladı ve ceketini silkti. Derin bir nefes aldım ve bugün seksen yedinci kez deli olup olmadığımı merak ettim. Ve seksen sekizinci kez gerçekten bilmek istemediğime karar verdim.

"İşte hiçbir şey olmuyor," dedim ona. Ve bir saniye sonra, mutfak göz kırptı ve sadece karanlık vardı.

OceanofPDF.com

Yirmi Birinci Bölüm

Tuzağın içindeki karanlık, karanlık hiçlik dünyası bu sefer çok daha az rahatlatıcıydı, belki de o kadar yumruk sarhoşu olmadığım için. Aslında cidden ürkütücüydü, gürültüsüz, sürtünmesiz, ışıksız bir kafesti ama kafes değildi, çünkü etrafımda duvar bile hissetmiyordum. Karanlığa baktım ve onun da bana baktığını hayal etmemeye çalıştım.

Çember'in çoğu insanı bu şeylere koymadan önce bayılttığını varsayıyordum, tabii onları kısa süre içinde sorgulamak için dışarı çıkarmayı planlamıyorlarsa. Etrafa biraz daha bakındım. Ve hiç unutup unutmadıklarını merak ettim. Sonra da hiç "unutup unutmadıklarını" merak ettim.

Her iki şekilde de şansımı denemek istememem biraz rahatsız ediciydi.

Ama beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Ve endişelenmek, çünkü burada zamanı söylemenin bir yolu yoktu. Ya da "yeniden maddeleşip maddeleşmeyeceğimi", ya da her ne yapıyorsam onu, servis asansörünün küçücük, minicik alanında yapıp yapmadığımı söylemenin. Çünkü bu kötü olurdu. Gerçekten kötü. Cassie'nin vücudundaki her kemiği kırması kötü olurdu. Ama daha önce masanın üzerinde cisimlenmemiştim; masanın önünde yere çarpmıştım, yani muhtemelen

Keşke bunu daha önce düşünseydim.

Bir LED saatin tüm bu karanlığı aydınlatmasını diledim.

Çişimin gelmemesini diledim.

Lanet olsun!

Sonunda daha fazla dayanamadım. Görecek bir şey olmamasına rağmen gözlerimi kısıtım ve konsantre oldum. Ve kâğıtlarla, bıçak gibi küçük kalemlerle ve ileri geri sallanan porselen bir vazoyla kaplı bir masanın üzerine düştüm ve hayır, hayır, hayır, diye düşündüm, iki elimle onu kavradım.

Sonra da düşmeyince rahat bir nefes aldım. Bu bir ilk, diye düşündüm, biraz şok olmuşum.

Ta ki cam bir kağıt ağırlığı arkamda yere çarpıp, bir gülle gibi gürültüyle tahtaların üzerinde sekerek cam kapaklı bir dolabın kenarına çarpana kadar.

Ve paramparça
ediyor. Lanet olsun!

Kutuyu aldım, Red'in paltosunu kaptım ve masanın üzerinden uçarak atlardım. Sonra odanın karşısına koştum, pencereyi açtım ve kutuyu pervaza ittim. Ama hâlâ görünüyordu, ben de onu yakındaki bir çatıya ittim ve peşinden atlardım. Sonra tekrar kutunun içine daldım, çünkü ayak sesleri bu taraftan geliyordu ve başka türlü beni görmemeleri mümkün değildi.

Orada, karanlıkta bir kez daha oturmuş, tırnaklarımı çiğniyordum - eğer burada tırnaklarım varsa, ki muhtemelen yoktu, ama onları çiğniyormuşum gibi hissediyordum.

Ve
bekledim.

Ve
bekledik.

Ve bekledik.

Ve lanet olsun, Rosier ben ona ulaşana kadar ölmüş ya da cehenneme dönmüş olacaktı, çünkü ben Lara Croft değildim. Ya pencereden içeri giremezsem? Ya koğuştakiler beş para etmez bir dolandırıcının onlara verdiğiinden daha zekiye? Ya tekrar ortaya çıkar çıkmaz bir grup çılgın kuş tarafından saldırıya uğrarsam?

Çünkü ikincisi gerçekten oldu.

Büyük bir sürü vardı ve fırtınadan korunmak için çatıdaki çıkıntıya sığınmaya karar vermişlerdi. Onlara göre. Paltomun sağladığı koruma dışında hiçbir korumam yoktu, ki yeniden ortaya çıkıp onları ürküttüğümde bu da çok azdı. Etrafımda pençeli, çırpınan, öfkeli bir bulut gibi yükseldiler ve birden Hitchcock'un o aptal filmi neden yaptığını anladım, ki artık o kadar da aptalca gelmiyordu.

Çılgılık atmadım ama çoğunlukla atamadığım için. Yüzümde binlerce kanat çırpıyordu, burnumda tüyler vardı ve keskin küçük gagalar gagalıyor ve keskin küçük pençeler kazıyordu ve göremiyordum ve zar zor nefes alabiliyordum ve her an çatıdan düşebilirdim. *Siktir et* bunu!

Bir saniye sonra, başka kuş yoktu. Sadece ben, esen yağmur ve kutunun menziline çıkıp olması gereken son bir şişman güvercin

ve saçağın tepesine tünemiş, bana bakıyordu. Aniden uçup gitmeden önce, sanırım diğerlerine ne olduysa ona da o oldu.

Kutuyu tuttum.

Ve yanlış olanı, içinde iki büyücü olanı aldığımı geç de olsa fark ettim. İçinde bir sürü kızgın kuş da vardı. Ama muhtemelen etkileşime girmezlerdi, değil mi?

Tekrar pencereden içeri baktım. Hâlâ içeride ortalığı toplayan ama pek de telaşlanmış görünmeyen birkaç büyücü vardı. Belki de düşündüğüm kadar kötü olmadığı içindir. Masa harabeye dönmüştü ama yine de öyle görünebilirdi ve kâğıtların çoğu bir şekilde üstte kalmıştı.

Adamlardan biri eğilip kâğıt ağırlığını aldı ve diğerine fırtına yüzünden duyamadığım bir şeyler söyledi. Ama bu felaket için rüzgârı suçluyor olmalıydı. Çünkü bir saniye sonra yanıma geldi ve beni hızla kendimi binanın kenarına yaslamaya zorladı.

Pencere sıkıca kapanmadan hemen önce, beni fırtınanın ortasında yağmurdan kayganlaşmış bir çatıda tek başıma bıraktı.

Ve hala işlemeye ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıp gökyüzüne baktım, yağmurun yüzüme vurmasına bir dakika izin verdim ve kendime sakinleşmemi söyledim. Lara Croft olmak istemediğime karar verdim. Lara Croft berbattı. Evde, yumuşak bir yatakta, sıcak bir fincan ciddi alkollü bir şeyle olmak istiyordum. İrlanda kahvesi gibi. Evet. İrlanda kahvesi şu anda gerçekten harika olurdu.

Ama İrlanda kahvem yoktu. Gözlerimi açtığımda yanımda boş bir oda vardı, çünkü büyücüler gitmişti. Ve tamam, bunu kabul ediyorum.

Sonunda pencereyi bir elimi altına sokabileceğim kadar kaldırdım, vücudumu pencereden geçirdim ve ayaklarımı kaygan ahşap zemine bastım. Parmak uçlarımda yürüyen merdivene doğru ilerledim, çünkü büyücüler koridorun kapısını hafifçe açık bırakmışlardı ve çok aşağılardan süzölmeye başlayan çok belirgin küfürlerle kısa bir süre serenat yaptım. En azından ben paltomu çıkarıp yere bırakana kadar öyleydi.

Küfürler kesildi. Geriye Red'in yünlü numarası kalmıştı, çıplak olmaktan bıkmış olmam dışında buna ihtiyacım yoktu. Onu giydim.

Sonra Rosier'i aramaya çıktım. Ve bu sefer onu buldum.

Büyük bir odanın ortasındaydı, etrafı bir grup savaş büyücüsüyle çevriliydi, onlar muhtemelen gelişmiş sorgulama dedikleri, benimse işkence dediğim şeyi yapmakla meşguldüler. İki gözü o kadar siyahtı ki maske takmış gibi görünüyordu, yüzünün geri kalanı ya kırmızı ya da moru, burnu ciddi bir şekilde bir tarafa düşmüştü ve dudağı parçalanmış olmaktan çok yarılmıştı. Elimin kendi boynuma geldiğini hissettim; nedenini bilmiyordum.

Belki de nefes almakta zorlandığımı içindir. Öyle olmalı.

Diğer elim kutunun üzerinde sıkıştı.

Ama sayıları çok fazlaydı ve çok dağılmışlardı. İçlerinden biri beni saf dışı bırakmadan önce hepsini yakalamayı asla başaramazdım. Ya da Rosier'i öldürmeden, gerçi onlar da bu yolda ilerliyor gibi görünüyorlardı. Ayrıca hiç silahım yoktu ve olsa bile hepsiyle savaşılamazdım. Peki geriye ne kalıyordu?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Rosier yere yığıldı, ellerini başının üzerine koyarak yere düştü ve biraz önce yumrukların yaptığı gibi kendisine çarpan çelik uçlu botlardan korunmaya çalıştı. Saf, soğuk bir öfke dalgasının içime dolduğunu hissettim, çünkü onlara hiçbir şey yapmamıştı, o haliyle hiçbir şey yapamazdı. Ölmekten başka bir şey yapamazdı.

Ve bu gerçekleşmiyordu.

Yerini ezberlemek için yarım saniye düşündüm ve sonra kapıyı iterek açtım. Çok değil, sadece birkaç santim. Zaten açılmakta olan bir kutuyu içeri atmaya yetecek kadar.

Ve bu sefer, yanlış olanı almadım.

Bir saniye sonra, oda gılgımlar, çığlıklar, dönen tüyler ve kırmızı şeytani gözlerle patladı. Ve lanet olsun, güvercinler yakından korkutucuydu, özellikle de sayıları bir milyona ulaştığında. Çırpınan kütlenin içine daldım ve aniden göremez oldum - orada bir bok görebilen herkese meydan okuyorum - ama Rosier'in nerede olduğunu biliyordum ve bir saniye sonra onu yakaladım.

Ya da en azından birini yakaladım. Ve Tanrım, gerçekten o olmasını umuyordum. Ama öyle olduğunu düşündüm, çünkü adam bana küfür etmek yerine vuruyor, tekmeliyor ve ısırmaya çalışıyordu. Ya da belki de kuşlardı, çünkü burada kim bilebilirdi ki? Ama ben yine de dövülüyordum.

Çünkü beni göremiyordu.

"Benim! Cassie!" Yüzüne doğru bağırdım -ya da yüzü olduğunu umduğum şeye- ama işe yaramadı. Çünkü o da beni duyamıyordu.

Birdgeddon'ın ortasında kendimi duyamıyordum. Ama durmak yoktu. Her an daha önce hiç duymadığım bir büyü yapıp ikimizi de öldürebilecek savaş büyücülerıyla dolu bir odada olmazdı.

Ve bir şey dışında muhtemelen öyle de olacaktı.

Ya da iki şey diyelim, çünkü kuşları öylece bırakmamıştım, değil mi? Ve belki de bir etkileşim olduğunu tahmin ettim,

Çünkü kuş yığınının ortasında aniden bir patlama oldu, daha önce kapana kısılmış ve şimdi ciddi şekilde kızgın iki savaş büyücüsü olduğundan şüphelendiğim kişiler tarafından fırlatılan lanetlerden oluşan sanal bir kasırga, kuşların yağmur gibi düşmeye başlamasına neden oldu.

Ama diğer büyücüler muhtemelen benim görebildiğimden daha iyi göremiyorlardı ve onların arkadaşları olduğunu ya da kuş cehenneminden yeni salındıklarını bilmiyorlardı. Lanetlerin *kuşlara* atıldığını bilmiyorlardı; *kendilerine* atıldığını varsayıyorlardı. Ve savaş büyücülerini olarak, doğal olarak nedenini öğrenmek için durmadılar.

Yere düştüm, Rosier'i de kendimle birlikte aşağıya çektim ve kan, tüy ve cızırdayan büyü ateşinin arasından sürünerek geldiğim yöne doğru ilerlemeye başladım. Çünkü başka seçenek yoktu. Burası bir hücre olmalıydı ve başka kapısı ya da penceresi yoktu.

Bu da artık ciddi şekilde paniklemiş olan sürünün öfke çılgınlığı içinde dönüp durmaktan başka gidebileceği bir yer olmadığı anlamına geliyordu.

Gerçi şaşırtıcı bir şekilde asıl sorun bu değildi, çünkü çoğunlukla başımızın üstünde oluyordu. Sorun çeneme inen ve başımı döndüren yumruk, karnıma inen ve nefesimin çoğunu kesen dirsek ve sanırım bir noktada kolumu kemiren çılgın iblis lorduydu.

Ta ki cebimden diğer tuzağı çıkarıp onunla kafasına vurana kadar.

Ve Tanrım, bu iyi hissettirdi.

Ve sadece cebime geri soktuğum tuzağın yüküyle koşarak ilerleyebilmek de öyle. Bir saniye sonra duvara çarptım ve ondan bir saniye sonra da kapıyı bulup kolunu tuttum. Ve neredeyse koridordan içeri doluşan bir grup büyücü tarafından eziliyordum.

Lanet olsun!

Duvara yaslanarak geri çekildim, ödünç aldığım paltomun kapüşonunu yukarı çektim ve kuyrukta bir ara olmasını bekledim. Ve sonra bir kalabalığın arasından

Botlar, alçakta durmak ve başımı eğmek, gerçi bunu zaten yapmak zorundaydım. Çünkü kaçmaya çalışan tek kişi ben değildim.

Bir an için boşalan kapı başka birine özgürlüğe giden bir yol sağlamıştı - ya da birileri mi demeliydim? Çünkü garklayan bir kaos benimle birlikte odadan dışarı fırladı, başımın üzerinden ve vücudumun etrafından, neredeyse beni yere serecek olan kanat çırpın, çığlık atan, öfkeli bir fırtına. Ama bu aynı zamanda koridoru öyle bir doldurdu ki, koyu renk giysili bir figür daha hiç dikkat çekmedi.

Güvercinler, diye düşündüm hararetle,
merdivenlere doğru yarışıyorlardı. Güvercinleri
severdim.

Sonra biri kolumu tuttu. "Buraya! Nereye
gittiğini sanıyorsun?"

Başımı kaldırıp tanımadığım ama arkadaşlarından daha dikkatli olduğu anlaşılan siyah saçlı büyücüye çalgınca baktım. Çünkü bir saniye sonra bileğime bir kelepçe takıldı. Rosier'in tuzağını yakalamak ve kendimi savunmak için ihtiyacım olan kelepçe.

Ve bir saniye sonra, biri diğerini yakaladı.

"Devam et Çavuş, devam et," dedi tanıdık bir ses. "Onu yakaladım."

Etrafıma baktığımda Red'in eski deri montumu giydiğini gördüm. Ve sert bir ifade. Saçlarını da arkaya yatırmıştı, çünkü bir savaş büyücüsünü çok iyi taklit ediyordu. Bilirsiniz, sürüklediği iki ayak deri hariç, çünkü adam benden çok uzun değildi.

Fırtına süvarisi olmak için biraz kısa değil misin? Histerik bir şekilde düşündüm ve dudakımı ısırdım.

"Peki seni kim yakaladı?" diye sordu çavuş kuru bir sesle, çünkü o da inanmıyordu.

"Güzel soru," dedi Red ve ağır görünümlü bir vazoyla kafasına vurdu.

Gürültüden kimsenin duymadığı kıymık gibi bir çatırtıyla kırıldı, çavuş burun üstü dalışa geçti ve ben de merdivenlere doğru başka türlü bir dalışa geçtim. Red beni yakaladı ve ofise geri sürükledi. "Ne yapıyorsun sen?" Ona doğru döndüm. "Bu bizim şansımız! Dikkatleri dağılmışken çıkabiliriz!"

"Bu iyi ve takdire şayan bir plan olurdu," diye kabul ederek kapıyı arkamızdan çarptı. "Eğer küçük bir rahatsızlık olmasaydı."

"Ne rahatsızlığı?"

"Az önce binayı kilitlediler. Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Neden buradasın?"

"Böylece iblisin ikimizi de dışarı çıkarabilir! Onu yakaladın mı?" "Onu yakaladım," dedim, tuzağı çekerek.

Ve sonra Rosier düştü.

Yüzüne.

Ondan geriye ne kaldıysa.

Red önce hareketsiz yaratığa, sonra da bana baktı. "Şimdi ne olacak?"

Bir dakika sonra Rosier kutuya geri döndü ve biz de pencereden çatıya çıktık. Görünüşe bakılırsa hala kedi köpek ve savaş büyücüleri yağıyordu, çünkü onlardan bir dalga aşağıdaki sokaklarda ikişerli ve üçerli olarak dolaşıyordu. Ve bunun ortasına düşmek istesem bile, yangın merdiveni yoktu ve yakındaki binalar yeterince yakın değildi. Dik eğimli çatılarından akan kirli su nehirleri altı kat aşağıdaki sokağa dökülmekle meşguldü.

Onlardan birinin üzerine inmeyi denemek için ölmeyi dilemem gerekirdi. Ve ben yapmadım.

Gerçekten, gerçekten yapmadım.

"Biliyor musun, nankörlük etmeye çalışmıyorum," diye yorum yaptı Red. "Ama bunun bize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

Ben de öyle.

Ta ki sallanan yaşlı bir atın çektiği bir at arabası sokaktan aşağı inene kadar. Çöp dolu gibi görünüyordu. Savaş büyücülerinin kendilerine hiç yakışmadığı için görmezden geldikleri kokuşmuş, pis kokulu çöpler.

Neyse ki benim o kadar yüksek standartlarım yoktu. Red'e baktım. "Bana güveniyor musun?"

Sanki bu sorunun sorulmasına alışık değilmiş gibi gözlerini kırptırdı.

"Onlara güvendiğimden daha fazla."

"Güzel," dedim ve ona vurdum.

Bir an sonra pencerenin etrafından dolaşıp ulaşabildiğim en büyük, en hızlı akan şelaleye tırmanmıştım; şelale çatıdan aşağıya, kenardan da aşağıdaki caddeye akıyordu. Savaş büyücüleriyle dolu sokağa. Savaş büyücülerinin karargâhının önünden geçen cadde.

At arabasının bir saniye içinde geçeceği cadde.

Sonra tanıdık gelen karanlığa yeniden girdim ve bir oluğa düşmemem, bir binadan sarkmamam ya da kutunun dayanamayacağı bir darbeye yere savrulmamam için dua ettim.

Ya da şahdamarıma bir savaş büyücüsünün çizmesiyle.

Ama yapmadım. Birkaç dakika sonra, bir çöp yığınının içinde yarı gömülü olarak cisimlendim. Yanında kafasından elma kabuğu sarkan vahşi gözlü sahte bir savaş büyücüsü ve bilinçsiz bir iblis lordu vardı.

O da hemen yüzünü iğrenç bir şey yığınının içine dikti.

Ama bundan bir saniye sonra, Rosier küçük evine geri döndü ve Red ile ben arabanın arkasından dışarı fırladık. Viktorya dönemi Londra'sının yağmurlu sokaklarında ilerliyorduk. Ve histerik kahkahalar atarak iki büküm olmamaya çalışıyorduk ki bu, toplara takılıp düşerken ve arkanızdaki sokaklarda dolaşan tüm cahil büyücüleri ayartmamak için kendinizi dizginlemek zorunda kaldığınızda çok zor oluyor.

Ve sonra Red yine de yaptı, ben bir ışık direğine sarıldım ve güldüm, güldüm ve güldüm. *Nefes* alamayana kadar. Ta ki bana bakıp başını sallayana kadar. "Neredeyse tamamen gittin, değil mi?"

"Yarısından çok çok daha fazla," diye nefes nefese kaldım. "O zaman senin orter tam uyuyor."

"Tam olarak nereye uyuyor?" Sırıttı.

Bölüm Yirmi İki

Saatler sonra Rosier olmadan süite dönebildim. Onu barda, Red'in şefkatli gözetiminde bırakmak zorunda kalmıştım çünkü biraz yemek yedikten ve dinlendikten sonra bile iki kişiyi değiştirememiştim. Bir tanesini değiştirebildiğime şaşırmıştım, bu yüzden döndüğümde avluda kimseyi görmeyince rahatladım. Duvara yaslanmış sigara içen Rico dışında.

"Geç mi oldu?" Umutla sordum. Çünkü bir kez olsun kimse -Marco diye okuyun- beni görmeden içeri girip üstümü değiştirebilmek gerçekten güzel olurdu.

"Yani, henüz kalkmadı mı?" Rico dumanlı bir nefes vererek sordu.

İçimi çektim.

"Cevabım evet," dedi bana. Ve sonra bir dizi güçlü beyaz dişini gösterdi.

"Ama o burada değil."

Omurgamın hafifçe gevşediğini hissettim ve sonra kendimi kötü hissettim. Marco'nun boktan bir işi vardı ve sadece elinden geleni yapıyordu. Bunu biliyordum.

"Bununla başa çıkabilir misin?" Büyücünün sihirli kelepçesinin hâlâ sallanmakta olduğu kolumu uzatarak sordum. Normal kelepçelerden kurtulabiliyordum ama bunlar tam bir baş belasıydı.

Rico ona bir göz attı ve sonra deri ceketinin içinden küçük bir çanta çıkardı. Ve bu istek karşısında kaşlarını bile kaldırmadı. Ya da yanımda sürüklediğim büyük miktardaki pisliğe. Ya da kirli ceketin altından çıkan çıplak ayaklarıma.

Onu çalışırken izledim ve Rico'nun sürekli soğukkanlılığını bozmak için ne gerektiğini ilk kez merak etmedim. Diğer adamların çoğunun aksine, onun kendini kaybettiğini hiç görmemişim. Onu takım elbise içinde de hiç görmemişim.

Diğer muhafızlar, muhtemelen evlerinin saygınlığını korumakla ilgili bir şey olarak, bunları dini olarak giyiyorlardı. Rahatlığı gurura tercih eden Marco ve onun sevgili poloları hariç. Ancak Rico siyah tişört, siyah kot pantolon ve siyah deri ceket kombinasyonunu tercih etti. Bu onu bir erkek gibi gösteriyordu.

Fonz'un güncellenmiş, daha iyi görünümlü versiyonu, mekanik her şeyle olan yeteneğine kadar.

Kelepçe neredeyse anında bileğimden fırladığında bu yetenek yine geçerli oldu.

"Marco nerede?" Minnetle ovuşturarak sordum, çünkü süite tanıdığım bir hayaletten daha çok musallat olmuştu.

"Alışveriş."

"Alışveriş mi?" Marco üst düzey bir ustaydı. Onlar alışveriş yapmazdı. Bunu onlar için yapan insanlar vardı. "Ne için?"

Rico'nun dudağı seğirdi. "İçeri gir ve gör."

Ondan süitin büyük, süslü kapısına baktım. Ve birden Rosier'le birlikte Bollocks'a dönmüş olmayı diledim. Ve bu ne kadar üzücüydü?

Kirli, kokan, buz gibi bir barın hayatımdan daha iyi olduğu zamanlar mı?

Kendine gel Cassie, dedim kendi kendime. Muhtemelen bu sefer bir felaket değildir. Yani, ihtimaller neydi ki, değil mi?

Ama orada öylece durmaya devam ettim, elim kapının mandalındaydı, itmiyordum. Çünkü bu gece başka bir şeyle uğraşamazdım; yapamazdım. Geri dönüş yolculuğu sahip olduğum her şeyi almıştı ve o zaman bile başaracağımdan emin değildim. Yine de bir şekilde daha fazla Gözyaşı bulmam gerekiyordu ve şimdi ilgilenmem gereken *bir* mahkemem vardı, sonra Jonas, yardımcılarım ve lanet olası *Ares* vardı ve *bir şeyle daha* başa *çıkamazdım*-

Rico bana nazıkçe, "Bütün sürprizler kötü değildir," dedi.

"Benim hayatımı bilmiyorsun," dedim ona, hissettiğim kadar korkunç görünmemeye çalışarak. Gerçi bu muhtemelen dudak titremesi olmadan daha iyi olurdu. Ya da ayağımın üzerinde sallanma olayı. Ya da elimdeki titreme, kendimi aptal gibi hissederek bırakana kadar sapı alaycı küçük bir ses çıkaracak kadar salladı.

Ve muhtemelen öyle de görünüyordur, ki bunun bir faydası olmaz. Vampirler güce, kuvvete, metanete hayrandı. Ve ben bunların hiçbirini sergilemiyordum.

Ama beni şaşırtacak şekilde Rico'nun yüzü gevşedi, kaşları çatılmadı. "Devam et," dedi bana. "İşine yarayacak gibi görünüyorsun."

Ne demek istediğini sormadım bile. Alternatiflerim neydi, burada uyumak mı? Ve Marco her ne yapıyorsa döndüğünde ona çelme takmak mı?

Başımı salladım. Sonra kapının mandalını tekrar kavradım. Ve bu sefer gerçekten çevirdim.

Ve kendimi kıkırdayan iki yaşında bir çocukla yüz yüze buldum.

Kimsenin onu tutmaması dışında bu o kadar da garip olmazdı.

Siyah bukleleri, iri kahverengi gözleri ve parlak, şok edici pembe renkli yepyeni bir tişörtü vardı. Önünde yanardöner renklerde bir sürü balon vardı ve altında çok iyi tanıdığım abartılı bir kıvrımla imzası vardı. Augustine, Dante'nin yerleşik tasarımcısı, yine vurmuştu.

Küçük kız biraz daha kıkırdadı ve havada yavaş bir takla attı. Rico onu hafifçe ittiğinde, daha fazla zıplayan, havada süzülen, kanepeden seken ve duvarları iten çocuklarla dolu bir odaya geri yuvarlandı ve onları hiç görmediğim gibi sırttan bir grup genellikle metanetli korumalar tarafından izleniyordu, çünkü nasıl yapamazsınız?

Rhea grubun ortasında, normal bir insan gibi bir sandalyede oturuyordu, belki de tılsım yetişkin bir kadını kaldıracak kadar güçlü olmadığı için. Ama bunun bir önemi yok gibiydi. Hâlâ keyifle gülüyordu. Yanında oturan ve kendi bukleleri olan kadın da öyle, çünkü Tami iyi bir örgüyü seviyordu, evet seviyordu.

Ve ben de kendi yüzümde cevap niteliğinde bir sırtış hissettim, öyle geniş bir sırtış ki çatlayacakmış gibi geldi.

Hayatımda birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

Aynı anda başını kaldırıp beni gördü ve keskin kara gözleri Rico'nunkilerle aynı ipuçlarını yakaladı ama Tami sessizliği pek sevmezdi.

"Kahretsin, kızım! Ne oldu sana böyle?"

Kendimi tutamadım; bir kahkaha patlattım. Sonra yüzündeki ifade yüzünden biraz daha güldüm. Sonra iş çıkırından çıktı ve kapıya yaslandım, resmen ölüyordum, çünkü ona söylesem bana *asla* inanmazdı.

"Tamam, evet," dedi ve kalkıp yanına geldi. "Yatma vakti, hoşça kal."

"Hayır, hayır, ben iyiyim," diye itiraz ettim. Çünkü iyiydim. Birden kendimi bin kat daha iyi hissettim. Onun burada olması çok güzeldi.

Diğer herkes de aynı şeyi hissediyor gibiydi. Ayrıldığımda oldukça pejmürde olan kızlar temizdi ve biraz tuhaf da olsa yeni kıyafetler giymişlerdi. Ayrıca gülümsüyorlardı ve onlarla tanıştığımdan beri ilk kez özellikle travma geçirmiş gibi görünmüyorlardı.

Şaşırmamam gerekirdi. Tami travma geçirmiş çocuklar hakkında her şeyi biliyordu. Tami travma geçiren çocuklar hakkında bir *kitap* bile yazabilirdi. Çoğu çocuğun ihtiyacı olan şeyin şefkat, mizah ve organizasyon olduğunu düşünüyordu. Ve görünüşe göre her şeyi organize etmişti.

Taşan kül tablaları yoktu, çünkü elbette çocukların yanında sigara içmek yasaktı. Etrafa saçılma eğiliminde olan paltolar, kravatlar ve bazen ayakkabılar görünürde yoktu ve her şeyin üzerindeki bant/battaniye/örtüler eksikti. Halı yeni süpürülmüş gibi görünüyordu, salondaki masanın üzerinde çiçekler vardı ve Marco'nun lobiden sürükleyerek getirdiği ayak boylarından yayılan bira ve lahana turşusu kokusu göze çarpmıyordu. Bunun yerine, havada belirgin bir

-

"Kurabiye?" Neredeyse trajik bir şekilde umutlu bir sesle sordum.

"Yemekten sonra," dedi Tami bana otomatik olarak ve sonra güldü. Ama ciddiydi. Eğer erkenden bir tane kapmaya çalışırsam, ... şey, bilmiyordum, ama muhtemelen iyi örnek olma konusunda bir ders içerecekti.

Marco'nun neden "alışveriş" yaptığını anlamaya başlamıştım.

Sonra kendimi etrafımda dalgalar gibi süzülen bir sürü küçük, insan balonuyla çevrili buldum; pembe gömlekler, pembe yanaklar ve parlak gözlerden oluşan bir okyanus, tıpkı gömleğinin ışıltılı, rengarenk parçalarına huşu içinde bakan, eliyle onları belli belirsiz okşayan, fazla ciddi bir ifadeye sahip kızıl saçlı küçük bir kızinki gibi. Sanki uçma hissinden çok onlardan etkilenmiş gibiydi.

Ama sonra, sıkıcı beyazdan başka bir şey giyememiş olsaydım, belki ben de öyle olurdu. Birdenbire Cherries'in çılgın, renkli kıyafetlerini biraz daha iyi anladığımı düşündüm. Sonra aklıma başka bir şey geldi.

Manikür takımım bıraktığım yerdeydi, koltuk masasının çekmecelerinden birinde. Ve hala çoğunlukla doluydu, çünkü ne zaman tırnaklarımı yapmaya vaktim oldu ki? Onu aldım ve kıza döndüm, kutunun üstünü geriye doğru attım ve aklınıza gelebilecek her renkte bir dizi süper ışıltılı cila şişesini gösterdim.

Parlak mor, asit yeşili ya da parlak turuncu kullanmadım, ancak kit bunlarla birlikte gelmişti ve indirimdeydi, bu yüzden hepsi oradaydı. En sevdiğim pembelerle birlikte -dört farklı ton- ve ateşli bir kırmızı, sedefli bir beyaz, zengin bir altın, cilalı bir gümüş ve tatlı bir siyah. Ve her biri simle doluydu, çünkü ben böyle seviyorum.

Görünüşe göre bir tek ben değilmişim.

Küçük kızın gözleri kocaman oldu.

"Bir renk seç," dedim ama olduğu yerde kaldı, hafifçe aşağı yukarı sallanarak onlara baktı. Ben de onun için bir tane seçtim, pembelerin en parlak olanını, çünkü tişörtüne uyuyordu. "Pembeyi sever misin?" diye sordum, ama o sadece biraz daha baktı.

"Sorun değil," dedi Rhea ona, yaklaşıp küçük, tombul bir elini kaldırarak. "Pythia onları kullanıyor."

Bu her şeyi yoluna koymuş gibi görünüyordu, çünkü kız rahatlamıştı. Diğerleri de minik tırnakları dikkatle boyamamı izlemek için etrafıma toplandı. Yoğun bir şekilde izliyorlardı. Onlara büyük bir hayat dersi verdiğimi ya da nasıl yer değiştireceklerini falan öğrettiğimi sanırdınız.

Sonunda bitirdim. Havaya yükselmeyi normal karşılayan ve muhtemelen kısa hayatında aklımı başımdan alacak sihirler görmüş olan bir çocuk, mutlak bir şaşkınlıkla eline baktı. Sonra elini çırpmaya başladı, tüm arkadaşlarına aynı anda göstermeye çalışıyordu, o kadar heyecanlıydı ki ne yapacağını bilemiyordu.

"Bir canavar yaratmışsın," dedi Tami bana, diğer kızlar renklere, Rhea da simlerin tüm süiti kaplamasını önlemek için kâğıt havlulara koşarken.

"Bu gömlekler de neyin nesi?" Muhtemelen düşmek üzere olduğum için beni yatak odasına doğru kışkırtırken sordum.

"Şu lanet olası Augustine," dedi Tami. "Ona kızlar için kıyafete ihtiyacımız olduğunu söyledim ama para almadığı için-"

"Öyle değil miydi?"

"-Bize ucuz mallardan vermeye karar verdi. O tişörtlerin üzerindeki balonların havada süzülmesi gerekiyordu, giyen kişinin değil!"

"Tami-"

"Bu yüzden satılmadılar ve biz de onlarla sıkışıp kaldık. Neyse ki kızlar yine de iyi vakit geçiriyor. Ama Marco mutlu değildi, bunun sahada küçük düşürücü bir hareket olduğunu söyledi ve adamla konuşmaya gitti."

"Tami-"

"Biliyorsun, o kadar da kötü değil-Marco, yani. Sanırım kızlar ona ısınmaya başladı. Elbette, her zaman kötü huylu bir ayı gibi görünmeseydi daha kolay olabilirdi-"

"Tami!"

Etrafına bakındı. "Ne?"

"Neden Augustine'e ödeme yapmıyoruz?"

Bana göz kırptı. "Çünkü beş parasızsın. Sence neden?"

"Ne?"

"Broke. B-R-O-K-E," dedi bir doları çığlık atıp merhamet dilenene kadar uzatabilen kadın.

Ama görünüşe göre uzatacak bir eyimiz yoktu.

"Jonas hâlâ hesapları açıklamadı mı?" Her şeye rağmen aşıarak sordum. Dn gerçekten kötü bir haber karşıсында bir an için çıldırdığını sanmıştım. Ama eğer bugün daha iyi değilse ...

Yüzüstü yatağa düştüm.

"Tek kuruş bile yok," dedi Tami, yanıma otururken. "Neden ayakkabı giymediğini sormalı mıyım?"

"Hayır. Bana Jonas'tan bahset."

"Söyleyecek bir şey yok. Ondan ıt çıkmıyor, Rhea onu aradığında da randevu ayarlaması için sekreter tipli birine havale etti." Tami iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. "Duydun mu? Bir *randevu. Pythia* için." Başıını iki yana salladı. "Kızım, biraz kı tekmelemelisin."

Evet. Yapmak istediğim şey buydu, diye düşündüm. Kı tekmelemek.

Sanırım yle görünüyordum çünkü Tami sırttı. "Belki şu anda değil."

"Başka bir şey söylediler mi?" Yuvarlanarak sordum. Tanrım, ayaklarım *ok* kirliydi.

"Hayır, sadece aramak için. Ama Rhea bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor. Sana syleyebilirmiş," dedi Tami, Rhea içeri girerken.

"Pythia'nın hemen bağlanması adettendir dedim," dedi bana sessizce, endişeli görünüyordu. Gözleri üzerimde gezindi ve alnında endişeli bir kaş belirdi. Birden beni hiç bu kadar iyi görmediğini fark ettim.

Hiçbirinin yoktu. Sarayımın, her zaman siyah ayaklarım ve çamurlu bileklerimle, alıntı bir savaş büyücüsü ceketini giyerek ve ucuz içki kokarak dolaştığımı düşünmeye başlaması tamamen mümkündü. Gerçekten ucuz.

Bollocks'ta şarap olarak geçen şeyin anısıyla ürperdim ve başımı yatağa koydum.

"Bana bir telefon verir misin?"

Dudağını ısırarak buna mecbur kaldı ama Tami o kadar da utangaç değildi. Tami utangaçlığın ne demek olduğunu bilmiyordu.

Tami ise bu kararı benim vermemem gerektiğini düşünüyordu. "Onların senin üzerine yürümesine izin verirsen, onlar da senin üzerine yürürler" dedi. "Bunu biliyorsun. "Bunu biliyorsun.

Daire hakkında konuşuyoruz."

Ve evet, Tami hiçbir zaman Çember'den fazla hoşlanmamıştı. Ya da tam tersi. Belki de kurtardığı çocuklardan bazıları sokakta olmadığı içindir. Çember'in küçük yeniden eğitim kamplarındaydılar; en azından o onları kurtarana kadar öyleydiler.

Önce kendi oğluyla, sonra da onun bazı arkadaşlarıyla başlamış, daha sonra bu bir alışkanlık haline gelmiş ve basında kendisine "Vixen Vigilante" lakabını kazandırmıştı. Çünkü iyi ödüllendirilmiş hapisane yerleşkelerine tırmanmak, kişinin bunu kötü giyinerek yapması gerektiği anlamına gelmez. Ne yazık ki Çember ondan basın kadar hoşlanmamış ve başına büyük bir ödül koymuştu. Jonas'ın iyi davrandığı zamanlarda onu affettirmeyi başarmıştım ama muhtemelen eski düşmanının en yeni çalışanım olduğunu öğrendiğinde pek mutlu olmayacaktı.

Henüz personel olduğunu bilmiyordu.

Zaten mutlu da değildi, o yüzden pek önemi yoktu, değil mi? "Jonas'ı aramıyorum," dedim ona.

"Kim o zaman?"

Resepsiyonun düşmesine bastım. "Augustine," dedim ve bir zil sesi duydum, sonra bir bip sesi ve ardından bir şey hakkında bağırان öfkeli bir dâhinin sesi geldi. Bir saniye sonra arka planda Marco'nun sesini duydum, bu muhtemelen bağırmayı açıklıyordu, ancak bu Augustine'de işe yaramadı.

Neyse ki elimde bunu yapabilecek bir şey vardı.

"Biliyor musun," dedim, konuşmaya ara verilmesini beklemeden, çünkü muhtemelen ara verilmeyecekti, "geçen gün düşünüyordum da, inisiyelerin üniformaları için gerçekten yeni bir tasarıma ihtiyacım var."

Telefonun diğer ucunda ani bir sessizlik oldu.

"Ya da resmi kıyafet dedikleri her neyse. Özel bir şey yoksa kot pantolon ve benzeri şeyler her gün için iyidir, ancak giyinip süslenmeleri gereken zamanlar vardır. Ve o zaman giydikleri geceliklerden biraz daha iyi bir şeye ihtiyaçları olacak. Yani, onları gördünüz mü?"

"Evet, korkunçlar," dedi Augustine. "Onları kim tasarladı?"

"Sanırım Pythias'lardan biriydi, Gertrude gibi bir şeydi.

On dokuzuncu yüzyıl. Belki o zaman iyi görünüyorlardı, bilmiyorum ama-"

"Etrafta bu şekilde koşuşturmalarına izin veremezsin," diye kabul etti. aniden makul.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ve sonra, doğal olarak, aklıma sen geldin."

"Doğal olarak." İç çekti ve uzun süre acı çekti. Çünkü o çok Çok çalışıyordu ve benim talebim büyük bir yükü - kısa süre içinde bulabildiği her reklam alanına yapıştıracağı bir yük.

Augustine Pythia ile olan ilişkisini çok kazançlı buldu. Sadece bunun için para ödemekten hoşlanmıyordu.

Bazı sayfaların çevrildiğini duydum. "Sanırım bunu sığdırabilirim," dedi bana. "Zor olacak, aklınızda bulunsun. Ayın yirmisinde sonbahar öncesi şovum var ve sonra da-"

"Bu arada," dedim, çünkü Augustine, sesini sevmek konusunda Rosier'ye taş çıkartabilirdi, "Marco'dan kızlar için birkaç günlük eşya almasını istedim, onları idare etsin diye. Gardiroplarına ne olduğunu duydun mu?"

"Eğer geri kalanı da o kabus gibiyse, ondan kurtulmuşlardır." "Ama dünyaya göstermeye hazır olana kadar bir şeyler giymek zorundalar. başyapıtınız. Öyle değil mi?"

Bir duraklama daha oldu.

"Bakalım ne yapabilirim?" dedi ve telefonu kapattı.

Yatağa geri uzandım.

"Tamam, şimdi bunu Jonas'la yap," dedi Tami bana, gözleri parlayarak. Ona bir kapak açtım. "Onu aramamı istemediğini sanıyordum." "Evet, ama bu iyiydi. Onu ara ve bunu yap."

Tabii. Sanki o kadar kolaymış gibi.

"Jonas Augustine değil," dedim ona. "Ona karşı böyle bir kozum yok."

"Ama sen *Pythia'sın*-"

"Ve o Çember'in başı. Augustine'i kızdırdım ve başka tasarımcılar da var. Jonas'ı kızdırdım ve yakın bir müttefikle olan ilişkiye zarar verdim." Ve bu şu anda hiç de iyi bir fikir değil.

"Ve geçen gece onu kızdırdığını düşünmüyor musun?" Tami talep etti. Anlaşılan haberler hızlı yayılıyordu.

"Muhtemelen. Ama o zaman gerçekten çizgiyi aşmıştı. Başka seçeneğim yoktu."

"Artık çizgiyi aştı. Söyle ona." Tami Rhea'ya baktı. "O biliyor," dedi Rhea, beni izleyerek.

"Ona sakinleşmesi için bir şans veriyorum," dedim Tami'ye. "Onu göstermeye ya da düşman edinmeye çalışmıyorum. Bu iş bir tür kavgasına dönüşmemeli."

sidik yarışı."

"Bu zaten bir sidik yarışı-"

"Bana göre değil. Ona biraz zaman vereceğim, bakalım yola gelecek mi?"

"Ya yapmazsa?"

Gözlerimi kapattım. "Umalım da öyle olsun."

"Sen benden daha iyi bir diplomatsın," dedi Tami.

Acaba bu onun "kolay lokma" demekten kaçınmak için yaptığı bir diplomasi miydi? Eğer öyleyse, onu suçlayamazdım. Kasıtlı olarak değil ama bu işte hep beraberiz havasında, öyleymişiz gibi davranıyordum. Ve düşmanlarımla ilgili yeterince endişem vardı; müttefiklerimle de sorun yaşamaya ihtiyacım yoktu.

Ama belki de öyle anlamamışlardı. Belki de

Tami'nin istediği gibi anladılar.

İçimi çektim.

"Peki ya barınma?" Gözlerimi kapalı tutarak sordum çünkü bu gerçekten iyi hissettiriyordu. "Casanova'yı da aramam gerekiyor mu?"

"İyi şanslar," dedi kuru bir sesle.

Gözlerimi açtım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu en azından Augustine'in telefonuna cevap verdiği anlamına geliyor. Casanova kayıplara karıştı."

"AWOL?"

Başını salladı. "Geçen ay odamda elektrikler kesildiğinde olduğu gibi. İçerisi korku filmi gibiydi; göz kırp, göz kırp, göz kırp, beni deli ediyordu. Ama sence tamir etmesi için birini bulabilir miydim? Şikayet etmek için onu aradığımda ve kısa devre olursa otelinin yanacağını söylediğimde, sence telefonumu açar mıydı?"

"Kimseninkini almıyor," dedi Rhea ona. "Dün ve bu sabah tekrar denedim. Dışarıda olduğunu söylediler."

"Dışarıda değil, saklanıyor," diye ısrar etti Tami, gözlerinde savaşın ışığı vardı. "Ama sonsuza dek saklanamaz."

"Yarın tekrar deneriz," dedim, çünkü şu anda yakalanması zor bir vampirin izini sürmeye çalışmak içimden gelmiyordu.

Tami başını salladı. "Bitmiş görünüyorsun. Biraz kestir, Cassie."

"Kestirmeyeceğim," dedim ona. "Banyo yapmam lazım. Bu şekilde uyuyamam."

"Mhm," dedi ve yatak odasının kapısını kapattı.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Rhea onunla gitmedi ve kapı kapandıktan bir saniye sonra bir sessizlik büyüü devreye girdi.

Bunu nasıl yapacağımı öğrenmek zorundaydım.

"Gözyaşları mı?" Bunun çok kolay olacağını bile bile sordum.

Başını salladı.

Ben de kendiminkini yatağa geri

koydum. "Özür dilerim,

hanımefendi."

"Sorun değil. Parayı göndermediyse bunları da göndereceğini hiç düşünmemiştim." Yan tarafa döndüm ve onu daha iyi görebilmek için başımı dirseğimin üzerine koydum. "Jonas yardımcılarını onlardan ne isteyebileceğini anlıyor mu?"

"Onunla konuştuğumda acelesi vardı ... ve sinirliydi," diye ekledi hafifçe yüzünü buruşturarak. "Ama açıkladım-"

"Peki ne dedi?"

"Sadece ondan hiçbir şey alamayacaklarını söyledi. Ama bunu nasıl bildiğini ya da başka bir şey söylemedi. Yarın tekrar deneyebilirim-"

İç çektim. Çünkü evet, yapabilirdi. Ve ben de yapabilirdim. Ama bu kendi sorununu ortaya çıkardı, değil mi? "Ona çok ilgilendiğimiz fikrini veremeyiz, yoksa mahkemenin kontrolünü ele geçirmek için onları koz olarak kullanır."

"İstediği mahkeme değil," dedi sessizce öfkelenerek. "İstediği sensin."

"O zaman onları bana karşı koz olarak kullanacak. Bu ona bir şey kazandırmayacak. iyi."

"Ona bir yararı olmaz mı?" Rhea şaşkın görünüyordu.

"Jonas kendine domuzlu turtalar anlatıyor," dedim ona, yataktan yuvarlanarak.

"Affedersiniz?"

"Yalanlar," diye tercüme ettim ve banyoya girdim.

Sonra fikrimi değiştirdim, çünkü banyo kulağa harika geliyordu, ama aynı zamanda şu anda çok fazla iş gibi geliyordu. Ve sanki yarısında uyuyakalacakmışım gibi. Ama en azından ayaklarımı yıkamalıyđım. Bu şekilde gerçekten uyuyamazdım.

Küvetin dibine biraz sıcak su döktüm, kenarına oturdum ve kurbanlık bir el bezi aldım. Tanrım, Viktorya dönemi Londra'sı çok *pisti*. Tabanlarım simsiyahtı, bir parmağımı her zamankinden daha yüksek bir kaldırım taşına çarpmıştım ve diğerlerinin arasına neyin sıkıştığını bilmek bile istemiyordum. Sabunu doldurdum ve şehre gittim.

"Hanımefendi?"

"Hm?"

"Ne tür yalanlar?"

Omzumun üzerinden baktığımda Rhea'nın kapının girişinde durmuş beni izlediğini gördüm.

"Ne? Oh. Her şeyin yoluna gireceği türden, çünkü Cassie bir el sallayacak ve günü kurtaracak. Sanırım Jonas bazen Agnes ile uğraşmadığını unutuyor."

"Neden sen . . ." Rhea sözünü kesti. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Banyoyu toplamaya başladı ve kısa süre içinde bir kucak dolusu küçük kirli elbiseye sahip oldu. Eskiden tertemiz olan beyaz pamuklular kırışmış, ter lekesi içinde kalmış ve üç gün boyunca içinde yaşanmış gibi görünüyordu. Ama sanırım çocukların giyecek başka bir şeyleri yokken onları yıkatmak zor olacaktı.

Agnes'in mükemmel küçük sarayını düşündüm, çok bakımlı ve terbiyeli.

Sonra dışarıdaki kıkırdayan, parıltılı, hafif kirli olanı düşündüm.

Ve bak, şimdiden bir etki yaratmaya başlamıştım.

Rhea onu izlediğimi fark edince, "Agnes'in eşyalarından daha fazlasını kurtaramamış olmamız çok kötü," dedim. "En azından büyük kızları giydirebilirdik."

"Eşyalarının çoğu Las Vegas için çok sıcaktı ... eğer mahkeme burada kalacaksa?"

"Çok fazla düşünmedim. Londra'ya geri dönmek istiyor musun?"

"Hayır." Kesin bir ifadeydi. "Hava durumu," diye ekledi yüzünü buruşturarak.

Agnes'in birçok palto giydiğini hatırlayarak, "Bunu anlayabiliyorum," dedim. Onun yerinde olsaydım, sarayı güneşli bir yere taşırdım. Belki Fransa'nın güneyi ya da İspanya kıyıları.

Mmm, İspanya. Paella ve sangria ve muhteşem adamlar . . .

Sadece Agnes'in muhteşem adamı yağmurlu eski Londra'daydı, değil mi? En azından onun *erkeği*. Jonas'ı genç ve ateşli bir aygır olarak hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Ama bir zamanlar öyle olmalıydı. Ya da en azından o öyle düşünmüş olmalı. Ve mutlu görünüyorlardı. . . .

Fotoğrafı hatırlayarak sııttım. Gülen, şakalaşan ve Jonas'ı öpen kadının saçları rüzgârda savrulmuştu ve plaj örtüsü olarak kullanıldığı için düğmelerinin yarısı açık bir bluzu vardı. Başında güneş gözlüğü vardı ve burnunun üzerinde de daha fazla çilden kaçınmak için sürülmüş gibi görünen o eski beyaz güneş kremi vardı. Şık odalarının göstermediği bir şekilde tanıdık görünüyordu. Daha ilişkilendirilebilir. Daha gerçek.

Daha çok bir zamanlar beni kışkımdan vuran kadın gibi.

Diğer resimlerin nerede olduğunu tekrar merak ettim. Onda da olmalı, değil mi? Yani, insanların vardı, değil mi? Selfie çağından önce bile.

Ama o zaman benimkiler neredeydi? Yarın ölürsem ve Rhea eşyalarımı karıştırmak zorunda kalırsa ne bulacaktı? Birkaç eski püskü tişört mü? Birkaç eski püskü tarot kartı mı? Augustine'in adımı reklamlarda kullanabilmek için bana kakaladığı ama sosyal bir hayatım olmadığı için hiç giymediğim satılmamış balo elbiseleriyle dolu bir dolap mı?

Başımı salladım; sorunumun ne olduğunu bilmiyordum. Bir savaşın ortasındaydım. Sosyal hayatımın olmaması önemli değildi.

Ama her nasılsa öyle oldu. Belki de özellikle son zamanlarda bir krizden diğerine atlıyormuşum gibi hissetmeye başladığım içindir. Er ya da geç her şeyin sakinleşeceği ve kişisel meselelerimi halletmek için zamanım olacağı fikri gerçekleşmiyor gibiydi. Aksine, her şey hızlanıyor, hatta diğer tarafa geçebilme düşüncesini gözümde canlandırmak bile zorlaşıyordu.

Peki ya yapmasaydım?

Agnes yaşamamıştı. Öldüğünde seksen yaşlarındaydı, bu bir insan için çok iyi bir yaş olabilirdi ama bir büyücü için değil. Bir büyücü için bu kırk yaşında ölmek gibi bir şeydi. Ve ben burada yirmi dört yaşındaydım, yirmi beşe kadar yaşayacağımdan hiç emin değildim ve-

Ve birden onun da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Sanki hayat çok hızlı geçiyordu ama hiçbir şey *olmuyordu*. Onun için değil.

"Sana kıyasla mı?" Rhea aniden sordu. Başımı kaldırdım. "Ne?"

"Dün Leydi Phemonoe hakkında bir şeyler söylemiştiniz... sizinle kıyaslandığında?"

"Sadece fazla bir şey yok," dedim yüzümü buruşturarak. Ama Rhea şakayı anlamış gibi görünmüyordu.

"O çok iyi bir Pythia'ydı," dedi bana sessizce.

"Ama?" diye sordum, çünkü orada bir yerde bir tane vardı.

Dudağını ısırdı. Ama konuştuğunda sesi kararlıydı. "Ama Çember'e çok yakındı."

"O ve Jonas sevgiliydiler," diye belirttim. "Çoğu insanın bildiği gibi değil o."

"Biliyorlardı. Belki sokaktaki adam bilmiyordu. Kağıtlar. Ama söylentiler vardı. Ve büyük oyuncuların her zaman casusları vardır. "

Senato eminim öyledir. Kısa bir süre Kit Marlowe'un gülümseyen yüzünü düşündüm.

Senato'nun baş casusu bana karşı her zaman nazik, hatta sevecen olmuştu. Ondan hoşlanmıştım.

Acaba hakkımda bildiği her şeyi bilseydim yine de ister miydim?

"Diğer grupların kendilerini dışlanmış hissettiğini yeterince insan biliyordu," diyor Rhea

devam etti. "Bireyler söz konusu olduğunda, birinin kişisel bir konuda karar vermek istemesi o kadar da önemli değildi. Ama eğer konu Çember'e dokunuyorsa"

"Peki Çember'e dokunmayan ne?" Şehirdeki tek büyülü oyun onlar değildi ama en büyüğü onlardı ve bunu herkes biliyordu.

Başını salladı.

"Peki Senato gibi gruplar bir karara ihtiyaç duyduklarında ne yaptılar? Ona nasıl yaklaştılar?"

"Çoğunun yoktu," dedi Rhea sessizce. "Büyük şeyler hakkında değil. Bir şeyleri kendi başlarına çözdüklerinde, buldukları çözümün işe yaramadığını fark etmeleri onu rahatsız ederdi. Bunu bilebilirdi, onlara söyleyebilirdi ama ona sormamışlardı."

"Bana ilişkilerinin *bu kadar* zarar verici olduğunu mu söylüyorsun? Sonrasında kimsenin onu dinlemediği bir noktaya kadar mı?"

"Kimse dinlemedi diye değil. Daha çok, ne olduğunu doğruladı herkesin hep şüphelendiği bir şeydi. Çember ve Pythia'nın

Tandem."

"Yani Agnes'ten önce mi başladı?"

"Ah evet." Her zamanki gibi cehaletim karşısında biraz şaşırılmış görünüyordu. "Cadılar Meclisi Savaşları ile başladı."

Vay be. Bu daha çok bilmem gereken ama bilmediğim türden bir şeye benziyordu. İçimi çektim ve kadın gibi davrandım. "Cadılar Meclisi Savaşları mı?"

"Çember ve covenantlerin anlaşılamamasının nedeni bu. On altıncı yüzyılda Britanya'yı kimin kontrol edeceği konusunda büyük bir savaş yaşadılar. Çember kazandı -kısmen- çünkü o günkü Pythia bunun olacağı kehanetinde bulunmuştu. Diğer gruplar bunu covenantlere yardım etmenin zaman kaybı olacağına dair bir işaret olarak algıladı ve sonrasında hiçbir yerde müttefik bulamadılar."

"Kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet."

Başını salladı. "Cemaatlerin söylediği buydu. Çok öfkelenildiler ve birçoğu daha fazla çocuğunun Pythian hizmetine girmesine izin vermeyi reddetti. Girenler de pek başarılı olamadı."

Rhea'nın cadılar meclisinde bir kuzeni olduğunu hatırladım. Yardımcılarımın çürümüş olduğunu öğrendiğinde onlara koşmasının ve meclis liderlerinin bana yardım etmeye istekli olmasının nedeni buydu. Ama bağlantıları onu sarayda pek popüler yapmamış gibi görünüyordu.

"Pythias'ın antik dünyada benzersiz olduğunu biliyor muydun?" diye sordu, küvetin kenarına oturup bir kucak dolusu kirli pamuğu kucaklayarak. "Diğer tüm kahinler, diğer tüm tapınaklar, aileleri tarafından o konuma getirilmiş varlıklı erkek ya da kadınların egemenliğindeydi. Her biri. Delphi hariç. Pythias'lardan bazıları da zaman zaman zenginlikten geliyordu, ama çiftçi kızı ya da çoban kız ya da ... ya da hiç kimse olanlar da vardı. Sıradan insanlar. Ama bugünlerde ..."

"Bugünlerde mi?" Sözüünü kesince ben sordum.

"Güç nereye giderse oraya gider derler. Ama neredeyse her zaman onu en iyi kullanabilene gider. Bu da yaşlı Pythia'nın varisi, en çok eğitim almış kişi anlamına gelir."

Nereye varmaya çalıştığını anlamaya başlamıştım. "Ama sadece bazı insanların eğitilmesine izin verirsiniz-"

"O zaman gücün nereye gideceğine ya da nereye gitmeyeceğine siz karar verirsiniz. Çember'in liderliğiyle güçlü bağlantıları olan birkaç eski sihirli aile arasında bir tekel haline geldi. Leydi Phemonoe bunlardan biriydi; selefi de bir başkasıydı. Ve savaşların ötesine kadar uzanıyor."

"Peki ya şu anki yardımcıları?"

"Her biri eski aileler. Leydi Phemonoe'nun ailesi, çocuklarının seçilmesini istemedikleri için sıra dışıydı. Çoğu bunu güce, nüfuza ve zenginliğe giden bir yol olarak görüyor ve kızlarını ne pahasına olursa olsun bu pozisyona gelmeye zorluyor."

"Ve böylece Myra gibi bir sürü hırslı küçük cehennem zebanisi yetiştirdiler."

Ama Rhea başını salladı. "Myra gibi değil. O yeteneği için seçildi, evet, ama aynı zamanda sessiz, alçakgönüllü, görünüşte alçakgönüllü olduğu için. Diğerleri öyle değildi. Gücü çok istiyorlardı ve bu belli oluyordu. Ve sanırım Leydi bir şeyler görmüş olmalı..... Bir keresinde bana hiçbirinin onun yerine geçmelerine asla izin verilemez."

"Ama Myra hakkında hiçbir şey görmedi, çünkü Apollo küçük kuklasını koruyordu," diye tahmin ettim.

Rhea başını salladı, sıkıntılı görünüyordu. "Öyle olmalı, en azından Leydi'nin Myra'yı olduğu gibi görmemesine yetecek kadar."

"Yani işi Myra aldı ve diğer herkes beş parasız kaldı."

Rhea başını salladı.

Durulanmaya başladım. "Bana onlardan bahset."

"Victoria - kızıl saçlı - Çember'i ilk kuran ailelerden biri olan Roupell'lerden. Lord Koruyucu'nun uzaktan kuzenlerinden biri ve Myra beklenmedik bir şekilde seçilinceye kadar herkes onun varis olacağını düşünüyordu. Çocukken bile her zaman liderdi ve görünüşe göre hala öyle."

"Peki ya diğerleri?"

"Elizabeth - sarışın - benzer şekilde kurucu bir aileden geliyor ama gücü kavrayışı o kadar iyi değil. O daha çok bir takipçi ve kadar değil

Akıllica. Sanırım siyasi bir hamle olarak yardımcısı seçildi. Warrender'lar - ailesi- Lord Protector'un baş destekçileri arasındaydı."

Lord Koruyucu'nun kendisini ilgilendirmeyen bir konuda söyleyecek çok şeyi var gibi görünüyordu, diye düşündüm ve bir havlu kaptım.

"Peki ya esmerler?"

"Amelie de Vielles - uzun saçlı olan - güç konusunda en iyisi. Aslında, şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. Açıkçavaris olmayı bekliyordu ve Myra'ya gittiğinde çok öfkелendi. Jo-Johanna-Zirimis orada olmayan tek kişi. Onlarla birlikte hareket edip etmediğini bilmiyorum. Onu okumak her zaman zor olmuştur. Sessiz, kitapsever, ama biraz.....tuhaf. O asla bir şekilde gerçekten *orada* gibiydi."

"Peki ya beşincisi?"

"Sara Darzi, kısa siyah saçlı olan. O senin . . ." Rhea aniden sözünü kesti.

"Pencereden mi attın?" Acımasızca bitirdim.

"Yapman gerekeni yapıyorsun," dedi yüz ifademi görünce. "Bir Pythia, her meclis liderinin meclisinden sorumlu olduğu gibi kendi meclisinden sorumludur. Ve başka kim-"

"Peki ya covenler?" Sözümü kestim çünkü şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Ya da hiç, çünkü söyleyecek ne vardı ki? Beni öldürmeye çalışıyordu; başka seçeneğim yoktu. Bütün bunları zaten biliyordum.

Ama bu işleri kolaylaştırmadı.

Bu kızlar bir felaket olabilirdi ama bu hale kendi başlarına gelmemişlerdi. Pythian pozisyonunun kazanılması gereken bir ödül, önde gelen ailelerin uğruna savaşıacağı bir kupa olmaması gerekiyordu. Bu bir işti, hem de çok zor bir iş. Ve *bunu anlayan* birine ihtiyaç vardı, cazibeye kapılmış bir siyasi atamaya değil.

Yaklaşık bir dönümlük Viktorya dönemi çamurunun kanalizasyona akmasını izledim. Gerçi bugünlerde o kadar çok yoktu.

"Kovanlar mı?" Rhea tekrarladı.

"Neredeyse hiç kimseyi mahkemeye göndermiyorlarsa, bir Pythia bulma şansları olduğunu düşünemezler," diye belirttim.

"Zaten ellerinde pek bir şey olduğuna da inanmıyorlar. Beş yüz yıldan uzun bir süredir Pythia'ları olmadı, onların tarafını tutabilecek hiç kimse olmadı - ta ki sana kadar."

"Ama ben de bir cadı meclisi üyesi değilim, değil mi?" Kirli bezimi sıktım ve haklı olduğuma karar verdim - kurtarılamazdı. Onu çöpe attım. "Ve vampirler tarafından yetiştirildim." Bu da kimseyi mutlu etmiyor gibiydi.

Vampirler hariç tabii.

Ama Rhea başını sallıyordu. "Liderler ilk başta sana gelmekte tereddüt ettiler. Ben sorduktan sonra bu konuda büyük bir tartışma oldu. Sanırım sadece merak ettikleri için kabul ettiler. Senden, bir vampirin sarayından gelen bu Pythia'dan ne bekleyeceklerini bilmiyorlardı. Ama sonra seninle tanıştılar ve ..."

"Tahmin edebiliyorum."

"Etkilendiler," dedi Rhea beni izlerken.

Homurdandım. "Neye? Bilardo oynama yeteneğime mi?" Çünkü gecenin yarısını bunu yaparak geçirmiştik. Ve geri kalanı... şey, ben tam olarak

çok yardımcı oldu. Beş kişiyi zamanda kısa bir mesafe bile olsa geriye götürmek beni tamamen bitirdi. Eğer cadılar boşluğu doldurmasaydı, oradan çıkamazdık.

Yine de sahip olduğumuza şaşırmıştım.

"Hayır," dedi Rhea. "Eldiven'i geçtiğin için."

Daha fazla bilgi almayı umarak ona baktım. Bilmediğim bir şeyi daha itiraf etmek zorunda kalmak istemiyordum. Ama sanırım bu fikir aklıma yattı, çünkü gözleri yuvarlaklaştı.

"*Gauntlet!*" İlk defa cehaletim karşısında gerçekten şok olmuş görünüyordu.

İçimi çektim. Buna alışsa iyi olurdu. "Korkarım ben de bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Tabii ki!" Birden sinirlenmiş gibi göründü. "Çember, Coven ilmini öğretmeyi bir öncelik haline getirmiyor!"

"Belki de değil, ama eğitimimi onlar denetlemedi; bir vampir denetledi. Ve onun tek önceliği kendine para kazandırmaktı."

"Belki de böylesi daha iyidir," dedi acı acı. "Çember covenler hakkında bir şey öğrettiğinde, bu genellikle ... ücretsiz olmuyor."

"Ama bu Eldiven meselesi önemli mi?"

"Bu sadece önemli değil. Bir Meclis liderine meşruiyetini veren şeydir. Meclisten meclise değişir ama temel dayanak noktası aynıdır: Müstakbel bir lider, liderliğe uygun olduğunu kanıtlamak istiyorsa, fiziksel ve duygusal olarak yorucu, muhtemelen ölümcül bir testi geçmelidir. Eğer bunu yapacak cesareti yoksa, başka türlü ne kadar iyi olursa olsun, seçilmeyecektir."

"Bu kulağa biraz... barbarca geliyor," diye itiraf ettim, onu gücendirmek istemiyordum. Ama lanet olsun.

Ama bu sefer şaşırmış görünmüyordu; bunu çok sık yaşadığını tahmin ediyordum. "Öyle değil!" diye ısrar etti.

"Tamam. İnsanların farklı gelenekleri olduğunu anlıyorum. "

"Bu sadece gelenekle ilgili değil! Bir lider kendini kanıtlamak zorundadır. Onunla ne yapacağını bilmeyen biri neden ona gücünü ödünç versin ki? Onlar için savaşacağını, gerekirse onlar için öleceğini bilmiyorlarsa? Sen bizim için savaştın. Jonas savaşmazken sen bizim için savaştın. Cadılar meclisine göre bu, sarayını *hak ettiğin* anlamına gelir; biri sana vermedi, kan ve acıyla satın aldın. Onlara göre sen, diğer Pythias'ların sahip olmadığı bir meşruiyete sahipsin - onların hiç sahip olmadığı bir meşruiyete! Ve sonra ona meydan okudun"

Sözünü kesti ama ben bir şekilde anladım. "Ve Jonas . . tüm bunları biliyor mu?"

Başını salladı.

Bu birkaç şeyi açıklıyor. Geçen gece neden çılgına döndüğü gibi. Kortumu kurtarmak için bir kuralı çiğnediğimi sanmıştım.

Ama belki de bu daha çok onu kiminle kıldığım ile ilgiliydi.

Tipik bir durum. Farkında bile olmadan Çember'in en önemli sorunlarından birine takılıp kalmışım. Sihir Tarihi 101'de hızlandırılmış bir kursa ihtiyacım vardı, şimdi olduğu gibi. Ama şimdi almayacaktım.

Çünkü bu işe girdiğimden beri ilk kez bir şeyler sorabileceğim biri olduğunu fark etmiştim, hem de pek çok şey. Ve gerçekten ne hakkında konuştuğunu biliyormuş gibi görünen biri. Ve benim bir sorum vardı, evet, vardı.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Rhea." Başını kaldırıp baktı. "Pythias hakkında çok şey biliyor gibisin." Gülümsedi. "Tarihçeleri okumayı severim."

"Güzel. Biraz bilgi işime yarayabilir."

Kucak dolusu kirli pamuğuna sarıldı ve başını salladı. "Evet, hanımefendi?" "Değişme zamanı hakkında."

"Sarayınızı kurtarmakta haklıydınız," dedi bana çabucak. "Lord Koruyucu-"

"Hayır, o konuda değil." Ben gelmeden önce uyumaktan başka bir şey yapmayan çocukları kurtarmak için on beş dakikalık bir atlayış olmuştu. Orada işleri çok kötü batırmış olabileceğimi sanmıyordum. "O konuda değil," diye tekrarladım.

Başını salladı.

"Ama diyelim ki bir Pythia bir şey yaptı ... ya da bir şeyin olmasına neden oldu ... ya da bir şeyin olmasına yardım etti ... bu da zamanı değiştirdi. Bu ne kadar kötü?"

"Bunu söylemek zor," dedi Rhea bana, beklediğimden çok daha sakın görünüyordu. Belki de bu sandığım kadar düşünülemez bir soru değildi.

"Duruma göre değişir."

"Büyük bir şey olduğunu söyle."

Hâlâ korkmuş görünmüyordu. "Bana her zaman zamanın şekillendirilebilir olduğu öğretildi" dedi. "Ve kendini büyük ölçüde iyileştirebilir. Bir kişi tarafından yapılmayan bir icat ya da keşif bir başkası tarafından yapılabilir; kaçırılan bir şans buluşması başka bir zamanda gerçekleşebilir-"

"Evet, ama tesadüfi buluşmalardan bahsetmediğimizi söyle," diye araya girdim, çünkü hâlâ anlamıyordu. "Ciddi bir şeyden bahsettiğimizi söyle. Ölüm gibi bir şey. Bu bir şeyleri değiştirmeli, değil mi?"

"Zaman çizgisinin telafi edemeyeceği şeyler kesinlikle yapılabilir," diye sakın bir şekilde kabul etti. "Ama gücünüz sizi bu durumlar konusunda uyarmalı, Leydi."

"Ama ya olmazsa?" Endişelenerek sordum. "Çünkü hiçbir şey duymadım. Ben hiç bir şey duymadım!"

Rhea ilk kez kaşlarını çatı. "Hiç duymuyorsun-"

"Ve yapmalıyım, değil mi?" Sözü. kestim, çünkü kendimi huzurlu hissetmiyordum. Hiç de sakın hissetmiyordum. "Bir şeyi değıştirdiğimde uyarı almam gerekiyorsa, gücüm şu anda yangın alarmı gibi çalıy. olmalı! Çünkü bir ölüm *oldu*. Ölmemesi gereken bir adam öldü ve bu benim hatamdı. Ama çı. yok!"

Rhea bir an düşündü. "Akolitler -gerçek olanlar- sor. nuzu daha iyi yanıtlayabilirler-"

"Sen gerçek bir yardımcısın. Sen benim yardımcımsın."

Aniden gülümsedi, küçük bir ifadeydi ama tüm yüzünü aydınlatıyordu. "Teşekkür ederim leydim. Ama gerçek şu ki onlar benim almadığım eğitimi aldılar. Bununla birlikte, bana bir Pythia'nın zaman akışı bozulduğunda bunu anlayacağının söylendiğinden eminim. Açık bir uyarı alacaktır. Eğer siz hiçbir uyarı almadıysanız... o zaman belki de hiçbir şeyi değıştirmediniz."

"Ama bir adam *öldü*-"

"Her halükarda kısa süre sonra ölmüş olabilir."

"Neyden? Kalp krizinden mi?" Çünkü ben orada olmasaydım Pritkin'in o feylerle savaşımayacağını düşünmüyordum -hayır, *biliyordum*-. Muhtemelen onlar ortaya çıkar çıkmaz saklanmaya başlardı ve gördüklerime bakılırsa bunu çok da iyi yapardı.

Ama ben de işin içinde olduğum için iki tane saklaması gerekecekti ki bu da çok önemli bir şeymiş gibi görünmüyordu. Ama sonra insanlar yer değıştirme konusunda da aynı şeyi düşündü. Zaten bir yere giderken fazladan bir kişinin ne önemi var ki?

Ama büyük bir fark yaratıyordu - çok büyüktü - ve belki de başka birini görünmez kılmak hiç de kolay değildi. En azından feyler etrafta ne kadar uzun süre kalırsa kalsın. Böylece sopasını kaptı, beni yakaladı ve en yakın otoyola - ya da ortaçağ Galler'i olduğ. için en yakın koyun yoluna- doğru yola koyuldu.

Ama başaramamıştı.

Ve şimdi ölmemesi gereken bir fey ölmüştü. Ama

Rhea aynı fikirde değildi gibiydi.

"Eğer size hiçbir uyarı yapılmadıysa, bu adam hayatta kalamazdı," diye ısrar etti. "Her ne şekilde olursa olsun, zaman çizgisinin telafı edemeyeceğı bir şey yapamadan ölmesi kaderinde olmalıydı."

Tabii uyarıyı fark edemeyecek kadar kendimde değilsem, diye düşündüm acımasızca. Ya da bir uyarının nasıl olması gerektiğini bilmiyorsam. Ya da her ne yapması gerekiyorsa, gücümün işe yaramadığı peri dünyasında yaptıysa, bu yüzden az önce neyi mahvettiğimi kim bilebilirdi?

Tanrım, çok kolay olması gerekiyordu! Pritkin'i bul, Rosier'a birkaç kelime söylet, tamamdır. Ama onu üç kez kaçırmıştık ve dördüncüsü için geri dönmenin bir yolu bile yoktu ve bulsam bile-

"Hanımefendi," dedi Rhea ve başımı kaldırmama neden oldu çünkü sesi alışılmadık derecede sert çıkmıştı.

Ona göz kırptım.

Gri gözleri yüzümü aradı ve alnındaki çatık kaşlar büyüdü. "Yorgunsun," dedi bana. "Ve çok fazla çalışıyorsun. Sana bağlı çok fazla insan ve çok az destek var. Deyim yerindeyse, dinlenmeye fena halde ihtiyacın var."

"Biliyorum. Eğer biraz uyumazsam tekrar vardiya alamam. Ama önce -"

Ama Rhea başını sallıyordu. "Uyku değil. *Dinlen*. Biraz zamana ihtiyacın var.

Stres ve endişeden arınmış. Rahatlaman gerek. Bir-"

O daha söyleyemedi ben yarı histerik bir kahkaha patlattım.

Bir dakika sonra ona "Özür dilerim," dedim. Ve bunda ciddiye dim, çünkü gülünmeyi hak etmiyordu. Ama yakın geleceğimde bir tatil *yoktu*.

Muhtemelen benim uzaktaki evimde de olmaz.

"O zaman bir tür stres giderici," dedi kararlılıkla. "Sana bir içki hazırlayabilirim. . . bir içki?"

Başımı salladım. Hâlâ Bollocks'taki şarabın tadını alabiliyordum. Bu da bir daha asla hiçbir şeyin tadını alamayacağım anlamına geliyordu.

"Sorun yok," dedim ona.

"O zaman sana bir banyo hazırlayayım."

Bunu düşündüm. Ve birden, çok uzun birkaç günün, Galler'de bir ağaç kökünün üzerinde uyumanın, sayamayacağım kadar çok tepeye tırmanıp inmenin, onu yakaladığımızdan çok emin olmanın ... ama yine parmaklarımızın arasından kayıp gitmesinin tüm ağırları ve sızıları beni vurdu.

"Banyo kulağa hoş geliyor," dedim ona hararetle ve küvetten çıktım.

Birkaç gecelik almaya gittim ve geri döndüğümde banyo yastığı yerine konmuş, giderin etrafındaki kirler temizlenmiş ve sıcak, köpüklü kabarcıklar yerini almıştı. Rhea telaşla dışarı çıktı ve ben de ağrıyan bedenimi sıcak, sıcak, neredeyse çok sıcak suya soktum, yüzümü buruşturarak

Çünkü her çizik ve çürüğün keskin bir şekilde ortaya çıkmasına neden oluyordu. Ama iyi de geldi, acıyı neredeyse neden olduğu kadar hızlı bir şekilde dindirdi. Ve bir dakika içinde Rhea istemediğim ama aniden istediğim içkiyle geri döndü.

Çünkü süt vardı ve yanında hala sıcak olan bir tabak çikolatalı kurabiye vardı.

Köpük banyosu ve çikolata parçaları, diye düşündüm, biraz huşu içinde. Az önce ölmüş ve fark etmemiş olabilirim. İçine daldım, her zamanki gibi yumuşak, erimiş ve mükemmeldi. Tami her zaman en iyi aşçıydı ve yaptığı şeylerin çoğu ev yapımıydı, çünkü daha ucuzdu.

Ve daha iyi, diye düşündüm, yarı yolda kafamı kaldırarak.

Ve Rhea'yı tuhaf bir ifadeyle beni izlerken yakaladım.

"Sen de ister misin?" Belli belirsiz sordum, çünkü yanaklarım mutlulukla doluydu.

"Hayır," diye fısıldadı. Makyaj masasının taburesine oturdu. Bir süre sadece kurabiye yememi izledi.

"Gücünün seninle iletişim kurmadığını mı söyledin?" diye sordu sonunda.

Başımı
salladım.

"Hiç mi?"

Bu işteki ilk günlerimi düşündüm, en üst noktaya gelmek için ritüeli tamamlamadan ve Myra ile rekabet halindeki bir başka varis olmadan önce. Gücüm beni zaman yolculuğu yapan vahşi bir kukla gibi oradan oraya savuruyor, Myra'nın karıştırmak üzere olduğu her şeyi durdurmaya çalışıyordum. O zamanlar buna gerçekten içerlemiştim. Şimdi ... yardımcılarım ile tekrar karşılaşmak *istemiyordum* ama bunu Ares'le karşılaşmaya tercih ederdim. Ama onlarla buluşmuyordum, çünkü gücüm beni hiçbir yere götürmüyordu. Ya da bana bir şey söylemiyordu.

Süt yuttum. "Hayır. Agnes bir keresinde bana Pythia olmayı öğrenme konusunda endişelenmeme gerek olmadığını, gücümün beni eğiteceğini söylemişti. Tıpkı işleri kendi başlarına çözmek zorunda kalan ilk Pythia'lara yaptığı gibi. Ama öyle olmadı."

Kaşlarını çattı. "Seni görmezden mi geliyor?"

"Eğer çok yorgun değilsem istediğimi yapıyor. Bu yüzden 'görmezden gel' diyebileceğini sanmıyorum."

"Ama onunla konuştuğunuzda size cevap vermiyor mu?" "Ne?"

"Ona bir soru sorduğunuzda. Cevap alamıyor musun?"

"Ona bir soru sorar mısın?"

Bana bakma sırası ondaydı.

Ve sonra bunu rahat olduğundan daha uzun süre yapmaya devam etmek.

"Sen gücünüzden hiç ... bir şey istemediniz mi?" dedi sonunda, sadece "dehşete düşmüş" olarak tanımlanabilecek bir tonda.

Zavallı Rhea. Onu korkutup duruyordum ve bunu denemiyordum bile. İçimi çektim. "Nasıl sordun?"

"I . . ." Durdu. Sonra gözlerini kırpıştırarak biraz daha oturdu. "Ben ... emin değilim."

"Bu ikimiz için de geçerli."

"Ama bunu yapabilirsin," diye ısrar etti. "Leydi Phemonoe birçok kez şu ya da bu konuda güce sorması gerektiğini söyledi. Ve sen onun varisisin ve büyük yeteneklere sahip bir Pythia'sın-"

Bir kahkaha attım.

"Öylesin! Şimdiye kadar bazılarının yaptığından daha fazlasını yaptın! Ve bunu tek başına yaptın!"

"Yalnız değil," diye düzelttim. "Yardım aldım-" "Henüz hiç yardım görmedim!"

Rhea nedense biraz sinirlenmiş görünüyordu.

"Yardım aldım," diye tekrarladım, çünkü bu doğrudu. "Sadece şu anda insanlar savaş konusunda biraz korkmuş durumda. Tıpkı benim bu konuda olduğum gibi."

Başını iki yana salladı. "Ama olmamalısın. Güç senin ortağın, yardımcın, ..." Ellerini havaya kaldırdı. "Onsuz nasıl bu kadar başarılı olduğunu anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum!"

"Ben de bunu söylüyorum. Bugün pek iyi geçmedi. Bir şeyleri berbat edip etmediğimi gerçekten bilmem gerekiyor." Ve ne kadar kötü olduğunu ve düzeltmem gerekip gerekmediğini... Tanrım, umarım düzeltmemem gerekiyordur!

"Size yardımcı olamam," dedi Rhea, üzgün görünüyordu. "Hanımefendi ... asla ... sadece sormak zorunda olduğunu söylemedi."

"Bir insan gibi mi?" Ben sordum. "Çünkü Apollo öldü-" "Ama güç Apollo'nun değil. Uzun zaman önce ondan geldi, ama o zamandan beri

bize geliyor, o ..." Durdu ve bir dakika düşündü. Sonra sanki uzun zaman önceki bir konuşmayı hatırlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça konuşmaya başladı. "Leydi onun tam olarak ne olduğunu ya da Apollo onu serbest bıraktığından beri neye dönüştüğünü bilmediğimizi söyledi. Ama ne olmadığını biliyoruz. İnsan değildir ve insan gibi düşünmez. Ama akılsız bir enerji de değil.

kaynak da değil. Bundan faydalanmaya çalışanlar, bunun aktif olarak aleyhlerine işlediğini görüyorlar."

Myra'yı düşünerek başımı salladım. Ne zaman sorun çıkarmak için ortaya ıkrsa, g beni onun üzerine fırlatıp gününü mahvediyordu. Etrafta gezinmek için kullanmasını engelleyememiş olabilirdim ama bu yolculuktan pişman olmasını sağlayabilirdim. "Yani . . . Bunun için mi çalışıyorum?"

Ama Rhea başını salladı. "Hayır. Bazı insanlar Pythia'ların sadece gücün avatarı, onun içinde yaşayacağı bir beden olduğunu düşündü. Ama durum böyle değil. Siz de ona tabi değilsiniz. Siz ortaksınız."

Bu harikaydı ama iletişim kuramadıktan sonra bunun bana pek bir faydası olmadı.

"Ortaklar nasıl?" Israr ettim, çünkü herhangi bir bilgi sahip olduğumdan daha fazlaydı.

"G, geçmişe ve geleceğe bakmak ve size bilgi sağlamak için durugörü yeteneklerinizi kullanır," dedi bana. "Ve seçenekler. Pythias'ın asıl işi yapması ve nihai kararları vermesi gerekiyor. Ama bu g size başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bilgiler verir. Bu yüzden tüm Pythia'lar güçlü kahinler olmak zorundadır."

Sonunda bir şeyler anlam kazanırken gözümü kırpıttım. "Yani artık neredeyse hiç imgelem görmediğimi söylüyorsun... Çünkü gücüm tüm bant genişliğini kullanıyor?"

Rhea başını salladı. "Onu ne kadar çok kullanırsan o kadar az imgelem görürsün, çünkü geçmişe seni nereye götüreceğini görmek için senin yeteneklerine ihtiyaı var. Mahkemenin bir nedeni de bu - seninkinin meşgul olduğu zamanlarda bizim durugrmz bunu telafi ediyor."

"Ares'in dönüşünü gördüğün zamanki gibi," dedim ve hemen yapmamış olmayı diledim. Rhea bembeyaz kesildi, hatırladığı ayrıntılar gözlerinin önünden gitmiyordu. Bunun ilk görüsü olup olmadığından emin değildim ama gücün ona gelmediğini söylediğine göre bu da bir olasılıktı. Ve başlamak için ne güzel bir yol!

Ama bir an sonra yutkundu ve toparlandı. "Evet. G size de göstermeye çalışmış olabilir - eminim çalışmıştır - ama yeteneklerinizi kullandığınız miktar ... ve bu kadar uzun süredir ... ve her an yeniden ihtiyaç duyabileceğiniz yeteneklerinizi tüketme riskini göze alamazdı ..."

"Ve az önce bir parti vermiş olacakları için yardımcılara haber veremezdi," dedim ekşiyerek.

Tekrar başını salladı. Ve sonra kaşlarını çattı. "Bunun size yardımcı olmadığına *emin* misiniz leydim?"

Viktorya döneminden kalma kirleri yıkarken bunu düşündüm. Belki de bazı açılardan öyleydi. Mesela Rosier ve ben Galler kırsalının ortasına tesadüfen gelmemiştik. Belki de oraya gitmiştik çünkü yer değiştirdiğimde belirli bir yeri düşünmüyordum; Pritkin'i düşünüyordum. Ve o sarayda değildi.

Şimdi düşündüğümde, aslında oldukça yakın bir yere inmiş olmamız mümkündü. Ama ben baygındım ve Rosier giriş noktasından olabildiğince hızlı uzaklaşmaya çalışıyordu ve onu kaçırmıştık. Ancak daha sonra tekrar karşılaştık, çünkü hala aynı genel alandaydık.

Ben bilmesem de gücüm onun nerede olduğunu biliyordu ve beni ona götürdü.

Bu bana yardım gibi geldi.

Ama öte yandan, eğer gücüm bana yardım etmeye çalışıyorsa, zamanlaması cidden kötüydü! Beni bir krizin ortasındaki Pritkin'e götürmüştü. Takipçilerini kaybettiğini düşünmüş olmalıydı - aksi takdirde yüzmek için durmazdı - ama kaybetmemişti. Ve onlar ortaya çıktığında birkaç dakikadan fazla yanında değildim. *O zaman* neden beni geri götürdüler?

Dürüst olmak gerekirse, bir hafta öncesi ya da sonrası çok daha iyi olmaz mıydı? En büyük sorununun akşam yemeğinde ne yiyeceğine karar vermek olduğu bir gün? Ya da çoraplarını yıkamakla geçirdiği bir gün? Ya da soğuk algınlığı yüzünden yatakta hasta olduğu ve *hiçbir şey* yapmadığı bir gün? Kısacası, kesinlikle tehlikeli bir şey olmadığı için zamanı değiştirme riski taşımayacağım herhangi bir gün?

En büyük zorluğumun Galler'e gitmek olacağını düşünmüştüm. O iksiri aldığımda ve gerçekten de *altıncı yüzyıla* kadar geri gittiğimizde, işimin bittiğini düşünmüştüm. Ve lanet şey, öyle olmalıydı. Pritkin geri dönmeli, bu iş bitmeli ve ben de başka şeylere konsantre olabilmeliydim.

Peki neden ben değildim?

"Belki," dedim yavaşça. "Ama . . . Ben olsam hiç ihtimal vermezdim. Agnes'in sorular sorduğunu mu söylediniz?"

Tekrar başını salladı. "Birçok kez böyle dediğini duydum."

Merhaba, diye düşündüm, kendimi biraz gülünç hissederek.

Hiçbir şey.

"Alo?" Yüksek sesle söyledim, çünkü ne olacaktı ki. Daha fazla hiçbir şey.

Tekrar iç çektim.

"Bunu bilmem gerekirdi. Sana yardım edebilmeliyim!" Rhea da en az benim kadar sinirli ve üzgün görünüyordu. Bu hiç adil değildi.

"Bana yardım ettin," dedim ona. "Ben kendim göremeyecek kadar yorgunken gücün uyarısını bana ulaştırdın. Ve bu gece bana bilmediğim bir şey söyledin, önemli bir şey." Gülümsedim. "Ve soruları bile bilmezken cevap almak biraz zor. Bu yüzden teşekkür ederim."

Dudağını ısırarak başını salladı. Ama hâlâ perişan görünüyordu. "Al. Bir kurabiye al," dedim ve tabağı uzattım. Tam olarak bir tane kalmıştı. Önce ona, sonra bana baktı. Sonra da yedi.

Ve sonunda gülümsedi, çünkü Tami'nin yemeklerinin düzeltemeyeceği hiçbir şey yoktu.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Nehir kıyısı sisin içinden görünen gün ışığı gibi bulanık ve belirsizdi. Üstümdeki gökyüzüne ve altımdaki nehre uyuyordu ama önümdeki adama uymuyordu. Çömeldiğinde, dizlerinin üzerine çöktüğünde ya da vücudunun büyük bir kısmının su altında kaybolmasına neden olan bir şey yaptığında fazlasıyla gerçektir.

Benim hafifçe süzülen bedenimle aynı seviyeye gelen altın kafa hariç.

Ve kalçalarımın arasından su gibi kayan sıcak eller.

İkizini sırtımda hissedebiliyordum, aynı ellerini kalçalarımın altından geçiriyor, aynı anda hem kaldırıyor hem de destekliyordu. Gerçi nehir bunu zaten yapıyordu, o yüzden neden buna ihtiyaç duyduğunu anlamıyordum-

Pembe bir dil titreyerek dışarı çıktı ve iç uyluğumdaki su taneciklerinin tadına baktı.

Oh.

Nedeni buydu.

Bir çift yeşil gözde tercümeyle ihtiyaç duymadığım bir soru belirdi. Ve dilinin her sürükleyişinde daha fazla su yavaşça yalanıp uzaklaşırken orada kaldı. Alt baldır üst baldır oldu, diz oldu, diz arkası oldu ve onu durdurmalıyım, diye düşündüm; onu şimdi durdurmalıyım.

Ama artık onu durdurmak istemiyordum. Bir serap gibi hissettirmeye başlamıştı, bir an var bir an yok, ya da bir hayalet gibi, sadece daha az gerçek, çünkü hayaletler geri gelir. Ama şimdi buradaydı, sıcak ve canlıydı ve tekrar bakışlarımı yakaladı, dudakları sırtarak kıvrılmışken bile kendi yanıyordu, sanki aynı anda hem gülüyor hem soruyor hem de bana meydan okuyordu.

Rosier'in ondan aldığı şey buydu diye düşündüm. Bu kadar kaygısız olma şansını - bir daha asla olamayacaktı. Kendisine söylenenler yerine kim olduğunu, ne olduğunu keşfetme şansı. Küçükken hiç yanında olmayan ve ona ihtiyacı olan yaratıktan özgürce gelişme şansı, ama

yararlı olabileceğine dair kanıtlar vermeye başladığında ilk ortaya çıkan kişi oldu.

Yirmi dört yıl. Yirmi dört yıl geçirmişti. Ve sonra savaşmak, kaçmak ve ... Tanrım, bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum!

Ama hayır, yapmadım. Çünkü böyle bir şeye hiç sahip olmamıştım. Yumurta kabukları üzerinde yürümenin günlük yaşam olduğu bir yerde yetiştirilmiştim; bir delinin kişisel bir tımarı yönettiği ve her an insanları öldürtebileceği bir yerde; ne giydiğimden ne yediğime ve yeteneğimi nasıl kullandığıma kadar hiçbir konuda seçme şansımın olmadığı ve özgürlüğün olmadığı, hem de hiç olmadığı bir yerde.

Ta ki onu alıp ya da aldığımı sanıp kaçana kadar. Ama neye? Yıllarca süren paranoyaya, o delinin beni her an yeniden bulabileceği düşüncesiyle yaşamaya. Söylediğim ve yaptığım her şeyi izleyerek ve hala gölgelerden atlayarak, çünkü içlerinde o olabilir.

Yarı zamanlı çalıştığım kulüpte dans bile edemiyordum, çünkü kapıya göz kulak olmam gerekiyordu. Benim yaşımda bir sürü insan her gece gülmek, konuşmak ve eğlenmek için geliyordu. Ve biraz olsun rahatlamak için. . . ama ben değil. Ben asla. Ya o gece Tony'nin adamlarından biri gelirse? Ya kendimi fazla kaptırıp onu görmezsem? Ya önce o beni gördüyse? Ya, ya, ya, ya?

Gençtim ama öyle davranamıyordum; özgürdüm ama sadece sözde.

Tanrım, gerçekten de mükemmel bir Pythian adayıydım, değil mi?

Sıcak nefesi üzerimde geziniyor, beni nefesin hakkı olmayan şekillerde ısıtıyordu. Durdur onu, beynimin hâlâ biraz mantıklı olan bir kısmı bunu talep ediyordu. Onu hemen durdurun!

Ama sonra Agnes'in dairesi gözümün önünden geçti, o kadar mükemmel, o kadar tertemizdi ki. Elbette öyleydi. Eve gelip ayakkabılarını tekmeleyecek bir kocası yoktu, değil mi? Ceketini ve her şeyini fırlatıp kaneppe. Etrafa dağınıklık saçacak ve herkesin takılıp düşmesi için yerde oyuncak bırakacak çocuklar yok. Bir köpek bile yok. Kimsenin olmadığı, hatta çoğu zaman sessiz sedasız inisiyatiflerin bile bulunmadığı mükemmel bir daire.

Diğerleri neredeydi? Onun hayatı neredeydi?

Ama sonra, Pythias'ın bir hayatı olmadığı, değil mi? Pythias'ın sorumlulukları, protokolü, politikası ve işi vardı. Birdenbire bu şekilde yaşayıp yaşayamayacağımı bilemedim, bir daha değil, sonsuza kadar değil.

Tabii ki başka seçeneğim yoktu, değil mi? Ama birdenbire vardı.

Ve onun durmasını istemedim.

Ve nedense bu küçük açıklama beni derinden sarstı. Ya da hayır.

-Sanırım bu bir sürprizdi. Şok, bir ağız aniden üzerime kapandığında oldu.

Ağız değil, küçük bir ses düzeltti. Onun ağzı. Sıcak ve ıslaktı ve göğsümdeki aynısı tarafından yankılanıyordu. Ve unutmak için çok uğraştığım o diğer zamandan çok farklıydı. O çaresiz, ölüm kalım meselesi olan, çok dikkatli olduğu, kendini kasten geri tuttuğu zamandan.

Şu anda dikkatli davranmıyordu.

Hiç de dikkatli davranmıyordu, diye düşündüm. Neden dikkatli olsun ki? Onu mahveden şeylerin hiçbirisi henüz olmamıştı. Belki de ne yaptığını, ne olduğunu bile bilmiyordu.

Muhtemelen sadece iyi hissettirdiğini ve gücünü artırdığını düşündü ve çığlık atıp nehir kıyısına koştuğum gibi değildi-

Tamam, nehir kıyısında koşmuyordum, diye düzelttim ve çıkardığım sesleri durdurmak için dişlerimi alt dudağıma gömdüm.

Ama bundan hoşlanmamış gibiydi. Ya da belki de bunu bir meydan okuma olarak algıladı. Tenime, bana karşı hırladı ve vücudumu bir his seli kapladı, o sıcak gelgit dalgalarından bir diğeri. Bir dil etrafımda dolaştı, ellerim altımda kenetlendi ve dişlerinin sivri ucu-

Dişler mi?

Gözlerimi kırptıştırarak vücudumun uzunluğuna baktım ve koyu, karanlık gözler benimkilerle buluşmak için kalktı.

"İlginç bir fantezi hayatın var, dulceat,a".

Kalbimi durduran bir saniye boyunca arkama baktım ve sonra bir kova buzlu su gibi bir panik dalgası beni vurdu. Beni sarıp sarmalayan sıcaklık yerini soğuk ve keskin bir dehşete bıraktı, durgunluk yerini tedirgin bir çarpınmaya bıraktı ve bir an sonra, sanırım içinde uyuyakaldığım küvette neredeyse boğuluyordum. Çünkü nefes nefeseydim ve Roy'a ve bir saniye sonra kapıdan içeri dalan vampir grubuna garip gıcırtilı sesler çıkararak yüzeye çıktım.

Ve ben onlara lif fırlatmadan ve "Kapıyı kapatın!" diye bağırmadan önce kim bir açıklama alamadı?

- - -

Tamam, bu sefer sakinleşmem biraz daha uzun sürdü. Durulanmayı, saçımdaki köpükleri yıkamayı ve küveti boşaltmayı başarmıştım ki

düşünecek kadar sakinleştım. Ve kendime saçmaladığımı, bunun sadece bir rüya olduğunu söyleyecek kadar. Galler'deki o sahnenin, Agnes gibi olma korkusunun ve karabasan kaynaklı azgınlığın bir karışımı, evet, şu anda ihtiyacım olan son şeydi.

Her şey anlamlıydı, rüyalar ne kadar anlamlıysa o kadar.

Geniş, endişeli mavi gözler yepyeni banyo aynasından bana bakıyordu. Bana inanmış gibi görünmüyorlardı. Biraz ürkmüş görünüyorlardı, ki bu da bir kahin olduğumu ve hayaletlerle sürekli uğraştığımı düşünürsek ironikti.

"Bu bir *rüyaydı*," dedim yansımama yüksek sesle ve yüzüme soğuk krem sürmeye başladım. Sonunda Mircea'nın gözleri yoktu, sesi yoktu, aşırı aktif hayal gücüm dışında hiçbir şey yoktu. Sadece beynim bana oyun oynuyordu. Gerçi neden böyle bir oyun oynadığını bilmiyordum.

Mircea, Pritkin için endişelenmiyordu. Neden olsun ki? Pritkin cehenneme ya da zamanda geriye sürüklenmediği zamanlarda benim korumamdı. Ve kendi kendini tayin eden eğitim çavuşumdu. Ve resmi dırdırcım. Ne yediğim, ne kadar egzersiz yaptığım ve ne zaman tehlikeye düşsem, benim hatam olmasa bile bana bağıırdı. Sık sık Marco'ya "hadi Cassie'nin üstüne gidelim" bölümündeki parasının karşılığını verirdi; kulağıma tatlı sözler fısıldamadığı kesindi.

Tanıdığım adamın nasıl yapıldığını hatırladığından bile emin değildim. Aslında, tanıştığım çoğu karabasan bir doz cazibe okuluna fena halde ihtiyaç duyuyordu - neden hepsinin açlıktan ölmediğini anlayamıyordum. Ve tabii ki Pritkin *de* öyle *yaptı*; babasının yasağı sayesinde başka seçeneği yoktu.

Ama bu cehenneme sürüklenmeden önceydi, diye düzeltti sinsi bir iç ses. Anlaşmalarını bozduğu *için* babası onu geri alabildi. Ve seninle iblis seksi yaptı.

Seks değildi, diye düşündüm sinirli bir şekilde. Seks gibi bir şey değildi. Amsterdam'da yaptığından başka bir şey değildi - ben bitmişken bana enerji veriyordu. Bunu daha fazla bir şey olarak saymaya karar veren onun piç babasıydı.

Çünkü bu daha fazlasıydı, değil mi? İblis dünyasında-
İblis dünyasında değildik! Ben de bunu bir enerji bağışı olarak saydım.
Onun için birkaç kez yaptığım gibi-
Davana yardımcı olmuyorsun.

Lanet olsun! Soğuk krem kavanozunu gereğinden sert bir şekilde yere bıraktım. Bir karabasanın hayatını kurtarmanın pek çok yolu vardı ve Pritkin'in benim yüzümden ölmesine izin verecek değildim! Hele ki çoğu zaman benim yüzümden yarı ölü hale gelmişken. Bu yüzden iyileşmesine yardımcı olmak için birkaç kez enerji bağışında bulundum. Bu bir vampiri beslemekten farksızdı ve ben bunu her zaman yapardım!

Eskiden bunu hep yapardın, diye düzeltti içimdeki eleştirmen. Artık yapmıyorsun. Çünkü vampir dünyasında beslenmenin de cinsel bir yanı vardı ve Mircea başkalarının sizi ısırmasını yasaklamıştı. Bilseydi nasıl tepki verirdi-

Bilmiyordu! Bilinecek bir şey yoktu. Pritkin elinden gelse bana hiç dokunmazdı. Lanet bir ninja keşiş tarafından eğitilmek gibiydi-

Yakın zamana kadar öyleydi, dedi küçük sesim. Ama onu cehennemde bulduğunda farklı değil miydi?

Tarağı elime aldım ve başımdaki kuş yuvasına saldırmaya başladım. Hayır, diye düşündüm öfkeyle. Öyle olmamıştı. Beni gördüğüne sevinmemişti bile. O ... olmuştu. Pritkin'di. Tıpkı o gece o lanet yamaçta olduğu gibi.

Ölüyordum, kaybetmeyi beklediğim ama bir şekilde kazandığım bir dövüşte yaralanmışım, eğer kazanmak diğer adamdan daha geç öleceğim anlamına geliyorsa. Ama Pritkin bana tam zamanında ulaşmış ve Amsterdam'da yaptığının aynısını yapmıştı. Enerjisinin bir kısmını bana vererek hayatımı kurtardı ve bu sırada kendi hayatını da kaybetti.

En azından anlamlı kısımlarını. Çünkü Rosier'in seksin ne olduğuna dair çok gevşek bir tanımı vardı ve Pritkin'e dayattığı imkânsız standartlara göre, karşılıklı beslenme yeterince yakındı. Pritkin tabuyu yıkmış ve aniden cehenneme kaçırılmıştı ve ben de aklımda tek bir düşünceyle bir yamaçta çığlık atarken bırakılmışım: gidip onu almak.

Ve girdim. Cehenneme nasıl gireceğim ya da girdikten sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve gücüm dünya dışında pek iyi çalışmıyordu. Ama yine de gitmişim. Ve sonunda onu bulduğumda, tüm *dünyalarda* izini sürdüğümde, o ne yapmıştı?

Bana bağırdı ve beni balkondan aşağı attı!

Ve bu, en başta onun peşinden gelmeye cüret ettiğim için bana isyan yasasını okuduktan sonraydı. Onun özverili jestini mahvetmişim ve benim kadar olmasa da o da çok *kızmıştı*. Lanet olası cehennem büyücüsü. Bazen neden rahatsız olduğumu bilmiyordum-

Ama ondan sonra, küçük sesim bana hatırlattı. Siz ikiniz Rosier'in mahkemesinden kaçtıktan ve iblis konseyinin önüne çıktıktan sonra. Tüm drama bittikten ve onu serbest bırakacak ya da mahkum edecek kararı bekledikten sonra, farklı davranmamış mıydı? *Bir şey söylemek* istiyormuş gibi davranmamış mıydı?

Kaşlarımı çattım. Çok büyük bir stres altındaydı. Konseyi benden daha iyi tanıyordu, olasılıkları biliyordu. Bana anlatmaya çalışmıştı ama ben dinlememiştim. Mantıklı davranacaklarından o kadar emindim ki. Aynı düşmanlarla savaştığımızı bilmiyorlar mıydı? Ona *ihtiyacım* olduğunu görmüyorlar mıydı?

Ama hayır. Yüzyıllar boyunca kafalarını o kadar kışlarına sokmuşlardı ki hiçbir şey göremiyorlardı. Onu öldürdüler. Onu gözümün önünde öldürdüler ve sonra da sanki önemli bir şey değilmiş, bunu beklemem gerekiyormuş gibi davrandılar. Ama ben bunu beklemiyordum ve eğer Adra bana ihtiyacı olabileceğine karar verip bana o karşı büyüğü vermeseydi-

Evet, evet, bu çok hoş. Çok korkutucu, diye alay etti iç sesim. Eminim büyük, kötü iblis konseyini küçük benliğinle alt edebilirdin. Ama mesele bu değil, değil mi? Pritkin sana bir şey söylemek istiyordu ve neredeyse-

Bana bir bok söylemek istememişti! Onu öldürme ihtimallerinin ortalamadan daha yüksek olduğunu biliyordu. Ne söylediğini bilmiyordu!

Ya da belki de umurunda değildi, diye ısrar etti küçük sesim sinsice. Belki de artık bir önemi olmadığına karar vermişti. Her halükarda öldürülecekse, o da öldürülebilirdi.

Lanet olsun! Aramızda hiçbir şey yoktu! Yine de bu gece rüyanda onu gördün.

Yansıyama ters ters baktım, o da bana ters ters baktı. Meydan okurcasına. Hatta biraz kendini beğenmiş. Sanki reddedilemez bir noktaya değindiğini düşünüyordu ve dürüst olmak gerekirse bazen bu işin beni delirttiğini düşünüyordum.

Kel kalmadan önce tarağı bıraktım.

Rüyamda onu gördüysem ne olmuş? Rüyalarımın sorumlu tutulamazdım. Ve her neyse, Mircea bilmiyordu. Ve bilse bile-

Ya yaptıysa? İç sesim istedi. Çünkü iç sesim ne zaman lanet *geceyi* bitireceğini bilmiyor.

Parmaklarım boynumdaki iki küçük şişliğe gitti; ters giden bir büyüyle başlayıp yarım kalan bir büyüyle sona eren gecenin kalıntıları.

Çılgın usta vampir. Yarı çılgın vampirlerin yaptığı şeyi yaptı ve beni ısırdı. Ama bu normal bir ısırık değildi.

Yutkundum ve parmak uçlarımın altındaki küçük şişliklerin hareket ettiğini hissettim. Filmlerdeki gibi kan damlayan yaralar değillerdi. Bir insan tarafından kolayca sivilce sanılabilirlerdi, tabii fark eden olduysa. Artık kırmızı bile olmadıkları için bu pek olası değildi. Sadece iki parça kabarık deri, neredeyse hiçbir şey ...

Vampir değilsen tabii.

Bir vampir için bunlar, *durun, geri çekilin, bir dakika durun ve hayatınızı yeniden düşünün* diyen yanıp sönen bir neon işaretiydi. Çünkü bu kız alındı, hem de bir senatör tarafından. Ona çok uzun süre bakarsan seni ve sevdiğin her şeyi yok edecek biri.

Ya da en azından bana söylenen buydu. Bunu hayal etmekte zorlanıyordum çünkü onun o yönünü görmemiştim. Evet, Senato üyelerinin Rosier'in deyiimiyle "kan emici şeytanlardan" oluşan bir topluluğu denetleme işini iyi davranarak almadıklarını biliyordum. Ama benim Mircea'm bu değildi. Benim Mircea'm gülen gözler, ipeksi saçlar, bilgili eller ve kıvrak zekaydı. . . .

Bu da muhtemelen beni büyüten vampirin sarayını ziyaret ettiği çocukluğumdan beri ona neden aşık olduğumu açıklıyordu.

Tony, Ares'in annemi avlaması için bıraktığı bazı kötü tipler olan Sparto'i'den kaçan ailemi, babamın onun için birkaç büyü yapması karşılığında yanına almıştı. Vampirler insanlar gibi büyü yapamazlardı, bu yüzden çoğu büyücüyü koğuş ve benzeri şeyler yaratmak için kullanırlardı. Ve bir süre için işler yolunda gitmiş gibi görünüyordu.

Ta ki Tony, büyücünün genç kızının gerçek bir kahin olduğunu, doğaüstü dünyada nadir bulunan ve potansiyel olarak kâr getiren bir meta olduğunu anlayana kadar. Ve beni almaya çalıştı. Ailem itiraz etti, Tony ısrar etti ve sonunda mesele ölümcül bir araba bombasıyla çözüldü. Bu da insan kılığına girmiş zayıf bir tanrıçayı öldürdü. Ve dört yaşındaki kızını yetim ve Tony'nin yeni kahini olarak bıraktı.

En azından efendisi beni öğrenene kadar öyleydi.

Çünkü hizmetçisinin aksine Mircea ev ödevini yapmıştı. Ve Tony'nin yanına aldığı büyücünün, çoğu serbest çalışan tip gibi şanssız bir adam değil, kötü şöhretli Kara Çember'in eski bir üyesi olan Roger Palmer olduğunu keşfetmişti. Kendisi en çok

Elizabeth O'Donnell, Pythia'nın atanmış varisi ve bir şekilde onu geri alma girişimlerinden yıllarca sakladığı için.

Mircea bunu çok ilginç bulmuştu, çünkü kayıp varis aynı zamanda benim annemdi.

Agnes yaşılanıyordu ve herkes iktidarın yakında bir halefe geçeceğini biliyordu. Bu kişinin de her zamanki gibi özenle yetiştirilmiş bir yardımcı olması gerekiyordu. Ancak bir ev sahibi seçen Pythia gücünün kendisiydi, eski Pythia değil, bu yüzden teknik olarak herhangi bir yere gidebilirdi.

Ve Mircea bana gideceğine dair bahse girmişti.

Uzun atış işe yaramıştı ama başka bir kumar işe yaramamıştı. Çember'in annemi aramaktan asla vazgeçmediğini ve kim olduğumu öğrenir öğrenmez beni alacağını biliyordu. Onların büyü kullanıcıları üzerinde yargı yetkisi vardı, sadece vampirleri yöneten Senato'nun değil. Ve ben bir vampire dönüştürülemezdim, çünkü bu tür bir şey Pythian gücünü kanalize etme yeteneği de dahil olmak üzere sihirli beceriyi mahvediyordu.

Bu yüzden beni Tony'nin yanına bıraktı, kendi ışıltılı sarayının aksine, ilgi odağı olmaktan olabildiğince uzaktı. Delirip savaşta diğer tarafa katılmadan önce Tony çoğunlukla insani kötülüklerle uğraşıyordu, bu yüzden Çember'in pek ilgisini çekmiyordu. Zaten ben de oradaydım. Tony'nin soğuk ve nemli kalbinin iyiliği için yanına aldığı küçük yetim kızın kökenini sorgulamak için kimsenin bir nedeni yoktu.

Ve böylece bekledik. Benim büyümemi. Mircea'nın neler olacağını görmesini. Ve bu arada, insan mafyasını sevgililer gibi gösteren bir adamın sarayında güvenliğini sağlamak için bir büyücüye bana büyü yaptırmıştı.

Her şeyi düşünmüştü -bu lanet şeyin geri tepme ihtimali dışında.

Çoğu güçlü büyü gibi, kullandığı büyü de öngörülemez olmasıyla ünlüydü ve Mircea ve ben yetişkinler olarak tekrar karşılaştıktan sonra birkaç zaman yolculuğu saçmalığı gerçek bir karmaşaya neden olmuştu. Ve saplantılı, şehvet dolu bir ilişki ancak büyü nihayet bozulduğunda çözülmüştü. Ama o zamana kadar ısırtığı, en azından vampir yasalarına göre, artık onun karısı olduğumu garantilemişti.

Ve vampir dünyasında boşanma diye bir şey yoktur.

İstedğimden değil. Hayır, neredeyse onun kadar tuhaf bir şey istemiştım. Çıkmak istemiştım.

Amacım tüm bu büyü kaynaklı çekimin ardında başka bir şey olup olmadığını öğrenmekti. Ya da Mircea'nın sürekli bir fırtınanın içindeki tek liman gibi görüldüğü bir çocukluktan kalma pembe gözlükler mi takıyordum. Tony korkutucuydu. Öte yandan ustası nazik, sevecen, yakışıklı ve düşünceli biriydi. . .

Belki de gerçekten aptaldım. Ya da kronik olarak saf. Ama tüm bunların bir yalan olduğuna inanmıyordum.

Mircea benden faydalanmak mı istedi? Tabii ki öyleydi. O bir *Vampir*. Ama bu onun da beni önemsemediği anlamına gelmiyordu.

Bu aynı zamanda onun yaptığı anlamına da gelmiyordu, diye yorumladı küçük sesim, onu bastırmadan ve diş fırçamı almak için tezgâhın karşısına eğilmeden önce.

Ve bir elin çıplak kıcımdan aşağı kaydığını hissettim.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Bir an için donup kaldım, hiçbir şeye bakmıyordum. Açık ağzımdan sarkan diş fırçası hariç. Sonra kalbim küt küt atarak döndüm.

Ve hala hiçbir şey görmedim.

Parlak, neşeli banyo ışığının altında bile belli belirsiz hayaletimsi görünen buhar girdapları dışında.

Belki de bunun bir nedeni vardır, diye umutla düşündüm. "Billy?"

Hayalet yoldaşım cevap vermedi.

Dudaklarımı yaladım.

Bu onun orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Billy Joe oyun oynamayı severdi, Mississippi'de profesyonel bir kumarbaz olarak geçirdiği hayatının bir kalıntısıydı bu. İyi bir kumarbaz değildi. Bu yüzden yirmili yaşlarını bir çuval, bir sürü ip ve kandırmaya çalıştığı birkaç kızgın kovboy sayesinde nehir dibinde bir tur atarak bitirmişti.

Bedeninin hâlâ orada olduğunu sanıyordum. Öte yandan ruhu, zamansız ölümünden birkaç hafta önce kazandığı ve rehin bırakmaya vakit bulamadığı çirkin, eski bir kolye sayesinde bugünlerde Vegas'ta takılıyordu. Bu onun tek iyi şanslı olmuştu, çünkü kolye bir tılsımdı, dünyanın doğal enerjisini toplayan ve sahibinin büyüsünü desteklemek için kullanan bir kalıntıydı.

Ya da bu durumda, sahibinin hayaleti. Diğer hayaletlerin mezarlıklara ve ürkütücü eski evlere musallat olduğu gibi Billy de bu eve musallat olmuştu. Yaşlı mürebbiyeme doğum günü hediyesi olarak niyetlenerek satın aldığımdan beri de bana musallat olmuştu.

Ama şu anda bana musallat olduğunu düşünmüyordum.

Ne kırmızı firfırlı gömleğin parıltısı ne de kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Gülen ela gözlerinin üzerine düşen hayalet gibi bir Stetson da yoktu. Hiçbir şey yoktu, bu da muhtemelen yine bir şeyler hayal ettiğim anlamına geliyordu.

Başka bir havlu aldım ve damlayan saçlarımı ovmaya başladım.

Günün birinde banyolardan tamamen uzak durma fikrini düşünmem gerekecekti. Tuvaletlerde başıma garip şeyler geliyordu. Belki de temizlenmek için başka bir yol bulmalıyım. Belki de jakuzili bir oda bulmam gerekiyordu. Belki de uzun süreli bir terapiye ihtiyacım vardı ama bir Pythia'nın bile bu kadar uzun süreli bir terapiye ihtiyacı olduğundan emin değildim.

Banyo kapısının diğer tarafından çınlayan bir ses geldi. Tekrar donakaldım, ellerim başımın üzerinde, bir avlunun altından dışarı bakıyordum.

Türk pamuğu. Ve kapıya baktı. O da baktı. Ama başka hiçbir şey bakmadı, çünkü kapalıydı.

"Roy?" Alçak sesle seslendim, çünkü bir vampirin kulaklarının bağırmaya ihtiyacı yoktu.

Ve kendimi biraz absürt hissettiğim için.

Kimse cevap vermeyince bu his başka bir şeye dönüştü. Lanet olsun, kendine gel, dedim kendime sertçe ve kapı kolunu tuttum.

Diğer tarafta korkutucu bir şey yok. Sadece lanet bir yatak odası!

Ve öyleydi.

Sadece benim değildi.

Yüksek tavanlı, güzel pervazlı ve geceye bakan uzun pencereli bir odaya girdim. Sonra panikle etrafımda döndüm ve neredeyse burnumu eski dünya panellerine çarpıp kırıyordum. Çünkü artık orada bir kapı yoktu.

Şaşkınlık ve acıyla sendeleyerek geri döndüm ve devrilmiş bir çaydanlığın yanına kırımın üzerine düştüm. Küçük bir masanın altında yerde duruyordu ve porselen bir fincan ve tabağın kalıntılarına sızıyordu. Ve güzel kokulu bir sıvı, son derece cilalı ahşap döşeme tahtaları boyunca akıyordu.

Kafa karışıklığına yardımcı olmadı.

Buruşuk yatak örtülerinin bulunduğu büyük, yabancı yatak da öyle. Ya da bir yastığın üzerine atılmış havlu ve bornoz. Ya da dışarıyı görece kadar yakın olmadığım ama ay ışığının pahalı halıların ve uzak duvardaki Jackson Pollock benzeri bir tablonun üzerinden süzülmesine izin veren pencere.

Burayı bilmiyordum.

Hiçbir şey bilmiyordum.

Ancak bir dakika sonra kapıdan içeri giren vampir başka bir hikâyeydi.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama beni görmüş gibi görünmüyordu. Bu da bana mantıklı gelen ilk şeydi. Çünkü adı Horatiu'ydu ve kimseyi göremiyordu.

Mircea'nın eski   retmeniydi, hem de   ok yaşı. Sorumlusunun gen   kafasına biraz Latince sokmaya   alıştı  ında orta yaşı ya da daha fazlaydı. Ama bu, Mircea'nın Horatiu   l  m d  şe  indeyken yeni vampirler yaratmak i  in gereken ustalık seviyesine ulaşamadı  ı anlamına geliyordu. Ve bu t  r şeyler form  l   bozmaya meyillidir. Sonu  ta ortaya halsiz, yarı k  r,   o  unlukla sa  ır bir vampir   ıktı ama yine de ge  imini sa  lamakta ısrar ediyordu.

Bir uşak olarak, sanırım Mircea'nın bulabildi  i en g  venli iş buydu.

Beyaz sa  lı yaşı vampir tepsiyi yandaki masa yerine bir sandalyenin kenarına tehlikeli bir şekilde bırakırken, bir bakıma g  venli, diye d  ş  nd  m. Sandalye, şimdi daha iyi anlamaya başladı  ım, devrilmiş   aydanlı  ın hemen   zerindeydi. Ama Horatiu bunu da fark etmemiş gibiydi.

Belki de yataktaki giysileri toplayıp   amaşır olu  unun yanındaki pencereden dışarı atmakla meşgul oldu  u i  indir. Ve ipek bir saksı bitkisini sulamakla. Ve başka bir vampir i  eri girmeden hemen   nce ş  minenin yanındaki kitaplı  a bir şeyler yapmaya başlamıştı.

"Lanet olsun!" Vampir Kit Marlowe'du, Senato'nun kıvrıcık sa  lı, ke  i sakallı, karıştırılması imk  nsız baş casusu. Normalde imk  nsızdı     nk   şu anda biraz sinirli g  r  n  yordu.

Belki de kitaplık az   nce alev aldı  ı i  indir.

"Lord Marlowe," dedi Horatiu, titreyen yaşı adam sesiyle. "Kahvaltıda efendinize katılmak ister miydiniz?"

"Hayır!" Marlowe, kambur fig  r  n yanından ge  ip bitişikteki banyoya koştu.

Horatiu arkasından, "Bir s  r     iroz var," diye seslendi. "Ama yeterince tost yok. Keşke usta bir şeyler s  yleseydi-"

"Kahretsin, kahvaltı istemiyorum!" Marlowe elinde su dolu bir     p sepetiyle koşarak geri d  nd  . Bunu yatak odasını kurtarmak ve muhtemelen pahalı olan eski ciltleri yok etmek i  in kullandı.

"Elbette daha fazlasını yapabilirim," dedi Horatiu endişeyle. "Ama sanırım   avdarımız bitmiş."

Başını belaya sokacak başka bir şey bulmaya gitti  inden kuşkulanarak sendeleyerek dışarı   ıktı ve arkasında   fkeli, ıslak ve k  f  rbaz bir Marlowe bıraktı. Havlunun i  indeki hatunu hen  z fark etmemiş gibiydi. Ne halt oldu  unu sormak i  in a  zımı a  tım ama Marlowe odanın di  er kapısından dışarı   ıkınca aniden kapattım.

Ve tam ortama do  ru.

Bedenlerimiz birleşirken garip bir yönelim bozukluğu hissi vardı, Billy enerji çekmek için derimin içine girdiğinde hissettiklerimin aynısıydı. Sadece burada kayıp bir enerji yoktu. Sadece bir anlığına benimle aynı alanı işgal eden birinin derimi karıncalandıran hissi vardı.

Havlumunu tutarak ve zor nefes alarak etrafımda döndüm, çünkü vampirler hayalet bırakmazlar. Bıraksalar bile Horatiu ile tartışabileceklerinden şüpheliydim. Ya da bir yangını bu kadar zahmetsizce söndürebileceğinden.

Ama kesinlikle bir hayaletmiş gibi hissettirmişti. Ya da benim hayalet olduğumu, giderek artan bir dehşetle fark ettim.

Bir an orada durdum ve hayatıma kastedenlerden birinin bir şekilde başarılı olup olmadığını, eğer öyleyse neden buraya gelmeden önce patlamayı duymadığımı, tetikçiyi görmediğimi ya da acıyı hissetmediğimi merak ettim.

Ama hayalet olamazdım, *olamazdım*. Muhafızlarım bir suikastçı olduğunu hissedirdi. Yani başka bir şeyler oluyordu ve vampir hisleri ne olduğunu anlamama en çok yardımcı olacak şeydi. Onu kaybetmediğim sürece.

Ama çoktan yapmışım gibi görünüyordu, çünkü Marlowe oturma odasının diğer tarafındaki kapıdan geçerek gözden kaybolmuştu. Ben peşinden koşarken bile kapanmaya başlayan bir kapı. Ve kendimi dar aralıktan içeri attığımda, kapı kapanmadan önce zar zor başardım, gördüm-

Boş bir oda.

Bir atriyma ya da birkaç koridorun birleşip sonra ayrıldığı o tuhaf odacıklardan birine benziyordu. Yerde güzel bir halı, küvetin içinde bir saksı bitkisi ve şömineli bir şömine vardı ama önünde sandalye yoktu çünkü burası takıldığınız bir oda değildi. Bir yerden başka bir yere gitmenin dışında hiçbir şey yapmamak ve hiçbir şey olmamak için tasarlanmış bir odaydı.

Bu durum hariç, çünkü başka kapı yoktu.

Beni korkutabilirdi ama bunu daha önce de görmüştüm. Vampir konutlarında popüler bir güvenlik özelliği idi, davetsiz misafirleri çıkışı bulmaya zorlayarak yavaşlatmayı amaçlıyordu. Ama ben bir tane aramadım.

Çünkü ben zaten başka bir şey bulmuştum.

Karşı duvardaki eski dünya panellerine parlak bir renk sıçraması yapan bir şey. Bana Marlowe ve Horatiu'yu ve hatta kendi çıkmazımı bir anlığına unutturan bir şey. Beni bir mıknatıs gibi kendine çeken bir şey.

Güzel bir şey.

İstedigim kadar iyi göremiyordum, çünkü tek aydınlatma tavanda alçakta duran birkaç gömme ışıktı. Şöminenin üzerinde bir mum yanıyordu, ben de onu aldım. Ve bir tabloyu aydınlattım.

Işığın bir elbisenin sadece alt yarısına ulaşmasına bakılırsa büyük bir elbise. Şamdanı daha yükseğe kaldırdım ve altın rengi pus, yaşlılıktan çatlamış ama hâlâ mücevher gibi canlı renklere sahip bir yüzeyde parıldadı: zengin krem, somon pembesi, koyu mercan ve soluk akuamarin. Satenden görkemli bir elbise, kocaman inci bir yüzük takan bir el, şık siyah saç topuzunun üzerinde altın ve inciden bir başlık ve ... oluşturuyorlardı.

Ve daha önce gördüğüm bir yüz.

Resim olarak değil ama fotoğraf olarak, Mircea'nın birçok evinden birinde tesadüfen bulduğum koca bir kitap. O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum; hala da bilmiyorum, çünkü Mircea geçmişi hakkında konuşmayı sevmezdi, hele ki geçmişini dolduran kadınlar hakkında. Ne zaman bu konuyu açsam, kaçma moduna geçerdi.

Ve kimse Mircea gibi kaçamadı.

Tamamen saf değildim. Başka sevgilileri olduğunu biliyordum; beş yüz yıl içinde nasıl olmasındı ki? Ama ağzına kadar onlarla dolu fotoğraf kitapları bulmamıştım. Hiçbirinin servet değerinde bir tablosuna rastlamamıştım. Hiçbirinin geçici bir kaçamaktan daha fazlası olduğuna dair bir kanıt görmemiştim.

Yüksek elmacık kemiklerine, dolgun kırmızı dudaklara, ışıldayan koyu renk gözlere baktım. Ellerimin şamdanı sıktığını hissettim. Çünkü bu kadın bana bir kaçamak gibi görünmüyordu.

Gördüğüm fotoğraflar moderndi ama kıyafet Rönesans dönemi İtalyan kıyafetiydi; en azından paranız varsa öyleydi. Tony'nin yerleşik ressamı Rafe'nin etrafa saçtığı bazı resimlerde ara sıra bunun gibilerini görmüştüm. Narin bir kombinezonun üzerinde dekolte bir korsaj, yüksek bir bel ve omuzlara küçük fiyonklarla bağlanan uzun, takma kollar vardı. Giyenin ince boynuna dolanan haç ağır altındı ve kulaklarından sarkan iri, parlak inciler bir sultanın hazinesinden gelmiş olabilirdi.

Ve pahalı olan sadece kıyafetleri değildi.

Işığın daha yakın tuttum, çünkü emin olmak istiyordum. Ve evet. Mücevherleri mum ışığında donuk altın rengine *parlıyordu* çünkü altındı, altın varak uygulanarak yapılmıştı. Aynı şekilde dudaklarındaki ve yanaklarındaki kırmızı da aşırı boyası değildi.

aşırı derecede pahalı vermilyon. Ve arkasında parıldayan deniz ... şey, o çivit rengi değildi.

Bu saf, yoğun renk ancak ultramarin olabilir. Afganistan'daki madenlerden ithal edilen bu renk, hakiki lapis lazuli'den çok zahmetli bir işlemle elde ediliyordu. Rafe bir gün kendi kullanımı için biraz karıştırırken bana bundan bahsetmişti. Modern zamanlarda pek değerli olmasa da bir zamanlar Rönesans sanatının en pahalı pigmenti olduğundan. Tam anlamıyla ağırlığınca altından daha değerliymiş.

Oysa burada gökyüzünden denize ve kadının elbisesinin işlemelerindeki parlak maviye kadar her yere sıçramıştı. Bir servete mal olmuş olması gereken bir elbise ama onu giyen kadının yarısı kadar bile güzel değildi. Sadece fotoğraflarla dolu bir albümü değil, *tüm* duvarı kaplayan bir tuvali işgal eden bir *kadın*-

Ama hayır. Duvar olmadığını, bir an sonra parlak yüzeye dokunmak için uzandığımda fark ettim. Ve onun yerine aramadığım o kapı aralığından içeri düştüm. Ve aniden ellerim ve dizlerim üzerinde başka bir şömineli ve başka bir ana vampirli başka bir odada sona eren bir ışık, ses ve oh-holy-shit girdabına.

Ama bu Marlowe değildi.

Mircea büyük bir maun masanın arkasındaki büyük deri koltuğa oturdu. Biraz uyumsuz görünüyordu çünkü üzerinde sadece koyu erik rengi bir uyku pantolonu vardı. Göğsü ve ayakları çıplaktı ve neredeyse her zaman bir tokayla geriye doğru topladığı koyu renk, omuz hizasındaki saçları açıktı.

Yeni kalkmış ama sonra ofisinde kestirmeye karar vermiş gibi görünüyordu.

Biraz genel bir versiyon olsa da bir tanesine benziyordu. Evin geri kalanı eski dünya cazibesi ve pahalı modern şıklığın eklektik bir karışımıydı - tıpkı sahibi gibi. Ama burada, eğer oteller düzenli olarak mumlarla aydınlatılıyorsa, bu durum yerini bejler ve kahverengiler içindeki lüks otel mülayimliğine bırakmıştı: son derece cilalı bir masa, yerde bir Kerman halısı ve pahalı görünümlü kitaplarla dolu bir duvar. Lüks muhasebeci ya da kodaman avukat yazıyordu. Mircea yazmıyordu.

Kırık bir Çin heykeltciği dışında, kalemlik görevi gören tefli mutlu bir göbekli adam.

Ve tabii ki masanın arkasında oturmuş, sandalyenin kollarını yavaşça okşayan adamın kendisi.

O sandalyeyi gerçekten seviyordu, değil mi? Boş boş düşündüm. Bir an için. Ta ki çıplak popomda çok da gizli olmayan bir darbe daha hissedene kadar. A

Mircea'nın elinin kaygan deri üzerindeki hareketiyle eşleşen bir vuruş.

Tam olarak eşleştiğini fark ettim, kolun ucuna kadar yumuşattı ve sonra tekrar yukarı doğru süpürerek devreyi tamamladı. Aynı anda sol kalçamın yanaklarını da okşadı. Bu onun en sevdiği hareketlerden biriydi ve normalde beni tahrik edip rahatsız ederdi.

Ama ben zaten ateşliydim ve iyi anlamda değil. Ve sonra Marlowe tekrar içimden geçti.

"Gitmeden önce kontrol etmek isteyebilirsin," dedi ben boğulup çırpınırken ve geriye düşerken. "Horatiu evi yakmaya çalışıyor."

Mircea gözlerini açmadan, "Denemesine gerek yok," diye mırıldandı. "Doğal olarak geliyor."

"Bir bakıcıya ihtiyacı var!"

"Bunu denedik. Ama onların varlığını fark etti." Mircea'nın ağzı buruştu. "Ve tüm yeni gelenleri eğitmek için çok yaşlı olduğundan şikayet etti."

"Öfkeli bir cehennemden iyidir!"

"Hepimiz duman kokusunu ayırt etme konusunda oldukça iyi hale geldik."

Marlowe homurdandı. "Hiç şüphesiz. Peki sen neden giyinmedin?"

Baş casus, eğer öyle denebilirse, buruşuk bordo bir takım elbise ve Mircea'nın ayakkabılarını boyamak için kullanmayacağı bir gömlek giymişti. Kendi ayakkabılarını boyadığından değil. Marlowe da şıklığıyla tanınan biri değildi. Ya da birilerini etkilemek umurunda değildi.

Bu Mircea'nın işiydi.

"Henüz hava kararmadı bile," diye hafifçe yorumladı Mircea. "Ve şehre açılan portal neredeyse anlık. Oraya herkesten saatler önce varmak hangi amaca hizmet eder ki?"

"Peki ne yapmayı planlıyorsun? *Uyumak mı?*"

"Hayır. Ama görünüşe göre bir tane kullanabilirsin."

Kit ona ters ters baktı. Sonra da kendini masanın önündeki yeşil koltuğa attı. Ve orada oturdu, rahatlamış gibi yaparken, bastırılmış enerjiyle neredeyse titriyordu.

Biraz daha az öfkeli olsaydım nedenini daha çok merak ederdim.

Çünkü Mircea *bunu yapmaya devam etti*. Hayali dokunuşlar tenimin üzerinde kaymaya devam etti ve ben daha da buharlaşmaya devam ettim. Çünkü zaman öldürürken ve arkadaşıyla sohbet ederken benimle oynuyordu ve çünkü *kafamın* içindeydi.

Bunu yapmak için öyle olmalıydı, bu her ne haltsa. Yeni bir vampir gücü, daha önce hiç duymadığım bir şey.

Bazı ustaların yapabildiği gibi arada bir yüzeysel düşünceleri topluyordum. Bana söylemediği bir şeydi çünkü bu yüzeysel değildi, pasif değildi, bu *benim lanet olası kafamın içindeydi*.

Orospu çocuğu.

Sonra da beni gaza getirdi.

Yere düşmeden önce gördüm, parmak uçlarının sandalyenin kolunda hızlı bir kasılması. Pürüzsüz deride ince bir çimdik. Ama hiç de ince değildi. Sert, keskin bir acı hissettirdi, tamam, doğru koşullar altında hoş karşılanabilirdi ama bunlar o koşullar değildi. Bunlar ona *yakın* bile değildi ve-

Ve sonra tekrar yaptı.

Başımı kaldırıp baktığımda mükemmel dudaklarında küçük bir gülümsemenin kıvrıldığını gördüm, sadece küçük bir sırıtış, tek başına yeterli olabilirdi. Ama tek başına değildi. Keskin, eğlenceli ve açık bir çift viski karası gözle birlikte takılıyordu.

Ve benimkine sabitledim.

Ve Steamy aniden nükleer oldu.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

"Çok sakinsin," dedi Kit, kendine bir içki doldurmak için ayağa kalkarken. "En iyi zamanlarda bile sinir bozucu, ama şu anda müstehcenlik sınırında geziniyorsun."

"Panik yapmamı mı tercih edersin?" Mircea sordu, ben yavaşça yerden kalkarken gözleri benim üzerimdeydi.

"İnsan gibi davranmanı tercih ederdim-" "Bu zor olurdu."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tersledi Kit, bardağa bir şeyler doldururken. "Bir kez olsun cesaretini göster!"

"Endişelenmene gerek yok," dedi Mircea, ona doğru yürümemi izlerken. "Mükemmel bir ekip oluşturduk."

"Endişelendiğim şey takım değil. Lanet olası feyler!" Kit elini uzattı. Sanki ben orada değilmişim gibi eli içimden geçti.

Çünkü ben değildim. Onun için değil. Ben Mircea'nın kafasındaydım ya da o benim kafamdaydı; hangisi olduğunu bilmiyordum.

Ama bir şeyi biliyordum.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

"Bu gece herhangi bir fey yaralanırsa, bu kendi başlarına gelecek," dedi Mircea, ben masanın etrafında dönerken tek kaşını kaldırarak. "Yasadışı davranıyorlar, anlaşmayı ihlal ediyorlar-"

"Evet ve antlaşma onlar için çok önemli!" Kit acı acı konuştu. "Hiçbir zaman buna uymadılar, uymaya da niyetleri yoktu. Yeşiller hâlâ bizi köle olarak çalıştırıyor, Karanlıklar sürekli sınırı geçmeye çalışıyor ve sözde Mavi Elfler-"

"Onlar 'fey'i tercih ediyor," diye mırıldandı Mircea, önünde durduğumda. "'Elf' aşağılayıcı bir kelime olarak görülüyor."

"Sanki neyi tercih ettikleri umurumda!"

Mircea yorum yapmadı. Hareket de etmedi. Orada öylece oturdu, bana baktı, gözleri hınzırca parlıyordu.

Çünkü blöf yaptığımı düşündü.

Hayır, diye düşündüm acımasızca; öyle olduğumu *biliyordu*. Bu oyunları benimle her zaman oynardı. Son zamanlarda gördüğüm ve artık o olduğuna emin olduğum rüyalarda olduğu gibi. Soruları geçiştirdiği, ipuçlarını görmezden geldiği, açık uçlu yorumlardan kaçtığı tüm o zamanlar gibi. Ve her zaman paçayı sıyırdı. Çünkü usta bir vampiri nasıl bağlarsınız? Dikkatini nasıl çekersiniz? Onu nasıl *dinletirsiniz*?

Bunu çözmüş olabileceğime karar verdim.

Havluyu bırakıp üzerine çıktığımda gözlerinin hafifçe açıldığını gördüm.

"En azından Yeşiller bu konuda açık sözlü," dedi Kit, duvardaki bir haritaya bakarak. Bahsettiği şey bu olduğu için bunun peri haritası olduğunu varsaydım ama göz ucuyla bakmaktan öteye gidemedim. Çünkü Mircea çoktan iyileşmişti.

Güçlü kollar beni aniden ona doğru çekti, aramızdaki boy farkı sandalyede diz çökmüş olsam bile yüz yüze olmamızı sağlıyordu.

"O uzun burunlarıyla tepeden bakıp bize kendi işimize bakmamızı söylüyorlar," dedi Kit. "Ama lanet olası Mavi Feyler, ah, onlar bizim iyi dostlarımız, sadık müttefiklerimiz ve diğerlerinin toplamından daha fazla kaçakçılık yapıyorlar!"

"Talihsizlik," diye mırıldandı Mircea, karanlık gözleri benimkilere parıldıyordu. "Ama bazı dostluklar uzun ömürlüdür ve bir kenara atılmaları gerekir."

"Arkadaşlarımı sen seçemezsin," dedim ona. "Sen de benim kafamın içinde oynayamazsın!"

"Ben
oynamıyorum."

"Ben de
oynamıyorum!"

Marlowe, "O zaman buna ne dediğinizi bilmek isterim," diye homurdandı. "Blarestri'yi bırakamayacağımızı biliyorsun. Müttefiklerimiz olmalı, özellikle de şimdi."

"Gerçekten mi?" Mircea bana sordu. "O zaman burada ne işimiz var?"

"Vaktimizi boşa harcıyoruz!" Kit tersledi. "Başından beri söyledim."

Mircea aniden arkasına yaslanıp sandalyeyi dik bir şekilde yatırırken, "Sen söyle," diye homurdandım. Ve beni üzerine, ince kalçaların kalın kaslı uyluklarla buluştuğu tatlı noktaya çekti. Ve seksinin ağırlığının ince bir ipek tabakasıyla zar zor gizlendiği yere. Bu bir engelden çok baştan çıkarıcıydı, kaygan malzemeye tutunmak için mücadele ederken yumuşak, baştan çıkarıcı bir okşamaydı.

"Bazı insanlar bela konusunda uzmanlaşır," dedi Mircea, sıcak eller kalçalarımın etrafında kıvrılıp beni sabitlerken. Sonra beni dudaklarına kadar yukarı çekti.

karnıma yaslandı.

Marlowe hâlâ haritaya bakıyordu, sırtı bize dönüktü ve Mircea bundan sonuna kadar yararlandı. O hınzır dudaklar yavaşça, sürükleyerek, ağzı açık bir şekilde karnımın alt kısmına doğru hareket etmeye başladı. Ardından dilinin bir kısmı tenimde kayarak beni tattı. Beni ürpertti.

Burada kimin kime ders vermesi gerekiyordu? Başım dönerek düşündüm.

"Hatta bazıları bunu tercih ediyor gibi görünüyor," dedi Mircea bana, sesi eğlenmiş gibi geliyordu. Sonra ben hafifçe yer değiştirirken bir ses daha çıkardı,

kasıtlı olarak onu sürüklüyor.

Ve aniden, işler artık o kadar da yumuşak değildi.

"Şu üç lanet Svarestri gibi," diye onayladı Marlowe içkisini tazelerken. "Bizden daha aşağı varlıkların arasına karışmazlar, oh hayır. O piç Geminus'un onlara tam yetki vermesi, hatta onları resmi portallardan içeri sokması dışında, çünkü kim bir senatörün kaçakçılık yaptığından şüphelenir ki?" İğrenmiş bir ses çıkardı. "Mesela ben! Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum ama bunun yıllardır yürüttüğü yasadışı dövuşler olduğunu sanıyordum. Bu kadar çok tanıdığı varken er ya da geç bu işin içine gireceğini bilmeliydim"

Dinlemeyi bıraktım.

Mircea'nın elleri sıkılaşmış, beni yerimde tutuyordu. Ama ellerim yine de onun omuzlarını buldu, çünkü destek yeterli değildi. Nedenini bilmiyordum; erojen bir bölgenin yakınında bile değildi. Birden her şeyin öyle olması ve dizlerimin bükülmeye çalışması dışında.

Bir anlık kopukluk yaşadım, tam anlamıyla, akıl almaz bir inançsızlık. Burada, Mircea'nın ofisinde çıplak ve sıırıslık diz çökmüyordum. Ve o da kesinlikle tenimdeki su damlalarını yalamıyordu.

Sadece ben öyleydim ve o da öyleydi ve hareket edemiyor gibiydim, vuruşlar uzadıkça, yavaşladıkça, genişledikçe zar zor nefes alabiliyordum. Ya da bir göğsün kabarıklığını takip ettiğinde, sıkıca kıvrılmış ucunda bir damla su titremesine rağmen meme ucuna kısa bir süre durduğunda nefesinin sıcaklığı bedenimi daha da sıkıyordu. Lamba ışığında parladı ve birkaç saniye boyunca odayı yansıttı. Ve muhtemelen giderek çaresizleşen yüzümün küçük bir versiyonu.

Ta ki yerçekimi yetene ve sonunda dudaklarına düşene kadar.

Gözlerimi tuttu, yalayarak uzaklaştırdı, etrafındaki deriyi yaladı, o-

Başım geriye gitti, kafasının arkasındaki duvara baktım çünkü artık onu izleyemiyordum. Ama önemli değildi. Hâlâ onun gölgesinin benimkine karıştığını, birlikte usulca hareket ettiklerini görebiliyordum. Üzerimde gezinen sıcak sertliğin her darbesini hâlâ hissedebiliyordum. Çekmeye başladığında boğazından çıkan sesi hâlâ duyabiliyordum.

Sırtım kamburlaştı, saçlarındaki parmaklarım yumruk haline geldi, bir şeye ihtiyacım vardı, beni topraklayacak herhangi bir şeye.

Ve delirmeden önce o lanet kafayı sabit tutmaya çalışıyordum.

Ama tabii ki bu elleri için bir şey yapmadı ve meşguldüler.

Sırtımdan aşağıya, kığımın kıvrımından ve uyluklarımdan aşağıya, dizlerimin arkasındaki hassas deriye kadar yumuşatıyor. Sadece bir an sonra rotalarını tersine çevirmek için. Ve her seferinde beni o pek de yumuşak olmayan çıkıntıya doğru itiyor, daha uzun süre simülasyon olmayacak bir şeyi simüle ediyordu, çünkü o lanet pantolonu üzerinden yırtıp atacaktım ve-

"Açıkla. Şimdi," diye homurdandım.

"Bu zor olabilir," dedi Marlowe'a bir bakış atarak. "'Zor' benim kullanacağım bir kelime değil," diye homurdandı Marlowe, kendi işine dönerek.

Üçlü gibi görünen bir sandalye. "Her yerde lanet portallar varken elek gibi sızıntı yapan bir şehri tıkamaya çalışıyoruz. Başarılı olsak bile ne yapmış olacağız? Biraz kaçakçılığı durdurduk, belki diğer taraf için işleri biraz daha az kolaylaştırdık. Ama bu oyunu savunmada kalarak kazanamayacağız ve bunu ikimiz de biliyoruz!"

"Peki alternatif ne olurdu?"

"Çok iyi biliyorsun. Düşmanlarımız peri dünyasında, burada değil. Ya onların peşinden saklandıkları yere gideriz ya da -bu iş hiç iyi gitmeyecek Mircea."

Aslında, mükemmel gittiğini düşünüyordum. Mircea'nın tekniği, ne kadar zorlu olsa da, masanın tam karşısında oturan arkadaşıyla sınırlıydı. Ama benimki öyle değildi. Kit beni göremiyor, duyamıyordu.

Bu da geriye her türlü olasılığı bırakıyor, değil mi?

Gülümsedim ve Mircea'nın yüz ifadesinin değiştiğini gördüm. Ama ayağa kalkmadı, kalkabilirdi de. Çünkü bu, başa çıkamayacağı bir şey olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi, değil mi?

Ve ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk.

Tekrar gülümsedim ve düşüncesizce göğsüne döktüğüm suyu yalamak için eğildim.

Mircea beni görmezden gelerek, "Yeterince portalı kapatırsanız bir önemi kalmayacaktır," dedi. "Birlikte çalıştıkları karanlık büyücülerden yeteri kadarını öldürürseniz daha da fazla zarar verirler. Feyler bu dünyayı tanımıyor, içinde kolayca yürüyemiyor-"

"Bazıları yapabilir."

"Yeterince değil. Yapabilenler bile bunu denemekten hoşlanmıyor. Büyüleri burada zayıf; bu da onları savunmasız bırakıyor."

Son kelimedede sesi hafifçe değişti, belki de kendini bir anda biraz savunmasız hissettiği için. Çünkü az önce boynuna ulaşmışım. Diğer yöne gitsem bir insan erkeği daha çok etkilenirdi ama Mircea insan değildi. Ve daha önce şüphelenmem gereken bir Aşil topuğunu yeni keşfetmişim.

Ama yeni bir şeyler öğrenmek her zaman güzeldir, diye düşündüm, dişlerimin kenarını boğazındaki güçlü kordonların üzerinde gezdirirken.

"O zaman neden kolay hedefmişiz gibi hissediyorum?" Kit homurdandı.

Mircea bu sefer ona cevap vermedi, belki de boğazı zaten meşgul olduğu için dudaklarımın altında çalışıyordu. Sanki nabızı dilimin altında çarpıyor, çarpıyor, çarpıyordu. Şu anda şahdamarının tam üzerindeydim, bir vampirin yaşam ve güç kaynağının, erkekliğinin ve gücünün tam üzerinde. Bir efendi için bile en savunmasız bölgesinin tam üstünde.

Tabii ki onun kanını almayacaktım; istemiyordum, kullanamazdım. Ama ona bu şekilde sahip olmak hâlâ baş döndürücüydü. O iri, sert vücut altımda yayılıyor, ellerim üzerimde duramadığı için sandalyenin kollarını sıkıyor, dudaklarımı nabız noktasının üzerine kapattığımda ağzımın altındaki kalp atışı zıplıyordu.

Ve emmeye başladı.

Ve birden fazla şeyin bana doğru sıçradığını hissettim. "Mircea?" Kit sordu.

"Belki de bir içkiye ihtiyacınız vardır," dedi Mircea ona, sesi biraz boğuk çıkıyordu.

Marlowe şaşkınlıkla hâlâ neredeyse dolu olan bardağına baktı. "Bir içkim var. Sahip olmadığım şey ise bilgi, özellikle de sözde hafif feyler hakkında!"

Kit tekrar ayağa fırladı ve adım atmaya başladı ama ben fark etmedim bile.

Tanrım, çok güzeldi, teninin tuzlu-tatlı tadı, vücudunun benimkinin altındaki küçük ürpertileri, dudaklarımın her çekilişine verdiği tepki. Ateşle oynadığımı bilerek üstünde kıpırdandım ama elimde değildi, umursamadım. Gözlerini görece kadar geri çekildiğimde bile, dolu

Kit gider gitmez bunun bedelini ödeyeceğime ve çok pahalıya ödeyeceğime söz verdim.

Ama henüz yapmamıştı, değil mi?

Volta atıyor, hâlâ fey hakkında konuşuyor, el kol hareketleri yapıyor ve söyleniyordu - ve masanın arkasındaki adama hiç dikkat etmiyordu.

Yavaşça doğrulduğumda beni izleyen, bahisleri yükselten. Mircea arkadaşından gitmesini isteyebilirdi, kendisi gidebilirdi, yapmadığı yüzlerce şeyi yapabilirdi çünkü hala inanmıyordu. Bunu yapacağımı düşünmüyordu.

Neden yapsın ki? Son aylarda yaptığı bir sürü saçmalığın yanına kâr kalmasına izin vermiştim, başka hiç kimsenin yapmasına katlanamayacağım şeyler. Bana her meydan okuduğunda geri adım attım çünkü o Mircea'ydı, onu seviyordum ve o da *Mircea*'ydı.

Ama daha yeni eğime ulaşmıştım.

Kafamın içinde dolaşamazdı. Arkadaşlarımın kim olduğuna o karar veremezdi. Beni Jonas'ın yaptığından daha fazla karanlıkta tutamazdı ve bana bu konuda küçük güzel kafamı yormamamı çünkü büyük, güçlü adamların beni koruyacağını söyleyemezdi. Çünkü büyük, güçlü adamlar neyle karşı karşıya olduğumuzu benden daha iyi anlamıyorlardı.

Hepimiz karanlıkta tökezliyorduk, Kit bile, hatta Senato'nun her şeyi bilen baş casusu bile - görünüşe göre feyler hariç. Ve iblisler. Ve savaştığımız başka bir dünyadan gelen, kendilerine tanrı diyen ve insanlar hakkında bizim böcekler hakkında düşündüğümüz gibi düşünen çılgın yaratıklar. Ve bizi kolayca öldürüyorlardı.

Eğer hayatta kalacaksak, en azından birlikte tökezlemeye başlamamız gerekiyordu. Ama yapamıyorduk, çünkü Jonas bana güvenmiyordu, Mircea bana saygı duymuyordu ve kimse bana inanmıyordu. Ve ben geri adım atmaya devam ettiğim sürece, onlar da asla atmayacaklardı.

Hafifçe doğruldum, o lanet uyku pantolonunu indirdim ve onu nazikçe kavradım.

Sonra tekrar oturup onu içime aldım.

"Kara feyler o kadar da büyük bir sorun değil," dedi Kit, umursamaz bir tavırla. "Özellikle son zamanlarda onlardan o kadar çok mülteci aldık ki, halkım en azından güç yapıları ve ana oyuncular hakkında temel bir imaj oluşturmayı başardı. Ama ışık beni endişelendiriyor."

Nasıl hissettiğini biliyordum. Çünkü Mircea'nın gözleri az önce değişmişti, kadifemsi karanlığın içinden küçük kehribar noktacıları yükseliyordu.

Belki de, sadece belki de, bunu biraz daha düşünmeliydim. Belki de boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım.

Çoktan bitti.

Ve umurumda değildi.

Kıvrınmamı, rahatlamamı ve onun daha az rahatlamasını izlememi engelleyecek kadar değil. İçimde aniden sertleştiğinde, zaten olduğundan daha da fazla, beni tamamen, lezzetli bir şekilde doldurduğunda inlememi engellemeye yetmedi. Hareket etmeye başlamamı engellemeye yetmedi.

Kit hâlâ gevezelik ediyordu ama artık onu zar zor duyuyordum. Ve Tanrım, eğer diğerinin baş döndürücü olduğunu düşündüysem, bunun yanında hiçbir şeydi. O güçlü bedenin kıpırdanışını izlemek, içimde hareket ettiğini hissetmek, nefesinin hızlandığını duymak, ben onun üstünde dalgalanırken, bir kez olsun tempoyu ben ayarlarken. Muhteşemdi.

Ta ki aniden doğrulup ağırlığını kaydırarak beni nefessiz bırakana kadar. Boynumun arkasını kavradı ve beni yüzüne bir saç teli kadar yaklaştırdı. Ve aniden dişlerinin inmesine izin verdi.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor, bedenim ikimizi de soluk soluğa bırakacak kadar ona sarılıyordu.

Yine de umurumda değildi.

"Ne yapacaksın?" Nefes nefese sordum. "Beni ısıracak mısın?"

Ve bir anda gözleri altın renginde parladı, adamın kahverengisi vampirin gücüyle tamamen gölgelendi.

"Churchill Rusya hakkında ne demişti?" Kit bu noktada neredeyse hayretle sordu. "Bir bilmece, bir gizeme sarılmış, bir muammanın içinde-"

"Neden gidip bakmıyorsun?" Mircea homurdandı.

"Ne?"

"Git!" diye hırladı ve aynı anda masanın ortasındaki tüm eşyaları süpürerek kitapları, kâğıtları ve sırtan, göbekli kalemligi uçurdu.

O anda Kit'in yüzündeki ifadeyi görmek isterdim. Birinci seviye bir ustanın kendisine emir verilmesini nasıl karşıladığını bilmek isterdim, özellikle de böyle aniden. Ama görmedim.

Çünkü meşguldüm.

Kapının kapandığını duymadan önce masanın cilalı yüzeyine vurdum, ellerim yayılırken pürüzsüz sertliği hissettim, orada olmayan bir satın alma bulmaya çalıştım, öfkeli bir

Usta vampir kalçalarını kavradı, beni masanın kenarına çekti ve nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde içime girdi.

Ve sonra gülmek, gerçekten deli olduğuma inanmaya başlamıştım, çünkü ben kazanmıştım. Bir kez olsun, ilk geri adım atan o olmuştu. Bir kez olsun, büyük Mircea Basarab'ı ağlatmıştım.

Sonra ağlayan ben oldum. Ve çırpınan. Beni her zamankinden daha sert, her zamankinden daha cesaretli bir şekilde alırken çığlık atıyordum, çünkü insan vücudu çok kolay kırılıyordu.

Ama bedenim burada değildi, değil mi? Bir hayalden, bir rüyadan, bir illüzyondan başka bir şey değildim. Ve illüzyonlar kırılmaz.

Ama hissederler ve bu çığ ve vahşiydi ve her şeydi, o lanet rüya beni sıcak, ağırlı ve umutsuzca tatmin edilmemiş bıraktığından beri istediğim her şey.

Ki bu artık bir sorun değildi, diye düşündüm çılgınca. Ve sonra başka bir şey düşünmedim. Sadece kollarımı ona doladım ve güç içime, bana, üzerime çarparken, bir çift altın gözün rengiyle tam olarak eşleşen altın bir pus tenime batarken asılı kaldım.

Birkaç dakika sonra nefes nefese, "Pekâlâ," dedim.

"Eee?" Mircea cevap verdi, yüzü şu anda saçlarıma gömülü olduğu için sesi boğuk çıkıyordu.

"Şey Umarım bu sana . "Umarım bu sana bir ders olmuştur," dedim, mantığımın bir yerinde bir hata olduğundan belli belirsiz endişeliydim ama umursamayacak kadar gevşektim.

Mircea başını kaldırdı. Ve onun da neredeyse benim kadar kızarmış ve terlemiş olduğunu memnuniyetle gördüm. Boğazı çalışıyordu ve gözleri biraz çıldırmıştı. Ama nefes nefese değildi, çünkü o bir vampirdi ve teknik olarak bunu yapmaları gerekmiyordu.

"Sana söyledim, *dulceat, a~*," dedi suratsızca. "Ben senin kafanın içinde değilim." "Gerçekten mi? O zaman ne diyeceksin-"

"Bu gece senin odanda olduğumdan ya da geçen hafta duşta olduğumdan daha fazla."

"Duş mu?" Kafam karışmış bir şekilde başladım.

Ve sonra durdum. Birdenbire, canlı bir şekilde, duşta yaşadığım ve evet, oldukça unutulmaz olan bir olayı hatırladım. Ve zaten düşünecek çok şeyim olmasaydı, muhtemelen daha fazla düşünmem gereken bir olaydı.

Ama şimdi aklıma geliyordu. Sonradan keşfettiğim açıklamayla birlikte. Düşündüm de, aslında bu açıklamanın

Mircea ile hiçbir ilgisi yok, ve-

Ve uh-oh.

"Sanırım," dedi Mircea bana hınzırca, "konuşmamızın zamanı geldi."

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Sedir mi? Bu şekilde yazıldığından emin misin?" Mircea beni kalabalık bir koridor boyunca itip kakarken sordu.

"Bu şekilde telaffuz edildiğinden bile emin değilim," dedim ona, biraz telaşlanmış hissederek. Az önce masadan sürüklenerek kaldırılmış, buruşuk banyo havlumu almaya ancak yetişebilmiş, sonra da odanın diğer tarafında fark etmediğim bir kapıdan içeri çekilmiştim. Sonra bir şöminenin içinden geçerek penceresiz ve neredeyse hiç ışık almayan daracık bir koridora girdim. Sonra başka bir şömineden geçip, vampirlerle dolu olduğu için o anda o kadar da geniş hissettirmeyen geniş, parlak ışıklı bir koridora çıkmadan önce görmeye vaktim olmayan bir odaya girdik.

Ustalar, hissettiklerine göre. Şunu kıdemli ustalar yapalım, diye düşündüm, bu kadar sıkışık bir ortamda kaçmanın neredeyse imkânsız olduğu bir beden arasında tökezleyerek geçerken. Mircea'ya saygıyla yol açtılar ama hemen arkasından tekrar kapandılar ve beni bir vampir denizinde debelenirken bıraktılar. Ya da daha çok yanıp sönen renkler, sesler ve yarım düşüncelerden oluşan bir deniz:

"-Böylece efendiler seni onunla deşebilir mi?"

"Umurumda değil. Lanet kılıcımı istiyorum-"

"Bir silahın menzili daha iyidir."

"Ve bir kılıcın mermisi bitmez!" "Botas malditos están demasiado ajustadas-"

Vampirler bu durumdan benim kadar hoşlanmamış gibiydi. Bazıları oldukça kayıtsız görünüyordu ama diğerleri ben aralarından geçerken sıçradı, irkildi ve etraflarına baktı. Sanki bir şeyler olduğunu biliyorlarmış gibi.

Ve öyleydi; sadece ne olduğunu bilmiyordum.

"Neler oluyor?" Mircea'ya, daha fazla vampiri korkutmamak için mümkün olduğunca arkasında kalmaya çalışarak sordum.

"Düşmanlarımızın silah getirmek için kullandığı bazı yasadışı portallarla ilgili bir sorun yaşıyoruz" dedi.

"Perilerden gelen portallar mı?"

Başını salladı. "Müttefiklerimiz bile kime satış yaptıklarını umursamıyor gibi görünüyor ve bu bir sorun haline geliyor."

"Yani onları kapatacaksınız."

"Deneyeceğiz."

"Peki ya bundan hoşlanmazlarsa?" Hızla hareket eden bir formdan sıyrılıp bir diğerine çarparak sordum.

"Öğrenecekler," dedi ve beni çılgınca bakan vampirin diğer tarafına çekti. Ve sonra bizimle aynı yöne giden birkaç kişinin daha düğümüne.

Koridor o kadar küçüktü ve o kadar sıkı bir şekilde gruplanmışlardı ki, sahilde bir dalga tarafından batırılmak gibiydi. Beklenmedik bir renk ve gürültü tufanı ve ezici bir duyuusal saldırı. Ve zihinler ve uzuvlar ve usta bir vampirin elektrik vızıltısı çarpı beş.

"Dhampir'i gördün mü? Onu nerede tuttuklarını merak ediyorum-" "O. Kimin umurunda?"

"Umurumda. Hiç görmedim-"

"Bu da neden hâlâ burada olduğunuzu açıklıyor."

"Kendi adına konuş. Onu götürebilirim-"

"O. Ve denemekten çekinmeyin."

"Tabii. Sonra da babamla uğraşmak zorunda mı kalacağım?"

"Sanmıyorum-" "Yani söylentiler doğru mu?"

"Ne söylentisi?"

"Onun sıradan bir dhampir olmadığını söyleyenler. O aslında-"

"Cassie! Buraya gel."

Bu sonuncusu Mircea'nın sesiydi ve bir saniye sonra kendimi bir kapıdan küçük bir odaya çekilirken buldum. İçinde hiçbir şey yoktu. Ve buna usta vampirler de dahildi, Tanrı'ya şükür, çünkü orada boğulmak üzereydim.

Ama bu ... bu güzeldi. Ya da en azından sakindi. Bir tür resepsiyon odası olduğunu tahmin ettiğim bir yerdeydik, ancak pek hoş karşılanmamıştı, duvarda bir resim ya da tek bir sandalye bile yoktu ve sonra uzak taraftaki bir kapıdan geçtik ve-

"Halılara basma," dedi Mircea bana. "Ne olur ne olmaz."

"Ne olur ne olmaz?"

Cevap alamadım. Çünkü odanın tek sakini az önce küçük masasından başını kaldırıp bize kaşlarını çatarak bakmıştı. Ya da Mircea'ya, sanırım.

Gözleri meslektaşına sabitlenmek için üzerimden geçti.

"Küçük krizin bitti mi?" Marlowe sertçe sordu. "Hayır. Sedir. Bu konuda ne biliyorsun?"

"Ağaç mı?"

"Hayır. Büyü. Bu şekilde telaffuz edildiğini düşünüyoruz."

"Biz' mi?"

Mircea bana baktı. "Sadece bir kez duydum," dedim beceriksizce.

"Ama tahmin etmek zorunda olsaydın?"

"Say-duh? Say-drr? Say-der? Pek emin değilim. Ben biraz-" "Kiminle konuşuyorsun?" Kit ayağa kalkarak talep etti. Gözleri ama durmadı. Yine de banyo havlumu biraz daha yukarı çektim.

Mircea bir tema üzerinde benim varyasyonlarımı tekrarladı. "Bir tür kadim büyü," dedi Kit'e. "Bu konuda bildiğin her şeye ihtiyacım var."

"Bir saatten az bir süre içinde ayrılacağımızın farkında mısın?" "O zaman acele etmen gerekecek, değil mi?"

Kit kaşlarını daha sert çattı ama sonra pek çok vampirin zihinsel iletişim kurarken kullandığı o kabız bakışını takındı.

Mircea halıların arasından ustalıkla ilerledi. Ben de biraz temkinli bir şekilde onu takip ettim çünkü zemin kaygan, çok cilalı mermer karolardı ve kaygan küçük halılar her yerdeydi. Kısmen hiçbirisi birbirine uymadığı için, kısmen çoğu birkaç ayak genişliğinden fazla olmadığı için, ama çoğunlukla tek dekor girişimi oldukları için tuhaf görünüyorlardı.

Mircea'nın ofisi karakterinin damgasını taşı mıyordu ama en azından oldukça çekiciydi. Bu öyle değildi. Ne bir bitki, ne bir resim, ne de bir yastık vardı. Marlowe'un oturduğu sandalye dışında tek bir sandalye bile yoktu. Oldukça büyük bir oda olmasına rağmen pek bir şey yoktu, sadece küçük bir masa, bir sürü halı ve-

Ve uzak duvar boyunca birkaç kullanışlı dolap.

Kafamda bir plak çiziktirdim.

Bir an sonra, kötü siyah peruklu, şişman, küçük bir vampir elinde yersiz bir şekilde modern görünümlü bir elektronik pedle kapıdan içeri girdiğinde hâlâ onlara bakıyordum. "Büyü türü?" diye sordu önsöz vermeden.

Kit Mircea'ya baktı. Mircea bana baktı. Kit yine kaşlarını çattı.

"Mircea. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. "Um," dedim, dolaplara bakmamaya çalışarak, "bu değişir. Ne?"

Tanrılar ne tür bir büyü kullandı?"

"Ne?" Mircea sertçe sordu. Kit kaşlarını daha sert çattı. "*Dedim ki-*"

Mircea ona kaba bir şekilde, "Sen değil," dedi.

Ve kıvrıcık saçlı vampirin neredeyse ceketi kadar kızarmasına neden oldu. "Mircea-"

"Peki, ne olduğunu düşünüyordun?" Biraz savunmacı bir tavırla sordum. Çünkü Mircea mutlu görünmüyordu.

"Gücünüzün bir uzantısı, keşfettiğiniz yeni bir yön. Ama bana tanrıların da işin içinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"*Tanrılar* mı?" Kit sesini yükselterek sordu. "Mircea, bu *da ne-*" Durumu yatıştırmayı umarak, "Çoğunlukla iblislerdi," dedim.

Ve daha da kötüleştirdi.

"*İblisler mi?*" Mircea kaşlarını çatarak tekrarladı. "Um-"

"Ne tür iblisler?"

"Şey, bir nevi... her türden biraz. İblis konseyiydi-" "*Konsey* mi?"

Kit bir şeyler söylemeye başladı ama Mircea bir hareketle onu susturdu. Kit bu konuda mutlu görünmüyordu. Mircea daha da kötü görünüyordu. Ama gerçeği bilmediği sürece bana yardım edebilecek gibi değildi.

"Annem konseyle konuşmak istedi," diye açıkladım. "Ve bunu yapmak için bu seiðr büyüsünü kullandı-"

"Annen *öldü*."

"Evet, işte bu yüzden bir büyüye ihtiyacı vardı," dedim beceriksizce.

Aslında Pritkin adına konseye hitap etmek için buna ihtiyacı vardı. Gerçi bunu pek yapmamıştı. Aslında, ondan neredeyse hiç bahsetmedi. Daha çok savaştan ve kazanma şansımız varsa nasıl müttefik olmamız gerektiğinden bahsetti. Bu doğrudu ama başka kimse aynı fikirde olmadığı için pek de yardımcı olmamıştı.

Mircea, "Ama büyü *senin* üzerinde," diye işaret etti. Çünkü Mircea aptal değildir.

"Evet, şey, onun için bir tür ... kanallık ... yapıyordum," diye mümkün olduğunca az açıkladım.

Sadece bana baktı.

Sabit bir şekilde arkama baktım. Çünkü elbette Mircea, önce ben konuşacaktım. Hayatımın büyük bir bölümünde vampirlerle yaşadım; bana *bir şey* için kredi verin.

"Türünü bilmiyoruz. Muhtemelen tanrılar tarafından kullanılıyor," dedi Mircea, gözleri hâlâ bendeydi.

"Ah evet," dedi küçük vampir, akıllı kalemi küçük ekranda neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu. "Bu basitleştiriyor ... ah. İşte burada. 'Seiðr,' yani 'kordon, ip ya da tuzak', eski İskandinav büyüğü ve şamanizmde vizyoner yolculuklar yapmakla ilgili bir tür."

"Tehlikeli mi?" Mircea talep etti.

"Hangi parti için?"

"Her iki tarafa da!"

Küçük şişman vampir gözlerini kırıştırdı. Senato'nun kıdemli diplomatından bu ses tonunu duymaya alışık görünmüyordu. "Bir dakika," dedi ve kalemi tekrar saplamaya başladı.

Dolaplara bir kez daha bakma riskini göze aldım.

Çirkin, eski şeylerdi, çelik grisiydiler ve alt kısımları çok fazla ayağın sertçe kapattığı yerlerden hafifçe yıpranmıştı. Herhangi bir *ofiste*, yani müşterilerini etkilemeyi önemsemeyen herhangi bir ofiste bulunabilecek türden, el altında tutulması gereken parçalardı. Eski boya kutuları ve yarı kullanılmış motor yağı şişeleriyle dolu pek çok garajda da bulunabilirdi.

Ama şu anda ellerinde tuttıkları şey bu değildi. Bunu biliyordum çünkü bir keresinde onlara baskın yapmıştım.

En azından ben öyle olduğuna emindim. Aynı görünüyorlardı ama eskileri Senato'nun eski karargâhındaydı. Orası da savaşta erken kaybedildiği için şu anda çölde bir yanık izinden başka bir şey değildi. Olayın nasıl sonuçlandığını düşününce, kimsenin eski metal dolapları kurtarmak için beklemesini beklemiyordum.

Ama sonra, beklemek zorunda kalmadılar, değil mi? Onları bir insan gibi boşaltmak ve sonra yeniden paketlemek zorunda kalmamışlardı, çünkü onlar insan değildi. Bir vampirin tek yapması gereken bir tanesini omzuna atıp uzaklaşmaktı, bu da aceleyle toplanmayı çok daha kolay hale getiriyordu, değil mi?

Ve beni bir ikilemde bıraktı.

Çünkü eğer bunlar aynıysa, içlerinde Senato'nun yüzyıllardır sakladığı şeyler vardı. Kendileri kullanabilsinler diye başkalarının el koyduğu güçlü silahlar gibi. Ve bir gün işe yarayabileceğini düşündükleri güçlere sahip antik kalıntılar. Ve büyülü tuzaklara yakalanmış eski düşmanlar. . .

Ve Apollo'nun Gözyaşları adında bir iksir.

"Hm, her şey çok belirsiz," diyordu küçük vampir. "Kaderin akışını değiştirmekle ilgili pek çok şey ... Dokuz Dünya boyunca ruh formunda seyahat etmek ... eski İskandinav bereket tanrıları Vanir'den kaynaklanmış gibi görünüyor. Bunu savaş tanrıları olan Æsir'lere öğretmişler, onlar da İskandinav topluluklarına aktarmışlar..."

"Çıkarılabilir mi?" Mircea sordu.

"Oh, kesinlikle. Büyücü sadece-"

"Büyüyü yapan kişi tarafından değil. Büyüye dahil olan diğer insanlardan biri tarafından." "Oh, peki, o zaman. Hayır."

"Pardon?" Mircea yumuşak bir sesle söyledi ama vampirin yüzü kızardı. "Demek istediğim - yani, tehlikeler hakkında soru sordunuz

daha önce-"

"Ve?"

"Ve, şey, bu ana olanı. Aslında, en azından şu ana kadar bulabildiğim tek şey bu. Edda'yı kontrol edebilirim ve elbette edeceğim, ancak açıkçası bu durumda pek yararlı olması muhtemel değil. Vanir, eski İskandinav dininin anlatılarının çoğunu olaydan çok sonra yazan Hristiyan bilginler tarafından pek sevilmezdi. Æsir, bilginlerin kendi kültürlerinin değer verdiği güçlü, erkeksi, savaşçı tiplerdi. Ama Vanir. . doğurganlıkla olan ilişkileri biraz ... kadınsı ... olarak görülüyordu ve bu nedenle seiðr'in önemli bir parçası olduğu büyülerini pek iyi belgelenmemiştir. Beni anlıyorsanız, bu biraz solgunluğun ötesinde bir şey olarak görülüyordu."

"Hayır."

Vampir gözlerini kırıştırdı.

"Hayır mı?" "Hayır."

"Şey, yani, oldukça sade davrandığımı sanıyordum-"

"Yanılmışsınız."

"Ben sadece demek istedim ki-"

"Tanrı aşkına, adamım!" Marlowe patladı. "'Yani' demeyi bırak ve sadece söyle!"

"Deniyorum işte!" Küçük adam beklediğinden daha omurgalı çıktı.

"*Seiðr*'in adını boşuna bir tuzaktan almadığını söylemeye çalışıyorum! Tanrıların sevmedikleri biriyle bağlantı kurup sonra da telefonu kapattıkları söylenir. Tabiri caizse. Ve o kişiyi sonsuza dek hayal dünyasında yapayalnız bırakırlarmış, sonunda açlıktan, susuzluktan ya da delilikten ölmesi için..." Sözüünü yarıda kesti.

"Tanrılar çok eğlenceliydi," dedim.

Mircea bunu duymazdan geldi ama dudakları gerildi. "Ama burada durum böyle değil," diye belirtti. "Kimse hiçbir şeyi 'asmadı'. Sorun da bu zaten."

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Öyle mi?" diye tekrarladı adam, farkında olmadan.

"Evet!" Mircea ona söyledi.

"Neden?" diye sordum.

"Neden?" diye sordu adam.

Mircea gözlerini kapattı.

"Kafanın içinde olmamdan hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordum, ışık parlıyordu.

Tam tersi olduğu için o kadar korkmuştum ki, onun da aynı şeyi hissedebileceği aklıma gelmemişti. Ama şimdi öyle oldu. "Neden yapmıyorsun?"

"İşler tersine döndüğünde pek memnun görünmüyordun," diye belirtti.

"Bu gerçeküstü olmaya başladı," diye mırıldandı Marlowe. "Burası için bile." "Cassie burada -zihinsel olarak," dedi Mircea ona.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden onu istediği zaman, habersizce başımda görmek istemediğimi anlamakta zorlanıyor gibi görünüyor-"

Marlowe bir kahkaha attı. "Oh, bu eğlenceli olmalı."

"Hiç eğlenceli değil!" Mircea'ya bakarak söyledim. "Ve mutlu değildim çünkü bunu *bilerek* yaptığını düşünüyordum. Bilerek yapmadım. Yaptığının farkında bile değildim!"

"Yine de buradayız."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim, bu aptalcaydı çünkü şu anda kaşlarım yoktu. Ama varmış gibi hissediyordum ve sanki az önce örülmüşlerdi.

"Bunun için beni mi suçluyorsun?"

"Hayır. Ben sadece bunun bir güvenlik riski olduğuna işaret ediyorum-" "Nasıl? Aynı tarafta olduğumuzu sanıyordum."

"Aynı taraftayız-"

"O zaman kafanın içinde olmam nasıl bir risk olabilir?" "Bu bir mahremiyet sorunu-"

"Bir dakika önce bu bir güvenlik sorunuydu."

"Her ikisi de olabilir!" diye tersledi.

Gözlerimi kırptım.

"Keşke patlamış mısıрім olsaydı diye düşünmeye başladım," diye mırıldandı Marlowe.

Mircea ona, "Gidebilirsin," diye bilgi verdi.

Koyu renk bir kaş kalktı. "Burası *benim* ofisim. Beni zaten kendininkinden attın."

"Bu seni gerçekten korkuttu, değil mi?" Şaşkınlık içinde Mircea'ya baktım. Kafamın içinde gezindiğini düşündüğümde elbette sinirlenmiştim. Ama o kızgın görünmüyordu. Neredeyse ... görünüyordu. "Neden korkuyorsun?" Bu sözleri söylediğime inanmakta güçlük çekerek sordum.

"Korkmuyorum. Sadece düşünüyorum."

"Evet, öylesin. Seni koca bir kara büyücü filosuyla dövüşürken gördüm ve eğleniyormuş gibi görünüyordun. *Elektrik çarptığını* ve soğukkanlılığını kaybetmediğini gördüm. Ve şimdi çıldırıyorsun çünkü-"

"Ben 'çıldırıyorum'!" "Peki, sen buna ne diyorsun?"

"Gitmeliyim," diye fısıldadı küçük vampir, kapıya doğru ilerlerken. Ama Mircea onu şık kahverengi yeleğinin önünden yakaladı.

"Sen. Bunu nasıl çıkaracağımı söyle bana!"

"Ama- ama ben zaten- yani-"

"Eğer bu cümleyi bir kez daha söylersen-"

"Tanrı var ve beni seviyor," dedi Marlowe, gözleri parlayarak.

"Nasıl olduğunu söyle bana!" Mircea kükredi.

"Mircea!" Dehşete düşerek söyledim.

Bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Onu tehdit etmiyorum Cassie! O ikinci seviye bir usta ve bir senatörün koruması altında. Ve ondan işini bilmesi beklenir-"

"Ben işimi bilirim!" dedi adam, Mircea onu bıraktığında hışımla kendini fırçalayarak. "Ama açıkladığım gibi - biraz ayrıntılı olarak ekleyebilirim -Kimse seiðr hakkında pek bir şey bilmiyor. Artık kullanılmıyor. Büyüsel açıdan çok pahalı. Tanrılar farklı dünyalar arasında bile birbirleriyle iletişim kurmak için bunu yararlı buluyorlardı. Ama insanlar için bir telefon görüşmesi daha kolay!"

Mircea, "Bir telefon görüşmesi de gönüllülük esasına dayanır," dedi. Gerçekten mutlu görünmüyordu.

Ve birden aptalca incindiğimi hissettim. Ya da belki o kadar aptalca değildi. Emin değildim. Bu benim ilk romantizimimdi - ilk romantizm dönemimdi, gerçekten, bir büyüü tamamlamak ve ölmek için bir arkadaşımın geçirdiği bir geceyi saymazsanız ve bir şekilde bunu saymanız gerektiğini düşünmüyordum. Ama bu ... bunun sayılması gerekiyordu.

Yüzümün buruştuğunu hissettim.
Mircea aniden içini çekti ve bir elini kendi yüzünde gezdirdi.
"Bana tüm eğitimlerimi unutturmayı başarıyorsun," dedi bana hayıflanarak. "Benimleyken eğitime ihtiyacın olmamalıydı," diye fısıldadım. Ve ben ağlamıyordum, lanet olsun. Ağlamıyordum!
Mircea yanıma geldi ve beni göğsüne çekti, güçlü bir eli saçlarımdaydı. "İlişkiler konusunda iyi değilim," dedim ona, sesim boğuk çıkıyordu.
"Sana söylemekten nefret ediyorum ama daha kolay olmayacak," diye karşılık verdi. Marlowe iç geçirerek, "Eh, sürdüğü sürece eğleneliydi," dedi ve gözleri faltaşı gibi açılmış küçük vampiri de yanına alarak kapıya yöneldi.
"Ben bir çözüm arayacağım," dedi vampir dışarı çıkarılırken omzunun üzerinden.
Mircea kuru bir sesle, "Öyle yap," dedi.
Marlowe, "Halılara basmayın," dedi ve sonra gittiler.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Halılara basarsak ne olur?" Ben sordum.

"Muhtemelen hiçbir şey." Mircea, Marlowe'un boşalan sandalyesine oturdu ve belki de başka kimse olmadığı için beni kucağına çekti. "Bu devam eden bir şaka."

"Neymiş o? Onun halılarının seni öldüreceğini mi?"

"Buradaki her şey seni öldürecek. Kit, ofisinde ortaya çıkan yeni her şeyin otomatik olarak şüpheli olduğu noktaya kadar, gerçekten kısır koğuşlara sahip olmakla ünlüdür. İnsanların halılarına basmaktan bile kaçındıklarını fark etmeye başladı. Ve bunu eğlenceli buldu."

"Yani onlardan daha fazla mı aldı?"

Mircea başını salladı. "Sanırım herkesin onların arasından dolambaçlı yollardan geçmek zorunda kaldığını görmek hoşuna gidiyor."

"Ama yine de üzerlerine basmıyorsun," diye belirttim. "Kit söz konusu olduğunda, her zaman ihtiyatlı davranmak en iyisidir." Harika.

Başımı omzuna yasladım. Bir süre öyle kaldık.

Benim bir sürü sorum vardı, muhtemelen onun da vardı. Konuşmamız gereken o kadar çok şey vardı ki sayısını unutmuştum. Ama şu anda bunu yapmak istemiyordum. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Burada böyle oturmak dışında, aynen böyle, çünkü artık ne kadar sık boş vaktimiz oluyordu? Senatör ve Pythia yerine ne sıklıkla sadece biz, sadece Mircea ve Cassie olma şansımız oluyordu? Ne sıklıkta birlikte olma şansımız oluyordu?

Geçen hafta ya da her ne olduysa, onu özlediğimi fark ettim. Zaman yolculuğuyla birlikte artık ne kadar zaman geçtiğini asla tam olarak bilemiyordum. Ama onun sesini, ellerinin verdiği hissi, işleri hemen kolay, basit ve doğru gösterme şeklini özlediğimi biliyordum. O hissi

Ne zaman birlikte olsak beni sıcak bir battaniye gibi saran rahatlık ve güven duygusu. Boynumu öperken bunu özlemişim diye düşündüm.

Sonra da göğsümü öpmek için beni sandalyenin kolunun üzerinden geriye doğru eğdi.

Keskin dişleri meme ucunu sıyırdı, acıtacak kadar değil, sadece yapabileceğini bilmeme yetecek kadar. Dilinin altında sıkıca kıvrıldı ve içimden bir beklenti ürpertisi geçti. Isırdı, bu sefer kan akıtacak kadar sertti ve odanın etrafımda döndüğünü hissettim. Sanki olmadığım halde, olamayacağım halde, burada bile olmadığım halde kan kaybından başım dönüyordu.

Ama yine de gerçek gibiydi, havluyu çekip beni masanın üzerine yatırdığında olduğu gibi, çünkü üstte yer yoktu. Ve içime kalın, tatlı, öncekinden daha az acil ama aynı derecede iyi bir şekilde girdi. Tanrım, çok iyiydi.

Büyüktü, eğer onu izliyorsam korkutucu derecede büyüktü. Bu şekilde daha kolaydı, onun tatlı yakıcılığı diğer her şeyin önüne geçiyordu. Titredim ve sırtımı öptü, dudaklarıyla omuriliğimi izledi ve sadece daha fazla titrememe neden oldu.

"Seni böyle almanın hayalini kurdum," diye fısıldadı, nefesi kulağımda ılıktı, tıpkı üstüme örtülen beden gibi.

"Kit biliyor mu?"

Mircea kahkaha attı ve kahkahası içimde yankılanarak beni soluk soluğa bırakıp kıvrandırdı. "Aslında ofisi bu işe dahil değildi," diye açıkladı.

"Peki bunu ne için kullandığımızı öğrendiğinde ne diyecek?" "Hiçbir şey, eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa."

Gülme sırası bendeydi, ta ki o pozisyon değiştirip tamamen içime girene kadar. Sonra beni aniden kendisine doğru çekti ve sahip olduğumu bile bilmediğim son bir yarım santimi talep etti. Ben daha kendime gelemeden dudakları boynumda bıraktığı izleri buldu ama derimi delmedi.

Yapmak zorunda değildi.

Uzun zaman önce kapanmış, artık izi bile kalmamış olan eski yara, sanki onun dönüşünü, kendi özel deliğini bekliyormuş gibi onun için açıldı. Dişleri içeri kaydı, temiz, acısız, kolay ve benim kanım kabardı, onunkini almak için. Vücudum gibi, her şey gibi.

Uzun zamandır yapmadığı bir şey yaparak beslenmeye başladı ve tüm vücudum şaşkınlıkla kaskatı kesildi. Ve sonra kasıldı, nabızı atmaya başladı.

Ağzının emişine, içimdeki uzun boyunun zonklamasına, bacaklarımın arasındaki elinin sıkışma hissine zaman ayırdım. Henüz hiçbir şey *yapmıyordu*, hareket bile etmiyordu.

Yine de titriyor ve titriyordum, neredeyse bir dokunuşla orgazmın eşiğine gelmiştim.

"Seni bir masanın üzerine yatırmayı hayal ettim," diye kulağıma homurdandı. "Bir sandalye, bir masa, ne istersen. Ve seni nefes alamaz, yürüyemez, *adını* hatırlayamaz hale getirene kadar götürmeyi."

Yolun yarısına geldik, diye düşündüm, biraz histerik bir şekilde.

"Dikkatli ol," diye soluklandım. "Son zamanlarda rüyalarımızda neler olduğunu biliyorsun."

Birkaç gece önce Mircea hakkında düşünüyordum, tamam, hayaller kuruyordum ve aniden oradaydı. Ya da ben oradaydım, çünkü aniden ülkenin diğer ucunda onun duşundaymışım gibi hissetmiştim. Ama ona büyü yapmak şöyle dursun, oraya gitmeye bile çalışmamıştım. Ve hala nasıl yaptığımı bilmiyordum.

"Bu bir rüya değildi," diye mırıldandı, sıcak dili boynumdaki kanı yalıyordu. "Seni düşünerek kendimi tatmin ediyordum ve sen oradaydın. Bir an için delirdiğimi sandım, olabilecek en iyi şekilde."

"Ama sen hiçbir şey söylemedin," dedim konsantre olmaya çalışarak ve çoğunlukla başarısız olarak.

Tüm vücudun ürpermesi bunu yapar.

"Sen daha fazlasını yapmadın," diye belirtti.

"Emin değildim. Hayal etmemiştim," dedim, kıvrınmamaya çalışarak. Çünkü *hâlâ hareket etmiyordu*. Eğer vampirlerin insanüstü olduklarına dair bir şüphe varsa, bu şüpheyi ortadan kaldırmalıydı. Hiçbir insan orada öylece duramazdı. Bedenimin içine gömülebilirdi, öyle ki kalp atışlarının bedenimin derinliklerinde yankılandığını hissedebilirdim. Ve *orada öylece kalamazdı*.

Bir gün beni öldürecekti.

"Öyleydim," dedi bana. "Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum."

"Seni bu kadar üzen şey bu muydu?" diye sordum. "Birinin benim aracılığımla senin beynine girebilmesi mi?"

"Sadece benim değil. Senato ile düzenli olarak zihinsel iletişim halindeyim. Eğer zihnim tehlikeye girseydi ..."

"Gerçekten böyle mi düşündün?" Mircea'nın son zamanlarda benden uzak durduğunu fark etmiştim ama meşgul olduğunu düşünmüştüm. Ve bir ya da iki kez, ilişkimizi tanımlamakta benimle aynı sorunu yaşıyıp yaşamadığını merak ettim.

öyleydi. Ama daha iyi bilmeliydim. Mircea usta bir vampir ve Senato üyesiydi. Ve söylediklerinin aksine, onların ilişkilerle ilgili sorunları yoktu.

İstediklerini aldılar.

Sonunda itmeye başladığı zamanki gibi. Ve birden nasıl nefes alacağımı unuttum.

"Savaşta'yız Cassie," diye mırıldandı tenime karşı. "Ve düşmanlarımız becerikli olduklarını kanıtladılar. Eskiden taktığın koğuş aracılığıyla ofisinin gücünden yararlandılar, değil mi? Bir tanrıyı bariyerden geçirmelerine yardım etmek için kullandılar?"

"Ama ben Artık onu giymiyorum."

"Hayır, ama şu anda savaştığımız insanlar tarafından icat edilmiş bir büyü taşıyorsun."

"Ama annem koydu."

"Evet. Konseyle konuşmasına izin vermek için. Hala zihnine erişebiliyorlar mı?"

"Sanmıyorum," dedim ona, çünkü evet, yirmi soru zamanı, Mircea!

"Ama bir zamanlar yapabiliyorlardı," diye belirtti, benimki düzensizleşmeye başlasa da onun nefesi hâlâ düzdü. "Annen seni bir kanal olarak kullanabildiyse, bunu yapabilmiş olmalılar."

"Evet, ama onu kapattılar. Ya da kapattıklarını söylediler." "Ve bir iblisin sözüne güvenmek gerekir," dedi alaycı bir tavırla.

"Belki de değil," dedim nefes nefese. "Ama bu işte bizim tarafımızdalar-"

"İblisler kendi taraflarında."

"Ama şu anda o bizim oluyor, değil mi?"

"Öyle mi?" Hafifçe pozisyon değiştirdi ve yaptığı hafif dalgalanma hızlandı.

Ve güç. Oh

Tanrım.

"Nereden bileceğiz?"

"Biliyoruz, çünkü onlar tanrılardan nefret ediyorlardı," dedim inatla. Sırf beni masaya vurduğu için son sözü onun söylemesine izin vermeyi reddediyordum. "Onlardan beslendiler, tıpkı iblislerin bizden beslendiği gibi. Binlercesini katlettiler. Özellikle annem yaptı. Duvarını inşa etmek için kullandığı şeytan enerjisiydi-"

"Bahsetme zahmetine katlanmadığınız bir şey."

"Konuşmak için pek vaktimiz olmadı!" "Düzeltnem gereken bir şey," dedi bana, sesi hafifçe uğursuz. "Yine de eski düşmanlarının kızını gözetleyeceklerini düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Evet... ama aynı zamanda iyi bir müttefik olabileceklerini de düşünüyorum. Tanrıların geri dönmesini onlar da bizim kadar istemiyor."

"Müttefikler masaya bir şeyler getirir."

"Masaya bir şeyler getiriyorlar," dedim omzumun üzerinden ona bakmaya çalışarak. Tutunmak için iki elime de ihtiyacım olduğundan bunu yapmakta zorlanıyordum.

Kahretsin; ofisteki o küçük şakanın bedelini er ya da geç ödeyeceğimi biliyordum. "Apollo'yu öldürdüler. Apollo'yu öldürdüler," diyebilirdim.

"Annenin büyüü Apollo'yu öldürdü, tüm niyet ve amaçlar için."

"Ama onun işini bitirdiler."

"Evet, yaptıkları şey bu. Leş yiyiciler, akbabalar, sülükler-" "Bazı insanlar ... vampirler için de aynı şeyi söyler."

"O zaman bu insanlar aptal. Dünya üzerinde yaşıyoruz. Ona pek çok şekilde katkıda bulunuyoruz. Burası bizim evimiz. İblisler burayı bir avlanma alanı olarak kullanıyor, başka bir şey değil."

Buna tam olarak katılmıyordum ama o titreyerek tamamlarken sağlıklı düşünmekte zorlanıyordum. "Ama ... ama hala ...rekabet istemezler, değil mi?" diye sordum. "Tanrılar buradayken dünyayı kontrol ediyorlardı. İblisler geldiğinde, onlardan beslendiler. Eğer tanrılar geri gelirse, iblisler en sevdikleri büfeyi kaybederler. Ve belki kendileri de atıştırmalık olurlar!"

"Bu noktada hâlâ mantık yürütebiliyor olman beni endişelendiriyor," dedi Mircea ve beni de yanına alarak oturdu, bedeni hâlâ içimdeydi. Tanrım, böyle bir sandalyeye ihtiyacım var, diye düşündüm başım dönerek, pozisyonumdaki ani değişiklikten dolayı inliyordum. Ve sonra parmaklarıyla beni memnun etmeye başladığında tekrar inledim, alaycı, uzman, çıldırtıcı. Ve saniyeler içinde beni kucağında kıvrandırdı.

Ve tamam, bu konuşmaktan daha iyiydi, ki zaten bunu yapmak istemiyordum. Ama bu bizi tartışacağımızı düşündüğüm zamandı, ki bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ama bu ... evet, bunu konuşmamız gerekiyordu.

Ama yapmadık. Çünkü çırpınmakla, kıvranmakla, ciyaklamakla ve boşalmakla meşguldüm. Sonra da yorgun ve mutlu bir şekilde, muhtemelen yüzümde aptalca bir gülümsemeyle ona yaslandım. Yani,

Neyse ki göremedi, çünkü Tanrı onun egosunu yükseltmeye ihtiyacı olmadığını biliyordu.

Konuşabildiğimde, "Bu benim düşüncemi çürütmez," dedim. Ve arkamdaki terli göğsün hafifçe titrediğini hissettim.

Mircea her zaman birçok insanın talihsiz bir mizah anlayışı olarak gördüğü bir mizaha sahipti. Ben bunu bir artı ve onunla ilgili en insani şeylerden biri olarak görüyordum. Her zaman olduğu gibi şimdi de siyaset konuşmaya çalışmamız gibi olaylardaki saçmalığı görmekten kendini alamazdı.

Ama başka ne zaman böyle bir şansım olabilirdi ki? Ve bunu anlaması gerekiyordu. Sadece Mircea böyle düşünmüyor gibiydi.

"İblisler 'bizim tarafımızda' olsun ya da olmasın, bizim için bir işe yaramazlar" dedi.

"Ama onlar güçlü-"

"Kendi diyarlarında, evet. Ama peri dünyasında?" Başını iki yana salladı. "Büyüleri orada işe yaramıyor."

"Emin misin?" Benimkinin olmadığını biliyordum, en azından iyi olmadığını. Farklı dünyaların farklı zaman akışları vardı ve benim gücüm buna bağlı gibi görünüyordu. Ama iblislerin böyle bir sorunu yoktu, yani belki-

Ama Mircea bu fikri yok etti. "Oldukça eminim. Bir bedene sahip olanlar için güçleri bozulmadan kalır, ancak büyüleri kendi alemlerinin dışında zayıflar."

"Ama burada yardımcı olabilirler, değil mi? Dünyada?" Sordum, çünkü ne kadar tuhaf görünse de dünya onların diyarıydı. Daha doğrusu, cehennem boyutlarından biriydi. Tek bir dünya olmayıp binlercesi olan cehennemlerin hepsi aynı metafizik düzlemdeydi, dolayısıyla hepsinde aynı büyü yasaları işliyordu.

Bu sorunların olmadığı anlamına gelmiyordu. Bunlardan en önemlisi, insan büyücülerin ve sanırım iblislerin, feylerin ve her neyse, kendi büyülerinin bir kısmını üretmeleri idi. Onlar büyülü yaratıklardı, bu da vücutlarının bir tür tılsım gibi davrandığı anlamına geliyordu, doğdukları dünyadan onu emiyor ve sonra kullanılabilir güç üretiyorlardı, tıpkı normal bir insanın vücudunun güneşte oturduklarında D vitamini üretmesi gibi.

Ancak kendi dünyalarının dışında büyülü varlıklar bu kadar çok emilim yapamazlar, yani güç depoları çok hızlı tükenir. Bu, kışın kuzey Alaska'da günde sadece birkaç saat güneş varken D vitamini üretmeye çalışmak gibi bir şey olurdu. Mümkün ama kolay değil.

Ama aynı şeyi peri dünyasında denemeye kıyasla daha kolay görünüyordu.

Çünkü peri bir cehennem değil, kısa bir süre orada bulunduktan sonra inanması ne kadar zor olsa da bir cennetti. Ve o yolculuktan zar zor kurtulduktan sonra. Ancak teknik olarak cennet boyutlarından birindeydi ve bu nedenle tamamen farklı kurallara göre işleyen büyüye sahipti.

Bu da temelde siz oradayken doğal dünyadan hiç etkilenmemeniz anlamına geliyordu. Oraya hangi sihirle gittiyseniz o sihir size yettiği kadarıyla yetecekti ve sonra hepsi bu kadar. Alaska yerine, karanlık bir odada olmak ve size D vitamini üretmenizin söylenmesi gibi bir şey olurdu - böyle bir şey olmazdı.

Ama elbette aynı şey buraya geldiklerinde feyler için de geçerliydi. Geldiklerinde ellerinde ne varsa o vardı ve sihirsel anlamda sahip oldukları tek şey de buydu. Ve bu uzun sürmedi, çünkü yabancı bir dünyada büyü yapmak daha zordu. Sanki onları reddetmeye çalışıyormuş gibiydi.

Bu yüzden iki krallık arasında hiçbir zaman savaş olmamıştı ve muhtemelen de olmayacaktı. İnsanlar neyle savaşacaktı? Sopalarla mı?

Ama bu, iblislerin kendi arka bahçeleri olan dünyada yararlı olamayacakları anlamına gelmiyordu. Jonas'ın organizasyonunun başına sürekli bela olan yozlaşmış büyücülerden bahsederken, "Kara Çember konusunda bize yardımcı olabilirler," dedim. "Ve savaş için kendi büyücülerimizden bazılarını serbest bırakabilirler."

Ama Mircea başını sallıyordu. "Kara Çember bir baş belası, başka bir şey değil. Tıpkı şu anda yakaladığımız kaçakçılar gibi. Onları yok etmek faydalıdır ve fırsat bulduğumuz her yerde ve zamanda bunu yapacağız ama savaşı bu şekilde kazanamayız. Kit haklıydı; düşmanlarımız peri dünyasında, burada değil. Ve buraya gelmeleri de pek olası değil."

Ona bakmak için arkamı dönecektim ama çok yorgundum. Ve bu kendimi onun üzerinden çekmem anlamına gelirdi ve bunu henüz yapmak istemiyordum. Gitmesine izin vermek istemedim. "İstila etmeyi planlıyorsun."

Bu bir soru değildi çünkü aslında yeni bir haber değildi; bu fikir bir süredir konuşuluyordu. Bir savaş başlatmak için değil, bir komando baskını olarak. İçeri girecek, Tony'yi ve tanrıları geri getirme kampanyasının elebaşları olan bir grup pisliği yakalayacak ve sonra da sınıra doğru kaçacaktı. İşin püf noktası şuydu, nasıl?

Mircea, "Sonsuza kadar savunmada kalarak bir savaşı kazanamayız," diyerek aynı fikirdeydi.

"Yani saldırıyı neyle yapıyorsunuz? Fey müttefiklerinizle mi?"

Mizah ve tiksinti arasında bir ses çıkardı. "Feyler insanları hor görmekten başka bir şey yapmazlar - ya da eskiden öyle olan bizleri. Bizim 'müttefiklerimiz'

Eğer bu ismi hak ediyorlarsa, bize çok az şey söyleyin ve sanki hizmetçilere uygunmuşuz gibi davranın, başka bir şey değil."

Bunu özümsemek için biraz zaman ayırdım. Bu biraz zordu. Vampirler benim dünyamda her zaman elit, tanrısal, ölümsüz yaratıklar olmuşlardı -en azından daha güçlü bir vampiri kızdırana kadar- benim sahip olmadığım yeteneklere, bilgiye ve yüzyılların deneyimine sahiptiler. Başka birinin onları aşağı gördüğünü hayal etmek biraz zihinsel bir uyumdu. Ama bu birkaç şeyi açıklıyordu.

"Bu yüzden Tony'nin nerede olduğunu hâlâ bilmiyorsun."

Mircea başıyla onayladı. Parmaklarını ıslak saçlarımda gezdirmeye başladığında sırtımda hissetmişim. "O ve bize karşı olan koalisyonun liderleri perilerde saklanıyor, yani feyler arasında müttefikleri olmalı. Ama fey politikaları Onlara Bizans demek hedefi büyük ölçüde ıskalamak olur. Hafif feylerin sadece üç ana grubu var, ancak aralarında yüzlerce aile, klan ve ittifak grubu var ve bunların hiçbirisi işlerini insanlarla tartışmak için herhangi bir neden görmüyor. Ne de dünyalarının işgalinde bize yardımcı olmak için. Bu işi onların eline bırakmaktan başka çaremiz kalmasın diye bizi kasıtlı olarak karanlıkta tutuyorlar."

"Ama yine de hiçbir şey yapmıyorlar."

"Bizimle iletişim kurma zahmetine girmediler. Ve bu böyle devam edemez."

"Ama alternatifi ne? Eğer işgal edemezseniz-" "Ben öyle bir şey demedim, *dulceat, a*."

Bunun üzerine yüzünü görebilmek için başımı arkaya yasladım ama ciddi görünüyordu. Bu da pek mantıklı gelmedi. "Nasıl? Çember-"

"İşe yaramaz. Peri büyüsü zayıftır; girmek için kullandıkları geçitten beş mil öteye bile gidemezler. Yapsalar da fark etmezdi; feyler herhangi bir savaşta onları yere sererdi. Aynı şey iblisleriniz için de geçerli olacaktır."

"Peki nasıl istila ediyorsunuz?"

Mircea bana gülümsedi, koyu renk gözleri parlıyordu. "Şey. Madem sordun."

Otuzuncu Bölüm

Mircea elimi tuttu ve halıların arasından yolumuza devam ettik. Ama bu kez, girdiğimiz kapının karşı duvarına yerleştirilmiş başka bir kapıdan geçtik ve sonra küçük bir koridora indik. Koridorun her iki yanında, sonuna yakın küçük bir yatak odası da dahil olmak üzere dallanan odalar vardı.

Jules adında saç baş dağınık bir adam bir yatakta oturmuş, bacaklarını yukarı çekmiş ve etrafına bir sürü dergi yaymıştı. Aslında, hiçbir şeye bakıyor gibi görünmüyordu. İçeri girdiğimizde başını bile kaldırmadı, ki bu efendisinin huzurunda görülmemiş bir şeydi.

Sadece . . . Mircea artık Jules'un efendisi değildi, değil mi?

Bu o kadar tuhaf bir düşünceydi ki ne yapacağımı tam olarak bilemiyordum. Vampirler basitçe vampir olmayı bırakmazlar. Olmadılar işte. Jules hariç.

Yanlışlıkla korkunç bir büyüye, bir savaş büyüüne maruz kalana kadar korumalarımın biriydi. Henüz deney aşamasındaydı ama yine de onu bir et yığınının biraz daha fazlasına dönüştürecek kadar güçlüydü. Kendi derisi bir kefen gibi üzerine gerildikten sonra onu konuşamaz, hareket edemez ve hatta göremez hale getirmişti.

Bir insan için ölümcül olabilirdi, ama Jules insan değildi. Ve vampirler dayanıklı bir türdür. Ama büyü'nün mucidi de dahil olmak üzere kimse onu nasıl tersine çevireceğini bilmiyordu, bu yüzden biraz çılgınca bir şey denemeye karar verdim.

Büyüyü etkisiz hale getireceğini umarak onu yaşlandırmayı, zamanda geriye, büyü'nün yapılmasından öncesine götürmeyi denemiştim. Çok zor bir ihtimal gibi görünüyordu ama başka kimse ne yapacağını bilmiyordu ve Jules da ... Tanrıydı. Ona yardım etmem ya da onu öldürmem için bana yalvarmıştı, çünkü konuşabileceği tek kişi bendim. Büyü onu o kadar kötü etkilemişti ki, normal vampir zihinsel iletişimi bile artık işe yaramıyordu.

Ama Seiðr yapmıştı. Annem bana büyü yaptıktan ve sonra bundan bahsetmeyi unuttuktan sonra birkaç rastgele bağlantı kurmuştum. Biri Mircea'yla, duştaki o küçük olay sırasında, diğeri de Jules'un yanında otururken, dehşete düşmüş, nutku tutulmuş ve ona nasıl yardım edeceğimi bilemez haldeyken.

Ta ki bana söyleyene kadar.

İyi tarafından bakarsak, onu yaşlandırmak kötü niyetli büyüden kurtulmasını sağlamıştı, yani bu da bir şeydi. Ama öte yandan diğeri her şeyden de kurtulmuştu. Yani diğeri tüm büyülerden. Onu vampir yapan büyü de dahil.

Varlığımızı geç de olsa fark ederek yavaşça başını kaldıran adam hâlâ genç, sarışın ve çekiciydi.

Ama aynı zamanda çok, çok insandı.

Sanırım bu yüzden gözleri bana takılır takılmaz kıpkırmızı oldu. Bu ve beni görmesini sağlayan seiðr bağlantısı. Havluma uzandım, belki gevşemiştir diye düşündüm ama hayır. İlk defa, gerçekten düzgündüm.

Ve sonra yukarı baktım-

Sadece ayaklarımı yerden kesen bir insan dinamosu tarafından ele geçirilmek için.

"Cassie!"

"Ah," dedim, çünkü sırtım az önce duvara çarpmıştı ve aslında burada olmamama rağmen canım yanmıştı. Kollarıma batan parmaklar da öyle. Ve hemen ardından Mircea onu çekene kadar başlayan hızlı sarsıntı da.

"Cassie!" Jules yine kocaman gözlerle, kızarmış bir yüzle ve garip bir ağızla bana bakarak, açıkçası bu ifadenin ne olduğunu bilmiyordum, çünkü şu anda beni sevebilir ya da benden nefret edebilirdi ve her ikisi de tamamen adil olurdu.

Sonra gözyaşlarına boğuldu ve tekrar bana sarıldı ve tamam, belki de kızgın değildi? Hala anlayamadım. Ama yine de kollarına girdim, çünkü sarılmaya ihtiyacı varmış gibi görünen biri varsa ...

"Bana söylemediler, sordum, sordum ve bana hiçbir şey söylemediler!" dedi, geri çekilerek. Ve sırtıttı. Sonra sırtıtmaya devam ederken bile biraz daha ağıladı ve kafam karıştığı için beni suçlayabilir misiniz?

"İyi misin? İyi misin?" Sonunda söyledim, çünkü hala emin değildim. "Bilmiyorum!" dedi bana. Ve güldü.

Mircea'ya baktım.

Mircea alaycı bir tavırla, "Onu sakinleştirmeye devam ediyoruz," dedi. "Ama bu tür şeyler bir insanın fizyolojisi için zordur."

"Duydun mu? Bir insanınkinden daha sert," diye tekrarladı Jules, yüzü garip bir karışımla doluydu ve bu da ağzının tuhaflaşmasına neden oluyordu. Merak ve korku ve sevinç ve keder ve neşe ve kafa karışıklığı - sonunda onun ne hissettiğini bilmediğimi fark ettim çünkü o bilmiyordu.

Ki, evet.

"Yani ... iyi misin?" Tekrar ettim. "Aşağı yukarı mı?"

"Aşağı yukarı!" dedi başını sallayarak.

Gerçekten bilmediğine ve belki de başka bir soru bulmam gerektiğine karar verdim.

Kapıda bir vampir belirdi, gerçekten de klişeye benzeyen bir vampir: uzun boylu, zayıf, ürkütücü kırmızı gözleri olan. Ve Mircea onun varlığını kabul etmeye tenezzül edene kadar orada öylece durdu. "Evet, Lawrence?"

"Louis-Cesare geldi, lordum. Konuşmak istiyor." Mircea

bana, "Bana bir dakika müsaade edin," dedi.

Bir yere gittiler ve ben de yatağa oturdum. Benim de gitmem gerekiyordu, o dolapları kontrol edip umduğum şeyi içerip içermediklerini görmek, eğer öyleyse Mircea'dan biraz Gözyaşı koparmak ve biraz uyumak için. Ama Jules'un parlayan yüzü bana öyle bakarken bu gerçekten zordu.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu yatağın ucundan bir spor çantası alarak.

"Ne?"

"Beni de yanında götürüyorsun. Bu yüzden geldin, değil mi?" "Um."

"Bu yüzden gelmediniz değil

mi?" "Tam olarak değil."

"Ama yapacaksın, değil mi?" Önümde çömeldi ama Jules'un boyu 1.80'den uzun olduğu için neredeyse aynı hizada duruyorduk. "İsteyebilirsin," dedi bana ısrarla. "İstersen gitmeme izin verirler!"

"Gitmene izin mi vereyim? Ama sen bir insansın. Artık seni kontrol edemezler." "Bunu onlara söyle!"

"Yani seni burada mı tutuyorlar? Bir tür mahkum gibi mi?" "Onlar

Bilmiyorum. Eninde sonunda gidebileceğimi söylüyorlar ama ne zaman olacağını söylemiyor. Ve bu arada, sen beni değiştirdikten hemen sonrasında beri buradayım, tam burada. İnsanların beni otelde görmesinden korktukları için beni buraya getirdiler-"

"Burası neresi?"

"Bilmiyorum. Sanırım konsolosun yeri. Sadece uyuduğumu ve burada uyandığımı ve o zamandan beri buradan çıkmadığımı biliyorum! Sadece güneşin doğuşunu görmek için dışarı çıkmak istedim ama izin vermediler. Birinin beni görebileceğini söylediler ve beni dışarı çıkarmalısın Cassie. Beni çıkaracağına söz ver!"

"Yapacağım," dedim, onu sakinleştirmeye çalışarak. Çünkü sonunda bir duyguya karar vermişti ve o da panikti.

Ve ben bunu anlamadım. Odaya şöyle bir göz attım ama bana o kadar da kötü görünmedi. Pencere yoktu elbette ama muhtemelen burası bir vampir eviydi, bu yüzden büyük bir şok olmadı. Ve diğer her şey yeterince rahat görünüyordu. Küçük bir televizyon bile vardı.

Ve sadece birkaç gündür buradaydı.

Elbette, Jules pek de soğukkanlı biri sayılmazdı. Jules bir tırnak için bile çıldırmaya meyilliydi. Ama yine de.

"Bu kadar korkunç olan ne?" Dürüstçe şaşkınlıkla sordum.

"Her şey!" Sesini alçalttı; neden, bilmiyorum. Mircea'nın onu bir kilometre öteden duymaması mümkün değildi. "Hiçbir şey. Bilmiyorum." Gözleri etrafı taradı. "Ürkütücü!"

"Ürkütücü mü?"

"Burası vampir kaynıyor!" "Jules. Sen *eskiden* bir vampirdin."

"Evet, ama *artık* onlardan biri değilim. Ve artık bana aynı şekilde bakmıyorlar. Birdenbire, ben bir insan değilim. Ben . . . öğle yemeğiyim. Ya da bir laboratuvar faresi, bilmiyorum. Ama bir şeyler planlıyorlar, biliyorum ve onlar ne olduğunu anlamadan önce buradan gitmem gerek!"

"Laboratuvar faresi mi? Neden bir laboratuvar faresi?"

Bana inanamayarak baktı. "Cassie. Anlamıyor musun? Ne *yaptığının* farkında değil misin?"

Mircea kapıdan, "Tarih yazdı," dedi.

Kafamı kaldırdım ve aman Tanrım, Kit de gelmişti. Öncekinden daha da dağınık görünüyordu, çünkü bir yerlerde bir çamaşır sepetinin dibinde olduğu anlaşılan bir palto bulmuştu. Ya da muhtemelen bir kamyonetin arkasına çekilmişti. Buruşuk giysileri, dağınık bukleleri ve keskin, kara gözleriyle biraz daha iyi görünümlü bir Kolombo'ya benziyordu. Ya da gömleksiz bir Adonis'in yanında durmasaydı, belki biraz daha iyi olabilirdi.

Ve bana kaşlarını çatıyor.

"Mircea ..." Ürkmeye başladığımı söyledim, çünkü bunu hayal etmiyordum. Kit'in kara gözleri benimkileri delip geçiyordu.

"Onun zihnime girmesine izin verdim," diye açıkladı Mircea. "Büyüye değil," diye ekledi, benim telaşlı bakışım üzerine. Çünkü en son ihtiyacım olan şey Senato'nun baş casusunun kafatasını araştırmasıydı. "Bunu ben kontrol etmiyorum; sen ediyorsun."

"Annem yaptı," diye düzelttim.

Ama Mircea başını salladı. "Büyüyü o yapmış olabilir ama ona güç veren o değildi. Sen yapıyordun. Ve bu büyü bildiğimiz diğer tüm büyü türlerine ters düşmediği sürece, bir büyüye güç veren kişi onu kontrol eder."

"Ama onu kontrol edemiyorum. Nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum." Tavşan deliğinden aşağı düşmüştüm ve eve nasıl döneceğimi bile bilmiyordum.

"Yine de bunu başkalarına yüklüyorsun. Bana ve Jules'a." "Kazara."

"Peki bu neden önemli?" Marlowe sert bir şekilde söyledi. Çünkü vampirler hafifletici sebepler gibi kavramlara sahip değildi. En azından onların kanunlarında yoktu. Eğer bir şey yaptıysanız, neden olduğu önemli değil, bundan siz sorumluydunuz.

Yani Marlowe'a göre usta bir vampirin kaybı yüzde yüz benim suçumdu. Ama Jules onun vampiri değildi, bu yüzden neden şikâyetçi olduğunu anlayamadım. Jules Mircea'ya aitti ve Mircea bunu kabullenmiş görünüyordu.

Bunu şüpheyle karşılıyor gibiydi.

Son zamanlarda benden uzak durduğunu fark etmem biraz zaman almıştı, çünkü ben de aynı şeyi yapıyordum. Jules ve son zamanlarda olan diğer bazı şeyler hakkında söyleyecek birkaç şeyi olmasını bekliyordum. Ama kazanan bir Powerball biletinin vampir eşdeğerinden mahrum bırakılmış biri için son derece güler yüzlü görünüyordu.

Bu konuda içimde kötü bir his oluşmaya başladı.

"Olur böyle şeyler," dedi Mircea kolayca ve alarm sayacımdan birkaç kademe daha yükselmesine neden oldu. "Ancak, yeni yeteneğiniz aradığımız çözüm olabilir."

"Ne çözümü?" Bir ona bir Kit'e bakarak sordum. Ama garip bir şekilde, her şeyi bilmekle övünen bir adam için Kit bunu biliyor gibi görünmüyordu. Yüzündeki çatık kaşları Mircea'ya aktarmıştı ve giderek büyüyordu.

"Az önce ne konuşuyorduk?" Mircea bana sordu.

Bir an düşündüm, çünkü bu ikisinin birbiriyle ne ilgisi olduğunu anlamamıştım. "Peri istilasını mı?"

Mircea gülümsedi.

Marlowe yapmadı. Ama gözleri kısıldı. Ve Mircea'dan tekrar bana kayd, gözlerinde yeni bir ifade vardı.

Hoşuma giden bir şey değildi.

"Ne?" Ona açıkça sordum.

Ama cevap veren Mircea oldu. "Az önce de konuştuğumuz gibi, bu savaşı sona erdirmek için tek seçenek savaşın sorumlularını ortaya çıkarmak. Ve bunu bir an önce yapmalıyız, onlar başka bir tanrıyı kendileri adına savaşması için geri getirmeden önce. Yine de bu imkansız görünüyor. Peri'de saklanıyorlar ve kimse peri'ye zorla giremez. Bu hiç yapılmadı. Bu nedenle, fey müttefiklerimizin bize yardım etmesini ya da en azından düşmanlarımızın nerede bulunacağını söylemesini bekleyerek şaşırıp kaldık. İkisini de yapmadılar."

"Ve buna niyetleri de yok," dedi Marlowe. "Lanet olası kaçakçıları durdurmamıza bile yardım etmeyecekler; gerçek risk gerektiren bir şeyi yapmalarını nasıl bekleyebiliriz?"

"Yapamayız," dedi Mircea, hâlâ bana bakarak. "Sorumluluk bizim üzerimizde. Doğaüstü topluluklar arasında sadece biz perilerden etkilenmeyiz. Bir vampir nerede olursa olsun vampirdir. Büyümüzü diğer gruplarla aynı şekilde edinmiyoruz ve bu nedenle yabancı bir dünyanın etkilerini onlar gibi hissetmiyoruz."

"Beslenme zamanı geldiğinde yaparsın," diye işaret ettim, bununla nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum.

"Ama bir efendinin sık sık beslenmesi gerekmez-" "Yaralıysa gerekir."

"-ve yaralanma durumunda ailesinden güç alabilir, onlarla olan bağlantısından beslenebilir. Yalnızca bizim bu dünyayla, ailemizle, büyü kaynağımızla, nerede olursak olalım aynı kalan bir bağımız var."

"Eğer bir ustaysan," diye belirttim, çünkü tüm vampirlerin aileleriyle bağlantıları vardı, ama Mircea'nın bahsettiği türden bir gücü kullanabilenler sadece ustalardı. "Ve çoğu değil."

"Hayır," diye kabul etti. "Çoğu değil."

Hamile bir duraklama oldu.

Öyle de kaldı, çünkü hâlâ anlamıyordum.

"Bunu tek başına yapmayı nasıl bekliyorsun anlamıyorum," dedim. "Ya da neden istediğinizi. Tehlikede olan sadece vampirler değil, o zaman neden her şey-"

"Bunu bir düşün Cassie," dedi Mircea, yanımdaki yatağa oturarak. "Büyücüler peri dünyasında hiçbir işe yaramazlar; iblisler de aynı şekilde. Wereler bir nebze yardımcı olabilir ama sayıları çok az ve güvenilirmezler. Geriye kim kalıyor?"

Çember'in kontrolü altına hiç girmemiş büyü kullanıcılarından oluşan gruplardan bahsederken, "Örneğin covenantler," dedim. "Ve bir tür fey büyü kullanıyorlar-"

"Ama dünyada kullanılmak üzere tasarlanmış bir tane. Ve Wereler ile aynı organizasyon sorununa sahipler, sadece daha fazlasına. Lidersizler, parçalanmışlar, güvenilirmezler. Çember'e dahil olmamak için Çember'den çekildiler. Ancak bunu yaparken, Çember'in şu anda yönettiği topluluktaki güçlerinin çoğunu devrettiler. Onlara çok fazla güvenmemeniz akıllıca olacaktır. Size ihtiyaçları olabilir ama sizin için bir değer olamazlar."

Bu da vampirler açısından onları önemsiz kılıyordu.

"Ama vampirler kendi başlarına istila edemezler," dedim, kendimi deli hapları içiyormuş gibi hissederek. "Artık her şeyi idare edecek kadar ustanız bile yok."

Efendiler vampir dünyasının belkemiği idi. Onlar yöneticiler, elçiler, hükümdarlar ve polislerdi. Tüm yeni vampirlerin kaynağı olduklarından bahsetmiyorum bile, çünkü bir ustanın altında hiç kimse yeni vampir yaratamazdı ve tüm vampir dünyasının yüzyıllar önce büyücüler tarafından yok edilmemiş olmasının nedeni de onlardı.

Eskiden vampirlik veba gibi görülürdü ve onları avlayan büyücüler kendilerini vampirliğin kökünü kazımaya çalışan doktorlar olarak görürlerdi. Ve bunu kolayca yapmışlar, karşılaştıkları sıradan vampirleri önce yüzler, sonra da binler halinde öldürmüşlerdi. Ta ki bazı şeyleri mahvetmek için bir araya gelmiş bir grup efendiyle karşılaşana kadar.

Öyle de oldu. Ve bu durum yüzyıllar süren bir çatışmaya yol açmış, her iki taraf da avantajlı olduğunu düşündüğü her an savaşı yenilemişti. Çocukken bana daha çok vampirlerin bakış açısından öğretilmişti ama vampirler de büyücülerin olmadığı bir dünyayı istedikleri gibi yaşayıp beslenebilecekleri ve yayılabilecekleri bir cennet olarak gördükleri için aynı derecede zarar vermişlerdi.

Ancak bu gerçekleşmedi çünkü iki grup çoğunlukla birbiriyle dengede kaldı ve böylece bir tür gayri resmi kontrol işlevi gördü.

ve dengeler sistemi. Yıllar önce "dostluk ve işbirliğini" savunan bir anlaşma imzalamışlardı, ancak aniden bir tarafa ya da diğerine büyük bir avantaj sağlanırsa bunun sürmesi mümkün değildi.

Örneğin dünyanın efendilerinin çoğunun peri dünyasında yok olması gibi.

"Ayıracak ya da riske atacak o kadar çok vampiriniz yok," diye belirttim.

"Altı Senato'ya sahip olsanız bile, siz-"

Durdum, ipucu sopası az önce gözlerimin arasına sertçe vurmuştu.

Mircea onun yerini aldığından beri yatağın uzak tarafında oturan Jules'a baktım. O da bana baktı, mavi gözleri kocaman ve kayıtsızdı. Öte yandan Marlowe neredeyse titriyordu.

Hayır, diye düşündüm.

Hayır, hayal görüyorum.

Ama Mircea'nın yüzüne bakınca öyle olmadığımı anladım.

Beni izliyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, tüm hesapları çoktan yaptığını ve sadece benim yetişmemi beklediğini söyleyen türden bir gülümseme. Ama yetişemiyordum, çünkü hastalıklar vardı ve sonra tedavileri vardı ve bazı tedaviler en az hastalık kadar kötüydü.

"Savaştan sonra ne olacak?" Aniden sordum ve göz kırptığını görmenin küçük tatminini yaşadım.

Bunu o da düşünmediği için değil, benim düşüneceğimi tahmin etmediği için.

"Önce kazanmamız gerekiyor," diye belirtti.

"Evet, var. Ama bu şekilde değil." Ayağa kalkmaya başladım.

Kolumu tuttu. "O zaman ne yapalım? Ne yapmamızı isterdin?"

"Bilmiyorum. Ama başka bir yol olmalı-"

"Bir tane aramadığımızı mı sanıyorsunuz? Elimizdeki tüm uzmanları bu sorun üzerinde çalıştırmadığımızı mı sanıyorsunuz? *Aylardır*? Peri söz konusu olduğunda, çok fazla seçenek yoktur."

"O zaman biraz daha bak! Bu çılgınlık!"

"Neden deli?" Mircea sordu, sesi hâlâ çok makul geliyordu. "Eğer bir vampiri yaratabiliyorsan, tersini de yapabilirsin."

"Hayır, yapamam! Onu yaşlandırabilirim ama ona güç veremem-" "Ama efendisi verebilir."

Durdum. Tüm bu tartışmanın zaman kaybı olduğunu belirtmek üzereydim, çünkü yapabileceğim şey daha yaşlı bir kadın olmaktan başka bir şey olmayacaktı.

bebek vampir, seksen yaşında bir çocuk gibi, bu kimseye yardımcı olmaz. Bu da tartışacak bir şeyimiz olmadığı anlamına geliyordu, değil mi?

Ama sonra Mircea'nın sözleri kafasına dank etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğru aday için süreci hızlandırmanın uzun zamandır bir yolu varmış." Hiddetle kaşlarını çatıyan Kit'e baktı.

"Şimdi bu küçük sohbete neden davet edildiğimi anlıyorum," dedi ekşiyerek.

"Söyle ona."

Kit'in ikimize, özellikle de Mircea'ya söylemek istediği birkaç şey varmış gibi görünüyordu. Ama söylemedi. Yine de ifadesi daha mutlu olmadı.

"Buna İtme deniyor," dedi sertçe ve Jules'un nefesi kesildi. Sanki ipucu yararası yeni bir kurban bulmuştu. Marlowe onu görmezden geldi. "Birkaç yüzyıl yerine birkaç gün içinde bir usta yapmak için kullanılan bir yöntem. Savaş zamanında, çok fazla usta öldürüldüğünde ve felaketi önlemek için hemen yenilerine ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıktı. Ben de bu şekilde yapıldım ve sonuç olarak neredeyse ölüyordum. Bunu deneyenlerin çoğu ölüyor, bu yüzden sadece aşırı durumlarda kullanılıyor."

Bu konuda konuşmak ister gibi görünmüyordu, ben de sormadım. Bariz olan dışında. "Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

"Vampirlerin nasıl yapıldığını biliyorsun," dedi

Mircea. "Elbette."

"Isırık vücudu enfekte eder, ama yeniden yükselme, yeni bir yaratık olarak yaşama gücü efendiden gelir," dedi yine de bana. "Ama İtme ile yeni Çocuğa sadece yükselmesi için gereken temel enerji değil, çok çok daha fazlası verilir. Çoğu için bu çok fazla, çok erken. Bunu özümseyemezler ve asla yükselemezler, güçten değil ama *çok fazla* enerjiye sahip olmaktan ölürler.

doğru düzgün özümsemek için *çok az zaman var*."

"Efendileri onlara güç verirken onları yaşlandırmamı istiyorsun," dedim. Bunu bir soru haline getirmeye zahmet etmedim.

"Evet."

"Ve işe yaramazsa onları öldürme riskini mi alayım?"

"Bu şansı seve seve kullanacak pek çok kişi var. Böyle bir şeyden, asla kazanamayacakları bir statüden umudunu kesmiş pek çok kişi var."

"Ve bunun bir nedeni var, değil mi?" Talep ettim. Üstatlar vampir dünyasının güç merkezleriydi ama aynı zamanda tehlikeliydiler.

Son derece tehlikeli. Ve kontrol etmesi zor.

Çoğunlukla fark etmiyordu, çünkü çok fazla efendi yoktu ve Senato onları önce demirle yönetiyordu. Ve genellikle bir tanesini yapmak için geçen yüzlerce yıllık süre, en çılgın örneğe bile, hatta Senato'nun neşeli baş işkencecisi Jack gibi birine bile, kendini kontrol edebilecek kadar zaman kazandırıyor. Jack işini seviyordu ama hayattayken yaptığı gibi bugünlerde kendisi için fazladan para kazanmaya çalışmıyordu. Karındeşen gibi şirin bir lakabı varken.

Ama ya ustalık statüsünü erken, gerçekten erken elde etseydi? Ya o zamana hiç sahip olmasaydı? Ya aynı güce sahip olsaydı ama kontrolü olmasaydı?

Dehşet içinde ürperdim ve bu *sadece bir adamdı*. Ve eğer bir istila planlıyorlarsa . . .

"Kaç kişi?" "Cassie-"

"Kaç tane?" Sıkıca kendime sarılarak söyledim. Havlu daha önce iyi hissettiriyordu ama birden nemlenmişti. Tıpkı tenim gibi.

"Elimde tam rakam yok-" "O zaman tahmin et!"

"Gerekenden fazla değil-"

"Bana söylemek istememen şu anda beni gerçekten endişelendiriyor."

Mircea kaşlarını çattı, sanki bunun zor olacağını hiç beklemiyormuş gibiydi.

Tabii, sana peri dünyasını yerle bir edecek usta vampirlerden oluşan bir ordu yaparım, sorun değil. Sonra da dönüp aynı şeyi dünyaya yaptıklarında benim suçum değilmiş gibi davran!

Mircea beni izlerken, "Seçim konusunda dikkatli olacağız," dedi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Cassie-"

Ama saldırı planını yeniden düzenleyemeden, geçen sefer onu çağıran vampir geri geldi.

"Gösteri zamanı," dedi Marlowe acımasızca. "Sonra konuşuruz," diye söz verdi Mircea. "Hayır, lanet olsun!"

Konuşacağız-"

Ve bir anda Dante'nin evine geri döndüm. Yarı su basmış banyomun zeminine yayılmıştım, çünkü aniden kaçırılmadan önce lavaboyu kapatmamıştım.

"-şimdi," diye bitirdim öfkeyle.

Orospu ocuğu!

OceanofPDF.com

Otuzbirinci Bölüm

Sonraki yirmi dakikayı paspas yaparak geçirdim. Devrildiğimde sıvı el sabununu düşürmüş olmalıydım ve köpüklü bir sabundu. Böylece bir köpük denizinin içinde uyandım, burnuma çarpan bir lif kabağı ve minyatür bir Niagara gibi her şeyin üzerine akan bir lavabo vardı.

Ve yakında bir sel olacaktı, çünkü kırım kanalizasyona dayamıştım.

Ayağa kalktım, suyu kapattım ve gelgiti çıkışa doğru kovalamaya başladım. Ancak bu sadece biraz yardımcı oldu, çünkü duvarlar boyunca yüksek bir su izi gibi sabun tortusu bıraktı. Onu temizlemek ve taşan suyun geri kalanını emmek için elimdeki tüm havluları kullandım. Kendime ayırdığım hariç, çünkü eski havlum da buradaki diğer her şey gibi sırlıslık olmuştum.

Çocuklar bunu ev temizliğine bırakmamı söyleyebilirlerdi ama zaten onlara yeterince sorun çıkardık. Ve temizlik bana biraz enerji atma şansı verdi. Ve şu anda çok fazla enerjim vardı.

Çünkü kızgındım.

Bu hem çileden çıkarıcı hem de ciddi anlamda kafa karıştırıcıydı çünkü nedenini bilmiyordum.

Yani, *nedenini* biliyordum. En azından bariz nedenini. Mircea korkuyordu, tıpkı Jonas gibi. Ama usta vampirler korktuklarında, etraflarında dönüp savunmaya geçmezlerdi. Onları korkutan şeye *doğru* koşarlardı, silahlarını çıkarmış ve dişlerini göstermiş olarak. Korktuklarında daha tehlikeli olurlardı, daha az değil, tüm içgüdüleri onlara kan için gitmelerini söylerdi.

Ve Mircea, çoğu kişiden daha zeki olduğu için -bazı şeyler hakkında, diye düşündüm, şiddetle ovuşturarak- bunu yapmanın yeni ve şık bir yolunu bulmuştu.

"Seçim konusunda dikkatli olacağız."

Evet, eminim. Ama diyelim ki öyle. Ve Senato'nun tüm o baş döndürücü yeni güç sahiplerini kontrol altında tutabileceğini söyleyin. Ki bu da tartışmaya açıktı çünkü zaten ellerinde olanlar onlara yeterince sorun çıkarıyordu.

Bazen. Ama sırf tartışma olsun diye, diyelim ki yapabildiler. Yine de geriye bazı büyük sorular kalıyor, değil mi?

Mesela kimin vampirleri olabilirler?

Savaş bittikten sonra kimin için savaşacaklardı? Çünkü şu anda vampir Senatoları arasında bir ittifak vardı, ancak hepsi birbirinden nefret ettiği için en iyi ihtimalle sallantılıydı. Sadece tanrılardan daha çok nefret ediyorlardı. Yani şu anda dünyadaki vampirler büyük, mutsuz, ciddi anlamda işlevsiz bir aileydi ama normalde altı ayrı Senato vardı. Ve savaş bittikten yaklaşık bir nanosaniye sonra tekrar olacaktı.

Bu yüzden merak ettim. Ortalık durulduğunda, kazandığımızı varsayarsak, çünkü aksi takdirde bunun pek bir önemi yoktu, değil mi, kim için savaşacaklardı? Ya da daha önemlisi, kime karşı savaşacaklardı? Diğer Senatolara mı? Çember'e mi? *İnsanlara mı?*

Çünkü yapabilirlerdi. Senato, usta vampirlerden oluşan bir orduyla istediği her şeyi yapabiliirdi. Ve yaşlı ya da değil, olgun ya da değil, sorumlu ya da değil, bir vampire böyle sınırsız bir güç veremezsiniz. Sadece yapmadın. Çünkü bunu kullanacaklardı. Er ya da geç, öyle ya da böyle, o zaman tüm bunların anlamı ne olacaktı? Kendimiz parçalayalım diye dünyayı Ares'ten kurtarmak mı? Evet, bu bir gelişme olurdu!

Ve savaştan sonra süreci tersine çevirmemi isteyecek kadar aptal değildim. Tüm o parlak yeni ustaları alıp onları eski Joe vampirlerine mi dönüştürecektim? Tabii ki.

Vampirlerin kendileri buna katlanamazdı, tepelere kaçarlardı, tekrar köleden biraz daha fazlası olmaktan kaçınmak için ne yapmaları gerekiyorsa yaparlardı. Ve ailelerinin başındaki kıdemli efendiler muhtemelen onları destekleyecektir, çünkü ahırınızdaki efendiler sizin güç tabanınızı sıradan bir vampirden çok daha fazla besler. Yani onları geri döndürmek için kendi boğazınızı kesmiş olursunuz.

Tabii bunu yapabilseydim, ki bundan da şüpheliydim, çünkü gücün kaynağı ben olmayacaktım, değil mi? Sadece süreci daha katlanılabilir hale getirmem gerekiyordu. Söz konusu vampirleri yakıp kül etmeden tüm o gücün aşağı inmesine yardımcı olan bir kaşık şeker.

Yani hayır. Buraya geldiklerinde, burada kalacaklardı. Ve bu hiç olmayacaktı!

Ancak tüm bu fikir ne kadar fevkalade kötü olsa da, beni kızdıran bu değildi. Ve fark ettim ki öfkeliydim - sadece kızgın, öfkeli ya da sinirli değil. I

Ateşliydi, bunu fark etmem biraz zaman almıştı çünkü bu çok sık hissettiğim bir duygu değildi. Tony'nin yanında duyguları göze alamazdınız.

Duygular sizi görünür kılardı, duygular fark edilmenizi sağlardı ve fark edilmek genellikle çok kötü bir şeydi.

Küvete yaptığım destansı yolculukta bulduğum diş fırçamı çöpe attım, havluları bir banyo paspasının ıslak postuna sardım ve tüm dağınıklığı bir köşeye attım. Mükemmel bir iş değildi ama en azından alt kattaki odayı su basmayacaktı.

Onlar da benim muhafızlarımın bir parçası olduğu ve bu süite başka birinin sığması mümkün olmadığı için bu da iyi bir şeydi!

Sonra tekrar duşa girdim, çünkü sabunlu ve terliydim ve serinlemeye ihtiyacım vardı.

Ve neden kızgın olduğumu anlamaya, çünkü hala bilmiyordum.

Mircea'nın sorduğu şey yüzünden kızgın olmadığımı karar verdim. Pythia olmak hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirdim ama vampirleri tanıyordum. Ve dünyadaki hiçbir vampir böyle bir şans kaçtırmazdı.

Her neyse, bunu ilk o düşünmüş olabilirdi, çünkü Jules onun olduğu için ilk o duymuştu, ama er ya da geç başka biri de aynı fikri ortaya atacaktı. Marlowe ya da konsolosun kendisi ya da *bir başkası*.

Vampirler, güç tabanlarını küçük bir miktar bile olsa artıracak şeyleri göz ardı etmezlerdi.

Ve bu küçük bir şey değildi.

Yani hayır, denediği için ona kızmadım.

Ama eğer konu soru değilse, neden bu kadar öfkeliydim? Çünkü öyleydim. Çok ama çok öfkeliydim.

Ve bununla ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

Korku, biliyordum, ve panik- pratikte en iyi arkadaşlardık. Ve kızgınlık ve sinirlilik ve mutluluk ve rahatlama ve diğer pek çok duygu, çünkü bunların hepsi büyürken sahip olmama izin verilen duygulardı. İlkine sahip olmam için teşvik edilmişim, beni hizada tutmak için.

Ama Tony'nin evinde sadece bir kişinin öfkelenmesine izin verilmişti ve o da ben değildim.

Öfke, baştaki adam için bir duyguydu. Öfke, efendilerin hissettiği bir şeydi, ev halkını hizada tutmak için bir kırbaç gibi kullandıkları canlı, kızgın bir duyguydu. En azından Tony'ye öyleydi. Öfkeyi yeterince sık yaşadığım için öfke hakkında her şeyi biliyordum, ama tersi ...

Eskiden böyle devam edebilmenin harika bir şey olduğunu düşünürdüm. Tüm o bastırılmış duyguları serbest bırakmak ve onun yaptığı gibi bağırıp çağırmak, havayı yarmak, bir şeyler fırlatmak ve ... ve hepsini dışarı çıkarmak. Mahkemede boş yüzlü ve dikkatli bir şekilde, her şeyi içime atmış bir şekilde durmak zorunda kaldığımda, bir kez olsun öfkelenmenin ne kadar harika olacağını düşünürdüm.

Ama şimdi o kadar da harika hissetmiyordu.

Şimdi midemi bulandırıyor, titretiyor ve hafifçe hasta ediyordu. Mircea'ya kızgın olmak hoşuma gitmiyordu.

Mircea tarafından tutulmak hoşuma gitti.

Ve geçen hafta onu gerçekten özlemiştim. Onu tekrar görene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Cidden sinirlendiğim o ilk bakış bile çok hoştu.

Ta ki gidip her şeyi mahvedene

kadar. Ve sonunda, ışık doğdu.

Mircea'ya söylediği şey için değil, söylediği *zaman* için kızmıştım.

Çünkü bir anlaşmamız vardı. Pythia ve senatör olarak yaptıklarımızın Cassie ve Mircea olarak yaptıklarımızdan uzak kalması ve özel hayatımıza gölge düşürmemesi için yaptığı bir anlaşma. İş işti ve kişisel olan da kişiseldi ve bunların birbirinden ayrı kalması gerekiyordu.

Güzel bir teoriydi.

Teoriyi sevmiştim.

İşe yarayabileceğini bile düşünmüştüm.

Ama böyle şeyler yapmaya devam ederse olmaz. Çünkü bu gece bir randevu değildi, bir *Hey, seni özledim; hadi takılalım ya da seni bir süredir görmedim, bir araya gelip bu yeni gücünün daha azgın olasılıklarını keşfetmeye ne dersin?* Hayır. Eğer öyle olsaydı, o zaman bunu burada bırakıp sonunda *"İyi geceler Cassie"* demesi gerekirdi. Ama bunun yerine, kendimi nerede bulmuştum? Jules'un odasında, o kadar da eğlenceli olmayan yepyeni bir şekilde teklif ediliyordum ve-

Ve lanet olsun! Jules'u unutmuştum. Ve şu anda biraz daha acil olan Gözyaşları'nı, çünkü Jules ölmek üzere değildi. Ama Mircea'nın onları bana vermesine imkân yoktu, tabii elinde olduğunu varsayarsak. Beni takas edebilirdi, oh evet, bunu kesinlikle yapabilirdi. Ama vermek mi? Elimde vampirlerin istediği bir şey varken ve karşılığında bir şey vermiyorsam?

Uh-uh.

Vampir dünyasında at ticareti böyle yürümezdi.

Özellikle de söz konusu ürün böyle bir şey olduğunda.

Mircea etrafta koşturmamı istediği için başıma bir ton vampir koruma koymamıştı. Mircea güzel çatı katımda kalmamı istiyordu. Mircea saçımı ve tırnaklarımı yaptırmamı ve belki arada bir bir gösteriye gitmemi istiyordu - tabii ki çok sıkı korunarak. Mircea, sahip olduğu diğer kadınlar gibi davranmamı istiyordu, sürekli ipuçlarını duyduğum ama kimsenin bana ayrıntı vermediği, güzel ve zarif olan ve lanet olası yerlerinde kalan kadınlar.

Resimdeki kadın gibi.

Bahse girerim ona hiç sorun çıkarmamıştır, diye düşündüm kıskançlıkla. Bahse girerim savaş kurbanı gibi eve kapanmamıştır. Bahse girerim mükemmel, güzel, tatlı, nazik ve-

Derim soyulana kadar ovaladığımı fark ettim. Kalan lif kabağını yavaşça yere bıraktım. Ve onun yerine durulamaya başladım.

Yani hayır, Mircea ile Gözyaşları konusunu açmak iyi gitmeyecekti. Bunu sormadan da biliyordum. Çember'den bir şeyler alma şansım daha yüksekti ama Jonas da muhtemelen bir açıklama isteyecekti ve ona hoşuna gidecek bir şey söyleyene kadar bir açıklama alabileceğimden şüpheliydim.

Ve bu çıldırtıcıydı. O *benim* iksirimdi. İhtiyaç duyulduğunda kullanmak üzere Pythia için özel olarak hazırlanmıştı. Ne zamandan beri ona bunun ne zaman olduğunu söyleyebiliyordu?

Görünüşe göre Pythia ben olduğum için.

Eminim Agnes'ten bir açıklama istemezdi. Ve Mircea da, eğer çılgınca bir nedenle ona gitmiş olsaydı, muhtemelen bunu yapmazdı. Senato uzun zamandır bir Pythia istiyordu; ona yardım etme, kendilerine bir iyilik borçlu olmasını sağlama fırsatını kaçırmazlardı.

Ama ben değilim.

Ve aniden, bulmacanın son parçası da yerine oturdu.

Çünkü herkese neden buna ihtiyacım olduğunu söylemem beklenirdi, değil mi? Ve bunu elde etmek için herhangi bir şansım olması için onayladıkları bir şey olması gerekiyordu. Bu Jonas için çileden çıkarıcı olsa da Mircea için daha da kötüydü.

Vampirler güce ve kuvvete saygı duyarlardı ve saygı duydukları hemen hemen tek şey de buydu. Yakın zamanda, vampir liderlerinin çoğunun gördüğü bir düelloda Ares'in yarı tanrı oğullarından biri olan bir Sparto'i'yi öldürmeyi başararak gücüm olduğunu göstermiştim. Bu hoşlarına gitmişti. O kadar hoşlarına gitmişti ki, kısa bir süre sonra ittifak antlaşmasını imzalayarak

Hiç kimsenin beklemediği bir şekilde kendilerini Kuzey Amerika konsolosunun liderliği altına soktular.

Bu çok büyük bir olaydı. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ve sadece şimdi olmuştu çünkü nasıl karşı koyacaklarını bilmedikleri bir güçle uğraşıyorlardı ve yanlarında bunu bilen birine ihtiyaçları vardı.

Onlara sahip olmadıkları gücü göstermiştim ve bu yardımcı olmuştu.

Ama onlara güç göstermemiştim.

Çünkü vampir dünyasında güç, çeliği bükebilme yeteneği anlamına gelmiyordu. En küçük vampir kız bile bunu yapabiliirdi. Hayır, güç başka bir şeydi.

Güç, konsülün her biri yüzlerce yaşında ve şaşırtıcı derecede güçlü olan diğer beş Senato liderine sakince *"Bu ittifaka ben liderlik edeceğim"* demesi ve bunu kabul ettirmesiydi. Güç, bir usta vampirin diğerine boyun eğmesi ve onun kadar güçlü olmayabileceği için değil, bunu öğrenmek istemediği için ona yol vermesiydi. Güç, bugünlerde ne kadar arkaik görünse de, Senato koltuklarının hâlâ düellolarla belirlenmesinin nedeniydi.

Çünkü vampir dünyasında lider olmak sadece güçlü olmayı gerektirmiyordu, başka bir birinci seviye ustaya *"bu koltuk benim ve ben alacağım"* diyebilmeyi de gerektiriyordu.

Yani evet, güç göstermiştim ama vampir bakış açısıyla şimdiye kadar güç göstermemiştim. Ve şimdi bunun bedelini ödüyordum. Mircea beni seviyor olabilir ama bana saygı duymuyordu. Bana saygı duysaydı bu gece o numarayı yapmazdı.

İşte bayanlar ve baylar, bu yüzden kızgındım. Sorduğu için değil, ne zaman ve nasıl sorduğu için. Bunu sorgusuz sualsiz, düşünmeden yapacağım varsayımı yüzünden. Bana sadece ne istediğini söyleyebilirdi ve hepsi bu kadar olurdu.

Ya da bana silah gibi bir sorunu gösterin, çünkü silahlar kendi başlarına hareket etmiyorlardı, değil mi? Silahların fikirleri ve görüşleri yoktu. Silahlar ihtiyaç duyulduğunda çıkarılır ve geri kalan zamanda çekmecede bırakılırdı.

Ya da Vegas'ta bir otel süitinde.

Bölüm Otuz İki

Ertesi sabah bir şey beni ölü uykumdan uyandırdı ve saate bakmak için yuvarlandım. Neredeyse sabahın yedisiydi ama tekrar uyumadım. Çünkü yapacak bir işim vardı ve kafamdaki çarpıntıyı durduracak bir şey bulmam gerekiyordu.

Geç de olsa fark ettim ki ses kafamdan gelmiyordu.

Kapıdan geliyordu.

Gözlerimi kırıştıtararak baktım ve umurumda olup olmadığını merak ettim. Sonra kapı açıldı ve vahşi gözlü, siyah saçlı bir kadın içeri girdi, Marco tarafından uçan bir sıçrayışla yakalandıktan sonra bile adımı bağırdı.

Bu, kızın bir hareketle onu savuşturup önce havaya sonra da duvara çarpmasına neden olmasıyla ters yönde bir yolculuğa dönüştü.

Oturdum.

Sanırım önemsiyordum.

Kime baktığımı anlamam bir saniye sürdü, çünkü onu çok sık görmemiştim. Gördüğümde de biraz daha silikti.

İnkübilerin -ya da bu durumda sanırım succubilerin- normalde bedenleri yoktur, çünkü onları ortaya çıkarmak için çok büyük miktarda güç gerekir.

Ama sonra, bu özel succubus yaklaşık dört yüz yıldır dünyadaydı ve yakma gücüne sahipti.

"Rian?" Sersemlemiş bir halde "Rian" dedim ve kimsenin onu vurmaya karar vermemesi için elimi kaldırdım.

Silahını çekmiş halde içeri dalan Marco da dahil.

"Sorun değil," dedim ona. "O ... Casanova'nın kız arkadaşıydı." "Ben hâlâ onun kız arkadaşayım!" Rian bana çilgınca baktı, siyah saçları Her yerde. Sanırım gerçek saçla baş etmek, yakın zamana kadar sahip olduğu ruh saçıyla baş etmekten daha zordu. Çünkü biraz korkutucuydu.

Belki de sürekli çekiştirdiği içindir.

"Tamam, sen hâlâ onun kız arkadaşısın," dedim, çünkü bu nedense önemli görünüyordu. "Eminim bunu duyduğuna çok sevinecektir."

"Mutlu olmayacak! Hiç mutlu olmayacak!"

"Peki neden?" Marco, onu en yakın pencereyle tanıştırmak ister gibi bakarak sordu. Balkonsuz olanlardan.

Ama Rian umursuyormuş gibi görünmüyordu. "Çünkü öldürülmek üzere!" diye bağırdı ve elimi tuttu.

Sonra bir de baktım ki, sahile vuran dalgalar gibi bir gürültünün içinde cisimleşmişiz. Şunu bin sahile vuran bin dalga yapalım, diye düşündüm, bir an sağır olmuştum. Etrafıma bakındım, çünkü bir kalabalığın ortasına düşmüştük.

Başka bir insanın içine girmekten korktuğum için asla kalabalığa dönüşmedim ama Rian daha iyi kontrol ediyor olmalıydı. Muhtemelen tam olarak yer değiştirmede, bunun yerine insan ve iblis dünyaları arasında geçiş yapabildiği için. Görünüşe göre bulunduğumuz yer de burasıydı, kalabalığın ortasında, eski tahta tribünlere benzeyen bir şeyin üzerindeydik.

Aşağıda tribünlerin çevrelediği bir arena olabileceğini düşündüm ama neredeyse herkes benden uzun olduğu için bunu söylemek zordu. Ve birçoğunun elinde bira ve patlamış mısır kutuları vardı. Nacho ve sosisli sandviç gibi her zamanki kötü stadyum atıştırmalıklarının yanı sıra, bir çubuğun üzerinde, delinmiş olmalarına rağmen hala pençelemeye ve ısırmaaya çalışan devasa kıvranan siyah böcekler de vardı.

Rian beni sürükleyerek yanından geçirdi, hâlâ bakıyordu ve sahne kenarlarından dalgalanıyordu.

Belki de herhangi bir cazibenin telafi edemeyeceği kadar çok insan olduğu için orada burada başka delikler ortaya çıktı. Ya da belki de bazılarının yerini hiçbir şey tutmadığı için, ürpertici dehşetten başka bir şey olmadığı için.

Daha önce bir kez gördüğüm bir şeyle irkildim; devasa, temiz bir sümüklüböcek, iri göbeğinin içine çömelmiş, siyah ve kırmızı gözlü, yarı saydam, parlak yağ katmanlarının arasından görünen şeytani bir şey. Kırmızı gözleri bana dönmeden önce bile bu yeterince korkunçtu. Ve diğer tarafa doğru geri geri gitmeye başladım çünkü hayır, hayır, hayır-

Ve başka bir şeyle karşılaştım.

Bir atın arka yarısı yerine at büyüklüğünde bir akrep, kıvrık dikenli kuyruk, çok fazla bacak ve ellerin yerine kısaçlar koyarsanız bir tür sentora benzeyen bir şey. Ben de ondan geri çekildim, bir o yana bir bu yana baktım ama hiçbir çıkış yolu göremedim. Sadece beni de görmüş ve yaklaşmakta olan bir canavar kalabalığı vardı.

patlamış mısır ya da her ne haltsa, gerçek bir yemek için koşuştururken unutulmuştu.

Çığlık attım ve yer değiştirdim, aklımda hiçbir şey yoktu, sadece "uzaklaşmak" vardı.

Ve uzağa gittim, ama bu bir gelişme değildi. Panikle çömeldiğim yerden başımı kaldırdım ve kendimi canavarlarla dolu yüksek tribünlerle çevrili devasa bir açık alanın ortasında buldum. Ve evet, burası bir arenaydı, on binlerce çığlık atan taraftarla doluydu, tıpkı bir futbol maçı gibi. Sadece ben futbol topu görmedim.

Yine de bir saniye sonra yere saplanan dev kıskacın büyük bir kum yığını oluşturduğunu gördüm. Ve Casanova, her zamanki şık ve kusursuz giyimli kumarhane müdürü, bir peştamal ve paniğin ötesine geçen, korkuyu tozda bırakan ve tam kalp krizi bölgesine giren bir ifadeyle koşarak geçti. Sadece o bir vampirdi ve kalbi atmıyordu.

Ama başka bir şey yaptı. Işıkların altında parlayan, siyah ve yağlı, devasa bir kabuğun bana doğru geldiğini yarım saniye sonra görebildim. Tribünler, kalabalık ve gökyüzüyle birlikte, çünkü bu şey bir otobüs kadar büyüktü. Ve bu, bir kılıç kadar büyük bir çıkıntı aşağıya doğru parıldamadan önce beni her yönden kafesleyen ağaç gövdesi büyüklüğündeki kıllı bacakları saymıyordu-

Ve ıskaladım, çünkü Casanova'ya geçmişim. Arenanın kumlu toprağını yarılamıştı ve hızlı hareket ediyordu. En azından bana çarpana kadar öyleydi ve yuvarlanan, küfür eden, çığlık atan bir topun içinde kaynadık ve ben-

Dante'nin avlusuna geri döndüm.

Mermer zemine çarptım, her yere kum saçıldı ve Marco bir hırıltıyla beni yakaladı -neden, emin değildim.

Ta ki, yer değiştirdiğimde ona iki kolum ve bir bacağımla sarılmış olmama rağmen, Hasanova'nın benimle gelmediğini fark edene kadar.

Ama başka bir şey vardı.

Sırtımdan Marco'nun yüzüne sıçramadan önce tam olarak kavrayamadığım başka bir şey, sanki *Alien*'dan fırlamış bir dekor gibiydi. Uzun, siyah, kral yengeci büyüklüğünde bacaklar kafasının etrafına sarılmış, böceğe benzer bir vücuttan uzanıyordu, az önce kaçtığının bir minyatürü. Ve yine kaçmak istiyordum ama bunun yerine "Alın şunu üstünden!" diye bağıırıyordum. Bir düzine vampir bunu yapmaya çalışırken ben de "Alın şunu üstünden!" diye bağıırıyordum.

Fred elinde bir mutfak bıçağıyla süitten fırladı ve bıçağı yaratığın korkunç gövdesiyle çirkin kafasının birleştiği yere sapladı. Ve geri çekildi, sanırım korkunç kabuğu soymaya çalışıyordu. Ve sonunda elinde sadece kırık bir bıçak kaldı.

Bu yüzden geri sıçramadan önce onun yerine elini kullanmayı denedi. "Kahretsin! Kahretsin!" "Ne oldu?" "Zehir" diyeceğinden korkarak söyledim.

"Lanet olası kabuk keskin kenarlı. Neredeyse elimi kesiyordu!"

"İşte!" Çocuklardan biri ona bir ceket fırlattı, o da tekrar denemeden önce kanayan parmaklarına sardı.

Ve bu sefer, bundan sonra kâbuslarımda duyabileceğimi düşündüğüm korkunç bir gıcırdama sesiyle kabuğu gerçekten soymayı başardı. Ve sonra Rico oradaydı, bir müfrezenin onu geçemeyeceğini söyleyen bir ifadeyle süitin ana bölümüne girişi engelliyordu ve Marco bıçağı kapıyordu. Ve kendini duvardan yere sekmiş ve *hâlâ hareket etmekte* olan yaratığın üzerine atıyordu.

Isırıyor, dövüşüyor ve atriyumda koşuşturuyor, arkasında zemini yemeyen ama onu yakalamaya çalışan vampirlerin canına okuyan bir balçık izi bırakıyordu. Ve sonra yaratık tekrar bana doğru hamle yaptı, ancak Marco'nun bıçağıyla havada yakalandı ve sol omzumun üzerinden duvara çarptı.

İkimiz de bir saniyeliğine ona baktık, hâlâ hareket eden bedenden titreyerek çıkan bıçağa, alçıya bulaşan ve pembe geceliğimin her tarafına benekler bırakan siyah sızıntıya ve ciyaklayan, ciyaklayan şeye.

Birden duvardan fırladı ve *tekrar üzerime geldi*.

"*Lanet olsun!*" Marco onu tutup defalarca bıçakladı ve sonra Rian geri döndü ve aniden başka bir yerdeydik, tezahürat yapan bir kalabalığın, göz kamaştırıcı ışıkların ve inleyen bir büfe masasının olduğu bir yerde.

Bir saniye boyunca ikincisine baktım, yetişemedim. Sonra fark ettim: Kalabalığın sesi hâlâ duyuluyordu ama boğuktu. Ve göz kamaştırıcı ışıklar, bir stadyumdaki açık hava tribünü gibi geniş bir izleme penceresinin dışındaydı. Ve büfenin etrafındaki iyi giyimli grup bana kibar bir şaşkınlıkla bakıyordu, ama daha fazlası değil. Orada siyah kanlar içinde durup nefes nefese onlara baktığım için aldığım en fazla şey hafifçe kalkmış bir kaşı.

Ve bunu söyleyen de her zamanki gibi mülayim görünen iblis konseyinin başkanı Adra'ydı.

"Bir sorun mu var?" diye hoş bir şekilde sordu, Marco böğürüp ona doğru gitmeden hemen önce, çünkü o da bir şekilde gelmişti.

Onu durdurmaya çalıştım ama usta bir vampir şimşek gibi hareket eder ve ağzımı bile açamadan yanımdan geçip gitti.

Sonra sıçramanın ortasında dondu kaldı, görebildiğim hiçbir şey onu yerinde tutmuyordu, çünkü Adra kıpırdamamıştı bile.

Bir an için her şey durdu. Kalabalığın okyanusa çarpması dışında ses yoktu, iki usta vampirin son bir dakikadır öldürmeye çalıştığı şeyin Marco'nun bıçağının ucundan sıyrılıp kaçması dışında hareket yoktu, artık Kansas'ta olmadığını aniden fark eden ve şok olmuş kara gözlerini bana çeviren bir vampir dışında hiçbir şey yoktu.

Dudaklarımı yaladım.

Ve sonra Rian fark etmediğim bir kapıdan içeri daldı, vahşi gözlü ve çılgına dönmüştü, uzun siyah saçları güzel yüzüne dolanmıştı. "Onu öldürüyorlar!" dedi elimi tutarak.

Ve koştuk.

Ana salondan balkona çıktığımızda kalabalığın sesi yüzüme bir tokat gibi çarptı, arkamızdaki süit gibi geniş, peluş bir şeydi ve köhne stadyumun geri kalanından farklıydı. Ancak genişliği geçip parmaklıklardan sarktığımda, daha önce gördüğüm şeyin aynısını gördüm, sadece daha iyi bir bakış açısından: Kazanova kum denizinin ortasında, yarım düzine farklı türde yaratık tarafından kovalanıyordu ve çıplak, kanlar içinde ve savunmasızdı -ya da usta bir vampirin olabileceği kadar.

Ki şu anda oldukça savunmasız görünüyordu.

Dev bir böceğe benzeyen bir şey tarafından şişlenmekten kıl payı kurtulurken Rian ona baktı, elleri kenetlenmişti, yüzü çıldırmış, öfkeli ve dehşet içindeydi. Beni neredeyse buharla ezecek olanın aynısıydı ve büyüklüğü konusunda yanılmıştım. Bacakları vinç kadar büyüktü, kabuğu bir ev büyüklüğündeydi ve elmas sertliğinde olmalıydı, çünkü bir sonraki saniye Casanova onun üzerine atladı ve arkalarında bir ustanın gücüyle birleşmiş iki yumruk indirdi.

Göçük bile yoktu.

Yaratığın şansı daha yaver gitti ve onu bir bükülme hareketiyle fırlattı. Ve devasa olabilecek ama yine de gerçekten acayip hızlı olan bacaklar, oraya, buraya, her yere çarpmaya başladı, bu şeyin altı tane olduğu düşünüldüğünde oldukça kolaydı. Ve Casanova

Yorumlayıcı dans gibi görünen ama daha çok canını kurtarmak için kaçmak gibi olan yaratığın hareketleri devasa kum püskürterek onu yarı yarıya gizledi.

Ve sonra onu sakladılar, çünkü şey onu şişlemeye çalışmayı bıraktı ve onun yerine onu gömmeye çalışmaya başladı, toprağa çarptı ve sahip olduğu her bacakla kabuğunun üstüne büyük kum yığınları fırlattı.

Onu arenanın diğer ucuna kaydırana kadar, dizlerimin üzerine çökmeme neden olan bir hareketle, şeyin büyüklüğünden mi yoksa artık dünyada olmadığımızdan mı, emin değildim.

"Cassie-Cassie!" diye bağıırıyordu biri, sanırım Rian'dı. Muhtemelen bulanık görüşüm bana az önce çok az sonuç için çok fazla güç harcadığımı gösterdiği için. Parmaklıkların arasından Casanova'nın kumdan çıkmaya çalışmasına baktım, her zamanki İspanyol yakışıklılığı kir içindeydi ve vahşi gözlüydü, gerçi bu sonuncusunun devasa böcek şeyin çoktan ona doğru yola çıkmış olmasıyla bir ilgisi olabilirdi.

Bu yüzden onu çevirdim ve Tanrım, *iyi değil, iyi değil, iyi değil*, diye düşündüm, sakatlayıcı bir bulantı dalgası bir balyoz gibi çarptı, beni yolun geri kalanında yere düşürecek kadar sertti. Ama kendimi toparlamam gerekiyordu, çünkü bir şeyler oluyordu. Ve bunun iyi bir şey olduğundan şüpheliydim, çünkü ne zaman oldu ki? Çünkü kalabalık bundan hoşlanıyor gibiydi.

Aşağıdan gelen ses dalgası bu kadar yüksekte bile neredeyse sağır ediciydi, kafamdaki karışıklığa, kulaklarımdaki çarpıntıya ve Rian'ın elini tutup ayağa kalkmaya çalışırken midemdeki mide bulantısına eklendi.

Ve onun yerine Adra'nın eli olduğunu keşfetti.

"Etkileyici," dedi bana, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kolayca kaldırarak.

Bugün, üzerine fırlatmayı ciddi ciddi düşündüğüm, güzelce ütülenmiş gri takım elbisesi içinde tombul bir bankacıya benziyordu.

Ama yapmadım. Çünkü omzunun üzerinden arenayı görebiliyordum ve ... o kadar da kötü olmamıştı. Korkuluklara tutunmak için elini bıraktım, tam o sırada bir grup küçük böceğin büyük böceğe saldırdığını gördüm. Yarısına bakınca beynimin acıdığı başka şeylerle birlikte, çünkü sanırım glamourie onlarla da bir şey yapamıyordu. Ama aniden öne doğru fırladılar, kenarlara sarılmış, kırıntıları bekliyorlardı ama şimdi bunun yerine bir ziyafet fırsatı görüyorlardı.

Çünkü büyük böcek hâlâ sırt üstü yatmış, bir o yana bir bu yana sallanıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor ama pek şansı yoktu. Belki de yüzlerce başka yaratık tarafından mideye indiriliyordu. Ve sanırım karnı kabuğu kadar sert değildi, çünkü hızlı bir şekilde yiyorlardı.

Gözlerimi kaçırdım, hem rahatlamış hem de midem bulanmıştı. Ta ki Casanova'nın bu tarafa doğru koştuğunu, bize baktığını ve kalabalıktan duyamadığım bir şeyler bağırdığını görene kadar. Ama sanırım Adra duymuştu, çünkü o da bize baktı ve başını salladı.

"Reddedildi."

Sanırım Casanova bunu duydu, çünkü kollarını öfkeyle sallamaya ve hala duyamadığım ama duymak zorunda olmadığım bir şeyler bağırmaya başladı.

"Reddedilen ne?" Rian yüzünde açık bir nefretle Adra'ya bakarken sordum.

"Onu öldürdü," diye tükürdü. "Eğer giderse gidebileceğini söylemiştin-"

"Hiçbir şey öldürmedi," dedi Adra ona, onu son gördüğünden beri aldığı küçük bıyığı düzelterek, sanırım puding suratını süslemek için yeni yollar deniyordu. Gerçi saçları kadar sarıydı, bu yüzden pek bir fark yaratmadı. "Pythia tarafından kısa bir süreliğine de olsa kurtarıldı."

"Anlık olarak mı?" Aralarında bir ileri bir geri bakarak sordum. "Neden bir anlığına?"

"Ama o öldü!" Rian bağırdı. "İstedığınız buydu, yaratıklarınız için eğlence-"

"Bu eğlenceyle ilgili değil," dedi Adra. "-ve sen bunu yaşadın! Şimdi bırakın onu!"

"Bir rakibini tek başına yendiğinde. Yasaları çiğnedi, egemen bir devleti işgal etti-"

"Hangi eyalet?" diye sordum, birdenbire bildiğimden ciddi ciddi korkmaya başlamıştım. Neredeyse görünmez olan kaşları tekrar kalktı. "Sen de oradaydın." "Rosier's."

İhtiyacım olmayan hafif bir baş selamı aldım, çünkü Pritkin'i babasının sarayından çıkarmak için öncelikle söz konusu saraya girmek gerekiyordu. Bunun için de Rosier'nin succubi'lerinden biri olarak bu işi avucunun içi gibi bilen Rian'a ihtiyaç vardı. Ama ne yazık ki bunun tersi de doğruydı.

Çok fazla insan tarafından tanınıyordu ve onu görselerdi neyin peşinde olduğumuzu tahmin edebilirlerdi. Bu yüzden ev sahibinin bedenine girmesi gerekiyordu, söz konusu ev sahibi talihsiz Casanova'ydı ve burada

görünmezdi. Onu koruyabileceğini, tehlikede olmayacağını söylemişti ve ikimiz de buna inanmıştık-

Ve şimdi onu öldürttük.

Hayır. Onu *ben* öldürtmüştüm. Lanet olası görevi ben vermiştim; Rian'ı yardım etmeye ben ikna etmiştim; Pritkin'in savaş büyücüsü arkadaşı Caleb'a Casanova'yı kelimenin tam anlamıyla cehenneme sürüklemesini emretmiştim, yol boyunca tekmeleyerek, çılgılık atarak ve itiraz ederek. Ve şimdi bunun bedelini ödüyordu.

"Bunu benim emrimle yaptı," dedim sesimdeki titremeyi engellemeye çalışarak. Çünkü iblislerin zayıflıktan vampirlerden daha çok hoşlandığından şüpheliydim. "Evet!" Rian yorumun üzerine atılarak,

"Evet," dedi. "Evet! Pythia

ve az önce senin yaratığını yendi! Bu iş bitti!" Adra hafifçe,

"Bu iş bitmedi," dedi.

"Yardımcılarımı bulmama yardım ediyor olman gerekiyordu," diye belirttim, sesimi düz tutmaya çalışarak. "Beni bir müttefikten mahrum bırakmak değil."

"Zavallı bir müttefik."

"Mahkemelerinizden birini basmayı başardı."

"Evet." Adra balkonun üzerinden baktı. "Eminim çok yardımcı olmuştur."

Casanova'nın ne yaptığını görmek için bakmadım. Muhtemelen bilmek de istemiyordum. "O zaman neden onu cezalandırıyorsun?"

Adra omuz silkti. "Eleme süreci. Prens zaten cezalandırıldı. Sen gerekli bir müttefiksin ve her halükarda gücün böyle bir mücadeleyi eşitsiz kılıyor. Rian efendisini niyetinizden haberdar etti ve böylece bir af kazandı. Ve kullandığınız savaş büyücüsü-" Parmaklarını şıklattı.

"Caleb Carter."

"Evet. Gümüş Çember ile yaptığımız bir anlaşma ile korunuyor. Öyle olmasaydı bile, sizin korumanız olarak görev yaptığı ve dolayısıyla sizin kontrolünüz altında olduğu iddia edilebilirdi."

"Peki ya Casanova? O neden koruma olarak kabul edilmiyor?"

Gri gözler arkama baktı. Döndüğümde Casanova'nın, arkasındaki toz bulutu boyunca zıplayan ve topuklarını kemiren, hiçbiri elim kadar bile olmayan bir grup küçük böcekten kaçtığını gördüm.

Adra'ya döndüm ve başka bir taktik denedim. "Neden birini cezalandıralım ki? Hiçbir zarar gelmedi. Rosier bile-"

"Aynı fikirde değilim. Zarar verildi. Sınırlarımız dokunulmazdır; annenizin zamanını takip eden Acılar'dan beri öyleydi, büyük ordular onları büyük bedeller ödeyerek tuttu. O ordular artık yok, çoktan dağıldılar. Ama fikir hala geçerli. Herhangi birine, hatta sana bile, özellikle de

Onların egemenliğini cezasız bir şekilde ihlal etmeniz, bu fikre meydan okumak anlamına gelir ve anlatılamayacak talihsizliklere yol açabilir."

"Onu ibret olsun diye cezalandıracaksınız," dedim, çünkü tabii ki öyle yapacaklardı.

Mideme bir kurşun ağırlığı düştüğünü hissettim.

"Biz müttefikiz." Tekrar denedim. "Yeniler. Bir dostluk jesti olarak-"

"Ama ben zaten böyle bir jest yapıyorum, değil mi? Ve sadece ben değil söz sahibi olan. Konsey, birlikte sınırlarımızı ihlal ettiğiniz kişiyi size iade etmek için bir neden bulmakta zorlanacaktır."

Yutkundum.

Evet, yuttum.

Bu biraz zor olabilir.

"Cassie, lütfen!" dedi Rian. Ve sonra Adra'ya döndü. "Nasıl olur da -"

Ama bir elini kaldırdı. Ve başımın arkasında bir yere odaklandı.

"Ahh," diye mırıldandı.

Arkamı dönerdim ama iblis konseyi başkanının bu sese ne değer verdiğini gerçekten bilmek istemiyordum. Ve Casanova'nın silah olarak kullanabileceği bir şey olup olmadığını görmek için arenayı taramaya çalışıyordum. Ama sanırım bunlara izin verilmiyordu. Çünkü tek gördüğüm, artık korkunç bir şekilde çukurlaşmış ve dağınık koşturan şeylerle dolu devasa ovaldi. Ve en uçta, şu anda kapalı olan ama birkaç hantal yaratığın her iki taraftan doğru ilerlediği demir şeritli ahşaptan devasa bir kapı.

O kapının ardında ne olduğunu bilmek istemiyordum. Gerçekten istemiyordum.

Daha da ötesi, bununla mücadele etmek istemiyordum. Adra muhtemelen bunu bütün gün sürdürebilirdi ama ben yapamazdım, Kazanova da yapamazdı. Başka bir çözüme ihtiyacımız vardı. Hem de hemen.

Bunun yerine daha fazla sorunla karşılaştık.

İnce bir bilek balkon korkuluğunun üzerinden, benimkinin hemen yanından sarkıyordu. Bal rengi ve zarıftı, zümrüt yeşili tırnakları vardı ve etrafında bir bilezik gibi kıvrılmış bir engerek yılanı vardı. Yılan ince siyah dilini bana doğru uzattı.

Gözlerimi kapattım.

"Buna ihtiyacım yok," diye fısıldadım.

"Ve sorabilir miyim," diye sordu tanıdık, cızırtılı bir ses, "'bu' nedir?"

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

Arkamı döndüğümde lanet olası Senato'nun tamamının balkonda dolaştığını ve her zamankinden daha umursamaz göründüklerini gördüm. Lacivert takım elbisesi içinde karanlık bir yakışıklılığa sahip olan ve yılan fetişi olan kraliçenin arkasında duran Mircea da buna dahildi. Hafifçe şaşırmış görünüyordu, bu da vampirlerin şaşkınlığına eşdeğerdi, ama o anda umurumda değildi.

Çünkü neden buraya bir portaldan geldiğini düşünmedim ki? "Yanlış numara mı?" Sertçe sordum.

"Doğru numara, yanlış adres," diye mırıldandı, ama bunu doğruladı. Mircea'nın beynindeki bağlantı aracılığıyla beni bir tür metafizik telekonferansa sürüklemeyi planlamış olmaları ama bunun yerine kendileri bir yerlere sürüklendiler.

İyi, diye düşündüm acımasızca. Belki bu onlara bir şeyler öğretirdi. Gerçi majestelerinin yüz ifadesine bakılırsa, bundan şüpheliyim.

Senato'nun lideri bugün rahat bir modda olmalıydı, çünkü insanları korkutmak için genellikle giydiği kıvranan yılanlardan oluşan cübbesini parlak yeşil ipekten dökümlü bir kaftanla değiştirmişti. Koyu renkli, çekik gözlü yakışıklılığını ortaya çıkaran bu kıyafet, etrafını bir kemer gibi saran ikiz canlı bantlar olmasaydı onu neredeyse normal gösterecekti.

Genelde tuhaf görünürdü.

Genelde korkunç görünürdü.

Şu anda, tam burada, yaya, sıradan, neredeyse donuk görünüyordu.

Gözleri hariç, pırıl pırıl ve açıktı ve hayatın çoğu için, ama özellikle benim için sakladığı her zamanki uğursuz kederden yoksundu. Şu anda hareketliydiler, meraklıydılar ve etrafı hızla inceliyorlardı. Noel sabahındaki bir çocuk gibi, her nasılsa normalden daha da ürkütücü olmayı başarıyordu.

Bir ürpertiği bastırdım ve uzaklaşmaya çalıştım ama mücevherli bir el uzandı ve bir yılan kadar hızlı bir şekilde bileğimi yakaladı.

Bu benzetmeyi nereden bulduğumu merak ediyorum, diye düşündüm, küçük hayvanlarından biri daha bana tıslarken.

Tıslayarak karşılık vermedim ama çok yakındı. Çok yakındı, özellikle de o yeşil pençeler derimi kemirmeye başladığında. Birden neredeyse tükendiğime sevindim, çünkü yedek gücüm olsaydı, yemin ederim-

"Neredeyiz?" diye sordu, biraz daha az kibarca.

"Nereye benziyor?" Hırladım, bunun bedelini muhtemelen daha sonra ödeyecektim ama lanet olsun, şu anda buna ihtiyacım yoktu!

"Cassie!" Rian aceleyle söyledi.

"Düşünüyorum!" Ona söyledim. Düşünüyordum da. Ama daha çok Casanova'yı öldürttüğümüzü düşünüyordum.

Sonra kalabalık çılgına döndüğünde, gürültü fiziksel bir darbe gibi yıkandığında başardığımızı anladım. Ve arenanın sonundaki devasa kapılar, aşağıda devam eden kakofoniye bile kesen, yırtılan metal gibi bir sesle açıldı. Korkulukları kavradım ve Casanova'nın gerçekten üstesinden gelebileceği, kolay, herhangi bir şey için dua ettim.

Ve bu değildi.

"Ne oluyor *lan*?" İnanamayarak söyledim.

"Hayır," diye fısıldadı Rian, eli parmaklığı bükecek kadar sıkı kavramıştı.

O.

"Ne kadar harika," dedi konsolos, bir kız gibi balkonun üzerinden eğilerek bir geçit töreninde, daha iyi görmeye çalışıyorum.

Cidden onu içeri tıkmayı düşündüm.

Ama sonra Casanova bu tarafa doğru koşmaya başladı, artık peşinde hiçbir şey yoktu, çünkü arenadaki diğer her şey siper almaya başlamıştı, yüzlerce küçük yaratık bir anda kumun altına gömülmüş, sanki hiç var olmamışlar gibi eriyip gitmişlerdi. Az önce muhafızlardan birini devasa bir pençenin altında ezen devasa şey dışında, onu devasa alanda tek başına bırakarak, tribünlerde ve kafamın içinde yankılanan bir çıtırtıyla. Ve sonra Adra'yı şık gri ceketinin önünden tutuyordum.

"Neden onu öldürmüyorsun? Sen de öldürebilirsin!"

"Cassie." Kulağımda Mircea'nın sesi, omzumda onun eli vardı ama o anda umurumda değildi.

"Yarışma kuralları açık," dedi Adra bana. "Bu bir yarışma değil, katliam!"

"Ve seçim rastgele-"

"Bu saçmalık! Ona başka bir şey verin! Ona *bir şans verin*!"

Yumuşak gri gözler benimkilere bakıyordu ama kızgın değillerdi. Dikkatli, meraklı ve niyetliydi. Sanki beni tam olarak anlayamamış gibiydi.

Sonra Rian ikimizin arasına girdi, güzel yüzü acı, korku ve benim hissettiğim aynı aciz öfkeyle bozulmuştu. "Bırakın ona gideyim!"

Adra ona baktı. "Affedildiniz." "Bunu reddediyorum!"

"Bunu *yapabilir* miyiz?" Ellerim Adra'nın yakalarında kenetlenirken sordum. Mircea'nın omzumdaki gibi. "Hayır!"

"*Yapabilir miyiz?*" Şaşkın gri gözlerle bakarak ısrarla sordum.

Çünkü ben-

Ve sonra beni kafesleyen kollar dışında neredeyse yere düşürecek kadar sert bir şekilde çekiliyordum.

"Mircea," dedi konsolos. "O şöyle yüzleşmiyor!"

"Bu senin kararın değil!" Ona öfkeyle söyledim. "Onu bu işe ben bulaştırdım-" "Ve şimdi sen bu işin dışında kalacaksın!"

"*Sana cevap vermiyorum!*"

"Yorgunsun," dedi Adra beni izleyerek. "Ve gücün burada zayıf. Bir rakibini yendin ama seni temin ederim ki bu o kadar kolay olmayacak. Onu yenebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Casanova'nın yapamayacağını çok iyi biliyorum!" "Ve onun için kendini riske mi atacaksın?" "Evet!"

"O senin türün değil; senin sorumluluğun değil." "Onu benim yapıyorum!"

"Neden? Sarayınızı kurtarmak için kendinizi riske atmanıza şaşırdık ama onlar sizin: güç tabanınız, meclisiniz. Size prestijin yanı sıra güç de verirler. Ölmelerine izin vermek her ikisine de zarar verir-"

"Gerçekten tek görebildiğin bu mu? Tek anlayabildiğin bu mu?"

"Çoğu insanın anladığı tek şey bu. Neden senin olmayan biri için kendini riske atasın ki? Neden onu feda edip kendinizi kurtarmayasınız?"

"O bir arkadaş-"

"Yalan söylüyorsun. Ondan hoşlanmıyorsun bile." "Nasıl-"

"Çok şey biliyoruz. Çok şey anlıyoruz. Sizi anlamıyoruz."

"Bu kadar *zor* olan ne?" Casanova'ya, tam da ona bakarak söyledim. Çünkü artık kaçmıyordu. Savaşmıyordu. Orada, balkonun altında durmuş bize bakıyordu. Çünkü bunun sahip olduğu tek şans olduğunu biliyordu.

Öyleydi de ama bu insanları tanıımıyordum, doğru düşünebilseydim bile onlar üzerinde neyin işe yarayacağını bilmiyordum. "Mircea-" dedim, çünkü altın dilli olan oydu, her şeyden konuşarak sıyrılabilen.

Bunun dışında her şey.

"Konsey onu senden fidye karşılığı geri alacak," dedi Mircea Adra'ya sıkıca, eli omzumda kenetlenmişti, çünkü Casanova onun da oğluydu.

"Yapacak mıyız?" diye sordu konsolos küstahça.

"O zaman onu fidye ile kurtaracağım!" Adra'ya baktı. "Fiyatınızı söyleyin!" "Sizde bizim istediğimiz para yok," diye mırıldandı Adra, gözleri

Benimkini. "Bunu bana açıkla," dedi.

"Ne duymak istediğinizi bilmiyorum."

"Gerçeği."

"İnanabiliyor musun?"

"Dene bakalım."

Ellerimi açtım, çaresizdim, korkmuştum. Çünkü o şey bu tarafa doğru geliyordu, yürürken yeri sarsıyordu ve benim söyleyecek sözüm yoktu, Adra gibi birinin anlayacağı sözler değildi bunlar. Hayatımda her konuda güvenebileceğim o kadar az insan vardı ki, beni kullanmayan, arkamdan bıçaklamayan ya da bana ihanet etmeyen o kadar az insan. Sahip olduğum az sayıda insan ne kadar değerliydi, çok değerliydi: Mircea ve Pritkin, Tami ve Billy, Marco ve evet, hatta Casanova bile, muhtemelen bunu duyunca şaşırarak olsa da.

"O benim arkadaşım," dedim. "Bana yardım etti. Sizin 'arkadaş' kriteriniz nedir bilmiyorum ama benimkilerin hepsini her zaman sevmek zorunda değilim! İstemeyerek de olsa yanımda durdu ve gerekmediği halde beni kurtardı,

ve . . . ve bana *yardım etti*. Ve şimdi ona sırtımı mı dönmem gerekiyor? Burada durup *ölmesine* izin mi vermeliyim?"

Gri gözler uzun bir süre benimkileri taradı ve sonra başka tarafa baktı.

"Hayır."

"Hayır mı? O zaman ben-"

"Sen değil." Adra başıyla arenaya doğru küçük bir hareket yaptı. "Rian."

Tek ihtiyacı olan da buydu.

Ben ne olduğunu tam olarak anlayamadan Rian insan formundan sıyrılmış ve ışıltılı bir sis bulutuna dönüşmüştü. Ve balkonun üzerinden uçarak, çok aşağıda duran sevgilisinin minik formuna doğru daldı.

Ve ortadan kayboldu.

"Ne yapabilir ki?" diye sordu konsolos, balkondan daha uzağa eğilerek.

"İzle ve gör," dedi Adra, hepimiz geri çekilmek zorunda kalmadan hemen önce, bir

Pullu kafa balkon açıklığından yırtılarak geldi, taş parçalarını kopardı, metal kirişleri alüminyum folyo gibi büktü ve bize bir toz ve ateşli bir nefes patlaması gönderdi.

Ama ateş değil. Casanova bir ejderhayla karşı karşıya değildi çünkü ejderhalar iblis değil, feydi. Ve çünkü o kadar şanslı değildi.

Ve sonra, tek başına hareket etme zahmetine katlanmayan Adra hafif bir hareket yaptı ve şey geri çekilerek aşağıdaki dinozora benzeyen gövdenin üzerindeki kıvranan, yılan gibi kafalar yığınınna yeniden katıldı.

En azından öyle olduğunu varsayıyordum ama Mircea beni neredeyse içerideki odanın kapısına kadar sürüklediği için pek bir şey göremiyordum.

"Ne oldu?" Görmeye çalışarak ona sordum.

"Hydra."

"Onu nasıl öldürürsün?"

"Bilmiyorum." Çenesi gergindi. Mircea seyirci olmaya alışık değildi. Kendisi kenarda çaresizce dururken bir başkasının dövüşmesini izlemek zorunda kalmaya alışkın değildi. Herhangi bir durumda güçsüz olan kişi olmaya alışkın değildi.

Benim dünyama hoş geldiniz, diye düşündüm ve sonra Marlowe bizi yanına çağırdı.

O şey ortadan kalkar kalkmaz eski yerine dönen konsolosa yeniden katılmıştı. Görünüşe göre uçurumun kenarında diz çökmüş, hayatının en güzel anlarını yaşıyordu, çünkü korkuluklar da büyük ölçüde yok olmuştu. Sadece birkaç kıvrılmış metal parçası ve kırık cam vardı ve rüzgârın uzun siyah saçlarını savurduğu bir sürü açık hava vardı.

"Yapılabilir," dedi Marlowe, biz açık bir yer bulmaya çalışırken yukarı bakarak.

"Nasıl?" O şeye bakarak sordum. Ve hiç görmediğim Casanova'yı arıyordum.

"Herkül yaptı - en azından efsaneye göre." Mircea suratsızca, "Casanova Herkül değil," dedi.

Konsolos, "Herkül bir aptaldı," dedi. "Kelleler için gitme." "Başka ne için gidiyorsun?" Marlowe, Mircea birkaç tekme atarken sordu
Bize yer açmak için camı yoldan çek. "*Kalp*."

Ondan sadece bir tane var."

"Efsaneye göre, vücut tek bir kafa kaldığı sürece yaşardı."

"Kalbi olmadan yaşayabilen bir şey biliyor musun hiç?" diye sordu. "Biz de dahil mi?"

"Hayır, ama ..." Marlowe etrafına bakındı. Üzerinde hâlâ dünkü buruşuk kırmızımsı takım elbisesi vardı ama şimdi daha da buruşmuştu. Tıpkı rüzgârda uçuşan bukleleri gibi. Ve neye odaklanacağına karar vermekte zorlanıyor gibi görünen koyu renk gözleri. "Uzmanlığımı geliştirmem gerektiğini düşünmeye başlıyorum. . bir güncellemeye ihtiyacım olabilir," dedi sonunda.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musunuz?" Konsolosa kalbim ağzımda sordum.

Kafasını kaldırdı ve belki de ilk kez gülümsüyordu. Hayır, *sırıtiyordu*.
"Söyle ona, oysun da görelim."

Bana bir plan gibi geldi.

Eğer onu bulabilirsek. Ama sanki ortadan kaybolmuş gibiydi. Yaratık da öyle düşünüyor gibiydi, arenanın etrafında dolanıyordu, birçok kafa her yöne uzanıyordu. Bazı durumlarda tribünlerin içine de giriyor, yoldan geri çekilen ibislere saldırıyor ve kalabalıkta gelgit gibi görünen akıntılara neden oluyordu.

Ama Casanova diye biri yoktu.

"Onu görünmez yapabilir mi?" Rian'ın ne tür bir numara çevirdiğini merak ederek sordum.

"Hayır," dedi Mircea bana. "Ya da yapabiliyorsa bile, dört yüz yıldır bunu yapmayı hiç seçmedi."

"Ne yapabilir ki?" Sordum çünkü normal karabasan güçlerinin burada işe yarayacağını düşünmüyordum. Aslında, bir ordu dışında ne işe yarayacağını da bilmiyordum. Ki Rian'ın ordusu yoktu.

"Ne *yapabilir* ki?" Adra yanıma gelerek sordu. Konsolosla benim arama girerek bacaklarını açıklığın üzerinde salladı.

"Ne?"

"Ne gibi yetenekleri var?"

"Ne fark eder ki?" Artık sahip olduğu hiçbir şey ona yardım edemezdi.

Ama Adra aynı fikirde değil gibiydi.

"Tüm farkı yaratan bu. Sahiplenme böyle bir şeydir. Bazen, evet, size normalde sahip olamayacağınız güçler verebilir. Ancak çok daha sık olarak, sahip olduklarınızı artırır."

"Ne kadar artıyor?" Marlowe sertçe sordu. Adra ona gülümsedi ve bacaklarını biraz daha tekmeledi.

İyi vakit geçiren tek kişinin konsolos olmadığını düşündüm.

"Bu iblise göre değişir," dedi Adra. "Ancak inkübiler türümüzün en güçlüleri arasında yer almasa da, Rian dünyada oldukça uzun bir süre kaldı. Büyük bir güç elde etti ve bu nedenle ödünç verecek daha çok şeyi var."

"Ama ne yapabilir ki?" Tekrar ettim.

Adra omuz silkti. "Vampiriniz ne yapabilir?" diye tekrar sordu. "İnsanlar için sahiplenme, güçlerini çok fazla artırmayacaktır, çünkü beni bağışlayın, geliştirecek çok az şeyleri var. Ama bir vampir . . . şey. Güç, hız, tüm duylar ve vampirin sahip olabileceği herhangi bir efendinin güçleri büyük ölçüde artacaktır."

Konsolos, "Efendinin güçlerini biliyor musun?" diye sordu. Adra ona baktı. "Canım benim."

"Ne kadar büyük?" Marlowe tekrarladı. Adra omuz silkti. "Kendin gör."

Ve aniden, öyleydik. Casanova, artık eski rakibinden geriye kalan tek şey olan dev, içi boşaltılmış kabuğun arkasından çıktı. Birkaç futbol sahası öteden inanılmaz derecede küçük görünüyordu. Rakibinin aksine, onu neredeyse bizimle aynı anda görmüş ve arenanın enine boyuna ona doğru kayarak ilerlemişti.

"Mircea-" dedim elini tutarak.

"Ona bildiklerimizi anlattım. Ya yeterli olacaktır ya da olmayacaktır."

Sesi sakindi ama eli neredeyse benimkini ikiye ayıracaktı.

Ama fark etmedim bile, çünkü hidra bir futbol sahası büyüklüğündeki alanı çoktan geçmişti ve ikincisini parçalıyordu ve Casanova hâlâ orada duruyordu. İrkilmiyor, hareket etmiyor, panikle miyordu. Yaratık neredeyse tepesine çıkana kadar hiçbir şey yapmadı. Ve sonra hareket etti, o kadar hızlıydı ki onu gözlerimle bile takip edemedim.

Ama sonuçları takip edebiliyordum.

Dev böcek kabuğu aniden yerden fırladı ve havada süzülerek devasa bir frizbi gibi arenada karanlık bir yol açtı. Bıçak gibi bir kenarı ve arkasında bir dağı ikiye ayırmaya yetecek kadar gücü olan devasa bir Frizbi ya da bir düzine kalın, yılan gibi boynu, onları körpe çiçek sapları gibi kopardı.

Kafalar her yere yuvarlandı, kan nehirleri fişkırdı ve küçük bir adam figürü, kaybettiği herhangi bir şeyi yeniden oluşturamadan önce çırpınan bedene atladı. Bıçak olarak ne kullandığını görmedim, belki de başka bir kabuk parçası. Ama her neyse, işe yaradı, derinden deldi ve kalabalığın çılgına döndüğü ve Casanova'nın kum kadar siyah kanla kaplanana kadar deli bir adam gibi defalarca bıçakladığı şeyi sırt üstü yuvarlanmaya, yayılan bir leke içinde kıvranmaya gönderdi.

Konsolos bağıırıyordu -evet, bağıırıyordu- haysiyetini unutmuş, saçları yüzünde, kalabalık kadar sevinçliydi. Marlowe, Casanova'dan ona ve Adra'ya bakıp duruyordu, yüzü boştu ama gözleri yanıyordu. Mircea'nın kolu sıkışmış, beni diğer odaya doğru sürüklüyordu.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Dört

Arenadan gelen sağır edici sesler hemen azaldı ve gözlerim karanlık iç mekâna alışmaya çalışırken beni çınlayan kulaklarım ve titreşen görüşümle baş başa bıraktı. "Ne yapıyorsun sen?" Mircea yoluna devam edip büfe masasını geçerek neredeyse odanın diğer tarafındaki asansör kapılarına ulaşırken sordum.

"Tuhaf, ben de aynısını sana sormak üzereydim!"

"Gördünüz-"

"Evet, gördüm!" Bana doğru döndü, kara gözleri parlıyordu. "Hayatını riske attığını gördüm - yine - gereksiz yere, aptalca! İnanmaya başlıyorum-"

"Bu gerekliydi!"

"-bir çeşit ölüm arzun olduğunu! Ne *düşünüyordun*?" "Yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordum! Birinin ondan yardım istediğini düşünüyordum.

ben-"

"O zaman onlara hayır de!"

"O benim *sorumluluğumdaydı*-"

"Senin sorumluluğun orada!" Hırçındı ve kolunu büfenin genel yönüne doğru savurarak noktaladı.

Jules'un garip bir şekilde ayakta durduğunu, elinde bir şampanya kadehi tuttuğunu ve orada değilmiş gibi görünmeye çalıştığını geç de olsa fark ettim. Bu biraz zordu, çünkü o ve artık askıya alınmamış Marco odada kalan tek kişilerdi. Diğer herkes dışarı çıkmıştı, tüm şık giyimli erkekler ve kadınlar şimdi kazananı kibarca alkışlamak için dışarıdaki enkazın arasından yollarını seçiyorlardı.

Buradayken başka bir savaş başlıyordu ve ben buna hazırlıklı değildim.

Daha yeni uyanmıştım. Üzerimde hâlâ uyuduğum pembe pamuklu gecelik vardı, saçlarım her yerdeydi ve karnım gurulduyor, kahvaltı istiyordu. Bunu yapmak istemiyordum.

Ama Mircea belli ki biliyordu ve orada dikilmiş, gözle görülür bir şekilde kızgındı ki bu da usta bir vampir için genellikle *odayı* mahvetmeye yakın olduğu anlamına gelirdi. Bunun Senato'nun baş müzakerecisi için ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyordum, ki o genellikle herkes eriyip giderken bile soğukkanlılığını korurdu. Bilmek istemiyordum.

Ama yapmak üzereydim, çünkü ona istediğini vermeyecektim. "Jules'u eski haline getiremem," diye başladım.

"Ve neden olmasın?" Kırılmıştı. "Prosedürü açıkladım. Tek yapmanız gereken onu yaşlandırmak. Gerisini ben hallederim."

"Tamam, 'yapamam' en iyi kelime seçimi olmayabilir-" "O zaman yap. Zamanımız tükeniyor."

"Ne için vaktin kalmadı?" Şöyle bir baktım ama Jules şampanya kadehini büyüleyici buluyordu. "Jules bir yere mi gidiyor?"

"Ordumuz bir yere gidiyor, perilere!"

Kaşlarımla çattım. "Seni bir ordu yapmıyorum Mircea. Bunu sana dün gece söyledim."

"Ve şimdi yeniden düşünmek için zamanınız oldu." "Tekrar düşünmeyeceğim."

"Kahretsin, Cassie!" Patlama beni sıçrattı çünkü Mircea böyle konuşmazdı. Kimseyle, özellikle de benimle. Ama sonra, genellikle böyle de görünmezdi. O şakacı, cesur, esprili aşık ortalıkta görünmüyordu. Onun yerine, gözle görülür şekilde stresli ve öfkeli bir adamla karşı karşıyaydım, sanki çok az uyumuş ve çok fazla baskı görmüş gibiydi, çok fazla, belki de uzun bir süre boyunca. Peki dün gece ne olmuştu?

"Bu bizim olduğu kadar senin de iyiliğin için," dedi bana sıkıca.

"Düşmanlarımız seni kaç kez öldürmeye çalıştı? Kaç tane suikastçı gönderdiler? Kaç kez şansının yaver gideceğini düşünüyorsun?"

"Neden," diye araya girdim, kendim de biraz sinirlenerek, "bir başkası bir kurşundan kaçtığında bu beceriye bağlı oluyor, ama ben bunu yaptığımda 'şanslı' oluyorum? Bir Spartoi öldürdüm; bunun için övgü almayacak mıyım? Dışarıdaki o şeye saldırdım ve ne oldu? Sadece *gitme* zamanı mı gelmişti?"

"Gücünüz var, evet, doğru şekilde kullanılırsa bu savaşta bize çok yardımcı olabilecek bir şey-"

"Senin tarafından demek istiyorsun. Komik, Jonas da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor." "-ama bu yanlış yönlendirilirse işe yaramaz-"

"Yanlış yönlendirme mi?"

"-ve silah ne kadar büyük olursa olsun, öyle olmalı-" "Ben bir silah değilim, Mircea!"

"Bunun gayet iyi farkındayım-"

"Öyle misin? Çünkü herkesin beni sadece ateş edecekleri bir silah olarak gördüğünü hissetmeye başladım. Ama değilim. Gücüm öyle değil. Bana geldi çünkü onu en iyi ben kullanabiliyorum - ya da ne zaman kullanmayacağıma karar verebiliyorum," dedim Jules'a bakarak.

"Jules bunu istiyor."

"Dün gece ne istediğini bilmiyordu." "Artık biliyor!"

"Öyle mi?" Jules'a sordum, çünkü burada biraz bilgi iyi olurdu.

Şimdi de prosciutto standını inceliyor ve küçük bir çatalla kağıt inceliğinde bir dilim koparmaya çalışıyordu.

"Jules!" Dedim ve onun sıçradığını gördüm.

"Öğle yemeği yemedim," dedi beceriksizce.

"Karar verdin mi?" Tekrar sordum. "Çünkü Mircea senin karar verdiğini düşünüyor."

"Ben ... şey ... yani ..." Mircea'ya baktı. "Ona bakma! Bu senin hayatınla ilgili."

"Benim hayatım." Jules bir kahkaha patlattı ve sonra hemen susturdu.

"İstersen gülebilirsin," dedim ona. "Ne istersen yapabilirsin istiyorum. Artık bir efendin yok-"

"Biliyorum!" Elini uzattı ve bir şampanya yayı da onunla birlikte gitti. Sonra boş bardağına baktı ve yüzünü buruşturdu. "*Biliyorum*, tamam mı?"

"O zaman ne yapmak istiyorsun?" Tekrar sordum. Ve karşılığında yarı kızgın, yarı çaresiz bir bakış aldım. "Jules, sen bir ustaydın. Uzun zamandır bir şeyler hakkında kendi kararını verebiliyordun-"

"Evet, ama bu *bir şeylerle* ilgili değil, değil mi?" diye sordu. "Bu *her şeyle* ilgili. Tüm geleceğimle. Her şeyin ayarlandığını sanıyordum. Düşündüm ki-" Çaresizce Mircea'ya baktı. "Öyle değil. "Yaptığın her şey için sana çok minnettarım, o olmasaydı ölmüş olacaktım, atlayacaktım ve sen beni kurtardın-"

"Ve yine yapacağım," dedi Mircea ona.

"Evet, ama ..." O çaresiz bakış geri dönmüştü, yüzünü buruşturuyor ve bardağını tutmayan elini çırpıyordu. Jules'un her zaman etkileyici elleri vardı, bir aktörün elleri gibi. Ve şimdi bu el her yerdeydi,

Havadaki resim hikâyelerini okuyamıyordum ama sanırım o okuyabiliyordu çünkü gözleri aniden uzaklaşmıştı. "Bunu hiç anlayamadım, biliyor musun?" dedi sonunda. "Hayatı. Ben sadece ... hiç beceremedim. Diğer insanlar bunu anlıyor gibiydi - evlendiler, çocukları oldu, benim asla anlayamayacağım şekilde anlıyor, *uyuyor* gibiydiler. yaptı" diye devam etti.

"Ama sonra vampir oldun," diye söze girdim, çünkü hemen konuya girmesini istiyordum.

İşe yaramış gibi görünüyordu, çünkü başını kuvvetle salladı. "İşte bu kadar. Berbat bir insandım. Dürüst olmak gerekirse, o kadar iyi bir oyuncu bile değildim ve bu en yakın olanıydı Sonrasında farklı olacağını düşündüm. Düşündüm, Belki de budur, belki de bir insan olarak uyum sağlayamamamın nedeni asla bir insan olmamam gerektiği idi. Belki de bunun için yaratılmıştım

.....Ama ben değildim. Ben de berbat bir vampirdim!"

"Sen bir *ustaydın*," dedi Mircea. "Ne kadar az olduğunu biliyorsun-"

"Evet, biliyorum!" Jules onun sözünü kesti. Sonra da şaşkın şaşkın baktı çünkü vampir dünyasında efendinin sözünü kesmezdin. Sadece yapmazdın. "Gördün mü?" dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "İşte ben buyum. Bu yüzden beni Cassie'ye gönderdin. Beni bu yüzden gönderdin."

"Seni uzağa göndermedim," dedi Mircea ağır bir sesle. "Seni en iyi kullanabileceğin yere gönderdim. Güçlüydünüz ama kurnaz değildiniz. Ama Cassie'nin savunmacılara ihtiyacı var, diplomatlara değil-"

"Ama onu savunmadım, değil mi?" Jules yine sözünü kesti, bilinçsizce ve ben bir gülümsemeyi ısırdım. Gerçekten de neredeyse tamamen patavatsızdı, bu da cazibesi ve diplomasisiyle ünlü bir evde gerçekten berbat bir durum olmalıydı. "Denedim, gerçekten denedim, ama sonunda beni savunmak zorunda kaldı!"

Bana baktı. "Ne istediğimi sordun. Nasıl bilebilirim ki? Belki tekrar insan olsam daha iyi olur. Belki bir dahaki sefere ne zaman yemek yiyeceğini ya da yiyip yemeyeceğini bilmediğin bir çocukluk, güzel yüzünü bir geceliğine kiralamak için birkaç doları olana takas edilmek, tüm bu lanet olasılığı destekleyen senin işin olduğu halde sana hiçbir işe yaramadığının söylenmesi-" Dudakları gerilerek sözünü kesti.

"Jules, özür dilerim," dedim.

Birdenbire artık gülmek istemedim.

"Çok uzun zaman önceydi," dedi bana. "Ama hep merak etmişimdir, belki de hayatımın başlangıcı her şeyi mahvetti. Belki farklı bir ailem olsaydı, beni umursayan bir ailem olsaydı Amagerçekten geri dönemezsin, değil mi?"

Sen mi? Beni gençleştirebilirsin ama olanları silemezsin-"

"Yapabilirim," dedi Mircea. "Eğer istediğin buysa-"

"Hayır, *hafızanı* silebilirsin. Ama o zaman ben kim olurum? Çuvallayan birinden ... bir boşluğa mı?"

Mircea sinirli bir ses çıkardı, bu da ne kadar sinirli olduğunun bir başka ölçüsüydü.

Bugün kendinde değildi. "Ne istediğinizi bilmiyor gibi görüldüğünüzde size yardım etmek zor-"

"Evet!" Jules başını salladı. "Evet, *kesinlikle*. Efendi olmadan önce, bebek bir vampirken, bana kim olmam gerektiği söylendi. Giymem gereken doğru kıyafetler, söylemem gereken sözler, yapmam gereken işler verildi. Sonrasında da benden hala o kişi olmam bekleniyordu, sadece bir şekilde *daha iyi* olmam. Bir oyunda olmak gibiydi - kostümü giy, sözleri söyle, rolün içinde kalmaya çalış.

...ve ben yaptım. Bunu yaptım. Ama o kadar uzun zamandır bir karakterim ki, onun dışına çıktığımda kim olduğumu bilmiyorum." Bana baktı ve anlamlı ellerini iki yana açtı. "Cassie, öyle demek istemedin ama kostümümü çıkarıp attın, onu temizledin. Ve şimdi ne istediğimi mi bilmek istiyorsun?

Ben nereden bileyim?"

Ona baktım ve belki de sonunda anladığımı düşündüm. Başka bir şey daha anladım. "Ne istediğinizi bilmiyor olabiliriz ama ne istemediğinizi biliyoruz." Mircea'ya baktım. "Bugün bu seçimi yapmak istemiyor."

"Ve bu gece on bir efendiyi kaybetmek istemedim!" "Ne?"

"Baskın. Bizi hazırlanırken gördüğün baskın mı?" Başımı salladım.

"On iki ajan dışarı çıktı; sadece bir tanesi geri döndü. Ve her birinin gücü vardı. Ve yetenekleri. Ve sizin sahip olmadığınız yüzyılların deneyimi. *Ve yine de öldüler.*"

"Ama... on iki efendiyi ne öldürebilir?" İnanamayarak sordum. Çünkü cevap hiçbir şey olmamalıydı. Bir sorunun ardından birinci ya da ikinci seviye bir vampir olan kıdemli bir ustayı göndermek, aniden sorun kalmaması demekti. Bu koca bir taburu göndermek gibiydi. On bir kişi kaybetmek.

Kimse on birini kaybetmedi.

"Bilmiyoruz," dedi elini saçlarında gezdirerek. "Şu an itibariyle hiçbir fikrimiz yok. Ama bu, hakkımızda yakın bilgi sahibi olmayı gerektiren, dikkatle koordine edilmiş bir saldırıydı. Bu tür bilgilere sahip çok az insan var, birinci seviye ustaları öldürecek kadar tehlikeli bir dizi pusuyu sahneye koyabilecek çok az insan var."

"Bunun arkasında Tony ve grubunun olduğunu düşünüyorsunuz."

"Şu anki varsayım bu yönde. En büyük neden kesinlikle onlar. Ancak doğru çıksa da çıkmasa da, biz köklerini kazıyana kadar gelmeye devam edecekler. En azından bu kadarını kanıtladılar. Ve Antonio-"

"Bir tehdittir," diye kabul ettim. "Ve onu herkesten çok istediğimi biliyorsun.

Ama şu anda Ares için biraz daha endişeliyim-" "Destekçileri ortadan kaldırılırsa Ares asla geri dönemeyebilir!"

"Ama Rhea Tony'nin hepimizi öldürmek için döndüğünü görmedi, değil mi?" Ben sordum. "Ares'i gördü-"

"Ve sen ona inanıyorsun? Çok az tanıdığın bir kıza mı?"

"-ve annem de öyle, Jonas'ın kehanetleri de öyle-" "Kehanetler, vizyonlar - bana savaştacak somut düşmanlar ver. Ben savaşmam. hava!"

Hepsi bu kadardı, değil mi? Mircea gerçekten de çaresiz hissetmekten, kenarda kalmaktan, kaderini başkasının ellerine bırakmaktan hoşlanmıyordu. Ama tam güçte bir tanrı çok fazlaydı, hiçbirimiz için fazla değildi ve onunla savaşamayacağını biliyordu.

Bu yüzden elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Bunu anlamıştım. Ama başka bir şeyi de anladım. Eğer bu konuda ona teslim olursam, her konuda teslim olmuş olacaktım. Çünkü birine bir ordu verdikten sonra nasıl geri adım atarsınız? Büyük şeylerde, hatta devasa şeylerde bile pes edeceğinizi bildiği halde onu nasıl geri çevirirsiniz, çünkü zaten pes etmişsiniz?

Mircea'ya istediğini verseydim, şimdi yardımı dokunabilirdi ama sonra acıtacaktı. Hem de çok acıtacaktı. Sadece etrafta aniden dolaşan fazladan usta vampirler yüzünden değil, aynı zamanda ne zaman isterse, neye isterse ateş edebileceği bir silahtan başka bir şey olmadığını onaylamış olacağım için ve ben öyle olamayacağım için. Bunu *yapamazdım*.

Hiçbir meşruiyeti kalmadı.

"Anlıyorum-" Ben başladım.

"Öyle mi? O zaman *bana bir ordu verin*."

Ve tamam, yine sinirlenmeye başlamıştım, çünkü muhtemelen bu bir emir gibi gelmişti.

"Ben senin hizmetçin değilim, Mircea."

"Size öyle davranmıyorum. Mevcut koşullar altında en iyi hareket tarzına işaret ediyorum-"

"Bana tam olarak öyle davranıyorsun. Bana sormuyorsun; bana söylüyorsun-"

"Size hayatta kalmak için ne yapmamız gerektiğini söylüyorum!"

"Ve size söylüyorum, Tony'yi ortadan kaldırmak sorunu çözmeyecek! Ares'in başka destekçileri de var - örneğin Agnes'in eski yardımcıları. Sanırım onu bariyerin ötesine geçirmek için Apollon'un Gözyaşları'nın peşinde olabilirler-"

"Binlerce yıldır ayakta duran bariyer mi? Yardımcılarınız muhtemelen sizin tarafınızdan yakalanmamak için Gözyaşları'nın peşindeler."

Başımı salladım. "Sihhiyecilerden biri konuşmalarına kulak misafiri olmuş. Bir tanrıyı geri getirmeyi planladıklarını söyledi-"

"Peki ona söylediğinizde Büyücü Marsden buna ne dedi?" "Ona ben söylemedim. Rhea söyledi-"

"Peki ona tepkisi ne oldu?" "Çok endişeli görünmüyordu." "Peki bu size bir şey söyledi mi?"

"Evet! Beni ciddiye almadığını söyledi. Senden daha iyisini beklerdim!"

"Seni ciddiye alıyorum-"

"Hayır, sen benim *gücümü* ciddiye alıyorsun. Bu aynı şey değil! Eğer bana biraz olsun saygı duyuyorsanız, bana-"

Durdum, çünkü Mircea kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, bu onun hiç kullanmadığı bir beden diliydi. Normal tarzı cana yakın, açık ve rahattı. Güçlü bir birinci seviye usta ve senatör olmasına rağmen, insanların Mircea ile aynı rütbedeki diğerleriyle *konuşmadıkları* şekilde *konuşmalarının* bir nedeni vardı.

Ancak şu anda konuşmakla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

"Onlarla birlikte öldürülmek için mi?" diye sordu.

"Böylece işimi yapabilirim!"

"İşiniz *burada*, yardımcılarınızı bulmak ve müttefiklerinize yardım etmek. Tek bir savaş büyücüsünün peşinden koşarak savaş çabalarına tam olarak nasıl hizmet edilebilir?"

"Bu sadece onunla ilgili değil-"

"Tam tersine, bu tamamen onunla ilgili. Ne yaptıklarını görmüyor musun? Marsden ne yapıyor? Son Pythia'nın sevgilisiydi -evet, biliyorduk- ve şimdi de senin üzerinde aynı ölçüde güç kullanmaya çalışıyor. Ama bugünlerde kendi cazibesini kullanamayacak kadar yaşlı; bu yüzden başkasını kullanıyor-"

"*Pritkin mi?*" Mircea'ya kuşkuyla baktım.

"Seninle olan ilişkisine seni öldürmeye çalışarak başlayan bir adam olması ironik," dedi Mircea acımasızca. "Ama sen ona güvenmeye başladın."

-Çok fazla. Ve bu durum ne bizim ne de Çember'in dikkatinden kaçtı." "Pritkin hiçbir zaman beni etkilemeye çalışmadı-"

"Henüz sizi etkilemeye çalışmadı. Ama eğer onu hizmetinizde tutmaya devam ederseniz, o da gelecektir. Belki de kendini içinde bulduğu felaket, şu anda olduğundan daha büyük bir sorun haline gelmeden önce en iyisidir-"

"Pritkin bir sorun değil! Ve bu onunla ilgili değil. Bu benim bir müttefikten resmi bir talepte bulunmam-"

"Az önce yaptığım gibi mi?" Koyu renk bir kaş kalktı. "Dünyamızın nasıl işlediğini biliyorsun Cassie; hep biliyordun-"

"Başkaları için nasıl çalıştığını biliyordum. Bizim farklı olduğumuzu sanıyordum." "Biz farklıyız. Ama iki ilişkimiz var-"

"Sen aksine karar verene kadar!" "Cassie-"

"Gözyaşlarını bana ver, Mircea!"

Ve ben bunu biliyordum, daha o kelimeleri söylemeden gözlerinde gördüm.

"Bana bir ordu verin."

"Allah kahretsin!" Dedim ve yer değiştirdim.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

"Onu mu arıyorsun?" Tami çocuklarla birlikte yapboz yaptığı salondan mutfağa kadar beni takip etti.

"Evet."

"Ama ona daha fazla zaman vereceğini sanıyordum."

"Zamanı vardı," dedim ve ev telefonunu aldım.

Sırtı ve bağlantının gerçekleşmesini beklerken önüme biraz mısır gevreği koydu. Çok uzun sürmedi, burada sabah sekizi biraz geçtiği, yani İngiltere'de öğleden sonra olduğu düşünülürse bu şaşırtıcı değildi. Ve doğrudan onun hattı olmasına rağmen doğru adama ulaşmadığı düşünülürse.

"Lord Protector'un ofisi," dedi kulağa hızlı gelen bir görevli. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Beni Jonas'a bağlayarak." "Peki

kimin aradığını söyleyeyim?"

"Cassandra Palmer."

Telefonun diğer ucunda küçük bir sessizlik oldu. "Soruşturacağım."

"Ne yapıyor bu?" Tami tezgâha yaslanmış, gözleri parlayarak sordu, Elton John'un minik dansçılar hakkında söylediği şarkıyı dinlerken. "Sorgulama."

"Sorgulanacak ne var ki? Sen Pythia'sın. Seni bağladılar."

"Hayır, Agnes'i geçirdiler."

Tami kaşlarını çatı.

Sekreter bir dakika sonra, "Lord Protector bir toplantıda," diye bilgi verdi.

"Bir randevu ayarlamam istendi?"

Jonas'ın yeni bir yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdim.

Sekreteri bile bunun saçmalık olduğunu biliyor gibiydi.

"Tamam," dedim. "Sadece her şey kesinleşmeden önce kendisiyle görüşmek istedim."

"Kesinleşti mi?"

"Evet, biliyorsunuz. Mahkemem hakkında mı?" "I . . . Pythian Mahkemesi mi?"

"Bilmediğim başka bir tane daha var mı?"

"Ben ... hayır. Yani-"

"Lütfen yapmayın. Sadece aradığımı söyle, böylece ona danışmadığımı söylemesin-"

"Danış-"

"-Mahkemenin daimi ikametgahını Las Vegas yapmaya karar vermeden önce
-"

Tami güldü.

"-elimizdeki diğer olasılıklar yerine-" "Hemen döneceğim," dedi adam ve müzik aniden kesildi. "Şimdi ne oluyor?" Tami hevesle sordu.

"Yine beklemedeyim."

Roy, "En azından bu sefer Kraliçe," dedi, "Kraliçe'ymiş gibi davranmaya bile çalışmıyor.
o dinlemiyordu.

Umurumda değildi. Umursasaydım bunu yatak odasında, sessizlik büyüğü altında yapardım. Ama kendi süitimde sürünmekten, müttefikim olması gereken insanlardan sır saklamak zorunda kalmaktan, işimi desteksiz ve çoğu zaman aktif bir muhalefetle yapmaya çalışmaktan yoruluyordum.

Ve bu önemli bir şey değildi.

Mircea zaten o lanet iksiri bana vermeyecekti.

Elbette, Jonas da muhtemelen değildi. Dün gece Tami'ye gerçeği söylemiştim: Onunla oynayabileceğim pek fazla kartım yoktu. Aslında tam olarak bir kartım vardı ve onu da onu telefonla aramak için kullanmıştım.

Mircea ile yaşadığım sorunun aynısıydı. *Ben Pythia'yım, kükrememi duyun* teoride kulağa hoş gelebilir ama pratikte çok daha sorunluydu. Çünkü seçeneklerim neydi? Ares'le tek başıma savaşmak mı? Pythia Sarayı'nı doğaüstü akıntıdaki bir ada gibi yönetmek mi? Onlarla bir daha hiç konuşmamak mı? Bunun iş tanımında olmadığından oldukça emindim. Bunun iş tanımının tam tersi olduğundan, Pythia'nın çeşitli gruplar arasında bir köprü olması ve onları bir araya getirmesi gerektiğinden oldukça emindim.

Gerçi Agnes bunu yapmıyor gibi görünüyordu.

Onu sorgulamak neredeyse kutsala saygısızlık gibi geliyordu ama Jonas'la olan ilişkisinin Çember'e büyüklük kuruntusu vermiş olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Sanki Pythia ellerinde olduğu için başka kimseye ihtiyaçları yokmuş gibi. Ve vampirlere gelince-

Ofise hiç güvenmiyorlardı. Ta ki ben gelene kadar.

Ve şimdi Agnes 2.0'dım, sadece büyücü yerine vampir bir sevgilim vardı. Belli ki Jonas'ın elde ettiğini düşündüğü ayrıcalıkların aynısını bekliyordu. Belki bu barış zamanında işe yarayabilirdi; belki ben de Agnes'in yaptığı şeyi yapabilirdim ve ben canımın istediğini yaparken güç sahiplerinin istediklerine inanmalarına izin verebilirdim. Zaten çoğunlukla bunu yapıyordum, çünkü başka seçeneğim yoktu. Ama bu sonsuza kadar böyle gitmeyecekti.

Çünkü ben barış zamanı Pythia'sı değildim. Ben bir savaş zamanı Pythia'sıydım ve onlara *ihtiyacım* vardı. Her ikisinin de bana dikte etmek yerine *benimle birlikte* çalışmasına ihtiyacım vardı ama çalışmıyorlardı. Ve onları nasıl yapacağımı bilmiyordum ve zamanım tükeniyordu ve Jonas bana bir bok vermeyecekti, bunu biliyordum, benimle konuşmaya tenezzül edeceğini bile varsayarak ve-

Ve sonra hatta o vardı. "Cassandra."

"*Leydi* Cassandra," diye tersledi Rian, çünkü tam zamanında mutfağa girip kulak misafiri olmuştu.

Eğer onu duyduysa da tepki vermedi. Ya da muhtemelen umursamadı. Boğazımı temizledim ve kaseden bir elma aldım, çünkü konsantre olacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Mahkemem için aramıyorum," dedim ona.

"Bunu anladım." Kurudu.

"Ya da para hakkında."

Ve, tamam, bu hafif bir duraksama yarattı. Benden daha pratik zekalı olan Tami'nin kaşları çatıldı ve muhtemelen kızların ihtiyacı olan her şeyin bir listesi vardı.

Ama alamazlarsa ölmeyeceklerdi.

Başka biri daha vardı.

"Apollon'un Gözyaşları için arıyorum," dedim ona sert bir sesle. "Rhea senden onları istediğini söyledi."

"O yaptı."

"Size nedenini de söyledi. Benim yardımcılarım-"

"Bizden hiçbir şey alamayacaklar."

Elmaya odaklandım, bir ton koyulaşmış olabilirdi ama bu benim hayal gücüm de olabilirdi. Ve kendime sesimi sabit tutmamı söyledim. Çünkü sesim "sen de öyle yapacaksın" gibi çıkmıştı.

"Bunu bilemezsiniz," diye belirttim. "Her yerde yer değiştirebilirler. Agnes onları kendisi eğitti ve onlar da buna dikkat etmiş görünüyorlar."

"Onları aramamış olsaydınız farkında olmayacağınız bir gerçek." "Onlar benim sorumluluğumda-"

"Pek çok şey senin sorumluluğunda ve bu kızlar bunların en azı!"

"Gözyaşlarını elde ederlerse olmaz," dedim sakın kalarak, çünkü yapmak zorundaydım. Bunu doğru yapmalıydım. "Bu en iyi ihtimalle beni birden fazla Myras'la uğraşmak zorunda bırakır, en kötü ihtimalle de-"

"En kötüsü olmayacak, çünkü hiçbir şey elde edemeyecekler."

Ve tamam, bu sakın kalma işi biraz daha zorlaşıyordu. Elma kesinlikle daha koyu kızardı, muhtemelen sesimdeki kızgınlığı uzak tutmak için mücadele ederken yüzümle eşleşti. "Jonas, onlarla karşılaştığımda Gözyaşları'nı arıyorlardı. Elias'ı onlar için öldürdüler-"

"Sizi temin ederim ki bunun hesabını verecekler." Sesi acımasızdı. "Ama bu bize bırakılabilir. Sizin başka şeylere konsantre olmanız gerekiyor-"

"Gözyaşları konusunda emin olmadan başka şeylere konsantre olamam! Elinizde ne kadar stok varsa bana gönderin, sonra-"

"Bunu yapamam."

"Lanet olsun, Jonas! Müttefik olmamız gerekiyordu!" Dedim ve elmanın artık sümüksü bir elma lapası olduğunu ve cidden iğrenç olduğunu geç de olsa fark ettim.

Tami bana bir kağıt havlu uzattı.

"Son zamanlarda unuttuğunuz bir gerçek var." Asitti. "Ama ne olursa olsun, istesem de onları size gönderemezdim."

"Peki neden olmasın?"

"Aynı sebepten dolayı yardımcıların bizden hiçbir şey almayacağını biliyorum."

Son parti Agnes'in vefatından bir hafta önce mahkemeye gönderildi-" "Bir hafta mı?"

"-ve onun yokluğunda, doğal olarak artık-"

Jonas hâlâ konuşuyordu ama kulaklarımdaki ani uğultu yüzünden onu duymakta zorlanıyordum.

Bir parti ne kadar? Rhea'ya mırıldandım. Üç.

Üç mü?

"-ve her halükarda, altı ay gerekiyor-Cassie? *Cassie*?"

- - -

"Vay canına," dedi Tami kolumu tutarak ve biraz sersemlemiş görünüyordu.

"Bunu her zaman mı yapıyorsun?"

Agnes'in oturma odasına göz gezdirirken, "Öyle görünüyor," dedim.

Karanlık, sessiz ve boştu, tıpkı geçen seferki gibi. Bu son sefer *olduğu* ya da en azından Rhea'yla daha önce ziyaret ettiğimiz gece olduğu için şaşırtıcı değildi. Bizi birkaç saat öncesine götürmüştüm. Yardımcıları muhtemelen hâlâ göreve başlama törenimdeydiler ve Rhea da yanlarında olduğu için koğuştakiler bizi görmezden geliyordu.

Belki de bunun başka bir nedeni vardı.

Çünkü Tami sadece çocuklarla arası iyi ve harika bir aşçı değildi. Aynı zamanda sihirli bir boştu. Kendisi büyü yapamayan ama başka kimsenin büyü yapmadığından emin olabilen nadir cadılardan biriydi. Ya da herhangi bir şey.

En azından ben öyle umuyordum, çünkü kasa hırsızlığı benim beceri alanıma girmiyordu. "Tablonun arkasında," dedim Tami'ye.

Zaman değişiminin yarattığı şaşkınlıkla etrafına hayranlıkla bakıyordu.

"Burası Pythias'ların yaşadığı yer mi?" diye sordu, etrafı inceleyerek.

"Havaya uçurulana kadar."

"Kahretsin," dedi bana. "Evinizin yenilenmeye ihtiyacı var."

"Böyle bir yerde kendimi rahat hissetmezdim," diyerek tabloyu açtım.

"Emin misin? Çünkü buna alışabilirim. Hem de çok çabuk alışabilirim," dedi barın üzerindeki kristale bakarak.

"Süiti beğenmedin mi?"

Bana gözlerini devirdi. "Tatlım, o bir süit değil. Bu bir rehabilitasyon merkezi. Böyle devam edemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Sadece birkaç gün oldu-"

"Birkaç gün çok uzun. İmajını düşünmelisin."

Rhea'ya baktım, hiçbir şey söylememişti ama sessizliği bir şeyler anlatıyordu. "Bu bir çatı katı süiti," diye belirttim.

Tami güldü. "Duvarlarında kurşun delikleri olan bir çatı katı süiti, her yerde karyolalar var ve ne o kızlar ne de senin için mahremiyet yok. Buna neden bu kadar uzun süre katlandığınızı bilmiyorum!"

"Diğer şeyler daha önemli görünüyordu."

"Evet, ama artık senin mahkemen var," dedi bana katılarak. Ve kasanın yüzeyinden on santim kadar uzağa bir elini uzattı. "Kızları düşünmek zorundasın. Bu sabah tuvalet için ne kadar beklediğimi biliyor musun? Lobiye inmeliydim, daha hızlı olurdu!"

"Casanova yakında işe dönecek. Ona soracağım-"

"Neden? Neden ona bir şey soruyorsun? Orada kalmak zorunda değilsin. Her yerde yaşayabilirsin. *Burada* yaşayabilirsin." Etrafına takdirle baktı.

"Havaya uçurma olayını kaçırdın mı?"

"Tamam, belki burada değil ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Bunun gibi bir yerde."

Kaşlarımı çattım. "Vegas'ın nesi var?"

"*Vegas* mı?"

"Orayı sevdiğini sanıyordum."

"Bir tatil için, elbette. Ama tam olarak sakın ve uhrevi bir yer olduğu söylenemez, değil mi?"

"Ben sakın ve öteki dünyalı değilim-" "Ve orada yaşamayacaksın."

Kaşlarımı biraz daha çattım. "Bu çok uygun. Eskiden MAGIC oradaydı," dedim BM'nin doğaüstü versiyonundan bahsederken. Yakın zamanda kızgın bir tanrı yüzünden küçük bir gerileme yaşamıştı. "Orayı yeniden inşa etmekten bahsediyorlar. Yapmasalar bile, birçok grubun bölgede hala temsilcileri var-"

"Şu uzun biralar, her zaman bir beraberlik."

"-ve Dante's şu anda her yerdeki en iyi koşullara sahip!" Senato, uzun vadeli kalacakları yeri ayarlarken geçici olarak buraya taşınmış ve güvenliği neredeyse anında yükseltmişlerdi. "Orada kalmak mantıklı."

"Orayı seviyorsun," diye suçladı Tami.

Bunu inkar etmedim. İşiltısına ve ihtişamına rağmen Vegas bana evim gibi gelmeye başlamıştı. Peki alternatiflerim neydi? Philly'ye geri dönmek mi? Çünkü orada harika anılarım olmadı. Ya da Atlanta? Evet, orada her şey daha iyiydi, eğer daha iyi derken çılgın vampir efendime yakalanma ve neredeyse ölme korkusuyla yaşamayı kastediyorsanız. Atlanta'da bazı iyi insanlarla tanışmıştım ama hepsini tehlikeye attığınızı bildiğinizde arkadaş edinmek zor oluyor. Yani, tamam, ama özlediğim bir şey değildi.

Vegas'ı özleyebileceğimi düşündüm.

Arkadaşım dediğim insanlarla gittiğim yerler vardı. Yaşadığım anılar, hatta benim için önemli olanlar bile vardı. Ve insanlar . . .

Önemsediğim pek çok insan vardı, bazıları şu anda eşek gibi davranırsa bile.

Etrafıma bakındım. Böyle bir yerde kendimi sonsuza dek yersiz, yetersiz, annesinin kıyafetlerini giymiş, olmadığı biri gibi davranan küçük bir kız gibi hissedecektim. Vegas'ta ise istediğin herkes olabilirdin. Sık sık oranın asıl cazibesinin bu olduğunu düşünürdüm. Ucuz bira ya da zengin olma şansı değil -ki Strip'te bu şans en azından sıfırdı- ya da kulüpler veya gösteriler değil. Ama bir süreliğine yeni bir deriyi deneme, farklı bir şey yapma, farklı biri olma şansı.

Bir bankacı motorcu olabilir.

Bir sekreter baştan çıkarıcı olabilir.

Ve bir el falcısı Pythia olabilir.

Ayrıca, Londra daha lüks olabilirdi ama aynı zamanda daha planlıydı. Eski mahkemede çalışan herkes buradaydı. Geri dönersem, işleri onların yöntemiyle, eski yöntemle yapmam beklenirdi. Ama Vegas'ta *benim* mahkemem olacaktı. Ve belki o kadar sakın ya da mükemmel olmayacaktı, ama ...

Ama daha eğlenceli olabilir.

"Sanırım bir süre orada kalacağız, nasıl gittiğine bakarız," dedim ona kayıtsızca.

Tami bana bir bakış attı. "Nerede kalırsan kal, daha büyük bir yere ihtiyacın var.

-Çok daha büyük. Misafirleri kabul etmek için etkileyici alanlara ihtiyacınız var. Biraz mahremiyetle konuşabileceğiniz bir yere ihtiyacınız var-"

"O kasaya ihtiyacım var," diye hatırlattım ona. "Neredeyse vardın mı?"

"Bir dakika bekleyin," dedi Tami, umursamaz bir tavırla. Çünkü sanırım birkaç düzine Circle işletmesine girdikten sonra, küçük bir kasa büyük bir mesele gibi görünmüyor. "Ve bir dekoratör," diye ekledi. "İhtiyacınız olan son şey, o lanet olası cehennem gibi oteli tasarlayan kişinin

."

"Yapabilirsin," diye ağzımdan kaçırdım, düşünmeden önce.

Ve lanet olsun! Bir şey söylemek için biraz beklemeyi planlamıştım, mesela biraz param olana kadar. Ama artık çok geç.

"Pek çok konuda yardımcı olabilirsin," diye beceriksizce bitirdim, çünkü bana bakıyordu.

"Bana iş mi teklif

ediyorsun?" "Bir çeşit iş."

"Bir çeşit iş nedir?" Bayan Practical sordu.

"Gecikmeli maaşlı bir iş," dedim yüzümü buruşturarak. "Ama sadece Jonas'tan parayı koparana kadar," diye ekledim çabucak.

"Çocuklar ve ben sokakta kalacakken bize kalacak bir yer verdin. Beni hapse atmasını engellemek için Marsden'dan af çıkarttın. Sanırım bir süreliğine maaştan vazgeçebilirim," dedi kuru bir sesle.

"O zaman sen de varsın?"

"Gemide ne olarak? Baş bebek bakıcısı mı? Çünkü bunu yapabilirim, ama-" "Hayır. Ben daha çok şef, koordinatör gibi düşünüyordum.

Koordinatörü işe alabilirsin.

bebek bakıcıları, öğretmenler ve başka neye ihtiyacımız varsa. Mahkeme için bir yer bulmama yardım edebilirsin. İşleri koordine etmeme yardımcı olabilirsin."

Neye ihtiyacımız olduğunu bile bilmediğim için bundan daha açık konuşamazdım. Kendime ait bir mahkeme kurmayı hiç düşünmemiştim. Londra'daki mahkeme kafamda hep Agnes'in mahkemesi olarak kalmıştı ve her nasılsa artık benim olduğu gerçeği aklıma gelmemişti. Muhtemelen bu fikir beni ölümüne korkuttuğu içindi.

Ama Tami etraftayken beni biraz daha az korkuttu.

Rhea'ya baktı. "Senin için sorun olur mu? Ayak parmaklarına basmış olmaz mıyım?"

Rhea başını salladı. "Ayak parmakları yok. Ya da ... ya da başka bir şey. Bu gerçekten kulağa ..." Derin bir nefes aldı ve neredeyse omuzlarındaki yükün bir kısmının azaldığını görebiliyordum. "Kulağa harika geliyor," dedi dürüstçe.

"Şey, sanırım bir deneyebilirim," dedi Tami bana, ama dikkati dağılmış bir şekilde.

Sanki şimdiden zihninde bir yapılacaklar listesi hazırlıyordu.

"Peki ya kasa?" diye sordum, çünkü bana aynı görünüyordu, soluk, neredeyse görünmez bariyer hala kapının önünde belli belirsiz parlıyordu.

"Hayır." Tami dikkatini ona çevirdi. "Hiç boşaltmışım gibi hissettirmiyor."

"Boşalttın mı?" dedi Rhea. "Yapmaya çalıştığın şey bu mu?"

Başımı salladım. "Tami büyülü bir boş. Eğer yeteneklerini aktif olarak bastırıyorsa, bir odaya girdiğinde duvarlar yıkılır."

"Eskiden Çember'in lanet olası toplama kamplarını böyle basardım," dedi Rhea'ya. "Ön kapıdan girebilen birini dışarıda tutmak zor."

"Yine de bu seni dışarıda tutuyor," dedim, endişelenmeye başlamıştım. Tami'nin daha büyük koğuşları daha hızlı boşalttığını birçok kez görmüştüm.

İç çekti. "Evet, bir sorunumuz olabilir." "Ne tür bir sorun?"

"Boşluğun nasıl çalıştığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım ama Rhea başını salladı.

"Bizim büyümüz tersine çevrilmiş," dedi Tami ona. "Dışarı yansıtmak yerine içeri çekiyor. Özellikle de bir bölgedeki diğer sihirleri içine çekip yok ediyor. Sanki içimizde bir yerlerde tüm sihri içine çeken büyük bir kara delik varmış gibi. Ama bir kara deliğin aksine, bizim bir sınırimız var - doluyoruz."

Rhea başını salladı.

Tami'nin bununla nereye varacağını merak ediyordum.

"Yani çoğu zaman bir sorun olmuyor," dedi kasaya sertçe bakarak. "Güçlü bir null için limit gerçekten çok yüksektir. Çoğu koğuşa güç vermek için kullandıkları gibi bir tılsım genellikle birkaç dakika içinde boşaltılabilir."

"Ama zaten o kadar uzun süredir bu işi yapıyorsun," diye belirttim.

Başını salladı. "Evet. Ve eğer haklıysam, bütün gün burada kalabilirim, doyup taşana kadar ve bunun bir önemi olmaz. O şey aşağı inmeyecek."

"Neden olmasın? Bu sadece bir koğuş-"

"Ley hattı sistemine bağlı bir koğuş." "Ne?"

Tami başını salladı. "Ve ley hatları tılsım gibi doğaüstü bir pil değil. Onlar daha çok dünyanın elektrik sistemine doğrudan bir bağlantı gibi. Gelmeye devam eden büyük metafizik enerji nehirlerine. Ben bunu absorbe edemem. Kimse yapamaz."

Küçük kasaya baktım. "Ama ... ama insanlar bir koğuşu doğrudan bir ley hattına bağlayabiliyorlarsa, neden tılsım *kullansınlar* ki?"

Omuz silkti. "Çünkü hatlar her yere gitmiyor. Ayrıca pahalı. Bir hattı kesmek tehlikeli bir iştir ve ucuza gelmez. Birileri buradaki tüm koğuşlar için bir servet ödemiş olmalı. Ama gerçekten ama gerçekten hiç kimsenin ve hiçbir şeyin içeri girmediğinden emin olmak istiyorsanız, işte böyle yaparsınız."

"O zaman koğuşlarda da yaşlanamam?" diye sordum, çünkü bu iki numaralı seçenektir.

"Özür dilerim."

Bu da muhtemelen Marlowe'unkilerin de aynı şekilde yapıldığı anlamına geliyordu. Masum hırsızlar için hazırladığı tuzaklardan bahsetmiyorum bile,

Hepsi de muhtemelen ölümcüldü. Lanet olası yardımcılarının henüz hiç Gözyaşı bulamamış olmalarına şaşmamalı!

Tabii ki, ben de bilmiyordum.

"Kahretsin! Bir yolu olmalı!"

"Eğer koğuşların şifresine sahipseniz," diye kabul etti Tami. "Aksi takdirde, onları indirmenin bir yolunu bulmalı ve sonra da sizi içeri sokacak bir kasa hırsızına ihtiyacınız var. Yoksa burada çok uzun süre kalırsınız."

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

Döndüğümüzde Rico'yu mutfakta kahvaltılıkları yıkarken buldum. Ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamıştı, kaslı ön kollarını gösteriyordu. Koyu kahverengi saçları dağınıktı, gömleğinin boynu açıktı, gergin bronz teni görünüyordu ve yanağına sabun köpüğü bulaşmıştı. Her kadının rüyası gibi görünüyordu ve Rhea'yı bakarken yakaladım.

Rico da öyle yaptı ve ona göz kırptı.

Rhea bununla ne yapacağını biliyormuş gibi görünmüyordu. Belki de Pythian Sarayı'ndaki tek erkek seksen yaşlarında olduğu içindi. Ve inisiyeller normal sosyal becerileri öğrenmiş gibi görünmedikleri için. Sanki soğukkanlı ve sakin olmak için eğitilmişlerdi ama sıradan erkeklerle nasıl iletişim kuracaklarını öğrenmemişlerdi.

Ya da çok düzenli olmayanlar.

Rhea sonunda garip bir şekilde göz kırparak sorunu çözdü, bu da Rico'nun kahkahayı patlatmasına neden oldu.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim ve başımla onu onayladım. Sessizlik büyüdü etrafımızda kapandı.

"Hayallerim gerçek oldu," dedi Rico, giderek telaşlanan Rhea'ya bakıp sırtarak.

"Güvenli bir çatlağa ihtiyacım var. Bunu yapabilecek birini tanıyor musun?" O sıvı gözler bana kaydı. "Ne tür bir kasa?"

Ve bazı günler vampirleri severdim. İçinde ne olduğu hakkında soru yok; olası yasallık tartışmaları yok. Sadece *ne tür?*

Kot pantolonumdan cep telefonumu çıkardım ve ona bir fotoğraf gösterdim. "Bu tür."

Ağır bir suç işleme talebi göz kırpmaya bile değmezdi. Telefonu benden alarak, "Sonrasında çalışır durumda olması şart mı?" diye sordu.

"Lanet duvardan söküp çıkarman umurunda değil." Bir kaşı havaya kalktı. "Peki ya koğuşlar?"

Rhea'ya baktım. "Koğuşlar... sorun olmayacak," dedi biraz soluk soluğa.

"Sorun değil mi? O zaman bu bir insan kasası

mi?" Bana baktı.

İçimi çektim ve onunla birlikte dışarı çıktım. "Hayır, ama içinde bulunduğ ev havaya uçmak üzere, bu yüzden koğuşlar devre dışı kalacak."

İkinci bir kaş ilkinde katıldı. "Kulağa ilgi çekici geliyor."

"Her şey yoluna girecek," dedi Rhea, sanki onun kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "O sırada odada kimse olmamalı-"

"Eğer ev havaya uçmak üzereyse, bu ihtiyatlı bir davranış olur," dedi nazikçe.

"-ama tedbirli olmak için-" "Bu bir kelime oyunu muydu?" diye alay etti.

Rhea biraz daha şaşkın görünüyordu.

"Rico," dedim sabırsızlıkla. "Bunu yapabilecek birini tanıyor musun?"

"Evet, ben."

Tereddüt ettim. "Armageddon'da kasa hırsızlığıyla ilgili kısmı anladın, değil mi?"

Sadece bana baktı.

Tamam. Onun çağrısı. "Bir şey daha var."

Bakışları kibarca meraka dönüştü.

Dudağımı ısırđım, bunu söylemeden nasıl ifade edeceğimi bulmaya çalışıyordum

Sen garip bir vampirsin.

Ama öyleydi. Usta vampirlerin kesinlikle yaptığı gibi bulaşık yıkıyordu.

Yapmazdı.

Yap. Birçok vampirin gereksiz ve fazla insani bulup küçümsediğı silahları severdi. Ve onu tanıdığım kısa süre içinde bana kurallara, hatta vampir kurallarına bile pek aldırmadığı izlenimini vermişti.

Bu iyiydi, çünkü ondan bir tanesini kırmasını isteyecektim, büyük bir tanesini.

"Mircea'nın bunu bilmemesini tercih ederdim," dedim sonunda.

Rico kaşlarını çatı.

"Biliyorsun, hemen değil," diye ekledim çabucak, çünkü elbette patrona er ya da geç söyleyecekti. Ben sadece daha sonra olmasını tercih ederdim.

Çok sonra.

Pritkin'i geri aldıktan ve bağırarak için zamanım olduktan sonra.

Mircea bağırılmazdı; bu onun tarzı değildi. Ama kesinlikle hoşnutsuzluğunu belli ederdi. Bu da sorun değildi; bununla başa çıkabilirdim. Ne oldu?

Beni durdurmaya çalışmasıyla başa çıkamazdım, çünkü çok sinsiydi ve başarılı olabilirdi ve benim bunun için zamanım yoktu!

Rico kaşlarını biraz daha çattı. "Biz onun adamları değiliz," dedi bana. "Biz senin adamlarınız. Bizi sana yardım etmemiz için gönderdi."

"Ve benim hakkımda rapor vermek için."

"Benden bunu yapmamı istemedi."

"Buna ihtiyacı yok. Başka bir sürü insan var-" "-ve o yapsa bile ben yapmazdım."

Gözlerimi kııptım. "Affedersiniz?"

Bir dirseğini tezgâha dayadı ve zarif bir kambur duruşa geçti. "Ben kıdemli bir ustayım Cassie. İstediğimi yaparım."

"Vampir dünyasında işler böyle yürümez."

"Öyle değil mi? Ben özgürüm. Kan bağı artık beni tutmuyor." "O zaman neden buradasın?"

"Burayı seviyorum."

"Kimse burayı sevmiyor." ocuklar buraya Avustralya diyorlardı. Washington Eyaleti'ndeki ana mahkemeden sürgün edilmişler ve sıcak, çılgınlık ve sık sık tehlikelerle dolu bir yeraltı ülkesine gönderilmişlerdi. Kimsenin en sevdiği görev yeri değildi.

Ama Rico bunu böyle görmüyor gibiydi. "Ben öyle görüyorum. Saray hayatını çok hoş ve güzel buldum. Ve çok sıkıcı. Orada her şey çok mükemmel, çok kontrollü." Gülümsedi. "Ben dağınık şeyleri severim."

"O zaman doğru yere geldiniz."

Başını salladı. "Geldiğim gün büyücülerin saldırısına uğradım, neredeyse havaya uçuyordum ve bir ejderha tarafından canlı canlı yenmeye çok yaklaşmıştım."

"Ve bu *hoşuna* gitti mi?" "Sıkılmadım."

Okaaay.

"Ya Mircea?"

"Ustanın bilmediği bir şeyi bilme fikrini sevdiğimi fark ettim." "Ben de." Fred'in kafasının kapı aralığından içeri girdiğini görmek için etrafıma bakındım.

Mutfağı salondan ayıran panjurlar, bir elma yiyordu. Bizi gözetleyebilmek için bar taburelerinden birinin üzerine diz çökmüş olmalıydı. Ona kaşlarımı çattım.

"Nereden geldin sen?"

"Annem her zaman cennetten geldiğimi söylerdi-"

"Fred!"

"-her ne kadar diğerkleri zaman zaman farklı bir bakış açısını ifade etmiş olsalar da."

"*Bunu nasıl yaptın?*"

"Ne yapacağım?" Bana baktı. "Oh, sessizlik şeyi mi?" Omuz silkti. "Bu bir susturma büyü, kalkan değil. Ve şıpır şıpır sesler aniden kesildiğinde meraklanıyorum."

"Daha az meraklı ol!"

"Olmama gerek yok, çünkü ben de geleceğim."

"Gitmiyorsun."

"Tabii ki öyleyim."

"Peki sana neden izin vereyim?"

"Zeki olduğun için mi? Arkanı kollayacak birine ihtiyacın olacak ve Rico hem bunu yapıp hem de kasayı açamaz."

"Yapamayacağımı kim söyledi?" Rico gücenmiş görünüyordu.

"Evet. Her neyse, bir mazerete ihtiyacın olacak. Herkese alışverişe gittiğimizi söyleyeceğim."

Ona kaşlarını çatıttı. "Ben hiç alışverişe gitmem."

"Öyle olmalı. Dolabın balo elbiseleri ve eski püskü tişörtlerle dolu. Normal kıyafetlere ihtiyacın var."

"Kafamı muayene ettirmem gerek."

"Hepimiz öyle değil miyiz? Peki, ne zaman gidiyoruz?"

- - -

Biraz sendeledim ve tek dizimin üstüne çöktüm. Ama dizim mutfak fayansı yerine cilalı mermere çarptı, bu yüzden başardığımızdan oldukça emindim. Rahat bir nefes aldım.

Sonra da kustum.

"Cassie!" Fred beni tuttu, ama bu işe yaramadı çünkü zaten yerdeydim. Ama sonra Rhea saçımı tuttu, bu da işe yaradı. Ve Rico önümüzde pozisyon aldı, silahını çıkarmış, acımasız görünüyordu, bana kendimi toparlamam için zaman verdi.

Kahretsin, dörde geçmeyi denememem gerektiğini biliyordum. Dört *berbattı*. Ama dördüne de ihtiyaç vardı: Rico'nun kasayı açması, Fred'in o bunu yaparken arkasını kollaması, benim her zamanki taksi rolümü oynamam ve Rhea'nın . . .

Rhea beni desteklesin ki hepimizi geri getirebileyim, çünkü dibe vurmuştum.

Gömleğimin kolunu dudaklarıma sildim ve başımı kaldırdım.

Yakın zamana kadar Pythian Sarayı'na ev sahipliği yapmış olan Londra'daki saray gibi evin balo salonunun karanlık bir köşesindeydik. Aslında hâlâ onlara ev sahipliği yapıyordu, çünkü bizi her şey mahvolmadan hemen öncesine götürmüştüm. Cezalandırma konusunda obur olduğum için değil, burayı havaya uçurmak üzere olan şerefsiz yardımcılar önce koğuşları düşünceli bir şekilde kapatmış oldukları için.

Ancak koğuşların kapalı olmasının nedeni üç ya da dört düzine karanlık büyücünün binada bulunması olduğundan, açıkta sürünmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmedim.

"Haydi," dedim onlara ve sendeleyerek ayağa kalktım.

Mircea ve ben seksenli yıllarda yok edilmelerine yardım ettikten sonra değiştirilen Fransız kapılarını geçerek açık katta aceleyle ilerledik. Bir başka benim, üç belalı cadıyla birlikte içeri girmek üzere olduğum ana salonun görüş alanının dışında kaldık. Ve Agnes'in bir zamanlar kılık değiştirmiş bir tanrıça tarafından dondurulduğu duvarın yanında durduk.

Bir an için tek gördüğüm, bir balo salonundan ziyade bir taşra beyefendisinin kütüphanesine aitmiş gibi görünen gotik ahşap panellerdi. Ama orada olmasının bir nedeni vardı. Çünkü Rhea ahşap bir rozeti çevirince duvarın dar bir bölümü geriye kayarak ince, gizli bir merdiveni ortaya çıkardı.

İlk katı geride bırakırken onlara usulca "Büyücüler ikinci katta," diye hatırlattım.

"Peki neden üçüncüsünde değiliz?" Fred fısıldadı. "Ya da daha iyisi, *odanın içinde*? Neden manzaralı yoldan gidiyoruz?"

"Karanlık büyücülerle dolu bir odada cisimlenmek istemediğim için mi?"

"Neden orada olsunlar ki? *Kim* neden orada olsun ki? Burası havai fişek gibi patlamak üzere!"

"Çünkü benim hayatım böyle işliyor," diye tısladım, Rico Agnes'in salonunun kaplamasını dikkatle iterek açarken.

Ve aynı hızla geri çekildi.

"Ne?" diye sordum. Görebilmek için öne doğru ilerleyerek sordum.

"*Kahretsin.*"

"Ne oldu?" Fred sordu.

"Burada olmaması gereken büyücülerden bazıları."

"Ne?" Başını kolumun altından soktu, böylece kapıdaki çatlağı görebiliyordu. Ve benimle aynı şeyi gördü; iki adam etrafta uzanmış, sigara içiyordu. Sanki burası öyle bir yer değilmiş gibi.

"Orada ne halt ediyorlar?"

"Sigara içiyorum." "İçmek, bu çok aptalca."

"Eğer yardımcılar buranın alevler içinde kalmak üzere olduğunu söylemeyi unuttularsa, hayır," diye fısıldadı Rico.

"Bunu yapmazlar," dedi Fred, sesi şok olmuş gibi çıkıyordu. "Yaparlar mı?" "Onları tanımıyorsun." Bu Rhea'ydı, her zamanki nazik yüzü Nefrete benzeyen bir şeyle boğulmuştu. "Üstatlar, onlar Umursamadılar. İki düzine çocuk ve *umurlarında* değildi."

"Buradan kaç büyücünün çıktığını da umursamadıklarını söyleyebiliriz," dedim Fred'e.

"Alınma ama," diye fısıldadı. "Ama senin yardımcıların *sik kafalı*."

Buna itirazım yok. Ama şu anda sorun onlar değildi, onların yardakçılarıydı ve onların etrafından nasıl dolaşacağımızdı. Ve fazla zamanımız yoktu.

Sonra daha da azaldı.

Aşağıdan tanıdık bir ses geldi. Bir kapının açılması gibi bir ses. Ve sonra topuklu ayakkabılar merdivenlere vurmaya başladı, birçoğuna. Sanki biri içeri girdiğimizi görmüş ve kontrol etmek için birkaç arkadaşını toplamış gibiydi.

"Lanet olsun," dedi Fred.

Evet, bu her şeyi özetliyordu. Diğer tarafa baktım ama durum öncekinden de kötüydü, çünkü sigara içenlere bir de çanta haline getirilmiş bir çarşafı sürükleyen bir adam katılmıştı. Tahminimce bulabildiği her değerli şeyle dolu bir çanta.

"Onu yağmalıyorlar," diye fısıldadı Rhea, çok öfkeli olduğu için titriyordu.

"Onları alabilirim," dedi Rico, koyu renk gözleri aynı hizadaydı.

Ve evet, muhtemelen yapabilirdi. Ama bu adamların buradan çıkamayacağından emin değildim. Ve bir grup çocuk katili için gözyaşlarımı boşa harcamayacak olsam da, zaman çizgisini yeterince riske atıyordum.

Yaklaşan botlar ikinci kata çarptığında isteksizce, "Bizi içeri kaydırabilirim," dedim.

"Emin misin?"

Hayır. Mobilyaların yeri değişmiş olabilir, daha fazla arkadaşları hâlâ içeride olabilir, binlerce şey ters gidebilir. Bizi tekrar dışarı çıkaracak gücümün olmaması gibi, ki bu hiç eğlenceli olmazdı.

Ama o zaman bu da değildi.

Ve sonra daha da kötüleşti.

"Hey!" arkamızdaki merdivenlerden geldi. "Hey, yukarı-"

Rico'nun bıçağı konuşmacının boğazına gömülü olduğu için "burada" sözü söylenmedi.

Kahretsin!

Aşağıdan bir ses "Şuna bakın," diye homurdandı ve merdivenler birden fazla çizme topuğunun altında sallanmaya başladı.

Sonra tökezleyerek koridora çıktık, çünkü burada şansımız daha yüksekti, ama büyücüler kımıldamamıştı. Koridorun hemen aşağısındaki duvardan dört yabancı çıktığında hâlâ başlarını kaldırıp bakmamışlardı bile. Panel arkamızdan kayarak kapandı ve sonra Fred'i fark ettim, dikkatle çantalarının üzerine eğilmiş adamlara bakıyordu.

"Anladın mı?" Rico fısıldadı.

"Sanırım," diye mırıldandı

Fred. "Emin ol."

Fred fısıltıyla, "Emin ol," diye hırladı. "Üç kişi çok zor!"

Rico, "Dikkatleri dağınıksa olmaz," diye işaret etti. Ve bir saniye sonra büyücülerden biri arkasını döndü ve yanındaki adama yumruk attı.

"Ne oluyor be?" Arkadaşı başını kaldırdı, bir elinde gümüş bir şamdan, diğerinde şişkin yanağı vardı.

"O benim!" dedi ilk büyücü, şamdanı kaparak. "Kendininkini al. Ben bunu buldum!"

"Ve onu istiyorum."

"İstedğin şey o kafaya uygun şişman bir dudak," dedi ikinci adam. "Ve eğer bırakmazsan bunu elde edeceksin."

"Siktir git" zarif bir cevaptı.

Bu yüzden bir numaralı büyücünün burnu bir saniye sonra kırıldı. Rico,

"Acele edin, büyüler fırlatmaya başlamadan önce," dedi ve bizi tırmalayan ikiliye doğru götürdü.

"Bizi görecekler!" Rhea geri çekilerek, "Bizi görecekler," dedi. "Hiçbir şey görmeyecekler."

Bana baktı, ben de başımı salladım. Neler olduğunu tam olarak bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. Bütün vampirler telkinlerde bulunabilirdi ama son deneyimlerime dayanarak Mircea'nın grubunun çoğundan daha iyi olduğunu varsayıyordum. Bu da Fred'in isterse onlara gökyüzünün kırmızı olduğuna yemin ettirebileceği anlamına geliyordu.

En azından bir süreliğine. Ama böyle bir şey zor gibi görünüyordu çünkü şimdiden terlemeye başlamıştı. Vampirlerin terlemediği düşünülürse, bu pek de iyi bir işaret sayılmazdı.

"Gidelim," dedim ve koridorda ilerlemeye başladık, tam o sırada biri arkamızdaki panelleri tırmalamaya başladı.

"Yapma. Koş," dedi Fred sıkıca, Rhea ileriye doğru fırlarken onu geri çekerek. "Neden olmasın?" Etrafına bakındı, gözleri kocaman olmuştu.

"Çünkü koştuğunuzda insanlar sizi fark ediyor."

"*Yanlarından geçip gidersek* fark etmeyecekler mi?"

"Hayır."

Bize dikkatlerini veremeyecek kadar birbirlerine odaklandıkları için bunu yapmadılar.

Ne yazık ki bu, bir an sonra arkamızdaki gizli merdiven boşluğundan fırlayanlar için geçerli değildi. "İşte!" dedi biri ve başımızın üzerinden bir büyü fırladı, bizi ıskaladı çünkü Rico aynı anda bizi aşağı çekti.

Çoktan yere düşmüş olan Fred'i sarsmasına gerek kalmadı, hâlâ önümüzdeki büyücülere bakıyordu. Ta ki yüzünün yanındaki duvar, büyü isabet ettiğinde alevler içinde kalıp lanet okumasına ve geri çekilmesine neden olana kadar. Ve küçük hırsız grubu üzerindeki hakimiyetini kaybetti.

Neyse ki birbirleriyle kavga etmekle meşgul oldukları için fark edemediler. Ve arkamızdaki adamlarla, onlara saldırdıklarını düşündükleri adamlarla. Ve görünüşe göre Siyah Çember farklılıkları konuşmakta Gümüş Çember'den daha iyi değildi.

Zaman çizgisini değiştirmemek için çok fazla, diye düşündüm acımasızca. Ve bir kez olsun katil yardımcılarımın gerçekten de öyle olduğunu ve bu adamların hiçbirinin kaderinde buradan çıkmak olmadığını umdum. Ama şu anda endişelenecek zaman yoktu, savaş üzerimizde şiddetlenirken ve biz kapıya doğru ilerlerken ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde ilerlemekten başka bir şey için zaman yoktu.

Nasıl olduysa bir şey bize çarpmadan biz ona çarpmıştık, belki de Rhea var gücüyle kendini koruduğu için.

En azından, bir büyüün başımızın belki bir ayak yukarısında havadan sapıp başka bir büyücünün kalkanına çarpmasının ve ardından tavanda bir hedef bulmadan önce kalkan üstüne kalkan vurarak ping-pong yapmasının nedeninin bu olduğunu varsaydım.

Ve bir delik açıyor.

Sıva yağdı, toz boğucu bir bulut halinde dışarı çıktı ve sonunda ulaştığımız kapı fırlatılarak açıldı. Ve bir grup büyücü çılgınlığın etkisiyle dışarı fırladı. Ama az önce serbest bıraktığımız kamuflaj sayesinde bizi görmediler.

Ta ki üzerimize düşene kadar.

Rhea'nın kalkanı bir noktada hayaletten vazgeçmişti, bu yüzden büyücülerden biri bana çelme taktığında kaburgalarım yediğim tekneyi iliklerime kadar hissettim. Ve sonra Rico odaya geri çekilmeye çalışan geri kalanları çatışmanın içine çekti. Botlar tepindi, paltolar yüzüme doğru savruldu ve bağırışlar, küfürler ve büyü savurmalar aniden yoğunlaştı. Ama umurumda değildi. Gözüm açık kapıdaydı ve ona doğru atıldım, diğerleri de benimle birlikte kayıyor, sürünüyor ve Fred'in durumunda olduğu gibi yuvarlanıyordu.

Ve sonra biri kapıyı çarptı.

"Sanki *bunun yardımı* olacakmış gibi?" Fred sesinin biraz yüksek olduğunu söyledi.

"Hayır, ama bu olacak!" Rhea hırladı ve elini duvardaki küçük bir düğmeye vurdu.

Onu bir karartıcı sanmıştım ama sanırım değilmiş. Çünkü bir saniye sonra yüzümün tam önünde bir kalkan parıldadı, neredeyse burnumu kesecek kadar yakındı. Ama önemli değildi, çünkü içerideydik!

Bölüm Otuz Yedi

"Ah," dedi Rhea usulca, öfkesi buharlaşıp şoka dönüşürken etrafına bakındı.

Ve evet. Ev şimdi biraz farklı görünüyordu. Sehpa kırılmış, koltuk minderleri parçalanmış, barın kristalleri ve içkilerin çoğu boşaltılmıştı. Yarısı boş birkaç şişe, düzinelerce çamurlu botun izleri üzerine sızan lekeli ve kirli halıların üzerinde yan yatmış duruyordu. Görünüşe göre yağmanın sonuna gelmiştik.

Bu da van Gogh'un gitmiş olmasına rağmen kasanın hâlâ orada ve sağlam olmasını garip kılıyordu.

Bir an sonra nedenini anladım.

"Kahretsin!" Rico elini geri çekti. "Ne oldu?" Aceleyle yanına gittim.

"Koğuşlar."

"Ama onların aşağıda olması gerekiyordu. Bütün mesele de bu zaten!"

"Kasa muhtemelen evin şebekesinden bağımsız olacak şekilde ayarlanmıştı.

Ya öyle ya da-"

Kapıya baktı.

Ama Rhea çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bu sadece bir çevre koruması. Başka hiçbir şeyi etkilememeli."

Ve eğer öyleyse çok kötü, çünkü onu tam olarak indiremezdik, değil mi?

"Ne kadar dayanır?" Rico ona sordu.

"Ben- On dakika mı? Belki biraz daha fazla? Sıkıntılı zamanlarda Pythia için ekstra bir koruma seviyesi olarak düşünülmüştü."

Fred kanepenin arkasından, "Sanırım bu sayılır," diye mırıldandı. Bir şey yapıyordu ama ne olduğunu anlayamadım. Ama eğer bu sinmekse, bir şey söylemeye niyetim yoktu.

Eminim bir dahaki sefere gönüllü olmamıştır.

"Ben büyücü değilim," dedi Rico bize. "Ama birkaç numara biliyorum. Zamanımız olduğu sürece kullanacağım."

Rhea dudağını ısırarak, "Fazla zamanımız yok," dedi.

"O zaman çabuk olacağım." Omzunun üzerinden ona yıkıcı bir sırıtış fırlattı. "Gerçi bu benim her zamanki tarzım değil."

Kız ona boş boş baktı. O daha da sırıttı. Fred'in ne yaptığına bakmak için yanına gittim.

Çok sayıda yastıktan oluşan koltuğun arkasındaydı ama sinmiş değildi. Miyop gözlerle çirkin bir şeye bakıyordu. Hırsızlardan birinin kapıdan çıkarken düşürmüş olabileceği, yanındaki büyükçe çuvaldan çıkardığını düşündüm.

Yine de bir hırsızın bu şeyi neden istediğini anlayamıyordum. "Bunu gördün mü?" diye sordu başını kaldırarak.

"Evet." Ve onu bir daha görmek istemedim. "Bu müthiş bir şey," dedi bana.

"Bu bir bezoar."

"Demek istediğim buydu." Bana uzattı. "Birisi bunu *bir keçinin midesinden* kurtarmış, güzelleştirmiş ve *bir fincan* haline getirmiş."

"Biliyorum," dedim, utanmamaya çalışarak, ama bu şey iğrençti. Ve bu, birilerinin biraz şıklık katmak için ciddi anlamda yanlış yönlendirilmiş bir girişimle eklediği mineli altından güzel küçük çerçeveye rağmen böyleydi. Gerçi başka ne yapabilirlerdi bilemiyordum, çünkü temelde güvercin renginde, kıllı bir softball'du.

Bu şimdi gübre renginde, tüylü bir Fabergé yumurtasına benziyordu. "Bir insan bunu neden *yapar* ki?" diye sordu Fred.

"Leydi Phemonoe zehir ilaçları toplardı," dedi Rhea ona, boş raflara bakarak. Yakın zamana kadar dünyanın en ürkütücü fincan koleksiyonunu barındırıyordu. Şimdi Fred'in baktığı çuvalın içinde duruyor gibiydi.

"Hepsi mi?" Fred açıkça büyülenmiş bir halde sordu. "Boynuz bile mi?" "Boynuzlu içki kaplarının, içkiyle temas ettiğinde titreştiğine inanılırdı.

zehir," dedi ona. "Şarapçılar eskiden şaraplarını test ettiklerinde patlamadığından emin olmak için boyunlarına bir boynuz parçası takarlardı."

"Ciddi misin?"

"Kaya kristali de benzerdi," diye ekledi adam bir fincan daha çıkarırken. "Zehre maruz kaldığında saydamlığını yitirmesi ve

bulutlu. Zehirli nesnelerin yakınında parlaklığını değiştirdiğine inanıldığı için bu ametist taşıyla süslenmiştir."

"Peki ya köpekbalığı dişli olan?"

"Fred," dedim araya girerek. "Bana bir iyilik yapıp Rhea ve benim gözden kaçırmış olabileceğimiz iksir şişelerini bulmaya çalışır mısın? Burnun bizim fark etmediğimiz bir şeyi fark edebilir."

"Evet," diye kabul etti. "Bu yüzden buraya geldim. Bu şeyler reek."

"İksir mi?" Sertçe sordum.

Başını salladı.

Birdenbire tuhaf koleksiyonla daha çok ilgilenmeye başladım.

"Muhtemelen çoğunun üzerinde kalıntı vardır," dedi Rhea özür dilercesine bana bakarak. "Bunlar sadece gösteriş için değildi. Onları kullanırdı. Başka hiçbir şeyden imezdi."

Fred dişlerinin arasından ısıık çaldı. "Vay canına, çok mu paranoyakça?"

"Paranoya değildi," dedi Rhea. "Eğer uyanık olmazsa zehirden öleceği kehanetinde bulunulmuştu."

"Ama o *Pythia*'ydı. Birinin ona bir şey vermeye çalışıp çalışmadığını bilmez miydi?"

"Nereden bilebilir ki?"

"Bir imgelem ya da onun gibi bir şey göreceğini düşündüm." "Biz kendimizle ilgili imgelemler görmeyiz."

"Oh." Fred bunu bilmiyormuş gibi baktı. "Görünüşe göre ciddiye almış. Köpekbalığı dişi mi?"

Rico'ya baktım, elini tekrar geri çekmiş, hafifçe küfrediyordu. Ama ona yardım edemezdım. Yıkık kanepede bir yer bulup oturdum ve bir dakika sonra Rhea da bana katıldı. Sanki hırsızlar kapıyı yumruklarken ve bir bomba son dakikalarını yaşarken ölü bir kadını yağmalamak yerine kibarca sohbet ediyorduk.

"Önleyici olmaktan ziyade tedavi edici," dedi Fred'e. "Akik bir kabın içine yerleştirilmiş köpekbalığı dişleri; her ikisinin de zehri zararsız hale getirdiği söylenir. Bezoar gibi."

"Peki ya bunlar?" Fred uvalın dibinden bir sürü eşya çıkardı. Yakutlarla süslü küçük bir altın fincan. Bazıları bilye büyüklüğünde, bazıları tavuk yumurtası büyüklüğünde bir avuç değerli taş. Bir sürü tılsım. Bazı garip kömürleşmiş kemikler.

Rhea, "Ekstra bir önlem olarak fincana bir bezoar ya da muska ekleyebilirsiniz," diye açıkladı. "Leydi Phemonoe genellikle bira tane kullanırdı."

"Ama bu sadece batıl inanç. Bunu biliyor olmalıydı, değil mi? İşe yaramıyor."

"İşe yaradı," dedim. "Sadece amaçlandığı şekilde değil."

"Yine mi geldin?"

"Onu öldüren şey buydu."

Fred elindeki fincana baktı ve fincanı sıcakmış gibi yere bıraktı. "Sana zarar vermeyecekler," dedim ona. "Bunu yapan bir tılsımdı. onu. Arsenik içeriyordu-" "Arsenik mi?"

"-çünkü eski bir inanışa göre zehir zehri çeker ve içine batırıldığı şeyden çıkarırdı."

"Bu gerçekten kötü bir fikir gibi görünüyor." "Dışarı çıkamaması gerekiyordu." "Ama çıktı," diye belirtti. "Yardıma oldu."

"Yardım?" Arayan Rhea'ydı. İkimizin arasında bir ileri bir geri bakıyordu ama şimdi gözleri bana odaklanmıştı.

Ve hatırladım: Agnes'in nasıl öldüğünü çok fazla insan kesin olarak bilmiyordu. Söylentiler vardı elbette. Ama saygın -Çember'in kontrolündeki-gazeteler bunları örtbas etmek için oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

Sanırım insanlara fikir vermek istemediler.

Ama Rhea Agnes'in sarayının bir parçasıydı; bilmeyi hak ediyordu.

"Myra'ydı," dedim, Agnes'in miras konusunda biraz fazla sabırsız davranan eski varisinden bahsederken. "Tılsımlardan birine iğne deliği açmış-"

"Ne yaptı?"

Birden koca çenemi kapalı tutmuş olmayı diledim. Çünkü Rhea bembeyaz kesilmişti. Ama artık çok geçti.

"Zehirin her seferinde azar azar dışarı sızmasını sağlıyordu, ne zaman kullanılsa," dedim. "Agnes, her içki içtiğinde geri kalanını kendisi yapıyordu."

"Neden ... neden bize söylenmedi?"

"Söylediğinizi sanıyordum."

"Hayır. Hayır." Şaşkın görünüyor.

Ayağını sokmanın bir yolu, Cassie, diye düşündüm karanlık bir şekilde.

"Lord Koruyucu'nun haberi var mıydı?" Rhea, Jonas'ın resmi unvanını kullanarak sordu.

Sonra da cevap vermem için bana zaman tanımadı. "Tabii ki yaptı. Tabii ki yaptı!"

"Evet," dedim, çünkü çok açıktı.

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu, ifadesi gözyaşları ve öfke arasında sıkışmıştı. "Neden onu bu hakkından mahrum bıraksın ki?"

"Ne hakkı?" Fred sordu. "O öldü." Ona bir bakış attım.

"Saldırgandan intikamını alma hakkı!"

"Ama ... o öldü," diye tekrarladı Fred, sanki Rhea bu kısmı kaçırmış olabilirdi.

"Ama ruhu değil!" diye tersledi.

"Evet, şey, eminim daha iyi bir yerdedir," dedi Fred beceriksizce.

Rhea başını salladı. "Anlamıyorsunuz. Bir Pythia hayatını amacına adar ve ölüm anında bir başkasıyla birleşmesine izin verilerek ödüllendirilir."

"Birleştirmek mi?"

"Ruhu başka bir bedene, bir konak bedene göç eder."

"Sadece ... herhangi birinin mi?" Fred aniden telaşlanmış görünerek sordu. Ve göz ucuyla bana baktı.

"İsteyen herkes," diye açıkladım.

"Oh, güzel. Çünkü ben değilim. İstekliyim. Merak ediyorsan diye söylüyorum." "Merak etmiyordum."

"İyi çünkü . . . Ben gerçekten, gerçekten değilim." "Tamam."

"Yani, biraz bile değil-" "Fred!"

"Onu bulmak zorundayız," diye araya girdi Rhea. "Ona bu şans vermemeliyiz!"

"Myra çoktan öldü," dedim, konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışarak.

"Evet, ama diğerleri değil! Bilmeleri gerekiyordu! Hepsi de hırsız gibiydi! Bilmemelerine imkan yok-"

"Rhea."

"Onu bulabiliriz! O yardım edebilir-"

Muhtemelen yüzümdeki ifadeye bakarak aniden durdu. İşte böyle zamanlarda Mircea'nın diplomatik yeteneğinin onda birine sahip olmayı diliyordum. Ya da cevaplamak istemediğın sorulardan kaçma yeteneğinin bir kısmına. Çünkü bu cevap onun duymak isteyeceğı bir şey değildi.

"Rhea," dedim ona nazikçe. "Bırak gitsin."

"Bir şey biliyorsun."

Önceki solgunluk yanaklarında iki büyük kırmızı halkaya dönüşmüştü. Annesinin kozmetik ürünlerini alıp allık sürerek delirmiş bir çocuk gibi görünüyordu. Ama bana komik gelmedi. Hiç komik görünmüyordu.

"Rhea, lütfen."

"Bilmek
istiyorum."

"Rhea-"

"Bilmek benim hakkım!"

Ve bundan kurtulamayacaktım, değil mi?

Ama ona gerçekten söylemek istemedim. Agnes'in öldürüldüğünün doğrulanması bile bu kadar kötü görünüyorsa, hikâyenin geri kalanı hakkında ne hissedecekti? Sevgili Pythia'sının geçmişteki son vardiyasında öldüğünü, daha sonra feyler tarafından kaçırılan genç bir kızın bedenine bindiğini ve zamanın farklı işlediği peri dünyasında yüzyıllar boyunca beklediğini bilmek hoşuna gider miydi? Böylece o ve kız, Agnes'in yeni bir konukçuyla -eski yardımcısı Myra ile- birleşmesi için mükemmel bir zamanda buraya kaçabilmişlerdi. Ve boğazını kulaktan kulağa keserek ikisinin de ruhunu aynı anda serbest bırakacaktı.

İntikam için değil, Pythia olarak son eylemi olarak. Dünyayı farkında olmadan serbest bıraktığı dehşetten kurtarmaya kararlıydı. Ve Myra'nın yeni bir bedende geri dönme şansını elinden gelen tek yolla engellemeye.

Ruhunu da kendisiyle birlikte öbür dünyaya sürükleyerek.

Gözlerimi kapattığımda hâlâ görebiliyordum; Myra'nın bembeyaz elbisesinden akan kırmızı, kıpkırmızı kan, birbirine dolanmış iki ruhun son ana kadar savaşıması, küçük beden neredeyse zarif bir şekilde yavaşça yere yığılması. O zamandan beri bunu birkaç kez kâbuslarımda görmüştüm. Onları aktarmak istemedim.

Ama Rhea haklıydı; sarayın bir üyesi olarak bunu bilmesi gerekirdi.

"Bu uzun bir hikâye," dedim sonunda ona. "Ve çoğunu bilmiyorum.

Eğer

Her şeyi duymak istiyorsan, Dante'ye döndüğümüzde Françoise adında bir cadıyla konuş. Augustine'de çalışıyor," diye ekledim. "Sana benden daha çok şey anlatabilir."

Beni rahatlatmak için, bunu kabul etmiş görünüyordu.

"Bana biraz izin verir misiniz?" diye sordu.

Başımı salladım ve aniden kaçtı. Kendimi berbat hissederek gidişini izledim. Ve bundan sonra mahkeme önünde söylediklerime dikkat etmem gerektiğini kendime hatırlattım.

"Özür dilerim," dedi Fred. "Öyle demek istemedim..." "Bu senin hatan değil."

"Bu şekilde karşılayacağını bilmiyordum." Bu ikimiz için de geçerli.

Fred korkunç oyuncağını alıp kanepeye oturdu ve ben de ayaklarımı sehpaye uzattım, çünkü artık bir önemi yoktu. Ve bir an için sessizlik oldu, Fred'in kıllı kupasını okşarken çıkardığı tırmalama, tırmalama, tırmalama sesleri dışında. Ve lanet olsun, bu rahatsız ediciydi.

"Kes şunu," dedim ona.

"Neyi keseyim?" "O şeye dokunmayı."

"Güzel bir his," dedi bana. "Tüylü evcil bir taş gibi. İster misin-" "Hayır!" Ona sevgiyle baktı. "Yine de tuhaf görünüyor, değil mi?" "'Tuhaf' benim kullanacağım kelime değil."

"Fincan değil. Myra."

"Peki ya o?"

"O kadar çok şeyi şansa bıraktı ki. Birini böyle öldürmek... bilirsiniz, zorunda olmadığı halde."

"Yapmak zorundaydı. Eğer bir yardımcı bir Pythia'yı doğrudan öldürürse, güç ona gitmeyi reddeder. Bu Apollo'nun gücü verirken koyduğu koşullarla ilgili bir şey."

"Apollo," dedi Fred kaşlarını çatarak. "Geçen gece Jonas'a anlattığın, tanrılarla savaşmamızla ilgili şeylere gerçekten inanıyor musun?"

Bir an için, bu beni şaşırttı. Belki de son üç aydır tanrılar, iblisler, efsaneler ve canavarlarla dolu çılgın bir dünyada yaşıyordum ama Fred yoktu. Tamam, sonuncusu için oradaydı, Ares'in Spartoi adı verilen ve istedikleri zaman ejderha formuna geçebilen yarı tanrı oğulları. Ve lanet olsun, böyle bir şeyin onu uyandıracağını düşünürdünüz.

Ama peri dünyasında ejderhalar vardı ve bildiğim kadarıyla belki o da bir ejderha görmüştü. Bir tanrı görmemişti. Apollo öldüğünde orada değildi, onun dünyaya düşmüş bir yıldız gibi parladığını, kaynayan bir güç kütlesi olduğunu görmemişti. Ve bu, bariyeri geçerken ciddi şekilde tükenmesinden sonraydı. Yine de ona zar zor bakabildim. . .

"Cassie?"

"Tanrılar değil," dedim ona sertçe. "Sadece eski insanların öyle olduklarını düşünmelerini sağlayacak kadar güçlü varlıklar."

Kendime yapacak bir şeyler vermek için sehpanın üzerindeki eşyaları karıştırmaya başladım. Çok korkunç olmayan birkaç düzine bulabilirsem, belki kızlar Agnes'in bazı hatıralarını severlerdi. Bu da pek kolay olacak gibi görünmüyordu.

"Ama neden bu kadar güçlü?" Fred öne doğru oturarak sordu. "Ne?"

"Tanrılar. Neden burada bu kadar güçlüydüler?"

"Bilmiyorum. Başka bir dünyadan geliyorlar-"

"Feyler başka bir dünyadan geliyor. Ve büyülerini burada işe yaramaz."

"İşe yarıyor. Elemental büyü kullanıyorlar, tıpkı covenler gibi."

"Aynı şey değil," diye karşı çıktı. "Aynı fikir belki ama feyler bizim dünyamızdan beslenemezler. Kovenler beslenebilir çünkü onlar buralı ama feyler değil. Vücutları bir miktar büyü üretiyor ve bunu genişletmek için yanlarında tılsımlar falan getiriyorlar. Ama güçleri azalmaya başladığında, hemen peri dünyasına geri dönerler. Bunu yapmak zorundalar, yoksa kolay hedef olurlar!"

Ona göz kırptım, çünkü bu kulağa biraz acımasızca gelmişti.

Yüz ifademi gördü ve yüzünü buruşturdu. "Son zamanlarda feylerle bazı sorunlar yaşıyoruz. Efendinin New York'ta yaptığı işlerden biri de bu."

Başımı salladım.

"Ama bunların hiçbiri 'tanrıların' burada neden bu kadar güçlü olduğunu açıklamıyor," diye ısrar etti. "Feyler gibi onların da eninde sonunda tükenmeleri gerekmez miydi?"

"Onlar fey değil."

"Ama onlar sihirli varlıklar ve tüm sihirler eninde sonunda tükenir; onlarınki neden tükenmedi?"

Omuz silktim. "Bazen evlerine dönerlerdi. Bu yüzden eski efsanelerde Asgard ya da Olimpos gibi yerlerde yaşadıkları söylenir, dünyada değil."

"Ama efsaneler *burada* savaştıklarını da söylüyor," diye ısrar etti Fred. "Birbirleriyle olanlar da dahil. Peki, güçleri azaldığında ne yapmışlar? Mola verip evlerine mi döndüler?"

"Hayır," dedim ve yığının üzerine bir yakut attım. "İblislerle besleniyorlar." "İblisler mi?"

"En başta dünyadan istedikleri de buydu: avları için bir hazırlık alanı olarak. İnsanların uğraşacak kadar enerjisi yok, ama iblislerin daha fazla, bazen binlerce yıllık birikmiş güçleri vardı ve Tanrıları tekrar şişmanlattı."

"Ah. Bunu bilmiyordum."

"Bu yüzden iblisler onlardan nefret ediyor. Tanrılar bizi onları cezbetmek için yem olarak kullanıyorlardı. İblisler bizden beslenmek için geldiler, sonra da tanrılar onlardan beslendi." Pritkin'in deyiimiyle, su içilen bir yerde takılan aslanlar gibi.

Aç aslanlar.

Fred kaşlarını çattı. Besin zincirinde alt sıralarda olduğunu öğrenmek hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu. "Tanrılar başka yönlerden de bizim gibi mi? Aileden güç alabilirler mi? Güçlerini paylaşabilirler mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Tanrıların pek bir şey paylaşmadığı izlenimine kapılmışım.

"Ama o zaman nasıl dövuştüler? Birbirleriyle yani?"

"Sana söylemişim. Belki de etrafta azalan iblislerle besleniyorlardı."

"Belki." İkna olmuş görünmüyordu.

"Vampirler bunu yapar," diye belirttim. "Tony'nin adamları bir itiş kakış sırasında yaptı. Kendilerini iyileştirmek için rakiplerinin kanını emerlerdi."

"Bir itiş kakış bir savaş değildir," diye savundu. "Ve bu teknik olarak mümkün olsa da, konsantrasyon gerektirir. Ve içimizden biri bir an için bile olsa konsantrasyonunu kaybederse ..."

Başımı salladım. Bir vampir savaşından sağ çıkmanın en iyi yolu savaşa girmemektir.

Tıpkı tanrılar gibi, diye düşündüm acımasızca.

"Al, bunları cebine koy," dedim ona, mücevherleri toplarken.

Tılsımlara karşı karar vermişim. Ürkütücülük faktörü yüksekti ve başka kimsenin zehirlenmesine ihtiyacım yoktu. Ama bazı ham taşlar cilalandığında güzel olabilirdi. Belki kızlar yüzük falan yaptırabilirdi.

Ceketinin ceplerini doldururken, "Bana söyleyebilirsin, biliyorsun," dedi.

"Sana ne söyleyeyim?"

"Neden iki haftadır başsız bir tavuk gibi etrafta koşturup duruyorsun-"

"Yapmadım."

"Yaptın. Tökezleyerek geri dönüyorsun, kirli, hırpalanmış ve cidden tuhaf kıyafetler giymiş olarak. Biraz yemek yiyorsun, biraz uyuyorsun ve sonra tekrar yola çıkıyorsun. Herkes merak ediyor."

"O zaman onlara daha az meraklı olmalarını söyle."

"Bazıları Mage Pritkin'in gidip başını belaya soktuğunu ve sizin ona yardım etmeye çalıştığınızı düşünüyor-"

"Ne isterlerse düşünebilirler."

"-Ama onlara muhtemelen savaşıla ilgili bir şeyler yaptığınızı söyledim. Belki de bize bir avantaj sağlamaya çalışıyorsun."

"Uh-huh."

"Peki hangisi?" diye ısrar etti. "Savaş mı savaş büyücüsü mü? Bir bahis oynadım

o."

"İkisi birden olamaz mı?" Fincanlardan birinin görüntüsü dikkatimi dağıttığı için sordum,

sehpanın altına düşmüştü. Elime aldım. Bazıları gerçekten çok güzeldi. Bu tamamen ametistten oyulmuştu, tek bir büyük mücevher gibi.

Ama bu onu kurtarmamıştı. Hiçbiri kurtarmadı. Bu tür önlemlerin hiçbir zaman işe yaramadığını düşünmeye başlamıştım. Sığınmak, güvenli oynamak, önlem almak . . . ve yine de ölmek.

Çünkü Mircea bir konuda haklıydı: Savunma yaparak bir savaşı nasıl kazanırsınız? Cevap, kazanamadığınızdı. Genelde değil, en azından, ve bu sefer değil.

Ama başka ne seçeneğimiz vardı? Bir tanrıyı öldürebilecek neyimiz vardı?

"Cassie?"

Kafamı kaldırdığımda Fred'in kanepeye yaslanmış beni izlediğini gördüm. Belki de bu bir ışık oyunuydu ya da benim aşırı aktif hayal gücümdü. Ama bir an için o çok yuvarlak yüz asıktı ve iri gri gözleri kısılmış ve kurnazlaşmıştı.

Sonra tekrar gülümsedi ve o sadece Fred'di. "İkisi de mi?"

Ve lanet olsun.

Bu gece her açtığımda ayağımı ağzıma sokuyordum, değil mi?

Ama bu sefer Rico bize katılmaya karar verdiğinde bir erteleme aldım.

Yanında getirdiği küçük deri alet çantasını kapatıyor ve ceketinin içine geri koyuyordu. Ceket de deri bir ceket ve kötü çocuk imajına, onu daha önce hiç giyerken görmediğim takım elbiselerinden daha çok uyuyordu. Ayrıca ailenin "sorun gidericisi" olarak, gönüllü olduğuna göre biraz kasa kırmayı da içermesi gereken, biraz şaibeli geçmişiyile de uyumluydu.

Sadece kasaya bir bakış, bunu kırmadığını gösteriyordu.

"Hayır mı?" Dedim, çünkü tabii ki hayır. Ne zaman bir şey bu kadar kolay oldu ki?

"Senin için duvarı kırıp açabilirim ya da duvardan sökebilirim," diye onayladı. "Ama bu korumalar varken bunu yapamam. Bir büyücüye ihtiyacımız var."

"Peki nereden bulacağız?" Fred sordu. "Çember'i arayıp bir tane göndermelerini isteyemeyiz, yoksa zaman değişir. Ve kendi zamanımıza dönüp bir tane kapamayız, çünkü o çoktan tükendi. Ve buradakilerin hepsi-"

Kapı aniden yere çarpıp odanın yarısına kadar kayarken, açıklık dev bir ateş topuna dönüştüğünde sözünü kesti.

"Karanlık," diye sözünü bitirdim, kıyamet kopmuştu.

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

Sorun büyücüler değildi.

Neredeyse kapıdan çıktıkları anda onlara zaman dondurucu fırlattım. İşimi görecek kadar güçlü değildi, çünkü yorgundum ve dağılmışlardı, bu da beni büyüü planladığımdan daha geniş bir alana yaymak zorunda bıraktı. Ama bu aslında iyi sonuçlandı. Çünkü onları oldukları yerde durdurmak yerine, büyük bir yavaş zaman bloğunun içine hapsetti; bu da önlerinde kaynayan ateş büyüleri, arkalarında uçuşan paltolar ve büyücülerin kendilerini odanın diğer tarafına doğru on dakikalık bir yolculuk gibi görünen bir yolculuğa çıkardı.

Hayır, sorun onlar değildi.

Yardımcılarıydı.

"Kahretsin!" Birinin dediğini duydum ve grubumu odanın dışına kaydırmaya çalışırken aynı anda bir büyü odayı yırttı. Ama birine dokunmadan yer değiştirmek benim için yeni bir beceri ve katlanarak zorlaşıyor. Hem de saniyeler içinde iki büyü yapmak zorunda kalmadan.

Fred hâlâ iğrenç hatırasını tutarak göz kırptı ama Rico beni korumaya çalışarak arkama vurdu. Ve bu sırada kendini de ulaşılamaz hale getirdi. Rhea daha dönmemişti bile ve insanları *görmeden* yerlerini değiştirmek mümkün değildi.

Özellikle de zaten kendinizi değiştiriyorsanız.

Tam olarak ne olduğunu asla bilemedim. Ama ya yardımcının büyüü ya da Rico'nun dirseği beni savurmuş olmalıydı, çünkü süit yerine gizli merdivenin tepesine geri dönmüştüm. Bu iyiydi, çünkü zaten iki adamım burada sıkışıp kalmışken gitmek istememiştim. Bu kötüydü, çünkü bana çarpan şey sadece gücümü dondurmakla kalmamış, *beni* de dondurmuştu.

Ve şimdi düşünüyordum.

Duvara doğru yalpaladım, ki bu o kadar da kötü değildi. Sonra sıçrayıp merdivenlere çarptım ve aşağıya, gizli panele kadar kaydım.

daha kötüydü. Ve o da mecburen açılarak beni odanın ortasına döktü, çünkü tabii ki öyle oldu.

Lanet olsun.

Düşüşümün garip şekli ayaklarımı balo salonuna, başımı da geçidin içine sokmuştu. Arkamdaki zifiri karanlık merdivenler ve önümdeki panellerden oluşan duvar hiçbir şey göremememi sağlıyordu. Yine de duyabiliyordum ve birkaç saniye sonra kulaklarıma topuklu ayakkabıların mermere çarpma sesi geliyordu.

Gotik kemerin loş hatlarına bakarken nefesim de diğer her şeyim gibi dondu kaldı. Dışarıdaki oda sadece biraz ay ışığıyla aydınlanıyordu ama merdivenlerin kasvetine kıyasla gün gibi parlak görünüyordu. Kot pantolonla kaplı bacaklarım ve merdivenin açık ağzı kimsenin gözünden kaçmayacaktı.

Botlar bu tarafa geliyorsa tabii.

Mermer üzerinde yüksek sesle yankılandıkları için bir şey söylemek zordu ama sanki öyleymiş gibi geliyordu.

Tabii ki, diye düşündüm umutsuzca ve dilimi çıkardım.

Şu anda dudaklarımla birlikte hafifçe hareket ettirebildiğim tek şey buydu. Çok fazla değildi, salyalarımın akmasını engellemeye bile yetmiyordu. Daha çok dişçiye gittikten birkaç saat sonra, Novocain'in etkisi geçmeye başladığında ve ağrı kesici haplarınızı aramaya başladığınızda hissettiğiniz duyguya benziyordu.

Ağrı kesicim yoktu. Ama bir ağrım vardı. Kumarhanenin hoochie- coochie dansçılarına bakmadığı zamanlarda kolyemin içine giren bir adam şeklinde. Şansıma bu gece oradaydı, çünkü ben-

Şurada.

Dilim sonunda gömleğimdeki tüylerden başka bir şey bulmayı başardı. Yani düştüğümde omzuma, çenemin yanına kaymış olan kolyemin zincirini. Dudaklarım ve dilimle onu yakaladım ve bir sürü yapışkan altın telkari ile çevrili yakut kırmızısı bir taştan oluşan çirkin ana kümeyi kendime doğru çekmeye başladım.

Ama lanet şey zinciri üzerinde kaymaya devam ediyordu ve ayak sesleri kesinlikle yaklaşıyordu ve merdiven boşluğunda biraz daha geriye kaymaya çalıştığımda hiçbir şey olmadı.

Bootheels'in sonunda ortaya çıkması dışında.

Çelik burunlu botlarla eşleştirilmiş siyah komando kıyafetleri ve yere kadar uzanan uyumsuz peleriniyle tam bir savaş büyücüsüydü. Bir asker gibi

bir ortaçağ keşişiyle kesişen talih. Çizmeler Pritkin'in gündelik gardırobundan tanıdıktı. Sahip olduğu başka bir şey de tanıdıktı.

Kristal avizeleri, kadife perdeleri ve son derece cilalı mermer zeminiyle zarif balo salonu, büyücünün yanında duran kaba yaratık için uyumsuz bir fon oluştuyordu. Çıplak, bir insandan daha uzun ve donuk turuncu topraktan yapılmış olan bu yaratık, bir sanatçının üzerinde biraz daha fazla zaman harcaması gereken kötü bir kil animasyon parçasına benziyordu.

Değildi.

Onunla ilk tanıştığımda, Pritkin'in elinde Ortaçağ hahamları tarafından golem olarak adlandırılan ve onları ilk yapan yaratıklardan biri vardı. Ve görünüşle fazla uğraşmamışlardı, çünkü amaç bu değildi. Önemli olan, içindeki kötü niyetli yaratık için mobil bir hapishane yaratmaktı, daha çılgın büyücüler tarafından hizmetkâr olarak kullanılmak üzere hapsedilen daha iğrenç iblis türlerinden biri.

Pritkin onu esas olarak bir yem ve ek bir kalkan katmanı olarak kullanmıştı. Kilden gövdesi büyüleri ve kurşunları eşit derecede iyi emerek üzerine düşmelerini engelliyordu ve ayrıca ekstra donanım taşımak için bir yük katırı olarak da kullanışlıydı. Ama bir vampir dışında nadiren gördüğüm sıvı hızıyla da saldırabiliyorlardı.

Ve neredeyse durdurulamazlardı, çünkü biz etten kemikten olanların aksine acı hissetmiyorlardı.

Boku yemiştım.

Efendi ve köle şu anda bana sırtlarını dönmüş, Fransız pencerelerinden dışarı bakıyorlardı. Çünkü burada olması gereken tek şey duvardı. Ama arkalarını döndükleri anda beni görecektlerdi, bu da benim-

Ne zaman istersen.

Merdivenlerin tepesinden, bir kapı panelinin geriye doğru kayması gibi hafif bir ses kulaklarıma kadar geldi. Sonra ağır, ölçülü ayak sesleri bu tarafa doğru gelmeye başladı. Kim olduğunu göremiyordum ama bu önemli değildi çünkü kararlı bir beş yaşındaki çocuk bu halimle beni öldürebilirdi ve-

Ve sonra bir el feneri ışını yüzüme çarptı. "Ne oluyor be?"

Ses arkamdan geldi ama önümdeki büyücü sesi duydu ve döndü. Beni iki kara büyü işçisinin arasında bıraktılar ve tek soru hangisinin beni daha önce lanetleyeceğiydi. Ve sanırım

El feneri, çünkü Bootheels'in eli, alan ışıkla dolmadan önce kıpırdamadı bile. Ama bir büyü şeklinde değil.

Tabii büyücüler lambadan çıkan bir cine benzeyen bir tane yapmamışlarsa, lamba çirkin bir yakut kolye ve cin de akşam uykusu iki düşüncesiz büyücü tarafından mahvedilmiş, sinirli, şeffaf bir kovboysa. Artık bana bakmadıklarını fark ettim. Ama Aurora Borealis gibi parlayan hayalet dostum Billy Joe'ya, çok az insanın görme şansına sahip olduğu hastalıklı, neon yeşili hayalet ışığına bakıyorlardı.

Ve sonra daha beyaz, daha parlak bir parıltıyla, uzun, kot pantolon ve fırfırlı gömlek giymiş vücut, duvarlara çılgın gölgeler fırlatan, titreşen bir hayalet enerji topuna dönüştü. Ve beynime bıçak saplanmış gibi hissettiren bir ses çıkardı.

Eğer bir korku filmi için ses efekti isterlerse, bende onlar için bir tane var, diye düşündüm, keşke ellerim çalışsaydı da kulaklarımı kapatabilseydim. Ya da ciddi şekilde kurumaya başlayan gözlerimi kapatmayı, ama Billy Joe'nun binlerce kara tahtaya çakılmış binlerce çivi gibi ses çıkaran ve derimin üzerinde korkunç ürpertiler yaratan psişik bir çılgılla merdivenlerden yukarı fırladığını göremeyecek kadar değil.

Büyücü de bundan hoşlanmamışa benziyordu çünkü küfredip tökezleyerek geri döndü ve merdiven boşluğuna düştü.

Ama bu onu silahını çekmekten alıkoymadı ve Billy etrafından dolanıp merdivenlerden aşağı hızla indiğinde, onu bir kurşun yağmuru takip etti.

Yatıyor olmasaydım bu çok kötü olabilirdi. Böylece başımın üzerinden uçtular ve orada ağzı bir karış açık duran diğer büyücüye isabet ettiler. Ve diğer büyücü merdivenleri yırtarcasına inerken titreyip yere düştüğüne bakılırsa kalkanları da inikti.

Ve Bootheels'in son büyüüne doğru.

Ölmek üzere olan büyücünün son bir lanet savurmak için bir saniyesi varmış gibi görünüyordu; bu da karşısındakini kısa merdivenin yarısında yakaladı ve yolun geri kalanında yuvarlanmasına neden oldu. Ta ki kafama tekme atana, ayağı takılana ve parlak balo salonunun zeminine yayılarak hareketsiz kalana kadar. Beni iki ölü büyücü ve eski efendisini kil gibi bir ayak parmağıyla dürtmek için aniden saldırıya olan ilgisini kaybeden bir golemle baş başa bıraktı.

Ve salyalar akan yüzümün hemen üzerinde durup, Stetson takan ve kaşlarını çatın bedensiz bir kafaya dönüşen öfkeli bir enerji topu.

"Sen mi çaldın?" Billy kuru bir sesle sordu.

"Nngghnh," dedim, donmuş ses telleri ve sallanan bir dille yapabildiğimin en iyisi buydu.

"Bunu tekrarlayabilir misiniz?"

"Nngghnh, nngghnh!"

"Çok komik," dedi Billy.

"NNGGHNH!"

"Tanrı aşkına!" dedi iğrenerek ve benimle birleşti, böylece gerçekten sohbet edebildik. "Şimdi bana neden hareket edemediğini söylemek ister misin?"

"Bir büyüyle vuruldum."

"Peki o adamlar seni neden öldürmek istedi?"

"Bugün Perşembe."

"Peki 'nngghnh' ne demek?"

"Zamanımız tükeniyor demek bu!" Dedim ve sövdüm. Çünkü hiçbir şey işe yaramıyordu. Ve acolytes lanet olsun! Karanlık büyücülere de lanet olsun! Ve benden başka sihri olan herkese lanet olsun! Herkesten daha fazla büyüye sahip olmam gerekiyordu, diğer insanların yapamadığı şeyleri yapabilmem gerekiyordu, bir-

Gözlerim golemın üzerine düştüğünde düşüncelerim çılgılık atarak durdu. Muhtemelen büyüler yapan kişiden uzun ömürlü olmadığı için, ki buna zapt etme büyülerı de dahildi, golem az önce çökmüştü ve büyücü de diğer tarafa doğru yola çıkmıştı. Daha önce pek dikkat etmemiştim ama artık ediyordum.

Belki de elimde işe yarayacak bir sihir vardı.

- - -

Billy birkaç dakika sonra bana "Bu işe yaramayacak," dedi. "İşe yarıyor," dedim bir parmağımı seğirterek.

Şişman ve turuncuydu, tırnağı, saçı ya da insanlarda görülen çilleri yoktu. Bir parmaktan çok şişmemiş bir sosıslıye benziyordu ama hareket ediyordu. Hâlâ merdivenlerde yatan kırık dökük bedenim için söyleyebileceğimden çok daha fazlasıydı bu.

Billy tabiri caizse evde kaldı çünkü bedenim ruhum olmadan ölecekti. İşte bu yüzden şu anda kendi mavi gözlerimden ölüm bakışları alıyordum. Artık onları kırabiliyordu ve sesim yaşlı bir sarhoşunki gibi gevelemesine rağmen dilimi çoğunlukla ait olduğu yere çekmeyi başarmıştı.

Ama bu bir gelişmeydi. Ve umarım büyücünün büyüünün zayıfladığının bir göstergesidir. Ama yeterince hızlı değil.

"Keşke kalkmama yardım edebilseydin," dedim Billy'ye.

"Keşke o sesi kullanmayı bıraksan," diye karşılık verdi bana. "Rahatsız edici."

"Özür dilerim."

Hoşuma gitmişti. Derin, güçlü ve ürkütücüydü; bedenle ve bedenin eski sakiniyle uyumluydu; kokusunu hâlâ her yere yayılan pis bir koku olarak alabiliyordum. Sanki kötülük bu şeyin sahip olmadığı gözeneklere nüfuz etmişti.

Ya da belki antik iblisler deodorant kullanmıyordu.

"Bu seni korkutmuyor mu?" Geçici bedenime daha rahat yerleştiğimde Billy talep etti.

"Evet," dedim ama bana bile inandırıcı gelmedi.

Ama korkuyordum; tabii ki korkuyordum. Ölüm büyüü olarak bilinen yasadışı bir büyüyle kontrol ettiğim şeytani bir iblisin dökülen derisini giymeye çalışan bedensiz bir ruhum. Ya da deniyordum, diye düzeltiltim, ayağa kalkmaya başladığımda.

Ve hayalet görünümlü bir kız bacağı, golemın devasa kaval kemiğinden garip bir şekilde dışarı çıktı.

Ben kaşlarımı çatarken Billy, "Sana söylemiştim," dedi.

Geri çektim ama bacağı tekrar hareket ettirmeye çalıştığımda aynı şey oldu. Onun yerine benimkini oynattım. Ya da, bilirsiniz, hala bir tane olsaydı benim olacak olan şeyi, ve lanet olsun!

Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Bu benim ilk sahiplenme rodeom değildi. Bunu çözebilmeliyim.

Teknik olarak babam ailedeki büyücüydü ama zombi yapmamıştı. Bunun gibi bir şey yapmıştı. Golemler değil; o bir büyücü değildi. Hayatı buna bağlı olsa bile bir iblis çağıramazdı, ki bu iyi bir şeydi çünkü iblis kışına tekneyi basardı. Yani kesinlikle bir tanesini tuzağa düşüremezdi.

Ama sonra, buna gerek kalmadı. Çünkü etrafında zaten bir sürü ruh vardı. Babamın hayalet miknatısı olduğu ortaya çıktı.

Sarı saçları, mavi gözleri ve iki ayağının üzerine düşme eğilimiyle birlikte bana da geçen bir şeydi bu. Hayaletleri görme ve onlarla konuşma yeteneğiyle büyümüştüm, bunun sadece durugörü ile ilgili bir şey olduğunu sanıyordum. Ama görünüşe göre değilmiş.

Çünkü hayaletler sadece benimle konuşmayı sevmez, etrafımda dolanırlardı. Ve sanırım babamın etrafında takılmayı da seviyorlardı, çünkü o da kendi küçük grubunu toplamıştı. Sonunda bazı büyücü arkadaşlarının yaptığı golemler gibi bedenleri olursa daha faydalı olacaklarını fark etmişti.

Çılgınca, değil mi?

Ama babam da öyleydi ya da bazen öyle bir izlenim veriyordu. Bu olayda olduğu gibi, çünkü kimse hayaletlerle uğraşmıyordu. Ölülerini diriltirenler zombileri yaratırdı çünkü onlar kendilerine söyleneni yaparlardı. Hayaletler ise enerjinizi gasp edip striptiz kulübüne gitmeden önce size parmağını gösterirdi. En azından Billy Joe olsalardı öyle yaparlardı. Hayaletler canları ne isterse onu yaparlardı.

Ama babam yine de onları tercih etmişti ve bu yüzden hayaletleri için protez bedenler yapmaya karar vermişti. Ve evet, tuhaf biriydi ama bu yapıldığı anlamına gelmiyordu, çünkü işe yaramıştı. Ne yazık ki kullandığı büyüü bilmiyordum.

Bana golem yapma büyüsunü kendi ölüm büyüsuyle aşılamayı başardığını söylemişti ama nasıl yaptığından bahsetmemişti. O zamanlar önemli görünmüyordu. Şimdi önemli gibi geliyordu.

"Cass-"

"Bir dakika içinde."

Bütün mesele bir ruhu bir bedenle birleştirmektir. Ölü çağırma büyüsunün yaptığı da buydu; büyücünün ruhunun bir kısmını, kendisine ait olmayan bir bedeni canlandırmak için kullanmak. Bu yüzden bir seferde sadece bir avuç zombi yapabiliyorlardı; bir insanın ayırabileceği ruh enerjisi çok azdı.

Yani babam ruhunun bir kısmını almış, bir hayaletinkiyle birleştirmiş ve sonra ortaya çıkan karışımı önceden hazırlanmış bir bedene doldurmuştu. Ve babamın ruhu onu orada tutmak için tutkal gibi davranmış.

Ama durum buysa, neden bir büyüye ihtiyacım vardı?

Başka bir ruhu bağlamama gerek yoktu. Ruh *bendim*. Ve en azından babama göre, aynı zamanda büyücüydim.

Peki bu şey neden çalışmıyordu?

"Cass-"

"Bana bir dakika ver dedim."

"Bir dakikamız olduğunu sanmıyorum," dedi Billy, gözlerini birkaç büyücünün daha içeri girdiği kapıya doğru çevirerek.

Lanet olsun.

Etrafta çırpınmaya başladım, konuyu zorlamaya çalıştım ve sadece kendimi ters çevirmeyi başardım. Görünüşe göre bu şeyin ön tarafı daha ağırdı, çünkü bir türlü dik duramıyordum. Bu da beni yerde çırpınmaya, yüzükoyun yatan bedenimi yarıya kadar ezmeye ve cehennem gibi savunmasız bıraktı.

"Cass-"

"Deniyorum!"

"Cass!"

"Kahretsin, Billy!"

Ve sonra bir şey aniden koptu.

Yani sol bacağımı golemın aynı bacağına geçirdim. Sonra da sağ kolum koluna girdi. Ve bir dakika önce bu şeyin dışına çıkmak için elinden geleni yapan vücudumun geri kalanı artık rahattı. Ve bu da neydi?

Görebildiğim tek fark, yerdeki hareketlerim sayesinde kolyemin kısmen kilin içine gömülmüş olmasıydı. Ama bu sadece bir kolye değildi, değil mi? Bir *tılsımdı*. Golemlerin sahip olduğu ama benimkinin sahip olmadığı kontrol kristalleri gibi, çünkü iblis gittiğinde paramparça olmuş ve kırılmıştı.

Bunu çözdüğüm için kendimle o kadar gurur duyuyordum ki, yarı donmuş yüzümdeki mutlak paniği görene kadar bana doğru gelen iki kara büyücü olduğunu unutmuştum.

Kahretsin.

Kolyeyi vücudumdan çıkarıp daha sert bir şekilde kilin içine ittim. Sonra hâlâ kendi işini yapmaya çalışan asi sol bacağımı kokan elbisemin içine geri çekmeye çalıştım. Ve yerine oturduğunu hissettim.

Ve bu sefer, koordinasyonum arzulanan bir şey olmasa da, benim komutam altında hareket etti. Ama yine de yeni büyük ayaklarımı altına almayı başardım ve ayağa kalktım. Ve bedenim inanılmaz derecede hafif olduğunu, benimkinden daha ağır olmadığını, hatta belki daha az ağır olduğunu gördüm.

Belki de kil her şeye rağmen iyi bir seçimdi.

"Ne oldu?" diye sordu büyücülerden biri, eli bir kılıfın üzerinde ilerlerken.

"Yok bir şey," dedim bacağım tekrar yan taraftan dışarı çıkmaya çalışırken. "Sakın daha fazla yaklaşma."

"Neden olmasın?"

"Uh, bu bir tuzak," dedim, golemın bacağının içini elimle yoklayarak, ki bu bacağı sığmıyor gibiydi. Belki de golem bir metre boyundaydı ve ben değildim. Ama hayır, hayır, hayır, sen bir *ruhsun*, diye hatırlattım kendime. Artık bir bedenın yok.

Ama beynim buna inanmadı ve beynim uymadığım konusunda ısrar etmeye devam etti. İkinci büyücü de birinciye katılmıştı. Ben hokey pokeyin golem eşdeğerini yaparak etrafta dolanırken ikisi de bana şüpheyile bakıyordu.

"Ne tür bir tuzak?" diye sordu ikinci büyücü, arkadaşının yanından.

"O türden," dedim ve kafalarını birbirine vurdum.

Onlara çok az dokunmuşum gibi geldi ama kafatasları kaldırıma çarpan kavunlar gibi ses çıkardı ve bir yığın halinde yere yığıldılar. Yutkundum, midem bulanıyordu ama sonra ana salondan gelen kavga sesiyle başımı kaldırdım.

Lanet olsun, kıyamet yeni kopmuştu ve *gitmem* gerekiyordu.

Başka bir ben ve üç tehlikeli cadının şu anda evde olduğuna ve yakında ikinci kattaki koridorda başımızın üzerinde bir yerde gürleyeceğine hiç şüphe yoktu. Ve bundan bir an sonra, kızlar kaçtığında ve benim geçmiş versiyonum ortadan kaybolduğunda, onlar da gitmiş olacaktı. *Ondan* bir an sonra da ev havaya uçacaktı.

Billy'yi kaptım ve koştum.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Dokuz

Tökezleyerek merdiven boşluğuna girdim, büyücünün cesedinin üzerinden geçtim, merdivenlerden yukarı çıktım ve bir virajı döndüm. Ve lanet olsun, bu şey iyi viraj almıyordu! Ama hızlıydı, yani benden daha hızlıydı, eğer yolda birkaç düzine kez duvara çarpmayı umursamıyorsanız. Ve şu anda, sallanan vücudumun koridora fırladığımızda yıpranmışlıktan biraz daha kötü görünmeye başladığı gerçeğine rağmen yapmadım.

Ve doğruca Agnes'in eski odalarından çıkan bir grup büyücünün içine, silahları hazır.

Çünkü tabii ki onlar da kargaşayı duymuşlardı, değil mi?

Bir an için her şey durdu. Ben onlara baktım, onlar da bana baktı ve kimse bir şey söylemedi. Yutkunabilirdim ama şu anda bunu yapamıyordum ya da korkudan donup kalmıştım ama bu da son zamanlarda pek işe yaramıyordu. Bir süre sonra kocaman omuzlarımı dikleştirdim.

Ve tam ortalarına doğru yürüdüm. Çünkü artık aynı taraftaydık, değil mi?

Başka koşullar altında işe yaramayabilirdi. Ama alt kattaki kaos ortamı yüzünden beni sorgulamak için durmadılar. Tekrar yola koyuldular, iki yanımdan akın akın geçerek kavgaya doğru ilerliyorlardı. Süitin kapısına tekrar ulaşmak için beni deri bir dalgadan geçmeye zorladılar, sadece durup baktılar.

Beklediğim en son şeydi.

Büyücülerin belki yarısıyla birlikte benim zaman büyüm de gitmişti. Geri kalanlar kasanın yanında kümelenmiş, içlerinden biri sıkı bir çalışmayla korumaları tamir ediyordu. Rico kanepenin yanında donmuş, elini kaldırmış ve yüzünde bir hırıltıyla duruyordu. Fred hâlâ kayıptı.

Ve Rhea, küçük Bayan Mırıldanan Ses, küçük Bayan Ne Dersen Diyen Bayan, küçük Bayan Büyükannemin Geceliğini Giyiyoruz ve Onu Seviyoruz, ayakta duruyordu.

Odanın ortasındaydı, asasını çıkardı ve kızıl saçlıya doğrulttu. Ve "*Biliyor muydun?*" diye *bağırıyor*.

"Oh, bakın," dedi yardımcı. "Cadılar meclisi cadısı bizi lanetleyecek."

"*Yaptım. Sen. Biliyor muydun?*"

"Sevgili, merhum Agnes hakkında mı? Elbette biliyorduk. Güç Pythias'ı hızlı yaşılandırıyor ama yeterince hızlı değil. Eğer harekete geçmemiş olsaydık, yirmi yıl daha yaşayabilirdi ya da-oh," dedi nazikçe gülümseyerek. "Beni lanetleyeceksin, değil mi? Pekâlâ, devam edin. Bize covens'in gücünü göster, cadı. Eğer kalkanlarımı kırabilirsen, bunu hak ediyorum-"

Konuşmaya devam etmiş olabilirdi, bilemiyordum. Çünkü Rhea'nın arkasındaki Fransız pencereleri aniden çarparak açıldı ve perdelerden birini yırtacak kadar güçlü bir yağmur ve rüzgâr içeri girdi. Son kalanlardan biri olan bir lamba masanın üzerinde sallanmaya başladı, sonra da yere düşerek binlerce parçaya ayrıldı. Ve büyük bir şimşek parıltısı açık kapılardan uçarak havadaki asaya çarptı ve aynı anda üç yardımcıyı da hedef alan üçlü bir sarmala bölündü.

Ve kızıl saçlı kadının ayaklarını yerden kesip lanet *duvara* çarptı.

Bir saniye orada öylece durdum, ozon kokusu alıyor ve artçı görüntüler görüyordum. Sonra aynı anda üç şey oldu: büyücüler Rhea'yı hedef aldı, ben geniş turuncu sırtımla onun önüne atladım ve esmer yardımcı hırlayarak ayağa fırladı.

Ve aniden hareketlenen Rico'nun elinin tersiyle itildi.

Çünkü kimse bir vampir gibi ölü ya da donmuş numarası yapmaz.

"Kasayı getir!" Korkunç iblis sesimle ona söyledim. İstedğim etkiyi yaratmadı, çünkü dikkatini yardımcısından bana çevirdi, muhtemelen kendi cansız bedenimi tuttuğum için.

Ama sonra beklenmedik bir kaynaktan yardım aldım.

"Golem," diye bağırdı sarışın. "O golem in içinde!"

Bir düzine büyü aynı anda bana çarpmış gibi hissettirdiğinde, tüm kelimeleri bile çıkarmamıştı. Acıtmadılar ve amaçlandığı gibi çalışmıyor gibiydiler, sanırım büyü lü kil yerine et ve kemik için tasarlanmışlardı. Ama beni salladılar ve yavaşlattılar ve tekrar hareket etmeye çalıştığım da, uyluğumun büyük genişliğinde büyük bir çatlak belirdi.

"Kasa! *Kasayı* getirin!" Rhea arkamdan bir büyü daha fırlatıp birkaç büyücünün ayaklarını yerden keserken birkaçının da aniden kalkanlarını açmasına neden olurken bağırdım, çünkü artık kimse cadılar meclisi büyüüne gülmiyordu.

Ama birkaç tanesi daha lanet olası sol bacağımın ölmesine neden olan ve beni Rhea'ya doğru savuran büyüler yaptı. Son büyüsü de ters dönerek avizeye çarptı ve onu binlerce parıltılı parçaya ayırdı. Sonra devam etti, odanın içinde koşturdu, gömme ışıkları patlattı, cam ve elektrik kıvılcımları yağdırdı. Bunu benim golem gözlerimi pek rahatsız etmeyen ama büyücüleri ciddi şekilde korkutmuş gibi görünen bir karanlık perdesi izledi.

Çünkü birdenbire her yerde büyüler uçuşmaya başladı.

"Kasa! Kasa!" Nedenini bilmediğim bir şekilde tekrarlayıp durdum. Muhtemelen ben de biraz korkmuştum, Rhea büyü üstüne büyü yaparken, Billy lanet okurken ve Rico-

Rico'nun ne halt ettiğini bilmiyordum.

Yüzüm diğer tarafa dönüktü, bedenimi ve Rhea'ninkini de korumaya çalışıyordum ve onu göremiyordum. Ta ki kocaman turuncu kafam omuzlarımdan fırlayıp yuvarlanana ve gözlerim hâlâ duvarda duran metal kutuya bakana kadar, ama bu uzun sürmedi. Çünkü bir sonraki saniyede Rico hâlâ kasayla uğraşan büyücüyü kenara fırlattı ve kolunu *koğuşun içine* daldırdı. Ve kalın metal kapının önünden içeri daldı.

Sonra da kasayı lanet duvardan çekip çıkardı.

"Git!" diye bağırarak bize doğru hamle yaptı ama ben çoktan gitmiştim. Kendi formuma geri döndüğümde, beden değişiminin yarattığı şaşkınlık, bir düzine yeni darbe ve çürükten kaynaklanan acı ve insan gözlerimin baş edemediği neredeyse tamamen karanlıktan kaynaklanan körlükle karşılaştım. Ve emirlerimi yerine getirme konusunda hâlâ hevesli olmayan bir beden.

Ama bu çok kötüydü, çünkü zamanımız kalmamıştı, hem de birden fazla şekilde.

"Git! Git! Git!" diye bağırıyordu sarışın, bir yandan da kızıl saçlı adamın baygın halini tutuyordu. "Git buradan!"

"Ne?" Esmer kadın sendeleyerek ayağa kalktı, biraz şaşkın görünüyordu.

Bir kalkanı olduğunu ya da Rico yumruğunu çekmediği için biraz ölü gibi görüldüğünü varsaydım. Ama sarışın "Vakit geldi!" diye bağırıp ortadan kaybolduğunda sis iyice dağılmış gibiydi.

"Ne için zaman?" diye sordu büyücülerden biri, esmer göz kırparken.

Bildiğimi sanmıştım. Rhea ve Rico'yu yakaladım, Billy'nin kolyesini golem göğsünden söktüm ve gücümü etrafıma çektim. Ama olmadı.

gelmek istemedi; gerçekten istemedi. Ama o lanet esmer yarı baygınken yer değiştirebiliyorsa, ben de yapabilirdim. *Beni öldürürse* ben de yapabilirdim, çünkü yapmazsam beni öldürecekti-

Şu anda olduğu gibi.

Evi sarsan devasa bir şeyi hissetmek, yolun geri kalanında beni sağır eden bir patlama duymak, gözlerimin önünde patlayan ışık parıltılarını görmek için yarım saniyem vardı.

Ve sonra bir şey beni yakaladı. Nazik, tanıdık bir kaldırma ve savurma değil, vücudumun etrafını saran bir yumruk gibi, tüm vücutlarımızın etrafını saran bir yumruk. Ve yer değiştirmekten çok bizi uzayın dışına ve zamanın içine *fırlattı*.

Ve gitmiştik.

- - -

"Rico," diye nefes aldım. "Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil." Koluna baktım, ya da kolu olan şeye. Şimdi Tanrım, bilmiyordum bile. Geri döner dönmez ilk yardım dolabına gitmiştim, ona pansuman yapmak niyetindeydim ama bana izin vermek istememişti. *Görmeme* bile izin vermek istememişti. Ve şimdi nedenini biliyordum. Dirseğinin üstünden elinin olduğu yere kadar bir kömür parçasından başka bir şeye benzemiyordu. Onun güzel, mükemmel, uzun parmaklı-

Diğer eli çenemi yukarı kaldırdı ve yüzü gözlerimin önünde belirdi. "İyileşecek."

Başımı salladım. Konuşamadım.

"Bir gün içinde iyileşir," dedi bana sessizce. "En fazla iki gün. Kağıt kesiğinden bir farkı yok."

Ve, tamam, bu su işlerini durdurdu, çünkü bu *saçmalıktı*. Birinin daha hızlı iyileşmesi, başlangıçta acıyı hissetmediği anlamına gelmezdi. Bu zarar görmeyecekleri anlamına gelmiyordu. Bu demek değildi ki-

Az önce deri ceketinin koluyla kapattığı koluna tekrar baktım. Yaralanmıştı; benim yüzümden yaralanmıştı. Çünkü yeterince hızlı olamamış, yeterince iyi plan yapamamıştım. Ve bundan *nefret ediyordum*.

Birdenbire, bir daha hiçbir yere gitmek istemedim. Herkesin bana her zaman söylediği şeyi yapmak istedim: evde kalmak, güçlerim üzerinde çalışmak, güvende kalmak. Ve etrafımdaki herkesin de aynı şekilde kalmasını sağlamak.

Tüm erkekleri odaya kilitlemek ve asla dışarı çıkmalarına izin vermemek istedim.

Çünkü bir zamanlar usta bir vampire hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini, onların etten tanklar gibi, yok edilemez ve ölümsüz olduklarını düşünmüştüm. Ve bu düşünce hoşuma gitmişti. Hayatımda bir daha olmasını istemeyeceğim kadar çok insan kaybetmişim ve kendimi yok edilemez insanlarla çevrelemek bana çok güven verici gelmişti.

Şimdi daha az öyleydi.

Çünkü yok edilemez değillerdi. Yaralanabilirlerdi; hatta ölebilirlerdi. Ve aniden, artık hiçbir şey güvenli gelmiyordu.

"Seni yanıma almamalıydım," diye fısıldadım. "Kimseyi yanıma almamalıydım."

"Yani Marco'ya söylediklerine inanmadın mı?" "Neye?"

"Bu işte hep birlikte olduğumuzu. 'Vampir', 'büyücü' ya da 'Pythia' artık önemli kelimeler değil."

"Tabii ki ciddiye aldım."

"O halde risk almaya, savaşmaya hakkı olan tek kişinin sen olduğuna inanıyorsun?" "Hayır, ama-"

"Ve geri kalanımız oturup o *putanaların* bir tanrıyı geri getirmesini beklemekten memnun mu olmalıyız? Ben kendi adıma, savaşarak ölmeyi ya da onun yerine onları alt etmeyi tercih ederim." Aniden sırtıttı. "Ve senin sekiz ayaklı bir golem olarak odaya dalmanı hiçbir şey için kaçırmazdım."

"Yedi ayak."

"En az sekiz, muhtemelen dokuz kişiydiler. O iblis sesiyle emirler yağdırmaya başladığında, sanırım büyücülerden birkaçı altına işedi."

"Yapmadılar!"

Rico, "İşte anlatacağım hikaye bu," diye beni bilgilendirdi. "Benimle çelişecek misin?"

Başımı bir an için göğsüne yasladım, çünkü sıcak, katı ve canlıydı ve onu öldürmeyi başaramamıştım. Yumruğum ceketinin içinde sıkıştı. "Hayır."

"Güzel. İçeceklerim en az bir ay boyunca karşılanmış olmalı."

Cevap vermedim. Hareket de etmedim. Yüzümü görmesine izin vermeden yapamazdım ve yüzümü görmesini istemiyordum. Benim sorunum neydi bilmiyordum. Eskiden duygularımı bundan daha iyi saklayabilirdim. Eskiden bu kadar çok duyguya sahip değildim, neredeyse hiç değildim ya da belki de sadece

çok fazla insan vardı. Böylesi daha iyiydi. Daha iyiydi.

Bir ses çıkardım ve uzaklaşmaya çalıştım ama sert bir el beni yakaladı. "Sen Pythia'sın," dedi Rico, koyu renk gözleri parlayarak. "Bir gün insanlar senin için ölecek."

"İnsanların benim için ölmesini istemiyorum!" "İşte bu yüzden bunu yapacaklar."

Mircea'nın tüm ustalarının zihin okuyucu olup olmadığını merak ederek ona baktım.

Ve şu anda umurumda bile değil. Çünkü hissettiğim her şey muhtemelen yüzümdeydi zaten.

Fred kafasını mutfağa sokup ikimizin arasında bir ileri bir geri bakarak, "Tamam, bu iş gittikçe ağırlaşıyor," dedi. "Büyük gösteriyi görmek istiyorsan dışarı gel."

Kasayı salonda, bılardo masasının yanında, yerde temizlenmiş büyük bir alana koymuşlardı. Ya da büyük bir boşluktu, çünkü şimdi neredeyse insanlarla kaplıydı. Herkes oradaydı: çocuklar, vampirler ve Marco. . .

İçeri girdiğimizde bana esrarengiz bir bakış attı.

Halının üzerinde bir yer buldum ve yerleştim, çünkü bu biraz uzun sürebilirdi.

Küçük bir cam nesnenin sağlamlığı konusunda endişelenmek zorunda olmasaydık ya da Rico bir yumruk attığında mekanizma bozulmasaydı ya da kasa bu kadar yüksek kaliteli olmasaydı daha kolay olurdu. Ama olan olmuştu, ben de bekledim. Ve alt dudağımı çiğnedim. Teddy lakaplı sarışın vampirin "çünkü çok sevimliyim" diyerek kasa üzerinde çalışmasını izledim.

Tanrı'dan hızlanmasını diledim ve bir saniye sonra yavaşlamasını diledim. Çünkü şu anda Schrödinger'in iksir şişesi gibiydi, hem orada hem de orada değildi. Ama kasa bir kez açıldığında.

Avuçlarımın terlemeye başladığını hissettim.

"Kafayı yemiş bir Noel sabahı gibi," dedi Billy, umursamaz bir tavırla.

Kızlardan birkaçı başlarını salladı, görünüşe göre onunla aynı fikirdeydiler ve hatta küçük bir tanesi kıkırdayarak ona dokunmak için uzandı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu ona.

"Şapka," dedi ona, Stetson'ına bakarak.

"Bu şapka mı?" Şapkayı çıkarıp kızın başına taktı. Tam olarak oturmamıştı, koyu renk buklelerinin birkaç santim üzerinde duruyordu. Ama mutlu görünüyordu.

"Onu geri isteyeceğim," diye uyardı onu.

Kadın güldü.

"Hey, bu hayaletken sağ dizini vermek gibi bir şey! Hepsi benim."

Biraz daha güldü.

"Buna alışmak biraz zaman alacak," dedi bana, etrafına bakarken.

Görünüşe göre karşılaştığı gözlerin yarısının kendisine bakıyor olması tuhafına gitmişti. "Şunu alışmak *için çok şey* yap."

Evet, diye düşündüm, küçük yüzlerden oluşan kalabalığı tararken. Ve birden paniğe kapıldım. Çünkü artık onlar da benim sorumluluğumdaydı, hepsi.

Peki *bu* nasıl oldu?

"Geraldo olayını hatırlıyor musun?" Fred aniden sordu. "Al Capone'un kasasıyla mı?"

"Hayır."

"Doğru ya, sen çok gençsin. Seksenlerde olabilir mi? Geraldo, Capone'un kasalarından birini televizyonda canlı yayında açacağı büyük bir program yapmıştı."

Terli avuçlarımı kotuma sildim. "Peki o yaptı mı?"

"Oh evet. Hem de büyük bir şekilde. Demek istediğim, bu şeyi *haftalar*." Bana gülümsedi.

"Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?"

"Peki kasada ne vardı?"

"Mesele de bu zaten. Kırk saatlik özel bir program gibi bir şeydi - en azından öyle hissettirdi. Sürekli devam etti. Sanırım Capone'un *resmine* bakmış olan herkesle röportaj yaptılar. Ve tüm bu canlandırmaları yaptılar. Ve kasada ne tür şeyler olabileceği konusunda spekülasyon yapmak için tüm bu konuşan kafaları çıkardılar. Sanırım daha fazla reklam süresi için uzatıyorlardı ama çıldıracağımı düşündüm."

"Anlayabiliyorum."

"Evet, ve sonra, saatler ve *saatler* ve *saatler* sonra, sanki *manikürcüsünü* oraya getirmediklerine şaşırdım-"

"Fred."

"Her neyse, sıkıldım ve çocuklarla yemeğe çıktım. Sonra bir yerde durdum ve birkaç içki içtim. Ve daha sonra ateş etmeye karar verdim

biraz havuz. Geri döndüğümde *hâlâ kasa üzerinde çalışıyorlardı*. Yani-"

"Fred!"

"Tamam, tamam. Her neyse-"

"Hayır! 'Her neyse' yok! 'Ve o zaman' yok. Hiçbir şey yok! *Kasada ne vardı?*"

"Hiçbir şey." "Ne?"

Başını salladı. "Asıl can alıcı nokta buydu. Piç hepimize şaka yapmıştı. Orada hiçbir şey yoktu."

Gözlerimi ona diktim. "Ve bunu bana neden söylüyorsun?" Gözlerini kırıştırdı. "Bir kasa hakkında bildiğim tek hikâye bu mu?" Gözlerimi kapattım.

Ve bir saniye sonra Teddy "Anladım" dediğinde tekrar açtı. "Neyi buldun?"

Öne doğru eğilerek sordum, göreceğimden çok korkuyordum.

koca bir hiç.

Ama orada kesinlikle bir şey vardı. Bir sürü şey.

"Görünüşe göre tüm kişisel eşyalarını burada saklıyormuş," dedi bana, mücevher kutusu üzerine mücevher kutusu, resmi belgelere benzeyen zarflar, bir pasaport, geniş bir zaman aralığına ait bir sürü farklı para birimi - ki evet, etrafta bulundurmak akıllıca bir şey olurdu, değil mi? Ve fotoğraf albümleri. Bir sürü fotoğraf albümü.

Bazıları nispeten yeni görünüyordu; diğerleri elli ya da daha fazla yıllık olmalıydı, yıpranmış, çizilmiş ve kenarları ufalanmıştı. Kümeler halinde oraya yığıldıkları için yanlardan sızan fotoğraflar da benzerdi. Bazıları, eskiden üzerlerine koydukları küçük kırışık kenarlara sahip olacak kadar eskiydi; bazıları ise yetmişli yılların o tuhaf rengine sahipti. Hatta birkaç tanesi Polaroid'di. Ama ne kadar ilginç olsalar da onlara bakmadım.

Çünkü istediğim şey . . .

Orada değildim.

"Hayır," dedim, yerdeki kâğıtları karıştırırken. Sonra da zarfları. Sonra da küçük şişenin bir şekilde oraya sıkışmış olma ihtimaline karşı albümlerin kalın sırtlarını.

Ama yoktu.

Orada değildi.

OceanofPDF.com

Kırkınıc Bölüm

"Bir Şeyler yiyeceksin," dedi Tami bana. Bu bir soru değildi.

Komodinin zerine bir tepsi koydu ve kapıyı kapatarak ıktı. Ama ondan önce biri içeri girdi. Kocaman biri ama o kadar hızlı ve sessizdi ki onu fark ettiğinden bile Şüpheliyim. Vampirler istedikleri zaman gölge gibi hareket ederler ve Marco da bir istisna değildi. Elbette, genellikle zahmet etmez, bğrmeyi, kkremeyi ve cılız kitleleri korkudan titretmeyi tercih ederdi.

Ama bu yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

Vampirlerle birlikte büyümüştüm, onları tüm ruh hallerinde hissetmeyi öğrenmiştim, sessiz olanları bile. Özellikle de sessiz olanları. Onları en yakından izlemeniz gereken zamanlardı, çünkü neyin peşinde olduklarını asla bilemezsiniz. Ama Şimdi onu izlemedim. Olduğum yerde, yatağın yanında oturmaya devam ettim.

Perdeler genellikle gündüzleri olduğu gibi kapalıydı. Ustalar gün ışığıyla başa çıkabilirdi, ama zorunda olmadığınız halde neden g tüketimine katlanasınız ki? Ama biri dikkatsiz davranmış ya da kızlardan biri çok aşağıdaki Strip'e bakmış ve karartma perdesini hafif aralık bırakmıştı. Ama içeri sızan güneş ışığı değildi.

Kanlı bir ışık mızrağı yatağın üzerinden kıpkırmızı bir dere gibi yere doğru dalgalandı, çok uzaktaki büyük neon Dante's tabelasından taşıyordu. Normalde güne zar zor fark edilebilen bir renk katardı, Vegas'ın zaten tozdan kızarmış manzarası üzerinde boğucu bir pus. Ancak odanın karanlığı ve eğimin tuhaf açısı, kasvete nüfuz eden sadece neon bırakmıştı.

Önümdeki halının üzerine serilmiŐ mücevherleri parlatıyor, onları kana batırılmıŐ gibi gösteriyordu. Kızlar için Agnes'in dairesindekilerden biraz daha az ürkütücü hatıralar hakkında belli belirsiz bir fikrim vardı. Yine de fazla ilerleme kaydedememiŐtim.

Konsantre olamıyordum.

İç içe geçmiş papatyalar oluşturan minik tohum incileriyle altından yapılmış bir kolye aldım. Setlerin çoğu genç kızlar için biraz ağırdı ama bu işe yarayabilirdi. Küçük zümrüt parçacıklı yaprakları ve minik elmas çiy damlalarıyla biraz antika, Viktorya döneminden kalma bir şey gibi görünüyordu. Gertie'nin küçükken takmış olabileceği bir şey. Çok güzeldi. . . .

Ama ben istemedim. Güzeldi ama ihtiyacım yoktu. Hoşuma gidiyordu ama verebilirdim, çünkü hiçbir şeye bağlanmıyordum.

Vegas'ta bir otel odasında yaşamayı hiç umursamamamın bir nedeni de buydu, etrafımdaki şeylerin çok azı aslında bana aitti. Sanırım bu çoğu insanı rahatsız ederdi. Beni rahatsız etmedi.

Bir şeyden hoşlanıyorsam, Tony'nin bunu öğreneceğini ve hoşuna gitmediğimde onu elimden alacağını erkenden öğrenmiştim. Ve ben onu çok rahatsız ettim. Bir süre sonra, uzak durmak daha kolay geldi. Bu şekilde neyin önemli neyin önemsiz olduğunu bilmiyordu. Ve sonunda, hiçbir şey önemli değildi. Bir şeylere bağlanmadığım için kaçmak ve her şeyi geride bırakmak gibi bir sorunum olmadı.

Ben de insanlara bağlanmadım. Çünkü onlar da gitmişti. Ben dört yaşındayken ölen ailem, Tony'nin öldürdüğü mürebbiyem - benim hatam; ona çok düşkündüm - son dört aydan önce tanıdığım hemen hemen herkes.

Pritkin . . .

Pritkin.

Pritkin.

Hayır.

Sıkışmıştım. Kafam sıkışmıştı ve oraya gitmiyordu. Bununla başa çıkabilmeliydim. Bunu kabul edebilmeliydim. Onu da o listeye ekleyebilmeliydim, herkesin girdiği listeye, onun da gireceğini hep bildiğim listeye, çünkü herkes girmişti, herkes gitmişti. Sebepler değişebilir ama bu hiç değişmedi. *Herkes* gitti. . .

Hayır.

Bir haftadan uzun bir süredir yaşadığım, yüzüne bile bakmaktan kaçındığım bir sorundu, çünkü onunla baş edemiyordum. Bu yüzden başa çıkamadığım her şeyi yaptığım gibi onu da ele aldım ve görmezden geldim. Onu bulacaktım; geri getirecektim. İşler bu noktaya gelmeyecekti.

Şimdi de öyle olduğuna göre ne yapacağımı bilemiyordum. "Güzel eşyaları vardı."

Devasa gölge önümde kalçalarının üzerine çömelmişti, her bir kalçası bedenimden daha büyüktü. Işığın çoğunu engelliyordu. Bunun için garip bir şekilde minnettardım.

"Evet. Kızların bir şeylerden hoşlanabileceğini düşündüm."

"Peki ya sen?" Koca kafası eğildi. "Mücevher sevmez misin?" "Uzun bir süre bunu karşılayamadım ve sonra ..." Billy'nin mücevherlerine dokundum.

Kolye. "Bununla pek eşleşmiyor."

"Hayır. Sanmıyorum." İri bir parmak pahalı molozları ayıkladı. "Artık aralarından seçim yapabileceğiniz çok şey var."

Başımı yatağın kenarına koydum.

Marco bir süre beni izledi ve sonra yerde bana katıldı, yatağa yaslandı ve berbat purolarından birini çıkardı. Bir süre, ellerinin arasında yuvarlayıp yapraklarını gevşetirken sadece selofanın kırıksıklığı vardı. Marco tüm deneyimin tadını çıkarmayı severdi; sarmadan açmaya, kesmeye ve nihayetinde derin, tatlı kokulu dumanı asla bedelini ödemek zorunda kalmayacak bir bedene çekmeye kadar.

Ama bunu henüz içmiyordu.

Konuşuyordu.

"Ringlerde olduğum zamanlarda," dedi gladyatörlük yaptığı zamanlardan bahsederken, "bir adam tanıyordum. Kısa boylu. Cılız. Hatta biraz sakardı. Ona bakar ve şöyle düşünürdünüz, evet, umarım bununla eşleşirim. Bu adam çantada keklik. Onu iki dakikada yenerim, sonra gidip şarap içer ve başkasının kanamasını izlerim."

Pozisyonumu onunkinin aynısı olacak şekilde ayarladım ve tavana baktım. "Peki ya sen?"

"Hayır. Onunla hiç eşleşmedim. Birkaç kez onu dövüşürken izledikten sonra bunu yapmadığımdan emin olmak için yolumdan çekildim."

Ona bakmak için başımı çevirdim. "Yani her şeye rağmen iyi miydi?"

Marco homurdandı. "Hayır, berbattı. Berbat bir formu, berbat refleksleri vardı,

her şeyi berbattı. Görüldüğü kadar kötüydü, hatta biraz daha kötüydü. Ama asla pes etmedi. Pes etmesi gerektiğini anlamamış gibiydi. Başka bir adam, onu kumda yakalarsın, her şeyin bittiğini anlar. Bunu gözlerinde görebilirsiniz. Kendini bırakmaya başlar, anlıyor musun?"

Hayır. Aslında bilmiyordum ve bundan memnundum. Ama yine de başımı salladım.

"Ama bu deli piç değil," dedi Marco başını sallayarak. "Yüzünüze kum atar, gözlerinizi tırmalar, burnunuzu ısırırdı.

herifi temizlerdi. Tırmalar, oyar ve tükürürdü. Yüzünüze çılgılık atıp sizi uzaklaştırmaya çalışırdı. *Taşaklarına* diz atardı. Fırsatını bulduğunda hepsini aynı anda yapardı, öyle ki bu çılgın bir Wolverine'i sıkıştırmak gibiydi. Hiçbiri onunla dövüşmek istemezdi çünkü hepsi onun deli olduğunu düşünürdü. Ben . . . Sadece yaşamak istediğini düşündüm."

"Öyle mi yaptı?"

"Bildiğim kadarıyla. Zaten ustam oyundan çıktığında o hâlâ iş başındaydı. Bilirsiniz, bu komiktir. Birini bin yıl boyunca düşünmezsin ve sonra aniden onu görürsün, gün gibi açık. Ben onu bugün sende gördüm."

Başımı dizlerimin üzerine bıraktım. Marco'nun zihninde, bir şekilde korunmaya ihtiyacı olan zayıf bir kadından, beyni hasar görmüş bir gladyatöre dönüşmüştüm. Gülmek istedim, çünkü komikti. Ağlamak istedim, çünkü doğruydı.

"Evet, sanırım öyle," dedim sonunda. Ses tonum kayıtsızdı ama sesimde niyet etmediğim bir tutukluk vardı.

Marco kolumu tuttu. "Ben onun kararlılığından bahsediyordum. İhtimaller ona karşı olmasına rağmen başkalarının kazanmasına izin vermemesi. Onu nereden aldılar bilmiyorum ama eski hayatında bir savaşçı değildi, bunu söyleyebilirim. Geri kalanımız eski askerler, korumalar, haydutlardı. Biz kılıç kullanmayı bilerek büyüdük, o ise kılıç tutmayı bile zar zor biliyordu. Ama o *kazandı*."

"O zaman bana hiç benzemiyordu," dedim ve bu sefer sesimde bir şey vardı, acı bir şey. Çünkü bu sefer ben kazanmamıştım. Mircea haklıydı ve ben yanılmıştım. Şanslıydım ya da belki de etrafımda bana yardım eden gerçekten iyi insanlar vardı, bu yüzden şansımı yenmiştim. Ama benim şansım tükenmişti, Pritkin'inki de öyle ve ben düşünemiyordum, bir şeyler bulmam gerekiyordu ama tek görebildiğim onun yüzüydü.

Ayağa kalkmaya başladım ama elimi koluma koyma olayı değişmedi. Beni nazikçe sallamak dışında, bu da başımın neredeyse kırbaçlanacak kadar sallanmasına neden oldu. Marco'nun nazikliği ile diğer herkesin nazikliği farklı şeylerdi.

"Beni dinle," dedi ve sesinde beni durduran bir şey vardı, tutuşundan bile daha iyi. "Sana bakıyorum ve bu ezik küçük şeyi görüyorum. Bir tutam buklesi, iri mavi gözleri ve çenesine inatçı bir eğimi olan bu et parçası beni çok korkutuyor, çünkü herhangi biri, herhangi biri onu bir dal gibi kırabilir. Ne zaman

Mircea bana bu görevi verdiğinde şansımı hiç düşünmedim. "Bu haftayı atlatacağına dair bir umudum olması için üzerine oturmam gerekecek" diye düşündüm. Bunun ustanın benden kurtulma yolu olduğunu düşündüm - bana imkansız bir iş verin ve başarısız olmamı izleyin."

Ne demek istediğini anlamadığım için şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Neden senden kurtulmak istesin ki?"

Omuz silkti. "Kafa kafayayız. Sahip olduğum her efendiyle öyle oldu. Hiçbir zaman kendi başıma devam edecek gücüm olmadı, ama bana emir verenlere her zaman çok içerledim. Mircea ortaya çıkana kadar son ustam havlu atmaya ve kışıma kazık çakmaya hazırды. Minnettar olacağımı düşünürdünüz."

"Sana saygı duyduğuna eminim," dedim, hâlâ kafam karışıkty. "Saygı duymasaydı sana bu işi vermezdi."

"Evet, belki. Ne düşündüğünü asla bilemem. Sanırım bu yüzden diplomat." Marco bana içtenlikle baktı. "Ben değilim. Ellerinden geleni yaptılar, bana o güzel takımları giydirdiler, saçımı kestiler, hatta manikür bile yaptırdılar!" Aniden güldü. "Hayatımda ilk kez. Hiçbir faydası olmadı. Olduğum gibiydim, görüldüğüm gibi değil. Tıpkı bugünkü Jules gibi. Ve tıpkı senin gibi." Elime bir şey sıkıştırdı.

Yere baktım ve çılgınca bir nedenden dolayı bir puro bekledim. Bu, bugün başıma gelen en tuhaf şey olmazdı ve zaten hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ama puro değildi.

Onun yerine soğuk, sert ve tuhaf bir şekilde ağır bir şey tutuyordum. Belli belirsiz üçgenimsi bir şey, pürüzlü, çukurlu bir yüzeyi var. Bir şey-

"Bunu nereden buldun?" Elimdeki küçük şişeye bakarak fısıldadım. elini. Ve sonra Marco'ya baktı, tam bir inançsızlıkla. "*Her şeyi kontrol ettim-*" "Her şeyi değil." Yanındaki karanlıktan bir şey aldı.

ve bana uzattı. İnce altın telkari işlemeli, büyük, yuvarlak, tüylü bir şeydi ve loş ışıktaki daha da kötü görünüyordu. Kelleşmiş kesik bir kafa gibi.

Fred'in korkunç hatırası.

"Ama neden *oraya* koysun ki?"

"Anladığımız kadarıyla, bunu içmek için kullandığı bardak buydu. Muhtemelen tadını kesmek için bir şeyle karıştırmıştır. Sonra da unuttu."

"Unuttum."

"Ya da bu konuda romantik olabilirsin. O Pythia'ydı. Belki de buna ihtiyacın olacağını biliyordu."

Elim üzerine kapandı ve yarı kör bir şekilde yukarı baktım. "Bunu bana neden veriyorsun?"

"Birkaç sebep. Bana göre, ne yaptığını bilmiyor olabilirsin ama en azından bilmediğini biliyorsun. Diğer herkes her şeyi çözdüğünü sanıyor. Jonas ve kehanetleri, usta ve onun ordu . . ." Marco başını salladı. "Ares'le savaşmak için bir yol aramazlarsa bulamazlar. Sen bulabilirsin."

"Peki ya ikinci neden?"

Sonunda ezmekte olduğu puroyu açtı. "Şu yaşlı Pythia, Agnes?"

Başımı salladım.

"Bana öyle geliyor ki o da bu savaşta mücadele ediyordu ama kimse bunu bilmiyordu.

Yani tek başına savaşıyordu. Ve bakın nasıl sonuçlandı." Yüzünü buruşturdu.

"Birinin sana yardım etmesinin zamanı geldi diye düşündüm." Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Beni buna pişman etme, tamam mı?"

Dudağımı ısırarak başımı salladım ve elimdeki neredeyse dolu şişedeki kızıl parıltılara baktım. "Mircea bunu bana verdiğini öğrendiğinde başın belaya girecek."

"Muhtemelen."

Yukarı baktım. "Ve?"

Marco purosunu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve bana sırtıttı. Sonra da saçımı karıştırdı. "Daha önce de başım belaya girmişti."

- - -

"Peki, ne bekliyorsun?" Rosier ben öylece durup elimdeki şişeye bakarken sordu.

"Ne kadar alacağımı bulmaya çalışıyorum." Rhea'nın benim için cevaplayamayacağı tek şey buydu. Yardımcıların bildiğini sanıyordum ama Agnes iksiri kullanırken o hiç ortalıkta olmamıştı. Ve kimse etiketin üzerine tavsiye edilen günlük dozu yazacak kadar kibar davranmamıştı.

"Peki, geçen sefer ne kadar aldın?"

"Belki bir şişenin sekizde biri, çünkü hepsi bu kadardı. Ama yeterli değildi. Sanırım bu yüzden bu kadar uzun süre baygın kaldım - kendi gücümle desteklemek zorunda kaldım ve neredeyse sigortayı attırıyordum. Ama bu sefer bilincim yerinde değilse-"

"O zaman dozu iki katına çıkarın."

"Neredeyse bir *gündür* dışarıdaydım," diye hatırlattım ona. "İki katına çıkarsam ve yarım gün dışarıda kalırsam, bunun bize bir faydası olur mu?"

"O zaman hepsini al. Emin ol."

Dudağımı ısırarak ona baktım.

Emin değildim.

Hiç emin değildim.

"Bu sonuncusu."

"Ne?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Son şişe. Başka yok."

"Ne demek istiyorsun?" Sinirlenmiş görünüyordu. "Bu bir iksir, sınırlı bir kaynak değil-"

"Yapımı altı ay süren bir iksir." "Ne?"

Başımı salladım. "Jonas, Agnes'in demleme süresi nedeniyle altı ay önceden talepte bulunması gerektiğini ve son partinin ölmeden bir hafta önce teslim edildiğini söyledi-"

"O zaman mahkemesinden alın. Yeni bir sevkiyat aldıysa, hepsini kullanmış olamaz!"

"Ben *yaptım*. İşte bu o. Ve adamlarınız tüm iksir üreticilerini kontrol etti ve Senato'da varsa bile bana vermiyorlar."

Rosier elimdeki şişeye baktı ve kaşlarını çatı. "Bana bunun son *yer* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Ve geçmişe gidip hiçbirini geri getiremem, çünkü Pythias bunu sadece acil durumlarda kullanırdı ve bu da zamanı düzeltemeyeceğim bir şekilde mahvederdi. O yüzden bu kadar."

İkimiz de bir an için küçük şişeye baktık, bir dünyayı yöneten iblis lordu ve zamanı kontrol eden Pythia ve ikimizin de söyleyecek işe yarar bir şeyi yoktu.

Ta ki Rosier'in sesi sert ve uyumsuz bir notayla barı bölene kadar.

"Hepsini al."

Ona baktım ve yumruğum camın etrafında sıkıştı.

"Kahretsin, kızım! Eğer o Pythias'lar bizi bulursa, geriye ne kaldıysa alırlar. Senin içinde olması daha iyi, orada bize bir faydası dokunabilir!"

Haklıydı; haklı olduğunu biliyordum. Ama yine de bir dakikalığına orada öylece durdum, eski, çukurlu camın parmaklarımın altından kaydığını ve pamuksu korkunun boğazımı doldurduğunu hissettim. Bunu yapmalıydım ve bu sefer doğru yapmalıydım. Yine de orada öylece durdum.

Sonra geri attım, dilimde korkunç bir şekilde hareket eden acı, yağlı bir doz.

"Bir şey hissediyor musun?" Rosier sordu.

"Midem bulanıyor," diye nefes nefese şişeye baktım, belki de kötü bir parti almışımıdır diye korktum.

Ta ki elim kasılana ve sanki ağır çekimdeymiş gibi yere düşmesini izlerken, vücudumdaki her hücre ışık, sıcaklık ve güçle patlayana kadar, o kadar büyük bir güç ki bir an için beni parçalayacağını sandım.

Ve sonra öyle olduğuna emin oldum. Gerçeklik büküldü, zaman iç içe geçti ve yanımdaki sandalye kendini yüz yüze yerleştirilmiş lunapark aynaları gibi uzaklara doğru çekilen binlerce sandalyeye kopyaladı. Barın geri kalanı gibi, Rosier'in omzuma koyduğu el gibi, etrafımızdaki dünya gibi ...

Ta ki her şey tekrar birbirine çarpıp ayaklarımı yerden kesene, ışık ve gölge, ses ve sessizlik ve hissedemediğim ama kulaklarımda duyabildiğim, kafamda yankılanan, aşağı, aşağı, aşağı, hiçliğe düşerken yanımdan çılglık çılgına geçen rüzgâr girdabına sürükleyene kadar, o kadar mutlaktı ki artık rüzgârın mı yoksa benim mi çılgılık attığımdan emin değildim.

Ve tamam, diye düşündüm.

Sanırım her şeye rağmen iyiydi.

Ve sonra bayıldım.

Bölüm Kırkbir

"Cassie! Cassie! Cassie! Lanet olsun, uyan!" Biri beni sallıyordu. Ve küfrediyordu. Ve şeytani kırmızı gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Sonra da yüzüme sert bir tokat attı.

Sonra ben de ona tokat atınca şaşırdı.

Gözlerimi kııptım ve yüzün Rosier'e ait olduğunu ve tuhaf gözlerin arkasındaki gökyüzünü yansıttığını fark ettim. Kırmızı ve karanlık olan gökyüzü gri-yeşil bulutlarla kaynıyordu. Saçları da kızıla boyanmıştı ve esen bir rüzgâr saçlarını karıştırıp oğlununkine benzer bir şekilde yukarı kaldırmıştı. Sahneyi tamamlamak için yakınlarda bir yerde bir şey yanıyordu.

"Cehennemde miyiz?" Kafam karışmış bir şekilde mırıldandım.

"Yeterince yaklaştık," diye hırladı Rosier. Sonra beni yakaladı ve yakındaki bir ağaçlığın sunduğu yetersiz örtüye doğru tökezlerken bana destek oldu.

Muhtemelen her yere savrulan korların bir sonucu olarak tepeleri alev alev yanıyordu. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü diğer her şey de yanıyordu. Nehir kıyısı boyunca uzanan ağaçlar, çalılar, *yabani otlar*. Nehrin kendisi bile yanıyormuş gibi görünüyordu, yüzeyi alevleri yansıtıyor ve rüzgâr her yere küçük altın uçlu dalgacıklar gönderiyordu. Hemen hemen yanmayan tek şey -henüz- eski değirmendi, ama karanlık hulk görülebiliyordu çünkü biz ayrıldığımızdan beri ay çıkmıştı, büyük ve soluktu ve aşağıdaki kaosun üzerinde sakin bir şekilde süzülüyordu.

Pritkin'i aydınlatmıyordu. Ya da aydınlatıyorsa bile, her yerde sıçrayan gölgelerden anlayamıyordum. Gözlerim sulanıyor ve başım dönüyordu. Ve patlamalarla birlikte, diye ekledim zihnimden, bir başka ağaç çatırdayarak ve alev patlamasıyla havaya uçarken, rüzgâr yanan parçaları başımıza savuruyordu.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Hem yangından hem de yangını başlatan çok solgun figürlerden korunmak için eğilirken sordum.

"Oğlumu ortadan kaldırmaya çalışıyorsun!" Rosier öfkeyle şöyle dedi.
"Belli ki onu bulamıyorlar-"

"Onu bulamayız! *Bu haldeyken* onu nasıl bulacağız?"

Görünüşe göre daha önce kaçtığımız feyler kurnazlıktan vazgeçmiş ve önlerine çıkan her şeyi yok ediyorlardı. Eğer onu hemen bulamazsak yakında Pritkin'i ve bizi de bulacaklardı. Ve bulamayacaktık da. Nefes almaya çalışırken boğuluyordum, ateş çemberinden çıkan duman ağaçların altındaki bölgeleri alçak bulutlar gibi örtüyordu.

Bu işe yaramayacaktı.

Ve Rosier ilk kez aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu. "Değilsin," dedi suratsız bir ifadeyle. "Ben öyleyim."

Sonra ayağa kalktı ve hızla ilerlemeye başladı.

Kolunu tuttum ama ıskaladım çünkü reflekslerim henüz iyileşmemişti. Onun yerine bacağını tuttum. "Onu bulmam gerekiyor. Senin yapman gereken-"

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum! Ama ben onun yaklaştığını hissedebiliyorum kızım, sen hissedemiyorsun! Bu yüzden onu dışarı çıkaracağım."

"Ama senin Pythias'ın dikkatini dağıtman gerekiyordu!"

"Planda bir değişiklik oldu," dedi, beni rahatsız edici bir köpek yavrusu gibi silkeleyerek. "*Sen* onların dikkatini dağıt, sonra benimle kasabada buluş."

Ve ben "kasaba"nın nerede olduğunu bilmediğimi söyleyemeden çekip gitti. Ve şu anda kimsenin dikkatini dağıtacak durumda olmadığımı. Ve silahım bile yoktu, çünkü onun aksine, ben aslında-

Beynim Rosier'in tabancasının görüntüsü üzerinde durdu. Hayır, bu tabanca bana pek yardımcı olmayabilirdi, çünkü onu burada kullanmak zaman çizgisini mahvedebilirdi. Ama bir sihir paketinin içinde duruyordu ve bu da işe yarayabilirdi.

Çıplak yüzmeye gitmeden önce kıyıya bıraktığım bir çanta. Hala orada olabilecek bir paket, yabani otlar tarafından gizlenmiş.

Tekrar etrafıma bakındım, yere düştüm ve sürünmeye başladım.

Nehir kıyısı, fey barajı tarafından parçaların oyulduğu kısım dışında garip bir şekilde bozulmamıştı. Hatırladığımdan daha kötü görünüyordu, aksi halde bozulmamış bir kumda çirkin, çıplak bir yara izi, ama kendimi yönlendirmeme yardımcı oldu. O ve değirmen arasında, eski ot yığınımı ve kısa bir süre sonra da atılmış giysilerimi bulmayı başardım.

Ve paket!

Neredeyse inanamayarak ona sarıldım, çünkü kabul edelim ki böyle bir şansı her gün yakalayamıyorum. Sonra "elbiseyi" başımın üzerine çektim. Çünkü çirkin, lümpen ve sıcak olabilirdi ama aynı zamanda beyaz atletimden daha koyuydu. Keds'i de -yine beyaz- attım ama kendimi eski "ayakkabılarımı" giymeye zorlayamadım.

Ta ki bunu yapmazsam kızgın bir ormanda koşarken tabanlarımın ne kadar çıtır çıtır olacağını düşünene kadar.

Kayıp bir danteli bulmaya çalışıyordum; deri, kahverengi ve ip gibi olan bu dantel, ezilmiş sazlardan birini taklit etmek için iyi bir iş çıkarıyordu, o sırada görüş alanımda bir patlama daha oldu. Başımı kaldırdım, çünkü bu seferki biraz yakındı ve nehir kıyısını taradım. Ama kimseyi göremedim.

Çünkü bankada değillerdi.

Pritkin'in suyun üzerinde yürümediğini, tam tersine *koştüğünü*, çıplak ayaklarının ateşin aydınlattığı derede arkasında küçük dalgalar oluşturduğunu görmek için bir saniyem vardı. Sörf şortunu yeniden almıştı ama Ghillie üstünü almamıştı, sanırım yanmadığı sürece kamuflaj olarak pek işe yaramayacağı için. Kıymetli bastonu da sırtına atılmıştı, her adımda bacaklarına çarpmasını engellemeyen bir tür deri taşıma aletinin içindeydi, çünkü bir insanın kullanımı için yapılmamıştı.

Onu kovalayan şeyler için yapılmıştı.

Ve sert bir şekilde kovalıyorlardı. Hemen arkasında bir grup fey vardı, kayıyor, düşüyor ve yarı boğuluyorlardı, çünkü ince keten değil zırh giiyorlardı ve suyu onun kadar uyumlu bulmuyorlardı. Ama diğerleri de kıyıya doğru yaklaşıyordu -diğerleri, bir sürü diğerleri, bir sürü diğerleri, dünya dışı bir yük treni gibi bu tarafa doğru geliyorlardı-.

Ve sonra Pritkin bana ulaştı. Ve beni yakaladı. Sonra bir de baktım ki ben de bunu yapıyorum, karadan daha az katı ama herhangi bir sıvıdan daha fazla olan bir nehrin yüzeyinde küçük süngerimsi ayak izleri bırakıyorum.

En azından bir dakikalığına. Sonra sanki önümüzdeki garip su balonu yüzeyi bitti ve biz de daldık. Daha doğrusu Pritkin daldı ve ben kenardan düştüm, küfrediyor, çırpınıyor ve batıyordum, çünkü beni aşağı çekiyordu, nedenini bilmiyordum.

Ta ki bir ışık parıltısı beni kıl payı ıskalayıp yüzümün hemen üstündeki suda kaynayıncaya, soğuk akıntıda bile etimi haşlayıncaya kadar.

Ve tamam, anladım.

Ve bir kurşun gibi vurulduk.

Bir dakika içinde ciğerlerim yanmaya başladı; derimden şeritler kopmuş gibi hissediyordum ama yine de daldık. Zaten bizi öldürecek olan kutsanmış soğuk suya, çünkü hiçbir şekilde feylerden daha uzağa yüzemezdik. Sayıları çok fazlaydı ve bu işe yaramayacaktı ve ben de sihirli bir kasımızı burkacak ya da beş mil içindeki tüm Pythia'ları başımıza toplayacak olsa bile bizi oradan çıkarmaya çalışacaktım, çünkü en azından *başımız* olacaktı-

Ve sonra onu gördüm: nehrin dibinde mavi bir şey parlıyordu.

Bulanıktı ve akıntıyla birlikte dalgalanıyor gibiydi, bu yüzden net olarak göremiyordum. Ya da başka bir şey, çünkü artık çok derindeydik. Ama bir saniye sonra onu hissettim, sanki bizi içine çeken, aşağı çeken bir drenaj gibi. Ve ben tekrar yer değiştirmeyi deneyemeden, daha tam olarak farkına bile *varamadan*, aniden durana kadar girdap gibi dönen ışık, renk ve sesin içine girdik, vakumlandık ve emildik.

Gerçekten aniden.

Camdaki böcek aniden.

Ve az önce bir mağaranın girişini kaplayan bir tür esnek zarla karşılaştığımı fark ettim.

Mağara kayalarla dolu, karanlık ve ıslak görünüyordu, ancak duvarda bir delik olmasını beklediğiniz kadar çok değildi. Aynı zamanda Pritkin'le de doluydu, çünkü zar onu durdurmamıştı. Delikten gayet iyi geçmiş ve diğer taraftaki ıslak bir kayanın üzerine çömelmişti. Ve şimdi beline kadar uzanan, çoğunlukla burun, saç ve tavırdan ibaret görünen tüylü bir şeyle tartışıyordu.

Bariyere doğru çırpınmaya, onu yumruk ve ayak şeklindeki çıkıntılarla mağaranın içine doğru çarpıtmaya başladığımda belirgin bir şekilde kötüleşen bir tutum, çünkü bir ton su üzerime bastırıyordu ve vites değiştirmek işe yaramıyordu ve boğulmak üzereydim ve-

Ve Pritkin o şeyin mızrağını kapıp doğruca bana fırlattı.

Boğuluyor olmasaydım çılglık atabilirdim. Ya da tüm o su tarafından ezilmeseydim yolumdan çekilirdim. Membran bir ışık patlamasıyla çözülürken aniden etrafıma düşmeye başladı.

Etrafımda tsunamiye dönüşen birkaç bin galonla birlikte odanın içinde patladım. Ve Pritkin'in etrafında. Ve artık öfkeli küçük bir külçe olan, çalkalanan suyun içinde bir orada bir burada belirip bize birkaç bıçak saplayan kıllı küçük külçenin etrafında.

Eğer aynı anda kayalarla kaplı bir koridordan aşağıya, duvardan fışkıran su selinin üzerinde koşuyor olmasaydık, bu daha büyük bir sorun olurdu. Ve bunu sadece aralıklı ışıkla yapıyorduk, çünkü bu mağaranın çatısı pek de iyi durumda değildi. Tepemizden büyük boşluklar geçiyor, az önce terk ettiğimiz cehennem manzarasını değil, parlak mavi gökyüzü, kabarık bulutlar ve bize neşeli dallar sallayan isyankâr sarmaşıklarla uyumsuz güzel bir günün parçalarını gösteriyordu.

Ve yeşilliklerin arasından bakan bir grup kızgın külçe daha.

Yerlilerden çok boğulmaktan endişe ediyordum, bu yüzden bir dalga beni devasa bir dikite fırlattığında, emmeyi başardığım az miktardaki havayı dışarı atacak kadar sertti, canımı kurtarmak için tutundum.

Ve iki yanımdan okyanus kadar su geçerken nefes almakta zorlanıyordum. Bir uçuruma çarpan dalgalar gibi görünüyordu, öyle ki artık zemini bile göremiyordum, sadece hızla akan ve duvarlardan köpüren değil, aynı zamanda tekrar yukarı bakana kadar anlamadığım minyatür su püskürtücüleriyle parlayan kükreyen bir su kütlesi.

Ve kıllı külçelerin çatıdaki bir boşluktan aşağıya bowling topu büyüklüğünde kayalar yağdırdığını gördü.

"Ne yapıyorlar?" Pritkin'in beni anlamadığını hatırlamadan önce bağırdım.

"Selam veriyorum!" diye bağırdı duvarın dibindeki bir tünekten. "Silahlı değiliz!" diye ekledi yukarı doğru bağırarak.

Tek cevap, gri dolu gibi yağın bir sürü kayaydı. Ama ben fark etmedim bile. Belki de Pritkin'e bakmakla meşgul olduğum içindir. "Az önce ne yaptın?"

"Çeviri büyüsü!" dedi bana suyun gürültüsü arasında.

"Transla-O zaman *bunu neden daha önce yapmadın?*"

"Bu sefer ben yapmadım! Bunu henüz bilmiyorum!"

"O zaman kim-"

Dikite yaslanmak için durdum ve kafam büyüklüğünde bir kayanın aramızdaki girdapta aşağıya sıçramasına izin verdim.

"Evinize gidin," diye bağırdı tüylü bir şey bize. "Şimdi eve gidiyorsunuz!"

Ve, tamam, tahmin edebileceğimi düşündüm.

"Nasıl olduğunu açıklamak ister misiniz?" Pritkin kapıdan akan seli işaret ederek bağırdı.

Tek cevap daha fazla kayaydı, yumruktan kaya büyüklüğüne kadar her şey vardı.

Bir tanesi dikitimin parlak kubbesine çarptı, onu sele doğru parçaladı ve şarapnel benzeri parçaları her yere saçtı. Benim üzerim de dahil.

"Görünüşe göre aldırılmaz!" Pritkin bana söyledi. Sonra mesafeyi ölçtü ve bizi ayıran dar düzlükte uçarcasına bir sıçrayış yaparak kayamın çıkıntılı bir parçasının üzerine indi. Ufacıktı ve çoğunlukla su altındaydı ve eğer bu kadar korkmuş olmasaydım etkilenirdim.

"Buradan nasıl çıkacağız?" Bağırdım, çünkü etrafımızdaki uğultu bu kadar yakınımızda bile hâlâ sağır ediciydi.

"Bir fikrin olduğunu umuyordum!"

Gözlerimi ona diktim. "Bir *planın* yok mu?"

"Planlar abartılıyor!" dedi plansız asla hareket etmeyen adam. Başını kaldırdı. "Ve ben olsam *anlaşılmaz* konusunda endişelenmezdim. Bir ahırın kenarına çarpamazlar-"

"Ne?"

"Ormanda yaşayan küçük bir trol türü! Büyü özel isimleri çevirmiyor, Ohshit!"

Gözlerimi kapattım ve iki yanımdan yarım nehir geçerken alnımı kayanın kalan kubbesine yasladım. Burada değildim; bunu duymuyordum; değildim, değildim. "Ormanda yaşayan *troller* mi?"

Gözlerimi açtığımda Pritkin'in hafifçe özür diler gibi baktığını gördüm. "Daha önce bir tür kapıdan geçtik. Ve şimdi içindeyiz, şey, belki hikayeler duymuşsunuzdur-"

"*Peri* dünyasındayız!" Bağırdım, kollarımı salladım ve neredeyse kayadan düşüyordum. "Bunu biliyorum! Bilmediğim şey ise nasıl çıkacağımız!"

"Bunu biliyor muydun?" Pritkin gözlerini kırıştırdı ama bunun nedeni etrafta uçuşan spreylere değildi. "Sanırım fark etmeliydin. Bir köylü kızı için fazla yumuşaksın!"

Ona ters ters baktım.

"Bunu iyi anlamda söyledim!" diye beni temin etti.

Gözlerimi tekrar kapattım; neden bilmiyorum. Hiç faydası olmadı. Ama onları açtığımda gördüğüm şeye tercih ettim.

"-O kadar da kötü değil, bir kere alıştın mı. Sadece çok bölgeciler," diye böğürüyordu Pritkin, bir başka taş daha düşüp omzunu birkaç santimle iskalamadan önce.

Dikinin dibine düştü ve birkaç şarapnel daha parçaladı ama bu sefer irkilmedim bile. Bakmakla meşguldüm.

Karanlıkta geldiğimiz yoldan geri dönen bir şey. Duvarlardan yansıyan el fenerleri taşıyan bir grup insana benzeyen bir şey.

Sadece el fenerleri genellikle altın rengindeydi, değil mi? Bunlar ise saf, soğuk gümüş yakıyordu.

Elbette, diye düşündüm. Çünkü azgın bir nehir, bir grup taşlı vahşi ve var olmayan bir güç akışı yeterli değildi. Bu kolay mod olurdu. Ve bir süre sonra uzman moduna geçtim. Bir video oyunu karakteri kadar çok cana sahip olsaydım bu da iyi olurdu.

Ama sadece bir tane vardı.

Ki onu da kaybetmek üzereydim.

"-sonra yine," diye bağırdı Pritkin, çünkü *hala konuşuyordu*, "son ziyaretimde benim özel cazibemi özümseyecek zamanları olmamış olma ihtimali var-"

"Sende hiç cazibe yok," diye hırladım ve onu kayadan aşağı ittim.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk İki

Peşinden atladım, tam o sırada iki mızrak daha bize doğru parladı, yukarıdan gelen ışık çağlayanında neredeyse görünmez oldular.

Ve birkaç dakika sonra sıçrayarak ayağa kalktığımda, başımın yanından geçen başka bir yaylım ateşinden kaçınmak için tekrar eğilmek zorunda kaldım. Suyun altında bile kulakları sağır eden devasa çatlağı duydum ve mağarayı bir deprem gibi sarsan sarsıntıları hissettim. Ve bu daha fazla kayayı yerinden oynatmış olmalı, çünkü aniden her yere yağmaya başladılar.

"Yere yat!" Pritkin bağırdı. "Yere yat! Eğil-"

"Yere yat!" Ben de bağırdım, çünkü bir mızrak az önce devasa bir dikiti parçalamış, sanki bir dağın tepesi kopmuş gibi bir ses çıkarmıştı. Tavanın yarısı çatlayıp kaymış ve sonra da aşağıya, doğrudan ona doğru fırlamış gibi görünüyordu. "Pritkin!" Bu ismi bilmediğini hatırlamadan önce çığlık attım.

Sonra dalganın dış kenarı vurdu ve ben de batıyordum.

Ancak yukarıdan yağan kayalar, kırıklar ve bütün ağaçlar gibi görünen şeyler düşünüldüğünde bunun aslında iyi bir şey olduğu ortaya çıktı. Bir an sonra hemen yanımda, kolumu koparabilecek büyüklükte bir kaya suya çarptı. Ancak su darbenin bir kısmını kırdı, bu yüzden sadece koparılıyormuş *gibi hissettim*. Ve sonra tek kolla nasıl yüzmeme gerektiğini düşünmeye fırsat bulamadan akıntı beni yakaladı.

Ve beni bir tanesiyle nasıl boğulmayacağım konusunda endişelenmeye zorladı.

Sonraki birkaç dakika boyunca başım çoğunlukla suyun altında kaldı. Ama bunun için neredeyse minnettardım, çünkü her yukarı çıktığımda pişman oluyordum.

Yüzeye ilk çıktığımda, Pritkin'i ileride ve sert bir şekilde yüzerken gördüm, bu büyük bir rahatlamaydı. Ve bir grup gümüş balık tarafından hararetle takip ediliyordum.

fey, ki değildi. Özellikle de bizim gibi suyla savaşmak zorunda olmadıkları için.

Aslında hiç ıslanmıyorlardı. Yaptıkları şey için bir kelime olduğundan emin değildim, ama hızlı ve yanlamasına yapılırsa kaya tırmanışı olarak adlandırılabilirdi. Yüzüme çarpan dalgalar arasında anlayabildiğim kadarıyla, duvarlardaki küçük çıkıntılardan küçük raflara ve yarım inç genişliğindeki çıkıntılara atlıyorlardı, hepsi ıslak, hepsi kaygan, hepsi tam hız ileride ve hepsi o lanet enerji mızraklarını bize fırlatırken.

Birdenbire, Pritkin'in küçük atlayışı artık o kadar da etkileyici görünmüyordu.

Tabii ki feylerin nişan alma yetenekleri de yoktu; çılgınca kovalamacaları, kötü ışıktaki çılgınca sallanan hedefleri vurmaya çalışmaları ve kendilerinin de hedef alınmaları gibi küçük bir sorundan etkileniyorlardı.

Çünkü öyleydiler. Kıllı külçeler tarafından. Birdenbire kime karşı çok daha sıcak hissetmeye başlamıştım.

Ve küçük feylerin son misafirleriyle büyük bir sorunları varmış gibi görünüyordu.

Bize yaptıklarından daha fazla. Yani, çok daha fazla. Bize bağırıp çağırmışlar, tehdit etmişler ve bize doğru birkaç taş fırlatmışlardı ama bunlar gümüş fey'in ortaya çıkmasının yarattığı tepkiyle kıyaslanamazdı. Küçük adamların ne dediğini bilmiyordum, çünkü sanırım çeviri büyüsü de küfür içermiyordu. Ama çığ gibi büyüyen kayalar eşliğinde kulağa çok kötü gelen bir şeyler bağırıyorlardı.

Görünüşe göre Pritkin yanılmıştı. Ne de olsa nişan alabiliyorlardı.

Ya öyle oldu ya da şansları yaver gitti çünkü feylerden biri, yüz kiloluk bir kayanın kafatasını ezmesi sayesinde aniden banyo yaptı.

Akıntı onu uzaklaştırmadan önce kırmızı bir tüy suyu lekeledi ve bir an için arkadaşlarından birinin onun peşinden suya atlayacağını düşündüm. Ama onun yerine alçakta asılı bir sarmaşığı yakaladı ve onu kullanarak daha yüksekteki bir sarmaşığa doğru salındı. Ve bundan bir saniye sonra, üç küçük fey tavandaki bir delikten aşağıya, aşağıdaki kayaların üzerine fırladı.

İndiklerini duymadım, bunun için minnettarım.

Ayrıca onları görmedim, bunun için daha az minnettardım, çünkü mağara zemininin aniden bir şelaleye yol açmasıyla ilgiliydi ve beni karanlığa doğru çığlık attırdı.

İkinci kez hava almak için çıktığımda, şelale olsun olmasın, peşimizdekileri kaybetmediğimizi gördüm. Özellikle de Pritkin, çünkü gümüş fey

benden çok onunla ilgileniyor gibiydi. Ve henüz savaşmamış bir büyücüye karşı bir düzine fey savaşçısı iyi bir oran değildi.

Rosier'in çantasını sırtımdan çektim ve karıştırmaya başladım.

Ama daha önce görmek zor olsa da, şimdi neredeyse imkânsızdı. Şelale bizi bir yeraltı nehri olduğunu tahmin ettiğim bir yere bırakmıştı ama emin olamıyordum çünkü artık uygun bir tavan penceresi yoktu. Sadece uçsuz bucaksız, karanlık, yankılı bir alan vardı; tek ışık arkadan gelen hızla kararan bir pus ve sudaki birkaç fosforlu liken parçasıydı. Ve ilerideki karanlıkta fener gibi parlayan feyler. Ya da Pritkin'in karanlık formuna yetişmeye çalışırken kayadan kayaya sıçrayan ölümcül gümüş parıltılar gibi.

İyi iş çıkarıyorlardı. Çok iyi iş çıkarıyorlardı, çünkü orada burada kumlu kıyıları da vardı ve bu da onların tuhaf parkur hareketlerini çok daha kolay hale getiriyordu. Ben Rosier'in muhtemelen oğlunu bayıltmak için bir sürü hap ve iksir getirmiş olduğu gerçeğiyle yüzleşirken onlar kazanıyordu ama silaha benzeyen çok az şey vardı.

Silah dışında, ki onu burada kullanamazdım. Ve yapabilirsem bile, mermilerden daha fazla fey vardı! Ve bu lanet şeyin boğulduktan sonra hala çalıştığını ve ateş edecek kadar yaklaşılabildiğimi ve bu arada Pritkin'i yakalamadıklarını varsayarsak-

Ve yapmadılar.

Ama sadece aniden hızlandığı için, nasıl olduğunu

bilmiyordum. Ve ortadan kayboldu; nedenini bilmiyordum.

Ta ki muhtemelen bir akıntı olan ama daha çok bir girdap gibi hissettiren bir şey tarafından yakalanıp önüme çekilene kadar. Ve fark ettim: Şelale olduğunu sandığım şey? tavşan yamacıymış.

Olimpiyat koşusuna yeni başlamıştık.

Üçüncü kez geldiğimde, tek bir feyden yayılan parlayan gümüş ışık sayesinde gayet iyi görebiliyordum. Sadece birkaç metre uzaktaydı ama beni görmedi, geçitte gördüğüm muhafız olduğunu hayal meyal anladığım küçük, kıllı bir yaratıkla savaşmakla meşguldü. Bir yerlerde bir tekne bulmuştu, belki de kıyılardan birine yanaşmıştı, bilmiyordum. Ama bulmuştu ve onu fey tarafından aşağı atılan arkadaşlarını kurtarmak için kullanıyordu.

Sadece kurtarma tartışmalı bir konuydu, çünkü yolculardan biri pruvada bir ceset kadar cansız yatıyordu ve bir diğeri de yatmak üzereydi.

Ve bu fey değildi.

Gümüş savaşçı ikinci küçük trolle öyle vahşi bir darbe indirdi ki, trol neredeyse suya düşecekti. Bu da görünüşünün değişmesine ve bulanıklaşmasına neden oldu.

Pritkin, diye düşündüm, rakibiyle aynı anda ne olduğunu fark etmişti.

Fey işi bitirmek için daha önce kılık değiştirmiş olan düşmanın peşinden hamle yaptı ve muhtemelen başarılı olacaktı çünkü *Pritkin* darbeden sersemlemiş görünüyordu. Ancak ilk trol o anda karşı saldırıya geçerek fey'i çelmeledi. Ve bir saniye sonra kendini, ben yandan tutmaya çalışırken çılgınca ileri geri sallanmaya başlayan, bir kayıktan biraz daha büyük bir teknede çok daha büyük, daha hızlı ve daha güçlü bir düşmana karşı umutsuz bir savaş verirken buldu.

Bir şekilde başardım ama gücüm olmadığı için kendimi yukarı çekmeye bile çalışmadım. Bunun yerine elimdeki tek seçeneği kullanıp nişan almaya çalıştım, bu sırada küçük muhafız çılgına dönmüştü, mızrağını o kadar hızlı saplıyordu ki neredeyse görünmüyordu. Gümüş fey Muhammed Ali'ye yakışır bir şekilde sallanmaya, eğilip bükülmeye başladı ve ellerim suyun soğuşundan titriyordu ve silahı sol kolumla nişan alıyordum çünkü tabii ki yaralanan sağ kolumdu ve lanet olası fey karanlıkta o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki neredeyse kör ediyordu.

Ama trol muhafızı acımasızca bir kenara savrulduğunda bunu göremeyecek kadar değil. Ve fey *Pritkin*'e doğru hamle yaptığında, *Pritkin* yanımda bitmişti ve kafasını sallayarak onu temizlemeye çalışıyordu. Ama artık çok azdı, çok geçti, daha fazla zaman ve yardım yoktu ve gümüş bir bulanıklık bize doğru ateş ediyordu.

Ve sonra diğer tarafa doğru ateş etti, çünkü 44'lük Magnum fey üzerinde de diğer her şeyde olduğu gibi işe yarıyor gibiydi.

Buna omzum da dahil.

Fey savaşçısı sendeleyerek geri çekildi, yüzü kıpkırmızı kesildi ve teknenin ön kısmından düştü. Benim kolum da geri tepmenin etkisiyle tutuldu ve beni arkadan aşağı düşürdü. Sadece kırıldığından emin değildim.

Çünkü artık onu hiç kullanamıyordum.

Başım suyun altına girdi, akıntı iki kolumla bile mücadele edemeyeceğim kadar sertti ve bu sefer o şekilde kaldı. Arkamı döndüm, ki her şey karanlık olduğunda bu çok kolay. Ve omzunuz acıdan nabız gibi attığında ve çalışmadığında. Ve suya batmış elbiseniz etrafınızı sararak kalan azıcık hareketinizi de engellediğinde.

Ve sağır edici bir yankıdan başka bir şey duyamadığınızı fark ettiğinizde.

Birden etrafımda gördüğüm tek şey karanlık oldu.

Aniden hissettiğim tek şey soğuktu.

Nefesimi bıraktığımda kabarcıkların ne yöne gittiğini görmeyi umarak çırpınmayı bıraktım ama nefesimin olmadığını fark ettim. Ve kaslar, oksijen olmadan pek de iyi çalışmıyormuş meğer. Etrafımda hiçbir şeye bakmadım, sadece daha fazla karanlık, karanlık suya ve panik boğazımı durdurdu.

Üç kez geri dönmek için savaşıyordum -üçüncü seferde şansım yaver gider; öyle demezler miydi? Ama daha önce hiç merak etmemiştim, ya dördüncüsü? Dördüncüye ihtiyacın olduğunda ne olacağını neden hiç söylemediler?

Bildiğimi düşünmeye başlamıştım.

Sonra biri beni yakaladı.

Belime dolanan bir kolla sarsıldım, neredeyse beni ikiye bölecek kadar sertti. Hangi yönün yukarı olduğunu anlamaya çalışırken bir an için her şey bulanıklaştı. Ve başarısız oldum, çünkü başım dönerken, midem bulanırken ve biri anlayamadığım bir şeyler bağırırken, çünkü o anda hiçbir şey anlayamıyordum, gittiğim yönden tamamen farklı bir yöne doğru yüzeye çıktım.

Ama teknenin kenarına çekildiğimde bunu hissettim. Ve ıslak yünlerden, nemli deriden ve sessiz bir panikten oluşan bir kozanın içine, sümüksü dibe düştüm. Çünkü hala *nefes alamıyordum*.

Kıyıya vurmuş bir balık gibi işe yaramaz bir şekilde nefes nefese yatıyordum. Zaten başka bir şeyle dolu olan ciğerlerime oksijen çekmeye çalışıyordum. Daha fazla bağıriş çağırış oldu, biri beni ters çevirdi ve bir başkası Schwarzenegger gibi kollarıyla sırtıma vurmaya başladı ama ben umursamayacak kadar bir kova dolusu buzlu su kusmakla meşguldüm.

Sanki bir okyanusu dışarı atmışım gibi hissettim. Dünyayı kusmuşum gibi hissettim. Ama sonunda, o kadar berrak, o kadar soğuk ve o kadar tatlı ki, bu, sadece bu, sadece hava, onun muhteşemliğinden gözyaşlarımı tutamıyordum.

Ve sonra bir ışık gözlerime, tam yüzüme saplandı, nefes nefese kaldım, çırpındım ve onu geri fırlattım-

Onun bir fey değil de bir kandil olduğunu fark etmeden önce.

"Konuşma." Pritkin'in kolu arkamdan dolandı, dudakları neredeyse kulağıma değerken bile sesi zar zor duyuluyordu. "Nereden geldiğini anlayabilirler."

Nasıl? Ateş böcekleriyle dolu bir mağara gibi yüzlerce küçük ışığa bakarak düşündüm.

Daha doğrusu, yüzlerce kayıkla dolu bir mağara gibi. Hepsi de iki küçük fey, bir savaş büyücüsü adayı ve boğulmuş bir sıçanla dolu mağaramsı alanda sallanıyordu. Sonunda fark ettim ki, bizim rengârenk mürettebatımızın aynadaki görüntülerinden oluşan bir filoydu bu ve şimdi nehri neredeyse kıyıdan kıyıya dolduruyordu.

Ve evet, diye düşündüm başım dönerek, Pritkin onlarla savaşamayabilirdi ama yine de kafalarını karıştırabilirdi, değil mi? *Ve işe yarıyordu.*

Nehrin aşağısında kaybolan feyler, muhtemelen silah sesini duyunca geri dönmüş olmalıydı. Çünkü şimdi burada onlardan bir sürü vardı. Bir kum yığınının hemen ilerideki bir kaya parçasına sıçrayan da buna dahildi. Efsanelerden fırlamış gibi görünüyordu; parlak siyah zırhı, uzun gümüş saçlarını da renklendiren ve mağarayı tararken gözlerinde parıldayan küçük lambaların ışığıyla parlıyordu. Ve taramaya devam etti.

Çünkü bizi bulamadı.

Sırıtmaya başladım ve elimi kaldırarak saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım. Sonra diğer teknelerdeki tüm Cassie'ler de aynısını yapınca donup kaldım. Çok tuhaftı, bir lunapark aynasına bakmak gibiydi, ama çok daha gerçekçiydi. Gümüş fey'in gözleri bir oraya bir buraya kayıyor, aynı küçük hareketin birkaç yüz tekrarını izliyordu. Ama gözleri diğerlerinden daha uzun süre bizim üzerimizde kalmadı.

Yavaşça süzıldük, hareket etmiyorduk, zar zor nefes alıyorduk. Sessiz ev sahibimiz hayalet bir filo gibi ilerliyordu, şimdi iyi bir hızda sallanıyor, zaman kazanıyordu. Uzaklaşıyoruz, diye düşündüm, elim Pritkin'in kalçasında kenetlenmişti.

Kaçıyoruz!

Ve sonra fey şarkı söylemeye başladı.

Sanırım aslında birbirleriyle konuşuyorlardı, ama sesleri hafif, gür, neredeyse müzikaldi. Mağaranın temiz ve serin havasında taşınıyor ve duvarlarda yankılanıyor, anlayamadığım ama hoşuma gitmeyen doğaçlama bir konser veriyorlardı. "Ne söylüyorlar?" Pritkin'e fısıldadım ama bu sefer o da biliyor gibi görünmüyordu.

Ve çeviri büyüsü bu özel fey grubunda işe yaramış gibi görünmüyordu, çünkü tek duyduğum ilahilerdi. Yine de bunun bir nedeni olabilir diye düşündüm, çünkü devasa bir enerji mızrağı

kayalıktaki fey. Sonra yukarıya, tavana doğru fırladı ve orada kayan yıldızlar gibi parıldayan binlerce ışığa dönüştü.

Güzel, diye düşündüm yine, kendime rağmen büyülenmişim. Ta ki fark edene kadar: bu yıldızlar yanıyordu.

Parlayan korlar yağmur gibi yağmaya başladı, sudan tıslayarak ve kayalardan kıvılcımlar çıkararak. Ama teknelerdeki kalabalığa zarar vermediler, hayır, onlara hiç zarar vermediler. Çünkü onlar sadece illüzyonu. Ama biz değildik.

Ve şimdi düşen korlar üzerimize düşüyordu.

Muhafız korkunç bir çığlık atmaya ve yeni alevlenmiş bir grup paçavraya basmaya başladı. Ve bunun üçüncü bir trolün cesedi olduğu ortaya çıktı, sanırım o da ölmemişti. Çünkü inlemeye ve çırpınmaya başladı ve sonra geri vurdu ve kendini söndürmeye çalıştı.

Aslında bu çok işe yaradı, çünkü teknenin dibinde yardımcı olacak bol miktarda su vardı.

Çünkü közlerden biri az önce üzerinde bir delik açmıştı.

Pritkin elini fişkırان gayzerin içine daldırdı ve gayzer birdenbire fişkırmamaya başladı. Hatta akmıyordu bile. Daha çok duraklıyordu. Ve gıcırdayıyordu. Sonra da sanki su birdenbire deri değiştirmiş gibi garip, jelatinimsi bir şekilde kayarak teknenin dibine yayıldı.

Eğer bir saniye sonra başka bir akıntı bizi yakalayıp dönmemize, dalmamıza, batmamıza ve bir tünele yuvarlanmamıza neden olmasaydı ve eğer onları görebilseydim muhtemelen korkunç bir yeraltı akıntısı olacak olan bir tünelden aşağı yuvarlanmasaydık bu harika olurdu.

Çoğunlukla yapamadım. Ama buna ihtiyacım yoktu.

Çünkü duyabiliyordum: binlerce galon su olması gereken devasa kükreme, çarpma ve tıslama, hepsi ileride uzakta bir yerde karanlığa doğru aşağı, aşağı, aşağı dalıyordu.

"Oh, hadi ama!" Çığlık attım, ne önemi vardı, ne de kendim dahil kimse beni duyabilirdi. Dünyadaki tüm suların yanından düşerken değil. Tekne yüksek vites geçerken boş boş öldüğümüzü düşündüm. Çok ama çok ölüyüz.

Troller de dahil olmak üzere herkes bu konuda hemfikir görünüyordu. Küçük adamlar bağırmayı bırakıp kürek çekmeye başladılar ama devasa kolları bile bizi yavaşlatmaya yetmedi. Çok yaklaştık. Ve bu

Yine de yardımcı oldu, çünkü feyler hala peşimizdeydi, azgın akıntıya yetişmeye çalışırken arkamızdaki mağara duvarlarında gümüş sıçramalar gibi.

Yani şelalede ölüm, boğularak ölüm ya da fey tarafından ölümdü ve bunların hepsinde geçerli kelimenin "ölüm" olduğu gerçeği, Pritkin'i ulaşabildiğim tek şey olan bacağından yakalamama neden oldu.

"Sarı," diye nefes

nefese kaldım.

"Ne?"

"Sarı! Sarı!" diye bağırdım ve umarım beni duymuştur, çünkü çeviri büyüğü ağızların çalışma şeklini değiştirmiyordu. Yani dudak okuma yoktu. Ama Rosier'in çantasına ve içindeki küçük sarı yamalara ulaşmak için elli kiloluk ıslak yünümü trollerin üzerinden sürüklemeye çalıştığım, bu fikri anlamış gibi görünüyordu. Çantayı kapı ve içini karıştırmaya başladı.

Ve muhtemelen Rosier'e epeyce bir paraya mal olmuş ama eğer yapmazsak bedenlerimizden geriye kalanlarla birlikte yok olmak üzere olan bir sürü işe yaramaz ıvır zıvırı tutarak-

"İşte!" Rosier'nin küçük sarı havalanma yamalarını hala plastik kaplarında görerek çılgılık attım. "İşte orada! Orada! Orada! Orada!"

Pritkin duyamadığım bir şeyler mırıldandı ve birdenbire onları nasıl açacağını anlamadığını fark ettim. Tek elim vardı, tırnaklarım yoktu ve lanet olası çocuklara dayanıklı ambalajlar; bir gün beni öldüreceklerini hep biliyordum. Ve o gün bugünmiş gibi görünüyordu.

Çünkü yukarı baktığımda önümüzde rüzgâr, sis ve bir sürü havadan başka bir şey yoktu.

Bölüm Kırk Üç

Bir saniye sonra uçurumun kenarındaki türbülansa girdik, binlerce galon su kayaların üzerinden ilk geçen olmaya çalışıyor ve bu sırada büyük miktarda sprey püskürtüyordu. Sanki birden fazla yönden tazyikli suyla vuruluyor gibiydim ve uzun bir an boyunca artık sağ tarafımızın yukarıda olup olmadığını bile anlayamadım, göremedim, duyamadım, nefes alamadım, çünkü dehşet içindeydim ve Pritkin beni ikiye bölmek üzereydi. Ama bunun bir önemi yoktu, fikirlerim tükenmişken ve sonumuza doğru sürüklenirken ve-

Ve-

Ve-

Ve zaten geçmemiz çok uzun zaman alıyordu.

Gözlerimi kapatmıştım ama şimdi açtığımda bembeyaz olmuş bir dünya, gök gürültülü çarpışmalar ve devler oynuyormuş gibi etrafa savrulan aynı derecede büyük miktarda su gördüm. Ve gelmeye devam etti, beni ıslattı, tokatladı ve ben hala havadayken ya da en azından bir teknenin üzerindeyken beni boğmakla tehdit etti. Ama düşmedim, çarpmadım - henüz değil, çünkü troller, o harika, müthiş, inanılmaz küçük troller, teknenin küreklerini düşüşün ağzını süsleyen kayalardan ikisinin arasına sıkıştırmışlardı.

Ve bizi arkalarına hapsettiler.

En azından şimdilik, ama kürekler tekne kadar eskiydi ve zorlandıklarını anlamak için onları net olarak görmeme gerek yoktu. Kalbim bir kez daha çarptı, sonra bir kez daha çarptı ve daha sonra hak etmediğim bir ertelemeye sahip olduğumu ve açabilirsem bir cankurtaran halatını kavrayan bir elim olduğunu fark ettiğimde tamamen durmuş gibi hissettim. Ve *açtım*, ısırđım ve yırttım ve sonra küçük yamayı koyacak bir yer aradım, çünkü bu şeyler *hızlı* hareket ediyordu.

Ama her şey ıslaktı - her şey, hatta koltuk yerine geçen tahtalar bile. Bunlar da en az benim kadar spreyden nasibini alıyordu ve zaten sıırıslıklam giysiler ve vıcık vıcık olmuş kalçalar yüzünden ıslanmışlardı, öyle ki altlarında bile tek bir kuru nokta kalmamıştı. Ben de ıslak bir tanesinin üzerine vurdum, vücudumla onu korudum ve dua ettim.

Sadece uzay istasyonunda öğle yemeği gibi yüzmesi için ve *bu* ne kadar aptalcaydı?

"Bunları su geçirmez yapamazlar mı?" Beni anlamayan Pritkin'e bağırdım.

Ama küçük şeye yeni bir ilgiyle bakıyordu. Sonra en yakındaki trole.

Sonra da bana. Ve sonra-

"Oh, *lanet* olsun!"

Ama tartışacak zaman yoktu; hiçbir şey için zaman yoktu. Bir an sonra küreklerden birinin kırılması ve Pritkin'in beni, benim tekneyi ve büyük trolün de arkadaşını tutması dışında. O da hiçbir şey tutamıyordu çünkü onu koltukların altına tıkmıştık.

Ve evet, cehenneme gidecektim çünkü yamay önce onun boğazına sokmuştuk. Ama ben cehenneme gitmiştim ve orası peri dünyasından beterdı. Yani sorun bu değildi. Sorun, işe yaraması gereken, *az önce işe yarayan* yamanın, *lanet olsun*, şimdi işe yaramamasıydı.

Çünkü boşluğa doğru dönerken bizi yakalayan tek şey yerçekimiydi.

Bir an için her şey durdu. Hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini görmedim çünkü pek bir şey göremiyordum. Sadece sprey arkamızdaki kayalara çarpıyor, üzerimizdeki havaya fırlıyor ve sonra önümüzdeki uçsuz bucaksız boşluğa sığıyordu. Ve sonra damlacıkları takip ediyorduk, kavis çiziyor, dalıyor, düşüyor ve çığlık atıyorduk-

Ve bir şeye çarpmak, dönmek, takla atmak ve yakalamak.

Ve sonra dünyanın en sadist fuarındaki bir flume ride'da olduğu gibi sallanıyor, dalıyor ve ileriye *fırlıyordu*. Biri hala çığlık atıyordu ama bu sefer ben olduğumu düşünmüyordum çünkü nefes bile alamıyordum. Ya da tüm suyun aniden nereye gittiğini merak etmek dışında düşünemiyordum.

Çünkü sanki dünyanın en büyük musluğu kapatılmış gibiydi.

Sadece hayır, diye fark ettim, sıırıslıklam olmuş saçlarımı yüzümden iterek ve nefes nefese kalarak.

Kapalı değil.

Sadece ulaşamayacağımız bir yerde. Çünkü muazzam su düşüşü -Tanrım, acayip *muazzamdı*- bizi ıslatmaya devam edecek kadar yakınımda, ama öldürmeye devam edemeyecek kadar uzakta kaynamaya devam ediyordu, çünkü biz onu boşluktaki bir noktadan izliyorduk. Tüten odunlardan ve çığlık atan trollerden oluşan küçük bir adadan oluşan bir bakış açısı, çünkü yama, lanet olası harika yama işe yaramıştı!

Tekne tembelce döndü, tüm o spreyden gelen hava rüzgarları tarafından sürüklendi ve Pritkin'i ikiye ayırmak üzere olduğumu fark ettim, kız kolları olsun ya da olmasın. Ama o aldırıyor gibiydi; belki de başka bir şeyi *fark etmekle* meşgul olduğu için *fark etmedi* bile. Ve sonra ben de. Ve oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Daha iyi görebilmek için etrafımda döndüm. Sonra orada öylece oturdum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve titriyordum. Sahtesini yapmak gişe rekorları kıran bir filmin bütçesinin yarısına mal olacak bir şeye bakıyordum.

Ama sahte değildi; sadece *fantastikti*.

Şelale, "devasa" terimi için icat edilmiş olabilecek bir mağaranın bir tarafını oluşturuyordu. Diğer taraflar koyu renkli kayalardan oluşuyordu ve üzerlerine düştüğümüz mamutla kıyaslandığında küçük kalan kristaller ve daha fazla şelale vardı. Bazıları başımızın on beş, belki de yirmi kat yukarısındaki kayalık çıkıntılardan yuvarlanıyordu, o kadar yüksekerdi ki aşağıya düşmeyi umamadan önce etrafımızda gökkuşakları oluşturan sisin içinde buharlaşıyorlardı. Diğerleri ise çok aşağıdan başlayıp sularını göremediğim bir şeye döktüler, çünkü çok yukarıdan içeriye biraz ışık sızıyordu ama mağaranın dibi karanlıkta kayboluyordu.

Çok güzeldi. *Çok*

güzeldi.

Ve nefes kesici. Gerçi hiç kalmamıştı. Ama geri alacaktım. Geri alacaktım çünkü yaşıyorduk, yaşıyorduk, yaşıyorduk ve her şey çok güzeldi!

Hemen arkamda, geminin pruvasında duran Pritkin'e baktım. Oldukça hırpalanmış görünüyordu ama bir saniye önce bunun bir önemi yoktu. Etrafına benim hissettiğim huşu ile bakıyordu, ölümün yüzüne bakmış ve omuz silktiğini görmüş bir adam gibi. Ama şimdi yüzündeki ışık sönmüştü ve artık mağaraya bakmıyordu bile.

Şelaleye bakıyordu.

Ve onun üzerinde beliren pırıl pırıl savaşçı.

Fey en büyük kayalardan birinin üzerinde duruyordu, etrafına püsküren sular yüzünü kaplamıştı, uzun, fazla beyaz saçları yüzünün etrafında çılgınca dalgalanıyordu. Oraya nasıl geldiğini bilmiyordum, çünkü kaya neredeyse şelalenin tam ortasındaydı, herhangi bir uygun basamak taşının yakınında değildi. Ama ne yaptığını biliyordum.

Çünkü tabii ki öyleydi. *Elbette öyleydi*. Başka biri olsa düşüşün bizi öldüreceğini düşünürdü ama feyler öyle düşünmezdi. Hayır, ne olduğunu kendileri görmek zorundaydılar.

Ve öyleydiler.

Çünkü küçük filomuz görünürde yoktu.

Başımı çevirdim ama hiçbir yerde başka bir tekne yoktu. Birden aklıma hasar geldi. Pritkin'in kullandığı illüzyonlar hasara karşı dayanıklı değildi. Ateş fırtınası bunun için olmalı.

Ve sanırım Niagara'dan düşmek de yardımcı olmamıştı.

"Özür dilerim," dedi Pritkin, eli omzumda kenetlenmişti. "Özür dileme," dedim, sesim titreyerek. "Sakın buna cüret etme."

"Seni bu işe ben bulaştırdım. Onlar beni kovalıyordu, seni değil. Düşünmedim ve korumadım-"

"Kendimi bu işe ben bulaştırdım. Ve korunmaya ihtiyacım yok."

Tekrar feylere baktım. Masal kitaplarında, hatta çocukken Grimm Kardeşler'in daha acımasız versiyonlarını içeren kitaplarda bile bu ifadesizliği hiç göstermezlerdi. Her zaman -uygun çirkinlikteki- kötü adamlar hırılıyor, öfkeleniyor ya da nefret ve kötülükle dolup taşıyorlardı. Oysa gerçek şu ki, tanıştıklarımın çoğu sizi bir sokakta soyan ve yüzünü göremeyecek kadar karanlık olmasına rağmen sizi vuran adam gibiydi.

Çünkü neden risk alalım ki?

Sanki cevap verir gibi, fey'in elinde bir mızrak daha parladı, ama bu sefer, ilk defa, beni korkutmadı.

Bu beni öfkелendirdi.

"Bunu mu *istiyorsun*?" Asayı küçük fey'in kıcının altından, bir şekilde düştüğü yerden aldım. Sonra tekrar ayağa kalktım ve boşluğa doğru bağırdım, "*Bunu mu istiyorsun?*"

Pritkin, "Bunu onlara geri vermeyi kastetmiş olamazsın," dedi, sesi gergindi. "Nasıl olsa bizi öldürecekler-"

"Cehennem gibi geri veriyorum!" Bağırdım, çünkü sivri kulakların beni duymasını beklemiyordum. Çarpışma ve uğultudan kendimi zar zor duyabiliyordum.

düşüyor. Ama o anda başka bir şey yapacak gibi görünmüyordum. "Belki de sadece *kırarım* diye düşünüyorum. Burada *olmasını* istediğimiz şey bu mu?"

Sanırım öyle olmadı. Çünkü fey aniden enerji mızrağıyla yapacak başka bir şey buldu ve mızrak eriyerek derisine geri döndü. Gözleri boşluğun ötesinde benimkilerle buluştu, tamamen ifadesizdi. Ama sonra yavaşça asaya kaydılar.

Ve, oh evet. Bunu çok istiyordu. Çok istiyordu.

Yani birimizin elindeyken bizi vurmak işe yaramayacaktı. Tabii o da kaybetmek istemiyorsa. Ve öyle görünmüyordu.

"O artık benim," dedim ona. "Siz pisliklerin bana yaşattıkları için bunu bir tazminat olarak kabul edin!"

"Kahretsin," dedi Pritkin aceleyle, sanki kudretli fey savaşçılarıyla böyle konuşmamanız gerekiyormuş gibi.

Ve hayır, diye düşündüm, muhtemelen değil. Sonra düşündüm ki, feyleri sikeyim. Ne yapacaklardı ki? Beni ikinci kez mi öldüreceklerdi?

Birden içimden gülmek geldi. "Herkes beni öldürmek istiyor!" Onlara söyledim. "Tanıdığım herkes, *yıllardır*. Ama, oh, bakın. Hâlâ buradayım! *Sanırım bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım, ha?*"

Pritkin endişeli görünmeye başlamıştı, sanki daha önce şişeye vurmuş olabileceğimi düşünüyordu. Ben de öyle hissetmiştim. Baş döndürücü, tuhaf, dehşete düşmüş ve küstah, hepsi aynı anda. Bir saattir bir sürü fey savaşçısı güçsüz bir Pythia'yı ve henüz hazır olmayan bir zaman büyücüsünü kovalıyordu. Peki biz neden ölmemiştik?

"*Berbatsın!*" Bağırdım, aniden gülmeye başladım, çünkü neden olmasındı ki? "Şimdiye kadar beni öldürmüş, içimi boşaltmış ve kafa derimi lanet olası *kemerlerine* takmış olacak vampirler tanıyorum ve sen ne yapıyorsun? *Hiçbir şey*. Hiçbir şey yapmıyorsun! Çünkü biliyorsun, değil mi?" Fey'in irkilmesini izlemek için değerli çubuğu teknenin kenarına tuttum. "Eğer bırakırsam, onu bir daha bulabilecek misin?"

"Oh kahretsin." Pritkin'in sesi boğulmuş gibiydi. "Bu *paha biçilemez*. Ve eşsiz.

Ve tamamen, tamamen yeri dolduramaz."

"Sanırım bu az önce kaybettiği anlamına geliyor, değil mi?" Fey'i izleyerek söyledim. Gözleri sopadan hiç ayrılmamıştı ama yumruğu aniden sıkılmıştı.

Ve tamam, belki de o kulaklar düşündüğümde daha çok işe yaramıştır. Çünkü bir sıra fey aniden kayaların üzerinde belirdi, sanki sisin içinde yoğunlaşmışlardı. Ve sonra duyabileceğim bir komut olmadan dağıldılar,

Yarısı geldiğimiz yoldan geri dönemeyelim diye olduğu yerde kaldı, yarısı da şelalenin yanındaki kayalık uçuruma doğru yıldırım gibi hareket etti.

Çünkü bir tane vardı, obsidyen kadar siyahtı ve yıllarca akan dereler ve sürekli ince püskürmeler yüzünden çoğunlukla pürüzsüzdü. Bana bir ölüm tuzağı gibi göründü ama parkur kralları spor salonundaki kaya duvarı gibi bu tuzaktan geçiyor gibiydi.

Çocuk duvarı.

Ve görünüşe göre kendimize bir yarış bulduk, çocuklar ve kızlar. Bu iyi olurdu, çünkü yerinde mangal yapmak cehennem gibi dövüyordu. Sadece küçük bir sorun vardı.

Şelaledeki feyler bize mızrak fırlatmaya başladı. Tamam, iki küçük sorun var.

Ve sonra düştük.

Pritkin beni yakaladı, ben en yakındaki trollü yakaladım, o da hâlâ koltukları oluşturan çıtaların altında kalan arkadaşını yakaladı. Yakalanmıştı ama bundan hoşlanmıyordu, hem de hiç hoşlanmıyordu ve buradan başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. O çırpınıyordu, biz düşüyorduk ve sonra fey'in mızrağı tepemde parladı, neredeyse saçlarımı yakıyordu.

En azından artık nasıl ineceğimi biliyorum, diye düşündüm delice, tekrar yakalanmadan hemen önce.

Kapana kısılmış trol dondu, yumruğunu yarıya kadar indirdi ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde etrafına bakındı. Sonra sanki büyüü bozacak bir şey yaptığını anlamış gibi çok ama çok hareketsiz kaldı. Ama belli ki ne olduğunu bilmiyordu. Bu da onu kontrol edemeyeceği anlamına geliyordu ki fey açıkça bizim kontrol edebileceğimizi düşündüğü için bu bir sorundu.

Bu, kaçmamızı engellemek ve bizi uçuruma yaklaştırmak için uzak tarafımıza parlayan bir kafes gibi düşen yaylım ateşini açıklıyordu. Bizi vurmaya çalışmıyorlardı; bizi vurmaya göze alamazlardı. Ama belki de iyi bir görüş açısı olmayan biri için bu tam olarak açık değildi.

Mesela koltuğun altına tıkılmış bir adam gibi.

Karanlıkta havai fişekler kadar parlak bir yaylım ateşi daha geldi, küçük trol çığlık attı ve biz düştük. Ve bu sefer, hiç de yakalanacağımızı düşünmüyordum. Altı, belki de yedi kat aşağı düştük ve sonra orantısız bir şekilde yakalandık, savrulduk ve neredeyse ters dönüyorduk.

Çünkü küçük yüzdürme cihazımız kaçmaya çalışıyordu.

Onu suçlamak biraz zordu. Çatıdan indirilmiş, dövülmüş, hırpalanmış ve neredeyse boğulacak hale gelmiş, sonra da beceriksiz kaçış girişimimize güç vermeye zorlanmıştı. Ve şimdi de arkadaşı ona bağırıp çağırmaya başlamıştı.

"Ona vurmayı kes!" Pritkin bağırıyor, bir küçük muhafızı diğerinden ayırmaya çalışıyordu. *"Vurmayı kes-"*

"Ona vurmayı bırakırsam gider," diye nefes nefese kaldı diğer muhafız. "Bize ihtiyacı olmadığını söylüyor. Hepimizin dünyaya gidebileceğini söylüyor, umurunda bile değil!"

"Biz de bunu yapmaya çalışıyoruz!"

Pritkin iri adamın kolunu yakaladı ama birkaç güzel yumruk atmadan önce değil ve küçük muhafızın saldırıya duyduğu öfke ona bir an için her şeyi unutturdu. Yüzü kıpkırmızı ve öfkeli bir şekilde arkadaşına saldırdı ve yolculuğumuz aniden dengelendi, hatta pürüzsüz hale geldi. Etrafıma bakındım ama bunu hayal etmemiştim. Küçük trol aynı anda hem korkup hem de dövüşmezdi ve eğer sinir sistemi aşırı yüklenmediyse, düşmüyorduk.

Bu bir sorundu, çünkü yukarıdaki adamlar ateş etmeyi bırakmıştı.

Belki onlar da bunu anlamışlardı. Ya da belki sadece arkadaşlarına vurmaktan korkuyorlardı. Çünkü kazanıyorlardı.

Hayretler içinde oturmuş, lanet olası uçurumun yamacından aşağı koşmalarını izliyordum. Birinin iple inebileceği kadar hızlı ya da daha hızlı hareket ediyorlardı ama kazıkları, ipleri ya da herhangi bir ekipmanları yoktu. Ve buna ihtiyaçları da yoktu. Çünkü kayanın kendisi onlara yardım ediyordu.

Nehir kıyısında ne yaptıklarını görememiştim; hava çok karanlıktı. Ama burası daha aydınlıktı ve ben daha yakındım ve buna hiç şüphe yoktu. İhtiyaç duydukları her yerde yarıklar ve çatlaklar açılıyor, ayaklarının altındaki sert kayadan küçük dudaklar çıkıyor ya da tutunmak için batıyorlardı. Biri tökezledi ve koca bir çıkıntı onu yakalamak için bir anda fırladı.

Sanki tüm lanet olası kaya yüzeyi, Pritkin için su ne kadar yumuşaksa onlar için de o kadar yumuşak olan, ihtiyaç duydukları şekle göre kendini yeniden biçimlendiren bir macun gibiydi. Ve bizim için de o kadar kötüydü. Pritkin'in kolunu tuttum. "Hiç fey hakareti biliyor musun?"

"Ne?"

"Hakaret. Küfür." Onu tek elimle salladım. *"Onların dilinde küfür edebilir misin?"*

"Neden?"

"Ateş etmeleri gerekiyor." İşaret edercesine tekrar iş başında olan trollere baktım.

Genç olsun olmasın, Pritkin hiçbir zaman tam anlamıyla yavaş olmamıştı. Bir an bana baktı, sonra onlara. Sonra tepemizdeki fey'e büyü'nün çevirmeye bile çalışmadığı bir şeyler bağırmaya başladı.

Ama sanırım oldukça kötü olmalıydı, çünkü iki trol yumruğun ortasında durup ona baktı. Sonra da Zeus'u kızdırmayı başarmışsınız gibi üzerimize yağın yıldırımlara. Bana zaman ver, diye düşündüm histerik bir şekilde, tekrar düşerken.

Ve yakalandı.

Ve düştü. Ve yakalandı.

Küçük dubamız oldukça hırpalanmış görünmeye başlamıştı ama acele etmezsek işlerin ne kadar kötüye gideceğinin yanında bu hiçbir şeydi. Çünkü o ilk takladan sonra hiçbir zaman tam olarak doğrulamamıştık ve her durduğumuzda kayalara daha da yaklaşıyorduk. Ve tekrar arkamı döndüğümde, uçuşumun yüzü-

Tam önümde.

Üstüne tünemiş yarım suratlı adam gibi.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dört

Nehirden gelen fey'e dehşet içinde baktım, neden ölmediğini anlamıyordum. Onu ben vurmuştum. Biri çenesinin altında, diğeri alnında olmak üzere iki açık yara bunun kanıtıydı. Saçlarını keçeletiren ve göğsüne sıçrayan kan ve kanla birlikte. Ve yüzünün yarısını kaplayan barut yanıkları, teninin uhrevi solgunluğuna karşı simsiyah ve çirkindi.

Bir kaza kurbanına benziyordu; bir cesede benziyordu. Ceset olmalıydı, çünkü o kurşunlardan birinin açısı doğrudan beynine saplanmış olmalıydı. Üst düzey bir usta böyle bir şeyden geri dönebilirdi ama başka bir şey bilmiyordum.

Şimdiye kadar başka bir şey yoktu.

Çünkü yan yatmak yerine, küçük bir çıkıntıdan teknemizin ucuna doğru belki on iki fitlik bir sıçrama yapıyordu. Ve bizi çarpmanın etkisiyle geriye, neredeyse yukarıdan gelen mızrak yağmuruna savuruyordu. Sonra da Pritkin ve muhafız onu devirmek için kendilerini öne attıklarında, saatin sarkacı gibi tekrar uçuşuma çarptı.

Onu devirmedi.

Gerçi onu kayaya çarptı ama yeterince sert değildi. Lanet şey çalkalanırken ve ıslak kil gibi arkasında hareket ederken değil. Ve sonra vücudunun etrafında yeniden şekillendi, öyle ki bize tekrar saldırdığında arkasında fey şeklinde bir delik bıraktı, Pritkin'in tuttuğu kırık küreği bir kenara fırlattı ve başarısız olan aracımıza atladı.

Ve derhal biraz daha başarısız olmasına yardımcı oldu.

Pritkin ve gümüş fey tekme tokat dövüşerek teknenin dibine indiler ve biz de serbest düşüşe geçtik. Küçük muhafız yine arkadaşına bağırmaya başladı ama bu sefer işe yaramadı. Yanan teknenin yan tarafını tuttum ve çarpışmaya hazırlandım.

O da gelmedi.

Tekrar yakaladığımız için değil. Ama Pritkin sopayı kaptığı için -ya da asa ya da her ne haltsa- ve onu fey'in boynuna dayamaya çalıştı. Sanırım amaç onu asa ile teknenin dibi arasında boğmaktı. Ama yaratık çok güçlüydü, onu savurup bana geri attı ve sonra asanın ucunu ikimizin de göğsüne saplamak istercesine kavradı.

Ama yapmadı.

Çünkü onun yerine delip geçti.

Orada oturmuş, görüyor ama anlamıyordum. Bir silahın aksine, geri tepme olmamıştı ve diğer her şeyin üzerinde duyabileceğim bir ses yoktu. Ve tüm dövüş sadece birkaç saniye sürmüştü. Gerçekten de anlatması izlemesinden daha uzun sürmüştü ve insanlar olayları bu kadar hızlı kavramak için yaratılmamıştı; onları ancak *görmek için* yaratılmıştık.

Bu yüzden göğsündeki kanlı boşluğa baktığında ben de en az fey kadar şaşırdım.

Ve orada hiçbir şey görmedim.

Gemiden düştü, rüzgarın etkisiyle boşluğa doğru savruldu ama yok olmadı, düşmedi. Daha doğrusu o düşüyordu ama biz de düşüyorduk. Ve bir o kadar da hızlı.

Ta ki Pritkin asayı alttaki deliğin üzerine yerleştirdiği sulu yamanın içinden geçirene kadar. Ve asayla bir şey yaptı, ne olduğunu görmedim. Ama hissettim.

Çünkü aniden, şelalenin tabanına çarpmaktan bir metre uzakta olmak yerine, tekrar havalanmıştık.

Çok havadalar.

Pritkin'e yapışmış, şelalenin tepesindeki feylere bakarken ve biz yanlarından hızla geçerken bize bakan feylere bakarken, "vay canına, havadayız" diye düşündüm, tamamen tutarsız bir şekilde.

Diğer tarafa gidiyorum.

Bu iyi olurdu, bu harika olurdu, eğer tavan olmasaydı, tam orada ve tavan, tavan, *tavan!*

Sanırım Pritkin de bunu görmüştü, ancak kelimeleri tam olarak oluşturacak zamanım olmamıştı. Çünkü asayı sağa çekti ve biraz fazla ani bir dönüş yaptık. Bunu çok ani bir şekilde yaparak bizi mağaranın etrafında bir tur attırırken neredeyse tamamen yan yatmamıza neden oldu. Ve hepimiz çoktan asanın altında desteklenmemiş olsaydık, bizi ölümümüze yuvarlayacaktı.

Ayaklarımızla koltukları tutuyor, ellerimizle yanlara tutunuyor ve genellikle kollarımızı soğuk, sert bir dehşet içinde koltuklara sıkıştırıyorduk.

Kaya duvarının yanından hızla geçtiğimizde ve başka bir fey üzerine atladık.

Alnına bir topuk indirdim ama ayakkabı giymiyordum ve işe yaramadı. Gövdedeki bir delikten çılgılık atan havanın aksine, yüzüne dudaklarını dişlerinden ayıracak kadar sert vuruyordu. Ve muhafızın elinde tuttuğu küreğin kırık kenarı, fey küreği ondan koparıp üzerine saplamaya çalışana kadar biraz hasar veriyor gibi görünüyordu.

Böylece fey tekneye tek eliyle asılı kaldı ve vücudu neredeyse yatay bir şekilde arkasına doğru savruldu, ki bu birazcık normal olan herhangi birinin sonunu getirebilirdi. Sadece haşlanmış deri zırhı ve bir yan adımıyla kurtulan muhafıza tekrar bıçak saplamaya devam etti.

Bir anda dönüp kalın tabanlı çizmesini fey'in kalan eline indirdiğinde bu hareket neredeyse baleye dönüştü.

"Evet! Evet! Evet! Evet!" Kimse beni duyamasa da çılgılık attım. Kendimi bile duyamıyordum, rüzgâr kelimeleri daha ağzımdan çıkmadan koparıp atıyordu. Aniden uçmaya başlayan fey gibi.

Tam önümüzde uzanan dik uçuruma doğru. Pritkin'in hızlı bir dönüşü sayesinde uçurumu kaçırdık ama bu bize yarım saniyeye mal oldu. Bu da fey'in dönmesi, ayaklarını altına alması ve biz hızla geçerken *tekneye geri* fırlaması için gereken tek şeydi.

Ve küçük muhafız aniden ayaklarının üzerinden geriye doğru uçtu.

Fey neredeyse tekneyi kaçıırıyordu -kelimenin tam anlamıyla- içerisi yerine dış gövdeye çarpmıştı ve kendini kurtarmak ve aynı zamanda onu boğmaya çalışmak için muhafızın boynunu yakalamıştı. Ancak muhafızın başka fikirleri vardı, botuyla bir koltuğun alt tarafına takıldı ve büyük yumruklarından birini fey'in kafasının yan tarafına vurmak için kullandı.

Ama işe yaramıyordu ve silahlarımız da tükenmişti; kırık kürekler bile çoktan düşmüştü. Ve fey muhafızı kafasından kilitlemişti, yani onu uçurmanın bir yolunu bulsam bile muhafız da muhtemelen gidecekti. Ama bir şey yapmazsam zaten gidecekti, bu yüzden küçük adamın kemerini yakaladım ve *çektim*.

Bir fey savaşçısını alt edebileceğimi düşünecek kadar deli değildim ama muhafızın gerisini halletmesi için dengeyi yeterince bozmayı umuyordum. Ama çalışan tek bir kolum vardı ve iki kolumla bile fey benden daha güçlüydü.

Çok daha güçlü. Sanki *parmaklarından* biri beni geride bırakmış gibiydi, çünkü ben hiçbir fark yaratıyormuşum gibi görünmüyordu.

Ve Pritkin bir kasırganın gücünü dizginlemek için savaşıyordu ve yardım edemiyordu ve küçük trolün destek almak için kullandığı koltuk gevşiyordu, cıvatalar bu noktada çoğunlukla pas nedeniyle tutuyordu ve bir çift küçük siyah göz benimkiyle buluşuyordu-

Yardım için yalvarmak için değil, çünkü verecek daha fazla şeyim yoktu. Ama bana her şeyin yolunda olduğunu, elimden gelenin en iyisini yaptığımı, her şey yolunda *değilken* her şeyin yolunda olduğunu söylemek için. Hiçbir şey yolunda değilken! Siyah gözler bakışlarımın önünde yüzüyor, daha yaşlı, daha sönük ve daha maviye dönüyordu - kurtaramadığım başka bir adamın gözleri. Ve diğeri gibi, bu da parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu ve tutamıyordum, tutamıyordum-

Sonra iki elimi birden kullanıp çığlık atıyordum çünkü omzum vücudumdan koparılmış gibi hissediyordum ama yine de yeterli değildi ve yardım edecek kimse yoktu-

Feylerin kendileri hariç.

Çünkü uçsuz bucaksız mağaranın tam bir turunu tamamlamış, şelalenin önünde başladığımız yere geri dönmüştük. Ve feylerin fırlattığı, mesafeden dolayı bizi iskalayan mızraklar birdenbire yakın mesafedeydi. Ve sanırım lider, asayı o alamazsa kimsenin alamayacağına karar vermişti. Çünkü bir yayılım ateşi havayı yırtarak doğruca bize yöneldi.

Ve bu sefer bağlandı. Parlayan mızraklardan biri pruvayı parçaladı, yüksek oyma süslemeyi toza dönüştürdü ve bizi bir topaç gibi savurdu. Bir diğeri neredeyse aynı anda teknenin dibini yırttı, tam da yere fırlatılmadan önce oturduğum yeri.

Ve bir üçüncü-

Bir dördüncüsü ve bir beşincisi, gövdenin yarısına yayılmış, hâlâ inatla ödülüne tutunmaya çalışan kendi adamlarına çarptı.

Küçük trol yırtılarak yanıma düştü ve enerji patlamaları tüm o siyah zırhı şimşek gibi aydınlattı. İçeri girmediler; girmek zorunda da değillerdi. Parlak siyah kırmızıya dönüştü, sarı beyaza dönüştü ve fey çığlık attı, kabuğundaki bir ıstakoz gibi pişerken çığlık attı, duman çıkarmaya başlarken çığlık attı, yüzü siyaha dönene kadar çığlık attı ve yine de gemiye tutunmaya devam etti çünkü orada *erimişti*-

Sonra trolün çizmesi yanmış odun ve feylere çarptı ve o da düşerek boşluğa doğru savruldu.

Ve ben de çığlık atıyordum çünkü tekrar fırlatmak üzereydiler ve onlardan kaamazdık, zamanında değil ve kalkan görevi görecek hiçbir şey yoktu ve okların inmesini engellemenin hiçbir yolu yoktu-

Bir şekilde hiç dünmemeyi baardığım bariz olan hariç. Ama kendimi çok kötü hissetmedim çünkü görünüşe göre feyler de dünmemiti. Fırlattılar ve boşluk boyunca uzanan bir ateş hattı gibi devasa bir yaylım ateşi balattılar. Pritkin asasını kaldırdı ve tekne tamamen yan yatıp rüzgâr dalgası doğrudan feylere yönelirken bizi yere yuvarladı.

Kendi yaylım ateleri bumerang gibi kendilerine geri döndüğünde yıldırım refleksleri yeterince yıldırım değildi.

Panayırdaki atı poligonu gibiydi, diye düşündüm boş boş. Ağzım açık bir çığlık atarken yarı yolda kalmıtım, delik deşik olmuş gövdenin içinden sıranın yarısının aniden ortadan kaybolduğunu, birkaçının da siper almak için atladığını izliyordum. Ve geri kalan-

Hiçbir şey yapmadım.

O anda bir şey bekleseydim, beklediğim gibi fırtına tarafından geriye doğru savrulmadılar. Ayrıca öne doğru da dmediler. Birdenbire fark ettim ki, bir tarafta nehrin alkaladığı büyük miktardaki hava, diğer tarafta ise Pritkin'in gönderdiği g dalgası arasında sıkııp kalmışlardı. İki cam arasındaki böcekler gibi, elalenin ağzına doğru geri fleneyen suyla birlikte uzun bir süre orada asılı kaldılar.

Çok fazla su. Aslında suyun neredeyse tamamı buharlaıyor ve fey'in saçları gibi uzun beyaz akıntılar halinde geri gönderiliyordu. Giderek daha fazla, artık hiçbir şey göremeyene kadar, ne fey, ne kayalar, ne de elalenin ağzı. Bir an önce muazzam bir selin olduğu yerde beyaz bir duvardan başka bir şey yoktu.

Ve aniden tekrar oldu.

Pritkin bir şeyler bağırdı, sanırım bu "*dayan*" demekti ama bunu anlamanın hiçbir yolu yoktu. Ama bir saniye sonra tüm küçük tekne kendi etrafında dönmeye başladı, kalanlarımız da teknenin gövdesindeki deliklerde, koltuklardan geriye kalanlarda ve teknenin çıplak kemiklerinde yeni tutamaklar bulmak için kouturmaya baladık, ki her an daha fazla tahta düştüğü için elimizde kalan tek şey buydu.

Ve sonra daldık.

Kaynayan beyaz duvarın çöktüğünü, bir grup yarı boğulmuş fey'in de onunla birlikte çöktüğünü, tüm bu berbat karmaşanın bir tsunami değerinde suyla şelaleden aşağı düştüğünü görmek için bir saniyem vardı. Ve sonra yere inmek için tufanla yarışıyoruz, berbat küçük sopanın ucundan gelen güçlü hava patlaması bizi yukarı çıkığımız kadar hızlı bir şekilde aşağı fırlatıyordu. Ve bu sefer, uçurumdaki adamların bile endişelenmesini gerektirecek bir enerji patlaması yoktu; onlar da bizi umursamayacak kadar suyun çarpıp kırmasından ve üzerlerine yan dalgalar göndermesinden kaçınmakla meşguldüler.

Hem zaten hızla giden bir mermiyi vuramazsın. Rüzgâr bizi neredeyse kör ederken, kulaklarımızda bir kasırga uğuldarken ve nehir bizi karşılamak için hızla akarken biz de öyle hissediyorduk. Ve sonra *şelalenin* dibinde çalkalanan sprej, her şey yukarıdan gelen büyük sel tarafından gizlenmeden hemen önce, kıvrıldıkça, sıyrıldıkça ve ilerledikçe her iki tarafımızı da kesiyordu.

Başımı çevirdiğimde Pritkin'in pırıl pırıl parlayan tufanın altında deli gibi güldüğünü gördüm, kolumun altında kalan kıllı küçük adam yumruklarını sallayıp kıkırdıyordu ve ambarda sıkışıp kalan diğer adam normalden üç kat daha büyük gözlerle etrafa bakıyordu.

Ve aniden ben de bağırmaya başladım, çünkü *hâlâ hayattayım, sikikler, hâlâ hayattayım*.

Ve sonra tavan çökmeye başladı.

Sadece bir kısmı değil, hepsi.

Önümüzdeki uzun yeraltı nehri kaynamaya, sıçramaya ve kırbaçlanmaya başladı; dalgalar biz yanından geçerken bizi yakalamak için yirmi metre havaya sıçradı. Dev dalgalara, etrafımıza çarpan aynı derecede dev kayalar neden oluyordu. Ve ilerideki tavanda devasa çatlaklar oluşuyor, daha da büyük parçaların kopmak üzere olduğu çizgileri gösteriyordu. Çünkü koridor, devasa, kayalarla kesilmiş koridor, sadece çatlamakla kalmıyor, çöküyordu.

Feyler başımıza bir dağ yıkıyordu. Ama yeterince hızlı değil.

Çünkü bir saniye sonra, uzak duvara doğru sert bir şekilde savrulduk ve sonra beş fit genişliğinde ve kireçtaşı kayganlığında bir çatlağa girdik ve dümdüz aşağı iniyorduk.

"Augghhhhh!" dedi biri, ama bu sefer ben değildim. Az önce beni boynumdan yakalayan küçük gardiyan sayesinde hiçbir şey söyleyemedim.

"Aughhh, aughhh!" diye bağırdı gardiyan, zemin bizi karşılamak için yükselirken, çünkü yanılmışım, dümdüz aşağı değildi. Dönüşler, kıvrımlar ve çukurlardan oluşan bir slalom parkuruydu, koşmamız için çökmüş tavan yığınları ve içine düşmemiz için geniş çatlaklar arasındaydı ve vücut ağırlığımızı bir yöne ya da diğerine atmaktan başka onlardan kaçınmanın bir yolu yoktu.

Zamanın yarısından fazlasını yere dokunarak geçirseydik daha iyi olabilirdi.

"İndirin bizi! Bizi aşağı indirin!" diye bağıırıyordu küçük gardiyan biz tavanı sıyırırken. Ama arkadaşının göğsüne tahtayı vurmak için boynumu bırakana kadar aşağı inmedik. Bu da bizim büyülenmiş, kapana kısılmış fey için bardağı taşıran son damla oldu ve onun çenesine bir yumruk indirdi.

Kavga etmeye başladılar, biz de alçalmaya, yükselmeye, alçalmaya, yükselmeye, çarpmaya, zeminle tavan arasında gidip gelmeye, yan yatmaya, neredeyse takla atmaya ve lanet şeyin hiç bitmeyeceğinden emin olana kadar aşağı, aşağı, aşağı bağırmaya başladık.

Ve sonra oldu.

Çünkü bir uçuşumun kenarından, artık orada olmayan bir şelalenin üzerine fırladık. Sadece güneş ışığına, havaya ve en iyi şekilde çok aşağıda olarak tanımlanabilecek bir nehre açılan bir kapı. Özellikle de bizim küçük yama nihayet hayaletten vazgeçmek için o anı kullanmaya karar verdikten sonra.

"Oh, *kahretsin!*"

- - -

"Bu gerçekten senin adın mı?" Bir süre sonra sürünerek kıyıya çıktığımızda Pritkin sordu.

Çakıl taşlarıyla kaplı bir kumun üzerine sendeleyerek çıktım, burnumu çektim ve yeterince uzun süre hayatta kalırsam muhtemelen daha sonra utanacağım garip, küçük şok sesleri çıkardım. Yere yattım, sırtüstü yuvarlandım ve tamamen yok olmuş bir dağ yamacından yükselen dumanı izledim. Ağaçlar, çalılar ve derelerin hepsi bir mil uzunluğunda olması gereken bir yara tarafından yutulmuştu. Öyle olmalıydı.

Nefes bile alamayacak kadar bitkin ve çıldıramayacak kadar sarsılmış bir halde orada yatıyordum. Küçük trol bunu benim için yapmaya başladığında bile korkunç bir ses çıkardı,

İnsan kulağının duyamayacağı desibelde uluyan çığlıklar. Neyse ki benimkiler patlamayacak kadar suyla doluydu. Ve sonra kaçtı, minik koşan ayakların sesi ve cevap veren bir çığlık yakınlarda bir yerden bize geri yankılandı.

Pritkin ağır ağır nefes alarak yanıma çöktü. Kalan trol zayıf bir şekilde küfretmeye başladı. Dağ yamacından bir parça daha çöktü, tıpkı birinin yanlış zamanda fırından çıkardığı bir sufle gibi, uzaktan bile tüylerimi diken diken edecek kadar gürültülüydü.

"Ohshit?"

"Bu daha çok hayatımın hikâyesi," dedim sefilce.

Ve sonra bayıldım.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Beş

İki saat sonra, küçük bir Wookie tek çıkışı engellerken, bir ağacın tepesine tünemiş bir platformun üzerinde oturuyordum. Platform, halat köprüler, sallanan sarmaşıklar ve çözemeyecek kadar yorgun olduğum karmaşık bir sistemle yukarı ve aşağı ve bazen de etrafta dolaşan ağırlıklı tahtalarla başka ağaçlardaki diğer birçok platforma bağlıydı.

Özellikle de onu kullanmayacağım için.

Minik Wookie, çılgınca sakallı suratından bana sabit bir şekilde baktı. Ewoklar, diye düşündüm. Küçük olanlara Ewok deniyordu. Ama bu versiyon *o kadar* kıllı değildi ve o kara gözlerde insan zekası vardı. Ve tüm o saçların altında insanımsı özellikler.

Pritkin'inkini bile küçük göstermeyi başaran burnu hariç. Ve büyük, boğumlu eller. Ve siyah, gür ve her yere sardığı silahlar da dahil olmak üzere her şeyi gizleyebilecek kadar büyük olan sakalı. Ve insan küntlüğünden çok köpek dişi gibi sivri olan dişleri...

Bir daha düşündüm de, Lucas'ın bu adamlara rol vereceğini sanmıyordum.

Kendime artık kendime gelmemi söyledim. Ancak bu pek işe yaramadı çünkü Pritkin'in nerede olduğunu bilmiyordum ve bu durum babası için de geçerliydi. Ve bizi dünyaya geri götürecek, tercihen su basmamış başka bir geçidi nerede bulacağımı da bilmiyordum. Bilseydim bile oraya ulaşamazdım çünkü buradan çıkan tek köprünün önünde bir Ewok vardı.

Belki de şimdi ona ters ters baktığım için biraz endişeli görünmeye başlamıştı.

Bunun yerine arkamı döndüm ve altımdaki manzaraya baktım.

Çok güzeldi. Güneş yaklaşık bir saat önce batmıştı ve yıldızlar ortaya çıkmıştı.

Ama tepedeki yapraklı örtünün kalınlığı ve aşağıya saçılan ışık nedeniyle onları görmek zordu. Orada

Ağaçların arasında yanan ateşler, neşeli kamp ateşleri ve parıldayan meşaleler ve hemen altımızda, bir grup küçük, kıllı adamın kocaman bir şişin üzerinde bir şeyle güreşmeye çalıştığı büyük bir şenlik ateşi türü şey.

Henüz başaramamışlardı ama havada başka kokular da dolaşmaya başlamıştı ve bu da midemin guruldamasına ve ağzımın sulanmasına neden oluyordu. Ama oturup salya akıtmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Ve kaşınmaktan. Çünkü bir zamanlar talihsiz bir kuklaya benzeyen şey, ıslatılıp kurutulduktan sonra büyük, kıllı bir siğile dönüşmüştü.

Ama başka kimse şort giymiyordu, bu yüzden en iyisinin üzerimde kalması olduğunu düşündüm. "Biliyor musun, Leia'ya yeni bir elbise verdiler," dedim gardiyana.

Omuz.

Belki de paylaşacak PowerBar'ım olmadığı için cevap verme gereği duymadı.

Tanrım, hararetle PowerBars'ı düşündüm. Ya da jerky. Ya da herhangi bir şey, ne olursa. Filmlerde bu kısmı hiç göstermiyorlardı, maceraların nasıl sürekli pis, hırpalanmış, bitkin ve *aç* olduğunuz anlamına geldiğini. Hayır, Leia tertemizdi, saçları mükemmeldi, elbisesi -güzel, yumuşak, hoş elbisesi- iyi ütülenmişti ve lanet olası platformun tahtalarını kemirmeye hazırlanıyor gibi görünmüyordu!

Elbette, Han ve Luke aynı sahnede neredeyse canlı canlı kızartılmışlardı, bu yüzden daha kötüsü de olabilirdi. Ve eğer bir infaz planlıyorlarsa bana oldukça iyi davranıyorlardı. Uyandığımda burnunda bir kemik ve saçında tüyler olan, bana tavuk sallıyor gibi görünen ama bunun yerine omzuma bir kap merhem süren bir adam gördüm. Bir ayının kokarcayla sevişmesi gibi kokuyordu ama acıyı güzelce uyuşturmuştu. Ve şimdi arkamdaki tahtaların üzerinde bir sürahi su ve bir yığın kürk vardı, uyumak istersem diye düşünmüştüm.

Ama ben yapmadım.

Gitmek istedim. Pritkin'i bulmak istedim. Onu Rosier'e götürmek istedim. Üzerindeki lanetten kurtulup ait olduğumuz yere dönmek ve *buna bir son vermek* istiyordum. . . .

Ama bu olmayacaktı, değil mi? Chewbacca orada her hareketimi izlerken olmazdı. Oturdum ve dudağımı çiğnedim.

Rosier'e ulaşamıyorsam, onu kendime getirmeliydim. Bir şekilde. Ve bunu bir an önce yapmalıyım, çılgın fey zaman akışı işleri hızlandırırsa ve lanetli ruh ortaya çıkarsa, benim devasa hatam sayesinde ve-

Ve kendine *gel*, Cassie!

Bunu yapabilirdim. Bu sadece başka bir değişimdi. Ve evet, ben perideydim ve Rosier dünyadaydı ve gücüm burada pek iyi çalışmıyordu, eğer çalışıyorsa bile, ama *bir geçidin hemen yanındaydık*. Hava kararmadan önce ağaçların arasından parıldayan nehri görebiliyordum. Ve geçit nehrin içindeydi. Rosier de geçidin diğer tarafındaydı - en azından öyle olsa iyi olurdu, çünkü bir yere kaçarsa şeytani *boynunu* kırardım.

Doğru. Evet. Bir değişim. Rosier geçidin diğer tarafından bana, sonra da biz Pritkin'in olduğu yere. Onu görmedim, ama çok uzağa gitmiş olamazdı ve onu aşağıya tükürmüyorlardı, bu yüzden iyi olduğunu varsaydım. Muhtemelen bizi ayırmışlardı, böylece işbirliği falan yapamazdık ve kapa çeneni, kapa çeneni, kapa *çeneni*, sadece babasının piçini *buraya* getir.

Gözlerimi kapattım ve gücüme ulaştım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, gelmedi. Ama gitmemişti. Güç şimdi benim yaptığım yere gitti; beden değiştirsem de değiştirmesem de, zaman değiştirsem de değiştirmesem de, büyük bir altın gölge gibiydi, takip ediyor, parıldıyor, çağırıyordu ... sadece ulaşamayacağım bir yerde-

Konsantre ol!

Derin bir nefes aldım, çünkü nedense nefesim yetmiyordu ve tekrar denedim. Neredeyse tam olarak, yeterince uzun olmadığınızda bir rafta yüksek bir şeye uzanmaya çalışmak gibi hissettim. Zorla uzanıyordum, sanki geriniyordum ve parmak uçlarım ona dokunabiliyordu ama yakalayamıyordum, sanki *tam oradaydı, tam oradaydı, tam oradaydı*, ama yapamıyordum ... *tam . . . Lanet olsun!*

Durdum, nefes nefese kaldım, terledim ve içimden küfrettim, çünkü o sefer neredeyse başarıyordum. Sadece bir saniyelğine ve kısacık bir dokunuş gibi, ama onu hissetmişim, saf, güzel ve güçlü. İhtiyaç duyabileceğim ya da kullanmayı umabileceğim tüm güç, etrafıma yayılan parıldayan bir deniz gibi ...

Bir an durakladım, çünkü tam olarak buydu. Her tarafa yayılmış, uçsuz bucaksız bir okyanus gibi, bizi ayıran bariyere çarpıyor, çarpıyor ve çarpıyordu. Sanki o da benim kadar bu düzenden hoşlanmıyordu. Ama yine de ona dokunamıyordum, doğrudan değil, burada değil, Pritkin'in elastik su numarasının üstündeyken nehrin dibine ulaşabildiğimden daha fazla.

Aslında bu daha iyi bir benzetmeydi, çünkü raf hareket etmez. Ama gücüm vardı, su gibi akıp gidiyor, bazen yaklaşıyor, bazen uzaklaşıyor ama hep geri geliyordu. Sanki bir tür metafizik havuzda yüzüyormuşum da bir türlü inemiyormuşum ve güvertede ulaşamadığım bir şeyi istiyormuşum gibiydi.

Ama su yapabilirdi, eğer yeterince yer değiştirirsem. Böylece zihinsel olarak kıpırdanmaya, kıvranmaya ve zıplamaya başladım, aslında dokunamadığım gücü kontrol etmenin bu yeni yolunu bulmaya çalıştım. Ve işe yaradı -bir bakıma.

Yine de bir şey yapıyordum, üzerinde olmadığım yüzeyin yükselip alçalmasına neden olan bir şey, ta ki bir platformda oturup feylerin gelip beni pişirmeye karar vermesini beklemek yerine açık denizde bir teknede oturuyormuşum gibi hissedene kadar.

Ve, tamam, belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi, diye düşündüm, dalgalar daha sert vurmaya başladığında ve işler biraz kontrolden çıkmaya başladığında ve sonra birazdan daha fazla. Ama durmadım; durabileceğimden emin değildim. Sadece Rosier'e odaklandım, kafamda o sinir bozucu, kendini beğenmiş baş belasının görüntüsünü oluşturdum ve-

Ve-

Ve çekti.

Gücün etkisiyle olmasa da geriye doğru düştüm. Bu çarpıtı ve emildi, içime şok dalgaları yaydı, garip ve heyecan verici ve aynı anda hem iyi hem de kötü hissettirdi. Tıpkı lunapark treninden sonra küçük arabanın durması ve gerçekten iyi vakit geçirip geçirmediğinizi merak edip göğsünüzü tutmanız gibi.

Ve başka bir şey daha.

Doğrudum ve bana bir şey çarptığı için geriye doğru düştüğümü fark ettim. İlk başta anlam veremediğim bir şeydi bu, çünkü kızgın bir iblis lordu değildi. Tam olarak değil, diye düşündüm, ev dokuması görünümlü bir kumaş parçasını incelerken, yer yer çamur sıçramış ve sanki biri içinde uyumuş gibi buruşmuştu.

Çünkü biri yapmıştı.

Bu bir pelerindi, muhtemelen şu anda Britanya'daki insanların yarısının giydiği türden bir pelerin. Ama hiçbirine ait değildi. Pelerini boğazından tutan Rosier'in küçük yuvarlak iğnesiydi; bu güzel kalaylı parça kaba malzemeye uymasa da, kibirden kendini mahrum edemediği tek tavizdi.

Rosier'in peleriniydi. Orada oturdum, hafif bir inançsızlıkla bir an için onu tuttum, parmaklarımın altında kirli yün hissettim ve yüzümde kocaman bir sırıtış belirdi çünkü bunu yapmıştım! Bir pelerinin yerini değiştirmiştim!

Daha sonra sahibini denemeye karar verdim.

Ya da biri burnunu sokmasaydı sokardım.

Tam anlamıyla. Omzuma bir dokunuş hissettim ve etrafıma baktığımda kendimi sekiz yaşında bir çocuğun ayağı büyüklüğünde bir şeyle burun buruna buldum. Ve arkasındaki uzun uzantıda bir çift boncuk gibi siyah göz beni dikkatle izliyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

Gözleri ödülüne kaydı. "O ne?" "Bir pelerin, neye benziyor?"

"Nereden? Daha önce yok-" "Vardı."

"Yapmadım."

"Ben de öyle."

Gözlerini bana dikmek yerine pelerine dikti.

Çok iyi göremiyor gibiydiler, bu da önlerindeki saçlar yüzünden şaşırtıcı değildi. Ama sonra solumaya başladılar. Ve bilmeliydim: böyle bir burun bir şey için iyi olmalıydı.

Boğumlu bir el bir kat yünü yakaladı. "Senin gibi kokmuyor." "Bir arkadaşımдан ödünç aldım."

"Onun gibi de kokmuyor."

"O arkadaş değil! Başka bir arkadaş. Bir nevi, ve geri ver!" "Ne iş yapıyorsun?" diye tekrar sordu. Ve sonra başka şeyler söyledi kulağa *tavuk-tex-dump-stick* gibi geliyordu ama muhtemelen öyle değildi.

Babelfish'in büyü versiyonunu almam için bana güvenin, diye düşündüm ve pelerinimi geri kaptım.

"Onunla hiçbir şey yapmıyorum," dedim ona, öfkelenmeye çalışarak. "Bir insan genellikle pelerinle ne yapar?"

Şüphe azalmadı. "Neden ihtiyacın var?" "Hava soğuyor! Gördün mü?" Kollarımı ovuşturdum.

Bunu yemiş gibi görünmüyordu, belki de Galler'in gece serinliğinden eser olmayan ılık bir akşam olduğu için. Ama sanırım insanların garip, soğukkanlı yaratıklar olduğuna ve daha fazla sıcaklığa ihtiyaç duyduklarına karar verdi, çünkü sonunda bıraktı. Hemen pelerini giydim, bu onu tatmin etmiş görünüyordu ve görev yerine geri döndü.

Bir süre bekledim, sırtım ona dönüktü, iki kat yünün altında terliyordum. Ve bunu yaparken mümkün olduğunca sıkıcı olmaya çalışıyordum. Sanırım hedefi tutturmuştum, çünkü omzumun üzerinden bir daha bakma riskini aldığımda

Platformun diğer tarafından bir şeyler izliyor ve her yere yayılan kokulardan hoşlanmış gibi havayı kokluyordu.

Gözlerimi kapattım, pelerinimi üzerime çektim ve tekrar denedim.

Bu sefer daha zordu, *çok* daha zordu ve bir an için hiç işe yaramayacağını düşündüm. Ama sonra bir şey buldum. Sanki bir şekilde sıkışmış ya da biri diğer tarafta halat çekme yarışı oynuyormuş gibi geçmek istemeyen bir şey. Ama daha sert çektim, çektim, kaldırdım ve çektim-

Ve sorunum yüzünden suratıma kötü bir tokat yemek.

Ter ve ot lekesi içindeydi, dizlerinde delikler vardı ve baldırlarının yarısına kadar kir içindeydi. Pantolon, diye fark ettim, içim acıyarak. Hızlıca etrafıma bakındım ve sonra onları pelerininimin altına soktum.

Rosier muhtemelen onlara ihtiyaç duyduğu hiçbir yerde değildi.

Ya da bir sonraki kucağıma düşen, hayatta kalan tek ayakkabı. Ya da ondan sonra ortaya çıkan kemer. Ve sonra hemen tanıyamadığım bir şey, küçük, beyaz, gevşek ve açıkçası biraz tuhaf bir şey, o-

Ewww! Az önce eterden çıkardığım dar donu bıraktım ve orada oturdum, nefes nefese ve bitkin bir halde Rosier'in iğrenç kıyafetlerinden oluşan bir yığına bakıyordum ama Rosier yoktu. Ve zar zor doğrulabildiğimde tekrar deneyecek gücüm yoktu.

Kendimi desteklemek için bir elimi yere koydum ve bir süre sadece nefes aldım. Harikaydı.

Şimdi ne olacak?

Bu benim tek büyük fikrimdi, tek başıma ve peri dünyasında bir ağacın tepesinde sıkışıp kalmıştım ve şimdi yeni çıkmıştım. Ve yer değiştirmek en iyi yaptığım şeydi; her zaman *iyi* olduğum şeydi - Agnes bile öyle demişti. Peki bunu yapamazsam geriye ne kalırdı?

İğrenç şeyleri paketleyip ayakkabıyla ağırlık yapmak dışında. Ve platformun kenarından aşağı atmak. İnerken de kimsenin kafasına isabet ettirmemeye çalışmak... Gerçi aşağıda küçük bir muhafız mızrağını kaptığı gibi çılgınca sıçradı ve arkasındaki otların arasına düştü.

Ama bulamadı ve ben rahat bir nefes aldım, karanlığa baktım ve Salvatore'un mokasenlerinden birinin nereye gittiğini bilseydi ne düşüneceğini merak ettim.

Ve sonra Ewok arkamda bir çeşit gürültü yapmaya başladı.

Ona tekrar bakmak için döndüm ama geri gelmemişti. Göz kırpma için bile hareket etmemişti. O siyah, siyah gözlerinde parlayan ateş ışığı olmasa onu kıllı bir heykel sanırdım. Ya da kat kat paçavraların altındaki göğsünün şimdi biraz daha hızlı bir şekilde yükselip alçalması. Ya da elinin mızrağını sıkma şeklini.

İnsan büyüğü hayranı değilmiş gibi görünüyordu.

Yani, gerçekten değil. Hareket etmedi ama gözlerinin akı görünüyordu. Benden platformun kenarına, oradan tekrar bana bakarken gözleri titriyordu ve evet. Az önce ne yarattığımı bilmesine imkan yoktu, değil mi? Ya da arkadaşlarının ortasına ne attığımı ve düşününce, belki de çöplerle yaşamalıydım çünkü *çok* düzenli olmak diye bir şey vardı ve şimdi yine o sesleri çıkarıyordu.

Ve bana doğru bir adım atıyor.

Ve hayır, Lucas için yeterince sevimli değillerdi, diye düşündüm geri çekilirken. Hiç de sevimli değillerdi ve altlarında insana benzer özellikler olduğunu varsaysam da bunu gerçekten bilmiyordum, değil mi? Gerçekten hiçbir şey bilmiyordum ve eve yakın bir yerde bile değildim ve meyve suyum bitmişti ve bildiğim kadarıyla belki de Pritkin ve ben menüdeydik, çünkü Dante'nin yerindeki karanlık fey özellikle seçici davranmıyordu ve-

Sonra gardiyanın yüzünü görebildiğim kadarıyla değişti ve buruştu, sanki onu kızdıracak bir şey yapmışım gibi. Sadece birkaç santimlik bir deri parçası görüyorken bunu nasıl söyleyebilirdiniz ki? Ama söz konusu deri birden kızardı, sanki çok uzun süre bakmışım gibi ve belki de bu onların kültüründe bir hakaretti, çünkü görebildiğim yüz mutlu görünmüyordu.

Ayağa fırlayıp geriye doğru bir adım attığımda, ellerimi kaldırıp mümkün olduğunca tehditkâr görünmemeye çalıştığımda bu iki kat daha doğruydum.

Belki de bu onların kültüründe aynı anlama gelmiyordu, çünkü şu anda ciddi şekilde kızarmış görünüyordu, bir adım daha geri çekildiğimde bile değişmeyen bir şey. Belki de zayıflık gösteriyordum ve *bu* onu kızdırıyordu, ama burada seçeneklerim neydi? Ve yine o sesleri çıkarıyordu, daha çok çığlık gibiydi ve bir anlam ifade etmiyorlardı, belki çeviri büyüünün etkisi geçtiği için belki de bana küfrettiği için -kim bilir?

Tökezleyerek geri çekildim ve içinde mızrak olan kolunu sallayarak bana doğru koşmaya başladı; bir çığlık attım ve tekrar geri çekilmeye çalıştım ama bu sefer ayağımın altında havadan başka bir şey yoktu.

Çığlık attım ve muhafız çığlık attı, o da hamle yaptı ve ben düşmeye başladım ve ağaçların gölgesi üzerimde mide bulandırıcı bir şekilde dönmeye başladı-

Ve sonra aniden durdu. Ama beni yakaladığı için değil. Başka biri yakaladığı için.

"Başın hep bu kadar belaya girer mi?" Pritkin arkasından sordu

Ben.

Boynumu çevirdiğimde onu küçük bir masanın üzerinde dururken gördüm. Bir elinde sepet, diğerinde ben, sallanan platformlar. "Çoğunlukla," diye nefes aldım.

"Biliyor musun, sende bunu fark ettim," dedi bana. Ve sonra beni öptü.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Altı

"Muhafız," diye nefes nefese geri

çekildim. "Ne?"

"Bir muhafız var!"

Pritkin şaşkın görünüyordu. "Evet?"

Omzunun üzerinden baktı ve sonra ben de baktım. Ve beni öldürmek üzere olan gardiyan birdenbire ortaokul dansındaki üçüncü tekerlek gibi görünmeye başladı: garip, rahatsız ve biraz da utanmış.

Botunun burnunu inceliyordu ama Pritkin büyüünün bilmediği bir dilde bir şeyler söyleyince başını kaldırıp baktı. Ama muhafız anlamış olmalıydı, çünkü aniden döndü ve koşar adımlarla ip köprüden aşağı indi.

Şok içinde Pritkin'e baktım. "Ne *dedin* sen?"

"Onu rahatlattım. Sanırım o *da* rahatladı. Zavallı adam; ona büyü yapacağınızdan korkuyordu!"

"Ben büyü yapmam."

"Bir şey yapmışsın," dedi Pritkin. "O Svarestri savaşçısı kalp krizi geçirip yere yığılmadı."

"Hangisi?" Sefilce sordum ve tekrar oturdum. Ve başımı ellerimin arasına aldım, çünkü odadaki fili sonsuza kadar görmezden gelemezdim, değil mi?

Zaman çizgisinin canına okumuşken olmaz.

Bir süre orada oturdum, artık istemediğim bir pikniği yaymasını dinledim, midemdeki batma hissi yemek yerine onu dolduruyordu. Rosier'e kullanamayacağımızı bildiği bir silah getirdiği için kızmıştım, peki ben ne yapmıştım? Daha iyi biliyordum. Bu kadar geriye gitmenin feci sonuçları olabileceğini, zamanı düzeltemeyeceğim şekilde bozabileceğimi, zaman çizgisini korumam gerektiğini, kendim bozmamam gerektiğini biliyordum!

Eğer onu çöpe atsaydım.

Ama kesinlikle öyle görünüyordu. Bir fey daha öldürmüştük, bu kadarından emindim. Ve belki de birden fazlasını, çünkü korkutucu dirençlerine rağmen, bu lanet olası sert kayaların üzerine lanet olası uzun bir düşüştü ve elbette, belki şanslıydım ve belki bazıları başarmıştı, ama hepsinin olduğuna inanamadım.

Çoğunun öyle olduğuna inanamadım.

Peki bu zamanı nasıl çöpe atmadı? Fey zaman çizgisi *sayılmıyor* muydu? Önümüzdeki birkaç gün içinde hepsi kalp krizi mi geçirecekti? Ne oldu?

Bilmiyordum, çünkü Rhea'nın söylediği gibi herhangi bir uyarı almamıştım. Bu kez aklım başımda olmasına ve bunu aramama rağmen hiçbir şey almamıştım. Hâlâ da aramıyordum.

Gücüm mırıldanıyordu, sıcak bir arka plan enerjisi, dünyadakinden daha sönüktü, ama az önce gösterdiğim gibi, hala bir seviyede buradaydı. Ama belki de bu yeterli bir seviye değildi? Belki de benimle burada konuşamıyordu? Ya da belki ben sadece nasıl dinleyeceğimi bilmiyordum.

Evet, sonuncusu üzerine bahse girmiştim. Yani ne kadar batırdığımı kim bilebilirdi ki? Ve bir adam için.

Belki de bu yüzden Pythias'ın insanları olmaması gerekiyordu, diye düşündüm sefilce. Belki de Agnes'in o steril müze dairede tek başına yaşamasının nedeni buydu. İnsanlar her şeye karışır, onları karmaşıktırır, kafanızı karıştırırdı.

İş o noktaya gelseydi Agnes, Pritkin'in ölmesine izin verirdi. Bundan hiç şüphem yoktu. Doğru olanı yapar, evde kalır ve işlerin artık böyle olduğunu kabullenirdi.

Ya Jonas olsaydı? diye sordu küçük bir ses. Ya da değer verdiği başka biri? O zaman da doğru şeyi yapar mıydı?

Rhea'yla bulduğumuz fotoğrafı düşündüm. Çok mutlu görünüyorlardı. Kumsalda, tenlerinde kum, yanaklarında yanık başlangıcı ve midelerinde ertesi gün genç hallerinin akşamdan kalmalığı yerine muhtemelen hazımsızlık yaratacak yağlı yiyeceklerle iki orta yaşlı insan. Ama bunu umursamayacaklardı. Çünkü işten, sorumluluklardan ve hiç bitmeyen gelen kutusundan bir gün çalmışlar ve biraz yaşamışlardı.

Peki ya ertesi gün? Peki ya işe geri döndüklerinde? Çünkü vardı.

O zaman ne olmuştu?

Bilmiyordum. Ama ne *olmadığını* biliyordum. Agnes zaman çizgisini yerle bir etmemişti! Belki de benim yaptığım seçimle hiç karşılaşmamıştı; belki o da başarısız olurdu. Bunu da bilmiyordum. Sadece bir şeyi biliyordum.

Bunu düzeltmemi beklerdi. Bir şekilde.

Çenemin altında bir parmak hissettim ve başımı kaldırdığımda parlak yeşil gözlerin benimkilere baktığını gördüm. "Neden yüzün asık? Biz *kazandık*."

Güldüm. Pek hoş bir kahkaha değildi ama bu şartlar altında yapabileceğim en iyi şey buydu. "*Hayatta* kaldık."

"Svarestri'ye karşı bu sayılır," dedi Pritkin bana ciddiyetle. Ve sonra sırttı, nefesimi kesen parlak, açık bir ifadeyle, çünkü hiç böyle görünmezdi. "Ve bu kutlamaya değer, değil mi? Hayatta kaldık!" O bağırdı ve yarım düzine ses de kupalarını kaldırarak ona karşılık verdi.

Bunlardan biri, gülümseyen, yarı çıplak bir bebek savaş büyücüsü tarafından bir saniye sonra elime tutuşturuldu. "Hayatın tadını çıkarma zamanı!"

"Keyfini çıkarın." Gözlerimi devirmekten kaçındım -sadece.

"Sanki bu kelimeye aşına değilmişsin gibi konuşuyorsun."

"Aşınayım. Sadece ilk isim bazında değil."

Tekrar sırttı ve başını salladı. Ve ben kupamı incelerken sepeti açmaya devam etti. Bira. Sert. Ama fena değildi ve boş midem bunu hevesle kabul etti.

"Ne demek onu rahatlattım?" İçkimin yarısını içtikten sonra sordum.

O.

"Yani, ona gidip yemek almasını söyledim. Senin evinde bir öküz kızartıyorlar.

ve herkes çok heyecanlı. Topraklarından sürüldükleri için artık çoğunlukla balıkla geçiniyorlar ama kimse bundan hoşlanmıyor."

Bu cümlede yanlış olan pek çok şey vardı ama midem sadece birine odaklanmıştı. "Bu ... öküz mü?"

Sepetin içine baktım ve sadece kokusu bile ağzımın yeniden sulanmasına neden oldu. Ve midem homurdanmaya başladı. Birden, tek başıma bütün bir öküzü yiyebilirmişim gibi hissettim.

"Hayır, henüz hazır değil. Ama aç olabileceğini düşündüm, bu yüzden onlara ellerinde ne varsa alabileceğimizi söyledim." Bana sertçe baktı. "Eğer daha sonra bir göz getirirlerse, onu ye. Bu bir lezzet olarak kabul edilir ve yemezseniz onları gücendirirsiniz."

"Ve ... onları gücendirirsem ne yaparlar?" Endişeyle sordum. "Muhtemelen surat asarlar. *Yillarca*. Kimsenin feyler gibi hafızası yoktur."

Üzerlerine yiyecek bulaşmaması için kürkleri ağaca yaklaştırdı ve ziyafetimizi hazırlamayı bitirdi. Bir süre vites değiştirmeye çalışarak onu izledim. Hiçbir şey mantıklı gelmese de arayı kapatmaya çalışıyordum. "Benim şerefime mi?" Sonunda söyledim.

"Mmhm."

"Ama kısa bir süre önce kafama taş atıyorlardı ve beni *bıçaklamaya* çalışıyorlardı"

"Bu daha önceydi."

"Neyden önce?"

"Onların iki savaşçısının hayatını kurtarmaya yardım etmeden önce. Ve onlar kutsamayı öğrenmeden önce." Ekmeği keserken durakladı ve yeşil gözlerini bana dikti. "Bundan bahsetmiş olabilirsiniz."

"Neyden bahsetti?"

"Bilmiyor musun?"

"*Neyi* biliyorsun?" Yorgun, endişeli ve aç bir şekilde talep ettim.

Ve sonra bıçağı aniden bana doğru ittiğinde irkildim, nefesimi kesecek ve geri çekilmeme neden olacak kadar hızlıydı. Sonra da etrafımdaki havada çan sesi gibi bir ses yükselince tekrar irkildim. Daha *kendime* gelemeden, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, hepsi de büyük, hepsi de parlak, hepsi de kızgın görünümlü bir grup muhafızın elinde yarım düzine mızrak belirdi.

Ve hepsi Pritkin'in boğazını işaret ediyordu.

Bir an orada öylece kaldık; mızraklar, muhafızlar ve ölümcül çemberin ortasında nefes bile almadan duran ikimiz. Her neyse, ben değildim. Pritkin temkinli görünüyordu ama şahdamarından santimetrelerce ötede bir sürü bıçak varken olması gerektiği kadar telaşlanmamıştı.

Ama ekmeğin bıçağını yavaşça yere bırakırken hareketlerinde çok dikkatliydi. "Sadece kontrol ediyordum," dedi içlerinden biri bıçağı hızla kapıp uzaklaşırken. "Ama madem buradasınız, biraz daha bira alabilir miyiz?"

Muhafızlar ona hak ettiği bakışı attılar, beni bir kez daha süzdüler ve geldikleri gibi hızla gittiler. Kimse daha fazla bira teklif etmedi. Ama yine de birden kendimi daha iyi hissettim.

Çok daha iyi.

Menüde olmamak bir insan için bunu yapabilir.

"Bize zarar vermeyecekler mi?" Kenarında sürünerek sordum tekrar aşağı sallanmalarını izlemek için. Ve izlemek için

Tek bir derme çatma asansör çok sayıda ağaca hizmet ediyor gibi görüldüğü için karşı yükler önce yukarı sonra da etrafta sallanıyordu. İri yarı bir kadın, büyük bir kavis çizerek sallanırken kıkırdıyor ve gülüyordu; bir tür manik bira perisi gibi, ağaç çemberinin etrafındaki hevesli, uzanan ellere büyük boy kupalar vuruyordu.

Kahretsin, eğlenceli görünüyordu.

"Bize zarar vermek mi? Sen Fey Dostusun," dedi Pritkin, sesi büyük harflerle çıkıyordu. "Onlar ... şey, muhtemelen senin için ölmezler; bu onların işareti değil. Ama bir noktada, karanlık fey klanlarından birinin bir üyesine büyük bir hizmette bulundun ve bu nedenle hepsinden saygı bekleyebilirsin."

Bir dakika sürdü. Aslında birkaç dakika sürdü, bu sırada aşağıdan ara sıra gelen kıvılcımlara baktım, birkaç tanesi platformumuzun kenarına kadar havaya uçmaya başlamıştı. Ve sonra hatırladım.

"Radella."

"Ne?" Bir kaseye bir şeyler doldururken başını kaldırıp baktı.

"Bir fey. Bir peri. Ona bir rün verdim." Pritkin şaşkın şaşkın baktı. "A doğurganlığa yardımcı olacak bir şey."

"Ah. Adının Arkadaş olmasına şaşmamalı. Seni evlat edinmediklerine şaşırdım!"

"Eve sığabileceğimi sanmıyorum."

Güldü ve her zamanki gibi beni yerinden sıçrattı. "Hayır, sanırım değil."

Sürünerek geri döndüm ve biramı aldım. "'Dikkate almak' ne demek?" Kalanını da içtikten sonra sordum.

"Ben olsam çok zorlamazdım," diye uyardı kaseyi bana uzatırken. "Ve sadece karanlık feylerle. Işık, işaretlerini onurlandırmaz ve aslında bir tane bulurlarsa işleri sizin için daha da kötüleştirebilir. Ve seni işaretleyenle arası bozuk olan karanlık klanlar muhtemelen sanazarar vermezler. ama seni geri almak için fidye isteyebilirler."

Evet, Radella'nın henüz doğmamış olabileceğini düşünürsek bu iyi giderdi.

Pritkin, "Ama öte yandan, bu size karanlık fey topraklarında serbest geçiş hakkı veriyor," diye ekledi. "Burada olmaya hakkınız var. Dost canlısı olduğunuz biliniyor. Ve koruyucularınız var. Bu küçük bir hediye değil."

Teşekkürler Radella, diye düşündüm hararetle.

"O zaman neden bir muhafızım var?" diye sordum.

"O bir onur muhafızıydı, yardım ettiğiniz trollerden birinin kardeşiydi. Ve bir rehber, bir yere gitmek istersen diye."

"Gitmek mi? O zaman *gidebilir* miyiz?"

Pritkin bir kaşını kaldırdı. "Yarın." "Bu gecenin nesi var?"

"Gece olduğu gerçeği mi?" dedi kendi kâsesini doldururken. "Karanlık fey sınırında seyahat etmek, sizi yemek üzere olan şeyi görebildiğiniz gündüz bile kolay değildir. Ve ben, kendi adıma, yorgunum. Sen yorulmadın mı?"

Evet, öyleydim ama yapmam gereken bir iş vardı ve bu iş burada oturarak yapılamazdı. Ama bu iş Pritkin olmadan da yapılamazdı ve o da yerinden kıpırdamaya niyetli görünmüyordu. Onu taşıyabileceğimden de şüpheliydim.

"Ayrıca, kutlamayı da kaçırsınız," diye ekledi.

"Ne kutlaması? Ne yapıyorlar?" Platformun kenarından bakmak için boynumu eğerek sordum.

"Neler oluyor?" Pritkin sordu, çünkü kendi gözleriyle göremeyecek kadar gerideydi.

"Bir grup yaşlı adam, beyaz sakallı yaşlı troller. Öküzün yanında toplanıyorlar. Yanlarında iki muhafız var. Sanırım bizimle teknede olanlar onlar."

Pritkin sırttı. "Görünüşe göre eğlence başlamak üzere." "Ne eğlencesi?"

"Göreceksin. Gel de ye."

Beynimi meşgul eden sorulara cevap bulma niyetiyle sürünerek yanına gittim. Ama yiyecekler cazip görünüyordu ve Pritkin zaten beni dinlemiyordu. Çok da uzak olmayan bir ağaçta bir müzik grubu çalmaya başlamıştı ve o da parmaklarını tıkırdatıyor, başını sallıyor, ekmek, bira ve kızarmış et gibi garip bir şeyler atıştırıyordu... aslında çok güzel kokuyordu.

Burnumu kendi kaseme soktum. *Gerçekten* güzeldi. Etrafta bir kaşık aramaya başladım.

Ve farkına varmadan önce küçük olmayan kaseinin çoğunu bitirmiştım. Ve kahretsin, çok güzeldi, kavrulmuş sebzeler ve koyu kahverengi bir sos ile bir çeşit geyik eti yahnisi gibi bir şeydi. Kaşığı yaladım.

Kafamı kaldırdığımda Pritkin'in beni izlediğini ve nedenini bilmediğim bir şekilde eğlendiğini gördüm. Belki de düzgün, zarif, küçük bir kadın gibi değil de barbeküdeki Scarlett O'Hara gibi yediğim içindi. Fiddle dee dee, diye düşündüm ve bir parça ekmek daha kopardım.

"Gidip biraz daha getirebilirim," dedi bana, şimdi açıkça gülüyordu.

"Olduğun yerde kal!" Ekmeği ona doğrulttum. "Bazı sorularım var."

"Ne gibi?"

"Mesela ben orada olmasaydım ne yapardın?" "Orada mı?"

"Değirmende. Beni görmemiş olsaydın ne yapardın?" Bir an için bunu düşündü. "Banyo mu yapardın?"

"Ben ciddiylim!"

"Ben de öyle." Bir kase küçük fûme balık aldı ve bana ikram etti ama başımı salladım. Beni izleyebilen herhangi bir şeyi yemekte sorun yaşıyorum. Görünüşe göre Pritkin'in böyle bir sorunu yoktu, kılçıkları ve her şeyi bariz bir zevkle çıkırtıyordu.

"O lanet olası feyler beni bir dağın yarısından geçirdiler!" dedi ısırmalarının arasında. "Üstelik beni atış talimi için kullandılar. Sonunda onları kaybettim ve en yakın su kaynağına doğru yol aldım. Su benim elementim ve büyü yapma yeteneğimi artırıyor. Onların gittiğinden emin olana kadar ortalıkta görünmemeye ve saklanmaya niyetliydim. Bu sizi hayal kırıklığına uğrattıysa özür dilerim," diye ekledi, "ama onlarla savaşmak gibi bir niyetim yoktu."

"Saklanmak iyidir," dedim ona hararetle.

Başını salladı. "Şansıma onlar da aynı yoldan geliyorlardı." "Öyle olmalarını beklemiyor muydun? O kadar çok portal olamaz. periler etrafa dağılmıştı. Eğer geri dönmeye çalışıyorlarsa-"

"Çalışmıyorlardı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Onlarla karşılaştığımda şehre doğru gidiyorlardı, şehirden uzaklaşmıyorlardı."

"Şehir mi? Yani ... mahkemeye mi gidiyorlardı?"

"Muhtemelen."

"*Arthur'un* sarayı mı?"

Pritkin bir an için kafası karışmış gibi göründü ve sonra sırtıttı. "Oh, Arth Aur."

"Bu farklı mı?"

"Bizim dilimizde 'Altın Ayı' anlamına geliyor. Bu onun lakabı. Pek sevmez ama ona uyuyor. Büyük, öfkeli, altın saçlı ve tehlikeli. Ama genel olarak iyi bir adam."

"Svarestri ile takılan iyi bir adam mı?"

Pritkin başını salladı. "Sorun da bu zaten: yok. Büyük fey evlerinden biriyle ittifakı var ve bunlardan iki tane bulamazsın!"

"Ama onun mahkemesine gidiyorlardı."

"Muhtemelen."

"Bir silahla."

"Kesinlikle."

"Sence ona zarar vermeyi mi planladılar?"

"Ne planladıkları hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Pritkin. "Dünyada ne yaptıkları hakkında bile hiçbir fikrim yok. Söylentilere göre burayı ve içindeki herkesi küçümsüyorlarmış. Bugüne kadar onlardan birini bile görmemiştim."

"O zaman kim olduklarını nereden biliyorsun?" Omuz silkti.

"Görünüşlerinden." "Erkek gibi görünüyorlardı."

"Öyle mi?"

Durdum ve bir dakika düşündüm. Cevabım hayırdı, pek sayılmazdı. Daha önce hiç ışık feyinin bir üyesini görmemiştim, ama onların ne olduğunu kuşkusuz biliyordum. Kemik yapıları, hareket etme şekilleri -yüzlerce farklı şey bunu ele vermişti. Sadece farklı görünmekle kalmamışlardı; *uzaylı* gibi görünüyorlardı, Lucas gerçekten herkesin ödünü koparmak isteseydi o filme koyacağı türden kötü adamlar gibi.

"Melezleşme," dedi Pritkin, ben sormadan önce. "Diğer büyük evler yıllar içinde insanlarla çiftleşti ve bu nedenle bize daha çok benziyorlar. Svarestri öyle değil. Onları görür görmez ne olduklarını anladım."

"Ve sopalarını çaldı."

"Asa," diye düzeltti Pritkin. "Ve onu çalmadım. Onu geri aldım." "Geri mi aldın? O zaman senin mi?"

Başını salladı ve sepetin içinde bir şeyler aramaya başladı. Sonunda hardala benzeyen küçük bir kap buldu ve balık kafalarını içine batırmaya başladı. Ve ben ürperdiğimde bana sırtıttı.

"Hayır, feyler arasındaki bir bağlantım benden ona göz kulak olmamı istedi, çalındığını söyledi. Dünyaya gelebileceğini düşünmüyor gibiydi ama mümkün olan tüm önlemleri alıyordu. Onu hiç görmediğim kadar üzgündü. Geri getirilmezse savaş çıkabileceğini iddia etti."

"Savaş mı? Bir büyücünün asası için mi?"

Pritkin balık yuttu. "Bir büyücünün değil, bir kralın. Rüzgârların Asası Gökyüzü Kralı'nın kendi silahıdır, bu yüzden kaybolduğunda büyük bir kargaşaya neden oldu."

"Gökyüzü Kralı. Gökyüzü Kralı mı?"

"Blarestri'nin lideri. Muhtemelen onları Mavi Fey olarak tanıyorsunuzdur. Ya da muhtemelen tanımıyorsunuzdur; onlar da dünyaya pek sık gelmezler. Ama hiç gelmeyen Svarestri'den daha çok gelirler. Şimdiye kadar."

"Çalıntı bir asa ile."

Başını salladı. "Tuhaf olan da bu."

"Dünyaya geldiklerini mi yoksa asayı çaldıklarını mı?"

"İkisi de. İkisi de." Balık kâsesini tutmayan elini çevirdi. "Svarestri'nin Gök Lordlarının burnunu sürtmek istemesi için sebepleri var; yıllardır düşmanlar. Ama bu kadar az kazanç için bu kadar çok şeyi riske atmaları ilginç."

"Küçük mü? O şey bana oldukça güçlü göründü!"

"Kralın elinde. Onunla bütün bir orduyu yok edebilecek kadar büyük bir fırtına çıkarabileceği söyleniyor. Ama bu o. O Mavi Fey'in en güçlüsü, muhtemelen tüm perilerin en güçlü varlığı ve elementi hava. Asa başka birinin elinde ..." Pritkin omuz silkti. "Yararlı, evet. Bir savaşı riske atmaya değer mi? Hayır."

Kaşlarımı çattım ve bıçağımız kalmadığı için ekmeğin üzerine kaşıkla tereyağı sürdüm. "Yani dünyaya hiç gelmemiş bir grup insan, sahip olmamaları gereken ve kullanamayacakları bir asayı, kendileriyle hiçbir şey yapmak istemeyen bir adamın mahkemesine mi götürüyorlardı?"

Pritkin başını salladı.

"Bu hiç mantıklı değil!"

Tekrar başını salladı, çünkü ağzı doluydu.

"Onunla ne yaptın ki?" Sordum, çünkü belli ki üzerinde değildi.

Aşağıdaki şenlik ateşinden küçük kıvılcımların ateşböcekleri gibi uçuştugu ağaçların gölgesine baktı. "Öyle mi?"

"Evet, nereye koydun?" "Neyi

koydum?"

"*Personel*."

"Ah, şu. Büyüklerimizde var."

İlgisizdi.

"Onlara öylece verdin mi?" Şüphecililiğimi sesimden uzak tutma zahmetine girmedim.

"Sormadılar. Şu anda onunla ne yapacaklarını tartışıyorlar."

"Ne yani, onu saklamayı mı planlıyorlar?" Dudağımı biraz daha çiğnedim, çünkü bu ... bu muhtemelen iyi değildi.

Calamity Cassie işin içine girmeden önce olayların nasıl geliştiğini bilmiyordum ama küçük adamların haydutlar gibi para kazandığından şüpheliydim. Bana kendimi hatırlatıyorlardı ve bizim hayatlarımız böyle değildi. Gökten para yağdığına, genellikle kafataslarımızı ezen beş yüz kiloluk çuvallar içinde olurdu.

"İşte bu yüzden tartışıyorlar," dedi Pritkin, meraklı bir ifadeyle beni izleyerek. "Bazıları asayı elinde tutmak ve onu kullanmanın bir yolunu bulmak istiyor. Nehir kenarındaki bu şerit dışında topraklarının çoğunu birkaç yıl önce Yeşil Fey'e kaybettiler ve asa en azından bir kısmını geri kazanabilecek türden bir şey."

"Yeşil Fey?"

"Su Lordları." Başını öne eğdi. "Bilirsiniz, genellikle dünyaya gelenler?"

"Ah, doğru ya. Şu Yeşil Feyler."

"Muhtemelen onları Alorestri olarak tanıyorsunuz ama bu onların dilinde sadece 'Yeşil Giyenler' anlamına geliyor ve her iki şekilde de anlamsız. Sadece kendilerine verdikleri bir isim, böylece bize gerçek isimlerini vermek zorunda kalmayacaklar."

"Onların gerçeğini biliyor musun?"

Pritkin başını salladı. Sonra ağzından neredeyse şarkı söyler gibi bir dizi hece döküldü; tam bir şarkı, çünkü bir dakika kadar sürdü. "Bu çok güzel," dedim, çünkü öyleydi.

"Çocukken ezberlemiştim. Bütün bir haftamı aldı."

"Çocukken mi?"

"Bir de ikinci kamp var," dedi. "Asayı Blarestri'ye geri götürmek ve davalarını orada savunmak isteyenler. Ancak diğerleri, Gök Kral'ın Göller ve Okyanuslar Leydisi'yle - ki eskiden evliydi, dikkatinizi çekerim - kendi mülkünün bir parçasını iade etmekten başka bir şey için savaşmasının pek olası olmadığını söylüyor. Bildiği kadarıyla en başta onlar çalmıştı!"

"Ben-ne?" Ayak uydurmakta zorlanıyordum. Fey'in çok fazla ismi vardı!

"Ve bir de üçüncü kamp var, onlar da bunu bize geri vermek ve bizi yolumuza göndermek istiyorlar, böylece ellerini her şeyden temizlemiş olacaklar-"

Aydınlandım.

"-ve azınlıkta olanlar. Diğerleri ise artık kendilerinde olduğunu ve bunu aramaya gelen herhangi bir grubun onları sorumlu tutabileceğini söylüyor."

"O zaman ... o zaman onları tehlikeye mi attık?" Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyordum. Tanrım, *tam bir aptaldım*.

"Svarestri onları tehlikeye attı," dedi Pritkin, ayağa kalkmaya çabalarken kolumu tutarak. "Bizi kovalarken bir anlaşmayı ihlal ederek topraklarına girdiler."

"Peki ya şimdi? Ya *geri* gelirlerse?" "Burada iyi korunuyoruz."

Ona baktım. "O şeyleri *gördün* mü?"

"Evet ve ev sahiplerimizin kendi sahalarında neler yapabileceğini gördüm. Yıllardır Yeşil Fey'le savaşıyorlar. Burası iyi korunuyor. Aksi takdirde bizi buraya getirmezlerdi."

Hafifçe rahatladığımı hissettim.

Ve sonra çığlık atan bir ok doğrudan kafama doğru fırladı.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Yedi

Çılgılık attım ve Pritkin beni ağacın yanından kilim yığınının üzerine çekti. Ve ok, platformun kenarının hemen ötesinde pırıl pırıl bir sis içinde dağıldı, birkaç yarı saydam kül parçasını bize doğru savurdu. "Görünüşe göre eğlence vakti geldi," dedi bana.

"Eğlence mi?"

Sırıtarak başını salladı, çünkü o bir piçti. O her zaman bir piçti ve gençlik belli ki hiçbir şeyi *değiştirmemişti*-

"Gidemezsin," dedi bana, elli kiloluk yünü taşıyarak ayağa kalkmaya çabalarken.

"İzle beni!"

"Ama bu gece sen de onurlandırılıyorsun. Hepimiz onurlandırılıyoruz." "Buna 'onurlandırılmak' mı diyorsun?"

"Lütfen," dedi, beni durduracak kadar ciddiydi. "Buna ihtiyaçları var. Son zamanlarda pek zafer kazanamadılar, hatta hiç kazanamadılar ve bu gece - buna *ihtiyaçları* var."

"Bu nedir?"

Ağaç çemberinin arasındaki açık alana başıyla işaret etti. "İzle."

Ve bir saniye sonra, öyleydim. İki sadık yoldaşımızla birlikte bir yeraltı nehri boyunca salınışımızı izliyordum, ama bu nehir kıvılcımlardan oluşuyordu. Büyük ateş onları aşağıdan yukarı fırlatıyor ve bir şekilde fey onları havada parlayan, akan ve ışıldayan ve herkesin dikkatini çeken parıldayan tek renkli bir filme dönüştürüyordu.

Platformun kenarına süründüm ve havada ışıltılı, hareketli resimler çizen bir ateş girdabının içine baktım. Ve huşu öfkenin önüne geçerken kendimi yeniden rahatlamış hissettim. Ve yalnız değildim.

Etrafımızda insanlar ağaçlarda toplanıyor, platformları dolduruyor ve daha sağlam dallarda oturarak daha iyi bir görüş noktası arıyorlardı. Uzun gri saç örgüleri olan yaşlı nineler, çocuklar

Parlak siyah gözleri ve henüz gerçek potansiyellerini ortaya çıkarmamış burunları olan, kaba saba elleri ve savaş yaraları olan, bir savaşa yetecek kadar silah kuşanmış sert, kıllı adamlar. Yine de onlar da en az çocuklar kadar büyük bir hayranlıkla ışıklara bakıyorlardı.

Ve bunda şaşılacak bir şey yok. Havadaki film, Hollywood'un imreneceği 3 boyutlu grafiklerle neredeyse tüm açık alanı dolduruyordu. Nehrin uzun akışı yukarıdan aşağıya kıvılcım çağılayanları halinde akıyor, kayaların sivri uçları ağaç dalları arasında yıldız patlamaları halinde seçiliyor ve sıçrayan Svarestri tüm bunların arasında hızlı ışık patlamalarıyla boyanıyor, aşağıda çılginca sallanan kafalara daha da hızlı patlamalar fırlatıyordu.

"Hikayeleri böyle mi anlatıyorlar?" Fısıldadım.

Pritkin, "Hikayeleri böyle anlatıyorlar," diye kabul etti. "Eskiden ağaçların arasına saklanır ve onları uzaktan izlerdim. Bana olağanüstü şeyler gösterirlerdi, çoktan bitmiş savaşlar, çoktan ölmüş kahramanlar, toza dönüşmüş büyük şehirler. Ama gerçekten gitmemişlerdi. Halkları onları hatırladığı sürece değil."

"Ve şimdi bizi hatırlayacaklar mı?" Küçük bir şekilde bile olsa birinin tarihinin bir parçası olmayı düşünmek neredeyse kahrediciydi.

Hatırlanmak... Aptalca, gözlerimin ıslandığını hissettim.

"Oh, bizi hatırlayacaklar," dedi Pritkin, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Bir süre sonra."

Ben de ona baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu," dedi, ateş-ben platformun yanından hızla geçerken, kıvılcım yağmuru bir şekilde şaşkın gözleri, çırpınan uzuvları ve sessizce çığlık atan komik bir şekilde geniş açık bir ağzı taşımayı başardı.

Hiç de hoş olmayan görsel ikizime kaşlarımı çattım.

"Onurlandırılacağımızı söylediğini sanıyordum!"

"Öyleyiz. Ama tarihlere kimin karar verdiğini biliyorsun."

"Kim?"

"Kim söylüyorsa artık!" O güldü ve beni geri çekti, ateş-ben çılginca etrafına baktı, bir oh-bok suratu yaptı ve ateşli nehrin altına eğildi - bir mızrak patlamadan hemen önce kıvılcımlar neredeyse gerçek ayak parmaklarıma kadar dağıldı. Onları hızla kürkün kenarının altına geri çektim.

Ancak çevredeki kalabalık korkaklığımı bana karşı kullanmış gibi görünmüyordu. Tam tersine, bir süre sonra yeni bir sürahi bira, kıkırdayan birkaç yaşlı kadın tarafından yukarıdaki bir platformdan indirilerek neredeyse kafama çarpıyordu. Ve birkaç parlak gözlü çocuk bizi gözetliyordu.

Görünüşe göre bizi gösteriden daha ilginç buluyorlardı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmeyebileceklerini fark etmeden önce onlara el salladım. Ama sonra tırnakları koyu renkli pençelere benzeyen küçük bir el kalktı. Ve biri el salladıkça yavaşça yukarı aşağı hareket etti.

Birbirimize sırtttık, ikimiz de nedense saçma bir şekilde memnun hissediyorduk. Pritkin birayı serbest bıraktı ve kupalarımızı yeniden doldurdu, çünkü neden olmasın? Ve taş atma ve hafif fey küfürleri kalabalığın coşkulu katılımıyla devam etti.

Kıvılcımlar dalgalanıp dönerken ve gerçek silahlar Svarestri kafalarına fırlatılırken çok hevesli, diye düşündüm.

Umarım birileri öküzün üzerini örtmeyi akıl etmiştir.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra, "Bu kısmın bu kadar uzun sürdüğünü hatırlamıyorum," dedim.

"Öyle olmadı. Ama buradaki insanlar Svarestri'den *nefret ediyor*."

"Onların topraklarını ele geçirenin Yeşil Fey olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi," diye kabul etti Pritkin. "Ama bu, Svarestri'nin de onlara aynı şeyi yapmasına ve kuzey sınırlarındaki verimli toprakların çoğunu ele geçirmesine bir cevaptı. Svarestri topraklarının kayalık ve soğuk olduğu söyleniyor, mineraller açısından zengin ama başka pek bir şey yok."

"Bu yüzden ihtiyaç duydukları şeyleri başkalarından alıyorlar."

Başını salladı. "Ve sonra Yeşil Fey Karanlık'tan yedekleri alır. Ama bugünlerde alınacak çok az şey kaldı, en azından sınır boyunca. Ve bu insanların sınırı geçmelerinin hiçbir yolu yok, geçtikleri anda onları yok etmeye hazır daha güçlü gruplar varken. Svarestri'nin genişlemesi ve Yeşil Fey'in vurdumduymazlığı sayesinde çekiç ve örs arasında kaldılar. Eğer birkaç dakikalığına da olsa düşmanlarının üzerine yağmanın hazzını yaşamak istiyorlarsa, inanın bana bunu hak ediyorlar."

Sesine bir gerginlik karışmıştı. Işığın parıltısını ve değişimini izliyordu ve yüzü de onunla birlikte değişiyordu, manzaranın hangi gölgeleri fırlattığına bağlı olarak neşeli bir angajmandan şiddetli bir memnuniyete kadar. Ama her iki durumda da, uzun süreli dayaktan en az troller kadar zevk alıyor gibi görünüyordu.

Bir süre sonra, "Yerleri tamamen bittiğinde ne olacağını bilmiyorum," dedi.

Ona söyleyebilecek olmama rağmen cevap vermedim. Çünkü benim zamanımda karanlık feyler dünyaya giderek artan sayılarda geliyordu. Ve

İnsan olarak geçemeyenler, cazibe merkezlerinin altındaki yerleşim bölgelerinde toplanıyordu, çünkü gidecekleri başka bir yer yoktu.

Sadece evinizi değil, yanınızda getirdiğiniz bir avuç aileniz ya da arkadaşınız dışında tüm dünyanızı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Elbette göçmenler bunu yıllardır yapıyordu ama göçmenler her zaman evlerine geri dönebilir ya da yeni toplumlarına entegre olmak için çalışabilirlerdi. Feylerin çoğu bunu yapamazdı. Yabancı bir ülkede sonsuza dek yabancı kalacaklardı ve bu bana birden çok acımasızca geldi.

"Svarestri'nin neden bu kadar çok toprağa ihtiyacı var?" Ben sordum.
"İnsanlarla evlenmediklerini sanıyordum."

Homurdandı. "Öyle değil."

"O zaman doğum oranlarının düşük olması gerekmez mi?"

"Öyle olmalı. Ama söylentilere göre, çocuk doğurmanın yanı sıra evliliği de zorunlu hale getirmişler. Sayılarını arttırmaya çalışıyorlar."

"Ne için?"

Pritkin başını salladı. "Kimse bilmiyor."

Ve sonra teknedeki savaş başladığında kalabalık toplu bir şekilde nefes nefese kaldı.

Pritkin'e "İşte senin büyük sahnem" dedim. Ve sonra fark ettim: Dövüş, küçük muhafızın fey'e attığı yumruklara odaklanmak için ustaca değiştirilmişti ve bu versiyonda Davut ve Golyat'a benzer uzun, kahramanca bir savaşa dönüşmüştü. Bir bakıma öyleydi de, çünkü muhafız rakibinin belki üçte biri kadardı. Ama bu, kenarda durup hayranlıkla bakan Pritkin'in eksikliğini gösterdi.

"Böyle olmadı!" Öfkeyle söyledim. O sadece sırttı.

"Umurunda değil mi?"

"Önemsemek mi? Şiir ve şarkılarda ölümsüzleştiriliyorum," dedi, aksakallıların alçak sesle söylediği ilahilere atıfta bulunarak. "Ben öldükten bin yıl sonra bile benim ve senin kahramanca katılmayışımızı şarkılara dökcekler," diye ekledi, benim açık ağzım - lanet olsun, hiç kapalı gösterdiler mi?

"Beni çıkaramazlar mı?" Umutla sordum.

Güldü. "Buna alışsan iyi olur. Genç trol nesilleri tarafından sonsuza dek böyle hatırlanacağız."

Harika.

Ve sonra toplu bir nefes alma daha oldu, çünkü Ateş-Ben sonunda kendini toparlamış ve Svarestri savaşıncısını vurmıştu. Ancak bu versiyonda onu lanetlemiştim, çünkü görünüşe göre kimse elimdeki küçük şeyi onun aniden yüzünü kaybetmesiyle bir tutmamıştı. Geriye doğru düştü ve kalabalık çılgına döndü, ıııık atıyor, bağılıyor ve platformların üzerine basıyordu, öyle ki bazılarının yıkılacağından korkuyordum.

Ama sanırım göründüklerinden daha sağlamdılar, çünkü hiçbir i ölmedi. Binlerce ses ağaç tepelerini sarstığında ve birkaç düzine gerçek mızrak havaya fırladığında bile, kalabalık onu tekrar öldürmek için elinden geleni yapıyordu. Ve gülüyordum, çünkü neşenin sınırlarında dolaşan ruh hallerinden etkilenmemek mümkün değildi.

Sonra ağaçların arasındaki devasa alan aniden yıldızlardan yapılmış yüzlerce küçük kayıkla aydınlandığında ben de dahil olmak üzere herkes oo dedi. Ve her nasılsa, yaşlılar sudaki ayna görüntülerine benzeyen, parıldayan yansımalar gibi ışıldayan ve parıldayan daha ince kıvılcım yağmurları yaratmayı bile başarmışlardı. Ve izleyenlerin yüzlerini titrek peri ışığıyla aydınlattılar.

Yanılmışım; ağaçların arasından bakan iki, üç bin kişi olmalıydı, yüzleri ışık ve merakla doluydu.

"Daha güçlü karanlık fey klanları olduğunu mu söylemiştin?" Aniden sordum. Pritkin başını salladı.

"Birleşemezler miydi? Svarestri'yi geri püskürtemezler mi?" "Bu . . . zor olurdu."

"Neden?" Bana öyle geliyordu ki çok iyi bir nedenleri vardı. Düşmanımın düşmanı dostum olmayabilirdi ama *ölmek* için ona katlanmanın bir yolunu bulurdum. Çoğu insanın böyle yapacağını düşünürdüm.

Sonra Çember ve Senato'yu düşündüm. Ya da Çember ve covenleri. Ya da tüm lanet olası doğaüstü topluluğu, bu konuda, inanılmaz derecede bölünmüş görünüyordu. Ve daha büyük bir tehdit hakkında endişelenmek için birbirleriyle didişmek ve savaşmakla çok meşguldüler.

Belki de feylere bir şey söyleyemezdim, değil mi? "Geçmişleri yüzünden," dedi Pritkin, etrafına bakınarak, yüzü ışıltı ışıltı merakla. Sonra bana baktı. "Feylerin nasıl yapıldığını bilmiyor musun?"

Başımı salladım.

"Aslında hepsi aynı. Yüce Svarestri bile, her ne kadar böyle söyleyen herkesi ipe çekecek olsalar da. Ama bu doğru."

"Doğru olan ne?" Ateş-ben'in azgın bir nehirde çığlık çığlığa ilerleyişini izleyerek sordum. En azından tutarlıydılar.

"Hepsinin tanrılardan doğduğunu."

Bir saniye sürdü. Şelaleden büyük düşüş yaklaşıyordu ve ölmediğimizi bilmeme rağmen herkes gibi ben de gerilmiştim. Sonra söylediği şey kafama dank etti.

Ve biraz daha gerildim.

"Ne?" Pritkin'e bakmak için arkamı döndüm. Karanlık tünel sahnesi ışığı biraz azalttığı için yüzü tekrar gölgeye bürünmüştü ama gözleri hâlâ yansıyan kıvılcımlarla parlıyordu. Ve belli ki bilmediğim bir şeyi bana söylemenin keyfiyle.

"Eski tanrılar," diye tekrarladı. "Efsanelerden çıkanlar. Başka bir dünyadan ya da dünyalardan, çok uzaklardan geldikleri söylenir. Peri'yi Dünya'dan önce keşfetmişler. Ve keşfettiklerinde kendilerine hizmetkârlar yapmak istemişler, ama o zamanki perilerin hiçbiri bunu yapmamış. Ve tanrıları bilirsin..."

"Randy küçük piçler," dedim boş boş.

Başını salladı. "Halihazırda burada yaşayanların bazılarıyla -aslında çoğuyla- melezleştiler. Bazı durumlarda bu, olumlu değişiklikler olarak gördükleri şeylerle sonuçlandı. Her isteklerini yerine getirecek uygun hizmetkârlar. Ama diğerlerinde ..."

"Canavarları var," dedim, bana saldıran yaratıklardan birkaçını hatırlayarak.

"Ya da öyle gördükleri için, evet. Karanlık feyler, bilindikleri şekliyle, ya kendi yollarını çizmek ya da açlıktan ölmeküzere şehirlerin dışına ve iç bölgelere sürüldüler. Birçoğu açlıktan ölmüştür. Ancak birkaçı hayatta kaldı ve birbirleriyle, kalan orijinal sakinlerle ve ara sıra sözde ayrıcalıklı ırkların üyeleriyle çiftleşti Sonuç,çok çeşitli bugün görüyorsunuz."

Etrafıma bakındım, birden mitolojiyi hatırladım. Ve tanrıların kahramanlar kadar canavarlar da doğurduğuna dair tüm hikâyeleri. Her Perseus için bir Medusa vardı; her Odysseus için bir Cyclops. Ama nedenini merak etmek hiç aklıma gelmemişti.

Sanırım her zaman canavarların bir tür iblis olduğunu düşünmüştümdür. Belki de bazıları öyleydi; tanrıların kesinlikle Yeraltı Dünyası'ndan geldiği söylenen canavar rakipleri vardı. Ama bu, *onların tarafında* olan canavarları göz ardı ediyordu. Onlar nereden gelmişti? Neden bir seferinde Theseus, diğerinde bir dev çıkmıştı?

Belki de kiminle yattığın yüzünden.

"Ama bu neden birleşemediklerini açıklamıyor," dedim. "Aksine, az önce söylediğin şey onlara daha fazla ortak nokta vermeli."

"Olabilirdi," diye katılıyor Pritkin. "Ama kaynaklar kıttı ve her zaman onlar için yarışacak yeni gruplar geliyordu. Ve ne zaman birkaç grup bir araya gelip güç kazanmaya başlasa, tanrılar araya giriyor, onları bir arada tutmak için savaşlar ve anlaşmazlıklar başlatıyordu."

"Onları tamamen yok etmemelerine şaşırdım!"

"Olabilirdi ama o zamana kadar dünyayı keşfetmiş ve dikkatleri dağılmıştı. Ve bazı karanlık feyler, daha hafif meslektaşlarının dokunmayacağı işleri yapmak için kullanışlıydı. Böylece, tanrıların ortadan kaybolduğu güne kadar hayatta kaldılar, geldikleri gibi hızla yok oldular. Ve dünya değişti."

"Bir savaş vardı." Tahmin etmeme bile gerek yoktu.

Pritkin başını salladı. "Bir tanesi o kadar korkunç ki, hakkında şarkı bile söylemiyorlar. Bazı şeyleri kimse hatırlamak istemez."

"Ve karanlık fey de bunun bir parçası mıydı?"

"Herkes öyleydi. Ama asıl savaşanlar, farklı tanrı grupları tarafından tercih edilen, önde gelen iki hafif fey ailesiydi."

"Farklı gruplar mı?"

"Savaş tanrıları Æsir ve doğa tanrıları Vanir, çoğu zaman birbirlerinin boğazına sarılırlardı. Æsir'e, ataları kadar savaşçı olan Svarestri tapardı. Vanir'e ise Blarestri tapardı, bu yüzden Gök Lordları'nın topraklarının dağların yükseklerinde olmasına rağmen bir bahçe gibi çiçek açtığı söylenir."

"Ve efendileri gittikten sonra ..."

"Hizmetkârları hiçbir şey değişmemiş gibi eski çatışmalara devam ettiler, eski efendilerinin geride bıraktığı silahları kullanarak birbirlerini neredeyse yok edecek kadar vahşileştirdiler. Ve perilerin geri kalanını da kavgalarına sürüklediler."

"Neden? Ne *anlamı* vardı ki? Eğer tanrılar gittiyse-"

"Savaşın ne anlamı var ki?" Omuz silkti. "Sanırım hangi ailenin lider olacağını görmek içindi. Blarestri az farkla kazandı ve bugüne kadar en güçlü klan olmaya devam etti. Ama bu bir zaferden çok, her iki tarafın da tükenene kadar savaşması ve onlara barış yapmaktan başka seçenek bırakmamasıydı. Bunu yaptılar, ancak çatışmaya sürükledikleri gruplar birbirlerinden nefret etmeye devam ediyor."

"Bu çok saçma!"

Ama Pritkin başını sallıyordu. "Kendini onların yerine koy. İstenmediniz, hor görüldünüz, tüm varlığınız boyunca bir hiç muamelesi gördünüz, hiçbir saygınlığınız, hiçbir gücünüz, hiçbir gururunuz olmadı. Ta ki bir gün, hakkında çok az şey bildiğiniz bir savaş patlak verene, ama birdenbire, kendinizi bildiniz bileli kıskandığınız, nefret ettiğiniz ve gizliden gizliye hayranlık duyduğunuz büyükler sizinle konuşmaya gelene kadar."

"Çünkü bir şey istediler!"

"Elbette. Güçlüler geri kalanımızı başka ne zaman fark eder ki? Ama kendilerini birdenbire büyük evlerin renklerine bürünmüş, boyunlarında altın zincirler ve isimlerinin önünde kulağa önemli gelen unvanlarla bulan kara fey kabileleri için bunun bir önemi yoktu. Bir zamanlar hiçbir şey olmayan bu insanlar artık değerli yardımcıları, hatta bazı durumlarda ön saflarda yer alan birliklerdi."

"Top yemi!" "Ne?"

"Hiçbir şey." Sanırım henüz topları yoktu. "Kayıpları absorbe etmek, hafif fey sayısını korumak için onları dışarı çıkardılar."

"Evet ve karanlık bunu biliyordu. Ama yeterince sıkı savaşırlarsa, yeterince iyi iş çıkarırlarsa, değerlerini kanıtlarlarsa ailelerinin onurlandırılacağını düşünüyorlardı. Yaşayacakları topraklar, sahip olacakları unvanlar verilecek, ülkedeki herkes arasında başlarını dik tutabileceklerdi ..."

"Peki savaş bittiğinde?"

Ağaca yaslanarak arkasına yaslandı. "Ne düşünüyorsun? Ne görüyorsun?"

Gösteriye ve izleyen yüzlerin oluşturduğu halkaya baktım ve cevap vermedim.

"Ama yaralar iyileşmedi," dedi bana. "Savaşta farklı taraflarda yer alan karanlık fey klanları hâlâ birbirlerinden nefret ediyor. Eski yaralar, eski kırgınlıklar ve acılarının asıl sebebi olanlarla savaşamadıkları için. Aydınlık feyler çok güçlü ve tanrılar ..."

"Hesap verecek çok şeyleri var. Hizmetkârlarının da öyle!"

Onların çocukları, diye düşündüm etrafıma bakarken. Evet, tanrısal kanın yüzdesi şimdi az olabilir, hatta çok küçük olabilir, ama bir zamanlar bunlar onların oğulları ve kızlarıydı. Kendi kanınızdan ve canınızdan olanları nasıl bir kenara atarsınız? Küçük bir çocuğa bakıp ona nasıl canavar dersiniz?

"Senden farklıysa, o kadar da zor değil," dedi Pritkin usulca, çünkü farkında olmadan yüksek sesle konuşmuş olmalıydım.

"Bunu yapamazdım."

"Hayır, yapabileceğine inanmıyorum. Ama sen fey değilsin. Ve ışıık feyleri bizim gibi değiller."

Tekrar ona baktım, çünkü sesinde bir şey vardı. Ve yüzünde de bir şeyler olduğunu fark ettim. Ve bu sefer tercümeğe ihtiyacım yoktu.

Aynı ifadeyi aynada çok sık görmüşüm.

Görünüşe göre terk edilmiş hissedener sadece kara feyler değilmiş.

OceanofPDF.com

Kırk Sekizinci Bölüm

Kalabalık, iki kahramanın bizi kayaların üzerinden aşdırmamak için cesurca verdikleri mücadeleyi izlerken, havai fişek gibi etrafa kıvılcım yağmurları saçılıyordu. Ya da devasa su dalgaları gibi havada bile boğuluyorduk. Birdenbire nefes almakta zorlanmaya başladım.

Ağacın gövdesine yaslandım ve birama konsantre oldum.

"Ailemi hiç tanımadım," dedim Pritkin'e. "Erken yaşta bir kaza geçirdiler. . geçirdiler ve beni pek sevmeyen bir vasiye bıraktılar."

Bekledi ama ben detay vermedim. Ona ne kadarını anlatabileceğimden, daha sonra ne kadarını hatırlayacağından emin değildim. Şimdiye kadar bazı unutulmaz olayları paylaşmıştık, ama kabul edelim, altıncı yüzyıl altıncı yüzyıldı. Muhtemelen sonunda onun tanıştığı Ohshit adında çılgın bir cadı olacaktım. Kupamla yarı histerik bir kahkahayı bastırdım, çünkü ilk kez oldukça ciddi görünüyordu, ama uyuyordu. Tanrı yardımcım olsun ama uyuyordu.

"Benimki de benden hoşlanmadı," dedi sonunda.

"Koruyucularınız mı vardı?" Bunu bilmiyordum. Gerçi tahmin etmem gerekirdi. Rosier bir çocuğun büyüdüğünü görmeden onun için bunca zahmete girmezdi.

Pritkin başını salladı. "Yaşlı bir çiftçi ve karısı. Annem yarı feydi ama öldü ve babam da Sanırım tek başına bir çocuk büyütmenin yükünü taşımak istememiş. Yaşlı çiftte bir gün benim için geri döneceğini söylemiş ama kadın bana bunu beklemememi söyledi."

"Neden olmasın?"

"Yarı-fey çocuklar bazen tuhaf olurlar. Beni izlerdi; sanırım kuyruğumun çıkmasını ya da eşek kulağı gibi bir şey yapmamı bekliyordu! Hiç çıkmadı ama kulaklarımı yıkamak bahanesiyle kontrol etmeyi hiç bırakmadı. Sanırım sivri bile olmadıkları için hayal kırıklığına uğramıştı. Babamın muhtemelen benden kurtulduğu için rahatladığını söyledi."

"Büyüleyici."

Pritkin başını salladı. "O iyiydi. Sadece batıl inançları vardı ve korkuyordu. İkisi de öyleydi. Dünya değişiyordu ve yeni dünyaya nasıl, nerede ya da uyup uymayacaklarını bilmiyorlardı. Sanırım bu yüzden benden hoşlanmadı. Korkmadığımı anlayabiliyordu."

"Neyin?"

"Her şeyden. Ona göre tüm dünya tehlikeliydi, özellikle de bir çocuk için. Bataklıklara çok fazla girerseniz, Will-o'-the-wisp sizi kıyametinize götürürdü. Ormanda dolaşırsanız, canavar Afang sizi söz dinlemeyen küçük kız ve erkek çocukların kemikleriyle dolu mağarasına sürüklerdi. Yüzmeye giderseniz, denizkızları sizi boğulana kadar karanlık sulara çekerdi. Ve sonra her zaman bwgan vardı, sizi neredeyse başka her şey için yakalayabilirdi!"

"Ama endişelenmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "İlgimi çekti. Hikayelerin, tehlikeli bölgelerden kaçınmaları için bir neden vererek çocukları güvende tutması gerekiyordu. Ama benim üzerimde tam tersi bir etki yarattılar. Denizkızlarının herkesin söylediği kadar güzel olup olmadığını görmek istedim. Afang'ı bulmak ve derisindeki efsanevi dikenleri görmek için. Bir vasiyetnameyi takip etmek, belki beni peri . . .

"Bildiği en korkutucu hikayeleri dinledim ve sonra daha fazlasını istedim. Neden istemeyeyim ki? Onlar hayatımdaki en heyecan verici şeylerdi! Ve çoğu peri hakkındaydı, oraya gitmeyi her şeyden çok istiyordum."

"Annenin halkını bulmak için."

Başını salladı. "Beni neden terk ettiklerini bilmiyordum. Sadece feyler farklıydı; yaptıkları şeyi neden yaptıklarını asla bilemezsiniz. Ama herkes hep aynı şeyi söylerdi: Bir gün benim için geleceklerdi. Her zaman çocukları için geri dönerlerdi."

Ama yapmadılar. Pritkin defalarca periler hakkında çok bilgili olduğunu göstermiş, hatta benim zamanımda kara fey kralıyla ya da kendine öyle diyen adamla görüşmeye bile gitmişti. Daha sonra da müstakbel bir suikastçı hakkında bilgi edinmek için bir ziyarette bulunmuştu. Ancak bu ziyaretlerin ikisi de çocukluğunun büyük bir bölümünü feyler arasında geçirmiş biri için beklediğim gibi gitmemiştir.

Bunun yerine, örneğin, bulabildiği portallardan geçip onu dışarı atana kadar ortalıkta dolaşmak.

"İlk kaçtığımda altı yaşındaydım," dedi bana, "altı yaşındaydım ve o zavallı yeri aştığıma ikna olmuştum. Küçük eşyalarımı topladığımı hatırlıyorum - çok zor değildi - ve birkaç kez yola çıktığımı. Dürüst olmak gerekirse, gitmeme izin vermemelerine şaşırdım."

Ben değildim.

Babasıyla tanışmıştım.

"Ama bir şey görmeme fırsat vermeden beni hep geri getirdiler. Bunun benim iyiliğim için olduğunu söylediler ve elbette haklıydılar. Kendi başıma olsaydım muhtemelen maruz kalmaktan ölürdüm ya da köle tacirleri tarafından yakalanırdım ya da daha kötüsü olurdu. Ama ben bunu anlamamıştım. Tek bildiğim o çiftlikte hiçbir şey olmadığıydı. Her gün tamamen aynıydı: bir ev işleri listesi, bir tas çorba, kulağa bir ya da iki kelepçe. Korkunç bir çocuktum."

"Buna inanmıyorum."

"Oh, öyleydin. Binlerce soru sordum ve adil olmak yaşlı kadını çıldırttı. Yaşlı adam beni görmezden geldi. Sanırım yarı sağırdı, şüphesiz minnettar olduğu bir şeydi bu!"

"Soru sormak sizi kötü bir çocuk yapmaz."

"Hayır, ama kaçmak yapar. Ve itaatsizlik ve meydan okuma. Beni istemediklerini, oraya ait olmadığımı biliyordum ama gitmeme izin vermediler. Her yıl bakımım için para geliyordu, umutsuzca ihtiyaç duydukları bir paraydı bu ve sanki bu yüzden beni esir tutuyorlarmış gibi hissediyordum. Diğer taraftan bakıp onların da kendilerini kapana kısılmış hissedebileceklerini göremeyecek kadar gençtim. Sanki bir canavarı barındırmaktan başka seçenekleri yokmuş gibi-"

"Sen bir canavar değildin!"

"-Potansiyel bir canavar," diye değiştirdi, "yoksullukları yüzünden."

"Yetişkin olan onlardı, sen değil. Onlar için mazeret üretmek sana düşmezdi. onları!"

"Ben yapmadım. Onlara çok içerledim ve başlarına olmadık dertler açtım." Başını eğdi. "Sen öyle hissetmedin mi?"

"Hayır."

"Hiç öfke yok mu?" Bunu anlayamamış gibi kaşları çatıldı. Ben de öyle düşünmüştüm. Öfke Pritkin'e her zaman doğal gelmişti.

"Hayır." Dizlerimi yukarı çektim. Büyük bira bardağım için iyi bir masa oluşturdular. Aynı zamanda bir bariyer de oluşturdular ama Pritkin ipucunu anlamadı.

"Korku, kızgınlık, acı, kıskançlık?" diye ısrar etti.

"Hayır."

"Bir şeyler hissetmiş olmalısın. Hiçbir şey hissetmemek mümkün değil."

"Hayır. Gerçekten değil."

Arkasına yaslanıp bana baktı ve o bakışı attı. İşte-ilginç-bir-şey-anlamıyorum-ama-gideceğim-bakışı. Ama bu sefer bakmıyordu, sadece açıklayamadığım için bakmıyordu.

Ama zaten alamayacaktı.

Psikopat bir vampirin evinde büyüdüğünüzde bazı şeyler öğrenirsiniz. Tatlı olmak istemiyorsanız, beslenmeyi bölmek gibi. Ve gerçek mermilerle William Tell oynamak istemiyorsanız, çocukların silah koleksiyonuna dokunmamak gibi. Ve Tony eve o özel şekilde çarptığında, muhtemelen bir süre takılmak için bir dolap bulmanın zamanı gelmişti.

Ve nasıl küçük olunur, bu da diğer her şeye yardımcı oldu.

Fiziksel olarak değil, gerçi Tony'nin kızlarından birine göre köşelerde sinsice dolaşma eğilimindeydim ve onunla tartışamazdım. Zihinsel olarak da değil, çünkü Tony'nin etrafında ihtiyacınız olan bir şey varsa, o da gözlerinizi açık tutmaktı. Sadece küçük.

Bir odanın içinde yürürken kimsenin beni fark etmemesini sağlayacak kadar. Mobilyaların arasına karışıp insanların orada olduğumu unutmasını sağlayabilecek kadar. Öyle ki bazen gerçekten orada olup olmadığımı ya da hayaletleri görüp göremediğimi merak etmeye başlamıştım çünkü ben de bir hayalettim.

Sonunda benim kadar çok dizi sıyrılmış birinin muhtemelen insan olduğuna karar vermiştim ama nasıl küçük olunacağını asla unutmamıştım. Aslında, bazen kaçtıktan sonra Tony'nin adamlarından bu kadar uzun süre kaçabilmemin ana nedeninin hayatımı bunun için pratik yaparak geçirmiş olmam olduğunu düşünürdüm. Ve duyguları neredeyse gerçek kelimeler kadar iyi okuyan yaratıkların olduğu bir evde.

Vampirler bu karşılaştırmadan hoşlanmazdı ama çevrelerine ne kadar uyum sağladıkları konusunda köpekler gibiydiler. Ekstra keskin duyuları buna yardımcı oluyordu ama bu sadece daha iyi görme yetisinden ya da her neyse ondan daha fazlasıydı. Bir avcının kimin savunmasız olduğunu ve kimin olmadığını anlaması gerekiyordu. Kimin iyi bir kurban olacağını ve kimin işinizi berbat edeceğini. Vampirler bu tür hataları pek sık yapmazlar, özellikle de bir vampir mafyasının piyadesi olarak çalışan vampirler.

Tony'nin adamları iyiydi.

Ama ben de öyleydim. Ve küçük kalmanın önemli bir parçasının duygularınızı çevrenizden ayırabilmek, bir düğmeyi çevirmek olduğunu anladım.

ve sadece sönük, orada ama hayati derecede önemli bir şekilde orada değil. Vampirler çoğu zaman beni fark etmezdi, çünkü ne avcı ne de av kategorisine giriyordum. Tehlikeli değildim ama korkmuyordum da. Bu yüzden görünmezdim ya da bu tür bir görüşe sahip yaratıklara ne kadar yakın olunabilirse o kadar yakındım.

Pritkin'i, Tony'nin evindeki o meraklı, inatçı, öfkeli küçük çocuğu düşündüm ve ürperdim.

Ve beni izlediğini görmek için kafamı kaldırdım.

"Tepki vermediğimde beni o kadar fark etmiyorlardı," dedim.

"Görünmemek ... daha kolaydı . . . görünmemek daha kolaydı."

Uzaklara, hâlâ devam eden gösteriye baktı ve çenesi gerildi.

Değişen turuncu-kırmızı ışık profilini belirginleştirdi ve saçlarını aydınlattı.

Bir an için neredeyse ateşteki haline benziyordu: zorlukla bastırılmış bir enerjiyle parlayan bir peri. Sonra aniden bana baktı. "Seni görüyorum."

Gözlerinde kıvılcımların dans edişini izlerken, her zaman yaptın, diye düşündüm. Ve sonra bira içtim. "Hiç fey buldun mu?"

Pritkin, konuyu değiştirmeye henüz hazır değilmiş gibi sinirli görünüyordu. Ama sonunda kabul etti. Arkasına yaslandı.

"Hayır. Ama fark etmedi. Hazır olduklarında beni buldular." "Ne?" Başımı kaldırdım.

Başını salladı. "Küçüktüm ama çok iyi hatırlıyorum. Bir grup, soylular gibi güzel kıyafetler giymişlerdi ama atları yoktu. Bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Atları olmadan nasıl dolaşıyorlardı?"

"Nasıl yaptılar?"

"Sonradan öğrendim ki ormanda, evden çok da uzak olmayan bir geçit varmış. Atlarını diğer tarafta bırakmışlar. Görünüşe göre, onları dünyamıza her getirdiklerinde, lanet olası bir insan onları çalmış."

Kendime rağmen sııttım. "Bunu görmek isterdim. Kudretli fey, çamurun içinde debeleniyor."

"Korkarım o gün hiç yoktu. Ama bu sabah Svarestri'yi görmeliydiniz. Eski bir katır bulmuşlar ve kılık değiştirmenin bir parçası olarak onu yüklemişlerdi. Ama katır bunu kabul etmedi. Bu yüzden onlara ikinci kez baktım: Çok uzun boylu bir grup, çok şık kıyafetler içinde yolun ortasında durmuş, uyuz, yaşlı bir katıra küfrediyordu."

"Yardıma oldu mu?"

"Tam tersi. Yaratık biraz ot yemek için durmuştu, ama ona küfretmeye başladıklarında ve sonra ona vurduklarında, sıçradı ve şaha kalktı, neredeyse birini dişlerinden vuruyordu."

"Iskalaması çok kötü."

O da başıyla onayladı. "Sonra kaçtı ve sözde tüm mallarını taşımasına rağmen onu kovalamaya zahmet etmediler. Ben de merak ettim."

"Hep merak ediyorsun."

"Nereden biliyorsun ki?"

"Sen . . . öyle görünüyorsun."

"Bu çok garip. Seni hiç anlayamıyorum." "Deneme bile."

"Ama denemek istiyorum. Köylü kıyafetleri giyen ama sihirle bir servet taşıyan bir kadın. Korumaları olmadan tek başına seyahat eden, ki bugünlerde pek çok erkek bunu yapmaktan çekinir. Portalları bilen ve perileri tanıyan ama Yeşil Fey'in kim olduğunu bilmeyen biri."

Lanet olsun.

"Bana benim olmayan bir isimle seslenen, ama beni tanıyor gibi görünen ... ve bana ne olduğunu önemseyen."

Pritkin'in ne kadar zeki olduğunu hep unutuyordum ve bu beni hep kışkımdan ısıırıyordu. "Bana feylerden bahset," diye ısrar ettim. "Evinize geldiklerini mi söylediniz?"

Bir an ciddiyetle bana baktı ve ilk kez cevap vermeyebileceğini düşündüm. Ben de pek açık sözlü sayılmazdım. Ama o beni yine şaşırttı.

"Bir sabah ansızın ortaya çıktılar. Yaşlı insanlar içeride sinmiş, onlarla konuşmaya bile korkuyor, sadece gitmeleri için dua ediyorlardı. Daha önce fey gördüklerinden şüpheliyim ama hikayeleri duymuşlardı; kaçırılacaklarını düşünüyorlardı. Ve ben de öyle olmayı umuyordum."

"Fey ne istedi?"

"Annemi, babamı, hatırladıklarımı sormak için. Ama onlara hiçbir şey anlatamadım. Çiftliğe geldiğimde çok küçüktüm. Bildiğim tek şey buydu.

"Sonra onlar için büyü yapmamı istediler ama ben ne olduğunu bile bilmiyordum. Büyü masallardan fırlamış bir şeydi ve canavarlardan ve onları öldüren kahramanlardan çok daha az ilgi çekiciydi. Ya da sınırsız yiyecek veren kazanlar. Ya da büyük savaşlar

efsanevi silahlar. Sihir, yaşlı büyücüler için bir şeydi; ben sihirle ilgilenmiyordum."

Gülümsedim.

"Ama ısrar ettiler ve benim kafa karışıklığımdan rahatsız olmuş gibiydiler. Sonunda içlerinden biri bana bir şey gösterdi." Pritkin'in gözleri uzaklaştı. "Sarışındı, diğerleri gibi esmer değildi. Ve yeşil yerine düz gri giyiyordu. Yerden bir yaprağı dokunmadan kaldırdı ve benden de aynısını yapmamı istedi. Başta ne demek istediğini anlamadım; sürekli yerden alıp ona uzatıyordum."

Sempati içinde dudağımı ısırdım.

"Sadece yedi yaşındaydım ve çok uzunlardı ve hepsi bana bakıyordu. Diğerlerinden biri sırtıttı ve anlamadığım bir şey söyledi. Ama gri olan sabırlıydı. Bana yaprağı değil, esintiyi düşünmemi söyledi. Onu bana çağırmamı söyledi."

"Peki ya sen?"

"Nasıl olduğunu bilmiyordum. Sadece sinirlendiğimi hatırlıyorum. Çok uzun zamandır, çok uzun zamandır feylerin gelmesini istiyordum ve şimdi oradaydılar ama beni alıp götürmek yerine benden bu imkansız şeyi yapmamı istiyorlardı. Kimsenin yapamadığı ama benim yapabilmeyi dilediğim şey. Yaprakların yükselip bizi yutmasını diledim, böylece onların kendini beğenmiş yüzlerini görmek zorunda kalmayacaktım. artık . . .

"Ve sonra yaptılar.

"Birdenbire küçük bir esinti çıktı. Ve yapraklar -sonbahardı ve her yerdeydiler- minyatür bir fırtına gibi etrafımızda dönmeye başladı. Önce birkaç tane, sonra daha da fazla, ta ki artık fey'i göremeyene kadar, hiçbir şey göremeyene kadar."

Yüzünde hâlâ şaşkınlık vardı.

"Sanırım etkilendiler?" Ben sordum. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Eğer bir şey varsa, mutsuz görünüyorlardı. Bir tartışma vardı. Ne konuşulduğunu bilmiyorum; konuşulanları anlayamadım. Ama orada güzel ama soğuk bir kadın vardı ve bana kaşlarını çatıp duruyordu. Geriye dönüp baktığımda muhtemelen pejmürde, kirli ve terbiyesizdim, onun gözünde değersiz bir çocuktum ama o zamanlar bunu anlamamıştım. Sadece benden hoşlanmadığını biliyordum ve sonunda gittiler."

"O zaman aptaldılar."

Hafifçe gülümsedi. "Biliyor musun, bazıları geri döndü? Birkaç yıl boyunca, ikişer üçer geldiler, gri giysili erkekler ve kadınlar, ve bir süre evin yakınındaki ormanda kaldılar. Beni kamplarına davet etmediler ama geleceğimi biliyorlardı ve bu yüzden orada olduklarına inanmak zorundayım. Bana bir şeyler öğrettiler: büyü, dünyalarının ilmi, hatta dillerinin bir kısmı. Ama giderken beni hiç yanlarında götürmediler. Ve bana nedenini hiç söylemediler."

"Aptaldılar," dedim tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde, çünkü sesinde bir özlem vardı ve neden yeterince iyi olmadığını anlamayan bir çocuğun kafa karışıklığı ve acısının yankısı vardı. Neden kimsenin onu istemediğini.

"Onlar feydi," diye tekrarladı. "Bizden farklı düşünüyorlar. Yine de kimi alıp kimi almayacaklarına dair kriterlerini hiç anlamadım. Bazılarını aldıklarını gördüm ..." Sözüünü kesti.

"Seni almadıkları için memnun ol," dedim ona. "Daha iyi durumdaydın." "Bundan şüpheliyim."

"Bilmiyorum. Sana aşağılık biriymişsin gibi davranan, seni sadece kullanılacak bir meta olarak gören, onlara bir şekilde fayda sağlamadığın sürece seni umursamayan bir grup insanın etrafında büyümenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Durdum, dudağımı ısırdım. "Uyum sağlamaya çalışırdın, yapardın

Onları öğrenmek, onlardan biri olmak için elinizden geleni yaptınız. Ama bu asla işe yaramazdı. Kendinizi her zaman olduğunuz gibi hissedecektiniz - bir yabancı. Çünkü sen onlar gibi değilsin. Kimse gibi değilsin."

Kafamı kaldırdığımda yüzünün önümde yüzdüğünü gördüm. "Seni almadıklarına şükret!"

"Senin hayatındaki biri de aptaldı," dedi bana. Ve sonra öptü Ben.

Bölüm Kırk Dokuz

Patlamalar, titreyen ışıklar ve kalabalıktan gelen soluk soluğa sesler ve ooh'lar, hepsi arka plana çekildi. Bir an için hislerden başka bir şey yoktu: sıcak eller, kesik çene, sert olması gereken, her zaman sert olan ama aniden yumuşak ve nazik olan dudaklar. Ve midemde garip bir his, şelaleden geçtiğimiz zamanki gibi bir şey.

Neden bilmiyorum; özellikle tutkulu bir öpücük bile değildi. Nehir kıyısındakine benzemiyordu, şehvetli ve eğlenceliydi, onu gözetlememin intikamını yarı ciddi bir teklifle almıştı. Ya da buraya geldikten sonraki, mutlu, rahatlamış ve hayatta olmaktan memnun olan. Bunun ne olduğundan emin değildim, sadece yumuşak ve tatlıydı ama bir şekilde diğerlerinden daha tedirgin ediciydi, çok daha fazla ve-

Adını koyamadığım bir nedenden dolayı yarı panikle ayrıldım ve üzerimden bir gürültü ve ışık dalgası geçti.

"Bak," dedi Pritkin usulca. "Bu *senin* büyük anın." "Ne?"

Gözlerimi kııptım ve şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Sonra da şu anda boş olmayan büyük, boş alana. Çünkü Svarestri lideriyle karşı karşıya geldiğim bir görüntüyle doluydu; trollerin sağlamlığı ya da Svarestri'nin sivri elektriğinin yanında küçük, dayanıksız bir figür.

Evet, ağzı hala açıktı.

Ama neyse ki benim rolüm merhametli bir şekilde kısa sürdü. Hikaye hızla gerçek kahramana odaklandı: koltukların altındaki adam. Ve bu mantığa karşı çıkmak zordu, çünkü o olmasaydı hepimiz ölmüş olacaktık.

Ancak, tüm zaman boyunca neredeyse hiç susmadığı düşünüldüğünde, ağzı açık bir şekilde gösterilmemesinin de biraz haksızlık olduğunu düşündüm.

"Çok cesurdu," dedim yüksek sesle, çünkü yakındaki bir ağaçta birkaç trol beni izliyordu. Ev sahiplerimiz de aynı fikirde gibiydi. Kupalar kaldırıldı, yumruklar sıkıldı ve her yerde sırtımlar oldu. Ve sonra nefesler ve

Ateş-biz, devasa mağaranın yerine geçen ağaç çemberinin etrafını yırtmaya başladığında, ooohlar ve alkışlar büyük bir zevkle duyuluyordu.

"Burada sonsuza dek tutunamayacaklarını biliyorlar," dedi Pritkin onları izlerken. "Işık feyleri çok güçlü, çok birleşmişler. Ama sen zaferlerini elde edebileceğin her yerde kazanmalısın."

Ve birdenbire onların gözünden görmeye başladım. Çünkü bugün bir zaferdi, değil mi? O kadar uzun süredir hayatta kalmaya odaklanmışım ki, bazen zafer fikri, *bunu kazanmak* bile bir çocuğun hayali gibi geliyordu.

Karşılaştığımız bu tür şeylere karşı koyabilecek neyim vardı? Çoğu zaman ne *olduklarını* bile bilmiyordum. Annemin kanını taşıyor olabilirdim ama annem değildim. Agnes'in varisi olabilirdim ama Agnes değildim. Üç aydır bir şekilde öldürülmemeyi başararak tökezleyen, ikinci sınıf, kötü eğitilmiş, çoğu şeyden habersiz bir Pythia'ydım.

Ve daha uzun süre idare edememeyi umuyorum.

Buna o kadar odaklanmışım ki, diğer taraftan bakmayı unutmuştum, Svarestri lideriyle karşı karşıya geldiğimde yaptığım gibi. Çünkü hâlâ buradaydım, değil mi? Gümüş Çember'den Siyah Çember'e, kendi yardımcılardan mitlere, canavarlara ve ucube tanrılara kadar herkesin çabalarına rağmen, beceriksiz, tökezleyen, şaka yapıyor olmalısın Pythia sadece hayatta kalmakla kalmamış, *onları yenmişti*. Hepsini yenmişti ve birden ben de bağırmaya başladım. Ve büyük Svarestri savaşçıları ateş ettikçe herkesle birlikte çığlık atmak için platformun kenarına sürünüyordum. Ama devam etti. Iskaladılar. Hedefi.

"Kese kâğıdından ateş ederek kurtulamazsın," diye bağırdım, buradaki hiç kimsenin bunun ne olduğunu bilmemesine rağmen. "Kese *kağıdı*!"

Kalabalık da aynı fikirdeydi. Tüm bu çılgın gösteri, yukarıdan düşen kayalar gibi kıvılcımların yağması ve ateş-us'un uçuşunun kenarından zum yaparak ağaç hattında bir zafer turu atması ve bunun bir parçası oldukları sürece biraz yanmış olmalarını umursamayan çok sayıda uzanan elin arasından geçmesiyle sona ererken kükrediler.

Ve bir an için onlar, hepimiz, hiç kimsenin planlarında yer almayan küçük adamlardık, çünkü endişelenmeye değmezdik, başkalarının savaşlarında ezilmek, es geçilmek ve öldürülmek dışında düşünmeye değmezdik. Çünkü gücü elinde bulunduranlar bizim

önemli olmadığını, sadece köleler için uygun olduğumuzu söylediler. Ama bugün yanıldıklarını kanıtlamıştık. Bugün *onları yenmiştik*.

Gösteri, ağaç tepelerini aydınlatan ve orada burada hızla söndürülmesi gereken birkaç istenmeyen yangına neden olan kıvılcımlardan oluşan bir havai fişekle sona erdi. Ama kimse aldırıyor gibiydi. Grup tekrar çalmaya başlamıştı ve herkes içmekle, dans etmekle, arkadaşlarıyla dedikodu yapmak ve bize bira vermek için platformlar arasında gidip gelmekle meşguldü, o kadar çok bira vardı ki Pritkin çok geçmeden gülüp geri çeviriyordu, ikimiz de zil zurna sarhoş olmadan önce.

Birinin elime tutuşturduğu yeni kupayı, parlak gözlü, yüzü tüylerle kaplı ve artık o kadar da korkutucu görünmeyen keskin dişleriyle sırttan birini tutarken zaten biraz öyle hissediyordum. Ve bağdaş kurmuş, birinin ona verdiği şişenin tıpasını açmaya çalışan Pritkin'i izliyordum. Kokusuna bakılırsa içinde biradan çok daha güçlü bir şey vardı.

Çok daha güçlü. Bana da ikram etti ama sadece dumanı bile kaşlarımı yakmaya yetti. Ama bira güzeldi ve ağaçlar ışıklar, kahkahalar ve bilmediğim ama yine de ayak parmaklarımı titreten şarkılarla parlıyordu.

Sonra ayağa kaldırıldım, elimde bira vardı.

Ve platformdan çoktan eğlenceye katılanlarla dolmuş, hızla ilerleyen bir ağaç çemberine doğru sallandık. Bu bizi bir an sonra sıradaki ağaca, gülen yüzler ve kavrayan ellerden oluşan bir kalabalığın ortasına bıraktı. Sonra biz de gülüyorduk ve tahtaların üzerinden koşuyorduk, eğiliyorduk, kaçıyorduk ve bazı durumlarda kalabalığın üzerinden atlayarak kıl payı bir salıncak daha yakalıyorduk.

"Ne yapıyoruz biz?" Ağaçlar, şenlik ateşi ve kalabalık yüzler etrafımda dönerken nefes nefese sordum.

"Trol dansı!"

"Trol dansı mı?"

Pritkin neşeyle başını

salladı. "Bu da ne böyle?"

Cevap vermedi. Ama bir saniye sonra, salıncığımızdan daha büyük bir salıncığın kenarına çekiliyordum, biz diğer tarafa doğru sallanırken havada bizi geçiyordu, ama şimdi onun yolunda gidiyorduk, sırttan bir sürü insanın kavrayan elleri tarafından tutuluyorduk. Ve sonra bir kat kadar yüksekteki bir platforma bırakıldık, kalbimizi durduran bir sıçrayıştan sonra-

Ağaçların etrafında, içinden ve bazı durumlarda üzerinden geçen bir yarışta bir dizi eğlencenin ortasına.

Ben de öylece devam ettim. İp köprüler ayaklarımın altında sallandı, platformlar önümde, üstümde, her tarafta belirdi ve her yerde gerçekleşen partilerin yeşillikleri arasından bakışlar verdi. Ben orada olduklarını bile fark etmeden salıncaklar yakalandı, merdivenler birdenbire ortaya çıktı, variller ve kutular ve bazı durumlarda uzanan eller merdiven olmadığına merdiven yerine geçti ve yemek yiyen, içen, şarkı söyleyen insanlar her ne yapıyorsak koşarak geçerken kupamı dolu tuttu.

Sonra Pritkin durdu ve beni o çılgın izdihamın içinden çekip platformun bir köşesine götürdü.

Sarışın bir kaş kalktı. Genelde onunkileri uzaktan bile göremezdim ama hafif bronzluk onları daha çok öne çıkarıyordu. Onu farklı, tuhaf gösteriyordu. Elbette, kolay gülümsemeleri ve rahat çıplaklığı bunu zaten yapıyordu. Sanki tanıdığım adamın yerini saçlarında yapraklar, gözlerinde bir parıltı ve hınzırca kıvrılan dudaklarıyla mutlu bir satir almıştı.

Kulağıma eğilip şöyle dedi: "Yarışalım."

Sonra ben daha ne dediğini anlamadan, yanımdan geçen bir salıncağı tek eliyle yakalayıp göz açıp kapayıncaya kadar hızla uzaklaştı. Biraz telaşla etrafıma bakındım ve yukarı çıkan bir ip merdiven gördüm. Ağacın üzerine inşa edilmiş bir sonraki platforma çıktım, küçük bir platformdu ve üzerinde sadece birkaç sarhoş adam oturmuş, bacaklarını yana doğru sallıyordu.

Koşup yanlarına diz çöktüm ve görebilmek için bazı dalları yoldan çektim. Pritkin'in nereye gittiğini sormama gerek kalmadı. Bölgedeki en yüksek ağaç olan devasa bir ağacın tepesine yakın, bir gemideki karga yuvası gibi küçük bir platform vardı. Açık alanın diğer tarafındaki bir platforma çarparken oraya bakıyordu ve sonra omzunun üzerinden bana bakmak için durakladı. Ve sırtı.

Ve, oh, açıktı.

En yakındaki trolün omzunu tuttum. "Zirveye çıkmalıyım." Yukarıya işaret ettim. "Çabuk ol!"

Oldukça sarhoş görünüyordu, ancak kupasını boşaltmakta olan ikincisi birkaç dakika sonra bitirdi. Ve kulak zarını patlatmakla tehdit eden minnettar bir geçirme çıkardı. Ve işaret etti.

Kararsız parmağı yukarı doğru takip ettim, başımın üstündeki gövdeye çivilenmiş bir ipe ulaştım. Ucunda bir ilmek olan bir ip, bir ayak büyüklüğünde. Ve hepsi buydu; platform yoktu, hatta aşağıdaki gibi bireysel modellerden biri bile yoktu.

bira perisi kullanıyordu. İpin kendisinden başka bir tutamak yoktu. Bir delinin ayağına geçirilmiş bir ilmikten başka bir şey yoktu, çünkü böylesine bariz bir ölüm tuzağını kullanmayı düşünecek tek tür oydu ve-

Ve neredeyse oradaydı.

Açıklığa baktım ve Pritkin'in hedefiyle arasında kalan tek şey olan ip merdiveni hızla tırmandığını gördüm. Birkaç kattan daha az yolu kalmıştı ve eğer başka bir çıkış yolu varsa bile onu bulacak zamanım yoktu. Yani, belli ki, o kazanacaktı. Oturup biramı içmeli ve onun geri dönüp övünmesini beklemeliydim ve neden ilmeğe uzanıyordum ki?

Gerginlikten dolayı bağlanmış olduğunu geç de olsa fark ettiğim ve serbest bırakıldığında-

Temelde bir sapandı.

Ya da belki de tersten bir bungee daha iyi olurdu, çünkü iyi bir tutunma şansı bile bulamadan yukarı ve sonra büyük açık alan boyunca sarsıldım, kaydım ve çırpındım ve bir kıvılcım yağmuru ve odun dumanı ve gösteriden gelen kül pusunun içinden geçerken önümdeki ipi iki kolumla kavradım, yukarı, yukarı, yukarı çıkmaya devam ederken ağzım da dahil olmak üzere her yerde hala çırpınıyordu. Sonra karga yuvasının üzerinde bir şeye takıldım, göremediğim ama yüksek, çok yüksek olması gereken bir şeye, çünkü beni tekrar yukarıya, platformun kenarına ve merdivenden inmek üzere olan Pritkin'e doğru savurdu. Ve ikimizi de düşmeye, yuvarlanmaya ve uzak kenardaki halat korkuluğa tutunmaya gönderdi, bu da bizimle bir sürü hava arasındaki tek şeydi.

"Deli misin sen?" Pritkin beni sarsarak soruyordu. "*Deli* misin sen?"

Evet, diye düşündüm ama söyleyemedim çünkü çok gülüyordum. Altta kalmıştım ve yüzüne bakıp güldüm ve güldüm, neden bilmiyorum. Ama duracak gibi değildim ve açıkçası çok da zorlamadım.

"Sen delisin," dedi bana başını sallayarak.

"Ama ben kazandım!" Nefes nefese kaldım.

"Kazandım, kazandım, kazandım!" "Sadece bir anlığına!"

"Yine de sayılır!" Ona sııttım. "Peki ben ne alacağım?"

Cevap vermedi. Ama gözleri yanarken bile dudakları o rahatsız edici gülümsemelerden biriyle kıvrıldı. Ve bir an için, yemin ederim dünyanın hareket ettiğini hissettim.

Ve sonra platform altımızdan sallanmaya başladığında bundan emindim. Etrafımıza yapraklar yağmaya başladı. Bir an için yeni bir eğlencenin başladığını düşündüm, çünkü troller nasıl parti yapılacağını gerçekten biliyorlardı.

Ama sonra ağaç gerçekten *eğildi*, Pritkin beni yakalayıp artık eğik olan platformdan yukarı itmeden önce neredeyse bizi yolun geri kalanına gönderiyordu. Tepeyi tuttum ve kendimi yukarıya doğru çektim. Ve baktım ve gördüm-

İmkansız bir şey.

Biraz önce eğlenenler, birayla inleyen masalar ve daha da büyük bir ateşin üzerinde kızaran büyük bir öküzle dolu olan büyük açık alanın ortası şimdi çalkalanan, kaynayan bir toprak, yanan kütükler ve enkaz yığınıydı. İnsanlar ormana doğru koşarak ya da ağaçlara doğru sallanarak kurtulmayı başarmış gibi görünüyordu ama ziyafet gitmişti. Ve onun yerine

-

Gümüş saçlı şeytanlar toprak kazanından çıkmaya başladığında Pritkin, "Yerden yukarı çıkararak korumaları atlattılar," dedi. "Kara Fey'in elementi ateştir. Koşuşları toprak tarafından boğulmuştur-"

"Bana nasıl girdiklerini anlatmayı bırak da bu konuda ne yapacağımızı söyle!" Dedim.

Ve sonra onu gördüm. Bana el sallayan kız gibi ufak tefek, kara gözlü bir kız, bir zamanlar masa olan ama şimdi toprak bir denizin üzerinde bir çuval parçası gibi duran şeyin üzerinde tek başına duruyordu. Svarestri onu hedef almıyordu, hatta onu fark etmiş bile görünmüyordu ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü bir dakika içinde herkesi hedef alacaklar, muhtemelen kullanamayacakları bir silah yüzünden son halkını da yok edeceklerdi.

Buraya getirdiğimiz bir silah.

"Pritkin-" dedim, dudaklarım

uyuşmuştu.

Ama o artık orada değildi. Ve bir saniye sonra, yukarıdan bir kol aşağı inerken ben de orada değildim. Beni yukarıya, eğik platformun üzerine ve hâlâ ağaca tutunmakta olan bir kirişin üzerine çekti.

Neler olduğunu sormaya fırsatım olmadı çünkü bağıırıyordu ama bana değil.

"Yukarıya!" diye bağırdı aşağıdaki koşuşturan, çığlık atan, kaotik sahneye doğru. Kelimeler sihirli bir şekilde güçlendirilmiş olmalıydı çünkü sanki megafonla konuşuyormuş gibi yüksek sesle ve yankılanarak ormanı yırtıyorlardı. "Sağır mısınız? *Buradayız!*"

Ve hayır, diye düşündüm, Svarestri sağırmış gibi görünmüyordu. Çünkü daha konuşmasını bitirmemişti ki, sanki bir ipin ucundaymışlar gibi kafalarını bir anda kaldırdılar. Ve odaklandılar. Ve fırlattılar.

Devasa ağaç, Roma mumları gibi çevredeki yarım düzine ağacı tüketen bir ateş topuyla patladı. Ama bizi tüketmedi, çünkü artık orada değildik. Tanıdık bir sarsıntı, cıvatalar yere inmeden hemen önce bizi kopardı ve havada süzülerek geldiğim ağaca doğru geri gönderdi.

Ama oraya varmadık. Çünkü Pritkin yarı yolda, karanlık gökyüzünde bile göremediğim başka bir halat yakalamıştı. Ve bundan bir saniye sonra, bir çeşit makara sistemi bizi daha da yukarı çekti ve sonra-

"*Ne oluyor be?*" Ağaç tepelerinin hemen altındaki dallardan oluşan bir tünelden sıyrılarak ileriye *doğru uçmaya* başladığımızda çığlık attım.

"Ormandan geçen hızlı bir hat; bu onların kaçış yolu," dedi Pritkin nefes nefese. "Bu Svarestri'yi köyden uzaklaştıracaktır."

Sonra ne olacak? Düşündüm ama söylemedim. Çünkü bu bir sorun olacaktı gibi görünmüyordu. Etrafımızdaki ağaçlar patlarken, ormanın zemininden fırlayan oklar etrafımızı sararken bu hiç de sorun olacaktı gibi görünmüyordu.

Koşuyor ve ateş ediyor olmalıydılar ve *hızlı* koşuyorlardı. "Dayanın!"

Solumuzda bir mızrak patlarken Pritkin bana "Dayan!" dedi, Yanan enkaz ve yaprak fırtınası her yere saçıldı.

"Dayanıyorum! Sorun tutunmak değil!" Çığlık attım, bu muhtemelen yardımcı olmadı ama ne olabilirdi ki?

Ve sonra öğrendim.

"Sende miydi?" Tanıdık bir sopa birdenbire ortaya çıkınca bağırdım.

Pritkin, asayı çalıştırmadan bir saniye önce bana, "Buraya gelirken bir yedeği büyüledim," dedi. Ve bu, kıcımıza takılmış bir roket de olabilirdi. Çünkü ağaç tepelerindeki uçuşumuz birdenbire cehenneme doğru giden bir ekspres trene dönüştü.

Yanan dallar ve düşen yapraklardan oluşan bir fırtınanın içinde savrulduk; üstümüze, altımıza ve yanımıza isabet eden yıldırımlarla orman uzun bir ateş hattına dönüştü. Yüzüme çarpan bir orman dolusu dal, her yere uçuşan duman ve şarapnel parçaları ve tüm bunlar olmadan da gözlerimi yaşartacak kadar güçlü rüzgâr yüzünden göremiyordum. Ama sorun değildi; her şey yolundaydı.

Çünkü lanet olası Svarestri de bizi göremiyordu. Tüm yeşillikler tarafından gizlenmemişti ve arkamızda bir ateş fırtınası esiyordu. Asa ateşi körükledi.

Alevler bir kasırgaya dönüştü ve ardından feyleri *toz* duman içinde bırakırken katı bir ateş duvarına benzeyen şey.

Sadece küçük bir sorun vardı.

Yani başımızın üstündeki cankurtaran halatı. Bir saniye bile geçmeden yanan bir ağaç yanlış yöne devrildi ve tam üzerine devrildi. Ve bizi tekrar uçurdu, ama bu sefer doğrudan orman zeminine doğru.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli

Hissetmediğim dikenli çalıların arasına düştük çünkü aramızda bir şey vardı. O şey bir saniye sonra kırıldı ve Pritkin'in fırlatabildiği kalkan her neyse onu da düşürerek bizi yere yuvarladı. Sert bir darbe aldık, çünkü buralarda çalılar bile daha çok küçük ağaçlar gibiydi ve yerden yüksekteydi. Ama bir saniye sonra tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladık.

Çünkü geliyorlardı.

Hiçbir şey duyamasam da bunu biliyordum. Çok da uzak olmayan bir ateşin çıtırtısı ve kaçışan hayvanların saklanmak için dalış sesleri ve tepemde karışık bir nota tweetleyen rastgele bir kuş dışında. Ama yine de geldiklerini biliyordum, çünkü *onları* tanıyordum.

Ve keşke yapmasaydım dedim.

Sonra bir ağacın kovuğuna geri döndük ve bir el ağzımı kapattı ama buna ihtiyacım yoktu çünkü boğazım dışarıdan geçen gümüş sarısı bir kafanın görüntüsüyle dehşet içinde çoktan kapanmıştı.

İçgüdüsel olarak olduğum yerde donup kaldım, çünkü bizi görmeliydi; *görmeliydi*. Neredeyse dokunacak kadar yakındık. Ve sonra, neredeyse ağaca doğru geri çekilirken, kendisine titrek alev ışığıyla dolu derin, karanlık bir ormanda mümkün olan en geniş görüş alanını sağlayacak kadar yakındık ve sonra birkaç hayalet Svarestri daha koşarken titreyen fey ışığı. Sonra o da koşmaya başladı, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken onları takip ediyordu, çoktan buldukları ama nedense fark etmedikleri bir avı arıyorlardı.

Hareket etmedik. Ve bir an sonra nedenini anladım, birkaç Svarestri daha yanımızdan geçerken, gecenin içindeki hayaletler gibi sessizdi. Ve sonra birkaç tane daha. Ve sonra lanet olası bir tabur gibi görünen bir şey.

Daha önce bu kadar çok olmamıştı, değil mi? Merak ettim ama uzun sürmedi. Çünkü biz tökezleyerek dışarı çıkarken son grup daha yeni geçmişti.

ağaçtan da. Planın ne olduğunu sormak için Pritkin'e döndüm ve sonra durdum. Ve birden feylerin bizi neden görmediğini anladım.

Çünkü bir an için ben de öyle düşündüm.

Elini tutuyordum; sert ve güçlü olduğunu ve avucumun etrafında kenetlendiğini hissedebiliyordum. Oradaydı, *tam* oradaydı ama değildi. Sonra kımıldadı ve gecenin içinde belli belirsiz bir parıltı gördüm, kenarlarında yansıyan alevle akan bir parıltı, bir tür ayna kıyafeti giyen bir adam gibi.

Kahretsin, şu feyler onu iyi eğitmişler, diye düşündüm, yere yığılmadan hemen önce.

Onu yakaladım ama sadece bir dizinin üzerine çöktü ve omzuma yaslanarak nefes nefese kaldı. Birdenbire onun geri kalanını görebildiğim kadar iyi görebildiğim bir omuz, çünkü yansıtıcı kamuflaj kaplaması su gibi akıp gidiyordu. Ta ki ayaklarımıza ulaşana ve tamamen yok olana kadar, beni çabalamaktan titreyen ceset gibi solgun bir adama bakarken bıraktı.

Ve insan gözleri için bile fazlasıyla görünürdü.

Kalbim küt küt atarak etrafıma bakındım ama feyler orada değildi. Orada değillerdi. Ama geri geleceklerdi ve geldiklerinde gitmiş olmamız gerekiyordu, ama nereye?

Köye geri dönemezdik. Görünüşe göre onları trollerden uzaklaştırmayı başarmıştık ve onları geri götüremezdik. Muhafızlar bize yardım etse bile, çocuklar, yaşlılar vardı ... ve Svarestri kime zarar verdiklerini umursamıyor gibiydi. Eğer bu insanların kedi gibi refleksleri ve ağaçların arasından uçmak için bir sistem yaratacak paranoyaları olmasaydı, sadece girişleri bile düzinelerce insanı öldürebilirdi.

Hayır, oraya geri dönemezdik. Hiçbir yere gidemezdik ve güvende olamazdık, peri içinde değil. Ve her neyse, bizi peri içinde istemiyordum, bizi-

Pritkin'in omzunu tuttum. "Eve gidebileceğimizi söylemiştin."

Başını salladı, hâlâ biraz sersemlemiş görünüyordu ama düşecek gibi değildi.

"O zaman buraya yakın bir geçit var. Olmalı!"

Tekrar başını salladı. "Orada-" Durdu ve dudaklarını yaladı. "Sınırın hemen ötesinde bir tane var."

"Ne kadar uzakta?"

"Birkaç dakika, ama bu-" Ayrıldı. Ve sanki ağaçların arasında bir çözüm görmeye çalışıyormuş gibi etrafına bakındı, görünmeyen bir çözüm, çünkü

Bana dönüp baktığında gözleri hiç görmediğim kadar karanlıktı. "Bu bize yardımcı olmaz."

"Neden olmasın?" Yerimizde donup kalmadan hemen önce sordum, çalılar bizi geceden daha fazla kaplamıştı, birkaç Svarestri daha çalıların arasından geçip diğer yöne doğru ilerliyordu. Etrafımızda dönmeye, bir çevre oluşturmaya ve yaklaştırmaya başlamışlardı bile.

Ne yaparsak şimdi yapmalıydık.

"Svarestri'nin olduğu yer burası," diye fısıldadı fey ters yönde ilerlerken. "Bu onların portallarından biri. Ve bunu denememizi bekleyecekler; bu noktada başka alternatif yok-"

"Saklanabiliriz. Daha önce ne yaptın-"

Başını salladı, hâlâ zor nefes alıyordu. "Bunu yeterince uzun süre devam ettiremem, sudan bu kadar uzakta olmaz. Ayrıca geçitte muhafızlar olacak ve geçmeye çalışırsak bizi fark edecekler. Büyü olsa bile, hareket ettiğimizde görülebiliriz.

Ve onlarla asa kullanarak savaşamayız. Ormanın ortasındaki bir kasırga onları olduğu kadar bizi de öldürecektir." Tekrar etrafına bakındı ama geçen seferkinden daha fazla yardımcı olmuş gibi görünmüyordu. Sonra beni kollarımın üst kısmından yakaladı.

"Sakın yapma," dedim ona, çünkü ben de onu tanıyordum.

"Onların dikkatini dağıtabilirim, uzun süre değil, ama yeterince uzun süre-" "Hiçbir şey için yeterince uzun!"

"Köye geri dönebilirsin. Sen Fey Dostu'sun. Seni saklayacaklar
-"

"Seni burada bırakıp kaçmayacağım!" "Bu benim hatam! Seni bu işe ben bulaştırdım-"

"Bu tartışmayı yapmıştık-"

"O zaman yine yaparız!"

"Ne zaman istersen o zaman alabilirsin," diye tersledim. "Ama sen Kendini duymak için konuşuyorsun, çünkü ben *konusmayacağım!*"

Bu sonuncusu, tekrar görünmez olduğu ya da büyüünün izin verdiği kadar yakın olduğu içindi. Ama bunu yarı yarıya bekliyordum, çünkü onu ben de tanıyordum ve feylerden çok daha iyi tanıyordum. Ayağa kalkarken onu yakaladım ve ikimiz de yere yuvarlandık. Sonra o kaçmaya çalışırken kendimi göremediğim ama beni kımıldatamayan bir şeye sardım, çünkü o zaten bitkin düşmek üzereydi ve ben birinin hayatı buna bağılıymış gibi tutunuyordum, çünkü öyleydi.

Ve sonra durdu. "Bekle! Bu da neydi?"

"Ne neydi?" Başıımı kaldırdım.

Sonra da birinin yumruğu, dirseği ya da muhtemelen topuğuyla geriye doğru kırıldı. Nereden bilebilirdim ki? Sadece bir saniyeliğine tutuşumun kırıldığını biliyordum ve tek ihtiyacı olan bir saniyeydi. Kaçtı, gecenin içinde seğiren birkaç ağaç dalı dışında görünmez oldu, sonra o bile görünmez oldu ve onu bulmamın hiçbir yolu yoktu, hiçbir yolu yoktu, muhtemelen hiç bulamayacaktım ve kesinlikle kendini şehit etmeden önce bulamayacaktım.

Bir an için orada oturup seçenekleri tartıştım.

Sonra çığlık atmaya başladım.

Birkaç saniye sonra aniden ortaya çıkan bir büyücü beni yakalayıp sarstı ve tamam, bu kısım eski zamanlardaki gibiydi. "*Delirdin* mi sen?"

Ormanda başka çığlıklar yankılanırken nefes nefese, "Bunu çoktan anladığınızı sanıyordum," dedim.

Pritkin de onları duydu ve beni tekrar sarstı. "*Anlamıyor* musun? Kalırsak bizi bulurlar; kaçarsak bizi bulurlar! Ve bulduklarında seni koruyamayacağım, ne peri içinde, ne de bu kadar çok kişiden-"

"Sana söyledim, korunmaya ihtiyacım yok."

"O zaman umarım beni koruyabilirsin!" dedi çılgınca, kimsenin gizlemeye zahmet etmediği ayak sesleri yolumuzu gürültüyle keserken.

Umarım ben de yapabilirim, diye düşündüm.

"Bizi olabildiğince uzun süre sakla," dedim ona. "Ve bizi o geçide olabildiğince yaklaştır. Gerisini ben hallederim."

Sonra koşmaya başladık, kalbim biraz hızlı çarpıyordu -tamam, çok hızlı- çünkü bu gerçekten de şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şey olabilirdi. Ama elinizdeki tek şans buysa bu bir kumar değildir ve bizim de bir şansımız *vardı*. Harika bir şans değil ama şu anda olsa kabul ederdim.

Ve sonra yarım düzine Svarestri tam önümüze fırladığında tekrar bir ağaca çarpıyorduk.

Ve bu sefer bizi görmemeleri için hiçbir umut yoktu, hiç umut yoktu, çünkü üçünün elinde meşale vardı. Bir tanesi bir saniye sonra yüzümüze fırlatıldı. Nefesimi tuttum, az önce ikimizi de öldürdüğümden emindim-

Ve sonra anladım, çünkü feyler etrafımızı sarmıştı. İçlerinden biri bir şey söyledi ama bana değil. Pritkin'e de söylemedi. Ya da söylediyse bile biraz garipti, çünkü başının yaklaşık on beş santim yukarısına bakıyordu.

Bana baktığını düşünebilirdim, çünkü geri geri giderken ağaç köklerinin üzerinde durmuş ve gövdeyle birleşmeye çalışmışım. Fakat

Hayır, kesinlikle Pritkin'in başının üstündeki ağaca bakıyordu. Bir an için *ağaçla* konuştuğunu sandım, *ki peri* olmasaydı bu delilik olurdu, ama sonra Pritkin ona cevap verdi. Ve sonra başka bir fey yüzüme bir şey itti.

Geri çekildim ama bana onunla vurmuyordu. Belki de silah olmadığı içindir, diye düşündüm. Bir meşaleydi.

Ona baktım, ama kesinlikle buydu. Yanmayan bir meşalenin kör ucu. Benim almamı bekliyor gibiydi.

Ben de yaktım. Sonra o da elindekini yaktı. Alevlendi ve yüzümü aydınlatmış olmalı, ama yine de tepki vermedi. Sonunda zırhındaki yansımamı fark ettim ve nedenini anladım.

Meşaleye sardığım el benimkiydi -küçük, güdük parmaklı, kendime yaptığım son manikürün yontulmuş kalıntıları meşale ışığı altında parlıyordu. Ama zırhın içinde ... zırhın içinde, tahta meşaleyi kavrayan el ince ve uzun parmaklıydı ve omzuma düşen saçlar kadar solgundu. Aniden çok erkeksi olan omzum, şu anda tuttuğum alevlerle akan parlak siyah zırhla kaplanmıştı.

Fey hâlâ bana bakıyordu. Başımı salladım ve zırhının içindeki erkeksi yüz, kız gibi ve korkmuş görünmek yerine ciddi ve soğuk göründü. Geri adım attı.

Soluma baktım, Pritkin bana hâlâ isle kaplı bir orman perisi ya da kötü bir günün ardından Tarzan gibi görünüyordu. Ama dinliyor, başını sallıyor ve sonra fey grubunun liderine bir şeyler söylüyordu, o da bir düzine hayalet figür daha bize katılırken cevap olarak bir şeyler söyledi. Çeviri büyüsü dil konusunda gerçekten sorun yaşıyordu, ama sanırım Pritkin yaşamıyordu, çünkü lider emirler yağdırmaya başladı ve küçük gruplar ayrılarak her yöne gitmeye başladı. Ve sonra biz de meşalemizi alıp kendimizi aramaya koyulduk.

"Bu taraftan," diye tısladı Pritkin, hâlâ öfkeliydi, sanki kolumu ısırın parmaklar bana bunu zaten söylememişti.

Umurumda değildi. O kadar umursamıyordum ki, muhtemelen bir feyde gerçekten ürkütücü görünen ve aynı zamanda mantıklı olmayan son derece aptalca bir sırtışın yüzümü ele geçirmesini engellemek için yapabileceğim tek şey buydu çünkü henüz bundan kurtulmamıştık. Ama yine de dudağımı ısıyor, rahatlamaktan titriyor ve başımı eğiyordum çünkü uygunsuzdu Cassie, cidden uygunsuzdu. Ama bir parçam artık yetmişti ve beni dinlemiyordu.

Neyse ki kimse fark edecek kadar yakınımızda değildi ve ben de bugünkü sinir krizimi sessizce atlatmayı başardım.

Zaten uzun sürmedi, kafamı kaldırıp önümde ne olduğunu gördükten sonra.

Pritkin beni taş bir geçidin gölgesine doğru sürükledi; bu geçit eskiden hangi duvarın bir parçasıysa ondan geriye kalan tek şeydi. Koyu kırmızıydı ve ben onu yarı yarıya toprağa gömmeden önce meşalenin saçtığı ışıktaki parlıyordu. Sonra kalçalarımın üzerine çöktüm, burun deliklerimde yanan zift ve cehennemin kapısı yüzüme bakıyordu.

Ve tam da öyle görünüyordu: kemerle çerçevelenmiş büyük, kırmızı, girdaplı bir portal ve belki de yarım futbol sahası uzakta. Ve Pritkin haklıydı, bir düzine Svarestri tarafından korunuyordu. Belki de daha fazlaydı, çünkü tamamını göremiyordum, sadece üçte birini görebiliyordum, çünkü önümde yarım duvarlar, yuvarlanmış sütunlar ve dekoratif taş parçaları vardı. Ama hiç yeşillik yoktu. Sanki orman da burayı sevmemiş gibiydi, çünkü hiçbir sarmaşık taşları kemirmiyordu ve hiçbir çalılık ayaklarımızın altındaki düz kırmızı kili rahatsız etmiyordu.

Arkama baktım, ormanın toprağı koyu kahverengiydi ya da siyahtı, ışıktan anlayamadım. Ama paslı ya da kırmızı değildi. Bu şey sanki birisi onu Vegas'taki Red Rock Kanyonu'ndan almış gibiydi.

Ama bir açıklama alamadım. Belki de konuşma riskini göze alamayacak kadar yakın olduğumuz için hiçbir şey alamadım. Ya da belki de Pritkin'in ruh halinin iyi olmadığı belliydi. Bir elindeki asayı elini beyaza boyayacak kadar sıkı tutuyordu, bu da solgun ve gergin yüzüne uyuyordu.

Günümün Pritkin'i bu tür şeylerden hoşlanıyor olabilir, ama bunun hoşlandığını sanmıyorum.

Ve bu, lanet portalın kara tahtaya çakılan çiviler gibi bir sesle aktif hale gelmesinden ve siyah giyimli savaşçıların bir sıra halinde dışarı dökülmeye başlamasından önceydi. Ve tamam, o portal her nereye gidiyorsa, ben gitmek istemiyordum. "*Dünyaya* açılan bir portal olduğunu söylediğini sanıyordum," diye fısıldadım.

Pritkin hâlâ bir şey söylemedi ama başını salladı. Kemerin yan tarafı önümde olduğu için göremediğim bir şeye doğru. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve sürünerek ilerledim. Açık mavi renkte, rahatlatıcı olabilecek bir portal daha vardı.

Ama bütün o yeni askerlerin gittiği yer orasıydı.

"Bu *dünyaya* mı gidiyor?" Sormak için başımı çevirdim.

Pritkin acımasızca başını salladı ve beni geri çekti.

"Ama Svarestri ne yapıyor-"

"Bilmiyorum. Bunun burada olmaması

gerekiyordu." "Ne olmamalı?"

"*Herhangi biri*. Dünyaya açılan geçit dışında. Bildiğim kadarıyla o hep buradaydı. Ama diğeri, bütün bu şey" -kırmızı harabelerin olduğu bölgeyi işaret etti- "burası birkaç ay önce burada değildi."

"O zaman neden şimdi burada?"

Cevap alamadım. Çünkü Pritkin'in daha önce konuştuğu fey askeri o anda ağaçların arasından fırladı ve neredeyse görülemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu. Ama onu sırtından vuran mızraktan kaçacak kadar hızlı değildi.

Zırhı da onunla birlikte patladı, paramparça oldu ve vücudundan fırladı ama nispeten yara almadan kurtuldu. Bir saniye sonra onu yakalayan kasırganın aksine. Bir şeyler bağırmaya başladı ve sonra çığlık atmaya başladı, anlayamadığım ama gerçekten de anlamam gerekmeyen bir şeydi. Çünkü onu yakaladıktan bir süre sonra rüzgar onu bir bedenin bükmemesi gereken şekillerde bükte ve sonra onu parçalara *ayırarak* bizimki de dahil olmak üzere her yöne parçalar fırlattı.

Bir tanesi kemerin dışındaki tozun içine düştü ama ben ona bakmadım. Pritkin'e bakıyordum, o da daha önce böyle bir şey görmemiş ve bir daha görmese de olur diyen bir adamın şok olmuş bakışlarıyla kalıntılara bakıyordu. Sonra beni yakaladı ve ben de onu geri ittim, çünkü hayır, hayır, hayır, gitmemiz gereken yer orman değildi.

"Geçit," diye nefes nefese kaldım, çünkü bu sefer beni hafife almıyordu ve yorgun olsun olmasın, daha güçlüydü.

"Geçide asla ulaşamayacağız!" diye bağırdı, bu sefer sesini alçaltma zahmetine girmede, çünkü rüzgâr zaten o kadar şiddetliydi ki artık bir önemi yoktu.

Pritkin'in kaçma girişimi de bir anda büyük bir tartışmaya yol açmıştı. Fey'i yok eden kasırğa yayılmış, eski taşların etrafında bir kasırğa gibi dönmeye ve içeri doğru ilerlemeye başlarken ormanı parçalamıştı. Bir kasırganın gözünde ya da daha büyük olasılıkla hızla sıkılaştan bir ilmiğin merkezinde olmak gibiydi.

Başka biri Svarestri'nin dünyaya gitmesinden hoşlanmadı ve oynamadılar.

Bizi mevcut tek siper olan kemerin içine geri çeken Pritkin'i daha sıkı kavradım. Ama bir dakika içinde hiçbir şey fark etmeyecekti ve yüz ifadesinden bunu bildiği anlaşılıyordu. Büyük ağaçları kökünden söküp uçan şarapnellere dönüştüren, dışarıdaki kayaları çakıl taşları gibi etrafa savuran, harabelerin tüm çevresini siyah, yeşil ve giderek kırmızı bir girdaba çeviren rüzgâra inanamayarak bakıyordu.

"Dayanın!" Toz bulutları bizi boğmak için yükselirken "Dayan!" dedim.

Pritkin cevap vermedi. Duyduğundan şüpheliydim. Kendimi bile duyamıyordum. Ama gücümün bana ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyordum, bana dokunmak için benim ona gitmek istediğim kadar çaresizdi ama bunu başaramıyordu. Ama bu artık o kadar da önemli değildi, çünkü artık skoru biliyordum. Peri'de ona dokunamayacağımı biliyordum, ama denemekten kaynaklanan dalgaları sürebilirdim.

Sadece bunu yeterince hızlı yapıp yapamayacağımı ve yanıma bir başkasını alıp alamayacağımı bilmiyordum.

Ama bu elimizdeki tek şanstı ve o çığlığı attığımdan beri bunun için oynuyordum, çünkü onu geride bırakmayacaktım. Yeni numaram bu sefer işe yaramıyor gibi görünse de, yarattığı dalgalar iki kişiyi kaldıracak kadar güçlü olmasa da bırakmayacaktım. Ama iki kişiyi kaldıracaktı; bu süreçte beni parçalara ayırsa bile kaldıracaktı ve öyle de olacak gibiydi. Bu zorlanma beni nefes nefese bıraktı ve sonra acı içinde çığlık attırdı, öyle ki tekrar hareket ettiğimizi, ben onu sürüklemek için elimden geleni yaparken bile Pritkin'in beni sürüklediğini zar zor anladım. Sadece o beni fiziksel olarak bir yere götürüyordu ve ben de bir türlü *gelmeyen* metafiziksel *gelgite* erişmeye çalışıyordum.

Artık etrafımızda koşuşturan Svarestri'ler vardı. Onları, anestezi olmadan ameliyat edildiğiniz bir odaya giren bir hemşireyi fark ettiğiniz gibi fark ettim. Önemli değillerdi. Önemli değillerdi. Ve sanırım onlar da bizim için aynı şeyi hissediyorlardı, belki de fırtına peşimizi bırakmadığı için.

Ama bunun da bir önemi yoktu. O geçit dışında hiçbir şeyin önemi yoktu ama eğer Pritkin bizi oraya götürmeye çalışıyorsa, bu işe yaramayacaktı. Çünkü Svarestri de aynı fikre sahipti ve ona karşı kalabalıklaşıyordu, eskiden katı bir şekilde kontrol edilen yaratıklardan oluşan bir kitle aniden çırpınan, yırtan, bağırان bir guruh haline gelmişti. Ve biz bunu aşamıyorduk; aşamıyorduk işte.

Ve biz yapmadık.

Bunu atlattık.

Fırtına bizi parçalara ayırmadan bir saniye önce, başka bir tür fırtına bizi yakaladı. Ve bunun pek bir gelişme olduğundan emin değildim, çünkü gücüm bir yüzme havuzundaki dalgalar olmaktan çıkmış ve giderek artan çılgınca çağrılarına yanıt olarak bir tayfundaki yirmi metrelik denizler gibi dünyalar arasındaki bariyere saldırıyordu. Artık onu kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyordum, aslında edemeyeceğimden oldukça emindim ama artık çok *geçti* çünkü o bizi-

Ve sonra onu kaybettim.

Kendimi kaybettim ve yere düştük.

Ya da belki toprağa gömülmek daha doğru olurdu, çünkü toprak tsunamisi aniden bir duvar gibi tek bir tarafa doğru fırladı. Umutsuzca geçidi aradım ama göremedim. Birdenbire yerden fışkıran başka bir toprak duvarı dışında hiçbir şey göremedim, sanki yoktan bir dağ yaratılmış gibiydi.

Ama hiçbir şey değildi. Yeryüzünde bir arabanın geçebileceği kadar büyük bir çatlağın enkazıydı. Başka bir dağ bizi gömmeye çalışırken o bizi yutmaya çalışıyordu ve biz kayıyor, tırmanıyor, koşuyor, düşüyor ve tekrar ayağa kalkıyorduk çünkü çatlak büyüyordu.

Hemen arkamızda biri yutulurken çılgılık attı. Bir başkası da kasırğa onu yakalayınca havada uçmaya başladı. Rüzgâr kükrüyordu, tozlar uçuşuyordu ve ben hiçbir şey göremiyordum, hiçbir şey... Ta ki başka bir toprak duvar yükselip yolumuzu kapatana kadar. Ya da öyle olacaktı, ama biz çoktan onun istediği zeminin üzerindeydik ve onunla birlikte yükseldik.

Bir saniyeliğine uçuyorduk, dalgaların gücü bizi yukarı fırlattı ve sonra tekrar yere çarpmadan önce, beni sarsacak kadar sertti. Ama Pritkin beni ayağa kaldırdı ve biraz daha koştuk, kör ve boğuluyordum ve hiçbir fikrim yoktu, hiçbir fikrim-

Ta ki aniden bulutlar dağılana ve görüş alanımdan geriye ne kaldıysa onu görene kadar. Pritkin beni çimenli yokuştan aşağı atmadan önce yüzüme bir dağ kadar toprak bulaştırdım ve şaşkınlıkla ona baktım.

Su.

Tatlı, havalı, tanıdık.

Çünkü banka vardı, ağaçlar vardı ve bir daha görmeyi hiç düşünmediğim lanet olası *değirmen* vardı ve-

Ve işe yaramıştı.

İşe yaramıştı!

Geri dönmüştük.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Ellibirinci Bölüm

Su kirli ellerimin üzerinden bir rüyadan çıkmış gibi aktı, berrak ve soğuktu ve az önce yuttuğum yarım kilo pislikten sonra neredeyse mucizeviydi. Bir dakika orada öylece oturdum, uzaklarda bir yerde gerçekleşen kıyameti dinledim ve bana bakan Pritkin'e baktım. Orman perisinden komandoya dönüşmüştü: kararmış yüzü ve vücudu ve çamurla kaplı benliklerimiz suya çarptığında oluşturduğumuz çamurla kayganlaşmış saçları.

Muhtemelen daha iyi değildim ve muhtemelen birkaç düzine kez vurduğum için omzum yine çok acıyordu. Sol ayak bileğim burkulmuş ya da muhtemelen kırılmış gibi hissediyordum. Dudağım şişmişti, sanki bir noktada ısırmış olmalıydım ve nefes almakta zorlanıyordum.

Ve umurumda değildi.

Pritkin'e titrek bir şekilde sıırıttım ve karşılığında beyaz dişlerimi gösterdim.

Ay dolunaydı ve toz bulutunun arasından görülebiliyordu, uyumsuz bir şekilde huzurlu bir manzaraya süzülüyordu. Yüksek kıyının ötesini göremiyorduk ama savaş bizden uzaklaşıyormuş gibi geliyordu. Ve su, morarmış bedenime merhem gibi geliyordu. Ve hala tam olarak inanamıyordum.

Bir mucize gibiydi.

Bir tür mucize, diye düşündüm, bir Svarestri kıyından aşağı atlarken Biz.

Ve ben daha gözümü kırpamadan yörüngesinden çıktı ve Yakındaki bir ağaçta, kalbine saplanan kurşunun etkisiyle hâlâ yanıyordu.

Ama tuttuğum nefesi bırakmadım, çünkü bir saniye sonra orada başka biri vardı. Yeni biri. Bilmediğim desenlerle işlenmiş altın zırhı, altın saçları ve diğer feylerinkinden daha insani bir yüzü olan biri, öylesine insani ki, burada, şimdi bile durup hayretle bakmama neden olacak kadar büyük bir dünya dışı güzellik olmasa beni kandırabilirdi.

Keskin yeşil gözler Pritkin ve benim hareketsiz yattığımız nehir kıyısında oynayıyordu. Pritkin'in eli kalçamda kenetlenmişti ama ona ihtiyacım yoktu. Elimi önümdeki kıyıya uzatmıştım. Öyleydi, ama şimdi değildi, çünkü şimdi suyun içindeydik ve dünyaya geri dönmüştük ve Pritkin'in yarattığı illüzyon o kadar saf, o kadar mükemmeldi ki, bir an için orada olduğumuza ben bile inanmadım.

Sanırım fey de aynı fikirdeydi, çünkü bir sonraki göz kırpışımda o gitmişti.

Ve nefes nefese kalarak bankın üzerine yığıldım.

"Göklerin Efendisi," diye fısıldadı Pritkin, tam önümde olmasına rağmen neredeyse duyulmuyordu.

"Yok artık!" Konuşabildiğim zaman ben de fısıldadım.

Ve sonra, yavaşça, çamurlu yokuşun tepesine sürünerek çıktık.

Ve tepeden baktı. Ve gördü . . .

Daha önce tanık olduğum ya da hayal etmeye cesaret edemediğim hiçbir şeye benzemeyen bir savaş.

Dağlar yerinden sökülüp onları geri fırlatan varlıkların üzerine fırlatılıyordu; ana savaşın şu anda yarım mil uzakta olması gerektiği gerçeğine rağmen, saçlarımı yırtan ve vücudumu uçurmakla tehdit eden güç kasırgaları da buna yardım ediyordu. Şimşek gökyüzünü yırttı ve sonra bir Svarestri sütununun içinden geçerek, ilk kez çoğunlukla dayanmış olan zırhın üzerinde çatırdadı. Zırhı çoktan zayıflamış olması gereken ve yirmi metre ya da daha fazla geriye savrulan sondaki bir adam hariç.

Ancak diğerleri savaşmaya devam etti ve altın savaşçılardan oluşan bir sütun aniden yeryüzündeki bir yarığın içinde kayboldu ve bu yarık hemen üzerlerine kapandı. Fakat bir an sonra, hepsi değil ama çoğu, havada yırtılmalarını ve Svarestri'yi kuşatmalarını sağlayan minyatür kasırgaların ortasında oradan geri fırladılar. Yavaş yavaş geri püskürtülen Svarestri'ler, bir zamanlar bir tepe olan ve şimdi patlamış bir mağaraya dönüşen yerde havada asılı duran geçide doğru ilerliyordu.

Biraz önce gördüğümüz süslü zırhlı savaşçı dövüşü yönetiyor gibi görünüyordu ama sanki bir şey onu şaşırtmış gibi bu tarafa bakmaya devam etti. Sanki bizi göremiyordu ama yine de orada olduğumuzu biliyordu. Pritkin de aynı fikre kapılmış olmalıydı, çünkü eli omzumda sıkılaştı ve yavaşça yokuştan aşağı inmeye başladık-

Benim durumumda başladı ama durdu. Çünkü bir sonraki saniye, bir ev büyüklüğünde bir kaya parçası, kavgadan fırlamış bir şekilde arazide sekmeye başladı. Ve tam önünde, avazı çıktığı kadar bağırın-

"Rosier!"

Düşünmeden önce bağırdım, dudaklarımı kapatamadan önce rahatlayarak kelimeyi dudaklarıma fırlattım ama bunun bir önemi olmamalıydı. Etrafta gerçekleşen yıkım senfonisi ile değil. Ama rüzgârın sesimi yırtmasına rağmen, üç kafa anında benimkine doğru döndü. Rosier aniden rotasını değiştirdi ve bize doğru can havliyle koşmaya başladı; az önce tekrar savaşa bakmak için dönmüş olan altın fey başını geriye doğru salladı; ve Rosier'in hemen arkasında olduğu için göremediğim bir kadın çenesini kaldırıp doğrudan bana baktı.

Ve sonra bana doğru geldi, parmağıyla işaret *etti*, gözleri parladı ve o lanet kiraz kaplı şemsiye ve-

Sonra aynı anda üç şey oldu: Altın fey bir enerji şimşegi fırlattı, Cherries bir zaman büyüü fırlattı ve ben kendimi Pritkin'e doğru fırlatıp yer değiştirdim.

Ama uzağa değil. Çünkü Rosier'i bulmak zorundaydık ve hangi cehennemde-
Kahretsin!

Durduğumuz yere bir cıvata daha düşerken tekrar yer değiştirdim. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, sanki lanet olası fey bizi *hissedebiliyormuş* gibi. Daha bir yere varmamıştık ki dönüp tekrar fırlattı, ölümcül bir isabetle ve o kadar hızlıydı ki saniyeler içinde başım döndü, ölmemeye çalışıyordum. Ve sonra-

Ve sonra yeterince hızlı değildim.

Değirmenin hemen yanındaki yamaçta var olduk, çünkü Rosier ya da değil, oradaki güzel ölümden uzaklaşmaya çalışıyordum. Ama şans eseri mi yoksa bilmediğim bir tür garip fey yeteneği sayesinde mi bilinmez, bir yıldırım neredeyse bizden önce oradaydı. Parlayışını görme, ısınısını hissetme ve düşünme şansım oldu, hayır.

Ve sonra, *oh*, kahretsin, diye düşündüm, çünkü sürgü durdu, havada dondu, gözlerimden birkaç santim uzakta. Ben yapmamış olsaydım, bu beni mest olmaya oldukça yaklaştırırdı. Ve yapan kişi hemen arkasındaydı.

"Açıklayabilirim-" dedim yüzü neredeyse en sevdiği meyve kadar kızarmış olan Cherries'e.

"Açıklamak mı?"

Tamam, belki de değildi. Ve sonra bir zaman dalgası havayı yırttı, bu pek mantıklı değildi, çünkü eğer ölmemi istiyorsa, mükemmel bir fırsat yakalamıştı. Ama yine de vurmadan önce yer değiştirdim ve bir saniye

daha sonra çatıda yeniden maddeleştik. Çünkü lanet olası bir bakış açısına ihtiyacım vardı.

"Sen de kimsin?" Pritkin merak dolu bir sesle sordu. "Nesin sen?" "Eğer çeneni kapatmazsan sıçarım!" Gür bir sesle söyledim.

Sustu. Ama gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve arka planda hâlâ devam eden savaştan, her yöne dağılan yarım düzine beyazlı kıza ve bu tarafa doğru ilerleyen yarı çıplak iblis lorduna kadar tüm sahneyi izliyordu, ta ki kızları görene kadar. Ve aniden dönüp diğer tarafa doğru koşmaya başladı, hızıyla gömleğinin kuyruğunu arkasına atarken solgun topuzları parlıyordu.

Ve aniden tepemizde beliren altın fey.

Elimdeki tek ipucu sol taraftaki bir altın parıltısıydı ama sinirlerim o kadar gerilmişti ki bu bir neon tabelası da olabilirdi. Aynı anda hem yuvarlandım hem de fırlattım ve o lanet enerji oklarından birini göğsümden on santim ötede dondurdum. Sonra altından kalkmaya çalıştım ve neredeyse çatıdan düşüyordum.

Pritkin beni yakaladı, ağzı şoktan açık kalmıştı ve Tanrım, plan bu değildi, plan bu değildi, lanet olası plan bu değildi! Altıncı yüzyıl olsun ya da olmasın, unutulacak türden bir şey de değildi. Ama Pritkin'in gördükleriyle ilgilenmek biraz beklemek zorunda kalacaktı çünkü bir kriz geçiriyordum ve nefes alamıyordum, sonra nefes nefese kalıp boğuluyordum ve geri çekiliyordum, lanet olası alevli mızraktan ve onu fırlatan piçten ve hatta Pritkin'den uzaklaşıyordum çünkü lanet olsun! *Hepsinin* canı cehenneme!

Çatının ön tarafındaki dekoratif kıvrımı yakaladım ve göğsüm kabararak tutundum. Gerçekten de kalp krizi geçirebileceğimi düşündüm.

Pritkin bir süre sonra bana tekrar uzandı ama elini savuşturdum. Bu aptalcaydı; tekrar yer değiştirmemiz gerekebilirdi, bunu yapabildiğimi varsayarsak, ki açıkçası şu anda pek olası gelmiyordu, ama er ya da geç birileri bizi arayacaktı. Şimdiye kadar bulunmamış olmamızın tek nedeni etrafta uçuşan büyü miktarıydı, bu da saçlarımı elektrik gibi yükseltiyor, etrafımdaki havayı sarsıyor ve benim küçük katkımı neredeyse önemsiz hale getiriyordu.

Ya da belki de titreyen bendim. Bilemiyordum; bilemiyordum. Tepki göstermeye başlamıştım ve hayır, hayır, hayır, Cassie! Bunu henüz yapamazsın. Bunu *sonra* yapacaksın. Ama sinirlerim erken tatile çıkmaya karar vermişti ve evet, şimdi titriyordum. Ve ağlıyordum, herhangi bir sebepten değil.

Yaralandığım için, yani o kadar kötü yaralandığım için değil, bir şeyler yapmam gerektiği için ve vücudum da buna karar vermiş gibi görüldüğü için.

Dudağımı ısırdım ve ne yapacağını şaşırılmış gibi görünen Pritkin'e baktım. Ve etrafıma bakındım, gözyaşlarım yüzümdeki toprakta izler bırakıyor ve ellerimdeki toprağa sıcıyordu ve Tanrım, şimdi burnum akıyordu. En azından bu rezilliği silmek için elimi kaldırdım, bir yandan da kendime düşünmemi, düşünmemi, kendimi toparlamamı ve *düşünmemi* söylüyordum-

Ve sonra durdum.

Donmamıştım, hecelenmemiştim ama öyle hissediyordum. Çünkü altın fey beni izliyordu.

Ben ona baktım, o da bana baktı. İlk başta bunun sadece bir ışık oyunu olduğunu düşündüm, donmuş mızrağının altın parıltısı gözlerinde parlıyordu. Ama hayır. Bana bakarken gözbebekleri büyüdü ve sonra *yana kayarak* Pritkin'e baktı.

Ve hayır. Hayır, bunu *yapamadı*. Onu dondurmuştum ve panik içinde elimdeki her şeyi fırlatmıştım, ki bu çok fazlaydı, çünkü hâlâ dünyanın en nadir iksirinden bir şişe içmiştim. Bu yüzden burada oturmuş korkudan ve yorgunluktan titriyor ve bir bebek gibi ağlıyordum. Bu, genellikle zamanı dondurmakla gelen bir tepkiydi ve *hayatım* yüzünden birkaç katına çıkmıştı. Ama bu küçük numara beni yok etse de, başka bir şey daha yapıyor ve *lanet olası zamanı durduruyor*.

Peki bana nasıl bakıyordu? Ve sonra sadece bakmıyordu. Bir parmağı kıpırdadı.

Ona baktım, kendimi bir şeyler gördüğüme, bunun yanan ağaçlardan yansıyan ışığın bir oyunu olduğuna ikna etmeye çalıştım.

Ama sonra yine oldu.

Pritkin'e "Asayı ona ver," dedim.

Ama Pritkin başını sallıyordu. "Ver şu lanet asayı ona!"

"Yapamam."

"Sadece ona ver, belki her şey biter. Belki . . . gitmemize izin verir?"

Sonuncusunu bir soru haline getirdim ve bunu kesinlikle takip eden fey'e baktım. Ama hareket edemiyordu, henüz değil, bu yüzden kabul etti mi yoksa bizi öldürmek için başka bir şans mı bekliyordu bilmiyordum. Ama nasıl olduğunu biliyordum.

Oy verdim, çünkü tüm ışık feyleri çılgın, katil piçler gibi görünüyordu, ama yine de denemeye değdi.

Sadece Pritkin öyle düşünmüyor gibiydi.

"Yapamam," diye tekrarladı, parmakları üzerine kapandı. "Nedenini açıklamak ister misin?" Hoş bir şekilde sordum.

Pritkin yutkundu. Ama cevap verirken gözleri benimkilerden ayrılmıyordu: "Svarestri bunu mahkemeye taşıyacaktı. Öyle olmalı. O yolda olmalarının başka bir nedeni olamaz."

"Yani?"

"Bu yüzden nedenini bulmalıyım-"

"Hayır, görmüyorsun," dedim, hâlâ hoşnut bir şekilde. Ve bu halüsinasyon görmediğim gerçeğine rağmen oldu. Fey'in parmağı yine seğirmişti.

Ama sinirlerim bu sefer tepki vermiyor gibiydi. Artık ağlamıyordum bile. Belki de tükenmişlerdir diye düşündüm.

Her şey düşünüldüğünde, bu şu anda bir tür artı olurdu. Pritkin,

"Svarestri olayı mahkemeye taşıyordu, *kralın* mahkemesine,"

Tekrarladı, sanki ilk seferinde onu duymamışım gibi.

"Bunu biliyorum."

"O zaman bunun için bir planları olduğunu biliyorsun. Bu planın ne olduğunu öğrenmeliyim-"

"O zaman personel olmadan öğrenin."

"Personelin, buluşmayı planladıkları kişiyi ortaya çıkarmasını istiyorum. Bu olmadan kimse benimle ilgilenmez. Hiçbir şey öğrenemeyeceğim-"

"Yaşayacaksın!"

"Ama kral yapmayabilir! Bunu konuşmuştuk. Ya ona zarar vermeyi planlıyorlarsa-"

"*Onu incitmek mi?*" diye sordum ve tamam, belki de sinirlerim düşündüğüm kadar ölü değildi. "Onu incitmek mi?" Bir elimi şuradaki Titanların korkunç çatışmasına doğru uzattım. "*Yardıma* ihtiyaçları var gibi mi görünüyor?"

"Beni dinle," dedi ısrarla, elimi tutarak. "Bu da en başta personeli çalarak ne kadar büyük bir risk aldıklarını gösteriyor. Bunu bir hevesle yapmadılar; bir şey için ona *ihtiyaçları* var-"

"Ve bu diğer adamların" Altın çocuğa bir el salladım, çünkü tüm bu isimleri ve alternatif isimleri hatırlayamıyordum ve lanet olası feyler ve onların tüm lanet olası isimleri!

"Blarestri," dedi Pritkin yardımsever bir tavırla. "Mavi Fey ya da Gök Lordları ya da-"

"Her neyse! Bu Gök Lordlarının, meslektaşlarının neyin peşinde olduğunu öğrenemeyeceklerini mi sanıyorsunuz? Hepsi fey- bırakın onlar çözsün!"

Pritkin ciddiyetle, "Peri'de olsalardı yapardım," dedi. "Ama dünyayı iyi tanımıyorlar; Yeşil Fey bile nadiren burada bulunuyor ve hakkımızda sandıkları kadar çok şey bilmiyorlar. Ama ben sarayı ve saraydaki çoğu insanı *tanıyorum*; onların sahip olmadığı bağlantılara sahibim, özgürce dolaşmamı ve şüphe uyandırmadan sorular sormamı sağlayacak bir kimliğim var." Donmuş fey'e baktı ve neden artık sadece benimle konuşmadığı hissine kapıldım? "Svarestri'nin bununla ne yapmak istediğini öğrenebilir ve ardından bilgiyi Gök Lordları'na iletebilirim, onlar da bununla ilgilenebilir."

"Ve seninle!" Fey'e açık açık bakarak söyledim. "Onların neye benzediğini tüm hayatın boyunca gördün. Daha önce seni çürümeye terk ettiler; şimdi seni öldürmekten çekineceklerini mi sanıyorsun? Eğer bir şey bulamazsan, öfkeyle seni öldürecekler ve eğer bulursan, seni susturmak için öldürecekler ve her iki durumda da seni öldürecekler! Onlara güvenemezsin-"

Pritkin de feylere bakarak, "Buna inanmıyorum," dedi. "Hepsinin aynı olduğuna inanmıyorum."

"Ya yanıyorsan? *Hayatınla* kumar oynuyorsun-"

"-ki bu benim seçimim, değil mi?" diye sordu, sesi yumuşaktı. Ama bu tonu daha önce de duymuştum ve çene yapısını görmüştüm. Yüzlerce kez ya da daha fazla, çünkü bu onun yap ya da öl yüzüydü ve Tanrım, şu anda o yüze ihtiyacım yoktu!

"Ver onu bana!" Dedim, aniden elimi uzattım, ama o bana ulaşmadan geri çekildi. Ve lanet olsun, bunun için zamanımız yoktu!

"Benimle mahkemeye gelebilirsin-" diye teklif etti Pritkin, ben tekrar ona doğru hamle yaparken. Ve ıskaladı, çünkü üzerinde 50 kiloluk lanet bir yün yoktu!

"Seninle gelmek istemiyorum," dedim ona, lanet olası eteklerimi yukarı kaldırarak. "*Benimle* gelmeni *istiyorum*-"

"Bunu şu anda yapamam-"

"Evet, yapabilirsin!" Onu tekrar yakaladım.

"Beni dinlemiyorsun-"

"Dinliyorum!" Sonunda asayı yakalamayı başardım ve tutundum. "Ama anlamadığın bazı şeyler var" -asayı çevirdi- ve

"Seninle konuşmam gerek, lanet olsun!" diye geri sıçradı, çünkü sinir bozucu adam cıva gibiydi. "Bir dakika kıpırdamadan durur musun?"

"*Dinleyecek* misin?"

"*Dinliyorum!*" Ve sonra saldırdım.

Bu da işe yarayabilirdi, çünkü Pritkin çatının kenarına yaslanmıştı ve gidecek hiçbir yeri yoktu. Yine de, onu tanıyorsam, bir şeyler bulabilirdi. Ama bulmasına gerek yoktu.

Çünkü fey yaptı.

Lanet yaratık sıvı hızıyla hareket ederek beni çelmeledi ve çatıdaki sazlara çarpmana neden oldu. Ve sonra çürümüş şey ağırlığım altında yol verip bir bacağımı içeri soktu. Pritkin beni yakalamaya çalışırken ve fey beni tekmelemeye çalışırken, ya da hayır, sanırım çatıyı tekmeliyordu.

O da hemen yolun geri kalanına düştü.

Bu zaten yeterince kötüydü ama bir de lanet mızrak düştü. Değirmenlerin TNT değil, tahıl içerdiğini sanıyordum. Ama her yer tutuştuğunda, sanki hava yanıyormuş gibi, her yere yayılan kırmızı-altın bulutlar halinde *tutuştuğunda* katın yarısına kadar gelmiştik.

Ve aniden dondu.

Önce kıcımın üstüne düşmüştüm, bu yüzden tek görebildiğim Pritkin'in kıpırdamadan bana bakan çaresiz yüzü, hala uzattığı eli, alevlenme sürecinde olan çatıdan gelen enkaz ve her yerde parlayan yağmur gibi alevli kıvılcımlardı.

Ben dövüşürken ve bükülürken etrafımdaki havada ağır ağır hareket etmeye başladı.

"Tahıl yanıyor," dedi biri. "Çık dışarı!" "Hayır!"

Mücadele ediyor. Yakalayın onu!"

Ama konuşan her kimse yeterince hızlı değildi. Bir saniye sonra büyüden kurtuldum ve toprak zemine yuvarlanmadan önce birkaç tahıl çuvalının üzerine nefes nefese bir yığın halinde indim. Ancak etrafımdaki hava bir ateş fırtınası gibi yükseldiğinde neredeyse kül olacaktım.

Yüzen sarımsı tozlarla doluydu, söz konusu tahılın barut gibi tutuştuğunu tahmin ettim. Ama beni yakmadı, çünkü hareket etmeyi hiç bırakmamıştım. Tam yeni bir zaman büyüğü eskisinin içinden kaynayıp odanın bir başka bölümünü gerçek zamana geri götürürken yoldan yuvarlandım. Ve onu kaynayan bir ateş sütunu halinde yukarı gönderdi.

Sonra bir tane daha ve bir tane daha, ben eğilip kaçarken, yuvarlanırken ve çılgınca Rosier'i ararken etrafımda canlandı. Ve onun yerine üç farklı Pythias buldum, onlardan yayılan güç neredeyse kör ediyordu. Gertie, Amsterdam'dan Lydia diye çağırdığı yaşlı olan, hâlâ siyahlar içindeydi ve özenle hazırlanmış cüppeler içinde genç bir kız vardı.

Sonra Rosier'i gördüm, kapının yanında, yarım düzine yardımcının arasında donmuş, hâlâ yukarıya, kıvılcımların içindeki Cassie şeklindeki boşluğa bakıyordu. Bir piramit gibi yığılmış tahıl çuvallarının hemen yanında-

Ya da bir merdiven.

Yerden neredeyse boş bir un çuvalı aldım ve önümdeki kıvılcım yığınının doğru fırlatarak kapının yanındaki kalabalığa doğru akan bir dalga gönderdim. Onlar kör olmuşken ben koştum, kaynayan hava sütunlarının arasından geçtim, derme çatma merdivenleri tırmandım, elimi uzattım çünkü Pritkin'i başka birinin büyüünden kurtarmak için ona dokunmam gerekiyordu. Ama fazla sürmeyecekti, sadece tek bir dokunuş, sonra Rosier'e, sonra da gitmiş olacaktık ve bakalım beni yakalayacaklar mıydı!

Ama yerinde bir heykel gibi kıpırdamadan duran altın fey'i unutmuştum. Ama görünüşe göre Gertie'nin büyüünden de benimkinden kurtulduğu kadar kolay kurtulmuştu. Ve şimdi eli o kadar küçük bir hareketle hareket etti ki, diğerlerinin gördüğünden bile emin değilim, ama bu beni uçurdu-

Yaşlı Pythia'nın az önce açtığı bir zaman geçidine doğru.

Amsterdam'da üzerimde kullandığı ve ne olduğunu anlamama fırsat vermeden beni kendi zamanıma geri gönderenle aynıydı. Ama artık daha deneyimliydim ve kemerimin altında bir şişe Gözyaşı vardı ve bu sefer onunla savaştım, sarsılan, çeken ve bükülen, beni yeryüzü ile gökyüzü arasında, iki farklı zaman arasında, umut ve mutlak başarısızlık arasında bırakan dönen siyah bir ağzın önünde yırtıldım ve pençeledim.

"Demmed kızı inatçıdır," dedi Gertie'ye.

Ben.

"Lütfen," diye yalvardım ona. "Hiçbir şeye zarar vermeye çalışmıyorum!

Sadece deniyorum

bir büyüü kaldırmak için-"

"Burada seni ilgilendiren bir büyü yok kızım."

Genç Pythia bir adım öne çıktı, altın rengi cüppesi havaya kıvılcımlar saçıyordu. Ve mücevherlerle parıltıyan bir el fırlattı. Ve hemen arkasından gelen çekim katlanarak güçlendi.

"Hayır! Anlamıyorsun!" Nefes nefese kaldım, bir yandan konsantre olmaya çalışırken bir yandan da olduğum yerde kalabilmek için her şeyimi ortaya koyuyordum. "Zamanı değiştirmek istemiyorum-"

Gertie bana, "O zaman öyle olmadığını bilmekten memnun olmalısın," dedi. "O feyleri neşeli bir kovalamacaya sürüklemiş olabilirsin, ama sonuçta onları sadece her halükarda olacakları yere geri getirdin. Öldürdüklerin zaten savaşta öleceklerdi."

Lydia başını salladı. "Zaman o kadar kolay geri alınamaz."

"Geri almak istemiyorum! Onu kurtarmak istiyorum!" Pritkin'e bakmaya çalıştım ama artık onu göremiyordum. Geçit beni geri çekiyordu ve tek gördüğüm karanlıktı.

"Kendini kurtar," diye öğüt verdi Gertie. "Bırak kendini. Ya da seni parçalamasına izin ver." "Hayır-lütfen-bir *dakika* dinle-"

Ama Gertie dinlemiyordu. Gertie elini uzatıyordu. "*Lütfen!* Daha fazla gözyaşım yok! *Bir daha geri gelemem!*" "*Güzel,*" dedi ve fırlattı.

Sonra bir de baktım ki süitimin avlusunun cilalı zeminine çarpmışım ve kendimi bir topun içinden fırlatılmış gibi hissediyorum. Ve sanki ben de vurulmuşum gibi savruluyor, yuvarlanıyor ve duvara çarpıyordum. Ve sonra yere düştüm, sersemlemiş ve inanamaz bir halde hırpalanmış bir yığın halinde yayıldım.

Ama yukarı baktığım zamanki kadar değil.

Ve sarışın yardımcının hiçliğin içinden çıkıp bana baktığını gördüm, cildindeki yanık izleri hâlâ tazeydi.

"Bunu tekrar deneyelim," dedi bana acımasızca ve kalçama bir şey sapladı.

Koğuşlardan gelen uyarı sesini duymak, odanın köşelerinde gölgelerin birleştiğini görmek, gölgelerin onun üzerine indiğini ve çılgılık atıp başını tutarak düştüğünü görmek için bir saniyem vardı. Ve sonra oda eğildi, sarsıldı ve karanlık kendi başımın üzerine kapandı, o kadar mutlaktı ki bir daha asla ışık olmayacakmış gibi hissettim.

Bölüm Elli İki

"Cassie! Cassie!"

Biri adımı bağıyor, bir başkası da beni sarsıyordu. Ya da belki de ikisi aynıydı. Anlayamadım. Ayrıca çok ağır hareket etmek dışında hareket edemiyor gibiydim. Hareket ettiğimde de her yerim *ağrıyordu*.

Eklemlerimin etrafında pas oluşmuş gibi hissediyordum, eski, kalın, topaklanmış pas. Başım çatırdıyordu, sanki eli matkaplı mutlu bir deli içeri girmiş ve yeniden dekore etmeye karar vermiş gibiydi. Gözlerim kapalı yatıyor olmama rağmen aynı anda dönüp durmayı başarıyordu. Yatarken nasıl bayılırsın? Merak ettim. Nasıl oluyor da

-

Biri bana tokat attı.

Ve lanet olsun, bu yaşlanmaya başlamıştı.

Gözlerimi açtığımda bulanıklıktan başka bir şey olmayan telaşlı bir yüzün üzerimde gezindiğini gördüm, çünkü benim gözlerim de düzgün çalışmıyordu. Ama onlara ihtiyacım yoktu. Parfüm, saç yağı ve kurabiye karışımı bir koku Tami'nin telaşlı yüzü belirmeden önce yüzüme çarptı.

Oturma odasıyla birlikte, çünkü tam bir kaosun ortasında, kanepede uzanıyordum. Her yerde büyücüler vardı; koyu renk ceketli, ağır çizmeli, asık suratlı adamlar ellerinde ya da kucaklarında ağlayan çocukları korkutmakla meşguldü. Jonas kapının yanında, kırmızı yüzlü Rhea ile tartışıyordu; sarışın yardımcı bir sandalyedeydi, en az dört büyücü tarafından korunuyordu ve korumalarım-

Her yerdeydiler.

Ama Çember'le karşı karşıya gelmiyorlardı. Bu beni mutlu etmesi gereken bir gerçektir, ancak onlar da başka bir şey yapmıyorlardı. Ayakta durmak da dahil.

Marco yanımdaki kanepeye yığılmıştı. Düzgün görmekte zorlanıyordum ama ben bile hareket etmediğini, göz kırpmadığını anlayabiliyordum.

Gözleri açıktı ama bir dakika önce benimkiler gibi hiçbir şeye odaklanmamışlardı.

Çırpındım ve bir elimi en son giydiği berbat golf tişörtünün içine soktum. Ancak teni kürk kaplamasının altında sıcakken, kalp atışı, göğsün aşağı yukarı hareketi, hiçbir şey yoktu. Ve bu . . .

Öyle bir şey olmadı.

Vampirler insanlar gibi bilinçlerini kaybetmezlerdi. Ya ayaktaydılar ve hareket halindeydiler, ya iyileşme transındaydılar ya da ölmüşlerdi. Bunlar hemen hemen tek seçenektir. Yine de Marco ayağa kalkmamıştı ve ölmemişti. Ve eğer bu bir iyileşme transıysa, ona çarpan şey diğerlerine de çarpmış olmalıydı, çünkü diğerleri daha iyi durumda değildi.

Rico cansız bir bebek gibi bir köşeye yığılmıştı. Roy barın yanında bir yığın halinde yatıyordu, kadehi hâlâ elindeydi. Diğer yarım düzine insan etrafa dağılmıştı, sanki oracıkta düşmüşler ya da trafikten çekilip ipleri kesilmiş kuklalar gibi garip pozisyonlarda bırakılmışlardı.

"Ne oldu?" Kendi sesimin kulaklarımda yankılandığını duyarak sordum.

"Ne olmadı ki?" Tami telaşla söyledi. "Saatlerdir dışarıdaydın!

Sen uyuşturuldu ve vampirler dağıldı - korkmuş bir tavuk gibi kaçan Fred hariç herkes! Jonas ortaya çıktı ve sonra adamlarını çağırdı ve-"

"Bekle," dedim ona, görüşüm gidip gelirken ayak uydurmaya çalışarak. Ama benim hayatım beklemez.

"Hanımefendi!" Rhea uyandığımı fark etmişti ve Jonas'ı da arkasına alarak bana doğru yürüdü. "Onun burada ne işi var?" Sersemlemiş bir şekilde sordum. Çünkü kendimde olmayabilirdim, ama onun davetli listesinde olmadığından emindim.

"Onu içeri ben aldım!" dedi, Tami'den daha iyi görünmüyordu. "Üzgünüm ama sen baygındın ve Lizzie de buradaydı ve başka ne yapacağımı bilemedim-"

"Lizzie?"

"Sana saldırdı," dedi Rhea, sarışın yardımcısına nefretle bakarak. "Sana ilaç verdi ve iblisler ona saldırdı, ben de onu etkisiz hale getirmeyi başardım-"

"Başardın. Vampirlere ne oldu?" Marco'ya tekrar bakarak sordum. Hiçbir şey yapmadığı zamanlarda bile ne kadar büyük bir varlık olduğunu hiç fark etmemiştim. Bir odada *hissedebileceğiniz* türden bir adamdı.

Şu an hariç.

Artık hiçbir şey hissetmiyordum.

"Bilmiyoruz," dedi Tami. "Hepsi aynı anda yere yığıldılar ve onları uyandıramadık-"

"Hepsi aynı anda mı?" Jonas'a baktım.

"Adamlarımın bununla hiçbir ilgisi yok," dedi bana. "Sizinle tek başıma konuşmaya geldim ve sözde savunucularınızı yerde baygın halde buldum. Sizin ve mahkemenizin koruması olmadığı için destek çağırdım. Size daha önce de söylediğim gibi, güvenemezsiniz-"

Konuşmaya devam etti ama ben dinlemiyordum. Kulaklarımdaki uğultu artık bir okyanus gibi geldiği için dinlemek kolaydı. Ya da belki de kalp atışlarımdı. Ev telefonunu elime aldığımda zar zor duyduğumu biliyorum. "Casanova," dedim.

"Şu anda müsait değil; ona bir-"

"Telefonu ona ver David," dedim, çünkü Casanova'nın bana ekmek parası kazandırdığı zamanlarda birlikte çalıştığım resepsiyon görevlilerinden birinin sesini tanıdım. "Ben Cassie."

"Ah, özür dilerim." Yutkundü. "Kontrol etmedim. Biraz telaşlıyım-" "Ne oldu?"

"Olan şu ki, patron bu öğleden sonra lanet güvenlik gücünün yarısıyla birlikte yere yığıldı! Önce hiçbir uyarı yapmadan iki günlüğüne gitti, sonra da-"

"Hepsi vampir miydi?" "Ne?"

"Düşenler! Hepsi vampir miydi?" "Evet-"

"Casanova'nın soyundan mı?"

"Sanırım? Gidip kontrol edebilirim-"

Telefonu kapatmadan önce "Boş ver," diyebilirdim. "Ne oldu?" Rhea yüzümü görünce sordu.

"Mircea."

Özel hattını aradım ama bir şey çıkmadı. Washington'daki mahkemesinin numarasını aradım. Yine aynı şey. Ayağa kalktım ve neredeyse düşüyordum ama sarışının oturduğu ve bana sırtıttığı sandalyeye doğru düşmeyi başardım. Mircea bir yerlerde ya ölmüş ya da ölmek üzereyken bana sırtıyordu, çünkü bunun mantıklı olmasının *tek* yolu buydu.

Bir usta aşırı durumlarda ailesinden güç alabilirdi. Ancak neredeyse altı yüz yaşındaki birinci seviye ustaların artık bunu yapmasına gerek yoktu. Birinci-

seviye ustalar, hatta Mircea'dan çok daha zayıf olanlar bile bir *şehre* güç verebilirdi. Yani Mircea'nın bu kadar gücü ödünç alması gerekiyorsa ve hiçbir uyarı olmadan-

Kalbim çarptı ve nefesim durdu. Bir anlığına. Ta ki sarışını tişörtünün önünden yakalayana kadar. "*Ne yaptın sen?*"

Sırıtmalar yoğunlaştı.

Jonas bana, "Onun sorgulanmasını sağlayacağız, Cassie," dedi. "Ama bu arada-"

Sarışın bir kahkaha patlattı.

Bir an için birbirimize baktık. Neden bir anlamı olduğunu düşünmemiştim ki? "Elma," dedim Rhea'ya, o da bir tane almak için koştu. Jonas bana, "Konuşacak, seni temin ederim," dedi.

"Yapacağını biliyorum," dedim, gözlerim kızıdan ayrılmıyordu. Benim yüzümde ne vardı bilmiyorum ama onunki kendini beğenmiş, kendinden emin ve ukalaydı. Etrafı savaş büyücüleri ve kızgın bir Pythia tarafından sarılmış birine benzemiyordu. Çoktan kazanmış ve diğer herkesin ona yetişmesini bekleyen birine benziyordu.

"Elma," dedi Rhea nefes nefese, bana bir tane uzatarak.

"Ne yaptın sen?" Sandalyesinin üzerine eğilerek kıza tekrar sordum.

"Eğer beni tehdit etmeye çalışıyorsan, sana iyi şanslar," dedi. "O ok bir fili bile devirirdi. Gücün tükendi. Ve onu geri aldığında ..." Gülümseyerek devam etti.

Elmayı avucumun içinde düz bir şekilde uzattım. "Bir dakika."

"Sadece bir dakikan kaldı," diye tersledi. "Bir dakika içinde efendi geri dönecek ve sen ölmüş olacaksın-"

"Ama olmayacaksın," diye söz verdim. "Çok canlı olacaksın."

"Çok haklısın, ben-"

Biraz ani bir şekilde durdu. Çünkü elma aniden kırmızının daha koyu bir tonunda kızarmıştı. Benden çok şey aldı; çok fazla şey aldı. Dolu bir şişe Gözyaşı, bir vuruşluk bayıltıcı ilaç ve bir sürü koşuşturmayla savaşıyordu. Net sonuç sıfıra yaklaşıyordu.

Ama bunu yapmak zorundaydım.

Ne yaptıklarını bilmek zorundaydım.

"Seni öldürmeyeceğim," dedim meyve bir taraftan renk değiştirmeye başlarken ona kararlı bir şekilde. "Seni yaşlandıracam." Kırmızı lekeler halinde kahverengileşmeye başladı ve dolgun et garip, mide bulandırıcı bir şekilde hareket etmeye, havaya uçmaya

sönmeye başlamadan önce hafifçe. "Öyle ki kimse eskiden güzel sarı saçların ve pürüzsüz bir cildin olduğunu söyleyemeyecek."

Elma aniden patladı, bir yarısı neredeyse çekirdeğine kadar batarken, gri lekeler kahverengiye katıldı. Geri çekildi ama gidecek hiçbir yeri yoktu, Çember'in büyücüleri onu her taraftan kuşatmıştı. Ve ben önde, çürüyen şeyi yüzünde tutuyordum.

"Yaşlı insanlar kırışıklıklarını hak ederler," dedim ona. "Onları bir ömür boyu yaşadıkları sevinç ve hüznle, zafer ve acıyla satın alırlar. Düğün günlerinde sevgililerinin yüzünü görerek, bebeklerinin ilk ağlama sesini duyarak, çocuklarının elini ellerinde hissederek. Ama *siz değil*."

Ve sonra, bir göz kırpma ile diğeri arasında her şey grileşti, eskiden mükemmel olan meyvenin bir zamanlar parlak olan yüzeyi şimdi küfle bulanıklaştı ve güzel mavi bluzunun üzerine kötü kokulu meyve suları sızdırdı.

"Sadece yaşlanacaksın," dedim o çürüyen şeye bakarken. "Göz açıp kapayıncaya kadar. Pythia olmak için çok yaşlı, eğer sana söz verdiği buysa. Arkadaşlarının kutlayacağı zaferin tadını çıkarmak için çok yaşlı. Bir şey yapmak, bir şey olmak, bir şeye sahip olmak ya da bir şey yaşamak için çok yaşlı. Hiçbir zaman.

Tekrar."

Geniş, korkmuş mavi gözleri benimkilerle buluştu, sonra daraldı ve çenesi kalktı. "Arkadaşlarım beni kurtaracak," diye tükürdü. "Efendi döndüğünde _."

"Arkadaşlarınız mı? Diğer yardımcılar mı kastediyorsun? Onun sevgisi için seninle yarışanları mı? *Seni buraya gönderenleri mi?* O arkadaşlar mı?"

Bana baktı ve sonra arkamda duran Jonas'a baktı. "Blöf yapıyorsun. Çember izin vermiyor."

"Ama Çember'le ilgilenmiyorsun, değil mi?" diye sordum. "Düzgün bir Pythia ile bile uğraşmıyorsun. Karşınızda katil vampirler tarafından yetiştirilmiş biri var ve *ben blöf yapmam*."

"Ve korkarım," dedi Jonas ona yumuşak bir sesle, "Çember bu gibi durumlarda ... pragmatik ... olma eğilimindedir."

Elma artık akmıyordu. Çürümüş bir çekirdeğe yapışmış, kurumuş, solmuş bir et parçasıydı. Kucağına düşmesine izin verdim. "Son bir şans. Ne yapıyorlar?"

Yutkundu. Ve sonra başını meydan okurcasına salladı. "Önemli değil. Durdurmak için çok geç

kaldın-" "Durdurmak için.

Neyi durdurmak için?"

"Vampirlerin New York'taki kalesine saldırıyoruz. Bütün bir orduyla!"

"Şehir dışında," diye mırıldandı Jonas. "Konsolosun evi."

"Neden?" Ona sordum.

"Onları peri istilasından uzak tutmak için - bunu yapabilecek tek kişi onlar. Liderlerini bir tür konferans için tek bir yerde toplayacak kadar aptaldılar. Bu onların son seferi olacak-"

"Peki ya Mircea?"

Dudakları kıvrıldı. "Vampir ittifakını bir arada tutan kişi o ve nasıl olduklarını biliyorsun. Bir Senato, onları evdeki diğerlerinin saldırısına karşı savunmasız bırakacaksa istilaya cesaret edemez. İttifakı bozarsak daha fazla istila olmaz. Ayrıca vampir bağlantımız onunla karşı karşıya gelmek istemedi ve daha önce onu ortadan kaldırmaya karar verdi-"

"Onu dışarı çıkarın." Odanın tekrar döndüğünü hissettim. "O zaman öldü."

Omuz silkti. "Eğer değilse, yakında olacak. Gözyaşlarını aldığımızda diğerleriyle birlikte-"

"Gözyaşı mı? Sen ... peşindesin."

Sözümü kestim. Çünkü tabii ki

öyleydi.

Tabii ki öyleydiler.

"Bağlantımız bize iki tam şişe olduğunu söyledi," diye doğruladı.

"İhtiyacımız olan şey için fazlasıyla yeterli. Ama onları bizim için getirmedi. Çok riskli olduğunu söyledi. Bir sürü koğuşı olan bir tür komuta merkezinde olduklarını söyledi-"

"Nerede olduklarını biliyorum," dedim, dudaklarım uyuşmuştu. "-ve saldırı başlayana kadar beklememiz gerektiğini."

"Tıpkı Leydi Phemonoe'nun evinde olduğu gibi," dedi Rhea öfkeyle. "Onu yağmaladığın zaman."

Sarışın gözlerini Rhea'ya çevirdi. "Sen de aynı şeyi yapmak için oradaydın. İkimiz de gücü istiyoruz; sadece onu elde etmek için farklı yollardan gidiyoruz. Akli başında olanlarımız *Tanrı*'yla aynı hizaya gelmeyi seçti. Sen vampirin fahişesini seçtin. O yüzden bana-"

Tami onu yere serdi.

Kızın başı geriye doğru sallandı, darbe onu arkasındaki büyücüye çarptırarak kadar sertti. O da irkilmedi bile. Ama kız yere yığılıp sandalyeden kaymaya çalıştığında onu yakaladı.

Tami'ye baktım.

"Özür dilerim!" diye bağırdı. "Kontrolden çıktım! Herkese vuruyorum-"

"Sen söylemeseydin ben söyleyecektim," dedi Rhea alçak sesle ve hırçınca. "Ama bize daha fazlasını anlatabilirdi-"

"Bize yeterince şey anlattı," dedim ve salona doğru yürümeye başladım. Jonas kolumu tuttu. "Nereye gidiyorsun?" "Sence nereye?"

"Hayır. Adamlarım-"

"Ne yapacağım? Washington'a mı gideceksin? Bir ley hattına mı gireyim?" Elini silktim. "Bu seni bir ya da iki saat içinde oraya götürebilir ama bu *şimdi* oluyor Jonas!"

Beni tekrar yakalamadan önce yatak odasına ulaştım.

"Sahada adamlarım var," dedi bana hemen. "Senatoyu her zaman izleyen insanlar vardır. Onları göndereceğim-"

"O zaman gönder onları! Ve bunu yaparken, iblisleri de gönderin." Etrafıma bakındım ama eski koruyucularım hâlâ buradaysa bile onları göremiyordum. Ve onlara emir veremiyordum. "Adra'ya söyle-"

Jonas, "İblislere ihtiyacımız yok," dedi. "Benim halkım-"

"O kızlarla başa çıkamam! Önce Gözyaşları'nı alırlarsa olmaz, belki almazlarsa da olmaz. İblisler de muhtemelen yapamaz ama alabileceğim yardımı alacağım. Adra'ya söyle-"

"Pekala! Ona söyleyeceğim - eğer burada kalmayı kabul edersen!"

El pazumun üzerinde sıkılaştı ve bu sefer kıpırdıyor gibi görünmüyordu.

Bir an aşağıya, sonra da yukarıya, ona baktım. Yüzünün kızardığını gördüm, utançtan mı yoksa kızgınlıktan mı, bilemedim. Ama hareket etmedi.

"Seni kaybetmeyeceğim," dedi bana, alçak sesle ve sertçe.

Ve işte bu, diye düşündüm. İşte böyle başarısız oluyoruz. Diğer taraf daha iyi olduğu için değil, birlikte çalışmadığımız için. Şimdi bile.

Ve bu benim hatamdı, değil mi? Pythia büyük birleştiriciydi, ya da öyle olması gerekiyordu. Herkesin aptalca kavgalarını bırakıp ortak bir amaç için çalışmasını sağlayan kişi. Ama Mircea'ya söylediğimden daha fazla söze sahip değildim. Jonas'ın gitmeme nasıl izin vereceğini bilmiyordum, büyücülerıyla dolu bir süitte değil. Zamanımızın tükenmediğini, bittiğini anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

"Onu kaybetmeyecek misin?" Rhea kapı aralığından seslendi. "Sana emanet edilen son Pythia'yı kaybettiğin gibi mi?"

Jonas ona, "Bu işe karışma," dedi.

Ama Rhea dışarıda kalmıyordu. Rhea çoktan içeri girmiş, yanımıza geliyordu. "Bütün mesele bu, değil mi?" diye sordu. "Leydi Cassandra'nın yaşı değil -daha genç Pythias'lar da oldu. Ya da kanının fazlasıyla telafi ettiği eğitim eksikliği. Ya da coven'lere ulaşması bile, ki bu çok gecikmiş bir şey. Ama *sen*. Kederin, acın, sürekli ihtiyaç duyduğun-"

"Haddini bil kızım!" Jonas hırladı, aramıza girmeye çalıştığında onu iterek uzaklaştırdı.

"Ben yerimi biliyorum!" dedi, sesi onunkinden daha nazik değildi. "Ben hep biliyordum. Ama sen bilmiyorsun, değil mi? Leydi sana söylemedi-"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Çünkü senin nasıl tepki vereceğini, ne yapacağını biliyordu. İşte bu! Her zaman yaptığın şey, her şeyi kontrol etmeye çalışmak, *onu* kontrol etmeye çalışmak. Ama beni değil.

Beni kontrol etmene izin vermeyecekti-" "Bu seni ilgilendirmez!"

"Annemin ölümü beni ilgilendirmiyor mu?"

Ve aniden her şey dondu.

Sanki zamanı durdurmuş gibiydim. Sadece saatin sesini duyabiliyor, koridordan gelen ışıktaki uçuşan toz zerreciklerini görebiliyor, klimanın sessiz fırçasını hissedebiliyordum.

Ve Jonas'ın elinin kolumda aniden kenetlenmesi.

"Senin ... annen mi?" diye sordu, kelimeler şaşırtıcı bir şekilde tonsuzdu.

"Annem," dedi Rhea, Agnes'in kasasından aldığımız, bakmaya hiç fırsat bulamadığım fotoğraf albümlerinden birini kaparak. Ve ona doğru itti. "Hepsi orada, tüm hayatım. Beni nasıl gizlice büyüttüğü, bebekken nasıl uzaklara gönderdiği, eski inisiyelerinden biriyle, bir cadı meclisinde nasıl büyüdüğüm, çünkü senin cadı meclislerini küçümsemekten başka bir şey yapmadığını, beni orada asla bulamayacağını biliyordu-"

"Asla yapmaz mıyım?" Jonas kadının uzattığı albüme bakıyordu. Albümün kenarlarından öbek öbek fotoğraflar dökülüyordu. Birçoğunda kendisi, genellikle de Agnes'le birlikte yer alıyordu.

Ama hala anlamadığını düşündüm.

Ona ne söylediğini anlamadı.

"Güç için güçlü bir sınav vereceğimi biliyordu," dedi Rhea. "Yakında onunla birlikte olmak için saraya geri getirileceğimi biliyordu. Ama bir inisiye olarak kimse orada olmamı sorgulamazdı. Ve bir cadılar meclisi ailesinden geldiğim için

Biri beni siyasi bir piyon olarak kullanmaya çalışacak ya da sırf kar elde edebilmek için beni istemediğim bir pozisyona zorlayacaktı-"

"Hayır!" Jonas ona baktı ve sanırım yanılmışım. Sanırım bu bir şoktu. Çünkü her şeye rağmen anlamış gibi görünüyordu. "Ben asla-"

"Ama senin yapacağını düşünüyordu," dedi Rhea bıçağı çevirerek. "Ve seni tanıyordu. Bir keresinde bana bunun verdiği en zor ve en yalnız karar olduğunu söylemişti. Ama senin onu kaç kez etkilemeye çalıştığını biliyordu. _"

"Büyülü topluluğun iyiliği için!" "*Çemberin iyiliği için-*"

"İkisi de aynı şey!"

"*İkisi aynı şey değil!*" dedi öfkeli bir sesle. "İşte bu yüzden bizim adımıza konuşacak bir Pythia'mız var, hepimiz adına. Ve annem bunu biliyordu, ama seni seviyordu ve bu ona işkence ediyordu, ama seni seviyordu-"

"Ve ben onu sevdim!" diye homurdandı. "Elli yıl boyunca-"

"O zaman kanıtla! Kanıtla ve onun isteyeceği şeyi yap. Çok geç olmadan Leydi Cassandra'nın gitmesine izin verin. Bırakın bunu yapsın."

"Yardım almadan bunu yapamaz!"

"Jonas," dedim, bir elimi hâlâ kolumda olan elinin üzerine koyarak. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Bunu yapamam. Bu savaşı senin için tek başıma kazanamam. Ama belki seninle *birlikte* kazanabilirim."

Uzun bir süre benden Rhea'ya baktı, yüzündeki acı, öfke ve korku herkesin okuyabileceği kadar açıktı. Bunu yapmayacaktı. Son zamanlardaki hayatım gibiydi: çok fazla, çok hızlı. Ya da belki de öyle değildir, diye düşündüm, eli aniden kolumdan fırladığında. "Git."

Fikrini değiştirmesi için ona fırsat vermedim. Büyücünün hâlâ on dokuzuncu yüzyıl ismi kokan paltosunu aldım ve yer değiştirdim.

Elli Üçüncü Bölüm

İksiri bulup bulmadıklarını sormama gerek kalmadı. Marlowe'un ofisinin kapısı açıktı ve karanlıkta ölümcül maddelerden oluşan kıvrımlar ve su birikintileri parlıyordu: kırmızı, koyu mor ve turuncu. Bir grup savaş büyücüsü, rütbe işaretlerinin olmamasına bakılırsa karanlık olanlar, dolapların önünde çarpık bir kütle halinde donup kalmışlardı, tehlikeli dalgadan kaçmak için savaşıırken paltoları dönüyor ve kalkanlarını yarıya kadar kaldırıyorlardı. Büyü menziline hemen dışında olması gereken bir iksir birikintisine düşmüş olan biri hariç.

Çünkü etinden geriye kalanları cızırdatmakla meşguldü.

Görünüşe göre birileri koğuşları kırmış, herkes toptan bir yağma için ileri atılmış ve sonra başka biri hepsini hazırlıksız yakalayarak bir grup ölümcül madde atmış. Sonra da onları oldukları yerde dondurmuş.

Ve buna yarışma da dahil, diye düşündüm, yarı yolda yere yapışmış solmuş bir cesede bakarken. Uzuvarları grileşmiş, büzüşmüş ve kurumuştı, yüzü tanınmaz haldeydi. Ama kızıl saçları her zamanki gibi canlıydı.

Demek esmerdi.

Döndüm ve ofisten çıktım.

Hangi yöne gittiğini sormama gerek kalmadı. Sağdaki koridor donmuş bir tabloydu, büyü ateşinden cıvatalar havada asılı, kıpırtısız duruyordu. Sıva patlamaları bulutlar gibi havada asılı duruyor, cam parçaları yıldızlar gibi parıldıyor ve iksir bombaları pamuk şekere benzeyen tutamlar halinde pathıyordu.

Ama yine de durdum, kapının çerçevesini kavradım, kararsızlık beni pençeliyordu.

Ben.

Çünkü bunu yapmak zorunda değildim. Zamanda bir gün geriye gidebilir ve

herkesi uyarabilirim. Marlowe'a lanet iksirini çekmesini söyleyebilirim. Senato'ya güvenliklerini artırmalarını söyleyebilir. Yapabilir-

Görmezden gelinmek, inanılmamak ve ciddiye alınmamak, tıpkı tüm hayatım boyunca olduğu gibi.

Adım boşuna Cassandra değilmiş.

Ve Mircea'ya bir iksir taşımasını söyleseydim alacağım cevabı neredeyse duyabiliyordum

-Çok istediğimi bildiği bir şeyi Marlowe'un elinden alıp daha az güvenli bir yere koydu. "Böylece ona daha kolay ulaşabilirsin, *dulceata*?"

Ayrıca, bana inanmalarını sağlayabilsem bile, yardımcılarının bağlantısının kim olduğunu bilmiyordum. Bir vampir olduğunu söylemişti. Erişimi olan biri. Birileri bu hamleyi öğrenebilirdi ve o zaman daha iyi durumda olmazdım, hatta daha kötü olurdu. Şu anda içimde hâlâ bir şişe iksirin kalıntıları vardı. Yarın etkisi geçebilirdi.

Ama kalsaydım ve başarısız olsaydım.

Eğer benimle konuşacaksan, gücüne sessizce söyledim, şimdi bana yardım et. İleri mi gideyim, yoksa geri mi döneyim?

Uzun bir an boyunca, içimi kemiren endişe dışında hiçbir şey yoktu. Ama sonra arkamdaki koridor hafifçe karardı ya da belki önümdeki koridor aydınlandı. Çok büyük bir fark değildi, neredeyse hiç fark yoktu, öyle ki bakmasam fark etmeyecektim.

Ama gitmiştim ve oradaydım.

"Yani, her iki durumda da kötü ihtimaller var, ama biraz daha mı iyi?" diye sordum. Ama bu sefer bir yanıt alamadım. Bu da, geçmiş tecrübelerime bakılırsa, doğru anladığım anlamına geliyordu.

Yutkundum. Sonra pembemsi kırmızı bir bulutun altına daldım, hareket ediyor olsaydı muhtemelen yüzümü yerdı. Ama hareket etmiyordu, koridordaki hiçbir şey hareket etmiyordu. Hemen ileride havada asılı duran ve bir büyücünün göğsünü parçalamaya giden mermi dizisi de buna dahildi.

Çember'in adamlarından biriydi ve zayıflayan kalkanı, etrafındaki havada belli belirsiz bir yeşil titreşime kadar düşmüştü. Sümüklü böcekleri havadan toplayıp arkamdaki boş koridora fırlattım ve büyü alanından çıktıklarında yere çarparak patladıklarını duydum. Durgunlukta yüksek sesle yankılandılar ama önemli değildi.

Geleceğimi zaten biliyordu.

Beni bekliyordu, öyle olmalıydı, yoksa elimizde intikamcı bir tanrı olurdu. Ama olmadı. Çünkü iki şişe iksir ona zaman lüksünü, dünyadaki tüm zamanı sağlamaya yetiyordu. Oyunlarını oynaması için. Onu getirmek için. Ve benimle uğraşmak için.

Öte yandan benim ciddi şekilde tükenmiş bir güç kaynağım ve bilinmeyen bir zaman dilimim vardı. Jonas Adra'yı bulacaktı, bundan hiç şüphem yoktu ve adamlarını gönderecekti. Ama etraftaki neredeyse tüm diğer düşmanları alt edebilecek olsalar da, bir tanrının gücüne karşı ne yapabilirlerdi? Çünkü onun kullandığı şey buydu.

Ve çok fazla kullanıyormuş gibi görünüyordu.

İleride, bir zaman büyüünün kalabalığı yiyip bitirdiği, yarı iskeletleşmiş bir sıra ceset vardı. Bazıları anında ölmüş, kafaları ve gövdeleri kemiğe ya da birkaç vakada toza dönüşmüştü. Diğerleri o kadar şanslı değildi.

Bir kolumu yüzüme kapattım ve büyüden sadece ufak bir darbe alacak kadar talihsiz insanlardan yayılan kan kokusunu, çok fazla kanı engellemeye çalıştım. Bir adam hâlâ hareket ediyordu, yavaşça, çaresizce, normal bir gövdeden çıkıntı yapan sopa gibi bacaklarıyla. Ona yardım etmek istedim ama ben bile onun çok ilerlemiş olduğunu söyleyebilirdim. Ve benim de harcayacak gücüm yoktu.

Onu orada bıraktım.

Bir sonraki koridor farklı bir şekilde olsa da daha da kötüydü. Duvarlar sanki içlerinden kamyon geçmiş gibi görünüyordu. Patlamalardan biri duvarlardan fırladığı anda askıya alınmıştı ve ben geçerken sivri uçları bir bıçak kümesi gibi üzerime sıçırıyordu. Daha aşağıda bulunan bir diğeri ise tekrar tekrar patlıyor, sonsuza kadar devam eden bir tekrar gibi zaman döngüsüne takılıyor ve birkaç saniyede bir ayaklarımın altındaki zemini sarsıyordu.

Sanki her yere büyüler fırlatmış gibi görünüyordu ve birçoğu görebildiğim kadarıyla hiçbir amaca hizmet etmiyordu. Yakındaki bir duvarda asılı bir tablo kendini boş bir tuvale dönüştürmüş, sonra da tekrar tekrar boyamıştı. Kırılmış bir su şebekesi yukarıdaki zemindeki bir yarıktan akıyor, parıldayan örtü bir perde gibi havada asılı duruyordu. Aynı saksı bitkisinin üzerine birkaç büyü düşmüş, solmasına ve sonra yeniden çiçek açarak hayata dönmesine neden olmuştu. Ve üzerinde oturduğu küçük masayı çiçeklerle kaplamıştı, on yıl ya da daha fazla bir süre, aşağıdaki kanla kaplı zemine bir cenaze dökümü gibi düşmüştü.

Şelalenin parıldayan tellerinin arasından geçtim, ancak hepsi tek bir noktada -benimkinde- birleşen yüzlerce büyü okunun görüntüsü karşısında aniden durdum. Görünüşe göre salondaki insanlar sonunda ortak bir sorunları olduğunu fark etmişlerdi ama artık çok geçti.

Sürgüler bir yol bulmak için çok kalındı, bu yüzden birinin duvarda düşünceli bir şekilde patlattığı bir deliğe eğildim. Ve loş ışıklı küçük bir odaya. Zaman büyüsü yavaş yavaş çözülürken yarım düzine dövüşen çift arasında ağır çekim bir savaş yaşanıyordu.

Neredeyse dans ediyor gibiydiler, ileride bir yerden gelen loş bir ışık huzmesi gölgelerini kalan duvarlarda ve zeminde hareket ettiriyordu. Yoluma devam ettim ve sonunda onları neden bu kadar net görebildiğimi anladım. Son odanın arka duvarının tamamı yoktu ve üst katın çökmesi sonucu tavanın büyük bir kısmının ay ışığına açık bir alan bıraktığı geniş bir alana adım atmamı sağlıyordu.

Neredeyse bir stadyuma benziyordu, sadece seyirciler yerine, öldürmekle ya da ölmekle ya da her ikisiyle meşgul olan daha fazla savaşçı vardı.

Ortada da onlara yardım eden ve neşeyle gülen vahşi gözlü bir kız.

"Tanrı olmak böyle bir şey mi?" diye seslendi bana moloz yığınlarının arasından. "Her zaman böyle mi hissediyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Bilmek zorundasın! Annen Artemis'ti, sana hiç söylemedi mi?"

"Pek konuşmuyoruz."

"Neden olmasın? İstedğin zaman geri dönüp onu görebilirsin. Ne *istersen* yapabilirsin!"

Bir elini fırlattı ve yakındaki bir büyücünün eti kemiklerinden ayrıldı. Zaman büyüsü onu saniyeler içinde her şeyinden arındırmış, geriye yırtık pırtık deri giysiler içinde, yine de sıçrayan bir vampiri tehdit etmeye devam eden bir iskelet bırakmıştı. Ancak büyü başarısız olur olmaz kurumuş kemiklere dönüşerek parçalanacaktı.

Kendisinden biriydi, onun tarafındaki karanlık büyücülerden biriydi ama fark etmemiş gibi görünüyordu. Ya da umursamıyor. Etrafında devam eden ölüm kalım savaşı onun oyun alanı, insanlar oyuncağı, tüm bu kanlı karmaşa ise eğlencesi haline gelmişti.

Evet, diye düşündüm. Muhtemelen tanrılar da tam olarak böyle hissetmişlerdi. "Sana söz verdiği şey bu mu?" "Sana söz verdiği bu muydu?" diye sordum.

Moloz. "Sana bir tanrının gücünü vermek için mi? Seni Pythia yapmak için mi?"

Tekrar güldü, gerçekten hoşuna giden bir sesle. "Pythia. Eskiden bunun hayalini kurardım, biliyor musun? Geceleri daracık yatağında uyanık yatardım,

ve kontrolün bende olacağı günü planladım. Hayatımın. Geleceğimin. *Her şeyin*. Paraya, şöhrete ve unvana sahip olacaktım ve tüm o zengin giyimli insanlar *beni* görmeye gelecekti."

"Ama öyle bir şey olmadı."

"Hayır. Myra'ya gitti. Aklına gelen tek iyi fikir Leydi'den nasıl kurtulacağıydı! Gücü kullanmakta her zaman ondan daha iyiydim. O mücadele etmek zorundayken bana kolayca geldi. Benden hoşlandı, *beni* istedi *ama* Agnes çok hırslı olduğumu söyledi. Hırslı!" Tekrar güldü.

"Myra'nın ne olduğunu sanıyordu ki? Herhangi birimizin ne olduğunu düşünüyordu? Başka ne *vardı ki*?"

"Başka ne olabilir ki? Sizler gerçek kahinlersiniz, zengin ve güçlü ailelerden geliyorsunuz-"

"En üst sırayı almadıkları sürece onlar kimin umurunda!" dedi hırçın bir şekilde. "Kimsenin umurunda değil. Ailem bunu bana gitmeden hemen önce söylemişti. Bu benim en eski anılarımdan biri. Beş yaşındaydım ve korku içinde annemin bacağına yapışmışım. Annem beni çekip çömelmeden ve bana ilk hayat dersimi vermeden önce. 'Ne gerekiyorsa yap ama Pythia ol. Eğer olmazsan burada senin için hiçbir şey yok.'"

"Annen zalim biriydi."

"Annem dürüsttü! Dünyanın nasıl işlediğini bilirdi. Gücü elde et, gücü elinde tut ya da tüm hayatın boyunca güce sahip olanlara yalvar. Tıpkı bir yardımcı olarak seçildiğimde bana yaptıkları gibi. Sadece bir avuç kişiydik ve içimizden biri onu alacaktı, içimizden biri o *olacaktı*. Ve her şey nasıl da değişti!"

Bir büyü fırlattı - bu sefer bana - ve yanılmamıştı. Hızlı ve ölümcüldü. Arkamda bir duvar yıkılıp moloz haline gelirken tam zamanında yer değiştirdim ve diğer tarafında cisimleştim.

Beni karşılamak için çoktan dönmüştü.

"Bana yalakalık yaptılar," dedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

"Yaltaklandılar, pohpohladılar ve bana bir sürü güzel şey aldılar: kullanamayacağım arabalar, giyemeyeceğim kıyafetler ve takılar. Ama ben sevdim; hepsini sevdim! Eşyalar yüzünden değil, onları neden aldıkları yüzünden.

Bir odaya girdiğimde nasıl sustuklarını, gözlerinin beni nasıl takip ettiğini, nasıl *süründüklerini*."

Bir büyüün yolundan sıyrıldım ve hemen solumdaki bir sütuna çarparak bir sarmaşık gibi etrafını sardı. Ve altındaki sıva ve tuğlaları

ufalanıyor, parçalanıyor ve sonra yanımdaki zeminde hiçliğe dağılıyor ve tozlanıyor.

Görünüşe göre, kimse ona kötü adam monologlarının ve *sonra* saldırır.

"Ama Myra onay aldı," dedi, "ve birdenbire görünmez olmaya geri döndüm. Hiçbir zaman yeterince iyi olamadım, hayır, hayır. Ne ailem için, ne Leydi için, ne de başkası için. Ama şimdi bakın. Efendinin kendisi bile, bir *tanrı* bile *beni* bekliyor."

Ve ben kaçamadan üzerime bir güç dalgası daha gönderdi, karşı koymaya bile zaman bulamayacağım kadar sert ve hızlı bir güç dalgası. İki zaman büyüğü havada buluştu, kıvrılıp bükülen ve birbirini yemeye çalışıyor gibi görünen bir sarmal oluşturdu. Ve sonra aniden, her yöne doğru hızla uzaklaşan binlerce küçük küreye ayrılarak uçtu.

İkimiz de aynı anda yere düştük. Çünkü etrafımızdaki hava aniden, sahneyi yansıtan aynalı baloncuklar gibi küçük yüzen ölüm küreleriyle doldu. Ve alanın geri kalan duvarlarını, büyük av tüfeği mermilerinin patlaması gibi, daha hızlı hareket edenlerden gelen deliklerle doldurdu.

"Vay canına. Bunu daha önce hiç görmemiştim," dedi, sesi dehşete düşmüş gibiydi. Ve sonra tekrar fırlattı.

Ben geçerken paslanıp dağılan bir grup dosya dolabının arkasından, neredeyse üzerime çöken bir kapı aralığından geçtim ve ayaklarımın altındaki kâğıtlar ve çamurlu bot izleriyle dolu bir odaya çıktım. Büyü arkamdaki zemini yiyip bitirirken her ikisi de hiçliğe karıştı.

Ta ki omzumun üzerinden, duvar sayılabilecek kadar kalın, yavaş bir zaman dalgası fırlatıp çılgınca zaman kazanmaya çalışana kadar. Öyle de oldu, yaklaşık bir saniye kadar. Ta ki onun hızlı zaman büyüğü yoğunlaştırılmış bir dart ya da su altından fırlatılan bir füze gibi ortasından kaynayarak gelene kadar. Sonra diğer taraftan fırladı ve az önce kendime yaptığım büyüğün aynısına çarparak ikisini de paramparça etti.

Ve büyüğün kalıntıları başımın üzerinden uçup yüzümü kıl payı ıskalarken beni geriye, koridora doğru sürükledi. Ve sonra o oradaydı, tam oradaydı ve ben yapabileceğim tek şeyi yaptım, tüm bu Pythian cephaneliğinde gerçekten iyi olduğum tek şeyi. Ve yer değiştirdim.

Ama ben değilim.

Görünüşüne bakılırsa eski oyma ceviz bir dolabı yerinden oynattım, bir duvardan çekip tam onun durduğu yere çarptım.

Sonra bir süre öylece yattı, nefes nefese ve bitkin bir halde, işe yaramış olmasını umarak.

Belki de öyleydi. Çünkü artık asırlık olan toz ve dökülen duvar kâğıdı parçaları konfeti gibi etrafımda uçuşuyor ama başka hiçbir şey kıpırdamıyordu. Ve dolabın sağlamlığı bana belki de hiçbir şeyin kıpırdamayacağını ummam için bir neden verdi.

Ta ki kapı açılana ve küçük terliği pis zeminde hâlâ Pısıtyen beyazlığıyla dururken zarif adımlarla dışarı çıkana kadar.

"İyiymi," dedi bana. "Bir kalkan hazırlayacak kadar bile zamanım olmadı." "Beğendiğine sevindim."

"Düello yaptığımız zamanlarda Victoria'nın en sevdiği hareket buydu." Gülümsedi. "Benimkini görmek ister misin?"

Hayır, diye düşündüm ve yer değiştirdim.

Ve o zaman kendimi değiştirdim, çünkü biraz zamana ihtiyacım vardı. Ve kendimi daha önce eksik tavandan gördüğüm çatıda buldum, çünkü etrafta başka insanların olmadığı düşünebildiğim tek yer orasıydı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, nefes nefese etrafıma bakarak beyaz bir ışıltı aradım. Ama öyle bir şey görünmüyordu.

Bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. Çünkü oyunumuzdan bıkip ödülünü almak için kaçması riskini göze alamazdım. Ama şeytanlar gelene kadar konuşmaya devam etme ve umarım onu parçalama planı işe yarıyor gibi görünmüyordu.

Hem de hiç.

Akşamın serin havasını içime çektim ve bir alternatif düşünmeye çalıştım. Ama aklıma pek bir şey gelmiyordu. Çünkü *tabii ki* eskiden düello yaparlardı. Ve bunu çok yapmış olmalılar, çünkü Gertie çok iyiymi. Bu arada ben Gertie'den iki kez dayak yemiş, kızıl saçlıyla da zar zor berabere kalmıştım ve o da Rhea'nın yardımıyla olmuştu.

Ama burada kalmak işe yaramayacaktı. Onu tekrar bulmalıydım. Bir şeyler düşünmeliydim-

"Güzel, değil mi?" Etrafımda döndüm.

Ve onu başının üzerinde, gümüş grisi bulutların üzerinde sakın bir şekilde süzülen büyük gümüşü aya bakarken buldum. Elim kıpırdadı ve sırtıarak aşağı baktı. Sanki dibe vurmaya ne kadar yakın olduğumu biliyordu.

"Alınma ama," dedi bana. "Ama annenin bir tanrıça olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

"Ben de öyle."

Güldü. "Senden hoşlanıyorum. Biliyor musun, seni öldürmekten pek hoşlanacağımı sanmıyorum."

"O zaman yapma."

"Bunu yapamam." Başını iki yana salladı. "Efendi bekliyor-"

"Bırak beklesin," dedim hemen. "Bu hissi sevdiğini söylememiş miydin?"

Çünkü uzun sürmeyecek. Onu geri getirdiğinde değil. Şu anda dünyadaki en güçlü kişi sensin. Ama ya sonra? O bir *tanrı*. Biz onlar için bir hiçiz-"

"Kendi adına konuş."

"Göz ardı edilmekten bıkmadınız mı? Fark edilmemekten? Sadece beyazlar içindeki o kız olmaktan bıkmadın mı?"

"Hiçbir fikrin yok."

"O zaman *onun* için ne olacağını düşünüyorsun?" "Sanırım onun kraliçesi olacağım."

"Sana söz verdiği şey bu muydu?"

Başını salladı. "Bir yarışma: kazanan hepsini alır. Onu ilk kim geri getirirse onun eşi ve bir tanrıça olacaktı. Kim başarısız olursa ..." Omuz silkti.

"Ve sen kazandın."

"Tabii ki. Victoria bize birlikte çalışma ve onun iyiliğini paylaşma fikrini satmaya çalıştı. Paylaşmak. Sanki o hiç bir şey paylaşmamış gibi. Ama sonuçta hiç de sorun olmadı."

"Peki ya diğer rakibiniz?"

"Jo eski bir kalıntının peşine düşmüş." Gözlerini devirdi.

"Kalıntı mı?"

"Bariyeri patlatacak kadar güçlü olduğunu düşündüğü bir tane. Ona zamanını boşa harcadığını söyledim. Eğer onu bulursa, feyler onu öldürür. Oyuncaklarını kolay kolay bırakmazlar."

Yutkundum. "Hayır. Hayır, yok."

"Ve Lizzie -zavallı, aptal şey- hâlâ Pythia olacağını sanıyor. Anlamıyor; artık bir Pythia'ya ihtiyacımız olmayacak. Listedeki ilk şey tüm büyü kullanıcılarından kurtulmak, böylece sürgün tehdidi ortadan kalkacak. Sonrasında, büyüye sahip olanlar sadece biz olacağız-"

"Ve diğ er tanrılar, onları i eri aldığında."

Keyifle g ld . "Onları i eri alacağını kim s yledi?"

"D nyayı kendine saklamayı planlıyor."

"Ve periler, ve cehennemler," diye kabul etti. "Herkesi, a g zl lerin hepsini geri alacakken neden annenin b y s n  kaldırsın ki? Herkese ihtiya ı yok. Kimseye ihtiya ı yok. Her Şeyi alabilir ve hepsinin efendisi olabilir. Sadece o, ben ve sahip olacağımız  ocuklar... İ te bu y zden gitmen gerektiğinden korkuyorum."

"Geri d nd ğ nde senin i in beni  ld recek."

"Muhtemelen," diye kabul etti. "Ama bu riski g ze alamam, değil mi? Onu Artemis'in yarı tanrı a  ocuğu ile benim aramda bir se im yapmak zorunda bırakmak?"

Ve birdenbire bu k   k oyunu oynamaya neden istekli olduğunu anladım.

"Onu istemiyorum," dedim hararetle.

Sırtıttı. "Ba ka bir se eneğin olduğunu sanmıyorum. Ben de bir kez  ok sık ikinci oldum. *Blade Runner*'da ne diyorlardı? " lme zamanı."

"O filmi hi  izlemedim," dedim ve tekmeyi bastım. Zaman d ellolarında berbat olsam da, Pritkin bana her t rl  kirli d v   numarasını  ğretiyordu. Bot giyiyor olsaydım diz kapağını kırabilirdim. Ama tenis ayakkabılarıyla bile yere d  t .

Ancak hırlayarak kafasını kaldırdığında  enesine bir tekme yedi.

"Biliyor musun, krali e olmak kulağa o kadar da k t  gelmiyor," dedim ona. Ve yer deği tirdim. geldiğim alt kata ka tım.   nk  iyi bir d v     olmayabilirim ama ka makta ustaydım. Ka mak  zerine *dersler* verebilirdim.

Ya da yapabilirdim - eğer pe imden gelmeseydi.

Arkamdan gelen bir sesle d nd m ve o bir zaman dalgası g nderdi, ben bir Şekilde ondan uzakla tım ama bu dalga sa larımın bir tutamını ya landırmadan ve yeniden maddele tiğimde par alanacak kadar kırılgan hale getirmeden  nce değildi. Ve bir el fırlattı. Ve onu duvara doğru kaydırđı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bir keresinde kazara kendime benzer bir Şey yapmı , dikkatimi veremeyecek kadar hızlı yer deği tirdiğim i in bir Ő minenin i inde sıkı ıp kalmı tım. Beni  ıkarmak i in on dakika ve Jonas'ın b y k miktarda b y s  gerekmi ti. O bunu tek ba ına ve saniyeler i inde ba ardı.

"G   konusunda ger ekten  ok iyisin," dedim ona.

"Te ekk r ederim," dedi. Ve beni dondurdu.

O kadar hızlı oldu ki, hareket ettiğini bile g rmedim. Aslında, bildiğini sanmıyorum. Her zaman yer deği tirirken bir  e it hareket yapardım.

Sadece küçük bir tane. Ama belki de bu sadece bendim, ben *hareket* ederken *hareket* etme ihtiyacı hisseden insan yanımdı.

Ama sanırım teknik olarak gerekli değildi, çünkü hiç kıpırdamadı bile.

Ama başka bir şey yaptı.

Arkasındaki donmuş su perdesi artık o kadar da donuk değildi. Işıқта yumuşak bir şekilde parıldıyor, tıpkı bir şelale gibi ağır ağır yere doğru akıyordu. Ve arkasında, yavaşça hareket eden akıntının içinden görülebilen, gökkuşağının her rengi vardı.

Ya da en azından savaş büyücülerinin kullandığı saldırgan büyülerin ölümcül, daha sıcak tonları.

Kaskatı kesilmiş bedenim sendeleyip düşme tehlikesi geçirirken onlara baktım. Ve tüm o büyülerini, o koridor dolusu büyü, ölmekte olan tüm o büyücülerin fırlattığı son büyülerini hatırladı. Bir zamanlar kaçındığı büyüler. -Ama bu sefer değil.

Ve hayır, sonuçta büyü yapmak için gerçekten hareket etmenize gerek olmadığı ortaya çıktı.

OceanofPDF.com

Sonsöz

Yarım saat sonra, bir zamanlar büyük bir salon olabileceğini tahmin ettiğim bir balkonda oturuyordum. Artık çoğunlukla moloz yığını olduğu için bunu söylemek zordu ama konsolosun iyi yaşamayı sevdiği anlaşılıyordu. Hâlâ orasından burasından dokunuşlar görülebiliyordu: yıkılmış duvar yığınlarının altındaki kakma mermerlerin parıltısı, kırık mobilya dağlarının arasından süzülen zengin kumaşlar, ateş ışığında parlayan bir ayna duvarından geriye kalanların ışıltısı, çünkü sol tarafta bir şey hâlâ yanıyordu.

Yeryüzündeki vampir gücünün merkezi yerine, nihayet olduğu gibi görünüyordu: bir savaş bölgesi.

Ancak çatışma şimdilik sona ermişti ve herkes toparlanmakla meşguldü. Ve yaralarını sarmakla. Ve bir sonraki hamlelerini planlıyorlardı.

Kirli, buruşuk giysiler içinde, güzel, beyaz tuniğinde kan lekesi olan bir vampir geldi. Ama ipek kuşağı hâlâ düzgündü ve bir ara son derece cilalı ayakkabılarının tozunu silmek için duraklamıştı. Yanında içinde kahve fincanları olan bir tepsi vardı - tabii ki gümüş. Bir tane aldım ama koluna örttüğü bir grup battaniyeyi de reddettim.

Devam etti.

Oturdum ve güç hakkında düşündüm. Özellikle de benimkini. Çünkü belki de her şeye rağmen benimle konuşuyordu. Ya da en azından dinliyordu. Ve ben tek bir şey istememiştim, değil mi?

İki tane istemiştim.

Bütün hafta boyunca aklımda neredeyse iki şey vardı: Pritkin'i bulmak ve tanrılarla savaşmak için bir silah bulmaya çalışmak. Ya insan olmayan ve bizim gibi düşünmeyen gücüm kestirmeden gitmeye karar verseydi? Ya beni tek bir yere geri götürmeye karar verseydi ve . . . ikisini de nerede bulabilirim?

Fred'in "Birbirleriyle nasıl dövüştüler?" diye soran sesini tekrar duydum. İnanılmaz güce sahip bir asanın pürüzsüz ve eski yüzeyini bir kez daha hissettim. Esmerin, son haydut yardımcımın bir tanrının gücüne meydan okuyabilecek "eski bir kalıntının" peşinde olduğunu söylediğini duydum.

Belki de biri tarafından yapıldığı içindir.

Herkes Ares'e karşı bir silah arıyordu: Jonas benim bir silah olduğumu düşünüyordu; Mircea ise ona bir silah yapmamı istiyordu. Herkes cevaplar arıyordu ama ya ihtiyacımız olanlar burada değilse? Ya bin beş yüz yıl geçmişte, hâlâ efsane ve mitlerle örtülü bir saraydaysalar? Ya kadim bir kralın, insanlığın en karanlık anında bizi kurtarmak için geri döndüğü hikâyesi herkesin fark ettiğinden daha doğrusa?

Elim küçük bir şişenin çukurlu yüzeyinde sıkıştı. Bu, yardımcımın duvara çarptığında düşürdüğü şişeydi, asla geri alma şansı olmamıştı. Bu sonuncusuydu, dünyadaki en nadir iksirin son dolu şişesiydi ve benim son şansımdı.

Pritkin'i kurtarmak için.

Umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz cevapları bulmak için. Ve muhtemelen bir dünyayı kurtarmak için.

Ama önce yapmam gereken bir iş vardı.

- - -

Konsolosun görkemli evinin koridorları şimdi biraz farklı görünüyordu, henüz hiçbir şey olmadığı için bu şaşırtıcı değildi. Saldırı bu gece olacaktı ve saldırı gerçekleştiğinde pek çok insan ölecekti. Bazıları bizimkiler olacaktı, zihnimde cınlayan uyarı dışında ölümlerini kolayca önleyebileceğim iyi insanlar.

Nedeninden emin değildim; ayrıntıları bilmiyordum. Sadece savaşın, her ne kadar korkunç olsa da, bir amacı olduğunu biliyordum. Ama tahmin edebiliyordum.

Birlikte savaşan vampir, wer ve büyücülerden oluşan küçük düğümler daha önce görülmemişti. Birbirlerinin yanında savaşmıyorlardı; birbirlerini görmezden geliyorlar ya da öldürüyorlardı - dün gece hariç. Bu da onları gafil avlamış, çok az destekle ve hepsinin hayatını tehdit eden ortak bir düşmanla karşı karşıya bırakmıştı. Bu minyatür bir savaştı ve dersi benim verebileceğimden çok daha iyi öğretti.

Ama yine de tek bir uyarıyla tüm bunları önleyebileceğimi bilmek korkunçtu. . . .

Ve bu süreçte bizi her zamanki gibi bölünmüş bıraktı. Hâlâ kapıları zorlayan, içeri girmeye çalışan bir düşmanla karşı karşıyaydık. Hepimizi öldürmek isteyen bir düşmanla.

Ve böylece koridorlarda sessizce yürüdüm, tüm bu hayatların ağırlığı omuzlarımdaydı ve Pythias'ı gerçekten neyin yaşlandırdığını merak ettim. Tanrı olmadığımız halde bir tanrının gücünü kanalize etmek mi, yoksa bu mu? Asla söyleyemeyeceğimiz şeyleri bilmek, asla konuşamayacağımız manzaralar görmek, hayatımız boyunca sır saklamak.

Agnes gibi.

Jonas'ın onu gerçekten sevdiğinden şüphem yoktu; yüzündeki ifade çok etkileyiciydi. Ama aynı zamanda Jonas'ın ilişkilerini onun izin verdiği ölçüde istismar ettiğinden de kuşku duymuyordum. Öyle ki, Jonas'ın kendisine de aynı şeyi yapmasını engellemek için çocuklarını saklamıştı.

Çünkü biliyordu: Sevdiğiniz birine hayır demek ve hayır demeye devam etmek kolay değildir.

Belki de bu yüzden Pythia'ların çoğunun uzun süreli sevgilileri olmamış gibi görünüyordu. Belki de bu yüzden Agnes gibi olanlar bile, insanların etki altında kaldıklarından şüphelenmelerini önlemek için onları saklamak zorunda kalmıştı. Belki de bu yüzden bu kadar çok kişi yalnız yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Hayatımın geri kalanında yalnız kalmayı planlamamıştım. Ama kimsenin Jonas'ına karşılık Agnes de olmayacaktım. Böyle bir ilişkim olmayacaktı ve hayatıma girecek herhangi bir erkek bunu anlamak zorundaydı. *Herhangi bir* erkek, diye düşündüm ve Mircea'yı bulacağım söylenen odanın kapısını açtım.

Ve yaptım.

Ama ben de başka birini buldum.

Mircea'yı yatakta kendinden geçmiş bir halde, muhteşem bir esmer tarafından korunurken görünce durdum.

Hayır, muhteşem *bir* esmer değil. Ona sormayı hatırlamadığım resimdeki muhteşem esmer. Ve oturmuyordu. *Yatıyordu*. Altındaki geniş, çıplak kıvrımları gizlemek için çok az şey yapan ince bir çarşafın altında.

Koyu renk gözleriyle bana baktı ve ağzı küçümseyici bir kıvrım aldı. "Sana ihtiyacı yok," dedi bana küçümseyerek.

"Ne?"

"Uyuyor," dedi, sanki bunu bir şekilde kaçırmışım gibi. "Ve ona ihtiyacı olan şeyi verebilirim."

Eminim, diye düşündüm, kan basıncımın yükselmeye başladığını hissederek.

"Gidebilirsin," diye tekrarladı sabırsızca. "Vamoose, amscray, bir ağaç gibi yap. Anladın mı?"

"Evet, anladım" dedim ve gücüme uzandım. Ve parıldayan bir tel boyunca bir soru kaydardım, anında bir cevap aldım.

Ve ironiye güldüm. Bunu
kurtarabilirim.

Tabii ki yapabilirim.

Ben de öyle yaptım. Ama onu hiçliğin ortasındaki bir meraya gönderdim, özellikle gübre dolu bir meraya, çünkü güç bir şeye yaramalı, değil mi? Sonra Mircea'yı kollarıma aldım. Ve yemin ederim o bir erkek için fazla kalın kirpiklerin altında karanlık bir ateş parıltısı gördüm.

"Uyandığında uzun uzun konuşacağız," dedim ona acımasızca.
Ve yer değiştirdim.

OceanofPDF.com

Karen Chance'in Cassie Palmer serisindeki bir sonraki
heyecan verici macerasını bekleyin,

FIRTINAYA BİNİN

Signet'ten Bahar 2016'da Çıkıyor

OceanofPDF.com

COMING SOON FROM
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Karen Chance

RIDE THE STORM

Ever since being stuck with the job of pythia, the chief seer of the supernatural world, Cassie Palmer has been playing catch up. Catch up to the lifetime's worth of training she missed being raised by a psychotic vampire instead of at the fabled pythian court. Catch up to the powerful, and sometimes seductive, forces trying to mold her to their will. It's been a trial by fire that has left her more than a little burned.

But now she realizes that all that was just the warm up for the real race. Ancient forces that once terrorized the world are trying to return, and Cassie is the only one who can stop them...

AVAILABLE APRIL 2016

Available wherever books are sold or at
penguin.com

S0618

OceanofPDF.com

NEW YORK TIMES AND USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

Karen Chance

**THE CASSIE
PALMER SERIES**

Touch the Dark

Claimed by Shadow

Embrace the Night

Curse the Dawn

Hunt the Moon

Tempt the Stars

Reap the Wind

“One of my favorite reads.”
—#1 *New York Times* bestselling author
Charlaine Harris

Available wherever books are sold or at
penguin.com

facebook.com/projectparanormalbooks

s0394

OceanofPDF.com

Also available from
New York Times and *USA Today*
bestselling author

Karen Chance

***MIDNIGHT'S
DAUGHTER***

Dorina Basarab is a dhampir—half-human, half-vampire. Unlike most dhampirs, though, Dory has managed to maintain her sanity. Now Dory's vampire father has come to her for help—again. Her Uncle Dracula (yes, *the* Dracula), cruelest among vampires, has escaped his prison. And her father wants Dory to work with gorgeous master vampire Louis-Cesare to put him back there.

Although Dory prefers to work alone, Dracula is the only thing that truly scares her—and when she has to face him, she'll take all the help she can get...

Available wherever books are sold or at
penguin.com

facebook.com/projectparanormalbooks

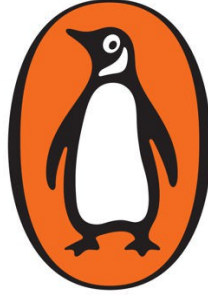
S0392

OceanofPDF.com

**Daha fazlasını mı
arıyorsunuz?**

Bu konuda daha fazla bilgi için
Penguin.com adresini ziyaret edin
yazar ve kitaplarının tam listesi.

**Bir sonraki harika okumamızı
keşfedin!**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.